

Giới thiệu Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói

Bạn đang đọc truyện Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói của tác giả Sakura Mooru trên website đọc truyện online.

...

19tuổi, vẫn đang còn là sinh viên, nhưng Mèo bé nhỏ biết mình không phải là một con thú cưng được yêu chiều. Sinh ra trong một gia đình bình thường, lại thêm một bà chị suốt ngày vui đầu vào những trò vui và thói quen mua sắm vô độ, bao nhiêu tiền rồi cũng đi tong hết, nên từ khi còn bé Mèo đã hiểu phải tự bảo vệ bản thân một cách tốt nhất. Mặc cho mọi người trong nhà đều gọi cô là Mèo, nhưng không phải vì cô được nuông chiều và thích làm nũng như Mèo mà bởi vì cô cảnh giác và nhạy bén như Mèo vậy.

Ví dụ, như hồi nhỏ, chỉ cần mới về tới đầu ngõ cô đã cảm nhận được nguy hiểm mà lùi mất. Đúng là hôm đó bố cô có quá chén say xỉn, mà cũng không biết tại sao trên áo ông lại có một vệt son, đương nhiên là theo thói thường người mẹ hiền như cạp của cô sẽ tiện tay vớ cái gì thì sử dụng cái đó. Và kết quả của cuộc hỗn chiến ngày hôm đó là bố cô sưng vù một bên mắt, dù có đang say xỉn tới đâu thì ông cũng tỉnh táo ngay lập tức. Chị gái cô vì tò mò cũng nhận được phần thưởng thích đáng. Chỉ có cô là bình an vô sự. Chính từ đó mà cả nhà gọi cô là Mèo. Vì cô thật nhạy cảm.

Thế rồi bố mẹ cô qua đời trong một tai nạn giao thông để lại hai chị em cô bơ vơ nương tựa vào nhau mà sống. Từ một con Mèo con, cô trở thành một con Mèo cảnh giác cao hơn và ẩn nấp ngày càng giỏi hơn. Nói cô tinh ranh không phải, nói cô giao hoạt lại càng không. Cô không phải dạng Mèo hoang lang thang trên nóc nhà mỗi tối dùng con mắt sáng xanh để nhìn xuống thế giới loài người đầy hồ nghi, cô là vẫn là một con Mèo nhà hiền lành, nhưng lại vững vàng hơn vì cô biết giờ mình còn phải làm chỗ dựa cho một người chị khoẻ ăn chơi hơn là làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chặn Đánh Và Đồi Đầu Ko Phải Sở Trường Của Mèo Bé Nhỏ

“Haizz” tiếng thở dài nào nê phát ra ko thể nào giữ lại.Mèo ta nhìn ngó xung quanh với vẻ chán nản và khó chịu.Mặc cho tiếng nhạc du dương êm dịu và cái không khí thoang thoảng mùi cà phê ấm cúng và dễ chịu,nặng cho ánh nắng của ngày đầu thu vàng mượt mà của chiều Hà Nội nhẹ nhàng chiếu qua tấm kính cửa vẫn không làm cho tâm trạng của mèo ta dễ chịu chút nào.Quay lại nhìn vào người đối diện vẫn đang thao thao bất tuyệt mà mèo ngán ngẩm đưa cốc nước lên uống 1 ngụm rồi vờ cười 1 cái làm duyên.Trong đầu chỉ có duy nhất 1 suy nghĩ “làm thế nào để hấn ngấm miệng lại nhỉ?”

Có vẻ như không hề nhận ra sự khó chịu của người đối diện,anh chàng vẫn tiếp tục những chủ đề trên trời dưới biển dường như ko có điểm kết.Thời thì cứ kệ cho hấn ta tiếp tục,ta cũng có chuyện của ta – mèo ta nghĩ bụng.

Nghĩ cho kĩ thì quán cà phê này cũng khá.Trang trí cũng được,thái độ của nhân viên cũng niềm nở.Trừ việc nhạc giao hưởng làm cô buồn ngủ và 1 gã đọc diễn văn mà ko cần nghĩ tới việc dùng lại nuốt nước bọt ra thì mọi thứ đều tuyệt vời.Mèo ta còn đang lơ mơ nhìn ra cửa sổ và có gắng để giữ cho mình tỉnh táo thì.Có gì đó đập vào mắt làm cho cô ko thể ko sừng sốt.Bản năng mách bảo phải chuẩn khôì đây bằng mọi cách nhanh nhất có thể,nhưng chân tay cô thì lại hoàn toàn ko nghe lời.

“Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên đi ăn cái gì đó.Anh ko thấy đói sao?” – cố gắng nặn ra 1 nụ cười mếu còn hơn khóc trên gương mặt của mình,mèo ta nghĩ cách tốt nhất để ngăn chặn án mạng xảy ra là ko nên đề kẻ đáng thương lại 1 mình.Chưa đề cho tên đối diện kịp chờ cho các nơ ron thần kinh của hấn tiếp nhận thông tin từ cái người luôn im lặng từ cách đây 2 tiếng đồng hồ và chỉ thì thoảng nặn ra 1 nụ cười duyên dáng,nay đột nhiên mở miệng thì anh thấy mình đã bị cô kéo đi.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi với vẻ mặt ngờ ngạc trong khi nhìn người con gái mới gặp đang kéo mình ra khỏi quán thật nhanh với vẻ mặt hoảng hốt, khiến cho anh cũng bỗng chốc trở nên gấp gáp theo.

“Tôi đói rồi chúng ta đi ăn gì mau.” Vợ vã hấp tấp,trong đầu cô chỉ nghĩ phải thật mau,thật mau trước khi con sói đó kịp xuống xe.Tốt nhất là chạy thật lẹ.Bản năng cho cô biết chắc chắn sẽ có đại chiến xảy ra nếu cô ko nhanh chân thì khó mà bảo toàn tánh mạng.

Nhưng có vẻ như đã quá trễ.Dù mèo là một con vật nhanh nhẹn,nhưng vẫn chỉ là con thú nuôi trong nhà.Dù có nhanh nhẹn thế nào cũng ko thể bằng kẻ săn mồi thứ thiệt.

“Em đi đâu mà vội thế?Cẩn thận vấp đấy! ” một giọng nói trầm trầm ngọt ngào như mê hoặc chặn đứng bước tiến của mèo bé nhỏ.

Sững sờ và bàng hoàng như con mồi bị dồn vào đường cùng.Cô biết giờ chỉ còn biết cầu trời “Thượng đế xin hãy giúp con!!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thế Giới Là 1 Nơi Hỗn Độn Ko Có Thứ Gọi Là Cổ Tích Và Tình Yêu

19 tuổi,vẫn đang còn đi học đại học,nhưng mèo bé nhỏ biết mình không chỉ đơn giản là 1 con thú cưng được yêu chiều.Sinh ra trong 1 gia đình ko mấy khá giả,lại thêm một bà chị gái suốt ngày vui đùa vào những trò vui và thói quen mua sắm vô độ,bao nhiêu tiền rồi cũng đi tong hết nên từ khi còn bé mèo đã hiểu phải tự giác bảo vệ bản thân là cách tốt nhất.Chính vì tính cảnh giác cao như vậy nên cũng chẳng biết từ bao giờ mà mọi người đều gọi cô là con mèo nhỏ của nhà.Không phải vì cô được nuông chiều và thích làm nũng như mèo mà bởi vì cô cảnh giác và nhạy cảm như mèo vậy.Nói thì không ngoa,như hồi nhỏ,chỉ cần mới về tới đầu ngõ nghe 1 tiếng động mạnh cô đã lui ngay mà ko về nhà.Đúng là hôm đó bố cô có quá chén say xỉn mà cũng không biết tại sao trên áo ông lại có một vết son,đương nhiên là theo quán tính người mẹ thân yêu hiền như cọp của cô sẽ tiện tay vớ cái gì thì sử dụng cái đó.Cũng may cho ông hôm đó bà cầm một cái muôi.. Chứ nếu không thì...

Và kết quả của cuộc hỗn chiến ngày hôm đó là bố cô sưng vù 1 bên mắt và dù có đang say xỉn tới đâu thì ông cũng bỗng chốc tỉnh táo ngay lập tức.Chị gái cô vì tò mò cũng bị nhận 1 cục u sưng tưng ở đầu.Chỉ có cô là bình an vô sự.Chính từ đó mà cả nhà gọi cô là mèo,Vì cô nhạy bén như con mèo vậy.

Thế rồi bố mẹ cô qua đời trong 1 tai nạn giao thông để lại 2 chị em cô bơ vơ nương tựa vào nhau mà sống.Từ 1 con mèo con năng động cô trở thành 1 con mèo cảnh giác cao hơn và ẩn nấp ngày càng giỏi hơn.Nói cô tính ranh không phải,nói cô giao hoạt lại càng ko.Cô ko phải dạng mèo hoang lang thang trên nóc nhà mỗi tối dùng con mắt sáng xanh để nhìn xuống thế giới loại người đầy hồ nghi,cô là vẫn là 1 con mèo nhà nhạy bén,mềm dẻo và nhanh nhẹn nhưng lại vững vàng hơn vì cô biết giờ cô còn phải làm chỗ dựa cho 1 người chị khoẻ ăn chơi hơn là làm việc.

19 tuổi..Đôi khi cô thở dài vì điều này.Giá mà không vướng vào chuyện học hành chắc là cô sẽ có nhiều thời gian hơn để kiếm tiền.

Mỗi 1 buổi tối một mỗi khi về nhà sau 1 ngày làm việc mệt mỏi phát hiện ra chị gái mình vẫn còn ở ngoài hoặc đang nằm vật trên sàn người toàn mùi rượu,cô biết mình cần làm nhiều việc hơn.

Đã hơn 1h sáng mà vẫn chưa thấy chị về nhà,cô bất giác cảm thấy lo lắng.Rút điện thoại cô gọi ngay cho chị mình.Những tiếng tút dài càng làm cho bản thân cô thấy bồn chồn hơn,bản năng của cô cho thấy hình như có chuyện gì ko hay xảy ra với chị cô thì phải.

“Rìng rìng ... rìng .. rìng..” chiếc di động rung lên từng hồi như giục giã người chủ nghe máy.

“Xem kia..Em gái?!Cô cũng có em gái sao?” nở 1 nụ cười trên môi ngạo mạn hất quay ra nhìn cô gái ở đối diện đang bị buộc chặt miệng và bắt qui xuống sàn. “Sao hả?Muốn nghe điện thoại lắm phải ko?Em gái cô liệu có mang tiền tới chuộc chị gái của mình ko nhỉ?Hay là để cô ta mang thân ra chuộc,chúng ta có thể xem xét!!” hất nói với khuôn mặt ko biến sắc và giọng nói sắc lém.

“hmm, hmmm...” cô gái cố giãy giụa nhưng làm sao cô có thể thoát khỏi gọng kìm của 2 gã đàn ông lực lượng đang giữ chặt mình.Hai tay bị trói bẻ quặt lại phía sau làm cô đau nhói lên theo mỗi lần giãy giụa,cô cố hết sức gào lên thả tôi ra nhưng vô hiệu,tám khăn buộc chặt miệng cô lại chặn tất cả những âm vực đang cố thoát ra khỏi miệng.Mồ hôi toát ra đầm đìa trong đầu cô bây giờ chỉ nghĩ đúng 1 điều “đúng là gây ông đập lưng ông!”.

Đúng thế cô rơi vào hoàn cảnh này cũng chính vì gã đàn ông chết tiệt đó,cứ tưởng bắt được con cá vàng.Ai dè..Chỉ là 1 tên khốn.Lần đầu cô gặp hắn là trong vũ trường,hắn điển trai,ăn mặc cũng rất bắt mắt.Cô đã nghĩ ngay theo như 1 bản năng mình phải hành động.Đã thấy con mồi lẽ nào lại có thể bỏ qua.Đề rồi tình yêu chóng vánh cô cũng lấy được ko ít từ gã,cứ nghĩ rồi đây chị em cô sẽ có thể sống dễ thở hơn.Em gái cô cũng sẽ không phải mỗi ngày chạy tới 2 công việc làm thêm nữa mà có thể tập trung vào học hành.Nào ngờ đâu.Hôm nay cô cùng hắn tới đây đánh bài,hắn ta thì ra chỉ là 1 tay cờ bạc đã thua sạch mà còn thích ăn thua.Con số nợ cứ ngày càng tăng thêm nhiều số 0 mà hắn còn vẫn chưa chịu dừng.Đề rồi đến khi mấy đại ca xã hội đen nhảy vào cuộc thì hắn chuẩn mất vút cả người yêu là cô lại cái xó xinh chết tiệt này.Đúng là kêu trời ko thấu đất ko hay.

Vừa tự trách mình dại dột lại vừa trách cái tên bất tài khốn nạn bỏ cô lại đây.Cô giờ biết làm gì.Đó ko phải là 1 con số nhỏ.Và đám người này có lẽ hoàn toàn ko biết cái gọi là chuyện tiểu lâm viết thế nào.Chúng nó là sẽ làm thật.Và có vẻ họ thích máu hơn là thích sắc..Cô phải làm thế nào đây?!Đang trong lúc hỗn độn này thì đột nhiên điện thoại cô reo lên.Cô biết chỉ có thể là 1 người gọi tới,và giống như người sắp chết đuối vớ được phao,cô cảm thấy mình lại có thể sống.Phải bất cứ ai cũng sẽ bỏ rơi cô nhưng Minh thì tuyệt đối không thể.Chắc chắn là ko thể.Từ nhỏ Minh đã giỏi nhất là giải quyết những tình huống khó,lẩn trốn và chả biết tại sao cô luôn luôn trốn thoát.Chắc chắn Minh sẽ có cách.

Cuộc gọi thứ 2 tưởng như kéo dài như vô tận nhưng đến hồi chuông thứ bao nhiêu Minh cũng chẳng còn thời gian để ý thì có người nhắc máy.

“Alo?..” hơi ngập ngừng cô hỏi với giọng mơ hồ vì cô ko chắc đó có phải chị gái mình ko nữa.Linh cảm cho cô biết rằng ko phải. “Chị?Là chị phải ko?” có lẽ là để tự trấn an mình,cô vẫn hy vọng rằng đó là Trinh.

Chỉ có mấy giây im lặng nhưng với Minh dường như là dài vô tận, làm cho Minh với bản năng của 1 con mèo luôn cảnh giác lại càng thêm lo lắng. Hình như .. không chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra với chị rồi.

“Alo!” 1 giọng đàn ông lạnh băng vang lên từ đầu dây bên kia làm cho trái tim của Minh dừng lại 1 nhịp.

“Ông là ai? Sao lại nghe điện thoại của chị tôi?” Minh hỏi cố giữ cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

“Tôi là chủ nợ của chị cô!” người đó nói thân nhiên vẫn với cái giọng lạnh lẽo như đá tảng mùa đông “Không biết cô có nhã hứng tới đây để chúng ta thảo luận 1 chút về cô chị xinh xắn của cô hay ko?”

“Ở đâu?”

.....

Sau khi dập máy tên đàn ông khẽ nhếch mép đặt chiếc điện thoại trên bàn, tiến lại chỗ đứa con gái đang toát hết mồ hôi với đôi mắt rom róm đang bị kèn chặt dưới nền nhà. Ngồi xuống đối diện với cô, hấn dùng tay gỡ tấm khăn buộc miệng cô gái đang run rẩy ra và nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo

“Xem ra chúng ta sẽ sớm biết nên giải quyết cô thế nào thôi!” hấn nhovn miệng cười, trong mắt ánh lên 1 tia sắc lẹm đầy kỳ vọng.

Kiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!!....

“Thoát rồi!... Thoát rồi!!...” lao xuống xe và thờ dốc là 2 tên đàn ông mặc bộ đồ comple là lượt đen bóng. Trông mặt ai cũng như vừa từ địa ngục được trở về với cuộc sống.

Cánh cửa phía tay lái mở ra. 1 người đàn ông bước xuống khỏi xe. Khuôn mặt lạnh tanh như chẳng có chuyện gì xảy ra. Anh là 1 người đàn ông khá là ấn tượng. Tại sao ư? Không phải vì anh có khuôn mặt đẹp trai như tranh vẽ hay giống các nhân vật nam chính trong tiểu thuyết. Mà bởi vì anh có 1 ánh mắt sắc lạnh, cái mũi cao và 1 khuôn mặt sắc cạnh nam tính. Dáng người cao lớn dũng mãnh. Với cái nhìn kiêu hãnh của con sói đầu đàn đầy hung hăng và lạnh lùng trước kẻ thù. Điều đó tạo nên 1 Trần Tú Triết kiêu n

gạo luôn đứng trên muôn người suốt 27 năm nay.

Bộp!!

O_____Ô”

“Có biết lái xe ko vậy hả?”

Liếc xuống đôi giày da hàng hiệu bóng loáng chưa có 1 vết bụi nay đã bám toàn đất bẩn, con sói đầu đàn lần đầu tiên phải nhìn xuống dưới.

“Này tôi đang nói với anh đấy! Lái xe kiểu gì vậy? Muốn giết người sao?” cô vẫn tiếp tục sùng sộ. Cái kẻ đang vênh mặt lên trước mặt cô thật đáng ghét. Suýt chút nữa hấn làm cho cô ko còn nhìn thấy ánh mặt trời mà nay hấn vẫn đứng đó ko hề có chút phản ứng. Hay đầu hấn ko có não.

“Này cô...” đang tự hỏi cái con nhỏ loi choi đang đứng trước mặt mình là cái loại người gì. Hay lại 1 kiểu theo đuôi mới của lũ con gái. Nhưng đúng là vô vị cô ta tưởng như thế anh sẽ để ý tới cô ta sao?

“Thôi đi! Hôm nay bản cô nương không rảnh để chơi với kẻ bại nào như anh. Tránh đường!!” nhớ tới mục đích tới đây làm cho cô chẳng còn tâm trí đâu chơi với cái kẻ nơ ron thần kinh hoạt động còn chậm hơn tốc độ mạng miền núi. Thôi thì ko thèm chấp kẻ bại nào. Giờ chị cô mới là trên hết.

Bỏ lại 1 kẻ luôn tự coi mình là số 1, chưa từng nhìn xuống thấp hơn, cũng chưa từng bao giờ có người cắt ngang hoặc ko nghe lời anh ta nói, bờ ngờ bàng hoàng và .. thực sự bị chọc tức. Mèo bé nhỏ cô chọc tức vào con mãnh thú đang ngủ yên rồi. Tại sao lần này giác quan cảnh giác của cô biến mất đâu rồi chứ??

“Hắt xì!!!! Hình như có ai đang nhắc tới mình thì phải??” Minh lắc đầu nhưng chẳng nghĩ tới ai đẩy cửa nhanh bước vào sân nhảy ồn ào để nhanh chóng chạy men theo lối dài xuống cầu thang tới tầng hầm.

Trái với không khí náo nhiệt và ồn ào bên trên thì ở dưới tầng hầm của sân nhảy này lại im lặng tới khó chịu. Làm cho bản năng của cô nói với cô rằng mình đang tiến tới gần nguy hiểm. Bước trong dãy hành lang hẹp 2 bên tường được ốp bằng những tấm cách âm dày màu đỏ sang trọng. Sàn nhà lát loại đá hoa cương cao cấp sáng bóng dưới ánh của những ngọn đèn laze trên trần chiếu xuống. Chỉ có mỗi tiếng chân cô vang khắp hành lang. Đi tới cuối cái hành lang đó là 1 cánh cửa 2 cánh bằng gỗ lớn, màu nâu sẫm, phía trên trạm khắc hình thù cầu kỳ. Chấn 2 bên là 2 tên vệ sĩ to khỏe lực lưỡng với cái đầu bóng thín. Minh nuốt nước bọt. Ấng ten báo nguy hiểm nháy liên hồi và ko có tín hiệu sẽ giảm âm lượng. Nếu là bình thường chắc chắn cô mèo này sẽ thật nhanh mà thoát nhảy về sau chạy mất tăm nhưng cô biết cánh cửa này cô nhất định phải vào. Và ko chỉ bước vào mà còn phải bằng mọi giá phải mang chị cô bước ra.

Giữ chặt cái bản năng đang kêu réo trong lòng, khẽ thở ra thật nhẹ để tránh cho những tên vệ sỹ kia biết mình đang run sợ. Cánh cửa đã mở ra trước mặt cô tự bao giờ. Vẫn ko sê xích cái cổ dù chỉ 1 phân nhưng ánh mắt của 2 gã to xác vẫn dán chặt vào người cô gái đang bước thẳng về phía trước.

Con mời đã tới cửa hang nạp mạng.

“Đại ca bớt giận!” với khuôn mặt sợ sệt như con chuột nhìn thấy mèo, Nam tay vẫn còn run cổ yên chiếc bật lửa để châm lửa cho Tú Triết. Với biểu hiện này cộng thêm thời gian đồng cam cộng khổ huynh đệ đã lâu anh biết đang có 1 người có thể làm nổ tung mọi thứ.

“Nhưng con bé đó cũng thật lợi hại.” vốn là 1 người vô tâm Luân nói với vẻ mặt thú vị thì lập tức bị dập tắt

“Thú vị vậy sao? Cô ta thì có gì mà lợi hại?” với nét điệu thuốc vừa châm Tú Triết rút lên qua từng kẽ răng. Ánh mắt sắc lẹm về phía Huỳnh Luân làm cho cậu sắc luôn cả rượu mắt nhắm mắt mở vì cay sọc lên tận óc.

“Không. Không.. ý em ko phải...” Luân vội xua tay chối bay chối biến. Biết rõ là mình vừa đụng trúng chỗ huyết của con nóng giận của con mãnh thú còn ko mau tìm đường lui chứ ở lại để mà chịu chết sao.

“Nhất định ko tha cho con nhỏ đó được!” sự tự tôn của Tú Triết hoàn toàn bùng nổ. Từ người cha cái bang của anh ra thì chưa từng có ai dám nói lại anh đừng nói là cắt ngang lời lẽ vàng ngọc của bốn thiếu gia. Con nhỏ ko biết lớn nhỏ đó nhất định phải trả giá.

“Như vậy có ổn ko?” Nguyệt khê khàng nói gần như kìm tiếng nấc “Các anh ko làm hại nó chứ? Ko làm cho nó bị thương chứ?”

“Cô an tâm! Chúng tôi chỉ cần cô ta lượn lờ 1 vòng chứ ko chặt cái tay cái chân nào của cô ta đâu. Cô quyết định thế là đúng. Em gái cô sau này cũng sẽ biết ơn cô. Không chừng cô ta còn có thể lấy được 1 ông chồng giàu có. Tới lúc đó chưa biết là phúc hay họa!” lão tử nhếch mép cười 1 cách gian trá. Thật may mắn kiếm được 1 con mồi vào lúc cuối cùng này vì thiếu gia đã tới để nhận hàng rồi.

“Thiếu gia!” cúi gập người 1 cách kính trọng, lão tử nói rõ ràng giữa tiếng nhạc ồn ào.

“Đến rồi sao?” ko buồn quay mặt lại và cũng chẳng buồn nhìn cái thân hình đang kính cẩn chào mình “Nghe nói dạo này chú làm ăn khá lắm!” anh tiếp tục nói sau khi uống 1 ngụm rượu vẫn với cái giọng lạnh băng khó đoán được anh đang nghĩ gì.

“Làm ăn khá lắm? Thiếu gia người nghe ai nói vậy?” vừa cười cười lão tử vừa nói trong khi mồ hôi lạnh đang toát ra. Tên tiểu yêu lẽ nào biết rồi sao.

“Nghe nói chú mở sòng bạc kiếm cũng khá lắm mà!” khuôn mặt vẫn ko biến sắc thản nhiên rót ra những lời làm cho người khác phải giật mình là điều đáng sợ nhất của Tú Triết. Khi đối diện với anh người ta ko biết phải làm sao vì dường như ko có bất cứ cảm xúc nào trên con người này hết. Cả nụ cười cũng giống như băng lạnh. Thật khó để đoán được anh sẽ nói gì và làm gì tiếp theo.

“Thiếu gia. Chắc có ai đó đặt điều cậu đừng tin lời đồn đại. Tôi chỉ là quản lý sao chưa có lệnh mà dám tự tung tự tác cho được! Ôn của lão gia và thiếu gia...”

Vừa nghe mấy lời nhàn dối phỉnh nịnh Tú Triết xua tay ra chiều đừng nói nữa. Nhìn vào ánh mắt sắc nhọn của cậu lão tử còn ko biết khôn mà ngậm ngay cái miệng dẻo hoạt lại sao. Nói nữa e rằng ngay cả cái mạng cũng ko còn để mà nói.

“Hàng đâu?” – cuộc nói chuyện của họ kết thúc như thế với 1 lão tử khúm núm ko dám nói thêm lời nào chỉ biết dẫn đường cho thiếu gia vào phòng chứa “hàng”. Và một thiếu gia cao ngạo ko nói thêm câu nào trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất phi vụ đầu tiên ko thể có thất bại. Nếu lần đầu ra làm ăn mà thất bại thế nào cũng ko thoát khỏi giáo huấn của ông già.

Lão tử dẫn mọi người đi lên tầng cao nhất của tòa nhà. Trên này yên tĩnh hoàn toàn so với cái vũ trường ồn ào và lũ thanh niên điên loạn vì thuốc và rượu ở dưới. Nó hoàn toàn yên tĩnh tới làm cho người ta cảm thấy lạnh. Căn phòng rộng với được trang trí những đồ dùng tiện nghi đắt tiền. Và trên chiếc giường đặt phía góc phông là 5 cô gái đang nằm ngủ như ko biết gì.

Tú Triết tiến tới kiểm tra. Đáng lý ra việc này chắc ko cần tới anh nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên với lão tử này anh có ri đó ko an tâm lắm. Hắn làm cho anh thấy ko thể tin tưởng. Nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh bỗng dừng lại. Cái gì đang đập vào mắt anh đây.

“Chẳng phải con nhỏ lúc nãy đó sao?” Huỳnh Luân khê huých vào tay Thuận Nam nói nhỏ thật nhỏ tránh để cho đại ca nghe thấy. Hai người nháy mắt nhìn nhau về hiểu ý.

Tú Triết đột nhiên thấy tim mình dừng 1 nhịp nhưng rất nhanh, anh trấn áp lại được ánh mắt đang dừng sờ sờ trở lại cái nhìn sắc lạnh của con thú săn mồi bình thường. “Được rồi! Xe tới chưa? Đưa hết ra xe đi. Chúng ta ko có nhiều thời gian đâu!” lạnh lùng quay lưng bước nhưng hình như có gì đó trong anh cảm thấy khó chịu. Bản thân anh ko biết là do gặp lại con nhỏ đó? Hay là cái bộ dạng nằm ngủ thiêm thiếp của cô ta. Thôi nào anh đang nghĩ gì vậy? Phụ nữ chỉ là 1 món hàng ko hơn ko kém, chẳng đáng để để tâm mà cũng ko đáng để suy nghĩ.

Nhưng suy nghĩ kĩ lại thì. Con ranh đó chẳng phải cũng giống mấy đứa con gái ham vinh hoa sao. Nghe nói có thể vớ được 1 ông chồng giàu có chẳng cần biết đối phương là người thế nào thì đã nhảy xổ vào ko cần suy nghĩ. Đột nhiên điều này làm anh thấy tức giận.

Tik tak .. Tik tak ..

Tiếng đồng hồ cứ chạy đều đều chậm rãi thành thói quen yên tới lạ thường. Căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của cô gái đang thiêm thiếp giấc nồng, cuộn tròn mình như chú mèo con trong chiếc chăn bông ấm áp. Khuôn mặt y chang 1 con mèo đang rên gru gru ra chiều rất khoái trí

(> w <=)

“Imm..” lồm cồm bò dậy khỏi chiếc chăn ấm 1 tay ôm đầu. Cũng ko biết tại sao cô lại thấy đau đầu tới vậy. Mắt thì cứ mờ mờ ko thể nhìn rõ ràng mọi thứ. Người cứ lằng lằng 1 cảm giác khó tả, nếu bây giờ ai hỏi cô đang cảm thấy thế nào thì chắc cô sẽ trả lời mà chẳng cần suy nghĩ “Còn cảm thấy cái khi gì? Chân với tay cũng chả còn là của mình nữa rồi!!”

Đến bây giờ mới sực nhớ ra. Cô đang ở đâu. Căn phòng này thật lạ. Khác với căn nhà nhỏ trần thấp của 2 chị em cô đây là 1 căn phòng có trần cao sơn màu trắng mịn màng. Trên trần có những ô vuông sơn màu đỏ sẫm phía trong mỗi cạnh vuông đều có những ngọn đèn nhỏ hắt ra thứ ánh sáng sang trọng. Mới nhìn thôi đã biết tốn điện thế nào rồi. Phía bên trái giường cô được che lại bằng 1 chiếc giá sách màu trắng ngăn cách với phần khác của căn phòng. Nhìn qua những khoảng trống của quyển sách cô có thể thấy 1 bộ salon màu trắng hiện đại với chiếc bàn bằng kính pha lê, chân bàn là 1 khối hình vuông màu đen. Dưới nền nhà có ánh sáng hắt lên làm cho chiếc bàn lại càng nổi bật trên cái nền trắng. Trên tường là chiếc tivi siêu phẳng được gắn vô hõm tường vuông nền màu đỏ sẫm. Nhìn thôi cũng biết căn phòng này đắt tới cỡ nào. Cô còn đang tự hỏi có phải mình vẫn chưa tỉnh hẳn hay ko thì cửa phòng bật mở. Bước vào là 1 gã mà cô chưa thấy mặt bao giờ. Hắn ta làm gì ở trong giấc mơ của cô thế này.

“Dậy rồi sao?” hần lạnh tanh nhìn cô đang ngồi trên giường nhòm hán với ánh mắt quái lạ. Ngó từ đầu đến chân “Trông con bé này thật ko bình thường!”

“Anh là ai vậy?” Minh hỏi với ánh mắt tò mò.

Câu hỏi này làm cho anh thật sự tức giận. Cô ta chỉ vừa gặp anh vào tối hôm qua, hay là thuốc mê làm cho cô ta mất trí nhớ rồi. Không. Không thể nào chưa bao giờ có trường hợp thuốc mê làm mất trí nhớ chỉ có thể vốn cô ta là đứa nào phẳng mà thôi. Cố kìm nén sự giận dữ trong ngữ điệu, giữ ánh mắt lạnh tanh của mình, anh nói với vẻ bình thản “Tôi là chủ nhân của cô!”

Im lặng. Im lặng..

Im lặng...

Im lặng....

“Phụt... Haha ha ha ha !!”

“Con nhỏ kia. Cô cười gì vậy hả?” lần này thì đúng là phật cũng phải nổi lửa. Bản thân đại thiếu gia cũng ko thể nào bình tĩnh n

ổi nữa rồi.

“Cái gì mà chủ nhân chứ? Kể cả có nằm mơ cũng vẫn thấy buồn cười!” vừa lấy tay gạt nước mắt cô vừa cố giữ cho cơ thể mình khỏi rung lên theo từng tràng cười cứ chực tuôn ra.

“Mơ? Cô tưởng bốn thiếu gia rảnh rỗi để nói mơ với cô sao?” ko kìm chế được nữa. Đúng là con nhỏ này là oan gia của anh thì phải. Mỗi lần gặp cô ta là công lực bao năm tu luyện của anh hình như biến mất cả. Muốn bình tĩnh lạnh lùng cũng ko thể bình tĩnh được với những kẻ bản thân đang ở chôn nguy hiểm mà cũng ko biết “Muốn biết có phải mơ hay ko để tôi cho cô biết!!” quay lại với nụ cười lạnh hơn băng của mình thường nhật, Tú Triết lao tới kẻ đang ngồi trên giường với bộ mặt đang ngờ ngàng.

Không để cho cô kịp phản ứng anh đã khóa chặt hai tay cô lại, đè lên người cô. Mắt sát mặt. Đột nhiên 1 mùi hương ngọt ngào như mạch nha xộc vào mũi anh. Không phải là mùi nước hoa ngọt ngào như bao phụ nữ mà anh đã gặp. Mà là 1 mùi hương nhẹ dịu nhưng đột nhiên lại làm cho bản thân anh thấy mình đang nóng rực lên. Một cảm giác chưa từng có. Trước ánh mắt còn đang ngờ ngàng của con mồi đang nằm gọn trong tay, khề khàng đặt mỗi xuống gần hơn cái cổ trắng, mùi hương ấy lại càng mạnh hơn, làm cho bàn tay anh đột nhiên lại càng siết chặt lại. Toàn thân nóng hừng hực như đang phát sốt, một cảm giác thôi thúc khó tả. Lý trí của anh đang tự hỏi mình đang làm gì, nhưng cái miệng của anh đã gục vào cái cổ trắng ngần đó mất rồi. Một làn da mịn màng, ngọt lịm như kẹo chạm vào môi làm tất cả như nổ tung. Chạy khắp người anh là 1 cơn rung động mạnh nóng hổi đầy thúc giục. Anh muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Muốn chìm vào trong làn hương kẹo ngọt này.

“Đồ dê xồm !!! ” Minh gào lên và ko quên đá chân thẳng vào mạng sườn của kẻ quấy rối. Giống như con mèo giương vuốt ra theo quán tính để tự vệ.

Bị đá bất ngờ Tú Triết ngã nhào sang phải nằm ôm lấy cái mạng sườn. Con rung động khó kiểm soát hình như đã biến mất ko còn dấu vết, chỉ còn lại cảm giác đau tức nơi mạng sườn do con mèo phản công đang chọc bùng lên cơn tức giận trong người con sói hoang dã. “Cô làm cái gì vậy?”

“Còn phải hỏi sao? Dĩ nhiên là dùng chân đá cho kẻ xấu bay ra xa rồi!!” vừa nói Minh vừa lồm cồm bò dậy bản năng nói với cô tốt nhất để tránh trường hợp lại bị đè xuống lần nữa nên tránh xa tên biến thái đó thì hơn.

Đã giữ lại bình tĩnh và thoát khỏi cơn rung động vừa rồi, Triết ngồi thẳng dậy và nhìn thẳng vào mắt kẻ đối diện “Sao hả? Ko phải là mơ chứ?”

Minh vẫn đề phòng ngồi ở phía cuối giường xa tên biến thái vừa suy nghĩ về những điều lúc nãy. Cảm giác đau nơi cổ tay do hắn siết chặt vẫn còn, cảm giác rung mình chạy dọc sống lưng khi hắn hôn lên cổ cô và hơi nóng khi hắn đè lên cô hoàn toàn ko hề giả..Lẽ nào..?!!! Tự véo vào má mình 1 cái thật mạnh. Rồi gào lên vì đau. Rõ ràng cô ko hề nằm mơ.

Dường như bắt được ánh nhìn lo sợ trong đôi mắt của cô, Tú Triết khẽ nhếch mép kín đáo. Từ giờ trò mèo vờn chuột mới bắt đầu.

“Đây là đâu?” quay đầu lại nhìn đầy vẻ cảnh giác với kẻ đang ngồi ở đối diện, Minh đã bắt đầu trò chơi của kẻ săn mồi bằng câu hỏi đầu tiên hiện lên trong đầu cô như vậy đấy.

“Một cánh rừng nằm giáp danh với biên giới Trung Quốc.Đừng hỏi thêm nữa.Vì tôi cũng ko nói rõ hơn đâu!” nở 1 nụ cười mẫn nguyện vì anh hiểu câu nói này có thể khiến cho kẻ bị săn mồi hoang mang thế nào.Châm 1 điếu thuốc và chờ đợi đòn đáp trả hoặc chỉ đơn giản để xem trò vui của kẻ đang hoảng sợ trước mặt mình là cái thú vui của Tú Triết.

“Biên giới Trung Quốc?Tại sao tôi lại ở đây?” Minh hỏi lại ngay khi vừa nghe câu trả lời thốt ra từ khuôn mặt lạnh băng của tên đòi bại.

Có chút bất ngờ nhưng lại càng làm cho cuộc săn thêm ý nghĩa hơn trước sự phản ứng nhanh của con mồi.Tú Triết dừng lại hít 1 hơi rồi mới chậm rãi trả lời “Vì cô là món hàng của tôi!” thân nhiên như mặt trời luôn luôn phải mọc vậy.

Tên bại nào này đang nghĩ gì vậy? “Vây cũng là câu trả lời?” với ánh mắt chán trường.Tên này ko bại nào thì chắc cũng thiếu mất 1 vài dây thần kinh.Minh đang nghĩ như vậy trong đầu.

“Tại sao ko?Đó là sự thật.Tôi bỏ tiền ra mua cô.Vậy cô là món hàng của tôi.Đợi khi tôi bán cô đi rồi cô sẽ hiểu.” tiếp tục hút điếu thuốc và tận hưởng dư vị của cuộc vòn bắt,Tú Triết ngược lên nhìn cô gái trước mặt xem bước tiếp theo liệu cô ta còn có thể làm gì.

“Mua?Anh mua tôi bao giờ?” Minh ko thể tin được vào tai mình.Tại sao lại có thể có chuyện cổ tích này xảy ra với cô được chứ?

“Phải người nhà cô bán cô đi giống như bao món hàng khác tôi mua thôi.Cô cũng chỉ là 1 trong số đó có gì mà ngạc nhiên.Tiền có thể mua được tất cả nhất là đàn bà!” nhoen miệng cười sau khi nói câu nói quen thuộc của cha anh,tiền là tất cả và đàn bà chỉ là hàng hóa.Cái tư tưởng này nó ngấm vào máu của anh mất rồi.

“Các người buôn bán phụ nữ ư?” Minh hỏi với cái giọng ko còn bình tĩnh được nữa.Cô đang rơi vào nơi nào thế này.Căn phòng sang trọng đến mấy thì cũng là 1 động mại dâm trả hình thôi.

“Ko cần nói huých toẹt vậy đâu nhóc!” Tú Triết mỉm cười,xem ra con nhỏ này cũng khá thông minh,tôi xem cô còn ko biết sợ?!!,trong đầu anh nghĩ nhưng với bộ mặt ko biến sắc anh từ từ bình thần tiếp “Cô được vào đây là phúc phận của cô.ở đây chỉ bán hàng cao cấp thôi!Nhưng xem ra cô thì ko phải cao cấp gì.Muốn thành cao cấp chắc cũng phải tốn nhiều thời gian đây.”

“Nói gì.” tức nghẹn lời nhưng ko thể làm gì được vì cô biết cô ko phải đối thủ của hắn,nếu cứ liều mình xông lên thì chỉ có đường bị hắn đè ra mà thôi.Cách duy nhất bây giờ là chạy trốn.Ko phải đây là khả năng cô giỏi nhất sao.Mọi người trong nhà cô đều nói kể cả cô có bị vứt sang sa mạc thế nào cô cũng có thể tìm được đường về.Đứng!!Cô phải tìm mọi cách về nhà.

Nhìn quanh nhìn quất cũng chỉ thấy bên ngoài vài tán lá và 1 khoảng không tối đen như mực.Cô nên làm gì đây?Còn đang chăm chú tìm tòi 1 con đường sống cho bản thân,người ta vẫn nói biết người biết ta chăm trăn trẩm trắng như mấy phim hành động Mỹ ko phải lúc nào cũng phải xem xét địa hình trước khi hành động sao?Cứ mãi nhìn quanh quất cô hoàn toàn quên bẵng mất cuộc đối thoại còn đang dang dở với kẻ đối diện.Và hoàn toàn ko hay hắn đang nộ khí xung thiên.Lần thứ 2 trong 2 ngày hắn bị lờ đi xem như ko tồn tại vì cùng 1 người.Con sói bức tức như muốn nuốt chửng con mồi đối diện. “Cứ chờ xem tôi xử cô thế nào!”

“Cô lại dám lờ tôi đi lần nữa?” vừa nói Tú Triết nhanh như chớp đã chớp lấy bàn tay của Nhật Minh kéo lại phía mình,mạnh bạo và tức giận là những gì đang có trong đầu anh.Bị bắt ngờ theo quán tính Minh ngã nhào vào tấm ngực to lớn của anh nhẩn mặt vì đau.Thì đột nhiên Tú Triết khựng lại.

“Làm gì vậy đồ dê xồm?” Minh hỏi đang đưa tay còn lại lên xoa xoa trán.

Con nóng lại bùng lên khắp cơ thể của Tú Triết.Bàn tay anh đang nắm nhỏ bé và mềm mại đến lạ lùng.Đột nhiên chạy dọc sống lưng anh là 1 cảm giác tê cứng như điện giật làm cả người anh nóng bùng lên khi người con gái này nằm trọn trong lòng bàn tay anh.Bờ vai cô ta khẽ chạm vào ngực anh cũng làm cho trái tim anh nhói lên 1 cơn lạ lùng và thôi thúc đầy khó hiểu.Bản năng thì nói với anh rằng gần hơn nữa còn lý trí thì đang tự hỏi “wtf?!”

==’

Nhưng với đàn ông thì bản năng bao giờ chẳng thắng cái gọi là lý trí.Không biết từ lúc nào bàn tay anh đã siết chặt hơn,kéo cô lại gần sát hơn nữa.Cái cảm giác mềm mại của bàn tay cô làm cho anh muốn nắm chặt hơn,mùi hương trên người cô dần dần lan tỏa,mùi hương của cô thiếu nữ 19 tuổi thơm ngọt như viên kẹo sữa ngọt ngào và thuần khiết như ôm trọn lấy người anh.Lần đầu tiên toàn thân anh bỗng run lên cương cứng lại cảm giác muốn nuốt trọn tất cả mùi hương lẫn cô gái đang ở trước mặt.Con nóng bùng hầm hập chiếm trọn người anh làm cho anh ko còn đủ tỉnh táo để giữ được dáng vẻ lạnh băng thường ngày.Hình như tảng băng đã bị cô gái này làm tan chảy hoàn toàn.Lý trí mách bảo là nguy hiểm nếu vùi mình vào mùi hương đó nhưng bản năng lại ko cho phép anh dừng lại.Nếu dừng lại thì chắc chắn là chết cũng ko yên.Khẽ kháng từ từ nhích lại cái cổ ngọc ngà đó.Đề rồi..

Bóp!!!

“Làm gì vậy?!” vừa ôm ngực anh vừa nói.

“Tên dê xồm kia muốn làm gì?” cô nhướng mắt nhìn anh bằng ánh mắt của con mèo giận dữ đang xù hết lông ra để phản kháng.

“Tiểu nha đầu,tôi qua thì phốt lờ ta.Tôi nay thì đánh ta tới 2 cái.Đừng tưởng là con gái thì muốn làm gì thì làm!!” lần này anh lại càng tức giận hơn.Rũ bỏ hết vẻ oai phong thường ngày anh cũng ko rõ anh tức giận vì bị đánh hay tức giận vì cái hôn còn đang dang dở chưa đặt trọn vào cái cổ trắng ngần kia.

“Tôi qua?..” Minh đang tự hỏi mình đã gặp gã này ở đâu nhỉ?Tại sao ko nhớ rì cà?

“...” gân xanh nổi chẳng chịt trên mặt.Anh tự nói với mình tĩnh tâm tĩnh tâm.Ko nên vì 1 con nhãi mà làm mất đi bao năm công lực.Anh ko nghĩ cô ta lại

có thể quên anh dễ dàng đến thế. Vì vốn những người đã từng gặp anh chưa có kẻ nào quên được anh cả.

“Chúng ta từng gặp sao?” nhìn anh bằng ánh mắt dành cho sinh vật nguy hiểm cấp độ 1 cô đã thực sự chăm ngò cho con giận của anh bùng nổ.

“Con nhóc ranh,hôm qua thì phớt lờ coi ta ko có kí lô nào.Hôm nay lại vờ như ko nhớ!” anh đã thực sự bị đả kích ko biết nói cô ta ngốc.Hay là ko biết thế nào gọi là mặt tối của xã hội nên ko biết sợ xã hội đen là gì.

Ngẫm nghĩ 1 lúc.Lục tìm trong cái trí óc đang lộn xộn hỗn mang của mình cô “ah” lên 1 tiếng “Tên bại nào!!”

Câu nói này như 1 đòn knock out đối với sói đầu đàn.Đường đường là thiếu gia của cả 1 bang hội.Đi đâu cũng có người kính nể và sợ hãi,lại bị cái con nhóc hỷ mũi chưa sạch còn ko biết thế nào là mặt tối của xã hội gọi là bại nào.Cũng ko biết nên khóc hay nên cười vào lúc này.Hình như bao nhiêu danh vọng của anh vừa bị trừ xuống còn âm hết.

Lần này ko phải là do mùi hương kẹo ngọt trên người cô thôi thúc nữa,mà tự tôn trong anh bảo rằng ko dạy cho con nít ranh này 1 bài học thì còn gì là thanh danh xã hội đen nữa.Và 1 lần nữa trong vòng 1 tiếng đồng hồ từ khi Minh tỉnh dậy.Con mèo nhỏ lại nằm gọn trong vòng tay của con sói gian ác.Đề mạnh cô xuống anh bắt đầu hôn lên chiếc cổ trắng mịn,mùi hương kẹo ngọt ngào xộc thẳng vào mũi xuyên thẳng lên đại não giống như 1 con xung trận kích

thích toàn bộ cơ thể anh.1 luồng điện nhỏ khẽ chạy dọc sống lưng từng con làm cho anh ko thể tự chủ.Cài hôn càng ngày càng sâu,con mèo nhỏ cố giãy đạp để thoát khỏi cái cảm giác mon trớn sồn da gà này.Nhưng cô ko biết càng giãy giụa thì lại càng kích thích bản năng chiến đấu của con sói gian ác đang ti đề chặt cả 2 tay lẫn 2 chân cô kia.Chìm đắm trong mùi hương của làn da trắng ngần mon man với cái cổ đường như là ko đủ.Sói già muốn nhiều hơn,sâu hơn.Nghĩ là phải hành động.

“Dừng lại!” giọng nói đanh thép như thức tỉnh chỉ giác hoàn toàn bị chìm đắm trong dục vọng của sói già.

“Cô là món hàng của tôi!Tôi muốn làm gì là quyền của tôi!Nếu cô ngoan ngoãn có lẽ tôi sẽ tìm cho cô 1 ông chồng chỉ bằng tuổi bố cô!” ngừng lại 1 chút trong hơi thở gấp gáp,anh cố nói 1 cách bình thường rồi lại tiếp tục vùi vào mùi hương mê hoặc đó.

“Tên khốn!!” dùng toàn sức lực còn lại cô cố rút chân ra khỏi gọng kìm của gã đề tiện và sút. .... VÀOOOOOO!!

Chỉ còn biết cầm nín và ôm lấy “bảo vật quốc gia” của mình.Sói già đã bị mèo chơi đòn hiểm.Giờ chỉ còn biết gạt nước mắt và thảm nguyện rửa đũa con gái đang đứng trước mặt mình.

Tức giận và khó chịu.Anh quát to gọi 2 lão đệ.2 người đang cố nín cười sau màn đối thoại hay vừa rồi và nhất là bộ dạng thất thủ trăm năm mới có 1 lần của đại ca họ.Nhưng họ biết cười bây giờ thì đừng mong toàn mạng mà thoái lui.Nên đành ngậm hòng mà bước vào phòng khúm núm ko dám ngược lên nhìn vì chỉ sợ ko nén nổi cười.

“Giám cô ta vào phòng cấm 3 ngày.Đừng cho ăn hay uống bất cứ thứ gì!!” anh nói giọng đầy tức giận giống như con sư tử gầm lên trong con thịnh nộ.Dù đang trong tình trạng thất thủ nhưng thần thái của anh vẫn làm cho người khác phải quên ngay rằng anh vừa bị thua 1 đũa con gái.

2 người vội vã lôi Nhật Minh ra khỏi giường mặc cho cô giãy đạp thế nào cũng ko thể thoát nổi bàn tay của 2 gã huynh đệ của tên khốn.Vừa bị lôi ra ngoài cô vừa thét lên chửi liên hồi.Làm cho 2 huynh đệ Nam và Luân tuy ko nói nhưng cũng có chút thần phục “cô ta thật sự ko biết sợ là gì.Chắc chắn cô ta ko biết điều gì đang đợi cô ta trước mặt đâu.” Họ khẽ trao nhau cái nhìn đầy thương cảm rồi lôi cô đi tới phòng CẤM.

Còn lại 1 mình trên chiếc giường với chăn gối lộn xộn sau cuộc hỗn chiến.Tú Triết chặc lưỡi tiếc re vị ngọt nơi đầu lưỡi,vừa thấy bức bối khó tả.Cảm giác nóng nực bức bách ko được giải tỏa.Giám cô ta như vậy hình như chẳng làm cho anh bớt nóng được chút nào “Đưa con gái chết tiết.Cô ta dùng loại nước hoa gì lại làm cho người ta khó chịu đến thế?” anh cần đi tắm.Đúng thế.Tốt nhất là tắm nước lạnh.

Gục đầu trong làn nước mát lạnh hình như có chút tác dụng,người anh đã ko còn thấy nóng như lúc đó.Ngước mắt nhìn vào lớp gạch lát nhà tắm trắng mịn màu kem làm cho anh lại nhớ lại cái làn da trắng mịn mềm mềm khẽ run lên mỗi khi lưỡi của anh di chuyển,ngọt ngào và .. Cơ thể anh lại nóng bừng lên.Chết tiết!Con nhỏ đó làm gì anh thế này.Chắc chắn phải cho cô ta ném mùi lợi hại.Bực tức tất phụt vòi hoa sen.Anh vớ lấy chiếc khăn tắm cuộn quanh người đi ra khỏi phòng.Đặt người phịch lên chiếc giường êm ái.Rồi đột nhiên như còn chút mùi hương vương lại của kẹo ngọt.Anh bực bội gất gồng “Giết!!Giết ngay toàn bộ chăn ga gối!!!!”

Đêm nay chắc chắn là 1 đêm ko ngủ của sói già.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ương Bướng Và Khó Bảo Cô Ta Hoàn Toàn Ko Phải 1

Con Mèo Ngọt Ngào!!

Phòng tắm, là một căn phòng nhỏ và tối tăm. Lại nằm dưới tầng hầm của căn nhà nên càng thêm tối tăm hơn. Con mèo con đưa mắt nhìn mọi hướng chỉ 1 màu đen xám xịt, như lúc này bản thân nó cũng biết. Minh thật sự gặp phải thứ dữ rồi.

Từ nhỏ sống trong cái xã hội hiện thực hóa, nó ko tin có chuyện cổ tích, lại càng ko tin cái mà công chúa gặp hoàng tử bạch mã. Thế giới ko phải 1 màu hồng trong mắt của 1 con mèo ưa cảnh giác, nhưng cũng ko phải là quá tối tăm với 1 con thú nuôi bị giuông bỏ. Nó ko phải là 1 con mèo sợ hãi con người, càng ko phải là 1 con mèo tin vào việc mình có thể ngã khi trèo lên cây nên mãi mãi chả biết sợ cảnh công. Nhưng lần này thì.. Thật sự đã ngã 1 cú đau điếng người rồi, muốn ko tin cũng ko được.

Từ lúc tỉnh dậy trong căn phòng sang trọng kia ko biết tại sao cô vẫn ko thể tin được đây là cái hiện thực. Nó quá khác so với mấy bộ phim nước ngoài, chỗ của bọn buôn người phải là ở trong những khu nhà sập xệ. Họ giam người trong những phòng bẩn thỉu và đầy tối tăm nhưng ngược lại cô lại được ở trong 1 căn phòng sang trọng và tiện nghi. Cũng chẳng biết vì tác dụng của thuốc mê hay vì tất cả những tiện nghi thời thượng đó làm cho cô cứ cảm giác rằng đây chỉ là 1 giấc mơ. Cái gì mà tổ chức buôn người, cô vẫn đang ở trong thế giới hiện thực, ko phải là chuyện cổ tích. Nhưng đến giờ này khi đang ngồi 1 mình với bàn tay bị trói chặt, mỗi hơi thở dường như cũng làm cô thấy đau đớn. Trong cái căn phòng âm thấp và tối đen như mực này cô mới thực sự cảm thấy mình đang ở trong địa ngục. Ko phải là chuyện cổ tích mà đây là hiện thực. Cái hiện thực mà cô chưa từng nghĩ tới.

Cố gắng cục cựa chỉ 1 chút cho người đỡ đỡ ra vì nhức mỏi nhưng lại càng làm cho cổ tay cứa vào sợi dây thừng chắc chắn. Cô nhắm nghiền mắt lại và cầu mong sao cho cơn đau mau chóng qua đi, hơi thở gấp gáp của cơn đau kéo cô về với thực tại. Giờ đây chỉ còn nghe thấy tiếng hơi thở của cô cùng với tiếng nhỏ giọt của nước. Mùi tanh nồng của căn phòng làm cho cô ko tài nào giữ nổi bình tĩnh, nó khuấy động trong cô bản năng phải thoát khỏi đây.

Cuối cùng thì cũng qua 1 đêm trần chọc khó ngủ. Chưa bao giờ trong người anh lại thấy khó chịu đến thế. Cứ lần qua lần lại trên chiếc giường êm ái mà vẫn ko tài nào ngủ được. Có lẽ anh bị điên mất rồi “KHỐn kiếp!!” đó là câu đầu tiên sau 1 đêm dài đánh lộn giữa dục vọng và lý trí của cơn sói già. Giống như bị ong chích vào mũi nhức nhối và khó chịu. Ko biết phải làm sao mới dứt được khỏi cơn đau.

Hiện tại có lẽ chẳng tâm trạng của ai thoải mái, dù là kẻ săn mồi hay con mồi.. (o ____ O=)

“Con ranh đó sao rồi?!” vẫn đang dán mắt vào tờ báo Triết hỏi với giọng chả chút bận tâm, nhưng thật sự trong lòng vẫn có chút chờ đợi câu trả lời. Anh hy vọng đó là cô ta đang rất sợ hãi, hoặc đã bị ngất đi rồi.. hay bất cứ điều gì đó đại loại như cho anh 1 tín hiệu con mồi đang hoảng sợ.

“Cô ta đang ngủ!!”

Khuôn mặt Tú Triết đột nhiên biến dạng, anh đang tròn xoe mắt với khuôn mặt ngệt ra và quai hàm như sắp rơi xuống mặt bàn. Cố gắng nén cười vì Nam và Luân biết giờ mà phát ra bất cứ tín hiệu bất thường nào ko khác gì tự tuyên án với bản thân nhưng thật sự khuôn mặt đờ đẫn hiện giờ của Tú Triết làm cho họ ko thể nào nhận được và cái gì đến cũng phải đến. Họ cười gằn như ko thể đứng dậy nổi trong cơn thịnh nộ của gã sói già.

“Cô ta dám ngủ? Ngủ?? Cậu chắc ko phải là cô ta ngất đi chứ??” cố gắng giữ lại chút phong độ cho bản thân, Tú Triết hỏi lại.

Vừa cố nén cười Thuận Nam trả lời, “Thật sự là cô ta đang ngủ! Vì em còn thấy cô ta chảy nước miếng mà!!”

Rầm!!

Đến đây thì những trận cười cũng biến mất hết, thế là tiêu cái bản rồi cả Huỳnh Luân và Thuận Nam cùng nghĩ. Đá như vậy thì có là hàng tốt mấy cũng hỏng thôi. Cùng lúc đầu ái ngại. Giờ thì chúng biết tốt nhất là nên chuẩn bị sẵn sàng càng nhanh càng tốt trước khi có sự chẳng lành. Nhưng chưa kịp biến suy nghĩ thành hành động thì lão đại đã đi trước chúng 1 bước, bao giờ suy nghĩ của người lãnh đạo cũng phải nhanh nhạy như thế mới đúng chứ.

“Đi đâu đó? Chúng ta xuống đó xem cô ta đang làm gì! Món hàng này còn phải bán ko thể để nó tự tung tự tác ko biết ai là chủ như thế được!!” lời nói sồn sồn làm cho người khác nổi da gà giữa mùa hè của Tú Triết chưa ai dám xem thường, tất nhiên những lúc này thì tốt nhất là ngoan ngoãn mà làm theo chứ đừng phản kháng.

Bước chân xuống những bậc cầu thang tối mờ, khắp hành lang chỉ còn vọng lại tiếng chân của kẻ săn mồi vang vang, như báo hiệu trước cái chết của con mồi. Nhưng mèo nhỏ lại hoàn toàn ko hay vẫn đang chìm đắm trong giấc ngủ ngon lành mà ko hay kẻ thù đang từng bước từng bước tiến tới gần. Và cái hầm này sẽ là nơi cô chẳng thể nào quen được cho tới ngày cả 10 năm 20 năm và lâu hơn nữa.

“Ồi!!” cô nhăn mặt vì đột nhiên bị hắt nước làm tỉnh hẳn khỏi cơn ngủ.

“Sao hả? Ngủ ngon chứ?!” với cái giọng lạnh băng và nụ cười nửa miệng quen thuộc, anh đứng cao ngạo mà nhìn xuống kẻ vừa bị tạt nước gọi dậy đang ngồi dưới đất.

Cô im lặng ko nói gì, nhưng ánh mắt thì ánh lên 1 tia nhìn giận dữ. Nhìn thẳng vào khuôn mặt cao ngạo đang nhìn xuống bản thân mình, vẫn ko thể quên được những hành động khốn kiếp của tên dê già ngày hôm qua, nhưng tự biết bản thân mình đang bất lợi, 2 tay đều bị trói chặt còn có thể phản kháng sao? Cô đành im lặng, nhìn 1 cách căm hận rồi quay đi. Nhìn xuống khoảng đất đen trước mặt do cái bóng đổ dài của tên sói gian ác tạo ra. Trong lòng thầm nghĩ ngại nếu như hắt giống cái bóng của hắn đang ở dưới chân cô thì thế nào cô cũng ko tiếc mà ru lòng thương đâm đạp hắn đến nỗi người nhà hắn cũng ko nhận ra.

Trái với sự mong đợi của anh, cái thái độ vờ lơ anh đi trong mắt lại càng làm cho anh hăng máu hơn. Làm sao mà cô ta có thể bỏ qua như anh ko tồn tại như thế được. Cúi người xuống ngồi đối diện với cô. 1 tay để lên chân tay còn lại anh túm chặt lấy gương mặt đang ương bướng của con mồi, ngón tay vừa

chạm vào má cô cảm giác mềm mại khác lạ làm anh hơi sững lại. Nhưng ko làm cho sự tức giận của anh trở lại số 0 được. Anh kéo mạnh đầu cô lại hướng về phải mặt anh. Nhìn thẳng vào đôi mắt đầy buồn binh của mèo con, bắt giác anh thấy kì lạ. Tại sao mình ko hề để ý, cô ta có 1 đôi mắt thật là sáng, hàng lông mi đen láy thông minh. Còn khỏe miệng..

Dừng lại..! Đang nghĩ tới cái gì vậy? Giờ đang là giờ dạy dỗ cho món hàng biết đâu là chủ đâu là tớ, phải cho cô ta rõ thân phận của mình. Những món hàng anh bán đều là cho những ông chủ có tiếng muốn kiếm vợ nhỏ hoặc 1 kẻ sinh con để cái thay cho mấy bà vợ già ko thể làm gì được ở nhà. Nếu cô ta ko chịu ngoan ngoãn thì lần làm ăn đầu tiên của anh coi như thất bại khách hàng quan trọng ko hài lòng thì anh còn mặt mũi nào xưng là thiếu gia. Tập trung!! Tập trung!! Mọi phụ nữ đều chỉ là hàng hóa. Chỉ là hàng hóa!! Chỉ là..

Khi ánh mắt của cô vừa chạm vào mắt anh thì mọi phương ngôn sống suốt 27 năm qua đột nhiên roạt cái bay sạch khỏi đầu. Trong khi đang chiến đấu với trách nhiệm nghề nghiệp anh ko để ý rằng điệu bộ của mình kì cục thế nào.

Anh nâng cằm cô lên để cô đối diện với anh nhưng khi cô nhìn thẳng vào anh thì anh lại nhắm nghiền mắt lại suy nghĩ. “Quả thật hẳn là 1 kẻ hoàn toàn ko bình thường!” đó là thứ duy nhất có trong đầu cô.

Tự trấn an bản thân, anh ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô cương nghị “Ngao ngoan thì cô có thể được tha! Còn nếu ko thì đừng trách!” sau khi nói xong câu nói có bài bản này của xã hội đen bước tiếp theo là cho nạn nhân thời gian để nghiền ngẫm. Cũng giống như đọc sách, phải đọc từ từ mới ngấm.

Thông thường những người phụ nữ đa phần là tự nguyện bán thân hồng kiếm được 1 ông đại gia bao mình, là con gái bây giờ đâu phải thời đại cần cù chịu thương chịu khó, tình yêu có đẹp mấy cũng chả mài ra ăn được. Vẫn nói phụ nữ là người chân yếu tay mềm nên ai mà chẳng mong mình có chốn nương tựa. Tìm được 1 ông chồng giàu có, đẹp trai thì ai chả có mộng. Nhưng mà cuộc sống vốn ko phải là tiểu thuyết, để rồi nhân vật nữ chính gặp bạch mã hoàng tử giàu có và điển trai, lại vô cùng ga lăng. Đây vốn là điều chỉ có trong sách. Cho nên cứ kiếm được 1 ông nhà giàu thế là được rồi. Thời thì chỉ cần ăn sung mặc sướng già hay ko đâu quan trọng. Nếu làm vợ chính thức thì dĩ nhiên là tốt sau khi lão chết đi bước nữa là vừa có tiền lại 1 bước lên tiên, lúc đó muốn trai đẹp bao nhiêu chẳng có. Còn nếu ko, chỉ là vợ bé, thời thì cũng xong vì những lão bao vợ bé thường sẽ rất chiều chuộng, lão có vợ thì mình cũng có thể có nhân tình. Thời thì nhất cử lưỡng tiện, cho nên ko ít người bán thân chỉ để gặp những đại gia để “cải thiện cuộc sống”. Một phần khác thì do gia đình quá nghèo sống khổ sở vậy nên đành chịu hầu mong con mình có cơ hội đổi đời. Đúng là tuy mỗi người 1 lý do nhưng nhìn chung cũng chỉ vì cuộc sống. Có ai cứ thích mình nghèo mãi cả đời. Con gái là động vật mềm yếu, ko thì đã ko gọi là phái nữ. Thường thì cái phòng cấm này chỉ dành cho những đối tượng đặc biệt có nghĩa là 1 vài trường hợp bị ép bán đi ko nghe lời nhưng cũng chỉ sau 1 đêm ném mũ tù ngục là cũng sợ hãi mà ngoan ngoãn nghe lời ngay. Số lần dùng tới căn phòng này chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì nguyên việc nghe tới xã hội đen giữa cái vùng rừng núi hoang vu này là đủ biết tốt nhất là biết không nghe lời chứ biết cầu cạnh ai nơi này. Cho nên lần này dùng tới hạ sách này để đối phó với con ranh trước mặt Tú Triết nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Nhưng anh lại ko ngờ rằng đối thủ của mình là 1 kẻ hiện thực hóa đến tàn bạo thậm trí hoàn toàn ko có chút suy nghĩ may mắn tới cái gọi là đáy xã hội.

“Ngao ngoan ý anh là sao?” con mèo nhỏ khẽ nhủ mày nhìn với ánh mắt ngờ vực. Ko phải cô ko muốn thoát khỏi đây, càng ko phải ngủ trong căn phòng nhỏ tối tăm và âm thấp với 1 cái dây trói thông từ trần nhà xuống là thoải mái gì. Tất nhiên cô là phái yếu thì chả ai mong mình bị giam ở 1 nơi thế này. Nhất là những người bạn chung phòng là những kẻ mà cô ghét nhất. Khi thấy chúng thật sự trong đầu cô chỉ hy vọng thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nhưng cô biết trước mặt kẻ thù tuyệt đối ko được để lộ sơ hở, vì thế đồng nghĩ với việc ký vào di chúc của chính mình.

“Dĩ nhiên là như những món hàng khác, ngoan ngoãn ở trong kho. Ngao ngoan đợi người tới mua!” anh trả lời với khuôn mặt mấp máy như rô bot còn đôi mắt dán chặt vào đôi mắt lấp lánh kia.

“Món hàng? Anh xem người khác như hàng hóa sao?” cô nói giọng ko kìm chế được tức giận. Đây ko phải là những thế kỷ trước với các vị vua và các cô gái là món hàng để bán gọi là nô lệ. Bây giờ là thế kỷ 21 với 1 nước Việt Nam dân chủ cộng hòa, nền xã hội tư bản chuyên chế đã diệt vong từ lâu rồi và buôn bán người là trái phép luật. Vậy mà tên khốn này thậm chí nhiên như đó là chuyện quang minh chính đại lắm vậy.

“Tất cả phụ nữ đều chỉ là hàng hóa!!” vẫn đang nhìn sâu vào đôi mắt đen long lanh tuổi trẻ của cô anh bắt giác thấy mình đang bị bao phủ hoàn toàn bởi cả bầu trời sao. Bắt giác trả lời như 1 con robot anh nói với cô mà trong đầu trống rỗng.

“Đồ khốn!!” vừa nói cô vừa gạt mạnh quay đầu đi thoát khỏi bàn tay của anh. “Còn lâu tôi mới ngoan ngoãn. Món hàng? anh tưởng ai cũng ngoan ngoãn nghe lời anh sao, đồ bại não!!”

Bị kéo về thực tại chỉ trong nửa tích tắc, giờ anh mới phát hiện mình hoàn toàn bị thôi miên thế nào trong mấy phút ngắn ngủi của cuộc đối thoại vừa qua. Và giờ có chút hụt hẫng trong lòng. Dường như sự biến mất của ánh lấp lánh đó làm cho anh hụt hẫng. Nhưng sự ngang ngược của cô lại càng là điều anh ko đón chờ hơn hết thấy vào lúc này. Sự tự tôn của anh ko cho phép bất cứ người nào được biệt là món hàng thuộc quyền sở hữu của mình làm cho mình lại đang ko ngoan ngoãn nghe lời.

“Tất cả ra ngoài hết!!” anh nói nghe như rút lên trong kẽ răng. Tất cả những con thịnh nộ lúc này của anh phải được xả ra ngoài nếu ko chắc chắn là anh sẽ nổ tung ra mất.

Nghe thấy dấu hiệu giống bão trong ngữ điệu và lời nói của đại ca, chả cần phải nhìn thấy mặt mà chỉ cần thấy tấm lưng đang cố gắng kìm chế cũng khiến 2 huynh đệ tốt biết thân biết phận mà chạy thật nhanh. Chỉ sau có 5 giây thì tất cả mọi tiếng động hoàn toàn chìm vào giấc ngủ. Chỉ còn lại 1 kẻ đang tức giận và 1 con mèo buồn binh đầy bực bội.

“Cô nghĩ tôi sẽ đơn giản cho qua mọi việc vậy hả?” anh nói với nụ cười kèm gân xanh nổi chẳng chịt nơi trán.

Cô im lặng ko nói. Chỉ quay đầu nhìn đi chỗ khác. Trong lòng cũng có chút chột dạ. Có phải mình đã chọc giận ai đó rồi ko?

“Anh.. Anh đang định làm gì thế?!” cô hét lên khi thấy tên biến thái đang đứng trước mặt cô trong tư thế muốn cởi chiếc quần dài ra. Nhưng ko. Hẳn rút

thất lưng ra khỏi nơi bình thường vẫn đeo. Và..

“Sao hả?Ngoan ngoan mà nghe lời thì cô sẽ ko phải chịu đòn đâu!!” anh cười với khuôn mặt ko thể nào vui nổi.Người con gái kia đang ướt đầm mồ hôi,hơi thở của cô rệu rạo,mồ hôi toát ra và trên làn da cô là những vết hằn đỏ của thất lưng da.Đau đớn nhắm nghiền mắt lại.Cô thở hắt hắt thoát khỏi cơn đau.

“Tôi hỏi cô có nghe lời ko?” anh gầm lên gần như ko thể nào kiểm soát được.Tại sao chỉ cần cô ấy nói cô sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh,chắc chắn anh ta sẽ ko chút do dự mà tháo dây trói đưa cô về lại căn phòng sang trọng với chăn êm đệm ấm của cô ta.Chỉ cần cô ta ngoan ngoãn giống như những cô gái từng phục vụ anh hàng đêm.Hoặc chỉ đơn giản là cô ta đừng phản kháng.Chắc chắn anh sẽ ko phải dùng đến đòn roi với cô.Mỗi 1 lần anh vung chiếc thất lưng lên là 1 lần tìm anh thất lại,anh rất hy vọng,rất rất hy vọng cô sẽ nói rằng “Đừng,đừng đánh nữa!” nhưng ko cô cứ kiên nhẫn như vậy.Cần trật mỗi và ko hề thốt ra 1 lời nào.Chỉ có những tiếng gào khóc mỗi khi làn roi của anh vung xuống.Mỗi 1 lần như thế là 1 lần trái tim anh thất lại,càng khó chịu anh cũng ko biết tại sao anh lại càng tức giận.Và bất giác anh lại càng vung tay mạnh hơn.Giống như người mẹ nhìn thấy đứa con cứng đầu.Càng đánh thì càng đau lòng nhưng đối diện với sự ngang bướng đó anh lại càng ko biết phải làm sao.

Khi hơi thở đã trở nên gấp gáp anh ngồi sụp xuống.Anh thua rồi.Thua sự ngang ngạnh của cô.Cô là 1 người khó bảo và ngu ngốc.

“Đồ ngốc!!!” anh đứng dậy cởi nút áo của chiếc áo sơ mi đang ướt đầm.Anh lấy tay gạt vệt mồ hôi rơi xuống cằm,miệng hơi gằn lại.Đứng nơi cửa khẽ quay lại nhìn khuôn mặt nhắm nghiền vẫn đang thở 1 cách nặng nhọc của cô.Anh đi ra và đóng cửa lại.

Đêm đó quá mệt mỏi và đau đớn với những vết thương nhức lên từng cơn,mèo nhỏ biết rằng mình thật sự đang ở trong bóng tối của xã hội.Và gã đó hoàn toàn chỉ coi mình là 1 món hàng chứ ko phải con người.Cô mệt mỏi muốn thiếp đi nhưng chỉ cần cô khẽ ngả người ra chìm vào cơn buồn ngủ thì những vết thương trên người cô lại khẽ vận mình đau buốt.Làm cô ko thể nào ngủ cho được.Rên rì nhẹ nhẹ và lần đầu tiên cô thấy những giọt nước nóng hôi hổi xuống ôm trọn khuôn mặt.Thi ra trong người cô vẫn còn có nước,cô khẽ thở dài.

Đánh cô xong nhưng trong lòng anh chả cảm thấy thoải mái chút nào.Trong lòng anh có gì đó ko thoải đáng.Lần đầu tiên đối đầu với 1 cô gái bướng bỉnh như vậy.Ko biết cô ta chứa điều gì trong đôi mắt sáng lấp lánh ấy.Nghiêm nghị và bướng bỉnh,tuy rằng cô ko hề phản kháng nổi trước mỗi đòn roi của anh nhưng ko biết tại sao tự trong tận đáy lòng của mình,anh cảm giác mình thua cuộc,và cô mới là người cao ngạo đáng ngạc nhiên.

Xoay mình lần thứ bao nhiêu trên chiếc giường êm ái.Nghĩ tới nhà ngục tối đen và ẩm thấp.Và người con gái nhỏ lúc nào cũng bị trói gập tay bằng 1 sợi thừng treo vắt từ trần nhà xuống,hẳn là ko thoải mái chút nào so với tấm chăn ấm và cái đệm êm ái của anh lúc này.Nhưng tại sao tâm trạng của anh lúc này có lẽ còn khó chịu hơn với việc đang ở trong phòng cấm.Đêm nay chắc chắn là 1 đêm khó chịu.

Ngày thứ 2 trôi qua với bàn chân anh ngập ngừng,anh muốn xuống dưới căn hầm đó.Muốn nhìn cho rõ cái tàn dư của cuộc đại chiến hôm qua.Cả 1 đêm dài suy nghĩ cô ta sẽ thế nào với vết thương đó.Nhưng khi vừa thấy bà giúp việc định bê khay thức ăn xuống tầng hầm thì anh cũng ko biết tại sao anh khựng lại.Khẽ lấy tay đón lấy khay thức ăn,rồi phẩy phẩy tay ra chiều cho người giúp việc lui xuống.Bà giúp việc yên lặng cúi đầu chào rồi rút lui nhẹ nhàng,làm công việc này bao năm,chân lý duy nhất để bảo toàn công việc lần tiên lương chắc chắn là biết thân biết phận,yên lặng là vàng.Mất có thấy tai có nghe thấy gì thì hãy cứ như ko có.

Kẹt!!!

c(>....<)o

Luồng ánh sáng đột ngột xuất hiện đẩy lùi bóng tối và sự im lặng làm cho cơn mắt đã quen với bóng tối của cô nhắm nghiền lại.Những cơn đau và cái dạ dày trống rỗng đang hành hạ cô từng giây.Đôi môi cô khô lại nứt nẻ vì ko được uống nước.Toàn thân rã rời như chẳng còn là của mình.Cô kiệt sức.

Khẽ nhú mồm nhìn bộ dạng thảm hại của người con gái trước mặt,trong lòng có chút động lòng “Ngoan ngoan ăn chút gì đi!!” anh nói,đặt khay đồ ăn xuống trước mặt cô “Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời thì cô đã ko phải khổ như vậy rồi!!”

Cô ngước lên nhìn anh với ánh mắt sáng lấp lánh,dùng chút sức tàn còn lại của mình hất tung thìa cơm anh đang dơ gần miệng cô “Đừng hòng!!!” cô chỉ có thể thốt ra từng đó từ rồi cúi xuống thở nặng nề.

Anh đứng dậy,nhìn cô tức giận “Được để tôi xem cô còn cao ngạo được đến bao giờ!!”.Nói rồi anh đóng rầm cánh cửa lại,bỏ lại cô giữa phòng giam tối tăm trần đầy trống trải.Sự im lặng trở lại làm cho cô càng nghe rõ hơn tiếng hơi thở của mình nặng nhọc nhường nào.Từng cơn đau cứ nhói lên buốt giá.Miệng cô khô khốc như đất cằn ko có mưa.Cô hòng đứng ngóét và khô cứng.Nhưng bản rề bản thân thì mèo con lại ko làm được.Vốn là 1 sinh vật đồng đánh và đồn đánh,mèo ta ko cho phép bản thân vì chút cơm áo gạo tiền này.Nhưng bản thân thì lại ko thể chịu hơn được những cơn khát đang dày vò.Bản năng và lý trí luôn luôn là 1 cuộc đấu khó phân thắng bại.Cứ đếm từng khắc từng khắc trôi qua,chưa bao giờ mèo ta lại thấy thời gian trôi qua lâu như thế.Chậm chạp,từ từ cửa vào những vết thương trên người cô.Cô biết cô đã gặp phải 1 tên khôn coi mạng người như cỏ rác.Cuộc sống của cô có lẽ sẽ chấm hết ở đây?!

Ngày thứ 3,Tú Triết tự nhốt mình trong phòng cả ngày.Vì anh e rằng bàn chân của anh sẽ dẫn anh tới nơi ko cần thiết.Nghe vài cuộc điện thoại công việc của những lão già thêm của lạ,lạnh băng và nhạt nhẽo.Đột nhiên mỗi khi những đôi tác làm ăn của anh nhắc tới “hàng” thì điều đầu tiên hiện ra trong đầu của anh là đứa con gái nhỏ bé,nặt nhễ nhại mồ hôi với hơi thở nặng nề,khóe mắt nhắm nghiền khó khăn,những giọt mồ hôi ôm lấy thân hình đang thỉnh thoảng run lên theo từng hơi thở.Để rồi tất cả bị gạt đi bởi 1 cái nhú mày đầy mệt mỏi của anh.Lấy tay day day thái dương để cố làm cho mình tỉnh táo.Lần đầu tiên anh mong rằng những cuộc điện thoại làm ăn kéo dài càng lâu càng tốt.Ít ra lúc này anh sẽ ko để tư tưởng mình chạy thoát khỏi 2 chữ “công việc”.Mong sao 1 ngày thật chóng qua đi.

Ngày hôm qua anh nổi giận nói rằng ko được cho cô ấy ăn hay uống bất cứ thứ gì nên anh chắc hẳn giờ cô ta đang hết sức tiều tụy nằm trong phòng tối.Không được!Đầu óc phải tỉnh táo những món hàng đó phải biết thân biết phận thì mới được..

Đột nhiên lại thờ dài. Anh ko phải là người coi trọng phụ nữ, càng ko phải là người biết cái gọi là thương hoa tiếc ngọc “yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu” là gì anh hoàn toàn ko biết. Nhưng bỗng chốc mấy ngày gần anh, đến bản thân anh đang làm gì có lúc anh cũng ko hiểu. Chắc cái cảm giác này là tại vì anh đang cảm thấy sự tự tôn của mình bị xỉ nhục. Đúng vậy. Chưa có đứa con gái nào dám chống đối lại anh. Chưa có đứa con gái nào ko ngoan ngoãn hầu hạ dạ vâng với anh cả. Cũng chưa từng có đứa con gái nào dám cao ngạo như thế trước mặt anh. Ko phải anh đang quan tâm tới con nhỏ đó. Đối với xã hội đen thì làm rì có cái thứ tình cảm rẻ rách gọi là quan tâm. Thật nực cười. Chỉ là nó làm anh tức giận, làm anh muốn thắng cho bằng được. Phải chỉ đơn giản vậy thôi. Chứ anh hơi đầu mà lo cho một món hàng ko có chút giá trị. Chỉ cần bán được đi là xong nợ.

Biết là thế nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu ko yên. Thì bỗng tiếng đập cửa thỉnh thoảng làm anh giật mình mở mắt.

“Chuyện gì?” vừa nói anh vừa mở toang 2 cánh cửa phòng với khuôn mặt khó chịu thường nhật.

“Đại ca, ko xong rồi!” Nam vừa thở hổn hển vừa nói chẳng ra hơi “Món hàng đại ca giam trong hầm có lẽ phải vứt đi thôi!”

“Nói vậy là sao?!” Tú Triết hơi cau mày cố định dạng lại tình hình, con nhỏ đó lại gây nên chuyện gì.

“Nãy em đi qua kiểm tra thì thấy cô ta im lặng quá, mới mở cửa vào xem. Ai dè người cô ta nóng phừng phừng như cái lò lửa. Kêu gọi thế nào cũng ko có dấu hiệu tỉnh lại. Ko biết sốt cao từ khi nào!” Nam nói hơi nhủ mày.

Vừa nghe tới đây thì cũng ko rõ tại sao Tú Triết chạy như bay về phía cầu thang dẫn xuống hành lang ọp ẹp dưới tầng hầm. Lao thẳng vào trong phòng nhìn vào cái thân hình đang run rẩy mê man hoàn toàn ko có chút sức lực. Anh cúi xuống đỡ lấy bờ vai nhỏ đang run lên từng hồi trong con mê sáng. Một cảm giác nóng hổi truyền qua tay anh, nhưng lần này anh biết ko phải con nóng nổi lên trong cơ thể anh mà là bản thân làn da của cô ấy đang phát hỏa.

Trong đầu trống rỗng, anh tháo nhanh dây trói và bế gọn cô lên trong lòng mình. Cô vẫn mê man trong cơn sốt ko phản ứng. Đột nhiên trong lòng anh có 1 cảm giác tội lỗi lạ lùng. Ôm cái thân hình bé nhỏ nóng bừng bừng như ôm 1 hòn than vào mùa hè nóng nực, nhưng trái tim của anh lại cảm thấy đỡ trống trải 1 chút, giống như được lấp đầy bằng điều gì đó ấm áp và khó tả. Cứ như thế nhẹ nhàng anh bế cô trở lại căn phòng của mình.

“Mang khăn lạnh và nước tới đây! Có thuốc giảm sốt ko?!” tiếng anh hò hét làm đám người làm chạy xáo xào đi tìm thuốc tìm khăn tìm nước. Căn nhà bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên so với cái vẻ yên tĩnh ai biết người nấy ban đầu.

“Chuyện gì ồn ào vậy nhỉ?” một giọng nói thanh thanh từ cái cổ họng nhỏ nhắn thốt ra đầy tò mò.

“Nghe nói con nhỏ mà lần trước thiếu gia mang lên nhà trên làm sao đó!” cô gái đối diện trả lời thờ ơ mắt vẫn ko rời khỏi bàn tay vừa dũa của mình. Cô giơ tay lên soi qua soi lại rồi nói tiếp “Những kẻ ngu ngốc chỉ có thể chuốc lấy hậu quả thôi. Nghe nói cô ta bị đánh đập dã man lắm!”

“Đánh đập?” cô gái ngồi đối diện thốt lên với vẻ vô cùng bàng hoàng “Ai đánh?”

“Còn ai vào đây nữa! Dĩ nhiên là thiếu gia rồi!”

“Thiếu gia mà cũng đánh con gái ư?”

“Cô tưởng thiếu gia là ai hả? Là xã hội đen đó! Khôn hồn biết khôn thì được ăn sung mặc sướng! Ở đời đừng bao giờ dại mà day vào với xã hội đen!”

Cô gái kia gập gù cho là phải. Đúng là thiếu gia chưa từng đánh cô hay bắt cứ cô gái nào được gọi lên hầu hạ. Thiếu gia ko đẹp trai nhưng lại có vẻ đàn ông quyền rũ làm người khác khó cưỡng lại. Nhất là khi được ở cùng người đó qua đêm thì đúng là thời khắc ko thể nào quên được. Sự nam tính lẫn trong từng cử chỉ của thiếu gia làm cho cô bàng hoàng nhưng đầy thích thú và mê hoặc. Tuy thiếu gia mạnh mẽ trong hành động, nhưng là 1 kiểu mạnh mẽ khiến người ta muốn cam tâm tình nguyện xin chết chứ ko phải là đánh đập. Những cô gái được hầu hạ thiếu gia chưa có ai phản nản nữa câu mà chỉ có thể mơ ước về đêm xuân tiêu tới lần nữa. Nhưng mà nói sao cũng phải, thiếu gia là xã hội đen. Con gái thì là thân liễu yếu đào tơ. Có muốn rắn thì cũng chả được, chỉ bằng biết điều 1 chút chiều lòng thiếu gia, hầu hạ cho chu đáo thì chả sợ ko có con ăn ngày ba bữa quần áo ko phải lo. Có thể kiếm được 1 lã chồng đại gia thay cho thể tín dụng ko giới hạn. Vậy việc gì mà cứ phải chống đối cho khổ mình khổ người.

Ngước mắt nhìn vào căn nhà chính đang ồn ào đèn đuốc sáng trưng. Cô khẽ thở dài tiếc thay cho kẻ ngu ngốc ko biết thân biết phận. Rồi quay lại với bộ móng chân còn đang sơn dở. Các cô gái ở đây ai cũng có công việc của mình. Người thì đang trang điểm. Kẻ thì làm móng. Kẻ thì đang cuốn những chiếc lô trên đầu. Nhìn chung họ đều đang bận làm đẹp cho bản thân chờ mình được rao bán. Đầu cần phải quan tâm đến 1 con bé ngu ngốc ko tự lượng sức mình đâu với xã hội đen.

Từ xưa đến nay phim ảnh cũng rất nhiều rồi đâu với xã hội đen ko què chân, cụt tay, thì cũng vỡ hết bàn ghế hàng quán. Cuối cùng thì cũng vẫn bị xã hội đen làm nhục mà thôi. Đáng tiếc! Đáng tiếc!!!

Khẽ khàng đóng cánh cửa lại, Nam và Luân quay người lại nhìn nhau thờ dài.

“Mấy nói xem như vậy nghĩa là sao?” Luân mở lời trước.

“Cũng ko biết nữa. Tao chưa từng thấy đại ca thế này!” Nam trả lời khuôn mặt vẫn đang thần thờ trước tình cảnh hỗn loạn vừa chứng kiến.

“Xem ra có vấn đề rồi!” Luân chốt lại câu chuyện cùng với cái gật đầu đồng tình của đồng đội. Rồi 2 người một nhào ai đi về phòng nấy. Tới nay như vậy

là quá đủ rồi.Họ cần nghỉ ngơi và tỉnh đường trước biến động này.

Trong căn phòng giờ chỉ còn lại im lặng và tiếng thở đều đều của cô gái.Hai má cô vẫn ửng đỏ lên vì sốt và những giọt mồ hôi li ti vẫn ôm trọn vầng trán buống bình kia.Ngồi bên cạnh giường gục đầu vào 2 tay.Chút chút lại ngược lên nhìn vào khuôn mặt cô.Anh cũng ko biết nên làm sao nữa.Trước mỗi cơn run rẩy của cô anh đều cảm thấy sợ,khi bé cô về phòng người cô nóng ran và thì thoảng cô lại run lên bần bập vì cơn sốt hành hạ.Thật sự anh hoàn toàn ko biết phải làm sao.Những người giúp việc tới lau mồ hôi cho cô anh cũng chỉ có thể đứng nhìn.Và rồi khi những cơn cơn giật qua đi,cô đã có vẻ thờ lại bình thường thì anh thấy mình đang thờ phào nhẹ nhõm.Vì điều gì?Anh ko biết.

Mọi người đều về phòng nghỉ ngơi còn lại 1 mình anh ở lại.Bà giúp việc có nói đề bà trông nhưng anh nói anh có thể làm được.Trước khi ra ngoài bà ko quên dặn lại nếu cô ra mồ hôi quá nhiều nhớ thay đồ và lau mồ hôi cho cô,nhớ phải cho cô uống nhiều nước.Trong đầu anh nghĩ thật phiền phức,nhưng lại cần trọng quan sát từng thay đổi trên gương mặt của cô.Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy cô nằm trên giường ở tầng trên cùng của tòa cao ốc tim anh dừng 1 nhịp.Ko phải anh chưa từng nhìn thấy con gái ngủ,chỉ là ko biết tại sao cái con nhỏ hồn xược đó lại nằm ở đây.Có chút bất ngờ.Nhưng liền sau đó thì là 1 cảm giác phấn khích khó tả.Cô ta giờ là của anh rồi,thì đừng mong có ngày yên ổn.Nhưng đến giờ có lẽ người ko yên ổn là anh.

Lấy chiếc khăn đắp trán cho cô và qua nước,khẽ lấy bàn tay áp lên trán cô để đo nhiệt độ.Có lẽ là giảm sốt nhiều rồi.Khẽ lau lau mồ hôi nơi cổ cô,anh thấy có chút động lòng,bèn quay đầu đi chỗ khác.Cô khẽ nhăn mặt vì cảm giác có gì đó mát mát chạm vào người mình,vừa dễ chịu lại thấy hơn lành lạnh lạnh nên cô rùng mình,da gà nổi hết lên.Anh nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô thì dừng tay lại lo lắng.Ko biết có phải sốt lại ko?

Anh lấy cốc nước để đầu giường định nâng cô dậy cho cô uống chút nước,nhưng nhìn dáng vẻ của cô chắc chắn là ko thể dậy nổi rồi.Đưa cốc lên miệng mình ngậm 1 ngụm.Anh khẽ cúi người xuống.Khi khuôn mặt gần sát mặt cô anh dừng lại.Làn da trắng của cô tỏa ra 1 hương thơm ngọt ngào ngay cả khi cô đang sốt,điều đó làm anh thấy bức bối.Hơi ngán ngại và từ từ anh đặt môi xuống.Chạm vào làn môi khô của cô,khẽ luồn lưỡi tách miệng cô ra và nhả từ từ nước trong miệng vào.Ko biết tại sao anh thấy tim mình đập nhanh chỉ với 1 cái chạm môi nhẹ.Vội vàng ngồi hẳn dậy cố giữ bình tĩnh.Cô ta chỉ là 1 món hàng.Điều này anh nhất định phải nhớ!!!

Nhưng cái chạm môi ngọt như kẹo đường đó vẫn làm anh ngơ ngẩn.Cứ như vậy kể từ ngày lấy số hàng về đây đêm đầu tiên anh thiếp đi chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bình minh luôn luôn là 1 người đứng giờ,lại 1 ngày mới bắt đầu với những ánh sáng ngọt ngào chiếu qua cửa sổ.Xua tan bóng tối và chiếu rọi vạn vật bằng thứ ánh sáng mặt trời của mình.Những tán cây trở nên xanh mát hơn bao giờ hết sau 1 giấc ngủ.Khung cảnh của cái cửa sổ hôm qua chỉ là 1 màu đen xám xịt và u ám thì hôm nay xanh mướt và chan hòa ánh nắng.Khẽ nhíu mày bởi những tia sáng đùa nghịch khẽ chạm vào làn mi,Mình đã tỉnh dậy trong 1 buổi sáng đầy nắng như vậy đây.Mệt mỏi và khát tới khô cổ,cô khẽ mở mắt nhìn quanh,cái đầu vẫn quay cuồng và nặng như đang có tảng đá đè trong đó.Cô chống 2 tay ngồi dậy.Nhìn cái không khí yên tĩnh và chan hòa ánh nắng khác hẳn với căn hầm tối tăm mà cô đã ở mấy ngày qua,đôi mắt cô ko thể mở to vì vẫn ko quen với ánh sáng.Bên trái giường là 1 tên xã hội đen đang nằm ngủ ngon lành.Cô tự hỏi tại sao mình lại ở đây.Nhưng cơn khát làm cho cô ko thể nghĩ ra điều gì hết.Cô nhìn quanh cố nhòai người với lấy cốc nước ở đầu giường.Bàn tay run rẩy và đau đớn.Cô tu 1 hơi hết cốc nước,nó giúp cho cô tỉnh táo hơn hẳn.Đứng như người sắp chết khô trong sa mạc tìm thấy nước để uống vậy.Tỉnh táo hơn chút định giúp cho cô có thể mở mắt to hơn để nhìn xung quanh.Nhìn ra ngoài dãy cửa kính dài cao tới tận trần bên ngoài là những tán cây vậy gọi.Với ánh sáng của bình minh tất cả mọi thứ mới sống động làm sao.Khác hẳn với cái bóng tối bao bọc cô mấy ngày nay.Nghĩ lại cũng phải từ cái buổi tối oan nghiệt đó thì cô chưa được nhìn thấy ánh sáng của mặt trời.Thì ra nó lại rực rỡ như vậy.Đột nhiên cô bật khóc,mỗi buổi sáng tỉnh dậy cô xem ánh nắng đó là đương nhiên mà ko nhận ra rằng nếu ko có mặt trời thì thế giới này tối tăm và đáng sợ thế nào.Giống như người được coi bỏ dây bịt mắt sau bao năm dài tăm tối,lần đầu tiên khi nhìn thấy mặt trời cô lại thấy vui tới thế.Và hình như cô tin mình còn hy vọng trở về căn nhà xưa có chị gái và cô...Chị gái?Đột nhiên cô dừng lại.Chị của cô..

Từ khi cô tỉnh dậy cô đã hoàn toàn quen mắt.Tại sao cô có thể quen mắt được.Chúng chắc chắn cũng đang giam giữ chị cô ở đâu đó.Ở đâu?Chị gái cô.Xinh đẹp như 1 bông hoa,mòng manh và dễ vỡ.Chị gái của cô.Chắc chắn là bị bán mất rồi.Chị cô..Tại cô hoàn toàn là tại cô..Nghĩ tới đây ko biết tại sao cô bật khóc..

Tít tít ... Tít tít....

“Mình ồn ào quá!Em mau tắt ngay đồng hồ đi!” Nguyệt tho đầu ra khỏi chiếc chăn và quay sang trái nói trong giọng ngái ngủ.Rồi đột nhiên cô dừng lại.Tìm cô thất lại,cổ họng khô đi,cô nuốt cổ nuốt ực cụt nghẹn vào trong,nhưng nó vướng ở cổ.Khẽ nuốt nước bọt.Cô nhận ra rằng Minh ko còn ở đây nữa.Đôi mắt cô dần sẫm lại chẳng mấy chốc nước mắt đã ứa ra.Dù cô là 1 kẻ ham chơi và vô dụng,dù cho hàng ngày cô luôn đi chơi về muộn sau giờ làm,dù cho cô lãng nhăng và bẽ bộn,nhưng cô vẫn luôn luôn yêu thương Minh.Và cô biết Minh cũng thế.Chị là tại cô mà giờ đây Minh sẽ ko dậy tắt báo thức mỗi sáng và nhìn cô cười thật tươi mỗi khi cô cần nhả ngái ngủ.Cô sẽ ko còn nằm trong chăn và ngửi thấy mùi thơm của điểm tâm sáng Minh làm.Cũng sẽ chẳng có ai gọi điện thoại nhắc nhở cô mỗi tối “Chị ơi,bao giờ

chị về?”.Càng ko có ai sẽ cô tắt thay đồ cho cô mỗi khi cô say xin trở về để sáng hôm sau cô thấy mình đang ngủ ngon lành trong bộ quần áo sạch sẽ,trong chiếc chăn ấm cúng.Cô cố rúc vào trong chăn nhưng sao,cô lại thấy lạnh quá.Càng cố co người lại cô lại càng cảm thấy cô đơn hơn.Giờ này em gái cô phải làm sao?Nó đang ở đâu.Cô ko còn cách nào khác.Nếu như cô ko để họ mang Minh đi họ nói họ sẽ chặt tay chân cô của để thay tiền nợ.Họ muốn em gái cô.Họ nói họ sẽ để Minh lấy 1 người giàu có chứ ko phải là bán thân trả nợ.Cô ko còn cách nào khác.Hoàn toàn ko còn cách nào khác..Ngoài việc phải vâng lời họ,hoặc cô sẽ chết và họ vẫn mang Minh đi.Cô hoàn toàn bế tắc...Cứ như vậy rúc trong chăn như 1 con nhộng trong kén sợ thế giới bên ngoài,cô nằm đó chờ đợi 1 mùi thơm quen thuộc,1 nụ cười quen thuộc của đứa em gái luôn rạng rỡ với mùi nắng sớm thơm ngọt..Nhưng càng chờ..Cô lại càng biết rõ hơn rằng điều đó là hoàn toàn ko thể..

Vô cùng bối rối trước khuôn mặt đầy nước mắt của con mèo nhỏ,gã sói hoàn toàn tỉnh ngủ và ngơ ngàng.Minh tức tối và uất hận cô cho rằng chị mình cũng bị bắt cùng mình mà hoàn toàn ko biết rằng,cô mới là người đáng thương ở đây.Cô lao tới gào thét và đấm liên hồi vào kẻ mà cô cho là đã bán chị gái cô đi rồi.

“Tên khốn!Anh là đồ khốn nạn!Đồ đê tiện!Anh ko bằng con gián trong góc nhà !!!..” vừa đánh vừa mắng vừa đau lòng.Minh đã ở trong hoàn cảnh điên dại như thế đấy.

“Cô bị điên rồi hả!Đau..” Tú Triết hét lên.Anh tóm lấy 2 bàn tay nhỏ bé của Minh,nó nhỏ bé và giờ thì đầy vết của thất lung da “Sốt cao nên phát điên rồi sao?Cô đối xử với người cứu cô vậy đó hả?”

“Ai nói là cần anh cứu?” Minh tức giận vẫn tiếp tục giãy giụa khỏi 2 họng kìm của con sói.Nhưng tất cả là vô vọng cô giờ còn yếu ớt hơn bình thường.Sức cô làm sao chống nổi cường quyền đây?

“Thật là đồ vô ơn!Đáng lý ra tôi nên để cô chết luôn trong đó đi!”

“...” Minh cúi gằm mặt xuống cô ko còn đủ sức để chống cự nữa.Con sói vừa qua đã rút hầu hết sức lực của cô,cộng với việc cô vẫn chưa ăn gì càng làm cô yếu ớt.Người cô khẽ run lên.

Dường như cảm thấy mình có lỗi,Tú Triết lúng túng “Tôi.. ý tôi..”

“Tại sao ko để tôi chết đi?” Minh nói mặt cô vẫn cúi gằm xuống ko nhìn Tú Triết,tóc mái của cô che kín gần hết gương mặt làm cho Tú Triết hoàn toàn ko nhìn rõ nét mặt của cô lúc này.

“Cô vừa nói gì?” Tú Triết con người mở to nhìn cô như ko tin vào lời mình.Trên đời này chả có ai là ko muốn sống hết.Xã hội đen là 1 điển hình,chém giết,tàn sát tất cả cũng chỉ để cuối cùng sống sót.Cho nên Xã hội đen luôn nghĩ chả ai là ko thích sống cả và điều đó chưa từng sai.

“Tại sao lại ko để tôi chết đi!Cứu tôi làm gì chứ!Ko còn người đó nữa tôi còn sống để làm gì?” cô nói với cái giọng đều đều như con rối ko có sức sống.

Tức giận!Một ngọn lửa như bùng lên trong lòng của Tú Triết,anh gào lên “Cô ko thiết sống nữa?Cô ko muốn sống nữa hả?” anh siết chặt hơn bàn tay của Minh,gọng anh găm lên khó chịu “Tôi đang hỏi cô!Trả lời tôi đi!” giữ chặt 2 bàn tay cô kéo lên,cô để cho cô quay ra nhìn anh.Nhưng mặt cô vẫn buồn bình cúi gằm xuống. “Tôi đang nói với cô đấy!Ko nghe sao?!” Trú Triết càng nói to hơn.Tay anh siết chặt hơn và anh lắc người cô một cách quyết liệt “Có nghe ko hả con nhãi kia,quay mặt lại đây!Cô vừa nói vì cái gì mà ko thiết sống nữa hả?” anh găm lên và hoàn toàn ko còn kiểm soát được mình nữa.

Minh khẽ quay mặt lên,nhìn thẳng vào mặt anh với ánh mắt đầy căm giận.Khuôn mặt đầy oán hờn của cô làm cho trái tim của con sói lạnh đi 1 nhịp.Khuôn mặt lạnh giá của cô cũng giống như trái tim đang đông cứng lại vì căm hận con người này vậy “Vì người mà tôi yêu quý nhất!” cô đã thốt ra những chữ đó rõ ràng và dứt khoát như thế đấy.

Thứ duy nhất mấy giây sau cô có thể nhớ được là cô bị kéo đi bởi 2 gã đàn ông.Và tiếng động cuối cùng cô có thể nhớ đó là tiếng rầm của khung cửa sắt cô đã luôn nhìn thấy 3 ngày qua.Và tất cả chìm vào im lặng

“Đại ca chuyện gì vậy?” Luân nói sau khi trở lại căn phòng.Giờ căn phòng đã như 1 bãi chiến trường nhờ chủ nhân ko mấy thân thiện của nó.Cúi xuống với lấy những chiếc gối và chăn rơi vương vãi khắp mặt đất Luân nhìn Tú Triết với ánh mắt ái ngại.Từ từ thu nhặt trong im lặng và ra ngoài.

Ngày tiếp sau và ngày tiếp sau đó Tú Triết chỉ im lặng với khuôn mặt lạnh băng.Anh gọi hết cô gái này tới cô gái khác vào phòng.Sau đó thì đá họ ra ngoài ko mấy may thương tiếc.Dù sao họ cũng chỉ là 1 món hàng mà anh là người chủ mua về để đem bán lại.Những món hàng này sẽ tới tay ai hay sẽ ra sao anh ko quan tâm.Sự im lặng của Tú Triết và hành động của anh làm cho Luân và Nam hiểu rằng lúc này cách tốt nhất là nên im lặng.

Nhưng đến ngày thứ 4 thì họ ko thể im lặng được nữa.

“Có chuyện gì?” ngồi trên ghế vắt chân,2 tay tựa vào thành chiếc ghế ụ nghi như chúa sơn lâm đang ngồi trên ngai vàng của mình,Tú Triết hỏi khi thấy 2 tên đàn em đang đứng vô cùng thiếu tự nhiên trước mặt mình.

“Mày nói đi!” Nam nói nhỏ huyếch tay vào Luân.

“Sao mày ko nói!” Luân huyếch tay lại nhìn Nam nhẩn mặt

Rầm!!

“Đủ rồi muốn diễn trò tới bao giờ!Nói mau xong thì ra ngoài!Tao còn đang bận!!” Tú Triết siết chặt thành ghế nghiêng răng tức giận

Ko còn cách nào khác thôi thì đành liều.Nam nói với giọng run run “Đại ca,anh có thể suy nghĩ tới vấn đề thả cô gái trong hàm được ko?Đã 4 ngày rồi.Tính ra cô ta bị nhốt trong đó 1 tuần rồi!”

“Cô gái?” Tú Triết nhíu mày giọng rít lên.Cảm giác của anh giống như có người vừa đâm trúng 1 nhát vào chỗ hiểm của mình vậy. “Chúng mày đến chỉ để nói chuyện đó?!” bật hấn người khỏi ghế đẩy tức giận,anh găm lên và lao người tới.

Nam ngồi thụp xuống ôm đầu nhưng vì đã nhắm mắt đưa chân thì đành phải liều 1 phen thôi “Nếu ko thả ra cô ta sẽ chết thật đó!!”

Nghe tới đây Tú Triết dừng lại.Khuôn mặt anh cúi gằm “Ko phải cô ta muốn được chết sao?” anh ngồi thụp xuống ghế,mặt ko thêm ngẩng lên,gục vào 1 tay , 1 tay anh phẩy phẩy ý là bảo 2 tên đàn em lui ra.

Hai người lặng lẽ rời khỏi phòng.Để lại 1 đại ca ngồi suy tư trên ghế.Một tay anh đặt trên thành ghế ôm trán suy nghĩ.Tay kia buông thõng theo thân người,thì từ đằng sau 1 bàn tay con gái từ từ ôm lấy anh.

“Thiếu gia sao vậy?Đề em giúp ngài bớt mệt nhé?” 1 giọng nói đầy mon trốn ghé sát vào tai anh.

Lạnh lùng bỏ tay khỏi đầu anh cảm bàn tay của cô gái kia, 1 nụ cười nở ra trên khuôn miệng người con gái, “Cút ra ngoài!”

“Dạ?” cô gái ko tin vào tai mình nữa.

Anh ghé sát mặt lại gần cô gái, ánh mắt lạnh băng và trong giọng nói của anh ánh lên 1 tia hằn học tức giận “Ta bảo cút ra ngoài! Ngay!” Anh hét lên.

Cô gái run rẩy vội chạy ngay ra khỏi cửa phòng ko dám cả quay lại, như thể sợ rằng chỉ cần nhìn lại 1 cái thôi chắc chắn cái mạng cũng ko còn, người ta vẫn gọi là chạy bán sống bán chết.

2h sáng.Đứng dậy khỏi chiếc ghế với tâm trạng khó tả, anh bước đi. Cũng chẳng biết từ lúc nào mà đã bước tới chân cầu thang xuống phòng cấm. Từ ánh sáng của cây đèn vàng tù mù anh nhìn vào trong. Trong bóng tối đó là người con gái nhỏ bé với khuôn mặt hốc hác, bờ mi hờ hững khép hờ, khô miệng khô khốc tiêu tụy, khuôn mặt đã gầy đi hẳn so với mấy ngày trước. Dù rằng người giúp việc già vẫn mang đồ ăn và nước uống đến cho cô nhưng cô hầu như ko ăn chút nào. Cứ nghĩ tới chị gái mình là cô lại ko còn muốn ăn nữa. Và vì thế cô càng ngày càng yếu đi. Khuôn mặt cô cũng ko còn sức sống nữa.

Nhói..

Đứng đó hàng giờ chỉ để nhìn vào trong buồng cấm, và người con gái tiêu tụy ko sức sống đó mà anh vẫn như chưa muốn rời mắt đi, nhưng dù anh có đứng ở đây bao lâu chẳng nữa thì người đó cũng ko hề nhìn thấy. Anh mắt của cô ta đang ở 1 nơi nào đó, hướng về 1 người nào đó. Anh khẽ nhếch mép 1 nụ cười buốt tới tận tim. Anh đang diễn cái trò ngu ngốc gì chứ vào lúc này, và anh đang nghĩ gì về cô ta, món hàng của anh? Thật là nực cười nhưng từ khi gặp cô ta anh thật sự thấy mình nực cười.

Đút 2 tay vào túi quần anh quay lưng lại, trong trái tim có chút trống rỗng và hối tiếc. Nhưng anh vẫn bước đi. Ko về phòng mình mà anh hướng về phía phòng Nam.

Bước ra trong bộ dạng đang ngái ngủ, Nam đưa 1 tay dụi mắt, tay còn lại đang che lại cái nắp nuôi tiếc chiếc giường ấm êm, mở cửa phòng. Khi nhìn thấy người đứng trước cửa anh trong luống cuống như gà mắc tóc vì bộ đồ ngủ đang mặc trên người “Đại.. đại ca!!”

“Mang con bé đó xuống nhà dưới chăm sóc đi. Sắp đến ngày giao hàng rồi.” đó là lời duy nhất anh nói, rồi anh quay đi. Để lại 1 Thuận Nam ngơ ngác phải mất 1 lúc sau mới hiểu. Nam quay lưng lại nhìn đồng hồ treo trên phòng mình. 5h sáng.

Nặng nhọc thả mình xuống chiếc giường êm ái, anh nẩy người lên 1 lần trước khi vùi hẳn mình vào đệm êm. Anh luôn thấy cô ta giống như 1 con mèo khi ngủ cuộn tròn người lại. Trong chăn vẫn còn vương mùi thơm ngọt ngào thoang thoang.. Trời cũng đã lờ mờ sáng, anh mệt mỏi thiếp đi. Cô ta thật là 1 đứa con gái phiền phức, ngang bướng và ko biết nghe lời. Chẳng ngọt ngào chút nào hết. Món hàng này bán thế nào đây?!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Làn Da Trắng, khuôn Mặt Dễ Thương? ko Thuận Mắt Tất Cả Đều Ko Thuận Mắt

Ko khó để hiểu được tâm trạng của Tú Triết lúc này, vì dường như trên mặt anh ta được viết 2 chữ bức bối. Dường như đang có cả 1 bầu trời đầy mưa gió bão bùng chớp giạt đùng đùng đằng sau lưng anh. Hai tay chống vào thành ghế với gương mặt hăm hăm tưởng như đặt ảm nước là có thể sôi ngay lập tức, điều đó cho thấy rằng tốt nhất nên tránh xa tên xã hội đen này nếu ko muốn gây phiền phức. Tất cả cái nguyên nhân này là do 1 lý do hết sức đơn giản. “Com trưa.”

Hai từ này có vẻ nghe rất nhẹ nhàng, chắc ai cũng đang nghĩ rằng com trưa thì có gì mà phải làm cho quan trọng hóa lên. Nhưng thật sự nếu tóm tắt trọng điểm của con tức giận này thì ko gì thích hợp hơn là 2 chữ “Com trưa” đáng giá này.

Chuyện là Minh cũng đã được mang lên nhà dưới cũng 2 ngày, sức khỏe của cô đã khá hơn nhiều so với lúc ở trong hầm tối.

Nói tới nhà dưới thì đó là nơi ở của những món hàng, hay Tú Triết vẫn hay gọi là kho hàng. Mỗi khi lấy hàng về thì những món hàng đó đều được ở đó. Đó là 1 căn nhà chỉ có 1 tầng nhưng nhiều phòng con nhỏ, tất nhiên ko tiện nghi bằng dãy nhà sang trọng mà mấy đại ca ở nhưng cũng được coi là tươm tất ở giữa trôn rừng vắng này. Dãy nhà nhỏ này nằm phía bên trái căn nhà lớn. Và tất nhiên các món hàng có thể tùy ý đi lại trong dãy nhà đó, nhưng chỉ ở đó thôi. Để phòng những trường hợp cứng đầu và có ý định kháng chiến, nên cửa ra vào của dãy nhà này luôn có 2 người canh gác 24/24 đôi phiên nhau trực. Những người này là bọn tay chân của xã hội đen, hoặc là chính những người dân ở gần khu vực này. Đến giờ Minh mới biết thì ra cô ko hẳn đang ở trong 1 khu rừng hoang vu hẻo lánh, mà cô đang ở khá gần với những khu dân cư, hay có thể gọi là bản làng khác. Chỉ là đang ở trong 1 khu nhà rộng lớn với cây cối bao quanh. Ngăn cách với bên ngoài là bức tường bao cao để phòng những trường hợp khách ko mời mà đến. Nghe nói rằng cách đó

khoảng hơn 2 giờ đi bộ có 1 bản nhỏ.Cách khoảng 6 cây số là tới thị trấn.Điều đó làm cho Minh hy vọng hơn.Vào được thị trấn có thể cô sẽ tìm được đồn cảnh sát.Hay cảnh sát biên phòng.Hay bất cứ thứ gì đó,điều đó làm cho cô có hy vọng hơn.Nếu cô tìm được người giúp cô sẽ cứu được chị mình,vì thế cô nhất định phải sống.Nhất định phải sống!!

Sự việc bắt đầu vào buổi sáng khi người ta đưa cô về.Cô hầu như kiệt sức,cái đầu trĩu trệ và nặng nhọc hoạt động trống rỗng chờ cho cơ thể.Tên gác cửa phải bế cô vào phòng trước sự ngạc nhiên của những cô gái trong kho.Nhưng cô ko thể ăn được.Dù cho sự tận tình của người giúp việc già nhưng sau 1 tuần bị giam cầm với những vết thương khắp người và cái bụng hầu như luôn lép kẹp thì cô ko còn cảm thấy muốn nhai hay nuốt nữa.Dù cho con đói cồn cào nhưng cô lại cảm thấy buồn nôn khi ăn.Cứ như vậy cô hờ hững nằm đó dù cho bà giúp việc có cố nói với cô thế nào.

Đến trưa,cửa phòng bỗng bật mở,ngoài cửa là 1 người đàn ông với gương mặt cương nghị sắc cạnh,và đằng sau anh ta là 1 đám con gái với những ánh mắt tò mò.Lần đầu tiên Tú Triết bước chân xuống nhà dưới.Nó sạch sẽ hơn là anh nghĩ.Anh bước vào phòng nhìn bát cháo bị hắt hủi bên cạnh chiếc đệm cô đang nằm.

Đưa mắt nhìn lướt qua anh rồi lại đưa con ngươi về lại vị trí ban đầu,cô nhìn lên trần nhà và ko nói gì nữa.Đóng cánh cửa lại để tránh những con mắt tò mò của đám hàng hóa bên ngoài cửa,tiến tới ngòai xuống bên cạnh chiếc đệm nơi cô nằm.

Cô ko buồn quay sang hay có bất cứ phản ứng nào với kẻ vừa bước vào và vẫn hờ hững nhìn lên trần như thế,làn môi khô khốc của cô khép hờ lạnh nhạt.Cầm bát cháo đã nguội ngợ nguội ngắt,anh xúc 1 thìa,ko quan tâm có nên hâm nóng hay ko.Thật sự thì với xã hội đen phải xúc cho người ta đã là 1 điều khó có thể tưởng tượng ai còn có thể nghĩ tới chuyện món đó có nóng hay ko nữa??

=,=

Nếu nói với anh về quan tâm và chăm sóc (o_O..)

Cái đó ko có trong từ điển của xã hội đen,cho nên hành động của anh bây giờ chỉ là đang “mông má” lại cho món hàng mình sắp bán mà thôi.Ko ai lại muốn mua 1 cô vợ sắp chết đúng ko?Cho nên hàng ko thể ko bán,người ko thể ăn.Đúng chi đơn giản là thế thôi !!Tất cả vì cơm ăn áo mặc!!Tiền là trên hết.

\$___\$

Mặc dù khuôn mặt lúc này và trong đầu anh chỉ nghĩ tới những điều đó,nhưng Tú Triết ah.Sao lại đáng tội nghiệp như thế chứ (>__<)

Anh ta đã hoàn toàn bị mắc bẫy của chính bản thân mình.Đúng là thảm cảnh mà.

Nhưng cái sự ân cần hiếm hoi nghìn năm có 1 ấy lại hoàn toàn vô nghĩa với Minh.Cô ko hiểu được rằng cái thìa cháo đang dơ ra kia có ý nghĩa thế nào đối với cuộc đời của 1 tên xã hội đen ko biết thế nào là quan tâm hay chăm sóc.Bàn tay cầm thìa đó còn làm khó anh hơn là việc cầm dao hay cầm súng.Cô im lặng nằm đó ko nhúc nhích,thậm trí 1 cái liếc mắt hay nhử mày cũng ko có.Cô xem tất cả như vô hình.

Chiếc thìa cứ đứng im như thế tới 2 phút và cô vẫn ko thèm liếc 1 cái,sự kiên nhẫn của xã hội đen luôn luôn ở con số thấp hơn 3.Mức độ an toàn đã vượt quá từ cách đây 1’30” nhưng cô vẫn hoàn toàn ko có ý định sẽ nhường bước.

“Ăn đi!” cuối cùng Triết cũng đành lên tiếng,anh cố kìm giọng nói lại để giữ con giận ko bộc phát ra ngoài.

Trả lời cho sự kìm chế và nhường nhịn của anh là sự đồng đánh của mèo nhỏ.Cô ko hề động đậy hay có bất cứ phản ứng nào.

Ko thể chỉ dùng lời nói và sự nhẹ nhàng để chống lại cái con người ương bướng trước mặt,xã hội đen biết ko thể ko dùng bạo lực với những kẻ cứng đầu,nhưng cái kiêu căng đầu và bất cần thì lại là điều xã hội đen ko ưa nhất.Người ta vẫn nói là “điếc thì ko sợ súng” câu này chẳng sai chút nào.Xã hội ngày càng phát triển người ta lại càng coi trọng mạng sống của mình hơn,bất cứ ở đâu cũng có vấn đề nhân quyền cho nên,dù hơi nghịch lý nhưng xã hội đen dựa vào nhân quyền nên mới có thể khiến người ta khiếp sợ.Thông thường mặt tối của xã hội là mặt trái của vinh quang nhưng nếu ko có ánh sáng ai còn biết đâu là bóng tối.Cái sự đời nó thường éo le như cảnh mẹ thế đấy.Vì ko coi mạng người ra gì,vì cứng đầu và ko run tay khi hành động,vì cầm dao lao vào đám đông mà ko hề mảy may cảm thấy rung động,vì những bất cần như thế nên mới là xã hội đen có thể đánh chết người ta,có thể làm người ta khiếp sợ.Nhưng bây giờ,dọa cũng ko được mà đánh cũng ko tác dụng thì thật là..Xã hội đen hết thời mất rồi!!

TT___TT.

Nhưng ko bao giờ chấp nhận lùi bước đó là 1 điều cứ cho là tốt đi của xã hội đen,và hành động nhanh cũng là 1 thế mạnh.Đưa chiếc thìa sát vào miệng cô làm 1 chút cháo dính lên bờ môi đang hờ hững của cô.Cô nhử mảy.Lần này tấn công đã có hiệu quả.Khép chặt bờ môi lại và dời ánh mắt vào cái kẻ mà cô căm ghét tự động vào phòng cô mà ko hề gõ cửa với ánh nhìn của con mèo đang nổi giận,nhưng có thể ánh mắt của 1 con mèo con chẳng đáng sợ 1 chút nào với xã hội đen cả.Hành động của anh ta nói lên tất cả,giống như gã đồ tể nhìn thấy con mèo trên đường hẳn thuận chân đá văng nó đi ko thương tiếc.Mạnh bạo ấn chiếc thìa vào miệng cô,nhưng sự bướng bỉnh của cô ngăn ko cho việc tiến quân thành công.Cô khóa chặt chiếc miệng của mình lại.Giờ cô ko còn đủ sức lực để vùng vẫy hay hất tung chiếc thìa đi,nhưng ít nhất cô có thể khóa chặt miệng mình lại.Thấy rằng tấn công ko mấy tác dụng.Anh tiến lại gần 1 tay vẫn tiếp tục cô ép chiếc thìa vào miệng cô,tay còn lại bóp chặt 2 má cô tách hàm răng đang cắn chặt kia ra để tìm kẻ hở.Minh cố gắng giãy giụa,cô ngậm miệng chặt hơn,rụt mình lại,cô cố gắng dứt ra khỏi bàn tay đang bóp chặt quai hàm của mình.Việc cô quay ngang khiến thìa cháo rơi xuống đất.Lần này thì sự kiên nhẫn của Tú Triết lại 1 lần nữa đến giới hạn.

“Được rồi cô ko muốn ăn bằng thìa phải ko?” anh nói với ánh mắt nẩy lửa.Cầm lấy bát cháo húp 1 ngụm.Rồi lao mình tới.Hai bàn tay to lớn của anh ôm trọn khuôn mặt cô ko cho cô bất cứ kẻ hở nào để trốn tránh,miệng anh dán chặt vào môi cô trong sự ngỡ ngàng.Trong sự ngỡ ngàng của con vật bị thuần,chiếc lưỡi mềm của anh mạnh mẽ tách hàm răng bướng bỉnh của cô ra và cô thấy ẩm ẩm ướt ướt,tiếp theo đó là 1 vị hơi nằn nộn lan vào đầu

lười,có chút ngọt ngọt nhẹ nhàng.Giật mình thoát khỏi đòn tấn công làm suy giảm nơ ron thần kinh của kẻ thù,hoặc cũng có thể nhờ cuối cùng thì cái dạ dày của cô cũng được làm nguội bớt bởi 1 cái gì đó,cô thấy mình tỉnh táo hơn đủ để phán đoán chuyện gì đang xảy ra và phải làm thế nào.Chiếc lưỡi của tên khốn vẫn đang tham lam chạm vô lưỡi cô,và cô cắn chặt hàm răng lại nhanh chóng.Con quỉ tham lam bị thương nhanh chóng rút về,cùng với 1 tiếng “á” khe khẽ thoát ra từ cổ họng.

>” ____<

Mèo là rất hay cắn!! trong đầu của con sói gian ác đang nghĩ thế,anh nhìn cô với ánh mắt thích thú hào hứng lạ thường.Có lẽ vì đã đào sâu vào trong khe miệng xinh xắn đó,tận hưởng vị ngọt nơi đầu lưỡi cô,hoặc cũng có thể tại phản ứng của cô giống như 1 con mèo con đang tức giận,nhắm mắt nhắm mũi kêu “meo meo” và giương vuốt cào cào lung tung.Có chút dễ thương!! ^ ____ ^

Đưa ngón tay cái miết miết trên làn môi về thích thú,nhưng cái đập vào mắt anh ngay sau đó lại làm cho mọi sự sung sướng của anh bị kìm hãm lại.Và tệ hơn nó tụt xuống về âm.

“Làm gì vậy?” anh vừa nói về sót ruột vừa giơ tay túm chặt 2 bàn tay đang quẹt ngang quẹt dọc lau chùi bờ môi 1 cách thô bạo của cô. “Đáng ghét tới thế sao?” vừa giữ chặt 2 bàn tay cô anh nói với đôi mắt hơi trừng xuống.

Cô ngược cặp mắt giận dữ lên nhìn anh ko nói gì.Đôi mắt lấp lánh sáng của cô cứ nhìn xoáy vào mắt anh như thế,đầy tức giận và căm hờn.Khó chịu và cảm thấy tự tôn của mình như bị dày séo nghiêm trọng.Ghé sát đôi môi của mình xuống,cắn chặt vào chiếc miệng khô cần của cô.Mạnh mẽ nhưng lại đầy quyến luyến dịu dàng.Choáng váng và bối rối,nụ hôn đầu tiên giờ lại là nụ hôn thứ 2 “Cái gì đây chứ??AAAAA...” Cắn vào đôi môi đang nồng ấm đó,nhưng cô càng cắn chặt thì dường như anh ta lại càng ko có ý định rời bỏ mà càng mạnh bạo hơn.1 con mèo giờ cao vuốt kiêu hãnh nhưng lại hoàn toàn vô vọng trong vòng tay của con thú ăn thịt,lần đầu tiên con mèo đồng đánh cảm thấy mình gặp 1 đối thủ đáng gờm.Dường như cái cắn “yêu” làm cho hân ta chảy máu,Minh có thể cảm thấy có vị tanh tanh nơi đầu lưỡi

ôi.Cô khẽ nhả ra,có chút giật người lại ánh mắt cô ngược lên chạm phải ánh mắt lạnh băng của con thú đang nhắm thẳng vào con mồi.Gọi là đang đắm say trong cuộc săn,hay là đang đắm chìm trong vị ngọt của 1 nụ hôn,hay là nói 1 cách đơn giản đó là nguyên tắc duy nhất trong 1 cuộc truy đuổi,ko bao giờ được rời mắt khỏi con mồi,mất dấu đồng nghĩa với việc thua cuộc!!

Dường chiếc hôn của mình lại,nhưng ánh mắt của anh vẫn xoáy sâu vào mắt cô.Với giọng điệu lạnh lùng “Cô nên nhớ,cô là của tôi.Tôi muốn làm gì cũng có thể được!Bất cứ điều gì!” Trước vẻ ngỡ ngàng của cô,anh buông tay ra và đứng dậy đi ra cửa bỏ lại 1 cô gái với khuôn mặt ngỡ ngàng ko thốt lên lời.Cái làm cô ngỡ ngàng ko phải là hành động của cái tên sàm sỡ bại não đó,mà điều làm cô ngỡ ngàng chính là khi nghe những lời mà hân nói ra trái tim của cô đột nhiên thót lại.Tại sao cô lại có thể rung động vì 1 gã khốn như vậy.Cô thật sự tức giận.Chắc chắn là tại cô đang ko được khỏe.Đúng!Đúng thế do thần kinh quá yếu nên mới sinh ra ảo giác.Đúng,chỉ tại cô đang ko tỉnh táo vì chưa được ăn gì.Phải!Cô phải ăn.Phải tỉnh táo và thoát khỏi nơi qui quái này.

Nghĩ là hành động cô cầm lấy bát cháo bên cạnh giường và .. đưa lên miệng.

Bữa cơm trưa đó thật sự làm cho Tú Triết tổn hao ko ít nguyên khí.Ngồi trong căn phòng của mình.Trên chiếc ghế ở bàn làm việc lấy bàn tay trái quẹt qua miệng,đôi mắt nheo lại tức tối.Trong đầu anh chỉ nghĩ rằng ít nhất cô ta cũng phải biết địa vị của mình nhưng con mèo đó cắn cũng mạnh thật

O ____ O.

Mấy ngày sau đó,chỉ cần thấy mặt anh là cô ta tránh né bằng đủ mọi cách.Lờ đi và tránh xa ít nhất là 5m đó là cự ly an toàn của con mèo nhỏ trước kẻ địch quá mạnh này.Cho nên điều đó làm cho anh càng cảm thấy bức bối hơn.Dù có cố tiếp cận thế nào thì có vẻ như đưa cô ta xuống nhà dưới với đầy đàn bà là 1 kẻ sách tôi.Dù rằng cô ta cũng là hàng hóa nhưng xếp trong mớ hỗn độn đó thật là khó kiểm soát được cô ta.

Càng nghĩ càng thấy tức!!

> ____<

Ở trong căn nhà lớn chỉ toàn con gái,Minh cảm thấy an toàn hơn hẳn.Cô hồi phục lại rất nhanh và trở lại vui vẻ,hoạt bát bình thường.Công việc của những cô gái ở đây cũng chẳng có gì.Mỗi ngày các cô gái chỉ thức dậy và ngồi nói chuyện,rồi ăn uống.Hầu như đó là những công việc nhàn rỗi và buồn chán với Minh.Sau 2 ngày cô đã hoàn toàn khỏe hẳn và bắt đầu bắt làm quen với cuộc sống ở đây.Nhưng có vẻ nó ko hợp với cô lắm.Câu chuyện của các cô gái đa phần liên quan tới trang điểm,những bộ phim nhân chán trên truyền hình.Hoặc là về gã thiếu gia lạnh lùng.Hoặc mấy anh chàng xã hội đen hay tới thăm các cô để tán tỉnh.Những chủ đề này hoàn toàn ko phù hợp với Minh 1 chút nào.Hơn nữa có vẻ những cô gái này ko mấy thiện cảm với cô dù cho cô có cười với họ tươi thế nào.Nhưng Minh cũng ko mấy bận tâm về điều đó,cô hay nói chuyện với Huệ,1 cô gái bằng tuổi cô cũng mới được đưa về đây.Huệ là 1 cô gái có mái tóc dài mỏng manh và trông cô y hệt như bông hoa huệ xinh xắn.Nhìn cô gái này Minh nhớ tới chị gái của mình.Mong manh và đột nhiên cô lại muốn bảo vệ.Vì ko bị nhốt như Minh nên Huệ biết nhiều thứ về nơi này hơn cô.Căn nhà mỗi ngày đều có người giúp việc mang thức ăn tới.Quần áo mỗi phòng thay ra đều có người giặt.Các cô gái có thể được đi lại thoải mái trong căn nhà,các cô có phòng trang điểm phòng quần áo và có 1 gian phòng ở cuối căn nhà thông với nhà chính bởi 1 hành lang kín.Căn phòng đó Huệ cũng chưa biết đề làm gì,nhưng căn phòng đó luôn khóa.Tuy có thể đi lại tự do trong nhà dưới nhưng các cô gái ko được phép đi lên nhà trên hay ra ngoài vườn.Họ chỉ có giới hạn trong căn nhà này,các cửa ra vào luôn khóa và có người đứng gác.Các cửa sổ bằng gỗ luôn đóng chặt và cài ở ngoài.Cho nên việc ra ngoài là bất khả thi.

“Cho nên cậu đừng có làm việc đại dột” Huệ nói vừa tô son môi vừa nhìn qua tấm gương nói với Minh.

“Ko còn cách nào khác sao?” Minh hỏi với ánh mắt có chút thất vọng.

“Ko!Cậu nghĩ mình có thể chơi lại đám bảo vệ ngoài kia sao?” Huệ hỏi “Mà đâu chỉ có 1 tên,chỉ cần chúng kêu lên thì thế nào cũng có ít nhất chục tên

chạy tới ứng cứu. Nghe mấy chị giúp việc nói nếu bị bắt được chắc chắn sẽ rất thâm, và chưa từng ai có thể trốn ra ngoài.”

“Nhưng dù có hoàn hảo đến đâu chắc chắn cũng có khuyết điểm ở đâu đó!” Minh nói tay chống cằm suy nghĩ, hiện tại cô nên làm gì.

Quay người lại nhìn thẳng vào phía Minh, Huệ hơi nghiêm mặt nhìn vào vết thương vẫn chưa lành vì thất lung da của Minh “Như vậy rồi mà cậu vẫn chưa sợ sao?”

“Au.. Cậu làm mình đau đấy!” Minh xì mặt xuống nói giọng nũng nịu. “Đau chết được ko biết tới bao giờ mới lành hẳn đây!”

“Chắc sẽ mất 1 thời gian đó! Nhưng cậu cũng thật ngốc!” quay trở lại nhìn vào gương, Huệ lau lau macera vừa nói tiếp “Tại sao cứ phải chống đối tới cùng như vậy! Yên phận có phải tốt hơn ko? Dù sao lấy được 1 ông chồng giàu cũng chẳng có gì là thiệt cả!”

“Rõ ràng bọn họ buôn bán phụ nữ!” Minh cự lại giọng hơi thấp xuống cuối câu.

“Cái gì mà buôn bán phụ nữ! Cậu nói hơi quá đó. Minh ở đây chỉ là do mình muốn lấy chồng giàu có!” Huệ hơi phật ý trả lời.

“Tại sao cứ phải lấy chồng giàu?” Minh nhún mày như ko đồng ý với ý kiến này của Huệ.

Quay người lại nhìn thẳng vào con bé với thân hình thiếu nữ và tư tưởng của 1 đứa trẻ ngây thơ. Vừa mỉm cười vừa lắc đầu, Huệ rời khỏi bàn trang điểm tiến tới cầm lọ macera gõ vào đầu Minh “Cậu đúng là trẻ con. Chúng ta đều là phái yếu dựa vào đàn ông thì có gì xấu.”

“Kể cả 1 người mà cậu ko yêu?”

“Hahahaha cô gái bé nhỏ! Cậu dám chắc lấy 1 người cậu yêu là tốt sao? Những gã đàn ông bây giờ ko có 1 người yêu và mấy người tình thay đổi thì cũng là dạng đồng tính. Cái gọi là tình yêu chỉ có trong ảo tưởng thôi nhóc ah. Vậy tại sao phải bán mạng vì những người ko xứng đáng như thế?” Huệ vừa cười vừa nói.

“Nhưng mà ..” Minh vẫn có chút ko đồng tình.

Đặt hai tay lên vai cô, hướng khuôn mặt thanh tú của mình nhìn thẳng vào cô “Minh à, bây giờ là thời đại của tiền. Ko có gì trung thủy bằng tiền đâu. Đừng bao giờ tin vào cái gọi là tình yêu của đàn ông. Vì thứ cậu nhận lại chỉ là sự phản bội thôi. Ko như tiền, ko bao giờ phản bội lại cậu. Hơn nữa nếu cậu ko có tiền cậu sẽ phải sống như thế nào đây? Tình yêu ko phải là cơm ăn, lún sâu vào nó chỉ khiến mình chết đói và bị xem thường thôi!” Mỉm cười dịu dàng như thường nhật Huệ vẫn hay cười “Cậu nên ngủ đi! Minh cũng đi ngủ đây!” và Huệ bước về phòng.

1 giờ sáng, Minh vẫn ko thể ngủ được. Những lời nói của Huệ làm cho cô suy nghĩ. Ko phải là Huệ nói ko đúng. Minh cũng ko phải là 1 tín đồ của tình yêu, càng ko phải là 1 con mèo mơ mộng. Nhưng ko phải vì thế mà cô khác với những cô gái khác. Dù cô ko tin chuyện cô tích nhưng cô vẫn hy vọng rằng mình ko rơi vào 1 hôn nhân gượng ép. Chả có ai muốn lấy 1 người mà bản thân mình ko tự nguyện. Nhưng cái ánh nhìn le lói chút oán hận và đau khổ của Huệ làm cho cô biết rằng, trái tim của Huệ đã từng bị tổn thương thế nào. Minh chưa từng vướng vào chuyện tình cảm, nên cô cũng ko biết bị phản bội thì sẽ đau khổ như thế nào. Cô thậm trí còn ko biết yêu 1 người là như thế nào. Ko phải cô ko có người để ý. Ở trường có ko ít chàng trai muốn làm quen với cô, họ tìm cách xuất hiện ở những nơi cô xuất hiện, tìm số điện thoại của cô để nhắn những tin nhắn tán tỉnh. Nhưng càng như thế lại càng làm cho cô muốn tránh xa họ hơn. Thậm trí có tên điên rồ còn tặng hoa chặn đường cô.. Nhưng thật sự cô hoàn toàn ko hiểu thế nào là yêu và thế nào là bị phản bội. Tiếng đồng hồ tích tắc đều đều cứ trôi theo từng suy nghĩ của cô. Và cô chìm dần vào giấc ngủ lúc nào bản thân cô cũng ko hay.

“Chuyện gì ồn ào vậy?” vừa dụi mắt vừa cau mày Minh lồm cồm bò dậy khỏi tấm chăn ấm áp. Ngái ngủ nhìn ra chiếc cửa đang bị đập rầm rầm, tự hỏi có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ. Bò khỏi cái chăn bước ra gần cửa.

“Minh mau thay đồ đi” vừa mở cửa Huệ vừa lao vào phòng với vẻ phấn khởi và hào hứng.

“Thay đồ?.. Chuyện gì vậy Huệ?” Minh còn đang lơ mơ vẫn chưa tỉnh hẳn nên chưa kịp bắt kịp với tiến độ thần tốc của Huệ.

Ngồi trên chiếc đệm của Minh, Huệ vừa lôi đồ từ 2 chiếc túi ra. Cô hào hứng nói với Minh “Còn làm gì đó? Lại đây! Hôm nay là ngày chúng ta được chụp hình đó!”

“Chụp hình? Chuyện gì vậy?” khuôn mặt của Minh méo xẹo đi nhìn lúc này ko khác gì con khỉ trong sở thú, cô hoàn toàn ko hiểu đồng quần áo đó từ đâu chui ra.

“Mau lại đây” vừa nói Huệ vừa lôi tay Minh về phía mình.

“Chuyện.. Chuyện gì vậy?” vừa bị kéo tay đi Minh hoàn toàn ko hiểu gì hết, thì Huệ đã rút cây lược chải mớ tóc dài của cô. Minh đột nhiên cảm thấy mình như sắp khóc. Thường ngày chị gái cô vẫn thường chải tóc cho cô như vậy. Hình như con mắt mèo đã to nay lại càng như to hơn mọng nước.

“Hôm nay là ngày chúng ta được chụp hình. Quần áo họ cũng chuẩn bị hết rồi! Toàn đồ đẹp à! Minh đã nhanh tay lấy 1 bộ đảm bảo rất hợp với cậu!” Huệ nói với giọng rất hào hứng vì cô chỉ có thể nhìn thấy Minh từ đằng sau, cô ko hề thấy khuôn mặt mọng nước của con mèo nhỏ nhớ nhà.

“Nhưng tại sao lại chụp hình?” Minh hỏi sau khi đã chán áp được hoàn toàn con nhóc nhà ập tới bất chợt này.

“Thì chúng ta cũng cần pr chứ. Họ chụp ảnh chúng ta cho vào 1 quyển album cho khách hàng chọn. Nếu ko thì làm sao người ta biết mặt chúng ta thế nào đúng ko?” Huệ trả lời thần nhiên.

Mình quay mặt lại,nhìn Huệ với con mắt ko tin nổi vào mắt mình.Mấy cô gái ở đây nghĩ gì vậy?Họ bị đem bán như hàng hóa mà còn tỏ ra rất hài lòng và háo hức vì điều đó ư?Trời ạ!!Có phải nào họ có vấn đề rồi ko?Hay cô đang ở 1 thế giới nào đây?!

Đường như hiểu được cái băn khoăn trong ánh nhìn của Minh,Huệ nhủ mày giờ chiếc lược về phía Minh “Nè cậu đang nghĩ chúng tôi thật khó tin phải ko?Chúng tôi tới đây vì muốn tìm 1 ông chồng giàu có!Điều đó có gì là xấu?”

Mình hơi bối rối vì cô biết cô đang chạm tới lòng tự trọng của cô bạn thân “Ko..Mình ko có ý gì..Chỉ là tại sao phải cần qua tay những tên xã hội đen này?Mà ko tự làm quen với họ?”

“Tự làm quen?Cậu nghĩ những đại gia này dễ làm quen vậy sao?Họ chỉ tới những nơi sang trọng đắt tiền,mà thật sự để được vào đó là điều ko thể với chúng tôi!Và để được họ nhìn thấy còn khó hơn nữa.Tuy là chúng t

ôi ở đây được xem là bị bán đi,nhưng ít nhất qua tay những người có thể lực tốt hơn nhiều là qua tay những kẻ chẳng có đồng xu.”

“Mình xin lỗi!!” Minh chỉ có thể cúi gằm mặt và nói được lời này.Cô hiểu đất nước này còn nghèo,và xã hội thì luôn có mặt trái của nó.Đồng tiền giờ có trọng lượng hơn bất cứ thứ gì.Cô ko phải là 1 tiểu thư nhà giàu,nhưng sinh ra và lớn lên ở thành thị,dẫu sao cũng tiếp xúc với cuộc sống hiện đại hơn là ở những vùng quê nghèo.Tư tưởng cũng rộng mở hơn.Và cô ko đến nỗi ko có tiền để trang trải cho cuộc sống.Dù rằng cô có làm việc vất vả nhưng cô biết cô sống tốt hơn những cô gái ở đây rất nhiều.Cô đến đây ko phải tự nguyện như họ,và cô lại càng ko có quyền gì để phê phán người khác,bởi vì cô ko có tư cách nói điều đó.Với 1 người ko sống trong hoàn cảnh phải bán thân để có vương lên trong cuộc sống như cô,thì lấy tư cách gì đây.Thật sự dù những cô gái ở đây ko mấy yêu quý cô,hay họ ko có thiện cảm với cô,cô biết.Vì họ thường to nhỏ rì rầm rì đó về cô và chuyện thiếu gia này nọ,nhưng cô thật sự khâm phục họ.Họ dám từ bỏ rất nhiều thứ mong cầu cuộc sống tốt hơn.Nhưng những tư tưởng tiến bộ về pháp luật vẫn làm cho cô đôi lúc sa đà vào những điều cô nghĩ là khó tưởng tượng.

Nhìn khuôn mặt cúi gằm của cô,Huệ nhắm mắt lại thở dài rồi nói tiếp “Được rồi!Tớ biết cậu ko có ý coi thường bọn tớ!Chỉ là đừng nhìn tớ bằng ánh mắt نگاه nhiên đó.Được chứ?”

“Mình xin lỗi!!” Minh ngược lên nhìn Huệ với con mắt to tròn ngược lên trên,trông ko khác gì bộ mặt đáng yêu của chú mèo trong sherk.Nó cũng có 1 sức sát thương nhất định với những người đối diện,mặc dù chủ nhân của bộ mặt đó có vô tình tấn công hay cố ý.

:3

Huệ nhắm mắt ngó lơ đòn tấn công đầy uy lực đó “Được rồi chúng ta phải chuẩn bị thôi!Sắp tới giờ chụp rồi!!”

“Mình ko đi được ko?” Minh hỏi với vẻ mặt của con mèo con đáng yêu.

Huệ đành phải ngó lơ ra chỗ khác và tiếp tục “Ko được!Ko được thiếu bất cứ ai!!” giọng Huệ nghiêm trang giờ truyền lại thánh chỉ của 1 tên nào đó,và tiếp tục chải mớ tóc dài của Minh.

“Mình ko đi đâu!” cô thoát ra khỏi cuộc chiến vô nghĩa này.Minh giãy dụa,Huệ kèm chặt tay qua vai Minh để giữ cô lại nhưng Minh nhanh chóng thoát ra được.Cô chạy từ chỗ này sang chỗ khác.

“Cậu.. cậu có đứng lại ko?” Huệ vừa thở hổn hển vừa chạy theo Minh khắp phòng.

“Ko!Tuyệt đối ko?” Minh cương quyết,với vẻ mặt phụng phịu.

“Đứng lại!Tôi bảo cậu đứng lại!” Huệ vẫn ra sức ra lệnh nhưng cô biết tất cả là vô vọng.

Trong 19 năm qua suốt thời gian thành niên,Minh đã quá quen với kiểu chạy khắp nhà như vậy.Minh có làn da trắng mịn,dù ko phải là trắng hồng như em bé nhưng cô cũng khá là trắng trẻo.Một đôi mắt đen thông minh,và khuôn miệng nhỏ xinh.Minh ko phải là 1 cô gái đẹp,nhưng cô có 1 khuôn mặt baby non nớt và trông cô vô cùng đáng yêu.Điều đó làm người nhà của cô càng liên tưởng tới 1 con mèo con nhỏ đáng yêu.Nhưng con mèo nhỏ này ngoài việc thích tắm tấp ngấm mình trong nước nóng như loài mèo vốn sạch sẽ thì lại ko hề có hứng thú với mỹ phẩm.Ko bao giờ dùng phấn và chẳng bao giờ quá bận tâm tới quần áo.Ko mặc váy và những thứ cản trở cho việc chạy nhảy.Nên mỗi lần chị gái cô muốn dẫn cô tới 1 bữa tiệc hay cố gắng trang điểm cho cô thật đẹp thì cô chạy trốn.Thứ duy nhất cô hay dùng là son môi chỉ để cho đỡ bị nứt nẻ vào mùa đông.Trong tủ quần áo của cô hầu hết là quần bò hoặc quần sóc cho mùa hè.Đơn giản và nhanh gọn đó là sở thích của Minh.Ko phải cô ko nữ tính.Cô thường mặc những chiếc áo ôm sát vừa khỏe mạnh vừa nữ tính chỉ đơn giản cô ghét phiền hà khi phải mất quá nhiều thời gian cho vẻ ngoài của mình.Và nhất là kẻ thù của cô là giày cao gót.Với 1 chiều cao ko quá khiêm tốn.1m66 đó là số đo cô đo đột kiểm tra sức khỏe gần đây nhất,nên hầu như cô hoàn toàn ko có nhu cầu cao hơn nữa.Chỉ đi giày thể thao hoặc giày bệt nên việc đi giày cao gót với cô đúng là cực hình.Vừa mỏi chân,đau chân,lại luôn ngã.Cho nên lần này Huệ nói tới trang điểm và quần áo dĩ nhiên là cô sẽ chạy rồi.

Sau 1 hồi đuổi bắt chán chê,Huệ đã mệt mỏi “Là cậu ép mình đó!” nhìn thấy ánh nhìn sát thủ trong khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ của Huệ,Minh nuốt nước bọt cái ực như con dao đang kẻ vào cổ.Giác quan của cô nói với cô rằng,cô sắp gặp rắc rối to rồi!!!

==’

Mở toang cửa căn phòng của Minh,Huệ bước ra ngưỡng cửa và gọi với ra ngoài “Chúng ta có rắc rối ở đây!!”

Các cô gái đang đi lại dọc hành lang hào hứng quay lại nhìn thấy cái bộ dạng lუმ̃m thუმ̃m của Minh trong chiếc áo phom̃ nhàu và chiếc quần vải dài đang

đứng ở góc phòng cảnh giác,họ nhướng mày 1 cách khinh thường và tiến lại phía Huệ.

“Chuyện gì?Cái con bé đó lại gây chuyện sao?” 1 bà chị nói với cái đầu ngẩng cao và hướng mắt xuống dưới nhìn Minh về khinh thường.

“Phải rắc rối lớn!Cô ấy ko chịu thay đồ!” Huệ nói với khuôn mặt chán chường đưa mắt nhìn Minh.

Lúc này áp sát toàn thân mình vào tường,hai tay dang rộng như tìm khe nứt để chạy trốn nhưng Minh biết ko còn đường trốn nữa rồi.Con mèo nhỏ đang bị bao vây bởi 4 kẻ địch hoàn toàn ko nhẹ cân chút nào.Cửa ra duy nhất đã được chặn giữ.Cô hoàn toàn bất lực.Khuôn mặt mếu máo “Làm ơn tha tội đi mà !!” Minh nói giọng yếu ớt.

“Ko thể để 1 người làm ảnh hưởng tới cả bọn này được!Cô bị đánh ko sao nhưng chúng tôi ko muốn bị đánh như cô” 1 cô gái khác lên tiếng giọng lạnh băng và khinh thường.

Lúc này con mèo nhỏ chỉ biết ngược con mắt vô tội nhìn trời!Hy vọng có phép màu xảy ra khi kẻ địch càng ngày càng tới gần!!! Cứu con với,thương đề!!

>~<

Giữa hành lang nối liền nhà dưới và nhà trên là 1 hành lang dài,chạy dọc theo dãy hành lang đó có 1 căn phòng ít khi được mở cửa.Đó là 1 căn phòng sạch sẽ,với sàn lát gỗ 1 tấm phòng trắng to bên,với đèn sáng và những tấm phản quang.Đối diện phía cửa,nằm phía phải của tấm phòng là 1 chiếc bàn với những ống bút,1 màn hình máy tính và bên cạnh chiếc bàn là 1 chiếc máy in màu.Đối diện chiếc phòng trắng là 1 chiếc giá đỡ máy ảnh đã sẵn sàng.Đằng sau chiếc máy ảnh đối diện tấm phòng là 1 chiếc gương lớn trải dài từ phía cửa tới hết tường bên kia.1 anh chàng với chiếc quần âu là lượt và chiếc áo sơ mi sọc xanh phanh ngực đang ngồi trên chiếc ghế tựa đang ngồi ung dung lau chùi ống kính chiếc máy ảnh của mình.Chờ đợi những cô gái.Còn phía sau của chiếc gương là 1 căn phòng nhỏ được ốp gỗ tới tận trần,trông vô cùng ấm cúng.Sát tường kê 1 bộ sofa màu đen bóng,bên cạnh là chiếc bàn với những bóng đèn trắng mờ hắt ánh sáng lên người con trai đang ngồi thông dong trên chiếc ghế êm ái.Anh ta lạnh lùng cầm cốc rượu đưa lên miệng trong lúc chờ đợi.Đào con mắt của mình qua tấm kính trong suốt thẳng sang phòng chụp ảnh,nhìn gã thợ chụp bánh bao đang cẩn thận miệt mài với cái ống kính đen xì của gã,rồi đưa mắt nhìn ra phía cửa “Gã đó có thể tin được ko?”

“Đại ca anh an tâm,hắn ta là dân chuyên nghiệp.Hon nữa chỉ cần cho gã ít tiền là được.Đảm bảo an toàn!” Luân khẽ cúi người trả lời với khuôn mặt hớn hờ.Hôm nay lại được xem show trình diễn rồi.Thường thì các món hàng đều có thể qua tay anh được,hoặc thi thoảng đại ca cũng có cho gọi 1 vài cô làm vợ vài ngày.Cái thế giới của xã hội đen ko có cái gọi là chúng thủy hay duy nhất,chỉ có thứ gọi là cần đáp ứng nhu cầu.Vậy thôi.Mọi người đều nói sau lưng mỗi người đàn ông thành đạt là 1 người phụ nữ giỏi giang,nhưng với xã hội đen thì ko cần bất cứ người đàn bà nào cả.Họ tự cho như thế mới là cái nhất ở trên đời.Mỗi lần tới ngày chụp ảnh,thì các món hàng lại được sửa chữa cho những bộ váy áo để diện,tất nhiên vào cái thời buổi này nếu ko mông má cho chúng 1 chút thì làm sao bán được với giá hời.Quần áo thường là do 1 vài người có trách nhiệm mang tới.Tùy từng đợt,có những khi ko kiếm được quần áo hợp thì họ sẽ mang đợt khác tới.Chụp ảnh cũng tốn khá nhiều thời gian chỉ vì lý do này.Nhưng lần chụp nào các món hàng cũng cố hết sức cho mình càng đẹp càng tốt.Cho nên đàn ông mà,gái đẹp tất nhiên là nhìn thích mắt rồi.

“..”

“Đại ca.. có cần em lấy thêm cho anh điều thuốc ko?” nhìn thấy cái ngáp dài của Tú Triết Nam liền nói.

“Thoải khỏi.Con nhỏ đó định uốn éo tới bao giờ!Người tiếp theo đi!” lấy tay xoa xoa thái dương Triết phẩy phẩy tay ý nói Nam đi làm việc.

“Vâng!” Nam cúi người khẽ chuồn ra ngoài cánh cửa.

Trái với cửa của phòng chụp ảnh thông bên hành lang của nhà dưới,thì cánh cửa của căn phòng sau tấm gương lại ăn thẳng vào nhà chính.

“Lần nào chụp ảnh cũng vậy hả?” Tú Triết quay lại nói với Luân,gọng chán nản.

“Đại ca,anh ko thấy cô ta thể hiện tốt sao?” vẫn đang dán mắt qua tấm kính,Luân theo dõi từng hành động của cô gái đang đứng trước ống kính.

“Tốt cái nỗi gì!Uốn éo cả tiếng đồng hồ.Có gì cần cũng nhìn thấy hết rồi,thế này thì còn cha nào thêm mua.Đẹp.Người tiếp theo đi!” Tú Triết ko giấu vẻ bức bối.Anh lấy tay day thái dương cho con nhừ đầu vì mấy kẻ bại não qua đi,mắt nhắm nghiền lại,hy vọng cái thời gian này mau qua đi.Thật nhàm chán.

Nam đã xuất hiện ở trong phòng chụp.Anh ta tới nói thầm thì vào tai tên thợ chụp ảnh.Hắn vội vàng bảo cô gái đang tiếp tục với tư thế khoe nội y với chiếc váy ngắn ra ngoài.Cô ta liền đứng dậy,trong ánh mắt có chút hối tiếc,nhưng vẫn ko quên thể hiện cái dáng đứng mon tron của mình thêm 1 lần nữa,rồi mới thu chân đẩy cửa bước đi.Đúng lúc đó thì...

“...Aaaaaaaa!!” một tiếng hét làm phá tan sự yên tĩnh,Tú Triết mở choàng mắt ngẩng đầu lên tìm kiếm nguyên nhân,và điều anh thấy là..

Đang cố gắng như con mèo bầu chắt vuốt sắc của mình vào thành cửa,Minh đang bị Huệ cố gắng đẩy vào.Kháng cự 1 cách tuyệt vọng Minh nhắm nghiền 2 mắt lại ôm chặt lấy cánh cửa gào thét “Minh ko vào đâu!Ko vào đâu!”

“Cậu ko nhanh lên còn những người khác nữa đó!” Huệ chống 2 tay vào hông.Huệ diện 1 cái váy hồng ôm sát phần ngực và suông dài tới gối trong cô ko khác gì một bông hồng xinh xắn với mái tóc cuốn hơn quần quăn.Chiếc môi hồng mềm mại phủ 1 lớp son bóng màu cam thanh thoát.Trông cô như 1 cô tiểu thư con nhà quyền quý thanh tao.Cô nghiêm túc nói với Minh “Cậu đang cản trở người khác đó!”

Vẫn đang nhắm nghiền đôi mắt buồn bã “Cậu có thể vào trước, mình hoàn to

àn ko phiền đâu!!”>”<

“Cậu nói gì? Ak mọi người tới giúp 1 tay nào!” Huệ quay lại trong khi 1 tay đang cố gỡ bàn tay đang bám chặt lấy cánh cửa của Minh ra. Nghe nói tới điều này các cô gái khác thờ dài rồi cũng xúm lại kẻ cầm tay, kẻ kéo chân.

Tú Triết đã hoàn toàn tỉnh táo và ko khỏi bật cười vì cái dáng ôm cột như con mèo sợ chết của mèo nhỏ. Luân thì cũng ko biết nên cười hay nên khóc khi nhìn thấy cảnh 1 cô gái mặc váy hai chân gấp khúc ôm chặt lấy cánh cửa. Hoàn toàn chẳng hợp với bộ trang phục chút nào.

Người ta vẫn bảo “một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, thật chẳng sai bao giờ. Với sức mạnh của đoàn kết, con mèo nhỏ hoàn toàn ko phải là đối thủ của các cô gái. Cuối cùng sau 1 hồi nhô cái lên thì cây cái đã bị bật gốc, và ngã xoãng soãi trên sàn.

“Cô ko sao chứ?” tên thợ chụp ảnh đưa tiến tới hơi cúi người xuống hỏi.

Đang ngồi quay lưng phía tấm kính cô ngược lên nhìn tên thợ chụp ảnh khế nhủu mầy, cô ko thích cái gã bảnh chọe từ đầu tới chân này. Trông hấn có gì đó đáng ghét và .. Thôi được rồi, dù sao ko thể phủ nhận, bất cứ gã nào ở đây cũng đều làm cô thấy đáng ghét. Chúng là xã hội đen mà phải ko?!

:-<

Thịch..

Có cái gì đó chậm mất 1 nhịp. Dừng lại rồi lại đập rộn ràng

Hãng lông mi đen thường ngày của cô giờ hơi cong cong, do macra của Huệ chải chuốt, làn môi nhỏ xinh hồng bóng mềm mại, 1 màu hồng cánh sen nhẹ nhàng, đôi mắt của cô thường ngày tuy ko to nhưng giờ đã trông càng ngây thơ đáng kể. Trông Minh như 1 cô búp bê nhỏ bé. Với 1 chiếc váy voan trắng tinh, chiếc váy ko tay ôm quay bộ ngực trắng của cô để lộ đường cong nhờ chiếc bra tôn dáng, dưới ngực được thắt 1 sợi dây đen xinh xắn, ngoài ra vì ngoài phần ngực khá vừa ra thì chiếc váy hơi quá rộng với Minh, vì cô thuộc dạng người có ngực nhưng vòng eo lại nhỏ, nên Huệ đã nghĩ ra 1 cách, cô lấy 1 chiếc dây nhỏ thắt vòng rui chéo hình chữ x để phần váy dưới ko xòe ra mà hơi ôm để khoe cái eo nhỏ nhắn của mèo nhỏ. Chiếc váy để lộ ra cặp chân dài trắng trẻo của Minh. Huệ rất hài lòng với tác phẩm này của mình. Vì Huệ coi Minh cứ như con búp bê của mình vậy, dễ thương và xinh xắn. Huệ trang điểm cho Minh như vậy càng khiến cho các cô nàng khác ghen tị hơn nữa.

X3

Khẽ lắc đầu vẫy đi sự ngây ngất vừa choáng ngợp trong lòng mình. Cố tìm ra sự bình tĩnh và điềm đạm hàng ngày, anh lén quay sang nhìn Luân xem liệu tên này có nhìn thấy 1 thoáng bất thường của anh hay ko, nhưng điều anh nhận được ko khiến anh thoải mái chút nào.

“Đại ca.. Cô ta thật sự dễ thương quá!!” Luân nói đầu vẫn đang hướng về phía tấm gương, mắt dán chặt vào khuôn mặt tức tối của cô gái, chiếc mồm vẫn đang há hốc. Ko phải chưa từng nhìn thấy gái đẹp, làm nghề buôn bán này nếu ko phải gái đẹp thì làm sao có thể bán được, nhưng loại con gái trong ngây thơ và dễ thương như con nhà hiền lành thì mí thấy lần đầu. Mà lại còn có 1 thân hình ko tệ nữa chứ. Những cô gái con nhà lành như vậy lần đầu tiên xuất hiện ở đây.

“Ngậm miệng lại được chưa? Nước dãi sắp chảy xuống sàn rồi đó!” Tú Triết nói với con mắt chỉ mờ 1 nửa “Cô ta có gì mà dễ thương chứ?” anh chống cằm vẻ khó chịu nhìn về hướng cô gái.

Ngó lơ bàn tay chìa ra đỡ mình dậy, Minh tự đứng dậy và kéo lại chiếc váy cho thẳng xuống. Cô hoàn toàn ko để mắt tới Nam và tên thợ chụp ảnh đang nhìn cô chăm chăm. Thấy rằng sự tử tế của mình ko được đáp lại, phờ pháy rút bàn tay lại lau lau vào chiếc quần âu “Ồ cô ko sao chứ?” giống như 1 hình thức chữa ngượng.

Minh ko buồn trả lời vẫn tiếp tục nhìn chiếc váy mình đang mặc, xem cô này cô giống cái gì chứ. Nhưng ít nhất có 1 điều tốt nhất mà Minh cảm thấy hài lòng đó là, ít nhất cô ko phải mang đôi giày cao gót nào cả. Nhìn những ngón chân của mình đang cử động, cô khẽ mỉm cười.

Tách!

“Gì vậy?” Minh ngờ ngác khi cô nghe thấy tiếng động gì đó, cô ngược mặt lên và ..

Tách..

Từ lúc nào gã thợ chụp ảnh chuyên nghiệp đó đã nhanh tay mà chớp lấy những giây phút đáng nhớ đẹp mê hồn. Thật sự anh ta cũng có chút ngây ngất với cô gái này. Dễ thương như 1 con búp bê sứ, khuôn mặt khi cô ta vô tình ngược lên, dù nhìn qua 1 ống kính dày nhưng anh cũng vẫn thót tim lại.

“Làm cái gì vậy?” Minh tức giận.

Thậm trí cô ta cũng sở hữu 1 giọng nói trong trẻo lạ thường, anh thợ chụp ảnh thấy vậy.

“Tôi hỏi anh đang làm gì?” nhìn thẳng vào mắt tên đang cầm cái máy ảnh trong tay giận dữ, cô ko chắc hẳn đã chụp những gì. Nhưng bức ảnh chụp thóc từ trên xuống để nhìn thấy vòng 1, hay bất cứ thứ gì bậy bạ, cô nghĩ vậy. Tên khốn này dám làm thế lém.

@__@

“Tôi chỉ chụp ảnh thôi!” anh trả lời vẫn ko rời ánh mắt khỏi cô,ngay cả khi cô ta nhíu mày tức giận,cũng giống 1 con búp bê đang xị mặt vô cùng dễ thương.

Tú Triết thật sự ko thích cái tên chụp ảnh đó,ko phải việc hắn có đáng tin hay ko,mà là cái kiểu hắn nhìn cô gái đó.Từ lúc cô ấy ngược mắt lên,hắn đã ko rời mắt khỏi cô ta kể cả khi hắn ra lấy máy ảnh.

“Đưa tôi xem!” Minh nói.

“Ko được!” hắn trả lời mắt vẫn dán vào từng biểu hiện trên khuôn mặt cô.

“Tôi bảo đưa đây!” cô gái tiến lại gần giờ bàn tay ra ý chỉ anh ta hãy đưa cho cô xem.

Nhưng hắn lại càng lùi lại cô lại càng tiến tới gần,bàn tay của Tú Triết siết chặt.Đôi mắt dõi theo cô gái đang tiến lại kia.Nam bây giờ đã trở lại phòng,nhìn thấy khuôn mặt của Tú Triết anh tự hỏi sau khi anh rời khỏi căn phòng đó đã có chuyện gì xảy ra.Anh quay đầu nhìn qua tấm kính và anh thấy..

Cô gái nắm lấy máy ảnh của hắn ta,nhưng hắn ta kéo lại.Và theo đà cô khẽ lao người về phía hắn.Hắn đỡ lấy cô và nghe đâu đó mùi hương thơm dịu dịu lan tỏa.

Bùm.

Tất cả bùng nổ trong cái đầu đang nóng phừng phừng “Hắn ta dám đụng tới đồ của anh!” bàn tay siết chặt đồ lữ,bàn chân anh đứng dậy khỏi ghế.Lý trí nói rằng hãy ngồi xuống,nhưng bàn chân thì lại ko nghe lời của đại não như ngày thường.

Nhưng anh dừng lại.

Giật mạnh bàn tay đang giữ vai mình của tên ẻo ọt,Minh đập mạnh vào chân hắn.Khi hắn cúi xuống ôm chân cô đá thêm 1 cú vào trọng tâm của hắn.Làm hắn chỉ còn biết bò lăn ra sàn chảy nước mắt bất lực.

Anh bật cười.Cô ta quả là 1 con mèo ko hiền lành gì cả.

“Thật tội nghiệp!” Luân khẽ nheo mắt về thương sót nhưng giọng nói lại đầy hứng thú.

“Phải chắc chắn là đau lắm!” Nam đồng ý vẫn tiếp tục dõi theo trò hay.

“Đúng thế.Đau đến nỗi ko biết phải làm sao ý chứ!” Tú Triết vừa cười vừa nói.

“Đại ca,anh nói như là anh biết rõ lắm vậy!” Nam quay ra nhìn Tú Triết nhíu mày thêm về chọc ghẹo.

Ngây người vì lời nói lỗ lòi của mình,làm sao có thể cho họ biết,anh bị cô sát thủ ngay trên giường của mình mà ko thể làm gì cô chứ?Thật quá mất mặt “cậu.. cậu nói gì?Tôi.. tôi chỉ đoán thôi!”

Về lúng túng của Triết phản bội ngay chủ nhân của chúng,và chẳng khó gì nhận ra điều đó,nhất là với mấy an hem đồng cam cộng khổ này.Cùng lúc Luân cũng hướng ánh mắt đầy dò xét quay lại nhìn Tú Triết.

“Nhìn gì?Xem ra buổi chụp hình hôm nay đến đây thôi!Đưa hắn ta về nghỉ đi,và nhớ mang hết số hình tới cho tôi!” Tú Triết ra lệnh và đứng phắt dậy đi về phòng mình.

Cánh cửa đóng lại với gương mặt khó chịu của Tú Triết,ko biết phải diễn đạt cảm giác của mình lúc này thế nào.Nghĩ tới cảnh tên phó nháy đó thì có chút ko vui,nhưng cô ta quả thật là 1 con mèo đồng đánh.Đột nhiên anh tự mỉm cười. Cô ta dễ thương như vậy,đã cho tên háo sức 1 bài học thật khiến anh hả dạ nhưng dường như đó ko phải điều khiến cho anh vui nhất. Hôm nay hình như anh nhìn thấy 1 con người khác của cô,dễ thương và mong manh.Và con người dễ thương đó,là của anh.Món hàng chỉ thuộc về anh.Điều đó làm cho tâm trạng của anh đột nhiên tốt hơn hẳn.

“Thật là bực mình!” Minh nghĩ thầm trong đầu,người ta nói con trai là động vật chỉ suy nghĩ bằng thân dưới thật chả sai chút nào.Toàn là 1 lũ khốn.

“Bực bội đủ chưa?” Huệ đứng ngoài cánh cửa nói vọng vào với gương mặt chán chường nhìn cô gái đang ngồi bệp dưới đất cố hết sức lau chùi son phấn trên mặt 1 cách vụng về.

Minh ngược lên với con mắt như cầu cứu vì cô hoàn toàn ko biết phải làm sao với gương mặt của mình hiện tại. “Có thể giúp mình ko?” Minh nói giọng lí nhí vì cô biết mình vừa gây ra chuyện gì.

Thờ dãi và nhăn mặt là biểu hiện xuất hiện trên gương mặt của Huệ lúc này.Cô ngồi xuống cầm lấy bông tẩy trang của Minh và bắt đầu lau cho Minh.Im lặng Huệ ko nói gì nhưng Minh biết cô vừa làm gì,nên cô hoàn toàn ko dám nhìn thẳng vào mặt Huệ,mà đảo mắt nhìn đi nơi khác.

“Biết lỗi rồi sao?” Huệ nói,lấy 1 miếng bông khác trong gói ra và tiếp tục lau.

“Xin lỗi!” Minh thờ dãi và cúi gầm mặt.

“Thôi!Bỏ đi!Dù sao cũng lỡ rồi.” Huệ nói với giọng nói chán nản.Dù sao thì buổi chụp hình cũng ko thể tiếp tục với 1 tay chụp ảnh thậm trí còn ko đứng vững nổi.Vậy là những cô gái sẽ phải chụp thêm 1 ngày nữa.Dù sao thì việc đó cũng ko quá tệ,vì ăn diện là sở thích của con gái.

Nhưng mà dù vẫn biết có chụp ảnh thêm 1 ngày nữa cũng ko sao nhưng các cô gái vẫn chĩa mũi rìu vào phía Minh.Nếu là người khác có lẽ họ sẽ cho qua nhưng là cô thì điều đó khó có thể xảy ra được.Họ cho rằng từ khi cô tới đây thì mọi chuyện trở nên rắc rối.1 số hàng còn chưa bán được nhận xét rằng cô ta là cô gái phiền phức nhất họ từng thấy,mấy người giúp việc thì cho rằng cô ta thật sự đáng thương vì chưa bao giờ họ thấy có cô gái nào lại bị đánh đập dã man tới thế.Họ nghĩ cô ko phải là 1 cô gái xấu,vì cô luôn là người cảm ơn mỗi khi họ đưa com tới,luôn xếp bát đĩa gọn gàng và còn rửa sạch khi đưa các cô dọn dẹp,luôn tự mình giặt giũ bộ đồ của mình và ko bao giờ để các cô phải lau dọn phòng mình.Họ nghĩ rằng cô thật sự là cô gái tốt nhất trong đám con gái từng ở lại đây.Những cô gái này thường chỉ biết có son phấn và tìm mọi cách để được ông chủ chú ý.Họ ko bao giờ dọn dẹp,ko bao giờ giặt đồ,càng ko bao giờ rửa bát của mình.Thật tội nghiệp khi cô gái đó lại bị bắt tới đây.

Minh biết rằng chỉ cần cô bước ra khỏi cánh cửa phòng của mình,thế nào những lời bàn tán những ánh mắt cũng đổ dồn vào cô soi mói,nhòm ngó và chỉ trích,cho nên Minh chỉ nhốt mình ở trong phòng.Ko phải cô ko dám đối mặt vì cô ko muốn tiếp tục phải nhìn thấy họ dòm ngó nữa.Vào ngày đầu tiên khi cô được trả lại từ

phòng tới,2 tên tay sai của gã khốn đó đưa cô vào phòng vì cô hoàn toàn ko thể nào cử động được,ngày hôm sau cô đã nghe đủ lời bàn tán rồi.Nào là cô ta đáng đời,bị đánh thế chắc tại cô ta phạm lỗi gì rồi,rồi nào thì cô lên mặt vì được cậu chủ để ý ... Nói tới đây thì lại càng thấy bức.Để ý cái gì chứ? Cái tên đó rõ ràng chỉ muốn thảo mẫn nhu cầu của hắn thôi.Hắn khác gì tên quỉ chỉ nghĩ bằng thân dưới đâu.Cô chưa bao giờ sợ đàn ông,cũng chưa bao giờ phải nghĩ tới cái vấn đề này,vì dù sao trong mắt cô cái xã hội này vẫn có kỷ cương lắm.Và con người đâu chỉ có thân dưới hoạt động,thân dưới còn được điều khiển bằng đại não cơ mà.Nhưng bây giờ thì cô tin cái câu “con trai là động vật chỉ suy nghĩ bằng thân dưới” rồi.Thật đáng ghê tởm.

Đang nghĩ tới đây thì cửa phòng cô bật mở.Đứng ở cửa là 1 trong 2 tên đã đưa cô vào phòng,có vẻ là thân cận của tên khốn kia.Hắn nhìn cô chằm chằm mất tâm gần 1 phút rồi anh ta mới nói “Đại ca muốn gặp.Đứng đây!”

Trong đầu Minh nghĩ thời đại này thật là thất bại,nói năng áp úng điệu bộ như vậy mà cũng có thể làm xã hội đen,vậy mà cũng có người sợ.Thật là đại bại rồi!!

Luân bước tới,kéo tay cô dậy.Bàn tay Luân chạm vào làn da mượt man mát của cô,cô quay mặt nhìn anh nhíu mày.Đột nhiên làm cho anh suy nghĩ,tại sao mà đại ca lại hay tìm cô ta như vậy.Hơn nữa lại còn đánh đập cô ta rất dã man.Có lúc anh nghĩ cũng phải,lần đầu đại ca làm chuyện này gặp 1 con bé ko nghe lời phải ra oai là đương nhiên,hơn nữa đại ca ko biết cách ứng xử với phụ nữ,nhưng càng nghĩ thì hình như lại càng có gì đó ko phải.Đại ca đặc biệt để ý tới con nhỏ này.Ko phải bình thường.Hoàn toàn ko giống đại ca lạnh lùng thường ngày anh vẫn quen bao giờ.Người mà anh biết xưa nay ko quan tâm tới con gái,chỉ coi họ là hàng hóa để thỏa mãn bản thân,ko cần biết họ cảm thấy thế nào,dù được bao nhiêu cô gái vây quanh cũng ko hề biến sắc,ko bao giờ nói câu vì những điều họ làm.Trong mắt của Tú Triết xưa nay chỉ có huyênh đệ,ko có đàn bà.Nhưng từ khi tới đây anh chớ nên rất lạ.Nói câu ko lý do,đôi khi lại trầm tư tới kì lạ.Và anh ta rất hay gọi cô gái này.

Bị kéo đi 1 cách thô bạo,Minh nghĩ cái tên này tại sao lại nhìn cô 1 cách kì lạ như vậy.Nhưng chỉ im lặng và bước đi.Thật sự cô biết mình ko phải là đối thủ của hắn.Hơn nữa cô có cách nào thoát được khỏi hắn đây.Vào lúc này cô đang trong tình huống bất lợi.Cô hoàn toàn ko có khả năng phản kháng.

Lại đứng trong căn phòng này 1 lần nữa.Cô cảm thấy khó chịu hơn lần trước rất nhiều.Ko phải vì khuôn mặt đang tức giận của tên đối diện,mà nó làm cho cô gọi nhớ tới 1 vài hành động bất minh mà cô hoàn toàn ko muốn nhớ tới đã từng xảy ra.Cô đã hy vọng mình ko phải trở lại đây 1 lần nào nữa.Đứng trên sàn gỗ đối diện là 1 tên mặt mũi khó chịu đang ngồi chễm chệ trên ghế.Một cảm giác bức bối và khó chịu tới khi anh nhìn thấy Luân đang kéo tay cô đi tới hành lang.Mọi tâm trạng tốt của anh bay theo gió ngay lập tức,và giông bão từ đâu kéo tới với chớp giạt ầm ầm.Cô ta ko cho anh đụng vào,nhưng lại ngoan ngoãn để Luân kéo tới đây.Có vẻ như anh đã quá dễ dãi với cô rồi.Khó chịu.

:-<

Bao giờ cũng thế.Trong cuộc sống bao giờ cũng có nhưng thứ bạn ko thích.Và hắn ta,kẻ đang đứng trước mặt cô đây là kẻ mà hiện tại cô ghét nhất

@_@

“Cô nghĩ chúng ta đơn giản là đang chơi trò chơi thôi phải ko?Cô nghĩ bởi vì tôi quá dễ dãi với cô nên cô muốn làm gì thì làm phải ko?” anh nói ngữ âm càng lúc càng thiếu bình tĩnh hơn.

Cô chỉ im lặng,nhắm nghiền 2 mắt để ko phải nhìn thấy tên đáng ghét mà cô đang thấy lúc này.Sự im lặng của cô lại càng làm cho anh thấy tức giận.Ko biết tại sao cứ mỗi lần đối diện với cô thì anh lại cảm thấy khó chịu.Cứ mỗi lần đứng trước cô ta thì hình như anh như ko còn là chính mình,cô ta chỉ là vật thuộc quyền sở hữu của anh,nhưng cô ta lại luôn luôn kiêu ngạo tới nỗi sự kiêu ngạo của anh cũng trở nên nhỏ bé trước cô ta.Cô ta thể hiện cứ như cô ta ko thuộc về ai cả điều đó càng làm cho anh thấy khó chịu hơn.Một món hàng hoàn toàn ko nghe lời.Anh ko biết cô ta dựa vào cái gì mà có thể kiêu ngạo như vậy.Cô ta ngạo mạn và tự phụ hoàn toàn ko để anh trong mắt.Đôi khi anh hy vọng rằng,cô ta có thể ngược nhìn anh 1 chút,sợ anh 1 chút nhưng hình như những đồn rói và tù ngục hoàn toàn ko làm cô ta sợ.Anh phải làm gì với 1 con mèo con búống bình ko nghe lời.

Có thể cô có sợ hãi,ko chắc chắn rằng cô có sợ hãi.Cô sợ kẻ đang đứng trước mặt cô đây,ít nhất chút tự tôn này còn giúp cho cô còn có thể hy vọng,cô ko thuộc về bất cứ ai,ko thuộc về hắn dĩ nhiên,nên cô ko được quyền để sự sợ hãi này được biểu hiện ra ngoài.Ko được phép thua hắn.Minh ko phải là 1 kẻ yếu đuối.Càng ko phải là người dễ dàng bỏ cuộc,điều đó là đi ngược với lẽ sống của cô.Sự búống bình của cô,có lẽ là điều duy nhất giúp cô còn kiên cường tới bây giờ.

“Tôi đang nói với cô đó!” giọng nói của Triết đã gần như găm lên trong thanh quản,cặp lông mày đen đậm của anh nhướng lên tạo thành 1 hình cong như đồ thị hàm số.Anh ghét sự búống bình của cô.Ghét sự kiêu ngạo của cô.Ghét vì dường như cô chưa từng bao giờ để tâm tới mỗi lời nói của anh.

Cô vẫn chỉ đứng đó im lặng. Ko cần biết anh nói gì cô vẫn vờ như ko nghe, ko biết. Cứ vờ như anh ta vô hình có lẽ là tốt hơn cả.

Tú Triết hoàn toàn ko thấy 1 động thái tích cực nào cho cuộc nói chuyện vốn được tưởng tượng trong tình trạng hòa bình nhiều hơn thế này. Anh đứng dậy khỏi ghế với đôi mắt lạnh đầy sát khí. Anh đứng dậy bước 1 bước vững vàng tới phía trước. Nhưng đầy cảnh giác và bình tĩnh cô lùi lại 2 bước càng cách xa anh hơn. Anh nhủ mày, nhìn cô đầy ngờ vực và dò xét. Con mắt nhỏ lạnh băng của anh quét lên người cô 1 lớp băng cồng buốt và cô tự hỏi làm thế nào để có thể sống sót giữa bầu ko khí lạnh lẽo này. Cô quay đầu sang phải, tránh ánh mắt lạnh giá của anh. Nhưng anh hoàn toàn ko để cho cô có cơ hội lẫn trốn lần nữa. Nhanh như cắt, con thú ăn thịt xò bàn tay ra tóm chặt lấy khuôn mặt cô, tay anh như 2 gọng kim sắt vậy. Anh kéo mặt cô lại đối diện với mặt mình. Vẫn với ánh nhìn lạnh băng đầy ngạo mạn, ko cho phép ai trốn tránh cũng ko cho kẻ xấu số đường rút lui.

“Cô nghĩ tôi sẽ dễ dàng cho qua mọi việc sao?” giọng Triết gần như rít lên trong con giận dữ. Anh ko biết phải làm gì với 1 con mèo bé nhỏ hoàn toàn ko có chút lo lắng trước mặt mình. Đường như mọi uy quyền của anh từ trước đến nay đều vô dụng trước cô. “Tôi đang nói với cô đó!” giọng anh càng to hơn, bàn tay anh càng siết chặt kéo mặt cô lại đối diện mặt anh, ánh nhìn của anh bắt gặp ánh mắt của cô đang nhìn về 1 nơi khác, hoàn toàn ko nhìn tới mình. Bàn tay anh siết chặt hơn. Hàm răng của anh nghiến chặt khê kêu lên nho nhỏ. Cúi mặt mình lại gần sát mặt cô, hơi thở của anh phả vào mặt cô đầy giận dữ như con thú ăn thịt đang phân xét cái chết cho con mồi. Khi mặt anh chỉ còn cách mặt cô khoảng 2 phân thì cô hoàn toàn ko thể vờ như ko biết được nữa, đảo con mắt lại nhìn thẳng vào đôi mắt đang đóng băng của anh giận dữ, cô cố gắng thoát ra khỏi gọng kìm này nhưng mà hình như tất cả là vô hiệu.

“Cô tưởng nhìn như vậy tôi sẽ buông cô ra sao?” anh nói vẫn giữ chặt lấy cô và dừng lại trong trạng thái gần trong gang tấc. Giọng nói lạnh băng của anh cho thấy rằng anh đang nắm thế hơn, và anh hiểu rõ điều đó. “Tôi đã cho cô 1 cơ hội nhưng cô đã làm gì. Đừng tưởng rằng tôi đối xử đặc biệt với cô thì có nghĩa là cô có thể gây chuyện gì cũng được. Cô tưởng tôi ko dám làm gì cô sao?”

Đối xử đặc biệt? Tên bại nào này có cách đối xử “đặc biệt” thật đấy! Hắn coi tra tấn và hành hạ là đối xử đặc biệt ư? Đúng là 1 kẻ bệnh hoạn, Minh nghĩ trong đầu như thế khi cô nhìn vào đôi mắt giận dữ của kẻ trước mặt. Khó chịu và bức bối nhưng giữ lại toàn bộ những câu chữ rửa lại trong đầu, cô nhắm mắt lại, hít 1 hơi để giữ bình tĩnh rồi nói “Tôi ko nghĩ anh ko dám làm gì tôi hết. Bởi vì cái cách đối xử đặc biệt của anh quá đặc biệt rồi! Nếu tôi ko biết nó được coi là đặc biệt chắc chắn tôi sẽ nghĩ anh là kẻ muốn giết tôi nhất thì đúng hơn!”

Câu nói của cô như 1 nắm đấm đấm thẳng vào mặt con thú. Cô ta luôn luôn có thể bình tĩnh để chống trả hơn nữa còn là 1 cú sút trực diện ko thể né được. Nhưng cô ta phớt lờ hoàn toàn những thiện trí của anh. Nếu ko phải anh ra lệnh đưa cô ta về nhà dưới thì có lẽ giờ cô đã là 1 bộ xương khô rồi. Nếu ko phải tại cô ta thì anh đâu cần mỗi ngày đào qua nhà dưới 1 2 lần. Nếu ko phải vì cô ta anh sẽ ko thức đêm để thay khăn chườm và cũng ko phải sai nhà bếp làm gì đồ dễ tiêu cho cô. Tất cả hành động của anh dường như bị nhấn chìm tất cả và cô ta hoàn toàn ko hề để ý. Thứ duy nhất cô để ý lúc này là những đòn roi mà anh đã đánh cô, những tích tắc mà cô bị trôi trong hầm tối. Tất cả xóa nhòa đi mọi thiện ý của anh. Nhưng anh ko được để lộ sự thiếu hài lòng này của mình. Cố vờ như ko để tâm và thuận theo chiều hướng câu chuyện, anh nghĩ ít ra cô ta còn biết sợ 1 chút. “Phải cho nên cô nên biết tôi có thể giết cô bất cứ lúc nào” nhoen miệng cười 1 nụ cười độc địa, giờ cô ta sẽ run sợ và cô sẽ nằm trong lòng bàn tay của anh. Một món hàng ko bao giờ có thể thoát khỏi tay anh. Anh chắc chắn sẽ ko để cho cô thoát chắc chắn thế.

Cố gắng quay đầu đi nơi khác với 1 cái bâu môi dài thượt, cái tên đầu đất này có thể làm thế lắm. Cô biết nhưng cô vẫn ko thể nào ngửi được kiểu cười nham hiểm giống mẹ kế bạch tuyết của cái gã bại nào ở trước mặt mình. Suy nghĩ liên tưởng này làm cho cô chột muốn phì cười

XD

Xã hội đen và bà mẹ kế hoàn toàn chả có chút tương quan nào, một sự so sánh thật là khập khiễng. Minh cố gắng nhịn để cho đầu óc cô nghĩ tới 1 điều gì đó khác, nhưng dường như tất cả là vô nghĩa. Những tràng cười ko biết nghe lời cứ thế tuột ra khỏi miệng, người cô run lên bần bật và tất cả tràn ra trước sự ngỡ ngàng của tên xã hội đen hoàn toàn ko hiểu chút lý do nào. Tất nhiên nó giống như 1 cây gai đâm vào mắt, Tú Triết tóm chặt lấy cái thân hình đang run lên của Minh và quay 1 vòng đẩy mạnh cô vào ghế. Tuy rằng chiếc ghế đệm khá là êm nhưng vẫn làm cho lưng của Minh cảm thấy đau, cô nhắm mắt nhắm mắt nhìn thì đã thấy 1 gương mặt đang áp sát vào mặt cô. Triết đang đè chặt lấy cô trên ghế. Ánh mắt xoáy vào cô như muốn ăn tươi nuốt

t sống cô vậy. Bàn tay anh lạnh đi, nắm chặt lấy cổ chiếc áo của cô, và..

Toạc..

Minh vội vàng lấy tay che trước ngực chiếc áo của cô đã rách toạc để lộ cả đồ nội y. Giữ nguyên ánh mắt lạnh băng xoáy vào cô. Anh nói bằng 1 giọng mờ hồ lạnh băng ko cảm xúc “Đừng nghĩ thế giới này đơn giản, cô nghĩ cô đang ở đâu. Cô là món hàng của tôi. Tôi muốn làm gì cũng được. Kẻ cả có hơn nữa.” nói rồi anh cúi xuống giữ chặt 2 tay cô ko để cô che chắn, những đường cong của cô lộ ra, anh bắt đầu hôn vào chiếc cổ mềm của cô. Cô giãy giụa nhưng tất cả hình như là vô vọng. Cô với người cắn mạnh vào vành tay của anh. Anh hét lên 1 tiếng, dừng lại và lùi ra sau. Giờ 1 tay lên che tai, với khuôn mặt đỏ ửng anh nhìn cô bối rối.

Thật sự thì nếu như lúc này cô ko phải nghĩ tới việc che chắn cho cơ thể mình thì chắc chắn là cô sẽ thấy hắn ta thật tức cười. Nhưng thật sự phản ứng của cô khiến anh ko thể ngờ tới và nó cũng khiến anh bị 1 dòng điện chạy dọc sống lưng. Sợ hãi và hoảng loạn anh lùi lại để tránh bị cắn dở.

Anh gọi người quản gia vào phòng với cái giọng gần như muốn lật tung ngôi nhà lên. Bà quản gia lặng lẽ bước vào nhìn thấy cô gái với chiếc áo bị xé rách có chút hồ nghi, bà khẽ nhíu mày nhưng im lặng.

“Mang cô ta ra ngoài, từ giờ việc ở nhà dưới phải do cô ta làm. Ko được bắt cứ ai giúp cô ta. Nếu để tôi biết thì đừng trách.” Anh nói giọng đầy tức giận ko buồn quay lại nhìn bà giúp việc dẫn cô đi.

Cứ nghĩ như thế có thể làm khó được cho cô, giống như những cô gái khác cô chỉ là 1 kẻ hám danh và lười làm, nhưng Triết ko biết rằng anh đã mở ra 1 hy vọng lớn hơn cho cô.

Và anh hoàn toàn ko biết dưới khuôn mặt dễ thương,con mắt đen tuyền thông minh là 1 cái đầu đang suy tính kế hoạch mới.

Nhưng có 1 điều anh chắc chắn làn da trắng nõn,khuôn mặt dễ thương,những đường cong mềm mại. Tất cả đều làm anh bức bối.Mọi thứ ở cô đều ko thuận mắt 1 chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đóng Dấu Quyền Sở Hữu Có Lẽ Tôi Sẽ Bước Vào Được Trái Tim Cô Ấy

Đã ba ngày kể từ khi Minh bị đẩy xuống làm công việc của nhà dưới.Nói dễ nghe thì làm việc nhà nói khó nghe thì là người ở.Huê cũng ko dám nói với Minh 1 lời nào sau khi thấy cô trở lại với bộ dạng tả tơi hóm hèm và nhất là khi biết Minh bị đẩy xuống làm người giúp việc.Những người giúp việc thì vô cùng ái ngại cho cô,họ thì thoảng vẫn xách sẵn nước cho cô giặt đồ,hay len lén để cho cô 1 chút thức ăn,vì bữa ăn của cô đã bị cắt giảm thảm hại còn ít hơn họ nữa.Nhưng điều đó chẳng làm Minh quá quan tâm.Bởi vì nếu bạn sống cùng nhà với 1 người chị chỉ thích đi chơi và ko bao giờ đụng tay vào việc nhà thì lau nhà,giặt giũ,nấu ăn,quét dọn dĩ nhiên là công việc thường ngày của bạn.Thật sự mà nói thì trái với vẻ bề ngoài ngang bướng và khó bảo của mình,cô là 1 người ko bao giờ đòi hỏi.Dưới cái vỏ bọc mạnh mẽ của mình,Minh thật sự rất yếu đuối và nữ tính.Nếu như cô yêu thương 1 ai đó thì dù cho người đó có xấu thế nào,thì cô cũng sẽ im lặng ở bên cạnh quan tâm chăm sóc người đó.Có thể nói là mẫu con gái hơi cổ điển và yêu mù quáng.Chính vì thế cho nên cô đã luôn chăm sóc cho chị cô như vậy đấy.Và vào lúc này dù có bị đối xử thế nào cô nghĩ điều đó cũng tốt hơn là bị đem ra bán.

Mỗi 1 ngày Minh thức dậy lau nhà sau đó mang đồ ra giặt.Rồi tới trưa lại mang bữa ăn cho mấy cô gái vừa ngủ dậy.Đã 3 ngày trôi qua và cô cảm thấy dễ chịu khi làm những công việc này,mặc cho những cô gái ra sức cười nhạo cô.Nhưng cô lại thấy công việc này thoải mái hơn nhiều so với việc phải ngồi đó chờ đợi ko biết tới bao giờ mình bị bán đi.Nhưng điều làm cho cô cảm thấy đau đầu và lo lắng nhất là cho tới bây giờ cô vẫn chưa tìm ra được cách để có thể trốn đi.

Một tuần rồi 2 tuần trôi qua.Mỗi ngày Minh vẫn chỉ có thể quanh quẩn trong nhà dưới và nhà bếp cùng với dãy phòng của người làm.Thế rồi dường như thời cơ đã tới.

Đó là 1 ngày trước ngày khi có khách hàng tới.Cả khu dành cho người làm trợn rợn cả lên vì họ phải chuẩn bị thật kĩ để đón khách.Họ dọn dẹp sạch sẽ phòng khách,thay rèm cửa mới,giặt những tấm ga trải giường của các phòng khách phòng trường hợp có người khách quá giờ ngủ lại.Hơn nữa điều khó nhất là phải chuẩn bị bữa ăn.Tuy nói là gần với buôn làng nhưng cũng ko phải là gần theo nghĩa trong thành phố.Cũng là hơn 2 giờ đường bộ.Cho nên để chuẩn bị 1 bữa cơm thịnh soạn mời khách thì khá là vất vả cho việc vận chuyển thực phẩm.Vì điều này nên Nam và Luân đã phải xuống tận dưới bản và bỏ ra 1 số tiền kha khá để những người dân mang thực phẩm tới cho họ.Và tất nhiên với những người dân cuộc sống vất vả quanh năm để kiếm được 1 số tiền như thế thì ko ai lại từ chối cả.Nhưng tất nhiên họ ko thể để những người dân vào trong nhà nên các thực phẩm đều được tập kết ngoài công và những người làm sẽ khuôn vác vào trong.Vì vậy nên hầu như có bao nhiêu người hầu có thể dùng được thì đều phải tới làm việc cả.Minh đã nhanh chóng tận dụng cơ hội này lần vào cùng với mấy cô hầu gái để ra chuyển thức ăn.Điều may mắn cho cái kế hoạch đầy sơ hờ này của cô là vì quá bận rộn với những cuộc điện thoại nhắc nhở từ ông trùm mà Triết cũng chẳng có thời gian kiểm tra cô còn có trong nhà hay ko nữa.Tranh thủ lúc mọi người đang bận rộn vác những tảng thịt thú rừng to,Minh lần lẩn ra sau đóng đồ ăn chất trên những chiếc xe đẩy bằng gỗ ngắn ngọn và chạy bán mạng vào cánh rừng trước mặt.

“A bát,con phải ngồi chơi ngoan đó” 1 người mẹ nói với đứa trẻ nhỏ đang ngồi trên tảng đá cạnh bờ suối dưới chân thác nước trong khi chị đang bỏ những con cá bắt được vào giỏ.Chị nghe nói hôm nay căn nhà của người giàu sẽ thu mua đồ ăn số lượng lớn.Lần nào họ cũng trả giá cao nhất chỉ mất chút công sức mang tới cho họ là có thể kiếm được tiền cho cả nhà ăn mấy tháng rồi.Thế nên dù sao thì chị cũng cố thêm 1 chút.Đeo cái giỏ lên vai chị tiến lại xoa đầu con trai nhỏ đang ngồi cầm miếng khoai cắn cắn.Chị cười “Con ngồi đây ngoan đợi mẹ.Mẹ sẽ trở lại ngay.” Rồi chị rời đi.

Thằng bé nhỏ gầy gò vẫn ngoan ngoãn ngồi trên tảng đá,da nói đen sạm và những ngón tay đầy những đất,mũi nó chảy nước làm nó thì thoảng lại khịt khịt cho nước mũi ko nhỏ xuống bữa sáng của nó,nó mặc 1 chiếc áo thổ cẩm rách lung tung và đi chân trần.Lấy 1 tay chùi nước mũi chẳng may làm củ khoai của nó rơi tõm xuống dòng suối.Thằng bé nhào người theo để cố lấy lại củ khoai nhưng nó nhào người quá sâu.Nó ngã nhào xuống dòng suối sâu lạnh buốt.

“Mẹ..Mẹ..Cứu con với..Mẹ!!” nó gào lên với cái giọng ngọng lịu ngọng lờ của đứa nhỏ.Cố với lên với ko khí nhưng nó dần bị dòng nước cuốn đi.

Minh đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó.Cô nghe tiếng dòng suối.Cô vui mừng khôn siết vì theo dòng nước cô có thể tìm được người sống.Nhưng ngoài tiếng suối ngày càng gần cô còn nghe thấy 1 tiếng kêu non nớt gào thét nữa.Minh chạy vội ra dòng suối,chỉ nhìn thấy 1 cánh tay nhỏ nhô lên.Thằng bé nhỏ gào thét 1 thứ ngôn ngữ nào đó cô ko hiểu nhưng cô chắc là thằng nhỏ cần giúp đỡ.Đắn đo 1 chút,Minh siết chặt hơn tay mình.Cô tiến tới bờ suối,rồi từ từ tiến tới giữa dòng chỗ thằng nhỏ.Cô với tay ra.Cố gắng túm lấy tay thằng nhỏ.Nước cứ chảy bay đi nhưng cuối cùng Minh cũng tóm được thằng nhỏ.Cô kéo thằng nhỏ lại.Nhưng dòng nước lốc xoáy chân cô như bị trượt đi cô ko thể nào chạm tới đáy sông được nữa.Cố gắng dùng mọi sức lực mà mình có.Cô kéo thằng bé lại.Tay tóm lấy 1 tảng đá đang nhô lên “Chị bắt được em rồi!” cô khẽ cười,cố gắng tỏ ra bình tĩnh để thằng nhỏ yên tâm.Rồi bằng tất cả sức lực cô dùng hòn đá làm giá đỡ và cô cố ném thằng bé về phía bờ.Thằng nhỏ lao về bờ nó cố bám lấy 1 hòn đá rồi trèo dần vào

bờ.Nó quay lại nhìn cô gái vừa cứu mình.Nó giơ tay ra nói bằng cái giọng ngọng ngọng lại hơi run vì bị lạnh.Nhưng Minh ko thể nào với tới cô gần như kiệt sức và sức nước quá mạnh.Cô chỉ biết nhắm chặt mắt lại và hy vọng dòng suối có thể dừng lại.Vì cô ko biết bơi..

Đứa nhỏ thấy sự nhọt nhọt ngày càng rõ trên gương mặt cô.Nó hoảng sợ.Nó đứng dậy chạy thẳng về hướng ngôi nhà cao sau lùm rừng.Miệng la lớn gọi mẹ..

Lúc này giữa dòng suối chảy siết.Minh nhắm chặt mắt lại.Bàn tay cô bám vào đá cứng đờ,chân cô tê buốt giữa dòng nước ko có đáy.Minh ko biết bơi cũng giống như giống mèo thường chết đuối.Cô nghĩ rằng có lẽ mình sẽ thật sự chết ở đây mất rồi.

Rồi bỗng.. Tùm..

Trước mặt cô là 1 hình bóng quen thuộc,hình bóng mà cô luôn muốn chạy trốn khỏi nó.Tú Triết lao ùm xuống dòng suối,bơi nhanh tới gỡ tay cô ra khỏi tảng đá và kéo vào bờ.Tiếp sau anh là cả 1 lũ tay sai chạy theo,mặt kẻ nào kẻ đó hiện vẻ hoảng hốt.

Nằm trên bờ suối ướt sũng Minh thở hổn hển ko tin rằng mình đã thoát nạn.Nhưng cô còn chưa hoàn hồn thì cô đã thấy thân thể mình bị bốc lên.Tú Triết tức giận sộc cô lên vắt trên vai anh như vắt 1 chiếc khăn tắm ướt,2 tay anh giữ chặt chân cô. Tức giận và khó chịu anh bế cô về vút mạnh xuống giường.Người cô ướt sũng và giờ cô hoàn toàn ko có chút sức lực nào để kháng cự nữa.Lao lên giường quì xuống cạnh cô,anh túm chặt lấy 2 tay cô,tháo chiếc thắt lưng ở quần ra trói chặt cô lại. “Cô nghĩ cô có thể thoát được ư?Tôi đã quá dễ dãi với cô rồi phải ko?” hơi thở của anh gấp gáp nóng hôi như con giận dữ của anh lúc này,phả vào gương mặt tái nhợt đang thờ khó nhọc của cô.Những vết bùn đất bám đầy trên tóc và trên người cô để lộ ra toàn bộ thân hình của cô.

“Đi” kéo 2 bàn tay đang bị trói của cô,anh dữ tợn kéo cô vào nhà tắm.Buộc chặt dây trói vào chiếc vòi nước dưới vòi hoa sen.Minh khẽ rên lên khi anh thắt chặt đầu sợi dây nhưng đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền mệt mỏi. “Cô tưởng cô có thể thoát sao?Cô nghĩ tôi sẽ ko thể bắt cô lại sao?Cô là của tôi!Cô nghe cho rõ đây cô là của tôi mãi mãi cô là món hàng của tôi!”

Từ vòi sen 1 dòng nước ấm phụt ra,tưới vào người Minh đang bị trói và ngồi bệt dưới nền phòng tắm.Quì xuống bên cạnh cô,ánh mắt giận dữ nhìn vào cái gương mặt mệt mỏi sứt chút nữa thì có thể tiêu đời của con bé búng bình “Cô tính chạy trốn còn đi lo cứu người sao?” anh nói giọng đầy châm biếm. “vậy để xem ai sẽ cứu cô!” dùng bàn tay to lớn của mình.Anh túm chặt lấy bộ đồ đang ướt nhoẹt dính chặt vào người của cô.

Dưới làn nước nóng với những hơi nước mờ ảo toàn bộ cơ thể con gái của cô được phơi bày ra trước mắt anh.Những đường cong với những giọt nước lăn dài ôm lấy cơ thể cô. Minh cố gắng giãy giụa nhưng vô hiệu.Bàn tay cô đã bị trói chặt.Cô thậm trí còn ko đủ sức để đứng dậy.Cô chỉ biết khép chặt 2 chân lại làm tấm khiên để che chắn cho cơ thể đang lộ thiên của mình.Nhưng ngay cả điều đó cũng hoàn toàn ko tác dụng.Tú Triết đã túm chặt lấy 2 chân cô.Và giờ Tú Triết cũng ko thể nào bình tĩnh nổi nữa.Anh chỉ có thể tiếp tục và ko điều gì có thể dừng anh lại.

Ngồi dựa vào tường phòng tắm,đầu anh gục xuống khi ngược lên nhìn cô gái đang bị trói phía đối diện.2 cổ tay cô đồ lựm lên nơi chiếc thắt lưng trói chặt.Khuôn mặt cô gục xuống mệt mỏi dù cho thân thể cô ướt đẫm nước nhưng anh vẫn nhìn thấy những giọt nước mắt nơi khóe mắt cô.Cặp lông mày trĩu xuống nặng nề của cô làm anh cúi đầu xuống và thở dài.Trên sàn nhà vương vãi những vệt màu đỏ chưa được nước rửa trôi.Đôi mắt anh sầm lại 1 cảm giác tội lỗi ngập tràn trong lòng.Khẽ đứng dậy vớ lấy chiếc khăn tắm cuốn vào người.Anh tiến tới vòi nước,tháo mối buộc và cúi xuống nhẹ nhàng đỡ lấy cô.Trong cơn mơ mệt mỏi của cô,vẫn có những giọt nước mắt lăn dài trên má.Đặt cô nhẹ nhàng xuống chiếc giường rồi kéo chiếc chăn đắp ngang người cho cô,anh chui mình vô chăn nằm bên cạnh,gối đầu lên 1 tay còn tay kia anh khẽ lau những giọt nước mắt của cô.Rồi khẽ vuốt mái tóc còn ẩm của cô.Ko rõ là tại chiếc chăn ấm áp hay tại vì hơi ấm phả ra từ người cô mà anh cảm thấy dễ chịu lạ thường.Khẽ luồn tay qua vai cô.Anh kéo cô vào lòng.Ôm thật chặt.Từ giây phút này cô là của anh.Thuộc quyền sở hữu của anh!

Anh đang chìm đắm trong giấc mơ mình đã sở hữu cô,dù cho có là cô tự nguyện hay anh cưỡng ép.Nhưng cuối cùng thì cô cũng là của anh.Và từ giờ chắc chắn anh sẽ ko để cho cô trốn thoát nữa.Nhưng đột nhiên anh bị đánh thức dậy vì 1 cú đập trời giáng

đẩy anh ra khỏi hơi ấm mà anh đang chìm đắm trong đó.Nó kéo anh về hiện tại.Anh mở mắt..

“Dậy rồi sao?” anh nói vừa đưa tay lên dụi mắt.

Cô đang túm chặt lấy chiếc chăn để che cơ thể với khuôn mặt tức giận,đầy oán trách.Cô lùi lại làm cô rơi bịch xuống sàn.Anh giơ tay kéo cô lên “Có sao ko?”

Nhưng cô lùi lại,tránh xa bàn tay giơ ra của anh,với khuôn mặt nhọt nhọt vô cảm.Anh càng cố tiến gần cô lại càng lùi lại. “Lại đây” anh nói giọng nghiêm trang như ra lệnh khi thấy điều bất thường trong ánh mắt của cô.

Quấn chặt chiếc chăn quanh người.Cô cố gắng tránh xa anh càng tốt,nhưng cô thấy người mình là đi.Cảm giác hơi đau rát mỗi bước chân cô cử động.Rồi tất cả dần tối lại.Cô ngã xuống.

Lao nhanh ra khỏi giường chạy về phía cô.Anh đỡ cô lên,truyền qua tay anh là 1 cơ thể nóng rực,và chiếc chăn ướt đẫm máu.Lo lắng và hoảng hốt tột cùng.Anh gọi người vú già tới.Và yêu cầu tất cả ra ngoài.Người vú già bước vào nhìn cơ thể yếu ớt của Minh rồi lại liếc sang bên Tú Triết đang lo lắng hỏi “Cô ta làm sao vậy?”

Bà chậm rãi quay lại nói với anh “Cậu chủ đừng lo có lẽ tại vì lần đầu tiên lại phải hoạt động hơi mạnh nên mới vậy thôi.Chúng ta chỉ cần lau sạch rồi giúp cô ấy mặc đồ bảo hiểm là được!”

Tú Triết đỏ mặt rồi quay đi khi nghe tới từ hoạt động mạnh.Quả thật là hôm qua anh đã ko thể kìm chế được nên có chút hơi thô bạo với cô.Nhưng nghĩ tới việc cô ta suýt nữa chạy mất thì anh lại hoàn toàn ko thể nào chịu đựng được.

“Ah..Đề tôi làm cho!” Tú Triết nói khi thấy bà vú muốn mặc đồ cho Minh.

“Cậu làm?” bà vú già hơi ngạc nhiên quay người lại nhìn cậu chủ. Bà biết ông chủ nuôi dạy cậu với tư tưởng thế nào về phụ nữ nhưng hôm nay cậu lại để lộ ra 1 bộ mặt hoàn toàn khác thường ngày. Bà lùi lại. Đưa cho cậu chiếc áo của Minh rồi lặng lẽ bê chậu nước ra ngoài đóng cửa. Bà khẽ nheo một nụ cười hiền từ. Có lẽ cậu chủ của bà đã lớn thật rồi.

Tiếng đồng hồ vẫn tích tắc đều đều như đếm ngược từng giây. Cô nằm trong chiếc chăn ấm mềm mại ngủ thiếp đi trong cơn hoảng loạn, khuôn mặt có phần tái nhợt và hơi mệt mỏi. Khẽ chui vào chiếc chăn nằm bên cạnh cô. Nhìn sang người con gái đang thiêm thiếp giấc mộng bên mình, anh khẽ mỉm cười. Cô ta là món hàng của anh và giờ anh đã chính thức đóng dấu quyền sở hữu. Xem cô còn chạy đi đâu được.

Minh đang nằm cuộn tròn lại, trong chiếc chăn ấm áp như 1 con mèo con nhỏ bé, cô cảm thấy mệt mỏi và nhức nhối, cơ thể cô cứ như không thuộc về cô nữa. Dù trong bộ quần áo khô ráo và ấm cúng cũng không làm cho cô thấy khá hơn chút nào. Khẽ nhủu đôi mày, và kêu hơi khê. Sự ngỡ ngàng của cô làm anh thức dậy, dựa vào lưng cô vòng bàn tay ôm từ phía sau cái dài bông cuộn tròn ấy và cũng ngủ quên lúc nào không rõ, Tú Triết hoàn toàn quên bẵng đi công việc của mình, cho đến khi cô ngỡ ngàng. Anh mở mắt nhìn cô xem có chuyện gì xảy ra. Hình như cô đã tỉnh dậy. Mở con mắt ra nhìn anh ở bên cạnh, cô thấy đôi mắt cô mờ đi. Trong lòng chỉ tràn ngập 1 sự căm ghét và bức bối. Trông trái và sợ hãi, đau đớn nhưng lại không thể khóc thành tiếng. Tất cả làm cho cô trở nên vô cảm lúc này. Cô im lặng.

“Sao vậy? Thấy sao rồi?” anh hỏi, khuôn mặt hơi có chút lo lắng. Nhưng cô không đáp vẫn với khuôn mặt vô cảm của mình, cô quay đi. Đôi mắt mờ đục không còn sáng long lanh nữa mà chìm hoàn toàn vào bóng tối. Tiếng thở của cô cũng trở nên mờ đi, nhạt nhòa như sự sống đang nhòe đi trong mắt cô. Cô giống như 1 cây cỏ khô hoàn toàn kiệt sức. Chẳng còn gì đáng để quan tâm, chẳng còn gì đáng để hy vọng. Không còn gì nữa rồi.

Anh cũng im lặng cố giữ cho những tiếng thở dài của mình không trượt ra khỏi lồng ngực đang nặng trĩu. Nhìn vào khuôn mặt cô lúc này làm cho tim anh nhói đau. Nhẹ nhàng và từ từ như sợ cô sẽ phản kháng, anh miết nhẹ chiếc khăn ấm lên bàn tay cô, lau từ khuỷu tay xuống bàn tay. Làn hơi ấm từ chiếc khăn chuyển sang cơ thể nguội lạnh của cô, khiến cho trái tim cô bùng rất. Giờ cô quá lạnh, chỉ 1 chút hơi ấm thôi cũng có thể làm cho cô bùng rồi. Cô không kháng cự, cũng không hề phản ứng. Chỉ nằm đó nhắm mắt lại. Đầu óc cô trống rỗng. Giờ những cơn đau rất nơi sâu cơ thể cô còn làm cho bận tâm nữa. Tất cả mờ nhạt và tăm tối, giống như rơi xuống 1 hố đen khổng lồ. Và cô chỉ có thể nằm yên ở đó. Sự tuyệt vọng ập đến nhanh hơn cô nghĩ. Và nỗi buồn hình như không đủ sức mạnh để níu giữ chút cảm giác đau thương nào lại. Tất cả chỉ là 1 màu đen dù có là ban ngày hay đêm, giờ cô hoàn toàn chìm vào vũng bùn và không còn muốn đứng dậy nữa. Giờ Minh mới chợt nhận ra thì ra mặt trái của xã hội nó ghê gớm tới thế nào, và đây mới chính là câu chuyện cổ tích của thế giới hiện đại. Không phải là hoàng tử sẽ tới cứu công chúa, mà là bạn có thể rơi xuống hố đen vào 1 ngày bình thường như bao ngày khác, mà chính bạn không hay. So với chuyện cổ tích thì nó còn tàn khốc hơn nhiều.

Buổi sáng hôm đó bắt đầu với anh âm ỉ như vậy đó, nhưng ít ra trong tận sâu trong trái tim anh hiểu rằng, chỉ ít cô cũng không thể chạy đi đâu được nữa. Đóng cửa căn phòng thật chặt, anh bước ra ngoài hành lang trong bộ comple chỉnh tề. Nam và Luân nhìn anh có thể dò xét rồi quay đi, họ biết tốt nhất là không nên hỏi gì hết. Hôm nay là ngày khách tới nên tạm thời anh phải tạm cất con mèo nhỏ đến 1 nơi an toàn. Tốt nhất cô ta đừng nghĩ tới việc chạy lung tung vào hôm nay, vì ngoài cánh cửa phòng anh giờ này chỉ có 1 bãi sỏi đang đối mặt mà thôi. Cho nên cách tốt nhất là nên giam cô lại trong phòng. Nhét chìa khóa vào túi áo trong bên trái chiếc áo comple, tạm thời an tâm rằng anh đang giữ chìa khóa duy nhất mở cửa căn phòng nơi cô đang ở, nhưng liệu có thể mở được cửa để bước vào không thì anh lại hoàn toàn không dám chắc chắn.

Đúng là 1 ngày bận rộn với ngôi nhà, người vào người ra tấp nập. Các cô gái ngồi trong căn phòng lớn trên những chiếc ghế bành lớn bọc nhung chờ đợi. Họ ngồi khúm núm và dường như có chút sợ hãi. Cô nào cô nấy đều im lặng, có những cô nhìn chăm chăm xuống sàn nhà lo âu, có cô thì chốc chốc lại lấy tay lau mồ hôi trên trán, thỉnh thoảng lại nhắm mắt lại cố thở đều, có cô cứ thì thào lại nhìn sang bên cạnh rồi lại quay xuống nhìn vào chân mình, thì thào lại đảo ánh mắt nhìn vào cánh cửa gỗ đang đóng chặt. Mỗi cô gái đều trở nên rụt rè hơn ngày thường. Họ không chắc ai sẽ là người được đi, ai sẽ phải ở lại, và dù có bước ra khỏi cánh cửa kia, họ cũng không chắc họ sẽ thế nào. Huê lo lắng dựa người vào khung cửa kính đóng chặt, cô khẽ thở dài. Cô cũng không biết nên làm gì vào lúc này. Đột nhiên cô lại cảm thấy có chút hối hận. Có phải cô làm sai hay đúng đây. Hoàn toàn trái ngược với không khí căng thẳng đang bao trùm căn phòng lúc này. Bên ngoài cánh cửa gỗ là 1 thế giới hoàn toàn rộn rã.

Ngôi nhà chuyển mình rộn ràng theo những bước chân của mấy chị giúp việc. Họ chạy dọc hành lang mang theo những ấm trà thơm nóng ngọt ngào tỏa hương thơm nhẹ dịu, và hương thơm những khay bánh quí vẫn còn âm ấm thơm phức mùi bơ sữa, những bình hoa được đặt khắp căn phòng khách lớn đón nhận hương nồng ấm tràn ngập trong căn phòng. Những tấm rèm thường ngày vẫn rủ hờ hững này được kéo lên hứng ánh nắng của ngày mới trải mình lên tấm thảm mịn màng dưới sàn. Căn phòng sáng bừng lên đầy sức sống của ngày mới. Nhưng mặc cho những tiếng ồn ã của những chị người làm đi dọc qua hành lang, Minh vẫn không buồn nhúc nhích trên chiếc giường mềm mại. Đôi mắt cô khô cứng, đôi mắt hờ hững không động đậy, 1 bàn tay cô buông thõng xuống giường, những âm thanh của ngày mới kia không làm cô chút quan tâm. Ở trong căn phòng khóa trái cửa ngoài cũng không còn khiến cô bận tâm nữa. Mệt mỏi và kiệt sức, cô hoàn toàn không muốn làm gì hết nữa. Trái tim cô khô cứng lại, như 1 quả hạnh bị rút hết nước, co quắp, cứng queo. Thờ ơ với cuộc sống là cô của bây giờ. Như 1 con mèo lười nhác nằm phơi nắng không màng tới những con chuột đang đi ngang trước mặt. Hoàn toàn vô cảm. Thế giới bên ngoài không liên quan tới cô, và cô cũng không còn đủ sức để nghĩ tới những gì đang diễn ra nữa.

Công việc khiến cho Tú Triết không còn thời gian để ghé qua căn phòng kể từ khi rời khỏi chiếc giường với con mèo nhỏ trong đó nữa. Đôi khi anh khẽ sờ tay lên ngực áo, có 1 vật nhỏ nhỏ với đầu tròn và thân nhỏ thuôn dài cộm cộm nơi ngực áo, điều đó làm cho anh cảm thấy an tâm chút ít. Đôi khi anh đưa mắt nhìn đồng hồ thoảng trong đôi mắt về lo lắng và mất tập trung. Thời gian hôm nay có chút đứng đĩnh với anh. Những khách hàng lần lượt tới trong những bộ vét chỉnh tề, già nào già nấy đều nở 1 nụ cười đầy phấn khích, họ đang chờ đợi được thấy những món hàng trong lần này. Anh không nói gì vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng thường nhật, lại đưa tay 1 lần nữa sờ nơi ngực áo, cảm giác cộm cộm của vật kim loại khiến anh an tâm 1 chút khi nghĩ rằng, mọi việc đang an toàn. Những cuộc nói chuyện xã giao thật sự làm cho anh mệt mỏi, khuôn mặt lạnh băng của anh làm cho những ông chủ lớn có phần vừa nể sợ lại có chút khó chịu khi tiếp xúc, thấy được điều đó nên Nam và Luân thường là người tiếp chuyện với họ, để mặc anh đôi khi lơ đãng nghĩ tới điều gì đó không hay.

Khi những vị khách tới họ được đưa vào 1 căn phòng trông như 1 phòng họp với dãy ghế bọc da trải dọc từ đầu này tới đầu kia, mỗi vị khách chọn lấy 1 chiếc ghế cho mình và ngồi ở đó. Đối diện với những chiếc ghế là 1 tấm kính trong đó có 1 hành lang với 1 bụi dài như sàn catwalk cao hẳn lên ngang

tầm nhìn của tấm kính.Sau khi tất cả những vị khách đều đã an vị trên chiếc ghế của mình,từng món hàng lần lượt bước đi trên chiếc bục và đứng dàn hàng từ đầu tới cuối hành lang.Những tiếng ồn ào khê rộ lên trong căn phòng kín,những ánh mắt háu đói của lũ lang sói khi nhìn thấy con mồi,Tú Triết khê nhăn mặt khó chịu,thật là may con mèo nhỏ ko đứng đó cho những gã này tưởng tượng nốt phần còn lại.Lại 1 lần nữa,anh sờ tay lên ngực.Chắc chắn rằng mọi việc sẽ ko sao.

Cuộc đấu giá bắt đầu diễn ra,từng món hàng được đem ra bán theo thứ tự từ phải sang trái.Các món hàng lần này đều được bán hết 1 cách nhanh chóng.Sau khi cuộc đấu giá kết thúc những vị khách đều tỏ ra hài lòng.Luân dẫn đường mời họ vào phòng ăn nơi 1 bàn ăn đầy thức ăn thơm phức đã được dọn lên sẵn sàng phục vụ những vị khách đáng quý.Còn các món hàng được đưa trở lại phòng chờ và dùng bữa,trong khi chờ đợi những “đức lang quân” đến đưa đi.

Liếc chiếc đồng hồ trên tường đang tí

ch tắc kim ngắn chỉ gần số 1,kim dài chỉ số 10,Triết hơi cau mày,cuộc đấu giá diễn ra lâu hơn anh dự kiến,anh nhìn chiếc bàn đầy áp thức ăn và đám đông đang ngồi vừa nói vừa cười,vừa ăn uống vui vẻ trước mặt mình,anh cầm chiếc đĩa của mình lên,bỏ vào đó thật nhiều thức ăn,rồi vắn với gương mặt giống tờ tiền ko biến sắc,anh đứng dậy khỏi chiếc ghế.Cả bàn tiệc bỗng dừng câu chuyện đang dang dở,quay lại hướng về nơi đầu bàn và bắt gặp gương mặt lạnh lùng của Tú Triết.Căn phòng bỗng trở nên im lặng trong phút chốc,một cảm giác như có luồng gió lạnh chạy dọc sống lưng họ.Tú Triết khê đưa mắt lên thân nhiên nói “Tôi xin phép 1 chút!” cử chỉ lịch sự ít ỏi của anh vẫn ko khiến cho nét lạnh lùng của anh biến mất chút nào.

Nói rồi anh cầm chiếc đĩa bước về hướng cửa để lại vẻ ngờ ngác ko hiểu chuyện gì đang xảy ra của những vị khách đang dùng bữa,họ bắt đầu hỏi nhau “có chuyện gì với anh ta vậy?” hay những thắc mắc đại loại như thế.Và rồi một người nào đó đã ko kìm được quay ra hỏi Nam “Anh ta cầm chiếc đĩa đầy thức ăn đi đâu vậy?”

Nam khê trả lời “Xin đừng bận tâm tới đại ca chúng tôi.Dạo này anh ta đang nuôi 1 con mèo mà thôi!” nói xong câu này,Nam liếc sang Luân và bắt gặp ánh mắt Luân cũng ánh lên 1 tia nhìn đầy thông cảm,cả 2 cùng bật cười.Những vị khách tuy rằng ko hiểu hết câu trả lời của Nam nhưng riêng việc 1 gã lạnh lùng rất kiệm lời và mặt mày hoàn toàn ko biến sắc với hình ảnh một con mèo,thì thật sự đã là 1 sự so sánh quá khập khểnh rồi.Và những tràng cười rộ lên trong căn phòng ăn,họ lại tiếp tục quay lại bữa ăn nhưng chỉ khác giờ chủ đề của họ xoay quanh chuyện “con mèo của xã hội đen” o_o

Cạch.. cạch..

Tiếng chiếc chìa khóa tra vào ổ lách cách,nhưng Minh vẫn ko hề có chút phản ứng dường như cô ko nghe thấy 1 tiếng động nào cả.Căn phòng được Tú Triết kéo rèm kín lại để chắc rằng ko có bất cứ ánh mặt trời tinh nghịch nào lọt vào đánh thức mèo nhỏ.Quá mệt mỏi với thân thể trống rỗng,Minh đã thiếp đi lúc nào ko biết nữa.Dường như giấc ngủ của cô cũng thật mơ hồ,và ko yên ổn.Đặt chiếc đĩa lên chiếc tủ nhỏ nơi đầu giường thật khê,để chắc rằng cô có thể nhìn thấy khi tỉnh dậy,anh tiến tới giường,đưa bàn tay to lớn của mình lên mái tóc cô,luồn tay vào từng sợi tóc mềm mại của cô,anh khê cười,thật mừng vì cô vẫn ở đây.Ngồi lại bên cô 1 lúc thêm 1 lúc nữa,trước khi rời khỏi trong luyến tiếc,anh cẩn thận khóa chiếc cửa lại,rồi lại cất chiếc chìa khóa vào túi áo trong thật cẩn thận.Tú Triết bước từng bước thật cẩn thận để tránh gây ra những tiếng động dù là nhỏ nhất,vì dường như với anh cánh cửa gỗ là chưa đủ để bảo vệ Minh.Anh sợ rằng những tiếng động nhỏ có thể làm cô tỉnh giấc khi anh ko ở đây,và biết đâu chừng,cô sẽ lại tìm cách chạy mất 1 lần nữa.Nhưng anh ko biết rằng những suy nghĩ đó là quá thừa thãi rồi,vì giờ Minh ko còn đủ sức lực nữa.Cô vẫn tiếp tục rỉ máu và mệt mỏi.

Sau bữa ăn trưa ngon lành,các vị khách trở lại phòng khách uống nước và dùng chút trà bánh,trước khi họ khởi hành trở về cùng món hàng họ mua được.Các cô gái lần lượt được dẫn ra,và những vị khách cũng về dần về dần.Nhưng thông thường,những thủ tục tiểu tiết lại tốn thời gian nhất.Khi vị khách cuối cùng trở về thì mặt trời cũng đã ko còn chiếu sáng nữa,Tú Triết thở phào nhẹ nhõm khi hôm nay ko có bất cứ ai nghĩ lại qua đêm như mọi lần,vì điều đó thật sự là 1 sự phiền toái và ko an toàn lúc này.Sau khi tiễn người khách cuối cùng đi khuất,Tú Triết vỗ vai Nam và Luân nói “Hôm nay 2 chú làm tốt lắm,thu dọn nốt hộ anh!” nói rồi anh chạy như bay vào hành lang,Nam và Luân chỉ còn biết nhìn nhau cười đầy am hiểu,rồi họ bắt tay vào việc gọi người làm. @_@

Mở cửa căn phòng bước vào,thứ duy nhất anh có thể nghe được bây giờ chỉ là tiếng bước chân của anh chạm sàn,và tiếng thờ gấp gấp của anh.Dường như ko có bất cứ người nào khác ngoài anh trong căn phòng này.Lo lắng tiến về phía chiếc giường với đồng chân đang hơi nhô lên,nhìn vào khuôn mặt của cô lẫn trong đồng chân đó,anh thờ phào nhẹ nhõm.Cởi chiếc áo vét đang mặc trên người ra ném qua chiếc ghế đối diện cuối giường,anh ngồi xuống cạnh giường phía cô đang nằm,lơ đễnh vừa tháo nút cổ tay áo,vừa nói “Dậy rồi sao?” nhưng cô ko đáp,anh vẫn tiếp tục “Đói chưa?Đến giờ ăn tối rồi!”

Chợt ánh mắt của anh dừng lại nơi góc bàn.Chiếc đĩa đầy đồ ăn anh mang tới trưa nay vẫn ở đó,hoàn toàn ở đó,ko có chút thay đổi,ko nhúc nhích khỏi vị trí đó dù chỉ 1 mm.Cô hoàn toàn ko đụng tới dù chỉ 1 chút.

Quay người lại nhìn cô đang nằm cuộn tròn trong chăn,đôi chân mày cau có của anh cho thấy rằng anh đang khó chịu “Cô ko ăn chút nào?” anh hỏi với giọng nói trầm trầm. “Tại sao ko ăn?” giọng anh trở nên đanh lại sau sự im lặng tiếp diễn của cô.Cô vẫn ko cựa quậy,cuộn tròn chiếc chăn lại như 1 con nhộng tròn trong kén,anh bắt đầu thấy mất kiên nhẫn.Luôn 2 bàn tay vào cổ cô,kéo gương mặt cô ngẩng lên đối diện mặt mình “Tại sao ko ăn?” dù đã cố gắng hạ thấp giọng mình xuống nhưng anh vẫn ko giấu nổi sự bức bối của mình.Nhưng ánh mắt của Minh làm cho con tức giận của anh trở thành vô nghĩa.Ánh mắt của cô hoàn toàn ko nhìn tới anh,mà nó đang lơ đễnh ở 1 nơi nào đó,1 nơi hoàn toàn ko có hiện hữu.

Anh nghiêng chặt hàm răng lại khiến nó phát ra 1 tiếng rít nhỏ,đầu anh gục xuống,hình như tất cả những điều xảy ra chỉ khiến cho cô trở thành xa lạ hơn.Cầm chiếc đĩa thức ăn lên và cầm chiếc thìa,xúc 1 miếng và đưa lên miệng cho cô.Khuôn mặt cô vẫn lơ mơ ngờ ngẩn,cô ko hề mở miệng.Anh nghiêng mặt “nếu ko ăn tối sẽ làm chuyện hôm qua nữa đấy!Cô phải biết tôi tức giận đáng sợ thế nào chứ!”

Ánh mắt của Minh hơi dao động,nhớ tới tất cả những điều xảy ra ngày hôm qua,cô chợt thấy mọi thứ sáng dần và cô nhìn thấy hân ta,kẻ mà cô đang căm ghét nhất.

Đưa chiếc thìa lên 1 lần nữa,anh nghiêm nghị nói “Nếu ko tin cô cứ thử xem tôi có dám làm nữa hay ko?Thật sự tối qua ko hề tệ chút nào.Tôi ko thể nào quên được cảm giác đó..”

Bốp..

Lần đầu tiên kể từ tối qua cô bắt đầu phản kháng. Ko rõ tại sao nhưng dường như tất cả từ miệng hắn nói ra lại có thể làm cô thấy khó chịu như vậy, mặt cô đang nóng ran lên tức tối. Cô từng nghĩ rằng tất cả chấm hết nhưng cái gã đáng ghét đó dường như làm cho cô thấy rằng chưa chấm hết. Nếu hắn còn tiếp tục, nếu như hắn lại hành động như tối qua thì chuyện đó chưa phải là kết thúc. Cô tuyệt đối ko để chuyện đó xảy ra. Ko..Ko bao giờ..Nếu hắn dám nghĩ rằng còn có lần thứ 2.

Khẽ nhếch mép. Dường như anh có chút bất bình thường, bị cô đánh thì ra lại khiến anh cảm thấy vui như vậy. Nó tốt hơn nhiều so với việc cô chỉ là 1 cái xác nằm đó bất động. Do chiếc thìa lên cao hơn với tầm miệng cô hiện tại. Anh mỉm cười vì mình đã dụ được con mồi ra khỏi chỗ nấp, với gương mặt cao ngạo thường nhật “Ăn hay bị ăn?” anh nhẹ nhàng thốt ra như vậy.

Mình nhăn mặt, đầy căm phẫn nhưng cô biết hắn ta khỏe như thế nào, và cô biết rằng cô ko thể nào có khả năng chống trả nếu hắn thực sự hành động như tối qua. Cô giờ tay với lấy cái thìa, nhưng hắn ta tránh bàn tay của cô, đưa thìa lên miệng cô “Ngoan ngoan, há miệng!” hắn nói trong giọng nói có chút thích thú vì mình đang thắng thế.

Cô cố với tay lấy chiếc thìa lần nữa, nhưng bị hắn gạt đi. “Tôi bắt đầu mỏi tay rồi đấy. Nếu cô ko ăn thì tôi sẽ ăn thịt cô đấy. Tôi đang rất đói đây. Ko dám chắc là tôi sẽ làm gì đâu. Nhưng chắc chắn sẽ còn hơn hôm qua nữa.” Tú Triết nói, hơi nhường mảy đầy châm chọc.

Mình vẫn ương bướng với lấy chiếc thìa, Tú Triết nghiêm mặt, “um um um...” ra điều ko đồng ý, rồi anh tiến sát lại mặt cô, ghé sát vào tai cô thì thầm “Hay cô muốn bị tôi ăn thịt?” khẽ cắn vào vành tai cô 1 cái. Mình vội vàng đẩy anh ta ra, với vẻ mặt tức giận cô che chiếc tai đang đỏ ửng của mình lại. Nhìn hắn tức giận trong vài giây, rồi cô đành miễn cưỡng há miệng ra.

Tú Triết dứt thìa com vô miệng và nhìn cô ăn 1 cách khó nhọc, cúi xuống xúc 1 thìa khác, anh khẽ mỉm cười. Chợt nhận ra rằng chắc rằng những món ăn này giờ rất khó ăn, anh dừng việc đào chiếc thìa để xúc lại. Mình cũng ngừng nhai lại, trong đầu cô có 1 ý nghĩ lo lắng, ko phải hắn ta định giờ trò đó chứ?” nên cô khẽ lùi người lùi sâu hơn vào chiếc gối đang dựa sau lưng.

Nhưng ko trái với lo lắng của cô là sói nhào tới tấn công thì hắn đứng dậy, đi về phía cửa. Cô nghe loáng thoáng hắn gọi gì đó, rồi 1 cô hầu gái chạy tới, hắn nói rằng hâm nóng lại món ăn và mang lên 2 phần gì gì đó. Mình ko nghe rõ ràng nhưng cô nghe loáng thoáng câu được câu chăng như vậy. Nhưng việc ko phải nhai mớ đồ ăn nguội ngor, cứng ngắt đó, mình cảm thấy mình nên cảm ơn thượng đế. Vui mình vào chiếc gối mềm, đôi mắt cô nhướng buồn. Những điều xảy ra tối qua có lẽ cô sẽ ko bao giờ quên, chắc chắn cho tới cuối đời. Và sau này cô sẽ ra sao? Sau khi đã hành hạ cô xong hắn sẽ làm gì cô? Cô sẽ được bán cho ai đây? Nghĩ lại, hắn thật sự là người nói được làm được, hắn nói cô là món hàng của hắn. Và hình như giờ cô cảm thấy rằng mình có lẽ đã là món hàng của hắn thật rồi.

Mình nghe thấy tiếng đóng lại của chiếc cửa, và tiếng bước chân tiến lại mỗi lúc 1 gần của hắn, miệng cô đột nhiên trở nên khô đắng. Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Nhắm đôi mắt lại và rúc người vào chăn cô vờ như mình đang chìm thật sâu vào giấc ngủ. Trái với sự lo lắng của cô là 1 bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên mái tóc, sự dịu dàng khó hiểu của hắn đột nhiên làm cho cô thấy sợ. Ko rõ hắn muốn gì nhưng trái tim của cô bỗng thất lại khi bàn tay hắn chạm vào đầu cô, khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mại của cô, hắn im lặng. Sự dịu dàng này của tên xã hội đen lại bị nhìn theo 1 chiều hướng mà cô lẽ bản thân hắn cũng ko thể ngờ tới. Mình đang toát mồ hôi lạnh, cô có cảm giác mình đang nằm dưới móng vuốt của con sư tử, và nó đang vờn cô trong lòng bàn tay chờ đợi 1 bữa ăn thịnh soạn. Nhắm nghiền đôi mắt lại cầu mong chút bình an. Lần đầu tiên trong đời cô thật sự hy vọng vào phép màu nhiều như thế. Nhưng sự lo lắng của cô chỉ là thừa thãi, vì ngoài việc muốn xoa dịu những hành động của mình ngày hôm qua thì thật sự Tú Triết ko dám nghĩ mình nên làm gì tiếp theo, ít nhất là cho tới khi cô gái này ko còn cảm thấy đau nữa.

Có tiếng gõ cửa khẽ khẽ làm cho bàn tay anh dừng lại, đứng dậy tiến lại phía cửa, anh vẫn chỉ mờ hồ cảnh c

ừa đủ để bê khay đồ ăn mà người giúp việc mang tới rồi vội đóng cửa lại. Bê chiếc khay thức ăn còn đang bốc khói lên đặt xuống bàn, anh nhìn về phía cô gọi “Mau ra ăn cơm.” Vừa nói anh vừa so đôi đũa đặt cùng với chiếc bát xuống bàn.

Mình vẫn ko nói gì, chỉ im lặng rúc mình vào chăn. Cô ko muốn ăn cùng với kẻ mà mình ghét. Thấy vậy Tú Triết dừng lại, tiến tới chiếc giường, anh kéo chiếc chăn đang che nửa mặt của mình xuống. Tú Triết cúi người xuống bế bổng mình lên trước khi cô kịp phản ứng gì. Nhẹ nhàng và dứt khoát, anh bế cô đặt xuống chiếc ghế trước chiếc bàn đầy thức ăn. Rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Cầm chiếc thìa và bắt đầu xúc cho cô dù cô có tỏ ra khó chịu hay ko. Bữa ăn đó dường như là bữa ăn khó chịu nhất của cô nhưng hình như lại là bữa cơm ngon nhất của Tú Triết. Một bữa ăn ko phải làm mặt lạnh, ko phải quá nghiêm khắc trong cách ăn uống, ko phải ăn cùng những người mình ko thích.

Khi những thức ăn đã được dùng hết, Tú Triết đưa cho mình 1 cốc nước, mình đón lấy và uống 1 hơi thật sự cô cảm thấy khát. Đỡ chiếc cốc trống ko sau khi cô uống xong, anh nhìn cô chăm chăm. Một cô gái đang mặc chiếc áo sơ mi rộng của anh, với làn da đã bớt vẻ nhợt nhạt và trở lại nét hồng hào thường nhật. Chiếc quần ngắn mà bà vú nuôi mang tới để lộ đôi chân thon thả của cô, cơ nhỏ nhắn của cô như bơi trong chiếc áo rộng nhưng lại khiến cho người khác nao núng. Khẽ nhìn thấy nét nguy hiểm trong đôi mắt của Tú Triết mình đứng vụt dậy cô muốn tránh xa nơi gã này đang ngồi. Nhưng phản ứng của 1 con mèo nhà làm sao có thể nhanh nhạy bằng con thú hoang dã. Bằng bàn tay to gấp đôi tay cô, chai sạm và cứng rắn vì được rèn luyện từ nhỏ, Triết kéo mạnh cô xuống lại chiếc ghế. “Còn chưa ăn tráng miệng mà!” vẫn giữ chặt lấy cổ tay cô, anh ko thèm quay đầu qua nhìn cô mà đang mãi xiên một miếng dưa hấu đã được cắt sẵn trên chiếc đĩa. Mình cố gắng giằng tay ra khỏi bàn tay đang siết chặt của anh, nhưng hoàn toàn vô hiệu, đôi bàn tay nhỏ bé của cô thì làm sao có thể mạnh bằng bàn tay của con ác thú. Cô gầy gầy thế nào cũng ko được, mình đành bất lực ngồi im và ăn miếng dưa hấu đưa cho bằng tay còn lại. Ăn xong cô quay lại đưa lại cho hắn chiếc đĩa đã trống trơn, ánh mắt như muốn nói “Tôi ăn xong rồi, đã đi được chưa.” Nhưng Tú Triết vờ như ko thấy điều đó. Anh vẫn tiếp tục bình thản đưa cốc nước lên uống 1 tay vẫn túm chặt lấy cổ tay của mình. Đứng đĩnh và chậm rãi, anh ko việc gì phải vội khi anh đã nắm thật chặt trong tay rồi. Mình sốt ruột muốn thoát ra nhưng anh lại càng ăn 1 cách đĩnh đạc hơn. Cho tới khi mình đã chán ko muốn gầy gầy nữa và bắt đầu đưa mắt nhìn lên màn hình ti vi trước mặt thì.. bất chợt người cô lại bị nhắc lên 1 lần nữa.

Mình há hốc miệng ra điều ko đồng ý, nhưng đôi bàn tay và gương mặt của anh thì lại hoàn toàn lờ đi những biểu hiện khó chịu của cô lúc này. Đôi bàn tay

của cô buông thõng khẽ chạm vào lưng của anh 1 cách vô tình,nhưng lại làm cho anh bị kích động 1 cách chủ ý.Anh quay lại nhìn cô khẽ nhăn mặt,cô ta thật sự ko biết đàn ông là sinh vật đáng sợ tới thế nào.Ném mạnh cô xuống giường,anh quay nhanh mặt đi.Bước nhanh tới cánh cửa phòng và khóa thật kĩ cửa lại,rồi anh tức tốc tiến lại phía phòng tắm đóng mạnh cửa lại.

Nghe thấy tiếng nước chảy sôi xả trong phòng tắm Minh thờ phào nhẹ nhõm,ít ra hẳn đang ở 1 chỗ ko quá gần với cô.Nằm lơ đãng trong chiếc chăn ấm áp,dù cơ thể vẫn còn đôi chút khó chịu nhưng thật sự cô đã thấy lại sức hơn nhiều so với lúc sáng nay.Nghĩ kĩ lại thì thật sự đó chưa phải là tận thế đúng ko?Trên thế giới này có bao nhiêu vụ cưỡng bức,và họ đa phần vẫn sống rất tốt sau này ko phải sao?Dù chỉ là “đa phần” nhưng điều đó giúp cho cô trở nên cứng cỏi hơn 1 chút.Đúng thế cô phải kiên cường hơn,cô đâu phải 1 kẻ dễ gục ngã như vậy.Bữa ăn ngon miệng và chiếc chăn ấm làm cho cô đột nhiên thấy dễ chịu.Dù sao thì cả ngày hôm nay cô chẳng phải làm việc gì hết.Ko giặt đồ,ko dọn dẹp,ko nấu nướng hay công việc nhà.Ko phải làm bất cứ việc gì thậm trí hẳn ta còn xúc lý cho cô ăn.Nghĩ lại thì tại sao cô lại mặc bộ đồ này nhỉ.Trước khi quá mệt mỏi và thiếp đi trong cơn đau âm ỷ thật sự cô chắc chắn rằng,minh hoàn toàn ko mặc gì.Chắc chắn..Những câu hỏi cứ chôn vùi trong đầu cô và rồi cô thiếp đi trong cảm giác dễ chịu mà hiếm hoi cô mới cảm thấy.

Sau 1 hồi xả nước lạnh lên người cho thật tỉnh táo,Tú Triết bước ra khỏi phòng tắm với mái tóc ướt nhỏ nước tong tong.Nhìn gương mặt của cô đang ngủ ngon lành,anh ta quyết định chui vào chăn.Khẽ luồn tới ôm lấy cô nhưng..Cơ thể anh lại dần dần nóng ran lên vì hơi ấm đang lan tỏa trong chăn.Anh bực bội ngồi thẳng dậy.Và bước ra khỏi phòng.

Trong giấc mơ của mình,Minh khẽ cựa mình cuộn tròn lấy chiếc chăn.Đường như đêm nay chiếc giường lạnh hơn hôm qua.Cô ko hề biết tới rằng có 1 người vừa đóng mạnh cánh cửa phòng đầy tức tối.Và cô cũng ko hề biết rằng sắp tới cô sẽ bị đánh thức dậy bằng 1 vòng tay mạnh mẽ nhưng rất dịu dàng..Hiện giờ cô ko biết điều gì ngoài việc cô đang chìm trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chiến Tranh Lạnh!!trận Chiến Thế Kỉ Làm Cho Sói Sợ Tới Già

“Chuyện gì vậy?” Luân áy ngại tiến tới cạnh Nam mắt đăm đăm nhìn vào cửa căn phòng đang khóa kín trong đó vang lên 1 vài âm thanh khá nhạy cảm.

“Ko biết nữa!” Nam trả lời mặt ái ngại nhìn đồng hồ,giờ là 4 giờ rưỡi sáng.

Rồi bỗng 1 tiếng kêu lớn từ căn phòng vọng ra,chỉ sau đó 10 giây họ thấy cửa phòng bật mở Tú Triết với tấm chăn mỏng quần hờ thân dưới lạnh lùng ném 1 cô gái đang cầm chiếc chăn cố che dậy lại cơ thể đang ko mảnh vải che thân của mình.

“Còn ai ko?” Tú Triết lạnh lùng hỏi.

Nam ko dám nói gì,anh chỉ khẽ lắc đầu.Ko nói thêm câu nào Tú Triết đóng mạnh cánh cửa lại.Bước vào căn phòng ngồi phịch xuống chiếc ghế,anh gục đầu vào bàn tay mình,nhăn mặt.

Ngoài cửa Nam và Luân ngược nhìn xuống cô gái đang ko mặc gì,với thân thể ướt mồ hôi,mái tóc rối bời và gương mặt thì hoàn toàn bất ngờ ko thốt ra lời.Nam khẽ thở dài “Người thứ 5 rồi đó!” anh nói rồi lắc đầu.Kéo 1 tay đỡ cô gái dậy.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Luân hỏi giọng có chút thán phục vì con số được nghe lại có chút hoảng hốt.

“Ko biết nữa.Cứ như thể tất cả là ko đủ!” Nam nói về mặt chán nản “Từ ngày đại ca nuôi mèo tính cách đại ca thật thất thường!” anh nói rồi liền đưa tay ý muốn mời cô gái đi hướng này.Rồi cả 2 người cùng rút khỏi dãy hành lang,để lại sau lưng là từng tiếng chân xa dần rồi chìm vào im lặng.

Phải!Đường như tất cả là ko đủ.Tất cả những cô gái đến với anh đêm nay đều ko làm cho anh có cảm giác thỏa mãn đó.Ko thể nào làm anh quên đi cảm giác ở cùng cô đêm đó.Anh muốn quên đi muốn nhấn chìm thú tính của bản thân mình,nhưng càng muốn nhấn chìm nó thì dường như lại càng vô vọng.Anh tìm những nguồn vui mới,những điều mà anh tưởng sẽ có thể giúp cho anh quên đi ý nghĩ xấu xa của mình,nhưng ko thể.Càng như vậy anh lại càng nghĩ tới cô,nhớ tới cảm giác ở cạnh cô hơn.Tất cả những va chạm,những lúc cô khẽ kêu lên,tất cả tất cả làm cho anh ko thể dừng nghĩ tới chúng.Đột nhiên anh trở nên xấu xa hơn.Tất cả đều gọi nhớ tới cô,và càng cố gắng thì anh lại càng muốn có cô hơn nữa.Bỗng chốc anh trở nên quá xấu xa.

Đôi chân anh dừng lại,phân vân và lo lắng.Bước vào đó hay ko?Nhưng nếu ko nhìn thấy cô có lẽ anh sẽ bức rút tới chết mất.Nhưng nếu nhìn thấy cô rồi,anh ko dám chắc rằng anh có thể làm chủ được suy nghĩ của mình.Anh nên làm gì vào lúc này.

Sau cả nửa tiếng đắn đo ngoài cửa,cuối cùng anh quyết định đẩy cửa bước vào.Cô vẫn đang nằm thiếp thiếp trong chiếc chăn ấm,nhịp thở đều đặn và gương mặt mơ màng,nó khiến cho anh sững sờ trong đôi phút.Đóng cánh cửa lại sau lưng,anh tiến gần tới chiếc giường,kéo khẽ chiếc chăn và chui vào nằm cạnh bên cô.Đột nhiên cô trở mình,gương mặt cô sát cạnh mặt anh.Anh khẽ nuốt nước bọt khan,trái tim anh đang đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.Mấy thứ cảm giác bất an này đáng lý ko thể có với 1 kẻ đã qua tuổi dậy thì quá lâu như anh được.Ko lý nào.Ngay cả khi còn là 1 thằng

học trò đang dậy thì anh cũng ko bao giờ đỏ mặt, tim đập nhanh hay xị máu mũi khi nhìn thấy quần chip thì ko lý gì, chỉ tiếp xúc quá gần với 1 cô gái lại khiến cho anh lúng túng như thằng nhóc choai choai mới lớn thế này được. Đàn ông .. Anh là người đàn ông ..

Ô-Ô

Nhưng tất cả sự cứng rắn đó hoàn toàn bị đánh sập khi Minh co người lại, cuộn tròn như 1 con mèo và gồi đầu lên đôi tay nhỏ bé của cô. Gương mặt của cô hiện ra rõ ràng hơn, với khuôn miệng hơi mở cong cong, làn mi đen của cô khép lại quăn rữ, gương mặt của cô ngủ thật ngon lành. Đường như tất cả là quá nhiều giống như quả bom nguyên tử rút xuống lục địa. Bức tường vốn ko mấy kiên cố của anh bị sụp đổ hoàn toàn. Vòng bàn tay mạnh bạo của mình qua eo cô, siết chặt lại, chiếc eo thon của cô với làn da mềm như sữa khiến cho anh khó cầm lòng. Ghé môi hôn chiếc cổ của cô mạnh bạo ko thể kiềm chế. Trong cơn mơ chồn vờn Minh nhắm mắt, cô cảm thấy có gì đó khác lạ. Cô mở mắt ra và lập tức hoàn toàn tỉnh táo. Cô cố gắng vùng vẫy thoát ra nhưng vô vọng. Đôi bàn tay siết chặt lấy cô mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Và những chiếc hôn gấp gáp của anh ta lại càng nồng nàn hơn nữa. Minh tuyệt vọng, cô ko biết phải làm gì. Hoàn toàn bất lực và vùng vẫy nhưng mặc cho cô cố đạp, cố giãy giụa hay đâm mạnh thế nào vào cái kẻ đang vục mặt vào cổ mình và 1 tay đang cố lần mò mở từng chiếc cúc thì hần vẫn ko dừng lại. Cô cảm nhận rất rõ, những nụ hôn ấm nóng của hần trượt dài từ cổ xuống sâu hơn, rồi sâu hơn nữa. Người cô bỗng nhiên nóng ran run lên 1 cảm giác khó tả, như 1 dòng điện chạy dọc sống lưng mình, cô càng vùng vẫy nhưng bờ môi của hần đã ngấp sâu trong bộ ngực thon thả của cô, trong khi tay hần đang lần mò xuống sâu hơn, trong sự bất lực của Minh thì bỗng ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

Thoát ra khỏi cơn mộng mị tri phối đầu óc, Tú Triết dùng khựng lại và ngược mặt lên, nhìn gương mặt hoảng hốt và đang đỏ lựng của Minh, rõ ràng cô đang khóc. Chiếc áo sơ mi đã bị anh cởi hết cúc và thậm trí cả chiếc quần sóc của cô cũng đã bị xâm phạm tới. Nhìn cô trong bộ dạng xộc xệch và gần như lộ hết cơ thể, anh lấy tay vội che mắt mình lại để cố xóa đi những suy nghĩ trong đầu. Tự chửi mình là thằng ngốc, vì thật sự bản thân anh cũng ko ngờ anh đã làm gì cho tới khi tiếng gõ cửa tới thức tỉnh anh dậy. Anh đã hoàn toàn bị chi phối bởi thú tính của mình, và hoàn toàn bị sức quyến rũ của cô điều khiển. Điều khiển 1 cách triệt để và hoàn toàn. Bật dậy thật nhanh khỏi chiếc giường, tay vẫn đang che mặt, anh ngược nhìn ra 1 hướng khác và nói với giọng tức giận “Mau cài hết cúc áo lại đi!”

Minh vội vàng kéo chiếc chăn lại, rồi thật nhanh tay cài những cúc áo của mình vào. Người cô run lẩy bẩy từng cơn. Cô đang vô cùng sợ hãi. Hần ta thật đáng sợ. Rúc sâu mình vào chăn và cố cài lại nút áo thật nhanh. Minh hy vọng ít ra lúc này hần ko thể nhìn thấy da thịt cô thêm dù chỉ 1 giây nữa. Khi cài tới chiếc cúc thứ tư cô nhìn thấy 1 vết đỏ nơi ngực mình, cô khựng lại, đôi mắt sầm lại rồi thật nhanh chóng mặt cô nóng ran, cô cài nhanh chiếc cúc đến nỗi cài lệch phải tháo ra cài lại, rồi gấp người lại. Hai bàn tay che miệng với gương mặt nóng bừng bừng.

Tú Triết mở cánh cửa với chút bực bội, phần vì bực bội cho sự thiếu kiểm soát của mình, nhưng phần lớn hơn lại là bực bội vì ko thể tiếp tục, dù anh biết rằng điều đó là sai trái. Nam đứng ngoài cửa hơi bối rối, nhìn rõ được sự tức tối trong khuôn mặt Triết, Nam khẽ nuốt nước bọt, chắc là anh đã tới nhầm thời điểm rồi.

“Chuyện gì?” Tú Triết nói với vẻ mặt lạnh băng bực bội.

“Đạ.. Chỉ là .. em đã tìm thấy 1 người khác. Nếu anh còn cần!” Nam nói giọng càng ngày càng nhỏ hơn.

Tú Triết quát mắt nhìn Nam về tức tối, “Ko cần! Đuổi cô ta đi!” nói rồi Tú Triết đóng sập cánh cửa lại, tức giận vì bị làm phiền vì lý do vớ vẩn.

Qua ánh đèn hắt vào từ hành lang cũng đủ cho Minh nhìn thấy bóng dáng 1 người con gái sau lưng Nam. Tú Triết quay người lại bất chợt anh chạm phải ánh mắt tò mò của cô, anh khựng lại khi nhìn thấy Minh đang dựa người vào giường thò mắt ra nhìn qua lớp chăn bông. Bối rối và lúng túng 1 chút, Minh vội vàng cúi đầu lại vào chăn để tránh nhìn thẳng vào ánh mắt của anh ta, ko biết tại sao nó làm cô lúng túng. Giờ tay lên gãi gãi đầu bối rối vì cách cư xử của cô, Tú Triết tiến lại chui mình vào chăn. Minh vội vàng quay lưng lại với anh và lui dần về hướng đối diện, cô cố thoát ra khỏi chiếc giường nhưng quá trễ, anh đã vòng cánh tay qua ôm ngang ngực cô. Cô vội gào 2 tay lên ngang ngực. Anh kéo cô lại sát vào người mình, đầu anh khẽ gục vào gáy cô. Cô cựa quậy muốn thoát ra. Anh nói khẽ thì thầm qua tai cô, giọng nói trầm ấm của anh lúc này thật sự rất mê hoặc “Nằm yên đi, nếu ko tôi sẽ lại ko kiềm chế được đó!” nói rồi anh nhắm mắt lại. Tạm thời lúc này thú tính của anh sau khi bị làm cụt hứng cũng đã bị nhốt lại trong chuồng cần thận rồi. Nên tốt nhất cô nên biết điều 1 chút. “Và nhớ nằm yên như vậy, đừng có quay mặt lại đây!” anh nói thì thầm nhưng giọng đanh lại ra lệnh.

Minh đành nằm im lặng. Vì cô biết căn phòng nhỏ này ko có chỗ nào khiến cô có thể thoát khỏi nếu anh ta thật sự muốn làm gì đó. Nhưng anh ta thật sự là 1 kẻ đáng ghét, một tên khốn nhất trong những tên khốn mà cô từng gặp. Cô căm ghét hần ta, tại sao lại có loại người như hần ta trên đời này. Tại sao?????

X(

Mặc dù nộ khí xung thiên nhưng sau 1 trận chiến ác liệt như trận chiến mà cô vừa trải qua, ko có lý do gì mà cô lại ko chìm vào giấc ngủ 1 cách mệt mỏi, trong khi hai tay cô vẫn che ngang ngực mình. Còn anh thì lại là người thao thức mãi ko ngủ được. Gương mặt cô khi đó cứ ẩn hiện trong đầu anh, đôi mắt ướt, đôi môi mím chặt, dường như cô đã khó chịu lắm, nhưng ngay cả những lúc cô bực tức như vậy cũng khiến cho anh mê đắm kì lạ. Chợt phát giác ra rằng mình đang đi dần xa với thực tế, một món hàng ko có ý nghĩa nào để tồn tại với 1 thân phận quan trọng hết. Đó chỉ đơn giản là hàng hóa và hôm nay ở đây mai có thể anh đã mang bán rồi. Nó chỉ là 1 thứ giúp anh kiếm tiền chi vậy thôi. Nhưng người con gái này thì ko rõ tại sao anh lại ko thể bán được. Nghĩ tới việc cô ta đang ở 1 nơi nào đó, với 1 kẻ nào đó, đã đủ làm cho anh thấy có gì đó nghèn nghẹn ở cơ rồi. Đừng nói rằng cô ta nằm trên giường với kẻ khác. Anh bắt đầu thấy khó chịu với chính suy nghĩ của mình. Bực bội và bức bối. Ko phải vì ko thể làm gì cô, nhưng mà cô ta đang ngủ ngon lành trong khi anh thì lại đang lo lắng đủ điều. Cô ta là 1 con ngốc. . .

Những tia nắng nghịch ngợm ủa vào phòng vui đùa trên sàn, và tràn xuống chiếc giường dưới cửa sổ. Minh khẽ ngo nguẩy trở mình, rồi hé mí mắt từ từ. Ánh sáng chói của buổi sáng làm cho cô ko thể mở mắt ra được ngay, phải mất 1 lúc mơ màng và cố gắng cô mới thức dậy được. Cô đưa bàn tay lên dụi dụi mắt cho mình tỉnh táo hần thì cô một giọng nói cất lên.

“Dậy rồi sao? Ngủ ngon chứ?” Tú Triết đang ngồi trên chiếc ghế kê phía cuối giường nhìn cô lạnh lùng, trong ánh nhìn lạnh băng ánh lên chút giận dữ.

Mình hoảng hốt nhìn con gái ngủ. Cô ngồi bật dậy thật nhanh trên giường. Nhìn kẻ đang ngồi với gương mặt sầm lại vì tức tối. Tuy cô cảm thấy sợ hãi, nhưng cô lại càng giận hờn hơn. Cô biết xã hội đen là những người dám giết người thì làm sao lại ko dám cư

ơng bức gái nhà lành được chứ, chuyện đó dễ như ăn cháo đối với họ thôi. Càng như vậy thì cô lại càng tức giận, đột nhiên bị bắt tới đây, đột nhiên hờn trở thành người đầu tiên của cô, nụ hôn đầu tiên của cô bị hờn cướp, thứ quan trọng của cô cũng bị hờn lấy mất rồi. Càng nghĩ cô lại càng cảm thấy uất hận mà ko thể làm gì, ko thể nói ra, no bí bách và khó chịu khiến cho đôi mắt cô mọng nước. Nhưng cô ko được khóc. Cô ko phải là món hàng của hờn, vì thế cô phải thoát ra khỏi chỗ này. Ko thể để hờn tiếp tục xem cô là món đồ chơi trong lòng bàn tay hờn được.

Nhìn thấy đôi mắt mọng nước của cô, và cái gạt tay lau thật nhanh những giọt nước vừa rơi xuống của cô, anh ngừng lại. Mọi lo lắng, tức giận bấy giờ tan biến cả. Đường như nó ko còn tồn tại nữa, vì giờ quan trọng hơn là anh cảm thấy tim mình nhói đau. Anh ko phải loại người thiếu đàn bà, cũng ko phải loại ko quân tử đến trở thành đê tiện, nhưng với cô thì thật sự anh đã có những hành vi đê tiện ngoài sức tưởng tượng của anh rồi. Giờ anh mới biết lý trí của mình hoàn toàn ko mạnh mẽ chút nào. Yếu lòng vì vài giọt nước mắt đàn bà. Nhưng thật sự anh đã yếu lòng.

“Khóc...khóc gì chứ? Ai làm gì đâu mà cô khóc?” lúng túng và rối bời. Nhưng ko hiểu tại sao những câu nói tử tế trong lòng anh lại chạy đi đâu mất hết. Anh chỉ đang quát tháo và khiến tình hình xấu thêm thôi.

Cô ko nói gì hết, chỉ lau sạch những giọt nước mắt hiếm hoi của mình. Ngược lên nhìn anh với vẻ mặt hờn học, ánh mắt cô như nói rằng “Tôi hận anh!!!”

Anh có thể nhìn thấy điều đó, cảm giác như có cả 1 cái ô tô vừa rơi thẳng vào trái tim của mình. Anh im lặng rồi mới tiếp tục nói, cố giữ cho mình bình tĩnh “Vào đánh răng rửa mặt đi, chúng ta sẽ ăn sáng!”

Mình vẫn ko nói gì, cô chỉ lẳng lặng đứng dậy, đi vào phòng tắm. Khóa thật chặt cửa lại. Thật sự cô cũng đang cần vô đây.

Còn lại 1 mình trong căn phòng, khuôn mặt anh giãn ra, đôi lông mày rậm trĩu xuống. Hình như cô ta giận lắm. Anh đã nghĩ vậy đó. Và thật sự cô rất rất giận. Rất rất rất giận. Và tình hình còn trở nên xấu hơn nhiều trong bữa ăn.

Mình có 1 thói quen từ khi còn rất nhỏ, đó là khi cô tức giận ai đó, cô sẽ ko nói với người đó 1 lời nào cho tới khi cô hết giận. Vì cô nghĩ rằng khi cô tức giận cô có thể nói vài lời làm người khác tổn thương và sau này cô sẽ hối hận, hơn nữa, nếu cả 2 cùng tranh cãi thì thường dẫn tới xung đột càng to hơn. Bố mẹ cô là 1 ví dụ ko thể chối cãi được đó thôi. Khi 2 người đó bắt đầu cãi vã có hôm chỉ là vì bát canh mẹ nấu quá mặn, hay chỉ là bố làm dây tàn thuốc lá ra sàn, vân vân... và vân vân... rồi từ những thứ nhỏ như vậy bắt đầu mẹ cô 1 câu, thêm bố cô 1 câu, và kết cục là chị em cô phải chạy sang phòng khác để tránh những bát đĩa, chổi gậy được vung lên bởi mẹ cô. Cho nên từ đó cô tự nói với mình, tốt nhất là khi tức giận cô sẽ im lặng. Cho tới khi nào cô hết giận. Tuy vậy Minh là 1 người rất dễ tính. Cô hay quên những điều xảy ra và thường rất dễ dàng tha thứ khi người ta nói xin lỗi. Cho nên mặc dù rất nhiều lần cô bị Nguyệt bắt nạt nhưng cô vẫn luôn luôn mỉm cười cho tới 1 lần. Cô đã giận thật sự và trong suốt 3 ngày dù Nguyệt có làm gì Minh cũng ko nói gì. Dù cho Nguyệt có đưa cho Minh phần bánh mà cô thích ăn nhất, con búp bê mà cô thích nhất thì Minh vẫn hoàn toàn ko nói gì. Cho tới ngày thứ 3 Minh mới bắt đầu nói chuyện lại với Nguyệt. Đó là lần đầu tiên Nguyệt biết rằng Minh khi giận thật sự đáng sợ thế nào, dù cô từng nghĩ em gái cô hoàn toàn ko biết giận. Cho tới nay đó là lần giận duy nhất của Minh. Và cũng là lần duy nhất cho tới bây giờ. Minh thật sự còn giận hơn lần trước nữa.

Trong suốt bữa ăn hôm đó, Minh ko nói nửa lời, dù Tú Triết có ra sức nói chuyện với cô. Anh hỏi cô muốn ăn gì, cô ko trả lời. Gấp cho cô thì cô bê bát đi chỗ khác. Đưa cô nước thì cô đứng dậy tự đi rót. Và tuyệt nhiên cô ko hề nói với anh dù chỉ 1 lời. Anh tiến lại gần cô thì cô lùi ra xa, dù anh có nhào tới thì cô cũng ko nghiêng răng hay gào lên “buông ra” mà chỉ đơn giản là hành động. Cô đập thật mạnh vào anh. Nhưng sự im lặng của cô lại càng làm cho anh lo sợ.

Mình ko biết rằng sự im lặng của cô khi giận dữ còn khiến cho anh lo lắng nhiều hơn là bị nghe cô chửi nặng thậm tệ. Cô càng im lặng. Anh càng lo lắng, càng bối rối ko biết làm gì. Lo lắng và bất an, anh bám theo cô mọi lúc. Ánh mắt lúc nào cũng dán chặt vào cô như chờ đợi cơ hội nào đó. Nhưng cô vẫn tức giận. Cô vẫn im lặng và bình thản như thể cô ko muốn nói chuyện với anh. Cô ngồi bật ti vi lên, chuyển kênh và lại tắt nó đi khi anh tới ngồi cạnh cô. Cô ngồi trên giường nhìn hàng giờ qua cửa sổ nhưng khi anh tới gần thì cô lại đứng dậy đi ra ghế. Cứ như vậy 1 nam 1 nữ đuổi bắt nhau trong căn phòng đó suốt 1 ngày. Và Minh thì vẫn ko hề hé miệng nói 1 lời với anh.

Tình hình hoàn toàn chẳng có chút cải thiện nào hơn sau 1 ngày trời. Ngày hôm đó, khi anh lên giường cô chạy ra nằm trên ghế. Dù anh có gọi thế nào, làm gì cũng ko thể gọi cô quay lại. Anh đành bế bổng cô lên, và mặc cho cô cố sức dẩy dựa, anh bế cô lên giường. Giữ chặt tay chân cô lại, và cứ thế ko buông. Mặc dù có ra sức dẩy dựa nhưng Minh ko làm sao thoát ra được, cô thậm trí vẫn ko kêu dù chỉ 1 tiếng Tú Triết chỉ biết nhủ mày lại buồn bã. Vùi đầu vào mái tóc thơm mùi hương của cô, bờ vai thon thả dưới lớp áo tỏa ra mùi kẹo sữa ngọt ngào. Anh tự nhủ với mình, “Ko sao. Ít nhất bây giờ vẫn ko sao! Vì cô ấy vẫn còn ở đây. Vẫn nằm trọn trong tay anh. Ít nhất trong thời điểm hiện tại, anh là người duy nhất có thể giữ được cô. Ít nhất là như thế!!!!”

Ngày hôm sau hoàn toàn ko sáng sủa hơn chút nào, cô vẫn chỉ im lặng. Dù cho Minh nhìn rõ sự nỗ lực của gã xã hội đen trước mặt nhưng tất cả ko bù đắp lại được những gì cô đã mất. Ko bao giờ. Minh tiếp tục cuộc chiến im lặng của mình trong suốt mấy ngày sau đó. Tuy rằng cuộc chiến này là do cô khởi xướng nhưng nó cũng làm cho cô mệt mỏi ko kém gì kẻ còn lại. Mỗi ngày công việc của cô duy nhất chỉ là ngủ, thức dậy, ăn và im lặng. Thật sự khá là mệt mỏi. Minh bắt đầu thấy chán ghét cái cuộc sống ko có chút bận rộn nào của mình. Công việc duy nhất mà cô làm là ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài và hy vọng mình ko phải ngồi trong căn phòng này. Cô nhớ căn phòng nhỏ ở dãy nhà của các cô gái, nhớ mỗi sáng thức dậy bắt đầu với công việc bùng bừa sáng và tiếp đó là giặt đồ. Cô thích cảm giác mình có việc làm ở 1 nơi như thế này. Ít ra nó giúp cô ko nghĩ ngợi lung tung như lúc này. Cứ mỗi lần ngồi ở đây và suy nghĩ, cô lại càng thấy nỗi sợ hãi trong mình lớn dần lên. Ko phải gã ta đối xử tệ bạc gì với cô. Thật sự là bị giam trong phòng này, ti vi có, máy lạnh có. Bữa nào hờn cũng cho cô ăn những món ngon, ngon hơn nhiều so với bữa cơm dành cho người làm, cũng ngon hơn nhiều bữa cơm dành cho các cô gái. Nhưng cứ ăn mãi cũng khiến cô phát bệnh. Minh ko phải là người ăn nhiều, nhìn cái tướng cô là biết, cô khá kén ăn và chỉ ăn những món ăn mà mình thích, nhưng từ lúc bị đẩy ải trong cái phòng tối đó ra và hứng chịu khá nhiều bạo hành thì cô ko dám kén chọn những thứ người ta bắt cô ăn nữa. Cũng may rằng đó là những món cô ko ghét. Đó là phần cô cảm thấy mình còn may mắn chán. Nhưng có 1 điều làm cho cô cảm thấy ko vui, đó là cô luôn bị gã ta nhốt trong phòng, thậm trí hờn ko bao giờ mở to cửa mỗi khi có người tới tìm hờn, cứ như hờn đang cố ý ko muốn cô tiếp xúc với vậy. Cô thường ngồi 1 mình trên bậc cửa sổ nơi đầu giường nhìn ra những tán cây xanh vậy gọi ở ngoài kia, mơ ước rằng giá như mình ko bị bắt tới đây và thật sự

cô rất nhớ nhà. Nhớ những bữa cơm bình thường mà cô ngồi ăn với chị cô, nhớ cái nhà nhỏ nhưng ấm cúng của mình. Không phải căn phòng sang trọng tiện nghi ở giữa rừng, càng không phải những bữa cơm đồ ăn thừa thãi nhưng phải ngồi cạnh 1 tên mà cô căm ghét nhất trên đời. Cô hy vọng rằng mình có thể thoát ra khỏi đây, bằng cách nào cũng được nhưng phải ra khỏi đây.. Thậm trí đôi lúc cô đã từng nghĩ có lẽ nếu hắn ta đem bán cô thì cô sẽ có thể trốn được chăng. Nhưng càng nghĩ cô lại càng sợ. Cô gạt bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, vì giờ cô biết điều đó không hề dễ dàng 1 chút nào.. Thế giới không phải là 1 câu chuyện cổ tích để có những chàng hoàng tử đến giải cứu. Thế giới thực sự là 1 mớ hỗn độn tối tăm, lạnh lẽo thì nhiều còn hoàng tử thì chưa bao giờ có.

Nhìn Minh ngồi thẩn người ra bên cửa sổ như vậy, Tú Triết đột nhiên muốn chờ đợi. Cũng đã 2 ngày rồi anh hoàn toàn không nghe được 1 tiếng động nhỏ từ cô. Đôi khi anh cảm thấy sợ, hay cô đã bị câm rồi. Điều đó càng làm cho anh lo lắng hơn. Cô gái với đôi mắt đen lánh thông minh, và 1 giọng nói trong trẻo như 1 đứa trẻ, nếu như không nói được thì.. Bất giác anh cảm thấy lo sợ. Nhưng tự trấn an mình, không cô ấy chỉ đang giận dữ mà thôi.. Nhưng bắt lực với cơn giận dữ của Minh, quả thật cơn giận là sinh vật rất đáng sợ. Anh chỉ có thể hy vọng rằng đột nhiên cô sẽ nói điều gì đó. Nhưng càng hy vọng thì hình như thời gian chờ đợi càng như dài thêm. Minh vẫn không nói 1 lời còn anh thì lại càng ngày càng sợ hãi. Cái cảm giác thời gian dường như dài vô tận này làm cho anh hoảng sợ thật sự. Phải làm sao nếu như sự im lặng này là mãi mãi.

Ngồi trên chiếc ghế nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô tự vào bếp, nhìn ra ngoài với đôi mắt long lanh, ánh sáng chiếu qua vai cô đẹp như 1 mảnh lụa vắt ngang bờ vai, anh lặng người đi. Trong khung cửa sổ của anh lúc này như 1 khung tranh làm cho anh bị hấp hồn. Anh không biết nên nói sao với sự ngỡ ngàng của mình hiện tại, nhưng hình như ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, người con gái này đã hoàn toàn chiếm trọn lấy tâm trí anh. Anh không thể nào quên gương mặt của cô lúc giận dữ, càng không quên gương mặt lúc cô nằm thiếp đi trên chiếc giường nhỏ. Cô ta làm cho anh trở nên lạ lẫm. Anh không thể nào quên được dù chỉ là 1 chút về cô.

Như cảm nhận thấy ánh nhìn chăm chú từ này tới giờ, Minh quay người lại, cô bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Tú Triết hướng về mình, bất giác cô quay đi, vì như không thấy gì hết. Ánh mắt đó làm cho cô thấy lo lắng. Liệu cái tên khốn kiếp đáng đó có làm gì cô hay không? Trong 2 ngày này cô không nói với hắn gì, cô cứ lo sợ rằng hắn sẽ cưỡng chế cô bằng bạo lực, nhưng không. 2 ngày nay hắn chỉ chơi trò đuổi bắt cô trong căn phòng này, luôn luôn hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn và ngu ngốc. Hắn nghĩ cô sẽ dễ dàng tha thứ như vậy sao? Đúng là tên bại não!! X__X

..

Muốn ra ngoài 1 chút không?” Tú Triết nói.

Minh quay đầu lại, có phải hắn ta vừa nói sẽ cho cô ra ngoài. Đôi mắt cô mở to ánh lên hy vọng dù rằng cô vẫn không nói 1 lời nào. Tú Triết đứng dậy khỏi ghế, tiến tới bếp, dùng bàn tay to khỏe của anh nắm lấy cổ tay cô, nhưng không giống mọi lần, anh nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng và kéo đi. Minh bất giác hy vọng, chỉ là hy vọng thôi. Liệu đây có phải là cơ hội dành cho cô. Và cô cảm thấy vui 1 chút vì cô có thể gặp được Huệ. Cô nhớ Huệ. Nghĩ tới đây, Minh khẽ ngước lên nhưng thứ cô thấy chỉ là bờ vai cao rộng của 1 gã đàn ông trưởng thành, cao hơn cô nên cô không thể nhìn thấy điều gì khác ngoài bờ vai của hắn, giống như 1 bức tường cao ở trước mặt. Đột nhiên làm cho Minh cảm thấy ngột ngạt, cứ giống như là cô sẽ chẳng bao giờ vượt qua được bức tường này.

Cánh cửa mở ra khoảng sân trải đầy nắng, những làn gió cuối hè nhẹ nhàng mang theo hơi hương của núi rừng. Mùi hè ở đây thật lạ, mát mẻ và dễ chịu hơn nhiều so với không khí ngột ngạt của ô tô và xe máy trở thành thị. Minh hít thở 1 hơi thật sâu khoái, cô chạy loang quanh trong cái sân nhỏ đón ánh nắng ban ngày. Thật dễ chịu khi cả ngày trời bạn bị nhốt trong 1 căn phòng kín chỉ có điều hòa không khí làm bạn. Nhìn cô chạy chơi trong sân Tú Triết khẽ cười. Thế này thật giống như thả 1 con cún cho nó đi dạo. Anh khẽ che miệng lại cố gắng nhịn cười không bật ra tiếng. Nhưng ít ra cô ta có vẻ vui vẻ. Tuy cô không cười nhưng anh biết gương mặt cô tươi tỉnh hơn rất nhiều. Trong ánh nắng ban mai trong cô xinh xắn như 1 con búp bê sứ trắng trẻo và tươi mới.

“Làm gì vậy?” tiến lại sau lưng nơi cô đang ngồi anh hỏi. Cô đang ngồi xổm trước 1 đám cỏ nhỏ trong đó có những cây xấu hổ con con, 1 vài bông hoa 3 lá cũng mọc ở đó. Có lẽ thiên chức của con gái là mơ mộng, cô hy vọng biết đâu 1 nhánh cỏ bốn lá sẽ mang lại may mắn cho cô. Không đáp lại câu hỏi của Tú Triết, cũng không buồn quay lại nhìn hắn đã tiến tới từ khi nào, vẫn chuyên tâm vào công việc tìm kiếm, nhưng hình như là vô vọng. Không có bất cứ nhánh cỏ 4 lá nào. Chỉ có 3 lá. Dù đếm đi đếm lại thế nào cũng chỉ là 3 lá.

Ngồi xuống cạnh cô để xem cô đang làm gì, anh hơi nhíu mày như ông già khó tính nhìn thấy đứa con trai nghịch bướng “Tìm gì vậy?”

Cô vẫn không trả lời, cuộc chiến của cô là không khoan nhượng. Không bao giờ có thể tha thứ cho hắn ta. Cô ghét hắn ta đến tận xương tủy. Ghét vô cùng. Đừng nói là sẽ nói chuyện lại, không!! Tuyệt đối không bao giờ có chuyện tha thứ cho hắn.

Tú Triết nhìn theo từng ngón tay vạch từng bụi cỏ của Minh, nhìn cô lúc này thật sự chăm chú và hoàn toàn lơ đãng, nhưng không biết tại sao lại không hề làm anh bức bối. Khi cô chăm chú dường như đôi mắt của cô sáng lên, sâu thẳm và đầy mê hoặc. Nhìn theo cái dáng vẻ đó, dường như lại 1 lần nữa anh bị hút hồn. Có lẽ cứ như thế này là được rồi. Nhìn thấy cô sống động như vậy là được rồi. Ít ra anh có thể tin rằng lúc này trên thế gian này, người đang ở cạnh cô chỉ là anh.

Tìm kiếm thật lâu nhưng không thấy, đột nhiên bàn tay cô chạm vào 1 cái gì đó, nó làm cho cô đau nhói. Cô nhăn mặt, rút ngón tay lại. Cô thấy tay mình đang chảy máu, dường như cô đã cứa vào cái gì đó. Thấy vậy anh giật mạnh bàn tay của cô.

“Tại sao không cẩn thận gì hết!” anh gắt lên khó chịu. Cầm chặt ngón tay cô định giơ lên miệng. Cô giật mạnh bàn tay lại, chạy vào nhà. Cô ghét những cử chỉ thân mật của hắn, ghét cái cách hắn tỏ ra thật ân cần đôi lúc, ghét cả cái cách hắn làm như cô là 1 món hàng trong lòng bàn tay hắn. Mà có lẽ đúng thật, cô thật sự đang là món hàng trong bàn tay hắn. Hôm nay nhốt cô trong phòng, ngày mai có thể sẽ bán cô theo 1 người khác.

Đuổi theo thật sát cô với đôi mày nhíu lại, anh chạy theo cô “Đi đâu vậy? Sao lại đi đường này?”. Anh đuổi theo cố gắng chạy lên trước cô. “Đi nhầm đường rồi!” anh nói, giọng cố tỏ ra thật mềm mỏng, anh không muốn làm tình hình xấu thêm nữa.

Cô né người sang phải, cố tránh anh. Anh cũng đứng dịch sang phải. Cô sang trái, anh đứng chặn bên trái. Cô sang phải, anh cũng sang phải. Cứ như thế

anh chơi trò mèo vờn chuột với cô giữa cái hành lang ko mấy rộng chút nào. Minh ko phải dạng người thấp, nhưng Tú Triết lại thuộc dạng quá cao to của những gã vô biên. Điều đó làm cho anh ta giống như 1 bức tường cao trước mặt cô vậy. Cô cố gắng hết sức nhưng ko thể vượt qua được. Điều đó lại càng làm cho sự tự ti trong lòng cô lớn hơn lên. Cuối cùng, cô nghĩ ra 1 cách, cô luôn thật nhanh qua cánh tay của anh để trốn thoát, dù sao nhỏ con cũng đang là lợi thế của cô. Nhưng nhanh nhẹn lại ko phải là điểm mạnh của cô. Vì anh luôn luôn là người nhanh nhạy nhất, khi cô vừa lườn qua người anh, anh liền thuận theo ý cô đợi tới khi cô qua được nửa người. Nhanh như chớp anh gấp bàn tay lại, xốc lấy eo cô. Anh tóm gọn cô dễ dàng và nhanh như cắt anh vắt cô lên vai. Cô giãy giụa trong cái tư thế gập đôi người lại như thế. Nhưng vô ích dù có thể cô đã đau thế nào thì chắc chắn anh cũng sẽ ko buông cô xuống cho tới khi về tới phòng. Anh đặt cô xuống chiếc ghế sofa. Khẽ mỉm cười đắc thắng. Cô hát hăm bừa môi và quay mặt đi. Cô thật sự ghét anh.

Ngày thứ 3 tình hình vẫn cứ tệ như thế. Tỉnh dậy trên ghế sofa. Hiện giờ Minh đã ra ghế sofa ngủ hoàn toàn. Dù có bị hấn ta lôi lên giường thì chi cần khi anh ta ngủ, là cô lại lập tức bò ra ghế. Cho nên sau 2 ngày trời với sự im lặng của cô, hẳn đành chấp nhận để cho cô 1 chiếc gối và 1 chiếc chăn trên ghế. Tỉnh dậy vào buổi sáng, khi hẳn ta vẫn còn đang ngủ Minh cảm thấy có chút vui vẻ, vì ít ra trong thời gian ngắn ngủi đầu ngày cô sẽ ko bị cặp mắt cú vọ của hẳn theo dõi. Minh ngồi dậy vờn vai, nhón ngón chân thật khẽ xuống đất. Cô tiến lại dây cửa sổ gần chiếc giường nhẹ nhàng nhìn ra ngoài. Một ngày nắng thật đẹp. Bất thành lĩnh, có gì đó tím chặt lấy cô tay cô. Và... Bịch..

Cô thấy mình đang ngã đè lên người hẳn, hẳn khẽ mở mắt nở 1 nụ cười gian xảo “Sao? Tôi ngủ đẹp trai lắm hả?”

Nghe câu này thật sự mặt Minh đỏ ra vài giây. Hẳn ko chỉ bại não, mà còn bị bệnh về mắt. Cô nghe xong lại muốn ói. Cô lấy liền tay che miệng ra ra chiều đang nôn ra vậy. Tú Triết bật dậy nhìn mặt với thái độ bất bình. Tím lấy bàn tay đang che miệng của cô “Có thai rồi sao?” mặt anh ta trong hoàn toàn nghiêm trọng.

Minh đơ mặt hoàn toàn. Cái gã này đang nghĩ cái bệnh hoạn gì trong đầu vậy? Cô tức phát điên muốn chửi cho hẳn 1 trận chơi bời. Ko đòi nào, ko bao giờ cô có thể có thai được..... Nhất là với hẳn ....

(&\$#@(\$#&\$(*@#&\$(*@#&\$(*#(*

Nhưng tất cả những lời chửi rủa bị cô giữ chặt trong miệng, ko được mở miệng bây giờ là cô thua. Cô vẫn đang giận. Dù vì lý do gì cũng nhất định ko dây dưa với hẳn nữa. Thấy chiêu khích tướng của mình ko có hiệu quả, Tú Triết đành quanh sang hướng khác “Hay ăn nhầm đồ bậy bạ! Hay là..”

Còn chưa kịp nói tới câu thứ 2 thì bàn tay nhỏ bé của cô đã giơ cao bịt ngay cái miệng đang phát ngôn những câu làm cô bực bội lại. Từ bàn tay của cô, Tú Triết nghe 1 mùi ngọt ngào nhẹ nhẹ, bàn tay nhỏ với những ngón tay mềm chạm vào làn môi khô ráp của anh khiến cho nó xôn xao khác lạ. Anh im lặng..

Thấy cuối cùng cũng tắt được cái loa dè đi, Minh rút tay về đứng dậy khỏi chiếc giường để bước vào nhà tắm. Cô đóng rầm cửa lại tức tối. Và lập tức vớ lấy 1 chiếc khăn tắm treo trên tường, bịt chặt vào miệng mình, cô nhắm mắt nhắm mũi lại hét thật to...

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!!”

Ngày hôm đó có 1 tin xấu đến với Tú Triết, anh nhận được 1 cuộc điện thoại mà anh ko thích. Một cuộc điện thoại quan trọng nói rằng, mang tiền thu được của chuyến hàng trở về. Dù rất ko muốn nhưng anh cũng đành phải bỏ cô lại, để trở về thành phố vài ngày. Chuyến đi này có lẽ sẽ mất khá thời gian. Minh thì lại cảm thấy gã đó đi thật là tốt. Tốt rất tốt, nên cô chỉ cầu mong sao gã đi thật nhanh.

Trước khi khởi hành chuyến đi, Tú Triết lo lắng gọi người vú già tới “Hãy theo dõi cô ta cẩn thận. Đừng để cho cô ta chạy lung tung.”

Người vú già khẽ cúi người nhận lời, Tú Triết mới bước ra xe. Ra tới nơi anh vẫn quay đầu nhìn lại cô đang đứng trên cửa sổ nhìn xuống. Anh khẽ vẫy tay trước khi bước vào xe. Nhưng cô lập tức rời cửa sổ, bỏ quên cả lời chào tạm biệt của anh. Có chút ko vui, ngồi vào chiếc xe đang mở cửa.

“Đại ca sao vậy?” Luân hỏi từ ghế trước.

“Ko sao! Chạy đi!” Tú Triết nói giọng lạnh băng như thường.

Cuối cùng thì cũng có 1 ngày ko có hẳn ở đây. Minh quyết định khám phá căn phòng của hẳn. Thật ra thì cô phải cảm ơn Tú Triết vì cái tính bừa bãi của anh ta, nên ít nhất mỗi ngày cô đều có chút việc để làm. Tú Triết là 1 người bừa bộn, mỗi khi thay xong quần áo, hẳn đều vứt ngay xuống sàn, hoặc là thuận tay ném vào tủ áo để lấy chiếc khác. Nhưng mỗi khi Minh định dọn dẹp thì anh ta lại giật ngay lại và ko để cho cô đụng tay. Thật ra thì mỗi ngày anh chỉ phải lo tới việc vứt đồ và xả rác, hàng ngày vào buổi sáng khi anh ra ngoài ăn bữa sáng, thì thế nào cũng có người hầu vào dọn dẹp cho anh. Nhưng từ khi mang cô trở về phòng, thì anh khóa trái cửa lại, ko cho ai vào và thậm trí anh cũng ko ra ngoài trừ khi có cuộc gọi quan trọng. Điều đó khiến cho căn phòng hoàn toàn ko được chăm sóc. Nhưng anh lại ko thích nhìn thấy Minh dọn dẹp như con ở trong phòng. Ko rõ tại sao cứ như anh đang xử tệ quá với cô. Nhìn gương mặt cô sau đêm đó, anh cảm thấy cô quá mỏng manh đến nỗi dường như bàn tay anh chỉ cần siết mạnh thì cô sẽ vỡ tan. Cho nên anh ko muốn cô phải lau dọn gì trong căn phòng này cả.

Khi đi Tú Triết khóa Minh lại trong phòng. Thường thì Minh ko phải 1 người tò mò, nhưng khi bạn quá nhàn rồi bạn sẽ tự hỏi mình nên làm gì. Minh quan sát căn phòng mọi phía, cô dọn dẹp những giấy tờ bừa bãi trên chiếc bàn của anh, nhặt lại những chiếc bút vương vãi. Trải lại tấm ga trải giường sộc xệch, vuốt thẳng lại chiếc chăn đang nhăn nhoe. Nhặt những quần áo vương vãi khắp sàn cho vào chậu trong phòng tắm. Cô bắt đầu công việc giặt giũ của mình. Minh khẽ khẽ hát. Thật là thanh thoi khi ở trong 1 căn phòng 1 mình. Cô cảm thấy dường như mình đang ở nhà làm công việc thường nhật. Cô làm bầm hát 1 mình. Vui vẻ nhìn những bong bóng xà phòng trong chậu. Rồi cô nghe có tiếng mở cửa, cô ngó đầu ra khỏi phòng tắm, thì ra là 1 cô giúp việc bước vào. Trên tay cô là bữa ăn trưa và 1 vài bộ đồ cho cô mặc. Mỗi ngày Tú Triết đều cho người mang đồ mới giặt tới c

ho Minh. Minh cười đáp lại, vì đã lâu lắm rồi cô mới nhìn thấy 1 người nào khác ngoài tên khốn đó.

“Quần áo của cô!” cô giúp việc lịch sự, cười nói.

“Cám ơn chị! Ah chị có thể chờ em 1 chút ko?”

“Dạ?”

“Đừng dạ. Em nghĩ chị bằng tuổi chị gái em!” Minh tươi cười quay lại phòng tắm, cô nói vọng ra “Em sắp xong rồi chị đợi 1 chút thôi! Chị cứ ngồi xem ti vi cũng được!”

Cô giúp việc vô cùng bối rối “Minh ah..”

Một lúc sau Minh khệ nệ bê ra 1 chậu quần áo vừa giặt xong. Cô đặt xuống sàn lấy tay đang ướt quệt mặt “Em giặt xong rồi! Chị có thể mang ra sân phơi giúp em được ko?”

Cô giúp việc đứng sững, “Cậu chủ sẽ giết tôi mất!! Ko được để cô làm việc này đâu!”

Minh tươi cười nháy mắt “Chị đừng lo! Đây là bí mật. Hắn ta sẽ ko biết đâu!”

Cô giúp việc đành bê chậu đồ ra đóng cửa lại, cô khẽ cười vì có vẻ cô gái này thật sự rất dễ mến. Minh bắt tay vào ngồi vô bàn đánh chén bữa trưa của mình. Ko có gì phiền toái thật là tốt. Nhưng khi đưa thìa lên miệng cô lại khựng lại. Bình thường những bữa cơm của mấy ngày nay, hần luôn đưa thìa cho cô, khi cô gấp miếng đầu tiên hần luôn nhìn cô chăm chăm như xem cô có thấy ngon miệng ko. Gạt bỏ ra khỏi đầu 1 chút thoáng qua về hần cô tiếp tục ăn, nhưng chẳng may trong bát nước chấm có chút ớt, Minh nhăn mặt. Cô ăn cay ko giỏi, thông thường cô rất ít ăn đồ cay, đặc biệt là nước chấm cô ko bao giờ dùng tới ớt. Minh cầm lấy chiếc cốc, trong cốc ko có nước. Tuy chỉ mới ăn với nhau vài bữa cơm, nhưng Tú Triết cũng phát hiện Minh luôn cần 1 cốc nước trong bữa cơm, cho nên anh ta luôn rót sẵn. Đột nhiên Minh cảm giác, hình như chỉ là hình như thôi.. có phải hần đang cố tình chăm sóc cô hay ko. Ko, ko thể nào. Chắc chắn là ko phải rồi. Chắc chắn là ko phải. Bởi vì hần là xã hội đen, hần là loại người ko có nhân tính. Hơn nữa ko thể có lý do nào khiến hần phải chăm sóc cho cô. Cô ko phải loại người có thể khiến người ta yêu mến mình.

Minh là 1 người khá nhạy cảm với những mối quan hệ của người khác, cô nhận biết rất dễ khi chị cô để ý 1 ai đó, hoặc 1 ai đó có ý với chị cô. Nhưng với những người có ý với cô thì cô lại hoàn toàn ko có chút khái niệm nào hết. Nói cô quá khờ khạo cũng được, nhưng nên nói là cô quá ngây thơ. Vì cô nghĩ rằng cô quá thiếu nữ tính, hay hoàn toàn ko xinh xắn để có thể trở thành mục tiêu của 1 ai đó. Có 1 vài người luôn nhìn ngắm cô từ xa, nhưng cô lại hoàn toàn ko để ý. Có 1 vài người đi qua đi lại nơi cô vẫn thường ngồi, nhưng đối với cô đó chỉ là những người đi qua, có những người đôi khi chạy tới đưa cho cô 1 lon nước, hay 1 vài thứ đồ ăn vặt. Cô chỉ coi đó là những người thật là tốt bụng. Cô có nụ cười tươi, đôi mắt sáng, gương mặt ưa nhìn. Nhưng cô lại hoàn toàn ko cho đó là điều mình có. Minh là vậy, cho nên tới khi đã học đại học, nhưng cô vẫn chỉ là 1 cô bé chưa lớn, ko hề nghĩ về tình yêu, và cũng ko cho rằng tình yêu dành cho mình.

Sau khi đã tận hưởng xong bữa trưa ngon lành, Minh nằm dài xuống chiếc ghế. Xoa xoa chiếc bụng. Chiều nay cô nên làm gì nhỉ. Cô biết chắc cô ko thể ra khỏi phòng vì hần ta đã dặn người khác khóa cửa rồi. Minh khẽ vận mình, ngước ra cửa sổ, cô tiến tới chiếc giường, ngồi dựa mình vào khung kính. Ngoài kia gió đang vui đùa với những lùm cây, cuộc sống đang tiếp diễn, ở nơi nào đó, chị gái cô đang làm gì? Mọi người đang làm gì? Và.. hần ta đang làm gì? Hình như chỉ có cuộc sống của cô như đang ngừng trôi vậy. Nhắm mắt lại và tưởng tượng, giả như cô được ra khỏi đây.

Hà Nội vẫn còn hơi nóng nồm của những cơn mưa rào vừa qua, ánh đèn pha len vào những con đường phố cổ, rêu phong và hiện đại, Hà Nội vẫn mình trong cái ko khí ồn ã đó. Thông thường anh thích những nơi nhộn nhịp hơn là những thứ yên tĩnh. Ngồi trong phòng mình, nhìn ra cửa sổ những ánh đèn đang di động, bất giác anh tự hỏi giờ này cô đang làm gì?

Cốc .. Cốc.. Cốc ...

“Vào đi!” Tú Triết nói, giọng lạnh băng.

“Đại ca, anh có muốn ra ngoài vui chơi 1 chút ko?” Luân hỏi tay sóng lại cổ áo vết của mình.

“Đi đâu?” Tú Triết nói giọng mơ hồ.

“Đi kiếm 1 vài em và tìm vài chỗ vui về!” Luân nói với gương mặt hớn hờ.

“Đề làm gì?” Triết vẫn hỏi 1 cách thờ ơ.

“Đề vui về..” Luân ngập ngừng bắt đầu khó hiểu với vẻ mặt của đại ca.

“Vui về?” Tú Triết lơ mơ như người mất hồn, giờ tâm trí của anh đang ở 1 nơi khác. Một nơi hoàn toàn khác với khung cảnh này. Đột nhiên anh cảm thấy mơ hồ, ko còn mùi hương nhẹ nhẹ nổi khi anh vui mình vào chăn, ko còn những bữa cơm ngon miệng, ko còn việc đuổi bắt theo cô cả ngày, ko còn những buổi sáng tỉnh dậy nhìn thấy gương mặt vẫn còn đang mơ màng của cô. Đột nhiên tất cả làm cho anh cảm thấy mơ hồ, giống như thể đây ko phải cuộc sống của anh vậy.

“Nam mới nói với em 1 chỗ hay lắm. Có rất nhiều em xinh xắn lại biết chiều lòng người!” Luân nói giọng bồn chột.

“Chiều lòng người?” Tú Triết hỏi, “Làm sao để chiều được lòng người?”

“Dạ? Cái đó.. cái đó.. chắc mấy cô gái đó mới rõ được..” Luân trả lời đầy vẻ bối rối.

“Vậy thì đi!” Tú Triết nhắc người khỏi ghế. Anh muốn xem xem làm thế nào để chiều lòng người, hơn nữa nếu ko ra khỏi đây thì có lẽ anh sẽ tìm cách để trở về nơi đó mất.

Cửa căn phòng bật mở, 5 cô gái ăn mặc vô cùng thiếu vài bước vào, len vào ngồi giữa 3 chàng trai. Tú Triết ko buồn quay đầu lấy 1 lần, thậm trí anh ko thèm liếc mắt ngó sang tới 1 lần. Anh ngồi đó, nhìn họ ưỡn ẹo, mời anh rượu, đon đả và vòng bàn tay mân mê trên thân thể anh. Ko phản ứng, quá nhàn chán và rẻ tiền. Bàn tay của họ quá thô, móng tay thì trông như quái vật, còn cái mặt. Trông vừa giống ác thú vừa giống phù thủy, trát gì mà thấy ghê. Cơ thể thì béo núc ních như đồng xúc xích nhìn đã thấy ón rồi. Thật ra mà nói những cô gái vừa bước vào đều thuộc tầm cỡ người mẫu, ko quá gầy cũng ko quá béo, có mông, có eo, có ngực. Nhưng ko rõ tại sao giờ với anh các cô thật sự ko khác gì đồng thịt thủ. Mỗi khi bàn tay họ chạm vào người anh, anh lại nhớ bàn tay nhỏ xíu của cô, mềm mại và thơm mùi sữa. Mỗi 1 lần họ dựa dẫm vào anh, anh chỉ nghĩ thấy 1 mùi nước hoa nồng nặc tới nhức đầu. Mỗi khi họ khoe khoang với anh thân thể của họ, anh lại nhớ tới thân hình nhỏ bé của cô trong bộ quần áo ngủ rộng thùng thình với bờ vai gầy của cô, làn da trắng nõn nà, mềm mại..

“Ôi sao anh ko đợi em cùng uống với. Uống gì mà nhanh vậy?” cô gái mon tron vuốt nhẹ từ mạng tai anh xuống cổ áo.

Anh lại uống thêm ly nữa, ko nói gì. Cảm giác này là gì nhỉ, thật sự ngay từ khi ko thấy được cô ta trong tầm mắt thì tâm trạng anh đột nhiên trong lòng anh đã thấy lo lắng rồi, cảm giác bồn chồn mà anh ko bao giờ có được từ trước tới nay. Tại sao nhỉ? Thật ra cô ta là gì mà có thể khiến anh lo lắng như thế này? Và giờ vì cô ta, tất cả những người khác trở thành xấu xí. Cô ta thật là 1 con quỷ xấu xa. Vô cùng xấu xa.

Anh giữ chặt lại bàn tay mân mê xuống cổ anh sâu hơn, cô gái nhìn anh, gương mặt lạnh lùng của anh có sức thu hút tới kì lạ. Cô gái khẽ nhưong cổ lên, đợi chờ 1 nụ hôn đủ lạnh băng cũng được. Nhưng tất cả chỉ là sự thờ ơ của anh, anh dứt mạnh tay cô ra, và đứng dậy.

“Đại ca anh đi đâu vậy?” Nam và Luân bỏ vội cốc rượu đang dang dở. Khẽ nhắc người dậy khỏi ghế.

“Hai cậu cứ ở lại đi. Tôi về trước!”

Nhìn theo bóng dáng Tú Triết lướt qua cửa, Nam và Luân chỉ còn biết quay lại nhìn nhau. Từ lúc nào mà đại ca trở thành 1 người ko có nhu cầu như vậy nhỉ? Từ lúc nào mà anh ta lại ko thích những cuộc chơi bằng việc ngồi ở nhà.

Lái xe vào sân, đóng rầm cửa lại và lên nhà. Việc đầu tiên anh làm là tìm chiếc điện thoại. Anh nhắc ống nghe lên, quay số. Người vú già nhắc máy ở đầu dây.

“Cô ấy thế nào rồi?” anh hỏi giọng anh trầm xuống. Một chút lo lắng hiện lên, liệu cô ấy có chạy mất rồi ko? Ko có anh thì anh sẽ cứu con cóc muốn chạy trốn còn đi cứu người đây? Ai sẽ cứu 1 kẻ ko biết bơi còn dám lao xuống sông cứu người khác đây?

“Cô ấy vừa dùng xong bữa tối. Nhưng..” bà vú hơi ngập ngừng.

“Có chuyện gì sao?” Tú Triết lo lắng.

“Cô ấy đang dọn dẹp lại phòng của cậu.”

“Dọn dẹp?” Tú Triết hỏi lại giọng đầy bất ngờ.

“Vâng. Tôi rất muốn làm nhưng cô ấy ko cho chúng tôi làm!” bà nói giọng hơi thấp xuống.

“Được rồi! Gọi cô ấy ra nghe điện thoại cho tôi!” Tú Triết nói với giọng đanh lại.

Người vú già đành cầm chiếc điện thoại chạy dọc hành lang tới trước cửa phòng của anh. Bà tra chìa khóa vào và mở cửa. Minh đang đứng trên giường cố gỡ tấm rèm cửa xuống, thấy tiếng động cô quay người lại.

“Điện thoại của cậu chủ!” bà vú nói đưa điện thoại cho cô. Cô nhăn mặt và lắc đầu ý là cô ko muốn nói chuyện. Nhưng với ánh mắt tha thiết như thế “Nếu cô ko nghe thì cậu chủ sẽ ko để tôi yên đâu!!” Minh đành miễn cưỡng cầm lấy máy.

“Alo!” Tú Triết nói hy vọng đợi hồi âm, nhưng anh biết rằng sẽ ko có hồi âm “Vẫn ko muốn nói chuyện sao?”

“...” cô vẫn im lặng, 1 tay cầm ống nghe và 1 tay chống hông tỏ vẻ khó chịu.

“Cả ngày nay cô đã làm gì? Ăn tối chưa? Cô đang làm gì vậy? Tôi nghe người ta nói, cô đang dọn dẹp phải ko? Ko phải đã bảo cô ko cần phải dọn sao? Đừng có làm phiền tôi rồi tung lên đấy!” dường như mọi câu nói của anh đều tuôn ra hoàn toàn ko thể giữ lại. Cũng ko biết tại sao anh trở nên nhiều lời và lúng túng khi nói chuyện điện thoại với cô. Và nhất là khi rõ ràng chỉ có 1 mình anh đang độc thoại. Nhưng anh lại ko muốn cúp máy. Ít ra thì anh biết chắc rằng cô vẫn đang ở đó, trong căn phòng của anh.

Cầm ống nghe 1 cách miễn cưỡng, Minh chẳng thích phải nói chuyện với anh 1 chút nào, nhưng bà giúp việc lại khiến cô khó bề từ chối. Cô cứ kệ cho anh muốn nói gì thì nói, cô ko để tâm lắm tới những lời nói băng của của anh. Chỉ cảm thấy chút bức bối vì sao bỗng nhiên anh lại nói quá nhiều như thế. Ngồi xuống giường vẫn cầm ống nghe áp vào tai, cô đang ước giá như bà giúp việc ko có ở đây chắc cô sẽ úp chiếc điện thoại xuống, mặc kệ cho hấn tự nói chuyện 1 mình. Nhưng bỗng nhiên hấn dừng lại.. Cô nghe thấy từ đầu dây bên kia tiếng hấn thở ra 1 hơi rất mạnh, rồi im lặng vài giây.. Và..

“Tôi nghĩ là tôi sẽ về sớm..đề..” Tú Triết ngập ngừng rồi dường như tiếng nói của anh bị nuốt vào trong.. “Thôi muộn rồi!! Ngủ ngon!”, anh bói rồi rồi cúp

máy thật nhanh. Ở đầu dây bên kia Minh nhìn cái điện thoại với vẻ mặt quái lạ, hẳn ta muốn nói gì nhỉ, cô hoàn toàn nghe ko rõ. Còn lúc này có 1 người đang dự

a người vào ghế, với nhịp tim đập dồn dập. Cuối cùng vẫn ko thể nói ra câu “để gặp em, vì tôi nhớ em!”. Đột nhiên anh cảm thấy mình thật nực cười. Từng này tuổi đầu chưa bao giờ anh trở nên bối rối thế này. Cũng chưa bao giờ trở thành vô dụng thế này. Đứng dậy khỏi ghế, anh bước vào phòng tắm dội nước lạnh cho cái đầu của mình bớt mê mụi. Con gái chỉ là món hàng hóa trong tay anh, anh có thể có bao nhiêu tùy thích, dù có là ai đi chăng nữa. Ko nhớ thương, ko tình cảm, họ là sinh vật chỉ chạy theo đồng tiền và anh là người sẽ kiếm tiền từ sự thực dụng của họ. Cuộc sống là thế, anh đã gặp quá nhiều phụ nữ, tìm mọi cách để lấy những người đàn ông giàu có, mối chài và giả đồ. Nhưng còn cô gái đó thì lại thật kì lạ, ngang bướng và ngổ ngược. Anh chưa gặp cô gái nào lại ngang ngạnh tới vậy. Anh nhót cô ko biết bao nhiêu lần, hành hạ cô, thậm trí có lần trong cơn giận dữ anh còn đánh cô, nhưng cô ta vẫn hoàn toàn ko sợ anh, cô ta vẫn cứ nhìn thẳng vào mắt anh mỗi khi nói chuyện, điều đó làm cho anh bỗng cảm thấy mình thật tệ. Có vẻ như anh làm sai quá nhiều, nên mỗi khi nhìn vào đôi mắt sáng của cô thì anh lại thấy mình trở thành nhỏ bé. Đôi khi chỉ đôi khi thôi, anh hoàn toàn quên mất cô chỉ là 1 món hàng mà anh mua về. Và đôi khi, cũng chỉ là đôi khi thôi anh tự nói với mình rằng anh ko hề cần cô ấy 1 chút nào cho 1 giấc ngủ ngon, cho 1 bữa ăn ấm cúng. Nhưng rồi tất cả những cái đôi khi ấy trở thành cố hữu. Cứ đôi khi rồi trở thành thường nhật.

Hoàn toàn ko biết tới những suy nghĩ rối như tơ vò của Tú Triết, hoàn toàn ko biết cái hít sâu rồi thở mạnh ra chỉ để lấy thêm can đảm của anh, hoàn toàn ko biết câu nói nghẹn lại ko thể thoát ra khỏi cuống họng của anh, cô hoàn toàn ko biết rất nhiều thứ. Sau cuộc điện thoại của hắn, bà giúp việc cầm chiếc điện thoại mang ra ngoài ngay lập tức, ko để cô kịp bấm dù chỉ 1 con số nào. Đúng là dân chuyên nghiệp, hành động cũng thật cẩn mật. Minh nghĩ vậy nhìn cánh cửa vừa được đóng kín. Rồi cô quay người lại bước trên chiếc giường với tay hạ bức màn cửa xuống. Ôm bức màn mang vào phòng tắm, thả vào cái chậu to tướng, cô mở nước ra rồi ra phòng ngoài, mở chiếc tủ của anh, hy vọng tìm thấy 1 tấm màn hay gì đó. Nhưng Minh hoàn toàn sững sờ, con mắt cô như sắp lòi ra khỏi tròng. Trước mặt cô nếu nói là 1 bãi chiến trường thì còn quá nhẹ. Làm sao mà trong cái tủ quần áo lại có thể bẽ bộn thế này chứ. Nào bít tất đã bốc mùi nồng nặc, chiếc áo toàn mồ hôi đang tỏa hương, những bộ vét được vứt lung tung trong cái ngăn tủ mà bên ngoài trong thật sạch sẽ. 1 sự bẽ bối tuyệt đối, cô tự hỏi làm sao anh ta có thể gây ra khung cảnh hỗn loạn này, thật đáng nể. Đi vào phòng tắm khóa vòi nước lại, cô xắn tay áo vào việc dọn dẹp lại chiếc tủ. Công việc này khá là vất vả, Minh thức cả đêm chỉ để giặt cái đồng đồ hỗn độn của hắn ta. Cô còn mang chút nước hoa ra xịt trong tủ, hy vọng khử đi cái mùi “sát khí” mà hắn để lại. Khi dọn dẹp xong thì mặt trời đã lên thật cao. Có người bước vào, là 1 cô hầu gái mang bữa sáng tới cho cô. Trước khi đi Tú Triết có dặn dò kĩ phải cho cô ăn đầy đủ, ko được để cô bỏ bữa. Thường thì Minh ăn khá là ít, ko phải vì com ko ngon, mà bởi vì từ nhỏ cô đã ko phải dạng ăn nhiều, đặc biệt thói quen làm việc bán mạng của cô thường khiến cho những bữa ăn bị quên lãng, tới khi cô nhận ra con đói thì có vẻ như đã quá muộn rồi. Minh thường bỏ bữa mỗi khi ko có chị gái cô ở cạnh, tật lười ăn cố hữu của cô như 1 căn bệnh nan y mà chẳng ai có thể chữa được. Nhưng có 1 điều khá kì lạ, cô rất giỏi ăn vặt, nhất là đồ ngọt, cô có thể ăn cả 1 ổ bánh gato thật to, trong nhà cô luôn có những đồ ăn linh tinh và rất nhiều kẹo. Cô là 1 con sâu hảo ngọt, vì thế cho nên cô từng khổn khổ rất nhiều lần vì mấy cái răng sâu. Nhưng dù cho cô hay ăn đồ ngọt, và rất hay ăn đêm thì cô lại hoàn toàn ko thể nào béo lên được. Đó là điều mà chị cô vẫn hay thắc mắc nhất. Tuy mỗi bữa com cô ăn ko nhiều, nhưng thông thường cũng ko quá ít. Bù lại cô ăn rất nhiều bánh kẹo, chocolate, và những thứ kem nhiều chất béo nhưng người cô thì cứ gầy như thế cô đói ăn vậy. Đôi khi Nguyệt thường tức giận vì điều đó, trong khi cô phải cố gắng để ko tăng cân thì Minh cứ ăn những gì cô thích mà chẳng béo lên chút nào.

Vui vẻ và sáng khoái Minh vươn vai 1 cái, cô quay lại tươi cười với cô giúp việc. Người giúp việc choáng ngợp trước nụ cười rạng ngời của cô, cô trở nên lúng túng và bất giác miệng cô nở 1 nụ cười từ lúc nào. Minh là 1 người rất dễ tính, những người giúp việc trong cái gia đình xã hội đen này chưa bao giờ được nhận 1 nụ cười từ bất cứ người chủ nào. Họ luôn có bộ mặt sát khí, lạnh băng và luôn miệng ra lệnh. Chứ ko phải tươi cười giống như cô gái này. Cô giúp việc tự nhủ thầm, thật đáng tiếc nếu cứ nhót cô ấy trong này. Thu dọn bữa sáng cho Minh xong, cô mang hộ Minh đồng đồ ra ngoài phơi. Khép cửa lại và lắc đầu. Có lẽ cô ấy phải thức cả đêm mới làm xong đồng đồ công việc này.

Ăn xong bữa sáng, Minh bắt đầu thấy mi mắt của mình nặng xuống. Cô gối đầu lên thành chiếc ghế, từ từ từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Đại ca tại sao lại nóng vội như vậy?” Luân hỏi “Chúng ta vừa về thành phố chưa tới 2 ngày. Công việc cũng xong rồi, vui chơi chút đi!”

Tú Triết ko nói câu gì, chỉ khẽ liếc Luân 1 cái làm cho hắn lạnh cả sống lưng rồi im bật. Nam ngồi bên cạnh cũng được hưởng chút gió buốt, bèn vội vàng mau miệng.

“Đại ca có chuyện gì đang suy nghĩ?”

Tú Triết vẫn im lặng, một lúc mới nói “Có nói các cậu cũng ko biết được.”

“Thì đại ca cứ nói ra đi chúng em mới biết được có giúp được hay ko chứ!” Luân nói “Chúng ta quen nhau lâu như vậy, có chuyện gì mà chúng em ko cùng gánh vác đại ca. Anh cứ nói đi. Chuyện gì chúng em cũng sẽ làm.” Vỗ mạnh vào ngực mình, Luân nói đầy chắc chắn.

Tú Triết có chút ngập ngừng. Nhìn ra ngoài cửa xe 1 lúc, anh bắt đầu nói “Làm thế nào mới có thể lấy lòng 1 cô gái!”

Kít....

Tú Triết hơi cúi người về phía trước theo quán tính của xe, Nam vừa phanh gấp lại ngay sau khi nghe câu hỏi vừa rồi, Luân cũng hơi nghiêng ngả nhưng ko còn quan trọng, anh vẫn đang chăm chăm nhìn vào đại ca của mình với ánh mắt hoang mang và sững sờ.

“Đi kiểu gì vậy?” Tú Triết bực bội nói.

“Đại ca, anh muốn lấy lòng cô gái nào vậy?” Luân hỏi ngỡ ngàng nhưng trong lòng đã có chủ ý, chỉ là muốn xác nhận rõ hơn mà thôi.

“Ko ai cả.” Tú Triết lạnh lùng quay đi, ko thèm nhìn vào mặt Luân “Chỉ hơi tò mò thôi!” anh nói như để chữa cháy cho câu hỏi ko nên có của mình.

Nam và Luân khẽ trao nhau 1 cái liếc mắt lén lút, rồi Nam nói “Lấy lòng con gái có gì là khó đâu!”

“Phải đây với con gái chỉ cần đồ ngọt 1 chút là đã ăn được rồi!” Luân thêm vào.

“Đồ ngọt?” Tú Triết quay đầu lại nhìn 2 tên đệ tử về mặt muốn biết nhiều hơn.

“Thì ví dụ như mua cho họ đồ trang sức, quần áo đắt tiền. Em chỉ cần mua cho họ vài đồ hàng hiệu thế là họ theo em liền. Đến cô khó tính nhất cũng chỉ cần mua cho đến cái vòng cổ thứ 3 là đồ rồi.” Luân nói tự tin vỗ ngực.

Tú Triết trầm ngâm đặt tay lên cằm suy nghĩ, 1 lúc anh nói “Đến Parkson đi!”

6h30’

“Đại ca, mua vậy là đủ rồi. Anh còn muốn mua bao nhiêu nữa?” Nam nói giọng nài nỉ, trên tay anh đang cầm tổng cộng là 7 chiếc túi trong đó chứa đến 5 chiếc váy và 3 chiếc quần, 3 cái áo. Lúc này Tú Triết vẫn đang tiếp tục tiến quân vào hàng trang sức.

“Ko phải còn chưa mua trang sức với giày sao?” Tú Triết nói, vẫn tiếp tục bước đi. Luân vs Nam vội vàng chạy theo, họ ngán ngẩm nhìn nhau. Lần đầu tiên họ thấy đại ca đi mua đồ cho con gái, lại còn mua tới độ tay họ phải xách tay kia cũng xách mà vẫn còn muốn mua tiếp. Thông thường Tú Triết ko mấy hứng thú với mua sắm. Có thì thoáng vào cửa hàng mua vài bộ vét, thắt lưng đồng hồ, giày. Nhưng thường anh chỉ nói mẩu và số, chứ ko mấy khi muốn lang thang nơi nọ nơi kia.

Vừa bước chân vào cửa 1 cô nhân viên trẻ với chiếc váy zip ngắn đã niềm nở ra chào đón. Nam và Luân nhìn cô cười còn Tú Triết đi thẳng luôn qua mặt cô vào trong cửa hàng. Khuôn mặt anh lạnh lùng. Trọn 2 bộ nữ trang với đá màu xanh biển rất đẹp ko biết tại sao anh thấy cô rất hợp với màu xanh biển. Sau khi trả tiền, anh đi ra cửa bỗng anh dừng lại, bày ở bàn ngoài cùng là 1 sợi dây mảnh, với chiếc mặt dây hình con mèo đang nhón chân như vừa nhảy xuống đất chiếc đuôi của nó vòng lên rất điệu dàng, hai mắt chú mèo được đính những viên đá đen óng ả, trên cổ mèo là 1 viên ngọc xanh biển sẫm, chú mèo đang nhón chân đứng trên 1 hình mặt trăng lưỡi liềm được làm bằng những đường cong, ở hai đầu mặt trăng nối với sợi dây. Tú Triết dừng lại. Chỉ tay vào túi kính. Cô bán hàng chạy nhanh lại mở tủ ra đưa anh xem sợi dây. Nhìn nó 1 cách đắm đuối, con mèo nhỏ thật sự rất giống cô.

“Gói cho tôi sợi dây này!” anh nói, rút ví ra để trả tiền.

Nam và Luân tiến tới đứng sau lưng anh, nhìn sợi dây và trầm nghĩ, “Đại ca mình chết chắc rồi!!”

Mình khờ trở mình trên ghế, bữa tối làm cho cô trở nên nặng nề, nhìn căn phòng sạch sẽ cô mỉm cười. Nhưng sau khi dọn dẹp xong hết rồi thì cô lại chẳng có việc gì để làm nữa. Một cảm giác nhàn chán ập tới như thường nhật. Cô ước gì cô có việc gì đó làm. Nhìn chiếc bàn làm việc với cái giá sách là nơi sạch sẽ nhất trong căn phòng, cô bủi môi “Đúng là chỉ để trưng cho đẹp. Hắn ta thì đọc sách gì chứ!” nhưng ko phải ý tồi cho 1 quyển sách. Bật tivi chương trình hoạt hình Minh tiến tới lấy 1 quyển sách, ngồi phịch xuống ghế cô nhìn chiếc tivi “Lại chiếu lại nữa rồi!” Minh khờ bủi môi. Minh có thể xem là 1 cô gái kì lạ, nếu bạn hỏi cô về sở thích bạn sẽ nhận được những câu trả lời thế này:

Màu ưa thích : Đen, trắng, xanh biển.

Món ăn ưa thích : Bánh kẹo, kem, đồ ngọt..

Sở thích : ăn đồ ngọt, và xem truyện hình.

Chương trình yêu thích : Cartoon net world, Disney channel.

Sách ưa thích : Truyện tranh..

Trái với vẻ ngoài ngang bướng và khó bảo của mình, thật sự Minh chỉ là 1 đứa trẻ với đồng sở thích ngớ ngẩn của cô. Nhớ lại hồi học cấp 1, trong giờ kiểm tra cô đã cho bạn chép toàn bộ bài chỉ để đổi lấy 1 cái kẹo que. Sau đó thì cô bị phạt viết bảng kiểm điểm và mẹ cô đã cho cô 1 trận no đòn. Lên cấp 2 thì có 1 cậu bạn v. rất thích cô lúc nào cũng cho cô kẹo, nên Minh suốt ngày lơ đãng theo cậu ta, cho tới khi cậu ta chuyển trường. Lên cấp ba, mỗi lần chị cô muốn nhờ cô làm chuyện gì thì chỉ cần

n 1 chiếc kẹo que thật to, hay 1 ổ bánh kem pháp là thế nào Minh cũng làm hết mọi việc ko ca thán. Cho nên mới nói, cô thật ra là 1 người rất dễ dụ dỗ, vì cô là tín đồ của đồ ngọt. Nhưng cô lại giấu khá kỹ điều này. Vì từ khi cô bắt đầu học cấp 3 mọi chuyện trở nên khó khăn hơn nếu có 1 vài kẻ cơ hội muốn lợi dụng sở thích của cô. Giống như có lần đó là vào giữa học kỳ 2 của lớp 10, có 1 cậu bạn đã tặng cô 1 cái kẹo, mà cái thói cứ ai cho Minh kẹo thì Minh nghĩ người đó rất tốt, cô rất quý người đó. (Cô ta có cái suy nghĩ ngây thơ vậy đó =.=) Nên khi cậu ta hỏi cô “cậu có quý tớ ko?” thì cô gập đầu cái rụp. Và rồi đến một ngày kia, cậu bạn nhỏ ngây thơ nghĩ rằng cần có 1 bước tiến cho tình cảm của mình, thế là cậu ta tiến lại gần gương mặt của Minh, gần hơn, và gần hơn ... Câu chuyện kết thúc bằng 1 cú trời giáng vào mặt cậu ta và từ đó Minh trở nên cảnh giác với những từ như “quý”, “yêu”, “thích”.

Một thói quen nữa của cô đó là luôn bật ti vi hay 1 thứ nào đó có thể phát tiếng động khi cô ở nhà, dù có thể cô ko xem. Cũng có thể tại cô cần nghe tiếng người nào đó khác ngoài mình mỗi khi cô ở nhà 1 mình, có lẽ là 1 sự khóa lấp đi nỗi cô đơn.

Cô ngồi khoanh 2 chân lại trên ghế, đặt quyển sách lên đùi và bắt đầu đọc. Quyển sách có tên là “Ranh giới giữa sinh và tử. Cách vượt rào cản và hướng tới thành công.” Dù quyển sách mang chủ đề kinh tế, thêm cái bìa cũng khá là học thức, với 1 hình bóng người đàn ông đeo kính màu đen trên nền bìa trắng, những dòng chữ thuộc dạng chữ mộc gọn, đơn điệu nhưng hiệu quả hợp với chủ đề kinh tế cần nhanh nhẹn và tháo vát được viết màu xanh lá nhạt, còn riêng chữ thành công lại là 1 màu khác và kích thước hơi to hơn. Có lẽ tại bị hấp cảm với bố cục và sắp đặt nên mỗi lần nhìn tới cuốn sách là y như rằng cô lại nghĩ ngay đến style chữ và màu sắc. Mở cuốn sách ra đọc mấy mớ lý thuyết hoàn toàn lạ hoắc về kinh tế. Cô tự nói với mình “Hèn gì hắn ko dụng lấy 1 lần.” Những ý tưởng và kinh nghiệm trong cuốn sách tuy trải ra 1 cách rất cởi mở và có vẻ thân thiện, nhưng vẫn cứ làm cho 1 người như

cô thấy nhàm chán và khô cứng.Đang ngồi lấy tay che miệng ngáp thì Minh thấy cửa phòng bật mở.Cô quay đầu nhìn ra phía cửa,khuôn mặt chán nản trở thành khó chịu.

Tú Triết đứng ở cửa,tay vẫn chưa buông tay nắm cửa ra,1 chân vẫn trong tư thế đang bước,anh đứng trên ngưỡng cửa nhìn cô.Theo sau là Nam và Luân với 1 mớ túi sách đang nhẩn nha vì mệt mỏi phải chạy xe máy tiếng đồng hồ ko ngủ để về tới đây.Căn phòng bỗng trở nên im lặng lạ thường,chỉ còn nghe tiếng những chiếc túi va vào nhau sột soạt,và tiếng chiếc đồng hồ trên tường kêu tích tắc từng giây đều đặn.

Giờ đã là 2 giờ sáng.Nam và Luân như trút được gánh nặng,họ đặt mớ túi ngay cửa phòng,rồi lẹ làng quay người trở về phòng mình.Quá mệt mỏi trong 1 chuyến đi xuyên đêm chỉ để học tốc về đây theo ý đại ca của họ.Điều họ muốn nhất bây giờ là về phòng tắm 1 trận rồi lăn đùng ra giường ko cần biết tới ngày mai.

Nam và Luân đi khỏi càng làm cho căn phòng trở nên im lặng hơn bao giờ hết,Minh quay đầu lại vào cuốn sách chán ngắt đang đọc dở,Tú Triết thì bước nốt bước chân còn dang dở vào phòng và đóng cửa lại.

“Sao vẫn chưa ngủ?” anh hỏi giọng hơi trầm xuống.

Minh vẫn tiếp tục đọc cuốn sách,vì cô nghĩ cuốn sách này xem ra còn thú vị hơn nhiều so với việc nói chuyện với hấn ta.Cô lật trang sách,cũng ko buồn quay sang nhìn anh lấy 1 cái.

Đứng gần chiếc cửa 1 lúc,anh cảm giác lúng túng thật sự.Chợt nghĩ tới điều mà Nam và Luân nói anh cúi xuống cầm mớ túi đang để dưới đất giờ lên nói với Minh “Tôi mua cho cô ít đồ!”

Minh vẫn tiếp tục đọc đến trang tiếp theo,cô ko buồn ngẩng đầu lên nhìn anh.Anh bắt đầu ngồi xuống bên cạnh cô trên chiếc ghế sofa và lôi trong túi ra những thứ mình mua được “Đẹp ko?” giờ lên 1 chiếc váy trắng có những bông hoa nhỏ liti màu đen,với 1 dải lụa đen thấp ngang ngực lên cho cô anh cố nặn ra 1 nụ cười gượng gạo.A đã tưởng tượng nếu cô mặc chiếc váy này thật sự sẽ rất đẹp.Cô vẫn tiếp tục giờ sách.Anh lại lấy 1 món khác,rồi từng món từng món được mang ra trải đầy trên bàn,nhưng Minh vẫn ko buồn nhìn lấy 1 lần.Anh bắt đầu mất kiên nhẫn.Nên sợi dây truyền cuối cùng anh đã ko mang ra nữa.Bàn tay anh nắm chặt lại,hàm răng anh nghiến chặt.Anh bật dậy khỏi ghế sofa,đi vào phòng tắm.

Khi cánh cửa phòng tắm đóng lại,Minh ngược mặt lên nhìn về chiếc cửa “Thật tội nghiệp!” cô nói khẽ nhìn cánh cửa về thông cảm,quay lại bàn nhìn những bộ quần áo để ở bàn,cô biết chắc những món đồ này rất đắt tiền,nhưng mà đồ đắt tiền lại ko phải sở thích của cô. “Hắn ta đúng là thừa tiền thật.Mua những thứ này làm gì ko biết!” cô lắc đầu nhìn mớ quần áo đẹp để trước mặt và gấp quyển sách lại,cô nằm xuống ghế sofa nhắm mắt lại.Tốt nhất là ko nên thức thêm nữa,nếu ko ai mà biết hấn sẽ nói diên như thế nào.Nhẹ nhàng thì hấn đánh cô bằng thất lưng,còn nặng hơn thì .... Tốt nhất là ko nghĩ tới nữa.Càng nghĩ càng khó chịu mà..

=> ____ <=

Bước ra khỏi phòng tắm với chiếc khăn quấn ngang thất lưng,anh nhìn thấy tấm lưng gầy của cô đang nằm thêm thiếp trên sofa.Cô quay người vào trong thành ghế để chắc rằng sẽ ko phải vô tình nhìn thấy anh dù chỉ 1 lần.Ngồi phịch xuống chiếc ghế mệt mỏi,lấy 1 lon bia trong chiếc tủ lạnh nhỏ trong phòng,anh bật nắp và uống 1 hớp “Mẹ kiếp!Thế mà bảo chỉ cần đỡ ngọt!” anh lẩm bẩm “Hoàn toàn chẳng hiệu quả gì hết!” nhìn cô 1 lần nữa.Anh quyết định tắt đèn đi ngủ.

Nằm trên chiếc giường anh chán nản ko thôi,thật sự khi mới bước vào căn phòng,anh tràn đầy hy vọng.Anh đã bị choáng ngợp bởi căn phòng ko rõ tại sao lại toàn 1 mùi hương dịu dàng như mùi hương của cô vậy,nó làm cho anh cảm thấy lâng lâng.Nói cụ thể thì giống như bạn là 1 ông chồng sau 1 ngày mệt mỏi trở về nhà mình,vừa bước vào bên thấy ko khí toàn mùi hương nhẹ dịu của vợ mình,với căn phòng sạch sẽ thơm mùi nắng mới ấm áp dễ chịu.Anh ta đã cảm thấy như vậy đó.Và anh hy vọng cô trở thành 1 người vợ hiền dịu thương sẽ mỉm cười chào đón anh về.Nhưng ko.Cô vẫn hoàn toàn ko nói 1 câu và thậm trí tỏ ra ghét bỏ anh ra mặt.Nằm trong chiếc giường mới được thay ga thơm mùi hương nhẹ nhàng của cô,anh rúc sâu vào gối.Rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.Hôm đó anh mơ thấy mình mặc 1 bộ vét màu đen bóng bảy,đang đi trên 1 con đường đông đúc người qua lại.Tới 1 ngã tư đèn xanh đèn đỏ,anh dừng lại đợi đèn xanh cho lần người đi bộ,thì anh thấy ở bên đường cô đứng đó,với mái tóc dài xõa tới thất lưng,cô mặc 1 chiếc áo sơ mi có bẻ màu trắng,với 1 chiếc quần bò sẫm bó,cô vẫy tay với anh,anh muốn chạy lại phía cô nhưng dòng người quá đông,và 1 chiếc oto chạy vụt qua.Nhìn lại cô đã ko còn đứng ở đó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cuộc Giải Cứu Trong Rừng

“Ui..” Minh cúi người xuống xoa xoa bàn chân.Cô đã phải tháo đôi dép ra để có thể chạy cho dễ.Nhưng bàn chân của cô lại dẫm phải sỏi đau điếng.Cánh rừng về đêm đáng sợ hơn Minh tưởng tượng nhiều.Thi thoảng lại có vài tiếng rúc nào đó của con vật nào đó,thêm cái cảnh trăng thanh gió mát,bầu trời lúc tỏ lúc mờ,tiếng nước chảy đôi khi cũng trở nên đáng sợ trong ko gian tĩnh mịch này.Minh cố sức chạy tới độ giờ cô nghe rõ ràng hơi thở gấp gấp cùng tiếng trái tim đang đập thành thịch của cô.Giờ bàn tay bám đầy bụi bặm khẽ lau mồ hôi,cô hướng tới dòng suối để có thể lấy chút nước uống và rửa mặt.Đang uống nước cô nghe thấy tiếng động gì đó.Minh ngược đầu nhìn phía trên nguồn nước,có 3 cái bóng bước ra từ cánh rừng,kéo

theo 1 cái gì đó trên mặt đá nghe sột soạt. Minh nheo mắt lại nhìn thật kĩ, cho tới khi 3 cái bóng đó tiến tới gần dòng nước, cô mới nhìn rõ đó là 3 gã con trai dân tộc, ánh trăng soi dưới dòng nước phản chiếu lên giúp cô nhìn rõ hơn mặt của họ. 3 gã trông rất khỏe mạnh, làn da đen rám nắng, mái tóc rối bù đen nhánh, 1 trong 3 người đang kéo lê 1 vật trên mặt đất, đó là 1 con vật nào đó, người họ còn đang dính chút máu. Trái tim Minh như đập rộn ràng, cô thể họ sẽ giúp cô tìm thấy được làng bản. Thật sự cô đâu có biết đường.

3 gã con trai quay lại phía dưới nguồn, thấy 1 cô gái với làn da trắng nõn như mặt trăng, khuôn mặt hơi ươn ướt, đôi chân trần đang đỏ lựng lên vì đất sỏi. Họ nói chuyện với nhau điều gì đó, mà Minh nghe hoàn toàn ko hiểu. Rồi họ tiến lại phía cô. Nói gì đó, Minh ngơ ngác. Cô nói thật chậm “Có thể giúp tôi tìm đường xuống bản của các anh ko?”

Ko rõ họ có hiểu ko, chỉ biết họ nhìn nhau cười, sau đó 1 người đỡ cô dậy. Trong khi cô đang ngơ ngác, 1 người chỉ tay vào phía trước. Cô khẽ lách người qua đám người bước đi, ko biết tại sao cô thấy hơi bất an. Rồi cô dừng lại, nờ 1 nụ cười gượng gạo “Tôi nghĩ là ko cần nữa đâu. Cám ơn!” nói rồi cô định quay đầu chạy. Nhưng quá muộn. Gã con trai to lớn lách người lên chắn trước mặt cô. Cô ngược lên nhìn hắn, khuôn mặt cười của hắn phản chiếu với ánh trăng tỏa ra 1 vẻ gian tà. Minh sợ hãi cố gắng chạy trốn, nhưng cô ko thể nào thoát được. 1 tên đã nắm chặt lấy tay cô, gã còn lại chặn đường ko cho cô đi, Minh cố gắng giằng tay mình ra nhưng vô ích, cô càng cố gắng vùng vẫy thì những gã này lại càng cười to hơn. Rồi chúng đẩy cô ngã xuống đất. Đập mạnh lưng vào những hòn sỏi đau điếng. Minh cố gượng dậy vùng vẫy, nhưng 2 gã đã túm chặt chân lẫn tay cô, gã còn lại cười rồi hất trèo lên ngồi trên người cô.

“ĐỪNGGGGGGG!!!!”

Nghe thấy tiếng hét của cô, Tú Triết lại càng chạy nhanh hơn. Cô ở rất gần.

Bàn tay to bè đen thui của gã dân tộc túm chặt lấy cổ áo của cô, Minh cố giãy giụa nhưng gã nắm tay cô ko để cho cô thoát ra, bàn tay hắn to bè khô ráp hoàn toàn khác với bàn tay to lớn ấm áp của Tú Triết. Giọng cười của hắn giống như tiếng rần rờ khô khè gian tà, nó làm cho Minh khiếp sợ. Ko giống như Tú Triết hoàn toàn ko giống, khi Tú Triết ập xuống người cô, hắn ko bao giờ có ánh mắt như vậy, con mắt híp lại cong cong như mắt con heo đầy gian tà. Cả 3 tên này đều đang cười rất lớn, như 1 lũ man rợ, Minh hoàn toàn run rẩy và sợ hãi, chưa bao giờ cô thấy ghê tởm mỗi khi bị chạm vào như thế, hoảng loạn cực độ, cô hoàn toàn ko có cảm giác bức bối nổi nữa. Cô thấy nước mắt như trào ra. Giờ có ai có thể giúp cô, dù bất cứ ai cũng được. Chỉ cần có 1 ai đó. Đúng lúc bàn tay ghê tởm của gã đang ngồi trên người cô xé tan lớp áo ngoài của cô, hắn bắt đầu cười man rợ hơn, và thậm trí miệng hắn còn nhỏ rãi, Minh ghê tởm tới độ da gà của cô toàn bộ nổi lên. Cô gần như bật khóc.

Nhắm tịt 2 mắt với nước mắt nhoe đi, bỗng cô nghe thấy 1 tiếng động rất lớn. Giống như 1 tiếng bốp của 1 vật gì đó đập mạnh vào 1 vật khác, rồi 1 tiếng bịch. Cô thấy người mình nhẹ nhõm, bàn tay đang sờ mó cô đã ko còn nữa. Từ từ mở mắt ra, cô ko còn thấy gã dân tộc ngồi trên người cô nữa. Nhìn kẻ đang giữ chặt tay cô, hắn đang nhìn về hướng hạ nguồn, cô cũng quay đầu nhìn theo hướng đó, điều mà cô ko ngờ nhất đó là Tú Triết đang đứng đó.

Những viên sỏi va vào nhau loảng xoảng, Minh nhìn lại gã vừa nãy đang đề cô đang đứng dậy, má trái hắn hơi sưng sưng, dưới đất là 1 chiếc giày da của đàn ông. Có vẻ như nó được ném từ phía Tú Triết. 2 gã đang giữ tay cô cũng đứng dậy hướng về hướng Tú Triết, Minh ngồi dậy cảm giác 2 cổ tay mình đau nhức. Minh lo lắng nhìn 3 gã con trai đang dàn hàng vòng quanh Tú Triết nhưng dường như tất cả lo lắng của cô chỉ là dư thừa. Chỉ vài cú Tú Triết đã làm cho 3 tên ngã quỵ. Thật sự lúc này Minh cảm giác hơi sợ hãi. Nhìn đáng vẻ lạnh băng đứng giữa chiến trường của Tú Triết, Minh vẫn thường nghĩ rằng Tú Triết ko phải kẻ nguy hiểm. Ý là cô vẫn có thể đá anh ta, đánh anh ta. Nhưng cô ko bao giờ nghĩ, anh ta đánh 3 tên to con mà ko nhỏ 1 giọt mồ hôi. Anh ta là xã hội đen hay cao thủ võ lâm vậy?? Minh ngăn người ra nhìn con sói đứng hiên ngang giữa bãi chiến trường, cô cứ nghĩ là khi 3 gã to con đó lao vào, hắn ta chết chắc, nhưng sự thật thì lại ngược lại. Quả thật đây ko phải truyện tranh, càng ko phải phim võ hiệp để mà có kiểu 1 chập nhiều người. Ai dễ hóa ra ko phải đạo diễn và tác giả tưởng tượng quá giỏi mà thật sự dưới bầu trời có quá nhiều cao thủ rồi. Miệng của Minh há hốc quen đóng lại.

“Ko sao chứ?” Tú Triết ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thấy toàn bộ làn da trắng nõn với chiếc áo lót màu hồng của cô. Vừa cảm thấy đau xót, vừa thấy tức giận. Thật sự lúc nhìn thấy 3 tên khốn đó đang có ý định xấu với cô, người anh đã bốc hỏa. Đôi mắt long lên giận dữ. Anh cầm luôn chiếc giày da ý ném thẳng vô tên đang đề lên người cô. Con phần nộ của anh chưa dứt được, cho nên chúng chỉ có nước nằm lăn bò toái mà thôi. Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ cho anh trút cơn giận. Nhưng cô quan trọng hơn. Cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên cho cô. Cởi nút áo cẩn thận lại. “Có bị đau ở đâu ko?” anh lo lắng nhìn cô, cô khẽ lắc đầu. Anh đỡ cô dậy. “Đi được chứ?”, cô khẽ gật đầu. Giờ đây cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Những cơn sợ hãi đã qua rồi. Nhưng cô vẫn thấy run rẩy. Người cô vẫn chưa hoàn hồn, chưa bao giờ cô lại thấy lo sợ như vậy. Cũng chưa bao giờ cô thấy sợ ai đó như vậy. Đứng dậy với đôi chân trần vì sỏi đá, Minh khẽ nắm lấy tay áo của Tú Triết, anh quay người lại nhìn cô. “Sao thế? Đau ư?”. Nhìn xuống bàn chân trần của cô, anh ngồi gập người xuống “Lên đi!”. Minh bối rối nhìn tấm lưng của Tú Triết. “Sao thế? Lên đi. Tội cỡng!” thấy Minh còn ngập ngừng, anh với tay ra sau kéo lấy tay cô ngã về phía mình. Minh đành ngoan ngoãn leo lên lưng Tú Triết.

“Bây giờ về nhà còn xa hơn xuống bản. Thôi xuống bản rồi mai tôi gọi điện cho người tới đón.” Tú Triết nói, rồi bắt đầu bước đi.

Thời gian trôi qua thật chậm, nhất là khi bạn ở trên lưng của Tú Triết. Minh nghe rõ tiếng thở của anh, và mỗi khi tấm thân to lớn của anh căng lên rồi lại thả ra cô như thấy được sự mệt mỏi của anh khi phải công cô trên đường núi. Cô vỗ vỗ vào vai anh, anh quay lại “Chuyện gì?” cô chỉ chỉ xuống đất ra chiều cho cô xuống. Anh ko nói gì tiếp tục đi. Cô lại vỗ vỗ vào vai anh. Anh vẫn tiếp tục đi mà ko thèm dừng lại. Cô lại vỗ vỗ vào vai anh lần thứ 3. Anh nói giọng hơi gát gỏng “Ngồi im lặng nào! Sắp tới rồi!”

Trong ánh trăng sáng của buổi tối đầu đông, nhìn rõ hơi thở bạc trắng của Tú Triết, nhưng Minh lại thấy ấm áp lạ lùng trong chiếc áo khoác rộng của Tú Triết dường như mùa đông cũng sợ hãi mà ko dám tới gần. Bờ vai rộng của anh ấm áp và vững chắc, dường như mọi nỗi sợ hãi giờ ko còn đáng sợ nữa, những cơn mất thềm khát man rợ, những bàn tay bản thủ ghê tởm cũng ko còn đáng sợ nữa. Tất cả trở nên nhỏ bé với người con trai đang ở trước mặt cô. Anh ta lạnh băng và giống như kẻ thù lĩnh, tất cả trở nên an toàn khi bạn ở sau lưng của 1 con mãnh thú. Điều đó có nghĩa là mọi con thú khác sẽ ko dám tới gần bạn, cũng ko có nghĩa là bạn đang an toàn. Cái cảm giác như đang đi cầu treo này của Minh thật khó tả. Cô vừa lo lắng, lại vừa thấy an toàn. Cô cũng ko rõ phải làm sao nữa. Rồi cô thấy xa xa có những căn nhà sàn nho nhỏ, những làn khói bốc ra từ những căn nhà nhỏ. Có 1 vài căn nhà treo những miếng thịt to tướng bên hiên nhà phơi khô, cạnh đó còn có những dây thức ăn gì đó. Minh ngỡ ngàng trước 1 bản làng dân tộc, đây là lần đầu cô nhìn thấy những căn nhà sàn với những người dân ở đó gần như vậy. Cảm giác vừa thích thú vừa vui mừng.

Tú Triết ghé vào 1 căn nhà gần đó, anh ta nói những lời gì đó mà Minh chả thể hiểu nổi. Chỉ biết bà cụ già gật đầu cười gì đó rồi dẫn 2 người vào 1 căn phòng nhỏ chỉ được che lại bằng tấm phen so với căn buồng lớn. Ngôi nhà sàn gồm 1 căn buồng lớn to giữa có 1 bếp lửa than đang hồng hồng. Tiếng lửa lép lép từ lò sưởi bốc ra ấm áp. Căn phòng bà cụ dẫn Minh và Tú Triết vào nói là căn buồng thì hơi quá, vì nó chỉ như 1 phần nhà được che chắn lại, chiều ngang có tầm hơn chiếc giường đôi 1 chút, chỉ vừa đủ cho 2 người nằm. Minh nằm xuống sàn kéo chiếc chăn mỏng đầy miếng vá được chủ nhà để trong phòng. Tú Triết gấp đôi chiếc áo khoác lại làm gối kê đầu cho cô rồi nằm xuống cạnh cô. Minh nhắm mắt, tò vò khó chịu. Anh vờ như ko biết gì chỉ điềm nhiên nói “Đành chịu thôi! Hay cô muốn nằm 1 mình. Vậy cũng được nhưng tôi ko dám chắc tôi sẽ ko có thêm gã nào mò vào theo lối cửa sổ đâu.” Anh nói cười 1 cách nham hiểm. Minh nhắm mắt vò vò lo âu, rồi đành im lặng nằm xuống. Tú Triết chui vô chiếc chăn, nằm xích lại gần ôm cô từ sau lưng. Minh hơi cự lại.

“Nằm yên nào! Nếu ko bị bắt mất lúc nào ko biết đâu!” anh khẽ cười, siết vòng tay chặt hơn nữa. Lồng ngực to rộng của anh áp sát vào bờ vai cô. Mùi hương cơ thể cô toát ra nhẹ dịu dễ chịu. Dù cho sàn nhà có cứng tới đâu, chiếc chăn có mỏng tới đâu cũng ko còn quan trọng nữa. Tú Triết vẫn cảm thấy ấm áp dễ chịu. Anh khẽ mỉm cười nhắm mắt lại. Đường như mọi mệt mỏi hay tức giận lúc tối đã tan biến mất.

“Cám ơn!” tiếng cô nói thật khẽ, Tú Triết mở tròn mắt, tiếng nói nhỏ bé của cô xóa tan đi mọi sự im lặng. Lời nói đầu tiên của cô báo hiệu cuộc chiến tranh lạnh kết thúc. Anh ko thể tin vào tai mình được nữa. Siết chặt hơn vòng tay mình 1 chút nữa. Tú Triết dựa vào bờ vai cô mỉm cười. Sau 23 ngày im lặng cô cuối cùng cũng nói chuyện. Tối hôm đó dù ngủ tron

g 1 căn phòng chật hẹp và có mùi ẩm mốc, nhưng Tú Triết vẫn có thể ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau khi những tia sáng chiếu thẳng vô mặt Minh qua cánh cửa sổ to của căn phòng nhỏ xíu. Cô khẽ nhú mảy. Cái phòng bé xíu nhưng chạy dọc theo bức tường nối với hiên ngoài nhà là cả 1 cái cửa sổ to đùng. Minh khẽ cựa quậy tỉnh giấc. Thấy ánh sáng chiếu qua cửa sổ quá chói. Cô ngồi dậy quay người lại nhìn Tú Triết vẫn đang ngủ, nhìn ánh mặt trời đang chiếu thẳng vô phòng. Minh lấy người ngồi che sao cho bóng của cô đổ xuống trên mặt anh. Đó là điều duy nhất cô có thể làm lúc này. Nghĩ lại thì anh ta đã cứu cô 1 lần. Ko rõ tại sao. Lúc đó khi nhìn thấy anh ta, cô thật sự đã rất vui mừng. Rồi cô nghe thấy tiếng gì đó ở căn phòng ngoài. Minh có chút tò mò nhìn qua khe cửa tấm phen. Cô nhìn thấy ở ngoài đó là 1 trong 3 tên hôm qua, hắn đang to tiếng với bà cụ chủ nhà. Cô giật mình, cảm giác tim đập dồn dập, có chút lo âu. Cô chỉ dám nhìn từ sau bức phen mà ko lên tiếng nói lời nào. Họ to tiếng vì điều gì đó, rồi hắn ta đẩy bà lão rồi bỏ đi. Nhìn thấy vậy, Minh vội vàng bật dậy. Cô đẩy Tú Triết quay đầu lại phía bức phen cho khỏi chói mắt rồi mới đi ra phòng ngoài. Đỡ bà lão đang ngã trên sàn dây. Cô hỏi “Bà ko sao chứ?”

Bà lão run rẩy, rồi xoa xoa tay. Rồi cô nghe tiếng bước chân lên cầu thang trước cửa, tim cô đập thật nhanh. Cô lo lắng gã con trai kia có thể xuất hiện lại. Nhưng rồi, hình bóng 1 người phụ nữ hiện ra nơi cửa vào làm cô thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ nhìn cô trong ngõ ngách 1 lúc, rồi cô ta mỉm cười. “Là mày!!” cô ta nói với gương mặt sáng rạng rỡ.

Minh ngo ngác chỉ tay vô mình “Tôi?”

“Phải! Mày là người cứu thằng con!” người phụ nữ nói với giọng kinh ngạc ngượng. Người phụ nữ nói rất vui vẻ. Minh nghĩ mãi mới nghĩ ra thằng nhỏ khi lần đầu tiên cô trốn thoát. Cô à 1 tiếng. Rồi cười thật tươi.

Thì ra cô gái là con gái bà cụ, đã đi lấy chồng, còn gã dân tộc đó là con trai bà cụ. Người phụ nữ thì thoáng lại quay về nhà chăm sóc cho bà cụ. Hôm nay cô sang giúp bà phơi bắp. Minh cũng giúp cô gái bê những mẹt đầy bắp đã tẽ ra ngoài để sân phơi. Họ nói chuyện rất vui vẻ, người phụ nữ cứ luôn miệng cảm ơn cô vì đã cứu con trai của cô ấy. Minh nghĩ ngợi 1 lúc rồi hỏi “Có thể chỉ cho tôi chỗ để tắm được ko?”, chả là từ hôm qua tới giờ cô chưa được tắm lần nào. Thật sự cô khó chịu quá rồi. Người phụ nữ mỉm cười “Được!”

Tú Triết mơ màng mở mắt, anh quay người lại quờ quạng, nhưng ko thấy cô đâu. Anh bật người thẳng dậy. Nhìn căn phòng trống trơn, anh vội vàng phóng ra phòng ngoài, hỏi bà cụ cô đâu. Bà vui vẻ trả lời “Ờ suốt”.

Tiếng lạch cạch của bàn chân bước trên đất cát, anh đang đi thì nghe thấy tiếng hét của cô. Chạy thật nhanh về phía dòng suối. Anh thấy giữa dòng nước cô đang đứng giữa dòng nước, nhìn thấy anh cô vội vàng che thân mình lại, ngồi thụp xuống dòng nước “Đồ dâm tặc!!” cô hét lớn.

“Tại tôi nghe cô la mà!!” Tú Triết quay lưng lại, che dấu khuôn mặt hơi đỏ của mình “Có chuyện gì?”

“Ko có gì, chỉ là tôi tưởng có rắn nước!” Minh nói giọng trĩu xuống.

“Rắn nước? Đâu! Cẩn thận!” anh quay người lại nhìn dòng nước quanh cô kiểm tra. Nhưng ko thấy gì hết ngoài nước chảy.

“Ko có gì! Quay người đi Tôi phải mặc đồ.” Minh nói giọng hơi khó chịu. Khuôn mặt cô đỏ bừng. Bước vội lên bờ mặc thật nhanh quần áo. “Được rồi! Giờ anh có thể quay lại!”

Tú Triết quay người lại nhìn cô hơi nghi ngờ. Trong bộ quần áo lấm lem bùn nhưng trông cô vẫn xinh xắn lạ thường. Đang chìm đắm trong suy nghĩ miên man về người con gái đứng trước mặt, thì dòng suy nghĩ của anh bị đánh đoạn bởi vì 1 tiếng động từ chiếc bụng rỗng của cô.

Tú Triết khẽ bật cười. Thật chẳng có tí lãng mạn nào cả.

“Anh cười gì chứ?” Minh cự lại, gương mặt hơi đỏ lên.

“Ko, ko có gì! Tôi cũng đói rồi! Có muốn đi chợ miền núi ko?” Tú Triết hỏi.

“Chợ miền núi?” mặt Minh sáng lên vẻ thích thú.

“Nhưng sẽ phải đi hơi xa đó!”

“Ko sao hết!” Minh trả lời ngay.

Tú Triết gọi điện thoại cho Nam bảo anh ta mang xe tới đón.Sau hơn 1 giờ đi đường núi họ tới phiên chợ miền núi.Tuy cũng ko thể nào bằng chợ thường ở thành phố,nhưng với Minh lại thú vị lạ.Cô chưa bao giờ lên 1 phiên chợ phiên cả.Người tât nhiên đông hơn dưới bản,dù ko có nhiều người.Những cửa hàng ăn nghỉ ngơi khời,họ bán mấy món gì đó Minh chưa thấy bao giờ,nhưng nhìn vô nôi cô ko chắc có nên ăn ko.Lại có quán nước nhỏ lụp xụp có mấy ông già đang ngồi chăm chú tán dóc.Lại có vài sạp bán rau ngồi lề đường,có mấy người lại đi theo nào bắp nào khoai lên bán.Phiên chợ miền núi thật khiến cho người ta thấy mới mẻ,nó có 1 bản sách riêng mà ko ở đâu có.Minh cứ nhìn hết bên này tới bên kia mà ko biết chán.Tú Triết cứ phải chạy theo sau cô,sợ cô lại đi lung tung.Rồi bỗng Minh dừng lại,cô nhìn chăm chú vào 1 người đàn bà đen nhẻm răng đã gần mất hết đang cười rất tươi,bà có 1 chiếc mặt trong đó có mấy thứ kẹo làm từ nha vàng vàng,nhìn là biết làm thủ công rồi.Trông nó giống như kẹo kéo,nhưng lại có hình dáng cứng cáp hơn.Minh khẽ nuốt nước bọt.Lâu lắm rồi cô ko được ăn đồ ngọt.

“Nhìn gì vậy?” Tú Triết nói,ngó theo hướng mắt nhìn của Minh.Bất gặp bà cụ.Anh quay lại nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, “thật hay đùa đây,nhìn cô ta rõ ràng ko phải trẻ con,vậy mà đồ hàng hiệu hay trang sức đắt tiền thì cô ta vứt vô xó.Lại đi thích thú với mấy viên kẹo.Ko thể nào!” nghĩ vậy nhưng anh cũng tiến tới mua cho Minh 1 đồng kẹo.Minh nhìn thấy kẹo thì ko kìm lòng,cô cầm chiếc que kẹo há to miệng ngậm vô miệng,khuôn mặt cô giãn ra,mắt híp tịt lại.Đồ ngọt thật là tuyệt vời

^_____^..

Tú Triết khẽ thấy mình xao động,trông cô như đứa trẻ đang cười híp mắt,chưa bao giờ anh ta thấy Minh vui như vậy.Từ ngày bắt cô,anh chưa bao giờ thấy cô cười vui vẻ như vậy. “Ngon thế sao?”

Minh quay sang nhìn anh cười thật tươi “Umm”

Trái tim của Tú Triết dừng lại,thể gian như sáng bừng lên.Lần đầu tiên trong đời anh biết thì ra để đổi được nụ cười của 1 cô gái lại khiến cho anh vui như thế.Anh khẽ mỉm cười.Thể gian này dường như bừng lên 1 màu hồng ấm áp.Nhìn cô vừa đi vừa ăn hết viên kẹo này tới viên kẹo khác ngon lành.Chỉ 1 lúc sau thì số kẹo anh mua đã hết sạch.Thấy vậy Tú Triết nói “Ăn nữa ko?”

“Thôi ko cần đâu!” Minh xua tay.Ko phải cô ko thể ăn nữa,chỉ là cô ko muốn cho tên này biết cô hám đồ ngọt tới thế nào.Hắn ta đã mua cho cô 1 đồng kẹo rồi,mà cô đã ăn hết 1 lèo.Như vậy cũng khiến cô sợ bị lộ rồi.Minh lo lắng nhìn vào cái bát đang bốc khói nghi ngút của mình.Hắn ta nói với cô là gì đó,mà cô đã quên tên.À thắng cố.Một món thập cẩm hồ lớn mà mới nhìn Minh đã ko muốn ăn.Trong quán ăn mọi người nhìn cô như người hành tinh khi thấy 1 cô gái trắng trẻo ngồi cạnh 1 gã cao ngồng trong 1 quán ăn dân tộc.Người đàn bà dân tộc mặc bộ đồ thổ cẩm bàn tay đen nhẻm và lấm lem đầy chai sạm vì cuộc sống.Người đàn bà múc những muỗng to đầy nước và những mẩu thịt đủ mọi kích thước ra từ 1 cái nồi to nghi ngút khói vào những chiếc bát sành rệu rạo và đa phần cái nào cũng có vài vết mỡ,tươi cười đưa cho thực khách.Cô nói bằng cái giọng lúi lù thứ ngôn ngữ mà Minh chẳng thể nào hiểu được.Nhìn gương mặt Minh chăm chú nhìn người bán hàng.Minh khẽ ngẩng lên nhìn,rồi anh lại tiếp tục ăn bát canh hồ lớn của mình.

“Có gì đáng cười?” Minh nói với giọng hơi phật ý.Nhìn lại bát canh của mình 1 lần nữa rồi nuốt nước bọt cái ực.Có lẽ cô ko nên thử thứ này.Nó có mùi gì đó tanh nồng khiến cho cô liên tưởng tới máu tươi.Đẩy lùi cái bát sau về phía trong bàn,cô ngồi lùi người về phía ghế gỗ ra ngoài con đường nhỏ.

“Ko có gì!” Tú Triết nói quay mặt đi chỗ khác lén cười.Anh cũng đoán được cô chẳng thể nào ăn món này.Chỉ là cô thể hiện quá rõ ràng thôi.

Đứng dậy và trả tiền cho 2 bát canh,người đàn bà định lấy tiền thối lại nhưng Tú Triết xua tay tỏ ý ko cần bước đi ko thèm ngược lại.Minh bị kéo đi trên con đường với những rạp hàng ở 2 bên đường,cô cố ngoái đầu lại nhìn cái cảnh nhộn nhịp này mặc cho Tú Triết đang nắm chặt bàn tay cô kéo đi.Một ngày trời qua thật nhanh,và phiên chợ cũng vẫn dần khách.Tú Triết kéo Minh về nhà dù cho sự tiếc nể hiện rõ trong gương mặt cô.

Bước vào cửa trước,các cô hầu gái nhào ra nhìn thấy cô họ mừng rỡ,cô hầu gái làm cô chạy mất gần như đang khóc rung rức. “Thật tốt khi cậu chủ tìm được cô!” cô ta ko thể kìm được tiếng khóc nữa rồi.Chạm nhẹ bàn tay vào mặt và cô bắt đầu khóc rung rức,Minh đặt tay lên vai cô vỗ nhẹ an ủi.Nhưng Tú Triết thì lại ngược lại,anh ta tiến tới với giọng lạnh lùng.

“Cô cũng nghĩ là tốt,phải đặc biệt tốt khi tìm được tên cứng đầu này trước khi cô ta thành bữa ăn của bọn dân tộc trên núi,cũng ko biết chừng sau đó cô ta bị lôi đi làm vợ ai.Nhưng sẽ tốt hơn nếu cô ta ko chạy trốn được phải ko?” Tú Triết nói với cái giọng lạnh băng như băng nơi cực và đầy cay độc.Khẽ nhượng mảy nhìn xuống cô hầu gái gần như đang ko kìm nén được cảm xúc và càng ngày càng khóc to hơn.Minh hoảng hồn nhìn cô hầu gái đang nức nở sợ hãi,rồi tức giận quay lại nhìn vô gương mặt lạnh băng đang nở 1 nụ cười gian xảo đe dọa,hắn tiến tới đứng cạnh cô,nhìn qua vai cô và tiếp tục đe dọa “Ta có nên thưởng cho cô 1 món quà vì việc tốt cô đã làm ko nhỉ?Có lẽ là 1 cuộc nghỉ mát trong phòng tối thì thế nào?”

Nghe tới đây thì thật sự đã hoàn toàn quá sức chịu đựng của cô hầu gái bé nhỏ,cô ta rít lên sợ hãi và những tiếng nấc cụt trở nên căm lặng về mặt giống như cô vừa gặp ma vậy.Minh vội vàng vỗ về, “Ko sao đâu!Anh ta chỉ nói đùa thôi mà.Ko phải lỗi tại cô mà!”

“Cô thật sự nghĩ tôi đang nói đùa?” Tú Triết nhượng mảy nhìn Minh gương mặt vẫn có chút lạnh lùng nhưng ánh nhìn lại sáng lên 1 tia vui thú.

“Đĩ nhiên là anh đang đùa phải ko?” Minh cố nặn ra 1 nụ cười trước gương mặt ướt nước mắt và đôi mắt như cầu cứu của cô hầu gái đang cố tìm 1 tia sáng có tên là hy vọng.Cố gắng ko làm dập tắt ánh sáng đó,Minh cố gắng trấn an cô gái bằng tất cả khả năng mình có.

Tú Triết ko nói gì chỉ nhìn cô hầu gái đang run rẩy cầu cứu với cặp lông mày cong lên,cô hầu gái ngày càng run rẩy và khóc to hơn nữa.Minh lúng túng ko biết nói sao “Ko sao đâu.Ko sao đâu mà!”

“Đĩ nhiên là có rồi!” Tú Triết thâm nhiên nói, búng tay 1 cái, 2 gã bảo vệ tiến lại gần gương mặt chúng lạnh

te ko kém gì chủ của chúng, chỉ khác điều là có vẻ ko đến mức vô cảm như gã xã hội đen. Minh quay lại nhìn cái gã đang đứng cạnh mình với con mắt muốn nói, ko thể tin được anh có thể nói ra điều này. 2 tên vệ sĩ cao lớn vai u bắp thịt tiến tới túm chặt 2 tay cô gái kéo đi. Cô gái hoảng hốt la lên ú ớ ko thể thốt ra lời, mặt cô tái nhợt hơn cả lúc này, giờ trông cô trắng bệch như cái xác chết mặt cắt ko còn giọt máu. Minh vội vàng quơ lấy cánh tay của 2 tên vệ sĩ giữ lại. Cô quay lại nhìn Tú Triết với ánh mắt trau lại khó tin. Đôi khi cô thấy hắn thật sự rất dịu dàng nhưng như lúc này cô chợt tỉnh ra và hiểu rằng hắn là 1 tên xã hội đen xấu xa và bỉ ổi.

Nhìn vô đôi bàn tay nhỏ bé của cô đặt chặt trên bắp tay khô cứng của 2 tên cận vệ, Tú Triết nhủ mày. Anh tỏ ra khó chịu hết sức, anh rít lên qua khuôn miệng “Bỏ tay ra! BỎ RA NGAY!!” dường như lời nói ko mấy tác dụng, Tú Triết túm chặt 2 cổ tay của Minh giật mạnh ra khỏi bắp tay của 2 tên vệ sĩ, làm cô xoay hẳn người lại đối diện với anh. Đôi mắt giận giữ của anh xoáy thẳng vào người cô 1 cái nhìn tức tối, Minh cũng đâu chịu thua, cô cũng ném lại cho anh 1 cái nhìn như vậy.

2 người đứng đó nhìn nhau với con mắt thù ghét nhưng lại hoàn toàn chìm đắm trong 1 ko gian chỉ có 2 người vậy. 2 gã vệ sĩ đành biết ý kéo cô hầu gái đi, Minh thấy vậy liền nhào ra chặn đường. Tú Triết thấy vậy vội vàng lao người theo cô túm cô kéo lại. “Muốn gì đây?”

“Nếu muốn bắt thì bắt thêm tôi nữa. Tôi mới là người chạy trốn, tôi mới là người gây tội, sao có thể đổ trách nhiệm lên cô ấy chứ?” Minh gần như ko còn kìm chế được nữa trước sự vô lý của hắn, bàn tay Tú Triết siết chặt hơn bao giờ hết, nó làm cho Minh đau đớn nhăn mặt lại. Tú Triết kéo Minh đi về phía căn nhà ko thêm ngoảnh lại để lại 2 tên vệ sĩ ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi làm gì đây?

“Thả cô ta ra đi” Tú Triết nói vọng lại mà ko buồn dừng lấy nửa nhịp, bàn chân tiếp tục bước đi những bước vững chãi và nhanh nhẹn. Minh cố gắng thoát khỏi cái kìm đang kéo mình nhưng lại 1 lần nữa điều đó là vô vọng. Bị ném lên giường 1 cách thô bạo Minh ngã nhào vào tấm đệm êm ái.

Tú Triết đi lại vòng vòng trong căn phòng bức bách và hoàn toàn mất bình tĩnh, cơn giận giữ của anh ta càng lúc càng khó kìm chế hơn. Minh nhìn gã đi vòng vòng vừa xoa xoa cổ tay đang đỏ lựng lên của mình, cô khẽ nhăn mặt nhức nhối. Bất chợt Tú Triết lao đến trên giường Minh lùi lại, cánh giác và lo lắng. Tú Triết túm chặt 2 bàn tay của Minh kéo vào nhà tắm, Minh cố gắng giãy giụa bằng mọi giá, đau đớn và la hét, cô điên cuồng giật cánh tay mình ra nhưng càng cố gắng giật ra thì lại càng làm cho cô cảm thấy đau đớn hơn. Trái tim cô thất lại, nhức nhối. Minh gào thét mọi cách nhưng lại chẳng cách nào thoát ra được.

Kéo trượt cô qua cánh cửa vô căn phòng tắm khiến cho Minh vấp chân vào ngưỡng cửa hơi chao đảo về phía trước, thô bạo mở vòi nước sôi trực tiếp vô đôi bàn tay đang đỏ lừ của Minh, Tú Triết khẽ nghiêng răng lẩm rầm “Rửa cho sạch đi thật bẩn thỉu.” Sau 1 hồi đã làm văng tứ tung nước khắp sàn nhà Tú Triết bức bối kéo Minh trở lại phòng chính. Ném phịch cô xuống ghế như ném 1 cái bao nặng nề.

“Làm gì vậy?” Minh tức giận thét lên, xoa xoa 2 bàn tay đang ướt nhoẹt của mình. Thấy vậy Tú Triết ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy 2 bàn tay của cô và bắt đầu hôn lên đôi bàn tay đang ướt đó. “Làm gì vậy?” Minh lại hét lên thêm lần nữa, cô giật bàn tay lại, Tú Triết hoàn toàn vẫn ngáp chặt môi trong bàn tay ngược đôi mắt nhìn lên với cái nhìn lạnh băng sắc bén “Ngồi yên đó!”

Minh chỉ im lặng nhìn Tú Triết sợ hãi, đó có lẽ là sự khác nhau giữa anh và những gã khốn đó, anh chưa bao giờ cười khi tiến tới gần cô mà luôn nhìn vào mắt cô bằng cái nhìn sắc lẹm, đầy nghiêm túc. Cứ như xuyên thấu mọi việc, khó trốn tránh và đầy mê hoặc. Ngần ngại giật tay lại, để rồi càng cố gắng càng vô ích, Minh vùng chân và thể nào cô đá vào cái túi ở dưới chân ghế lúc nào mà cô ko biết.

Đến giờ cô mới để ý có 4 cái túi rất to đang đặt trên nền nhà lúc nào mà nó ko hề để ý cho tới bây giờ. Một tay vẫn bị nắm chặt, Minh nhìn hướng xuống mấy cái túi “Đây là gì vậy?”

Tú Triết mở mắt ngược nhìn đóng túi rồi trả lời “Mấy món đồ cho cô đấy!” Minh với tay mở chiếc túi, mắt cô sáng lên khi nhìn thấy mấy gói snack trong túi.

Tú Triết khẽ cười, “Vui vậy sao?”

Minh ko nói gì vẫn đang tiếp tục mở chiếc túi lấy những gói snack ra xem xét. “Ostar, vị muối, táo biển, ý.. cái này là loại mới.” Cầm 1 gói snack có cái màu cam đỏ đồ ghi là gà quay rì rì đó Minh hào hứng. Cô cố gắng bóc cái gói đó ra bằng 1 tay, nhưng ko được cho nên cô đành đưa nó vô miệng để cắn. Nhét 1 miếng khoai tây thiệt bự vô miệng nó cười híp cả mắt. Tú Triết đột nhiên cũng thấy tâm trạng mình trở nên dễ chịu hơn. Buông bàn tay của cô ra sau khi liếm láp 1 hồi, duỗi thẳng người trên ghế nhìn cô gái đang ăn 1 cách ngon lành bên cạnh mình, Tú Triết hé cười “Cô thật buồn cười, mua quần áo đắt tiền, đồ trang sức thì cô chẳng buồn ngó tới chỉ 1 lần, mà chỉ mấy thứ đồ rẻ tiền lại làm cô vui như vậy.”

“Ăn ko?” Minh vui vẻ đưa gói snack sang cho Tú Triết trên gương mặt cô có dính 1 2 hạt muối bên mép.

“Cũng được!” Tú Triết nói nhếch 1 nụ cười gian xảo nơi khóe miệng, anh ta cúi xuống liếm sạch những hạt muối trên mép cô. Chiếc lưỡi mềm ẩm ướt chạm vô làn môi mềm của cô. “Ngon đấy!” anh nở 1 nụ cười đắc thắng. Dường như cuộc chiến tranh lạnh đã hoàn toàn kết thúc như chưa bao giờ xuất hiện. Gương mặt tức giận của cô, sự lạnh nhạt của cô, tất cả nhòe đi trước nụ cười của hiện tại.

Đột nhiên Tú Triết trở nên dễ tính hơn với mọi thứ. Ko kén chọn những thứ mà anh ko thích ăn, ví dụ như những thức ăn vặt của loài gặm nhấm, chấp nhận ăn mút ngọt tới khé cổ dù anh rất ghét ngọt, và nhất là bỏ những món cá trong thực đơn vì thật kỳ quặc con mèo nhỏ lại luôn bị hóc xương khi ăn cá, ko còn khắt khe mỗi khi những cô giúp việc luống cuống hay nhờ tay làm chao đảo cốc nước. Anh trở thành người dễ tính hơn và bỏ qua những tiểu tiết hà khắc của mình.

Từ ngày trở về Minh đã nói chuyện lại bình thường và dường như có gì đó trong cô cảm thấy chút áy náy, dù sao hắn cũng đã cứu cô 1 lần. Tú Triết mua về cho Minh 1 đồng tiểu thuyết và đó là phương thức giết thời gian của cô ngoài tivi. Từ khi trở về Tú Triết hình thành 1 thói quen mới đó là ngồi nhìn cô

làm 1 số việc xung quanh nhà. Minh hay nằm dài trên ghế với 1 gói đồ ăn trên tay và xem chương trình hoạt hình, đôi khi cô cầm quyển sách đọc rất say sưa và rồi thiếp đi trong giấc ngủ. Những lúc ấy Tú Triết thường nhắc cuốn sách ra, đánh dấu trang sách cô đang đọc dở để chắc rằng cô sẽ ko bị mất dấu vào ngày mai. Rồi nhẹ nhàng kéo chăn cho cô. Mọi thứ đều thật yên bình.

Anh thích cảm giác khi nhìn cô ngồi trên ghế đọc sách chăm chú, thích gương mặt cô xem hoạt hình mà ko để ý xung quanh. Càng ở gần cô anh lại càng thấy được những nét mềm yếu dễ thương của cô, các bạn có thể nghĩ cô là 1 con mèo ương bướng và ko bao giờ đầu hàng. Một con người ko bao giờ đầu hàng và hay ưa xía vô chuyện người khác, nhưng trong con người của cô lại là sự yếu mềm ít ai từng biết. Minh rất hay rơi nước mắt khi cô xem đến vài cảnh cao trào hay còn được gọi là “xúc động” trong mấy bộ phim hoạt hình, và y như rằng thế nào cô cũng sẽ khóc. Dù có cố gắng tới đâu thì nước mắt cô cũng sẽ rơi ra là chả. Lần đầu tiên khi nhìn thấy điều này anh đã ko thể nào kìm chế được và bật cười. Minh đã tỏ ra rất khó chịu vì điều này, cô quay mặt đi xấu hổ và lau thật nhanh nước mắt.

Tú Triết phát hiện ra rằng cô còn dễ thương hơn nhiều so với những gì mà anh từng nghĩ. Ko chỉ gương mặt cô mà con người của cô. Giống như 1 đứa trẻ con thích hoạt hình và đồ ăn vặt, thích đồ ngọt và những câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng. Ko thích những thứ đắt tiền như quần áo hay trang sức, ko dùng nước hoa nhưng trên người lại luôn có mùi hương rất nhẹ dịu. Luôn tắm hàng giờ đồng hồ, ngâm mình trong bồn tắm và hát ngân nga. Luôn luôn tập trung cao độ tới mức ko hề biết tới xung quanh mỗi khi xem phim và đọc sách, cô đặc biệt trở nên cáu kỉnh mỗi khi bị ai đó làm phiền vào những lúc này.

Ngày thứ ba kể từ khi trở về Minh bước ra khỏi căn phòng với 1 tên vệ sỹ đi cạnh, trên tay bê 1 chậu đồ mang ra sân phơi, khi bước qua khoảng sân sau cô thấy có tiếng ồn ào trong nhà dưới. Minh bước tới gần chiếc cửa sổ đã đóng nhìn qua khe cửa. Trong phòng những cô gái đang ngồi đó như thường lệ, nói chuyện phiếm và cười về những điều gì đó. Minh tìm kiếm 1 bóng dáng quen thuộc nhưng hoàn toàn ko có. Ko có 1 cô gái nào cô từng nhìn thấy. Đột nhiên Minh cảm thấy trống trải, những thứ đang xảy ra ở đây hàng ngày cứ trôi tuột đi trong khi thời gian của cô như dừng lại. Tú Triết đang ngồi trong căn phòng chờ các cô gái bước vào chụp ảnh, anh bảo với Nam dẫn Minh vào căn phòng này, trong sự bối rối của 2 thằng đàn em. Đó ko phải là việc nên làm.

Minh ngập ngừng trước ngưỡng cửa trước khi bước vào, cô nghe thấy tiếng Tú Triết từ trong vọng ra “Vào đây!”

Đành bước vào với vẻ mặt đờ đẫn và cái bụng hoàn toàn trương phình muốn ói, Minh ái ngại nhìn cái căn phòng với những những khung mút cách âm kín bốn phía và tấm kính to chắn trước mặt, quay đầu nhìn qua tấm kính Minh biết cô nhìn thấy gì. Quay đầu lại nhìn Tú Triết với ánh mắt nhìn 1 kẻ biến thái, cô hơi nghiêng đầu như muốn nói “Thật là bệnh hết sức!!!”

“Sao nào? Lại ko phải là chụp ảnh khỏa thân!” anh thản nhiên khi bắt gặp ánh nhìn của cô.

“Chẳng khác mấy, vẫn là mấy tên biến thái nhìn trộm!” Minh ngồi xuống chiếc ghế cách xa Tú Triết để chắc chắn rằng mình ko gặp chuyện gì. Nhắc mình lại gần Minh anh giơ tay véo nhẹ lên sống mũi cô.

“Biến thái gì hả?”

“Tránh ra!” Minh đẩy Tú Triết ra nhân mặt, nhưng cánh tay còn lại đã quàng phía sau ôm ngang người cô rồi.

Nam và Luân chỉ còn nước quay đi chỗ khác và vờ như ko biết chuyện gì xảy ra lúc này mà thôi. Tú Triết nhìn 2 tên đàn em đang ngồi ở vị trí cách xa ko dám cử động với ánh mắt đe dọa khôn hồn thì dừng có biểu hiện gì, nói với giọng lạnh băng “Bắt đầu đi!”

Từng cô gái bước vào căn phòng chụp ảnh cố gắng tỏ ra mình xinh đẹp nhất có thể, đôi khi có 1 vài cô có sở thích đặc biệt thích tung ra vài tư thế nhạy cảm với gã chụp ảnh, Tú Triết lại vội lấy tay bịt chặt

2 mắt của Minh lại, còn cô thì cố gắng xóa bỏ những thứ ko hay mà mình vừa nhìn thấy khỏi đầu. Cũng ko rõ tại sao mà khi nhìn thấy cảnh nóng trên phim Mỹ lại có vẻ dễ chấp nhận hơn là những cảnh cô đang thấy ở đây. Thật tình mà nói buổi chụp ảnh khá là chán, chỉ có những chớp sáng của đèn flash, những cô gái cứ bước vào rồi đi ra, khoe dáng đủ kiểu và đi đi lại lại trong phòng, nó làm cho Minh cảm thấy buồn ngủ. Tới cô gái thứ 6 thì Minh đã ngủ thiếp đi lúc nào ko rõ. Tú Triết thì lại cho đây là điều tốt, anh ngồi che gương mặt đang ngủ của cô lại để Nam và Luân ko thể nhìn thấy tiếp tục thả hồn theo những suy nghĩ mung lung mà hoàn toàn chẳng để ý tới những món hàng của mình đang chụp ảnh.

Cuối cùng công việc cũng kết thúc. Tú Triết nói với giọng rất nhỏ để lũ đàn em dọn dẹp công việc còn sót lại, rồi từ từ bế Minh ra khỏi phòng.

Ngày hôm đó Minh ko thôi nhìn Tú Triết với ánh mắt ghét bỏ giống như bạn nhìn thấy kẻ thù giết chết người thân của bạn vậy, nói thể có lẽ hơi quá nhưng Minh thật sự thấy ghét cái bệnh hoạn của hắn ta. Cô tự trách mình sao còn nghĩ hắn ta tốt bụng, thật sự từ sau cái tối đó cô đã từng nghĩ chỉ là 1 chút thôi, hắn ta có lẽ ko xấu như thế.

Hôm nay Minh từ bỏ cái tivi cho Tú Triết dán mắt vô mấy trận bóng đá vô bổ để tiếp tục cuốn sách của mình, ngồi thu lu trên chiếc ghế trên đùi là cuốn “truyện cổ dân gian áo”. Cô đang đọc câu chuyện về 1 gã hóa gấu và cô gái hán yêu cuối cùng phải dùng chiếc roi quất cho hắn tróc hết lông trên người để trở thành người. Ko rõ là ngộ ngẩn hay vốn tình yêu là phải có những đau khổ ngộ ngẩn thì mới được, Minh thấy câu chuyện đó thật là ngộ ngẩn. Khẽ ngược đầu ra hướng tivi nơi tên sương ngôn viên vừa hô vào rất to, và cô thấy cái đầu của Tú Triết gục sang 1 bên. Có vẻ như đội bóng của hắn ta vừa bị đo ván. Khẽ mỉm cười nói “Đáng đời!”

Giờ tiếp tới trang tiếp theo, cô ko buồn quay lại nhìn hắn lần nữa. Nhưng đột nhiên 1 bàn tay khẽ luồn vào mái tóc cô, Minh ngẩng đầu dậy, nhìn vào gương mặt đang sát trong thành ghế. “Cười gì hả?”

Minh quay đầu đi, “Đâu có!”. Đôi mắt cô đảo quanh tìm kiếm một điều gì đó. Tú Triết nở 1 nụ cười nham hiểm. Bàn tay anh cầm lấy chiếc cằm xinh xắn của cô quay về phía mình.

“Rõ ràng cô vừa cười mà! Có biết tôi tốn bao nhiêu tiền ko?”

“Ai bảo anh chơi làm gì?”

“Cô có vẻ thích thú khi tôi thua nhỉ?” hân trong giọng nói có chút vui đùa. Cái cổ mềm mại của cô ngo ngoáy, chạm khẽ vào bàn tay khô ráp của anh, truyền theo 1 chút ấm áp khơi gợi. Tú Triết khẽ tiến lại gần hơn, cô gái mỏng manh dễ vỡ này chỉ sợ có thể tan ra trong bàn tay của anh vậy.

“Đáng đời thôi!” Minh nói 1 câu cụt lùn. Nhưng còn chưa kịp nói tiếp thì cô đã bị bẻ bóng lên. “Làm gì vậy?” Minh hét lên, và bị quăng xuống giường. Cảm giác lo lắng bất an tràn ngập trong lòng cô, đôi khi cô hoàn toàn quên mất hẳn ta là con trai, ko phải nói hẳn ta là đàn ông mới phải. Nguy hiểm và đầy sức mạnh. Còn cô cứ mỗi ngày đi qua đi lại cứ như thể miếng mồi ngon trước mặt lẽ nào lại ko làm cho người ta thèm muốn?

Trần Tú Triết, 27 tuổi, cao 1m82, tâm lý hoàn toàn bình thường, thân hình vô cùng cường tráng. Một người đàn ông hoàn toàn khỏe mạnh và bình thường. Trước miếng mồi ngon trước mặt ko lý nào lại ko có cảm giác. Nói ko có cảm giác chắc chắn chỉ là nói dối thôi. Nhất là vào lúc này khi mà cô đang nằm ở cái tư thế quá nhạy cảm, với chiếc quần sóc và chiếc áo dài, còn gì có thể khiến cho người ta có thể kìm nén được. Giống con mèo nhìn thấy khúc cá đang nằm trên đĩa lẽ nào ko xoi? Rất nhiều đêm Tú Triết muốn tiến tới đến phát điên, nhưng lại sợ một cuộc chiến tranh khác lại có thể ập xuống. Tuy rằng hiện tại lời nói của Minh vẫn cứ khó nghe như buổi ban đầu nhưng ít ra cô ko im lặng với anh, và như thế Tú Triết tự cho là đã đủ. Anh biết sự nguy hiểm của anh đang có, những bang phái những cuộc chiến tranh chả bao giờ kết thúc, và lời theo 1 người con gái là vô cùng nguy hiểm, cho nên anh khóa cô lại, nhốt ở 1 nơi mà chắc chắn rằng ko ai hay ko có gì có thể làm cho tổn hại. Mỗi ngày tỉnh dậy thấy cô ngồi đọc sách, hay đơn giản xem 1 bộ phim hoạt hình, điều đó tạo ra 1 sự yên tâm kỳ lạ mà trước nay anh chưa từng có. Nó khiến cho anh suy nghĩ. Trước đây cứ mỗi khi có chuyện là đánh nhau chém giết, đôi khi chỉ ngồi ăn 1 bữa cơm cũng có thể dẫn tới đầu roi máu chảy. Trong địa bàn hoạt động của bang phái luôn phải trấn chỉnh lũ đàn em, thu tiền bảo kê ở những sông bãi, hoặc đôi khi là hợp bang phái. Tất cả những chỗ đó đều có 1 điểm chung, đó là luôn có thể xảy ra hỗn chiến bất cứ lúc nào. Cuộc sống của xã hội đen là thế. Từ khi còn nhỏ đi theo ba anh ra ngoài, những cảnh đánh chém anh nhìn thấy còn nhiều hơn những bữa cơm anh ăn hàng ngày. Anh cũng rõ giữ thêm 1 người con gái bên cạnh là như thế nào, cha anh nói tất cả đàn bà chỉ là 1 món hàng mà thôi, vì đàn bà là 1 lũ ko chung thủy và chỉ chạy theo đồng tiền. Cho nên chúng chỉ là 1 món hàng để kiếm lời. Nhưng đến khi gặp được cô thì mọi thứ như hoàn toàn trở thành nghịch lý. Anh ko muốn bán món hàng này, hay là anh ko thể bán.

Nằm đè lên cơ thể mềm mại của cô, Minh đang giãy giụa 1 cách yếu ớt, tất cả làm cho anh mùi lòng. Đột nhiên bé sóc cô dậy. Ngồi trên chiếc giường ôm gọn cô trong vòng tay, anh thở nhẹ ra. Cảm lấy cuốn sách nằm lẩn lóc trên giường vì tuột khỏi tay cô dúi vào bàn tay nhỏ bé của cô. “Đọc đi!”

“Hả?” Minh nhìn cuốn sách hoàn toàn bối rối.

“Hay cô muốn tôi làm gì khác?” Tú Triết gục đầu lên vai cô cắn nhẹ nhàng.

Có 2 chân lại, Minh đặt cuốn sách lên đùi và bắt đầu lấy lại bình tĩnh “Tôi đọc là được phải ko? Nhưng anh phải ngoan ngoãn ngồi nghe đó!” Minh nói, bắt đầu giở trang sách.

Tú Triết chưa bao giờ nghe chuyện cổ tích, năm anh vào cấp 1 chuyện cổ tích đối với anh đó là ba anh sẽ mỉm cười và đứng trong đám phụ huynh đi đến họp lớp cho con. Đến năm cấp 2, chuyện cổ tích đối với anh là ông già thổi mang về những món hàng ông ọ và dùng toàn những loại nước hoa làm anh nhức đầu, cô tỏ ra hết sức yêu quý và vồn vã với anh, thật ghê tởm. Lên cấp 3 chuyện cổ tích đối với anh là 1 điều ko bao giờ có thể xảy ra trong thế giới này. Xã hội đen làm gì có thứ gọi là chuyện cổ tích. Cho tới ngày hôm nay, lần đầu tiên trong đời trong suốt 27 năm anh biết rằng, “Ah thì ra trên đời có đứa con gái tên là lọ lem.”

Cái giọng trong trẻo của Minh cất lên, và thế giới mơ hồ đó mở ra, cứ từ từ ngấm vào tai của tên xã hội đen giống như miếng bọt biển hút nước. Thật sự nó chỉ đi vào rồi lại lơ dềnh ở đâu đó, Tú Triết chỉ đang mơ mộng giống như bình thường khi ở quá gần cô. Rồi từ từ chìm vào giấc ngủ trên bờ vai nhỏ gầy gò của cô gái.

Minh gấp sách lại, nhìn gương mặt đang ngủ say trên vai mình, đột nhiên cô mỉm cười. Nhìn bìa cuốn sách “Thì ra chuyện cổ tích thực sự có tác dụng ru ngủ!”. Khẽ hít 1 hơi sâu vào lồng ngực, khẽ khom người lại, dựa vào tấm ngực rộng đang ngả vào lưng mình, rồi cô khép lén mi lại. Đầu khẽ dựa vào khuôn mặt của anh. Giấc ngủ từ từ lấn áp cơ thể. Đêm nay là 1 đêm của cổ tích và thần thoại. Trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ Minh nói thật khẽ “Ngủ ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mượn Dao Giết Người

Tú Triết mơ màng trong cơn ngủ chập trờn, nghiêng người quờ tay tìm kiếm nhưng chiếc giường lại trống trơn. Giật mình mở mắt Minh đã ko còn nằm trên chiếc giường đó rồi. Bật dậy thật nhanh, anh nhìn quanh tìm kiếm, một cái đầu ngo ngoáy phía sau sofa, anh thờ phào nhẹ nhõm. Đứng dậy khỏi chiếc giường bước về phía phòng tắm, khi đi qua ghế sofa anh nhìn coi cô đang làm gì, rồi anh khẽ cười.

Ngồi trên chiếc ghế tựa hồ như ko để ý mọi chuyện xung quanh mà chìm vào giấc ngủ. Dù ko biết bao nhiêu ngày đã nhìn thấy gương mặt mơ màng của cô, nhưng anh vẫn ko khỏi xuyến xao mỗi khi nhìn thấy cô mơ màng, một nụ cười bỗng hiện lên trên khóe miệng, cảm giác như cơ thể được thổi 1 luồng

ko khí ấm nóng.Tiến về phía ghế sofa khẽ cúi người xuống,nhẹ nhàng miết làn môi vào làn da mát lạnh mềm mại của cô.Trái tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.Điều khó có thể tưởng tượng được là cái tình cảnh của 1 gã thân thể cường tráng,đầu óc tuy ko phải là thiên tài nhưng cũng có thể cho là tình anh lại đột nhiên mang trong mình cảm quan giao động như 1 đứa trẻ mới lớn.Mỗi lần chỉ vì những cử chỉ nhỏ nhặt hoàn toàn vô ý của cô mà bỗng chốc ngơ ngẩn,anh ko khỏi tự cười chính mình.Cô khẽ nhăn mặt,đôi mắt dần dần mở ra,rồi đột nhiên cái đôi mắt to tròn đen láy ấy mở to ra nhìn thẳng vào anh.Sau 1,02 giây bàng hoàng,cô lùi người về phía sau về cảnh giác.

“Làm gì vậy?” đôi mắt to tròn mở ra tức giận,đảo qua 1 vòng trên gương mặt đang dí sát vô mặt mình dò xét rồi dừng ngay lại nơi đôi mắt như mặt hồ thu,nhìn xoáy vào con người sâu thẳm của hắn.Đột nhiên Minh nghe như “chích” bản thân cô cũng hoàn toàn lúng túng ko biết là tiếng gì,chỉ 1 tiếng động nhỏ lướt qua bỗng chốc làm cho cô giật mình chột dạ.Rồi rất nhanh lấy lại bình tĩnh lò đi,chỉ là 1 tiếng chích rất nhỏ từ lồng ngực,ko đáng quan tâm

Tú Triết vẫn xoáy cái nhìn vào đôi mắt cô,ko trốn tránh,hay có lẽ bản thân anh ko biết phải trốn tránh thế nào,chỉ bằng..

“Làm..Làm cái gì vậy?” Minh hỏi lại lùi về phía sau thêm 1 chút. “Dừng lại!Tôi bảo anh dừng lại ở đó!” .. lại lùi thêm chút nữa “Đã bảo là dừng lại cơ mà!Nếu ko dừng trách tôi ko khách sáo!” .. lùi thêm chút nữa..

Kịch!!

Chạm thành ghế rồi!!Đồng nghĩa với việc..... ko còn đường nào để thoát hết !!!!! > ____ <”

Sói thì đã tới gần mà hình như mèo ta lại mở cửa để cung nghênh quan lâm,thật đúng là thiện tâm phạt tổ nguyện dâng thân mình cho thú dữ ăn thịt!A đi đã phạt!!

Hắn lạnh lùng tiến tới,lạnh băng và thờ ơ,giao 1 bàn tay lên,Minh khẽ co rúm vai lại,trốn né,nhưng bàn tay kia vẫn tiến tới,đặt lên mái tóc mềm của cô,vuốt 1 sợi tóc rồi đang nhổ ra thẳng lại nếp.

“Mau đi rửa mặt đi,trông cô ko khác gì con mèo rồi” hắn lạnh băng đáp vẫn với ánh mắt lạnh băng,gương mặt giống như đeo hàng chữ “cuộc đây đừng mạnh động!”

Minh trong lòng như thoát được gánh nặng,vội vàng đứng phắt dậy chạy ngay vào nhà vệ sinh ko cần hắn phải mời lần thứ 2.Đóng thật nhanh cánh cửa,cô thờ ơ mạnh ra 1 cái thoải mái.Có mấy khi đã cắt sẵn miếng thịt đặt trước miệng mà con mãnh thú lại nhẹ nhàng “A đi đã phạt,hôm nay ta ăn chay!!” còn có người ngu sao mà ko nhanh chạy cho mau.Khẽ cười nhìn bộ dạng đầu tóc rối bù của mình trong gương,vội lấy tuýp kem đánh răng cho vào bàn chải,một tay đánh răng 1 tay cào cào mái tóc rối bù của mình,Minh khẽ cười,cảm giác the mát của kem đánh răng trong miệng thật giống cảm giác của cô lúc này.Thì ra chuyện cô tích thật sự có tác dụng thần kỳ,đúng là mỗi tối nên đọc truyện cổ tích mới được.

Nhìn theo cái dáng chạy ào đi của Minh,Tú Triết cúi đầu,thờ ơ. Thật khó giữ được cho ánh mắt mình trở nên bình lặng trước mặt cô,dù cho trong đôi mắt lạnh lùng của anh phút chốc dịu đi như hồ nước mùa thu,nhưng anh lại sợ làm mất hồ của mình dậy sóng,nên chỉ có thể đóng băng mình lại mà tiến tới làm như bình thường. Anh có thể đối diện với bao đôi mắt nhìn ngó,cầu xin hay nước mắt đàn bà,nhưng sao để nhìn vào 1 đôi mắt sáng trong veo của cô lại khó như vậy.Thờ ra như được giải thoát bằng màn kịch dở tệ của mình. Anh lún sâu vào ghế.

Minh có 1 thói quen xấu ngoài việc ngủ ngày,thích đồ ngọt,thích ăn vặt,thích hoạt hình.. ra đó là thích tắm.Cho nên cô quyết định tốt hơn nên nhường phòng tắm cho hắn trước.Mở cửa bước ra thấy hắn đang ngồi cúi gằm mặt trên ghế sofa,cô khẽ nhón ngón chân tới gần nhưng hắn vẫn bất động.Tình nghịch khẽ mỉm cười có phải đây là cơ hội để trả lại chút lời mà anh đã cho cô “vay” hay ko?Nhẹ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ tiến tới gần,hắn vẫn im lặng,cô khẽ chọc chọc vô mái tóc hắn,hắn vẫn ngay đơ.

“Có phải hôm qua ko ngủ ngon ko?.. Kệ chứ.. Nếu hắn ta ko tỉnh lại ko phải ta lại càng nư ông đắc lợi sao?” khuôn mặt gian tà của cô hiện lên cười đắc chí.Cô thật lòng muốn đánh bốp cho hắn 1 cái vào đầu,nhưng nghĩ lại hành động khó lường có thể phát sinh gọi là hậu họa,cô rùng mình quyết định thôi thì “quan tử trả thù 10 năm ko muộn” cứ nên làm gì nhẹ nhàng là được rồi.

Cô làm mặt hề trước mặt hắn,lè lưỡi,hếch mũi.Hắn vẫn ngay đơ ko hề cử động chỉ 1 lúc.Cô khẽ giật 1 sợi tóc trên đầu hắn,chỉ hận giật xong 1 sợi hắn vẫn chưa tỉnh lại,lại thấy tiếc sao mình lại quá khiếm nhường giật ít quá để cái đầu hắn vẫn cứ nhiều tóc như thường.Cô mạnh tay chạm vào hai má lạnh băng của hắn,lần đầu chạm vào má con trai,cô có chút tò mò.Ko phải cảm giác mềm mềm mịn mịn như trong mấy tiểu thuyết mĩ nam,đa hắn ko hề mịn sò vào cảm giác hơi ran ran,có chút gì đó hơi khô khô,nhưng lại bằng phẳng giống như là mặt đất cứng rắn,khỏe khoắn,cô phút chốc bị thu hút.Lấy 2 tay kéo má hắn,kéo rồi lại kéo,đôi mắt hắn vẫn cứ nhắm nghiền,cô cười thích trí nhìn gương mặt bình thường cứ lạnh lùng đến đáng sợ,gìu phùng ra làm mặt cười mà ko khỏi cười khanh khách.Nhưng bỗng nhiên người cô như hóa đá.

“Chơi vậy đủ chưa hả?” đôi mắt hắn vẫn nhắm nghiền,người vẫn ngay đơ ko hề nhúc nhích,nhưng cái giọng lạnh băng vẫn cứ thoát ra khỏi cái miệng đang được kéo hơi giãn ra lạnh băng như thường lệ.

Minh im lặng nhìn hắn,rồi từ từ hắn mở mắt ra nhìn cô với ánh đầy giận hờn.

Ha ha ha ha ... một tràng cười ko thể nào kìm được phát ra ko chủ ý.Cô gập người lại,nước mắt chảy ra.

Bây giờ gân xanh đã nổi lên trên 2 bàn tay hắn,đôi mắt nhắm lại cố giữ bình tĩnh, “Xem ra cô vui lắm hả?” cố gắng kìm chế sự tức giận trong giọng nói của mình 1 cách tối đa,hắn tự nhủ bình tĩnh,bình tĩnh,ko được mạnh động.Bình tĩnh.

“Tại.. tại.. thật sự rất buồn cười.. gương mặt anh..” Minh vẫn tiếp tục cười nghiêng ngả,khi nghĩ tới cái giọng hoàn toàn nghiêm túc của hắn với mặt hề kia.

“Dám mang gương mặt của thiếu gia ra đùa!” hắn bật dậy khỏi ghế,ko thể nào kìm chế được cơn tức giận của mình,hắn lao tới túm chặt 2 bàn tay cô vừa

lao về phía chiếc giường đẩy cô xuống. Vừa đề lên người cô, hắn đã thấy người mình nóng ran, cơ thể trở nên bức bách kì lạ, mùi hương kẹo sữa lại thoang thoảng lan trong ko khí. Cô đã ngừng cười, nhìn lại vào gương mặt đang đi sát vào mặt mình.

“Nhưng mà rất dễ thương!” cô mỉm cười híp cả mắt nhìn hắn..

Thua, thua.. Thua thảm hại!!!!

Nhiệt độ thì vẫn cứ tăng, cơ thể thì càng ngày càng thúc giục, nhưng sĩ khí thì lại hoàn toàn bị đánh tan, hắn đang lâm vào trong tình trạng, người thì đang lâng lâng ko rõ vì đâu, nhưng thủ tính thì đang nói rằng, còn chờ gì nữa, đến giờ ăn rồi.

Và rồi hắn gục đầu xuống vai cô, nụ cười của cô làm cho hắn hoàn toàn bị hạ gục. Dù có tức giận tới đâu, dù cho ko ai trong 27 năm qua dám làm thế với hắn, dù hắn là kẻ xem trọng sĩ diện bản thân còn hơn là xem trọng bố hắn, thì chỉ bằng 1 nụ cười của cô tất cả bị san bằng, đánh văng ra như người ta đánh 1 cú home run bóng bay ra ngoài sân ko cần phải nhặt lại. Hoàn toàn bị chinh phục. Nhưng..

“Là tại cô đấy!” đôi mắt hắn sẫm hẳn lại, sâu như hố đen vũ trụ ngẩng lên nhìn cô. Và rồi cổ tích thì vẫn là cổ tích. Muốn có tác dụng an thần tốt nhất là nên dùng thuốc an thần.

Nói rồi hắn lao vào khoe môi vừa tắt nụ cười mê hồn kia, bờ môi hắn cũng trở nên nóng hơn, mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi mềm của cô, mặc cho cô cắn chặt 2 hàm răng lại phản kháng, cái lưỡi mạnh bạo của hắn vẫn cứ bướng bỉnh, thô bạo tách 2 hàng rào phòng thủ của cô ra dễ dàng, len vào trong. Cảm giác mềm mại, ẩm ướt khi hắn khẽ chui vào trong miệng, cô càng um .. um tuyệt vọng hơn, nhưng quá muộn, cái lưỡi gian xảo của con sói đã thò ra. Lý nào lại rụt về dễ dàng thế. Hắn quờ quạng trong khuôn miệng cô, và rồi chạm được vào cái gì đó đang run rẩy ướt ngọt ẩm áp như viên kẹo mềm trong miệng cô. Mạnh mẽ lồi lại, cuốn lấy giữ chặt lại. Rồi từ từ mon chón từng chút 1 bằng đầu lưỡi của mình. Từ từ tận hưởng chiếc lưỡi thơm ngon của cô, như đứa trẻ con liếm viên kẹo que. Giờ đây hắn lại càng muốn nhiều hơn thế. Chiếc lưỡi ngon mềm của cô càng khiến hắn nóng rực lên, hơi thở trở nên gấp gáp, đôi khi hắn phải hơi rời ra để tìm chút ko khí, nhưng chỉ 1 giây sau đó, lại cuốn chặt lấy như thể sợ xa rời.

Hắn hoàn toàn mất kiểm chế, nhưng lỗi ko phải ở hắn. Phải! Chắc chắn ko phải ở hắn. Ai bảo cô dám mang hắn ra làm trò cười, vốn lúc đầu chỉ định dạy dỗ cô 1 bài học, nhưng rồi hắn hoàn toàn bị cô dụ dỗ. Nụ cười của cô đốt cháy hoàn toàn tự chủ của hắn. Ko được, ko được. Ko được để người con gái này rời hắn dù nửa bước, ko được để bất cứ ai nhìn thấy cô, ko được để cô chạy khỏi bàn tay hắn, và nhất là .. Tuyệt đối ko để cho ai thấy nụ cười vừa nãy của cô. Chỉ là của mình hắn, chỉ cho phép thuộc về 1 mình hắn. Nếu có trách là thì hãy tự trách mình đi. Vì cô lại mang nụ cười mê hồn đó ra dụ dỗ hắn, hắn là đàn ông, khả năng kìm chế rất kém. Lỗi tới đây là do cô.

Ko hề khóc?! Minh cũng tự hỏi mình nước mắt đã đi đâu? Trong đầu trống rỗng, cơ thể cũng như 1 khung xương đang di động. Cô tự hỏi đây có phải cảm giác của bạch cốt tinh hay ko? Cúi xuống nhìn những vết hơi đỏ đỏ trên ngực mình, cô chỉ có thể tự nhủ “À! Thì ra dấu hôn là như vậy!” nhưng rồi nước mắt lại vẫn ko chảy ra. Dù vẫn ko cam tâm, dù vẫn thấy khó chịu nhưng cái cảm giác ko thoát ra được này là gì cô ko thể gọi tên. Hắn lại tiếp tục giờ trò với cô. Tệ hại!!

Nhưng điều tệ hại nhất là.. Minh nhắm chặt mắt, hai tay chống lấy cái đầu gục xuống. Dù rằng rất

rất muốn phủ nhận, nhưng thật sự khi hắn nuốt lấy chiếc lưỡi của cô, hay khi hắn nhào tới gặm nhắm dần cơ thể cô, có 1 cảm giác tê cứng chạy dọc theo sống lưng của cô, hơi thở của cô bắt đầu trở nên bí bách, lưng cô khẽ nhướng lên mà cô cũng ko rõ từ khi nào, tới khi nhận ra thì chỉ thấy người mình đang nóng bừng, rung từng cơn và cố gắng trốn chạy cái cảm giác đó. Bất giác xấu hổ vì chính bản thân mình. Bất giác vô cùng khó chịu. Bất giác sợ hãi cảm giác đó!! Rất rất sợ!!

Bữa sáng hôm đó thật yên lặng, chỉ có tiếng lạch cạch của dao đĩa, tiếng nhai bánh mì, tiếng uống nước. Bao nhiêu lần Tú Triết muốn mở miệng, vừa từ phòng tắm bước ra đã thấy sợ hãi như đứa trẻ giấu bài kiểm tra điểm kém bị phát hiện. Chiến tranh lạnh nữa ư? Cô lặng lẽ đi vào nhà tắm khi anh bước ra, làm cho lời nói của anh bị nuốt tuột vào lại trong họng.

Anh cứ tỉnh mở miệng, rồi lại nhìn cô, nơi cổ tay dẫu tay anh vẫn hơi hằn đỏ, rồi lại nhìn những dấu hôn đỏ hồng nơi chiếc cổ trắng trẻo của cô, đầy mê hoặc. Thì bao nhiêu lời nói của anh lại ngập ngừng nơi cửa miệng, rồi chạy tàn đi nơi khác hết.

“Tôi..” anh ấp úng.

“Tôi no rồi!” cô nhìn anh rồi đứng dậy.

Cảm giác lẫn lộn trong lòng anh lúc này thật khó gọi tên. Vừa vui mừng về lời cô nói. Nhưng lại vừa thất vọng vì rõ ràng đó là lời nói để lờ anh đi. Nhưng về trước có vẻ mạnh hơn, ít ra cô ko chiến tranh lạnh với anh.

Ngồi trên chiếc ghế đối diện giường, trong đầu vẫn lượn quanh hàng tá câu hỏi, rồi lại tự trách mình. Tại sao cơ thể cô lại hoàn toàn ko nghe lời, phản ứng như vậy với mỗi chiếc hôn cuồng loạn của hắn, với mỗi cử động thô bạo của hắn, rồi tới cuối cùng với thân thể ướt đầm mồ hôi trong lòng lại tự hỏi, tại sao lại lặng yên như vậy? Khẽ quay đầu ra nhìn hắn, rồi lại thu ánh mắt lại hướng về phía trước. Lại ngân lên rửa xả mình trong lòng. Rồi băng khuỷu và lo sợ tự hỏi, cái thứ cảm giác hiện tại của cô là gì?

Ngày hôm ấy Tú Triết ra ngoài kiểm tra lại sổ hàng và nhìn lại 1 lần album ảnh, đang đứng cạnh bức nhìn mấy món hàng đi qua đi lại cho buổi bán hàng sắp tới, đầu óc anh lơ đãng bỏ đi đâu. Rồi bỗng .. Huych..

Cả người anh hơi chao đảo nhưng ko hề ngã, cảm giác hơi nặng nề và mùi nước hoa xộc vô mũi, mái tóc lượn sóng rủ trên vai. Thân hình yếu đuối trong chiếc váy dễ lộ khe núi kiêu gợi, cái eo lưng ong mềm mại, và khi hậu địa hung hậu đang dựa sát vào anh mỏng manh. Nàng thơ thốt “Xin lỗi em trượt chân!”

Sắc mặt hoàn toàn ko đổi,anh chỉ “ừ” né ra để kệ cô ta làm gì thì làm và tiếp tục suy nghĩ tiếp.Nhưng xem ra cô nàng chả buồn tha

“Em có làm anh đau ở đâu ko?” cô nàng ngọt ngào.

Im lặng

“Anh thấy ko vui ở đâu à?” cô vẫn kiên trì nhỏ nhẹ.

Im lặng

“Anh có chuyện gì ko vui?” cô vẫn tiếp tục quyết ko lùi bước.

Lúc này anh ngược đầu lên nhìn cô với ánh mắt hình mũi băng lạnh ngàn năm.Cô nàng khẽ run lên co rúm người lại,mặt cúi gằm.Đột nhiên nhìn cô ta anh như thấy đáng về Minh khi sợ hãi,đột nhiên thấy dễ chịu lại xoa tay “Thôi bỏ đi!!”

“Đại ca,đại ca có chuyện gì thế?” Thuận Nam dè chừng hỏi,vừa nói vừa hơi lùi người về phía sau để phòng trừ hậu họa.

“Hừm.” Tú Triết chỉ tăng hăng,vẫn gior tay chống cằm.Mấy chiêu 2 đưa bay chỉ có chiêu nào hữu hiệu đâu.Thế cũng tự xưng là sát thủ tình trường.

“Chắc lại là chuyện con nhỏ chứ gì?” Huỳnh Luân nói về am tường.

“Con gái mà rắc rối lắm.Nhưng rắc rối mấy thì cũng có cách!” Luân nói về đây tự tin.

Hơi nghi hoặc vào lời nói của thằng đàn em,nhưng vẫn ko từ bỏ hy vọng.Tú Triết hơi khẽ liếc mắt nhìn qua Luân chờ đợi câu chốt của thằng em

Biết ý đại ca muốn biết lại ko muốn hỏi,như thế được sự khích lệ,hắn tiếp tục “Con gái mà ai chả đông đánh khó chiều.Cứ chiều quá thì lại đâm ra hư.Phải làm cho cô ta rõ ai mới là chủ thì mới được!”

Tú Triết quay mặt đi,về mặt trông rất tự kỷ.Chứ cứ làm như anh ko biết ấy,ngày nào anh chả nói ra rả với cô ta anh là chủ,còn cô ta chỉ là món hàng thôi.Mà có bao giờ cô ta lọt được vào tai 1 chữ ko?Đánh cũng đánh rồi,khăng định cũng khẳng định rồi,chiều chuộng cũng hết sức chiều chuộng rồi,dùng hình cũng dùng hình rồi,thậm trí cứ nghĩ đóng dấu khẳng định chủ quyền cũng làm rồi,nhưng cô ấy chỉ 1 cái hất xi là thôi bay tất cả.Cuối cùng chỉ là anh nhìn những nỗi buồn của cô ấy mà đau.

Như hiểu ý nghĩ xem thường trong mắt Tú Triết,Luân lần nữa khẳng định, “Đại ca cách nào 9 người dùng thì đến 11 người thành công.Hon nữa ko phải tiêu thuyết tình cảm của bọn con gái hay phim thần tượng cũng đều có sao.Đảm bảo là thế nào cũng được.Con gái là thích cách này lắm”

Tú Triết tròn mắt quay ra nhìn hắn,Nam cũng ủng hộ thêm cái nhìn đăm đuối con cá chuối như ủng hộ ngầm.Được đà thể hiện Luân tiếp tục “Chính là phải làm cho cô ta nổi con ghen tan bành.Ghen càng lớn càng tốt.Ban đầu cô ta ko thấy được sự hiện diện của anh,xem đây là thăm nhiên ko quan trọng,nhưng đến khi thấy anh ko còn cần cô ta nữa,lúc đó lòng trào dân niềm tức tối khó chịu.Tới lúc đó cô ta mới biết mình đã yêu anh rồi.Lúc đó chỉ cần anh dang rộng vòng tay thế nào mà chả có thể tóm được người đẹp.Đây gọi là khích tướng hay nói đơn giản là “mượn dao giết người””

Tú Triết và Nam vẫn nhìn hắn chằm chằm.Hắn khẳng định lại lần nữa “Em chắc chắn chiêu này thành công!” như sợ 2 người ko tin hắn quả quyết kèm theo anh mắt vô vàn cương nghị.

“Tiểu thuyết?Phim thần tượng?” Tú Triết lạnh băng nhìn Luân hỏi.

“Mấy thật sự xem mấy cái đó à?” Nam cũng đang mắt tròn mắt dẹt nhìn Luân.

Im lặng..Im lặng.. Im lặng...

Mặt Luân lúc này kéo thêm 3 vạch dài màu xám,ráng mà kéo khòe miệng nặn ra nụ cười “Muốn cura gái thì phải đầu tư chứ!”

Tú Triết quay sang nhìn Nam 1 cách thờ ơ.Luân vội vàng “Thật mà chỉ để cura hội con gái thôi!!!”

Nhưng nói sao thì nói chuyện hắn đọc tiểu thuyết và xem phim thần tượng ko ai khảo mà cũng bị bại lộ.Luân đành ngâm ngùi.... Mất mặt chết được!!!!

Trở về phòng mình,tiếng chìa khóa tra vào ổ mở cửa làm cho Minh rúc sâu hơn vào chăn.Cô hoàn toàn ko biết phải đối diện làm sao với hắn.Thôi thì đành chọn cách hèn hạ mà cô ghét nhất đó là trốn chạy.Cho tới khi nào còn chưa lý giải được chính mình,những cảm giác mà cô có được.Thì tuyệt đối đừng để cô đụng gãi.Nếu có thể cô nguyện ăn chay niệm phật cả năm

Nhìn đồng chân cuộn tròn khể nhúc nhích,Tú Triết thấy hơi hơi yên tâm hơn 1 chút.Ít nhất thì cô đang nằm trong chăn.Đưa chân tiến tới phía tủ quần áo ở bên phải giường,anh mở tủ,cởi chiếc sơ mi đang mặc trên người để thay chiếc khác,tiện tay ném chiếc cũ ra sàn,đôi mắt mơ hồ nhìn xung quanh theo thói quen thì ánh mắt dừng ở góc tủ.Có 1 chồng sách ở đó.Anh tiến lại cầm quyển sách trên cùng lên xem.Là “truyện cổ tích Grimm” bên dưới cũng toàn là truyện cổ tích.Quay lại bất gặp 1 đôi mắt tròn xoa đang khẽ thò ra từ trong chăn lên ló ra nhìn trộm,bất gặp ánh nhìn của anh vội vàng chum ngay chắn lại trốn tránh.Anh khẽ lóe lên 1 tia sáng trong mắt,1 niềm vui lan dần trong cơ thể,còn ko mặc áo,anh tiến lại giường,khóe môi lộ vẻ đắc ý kèm theo chút tà niệm.Kéo phất tấm chăn ra để lộ ra là con mèo nhỏ trong chiếc áo thun rộng thùng thình của anh và chiếc quần ngắn đang co ro lại,úp mặt vô gối máy tóc rối bù che lên đôi vai nhỏ nhắn.

Nhìn bộ dạng cô lúc này thật đáng yêu. Anh khẽ cười. Tuy rằng anh mua cho cô rất nhiều quần áo đắt tiền theo như lời của mấy thằng đàn em. Cuối cùng thì đồng đô đó cho tới giờ vẫn cứ nằm trong xó. Áp sát lưng mình vào vai cô, khẽ dụi dụi vào sau gáy mềm mại của cô, mùi hương của cô lại quyến vào quyến luyến hẳn ko thôi. Hẳn nhẹ nhàng ôn tồn tiếng nói: “Đừng giả vờ ngủ nữa, ngồi dậy!”

Minh khẽ quay đầu lại bất ngờ làn môi mềm của cô hơi chạm vào làn da hần, đôi mắt to của cô nhìn hẳn về dè chừng, cô thực sự cảm thấy mình hoàn toàn chẳng có tới 1% cơ hội có thể chống trả.

Một dòng điện chạy dọc theo người hẳn hướng xuống dưới từ vị trí làn môi mềm của cô chạm nhẹ, hẳn bỗng chốc trở thành lúng túng, rất rất nhiều lần hẳn hôn vào làn môi mềm của cô, nhưng luôn luôn là hẳn chủ động, chưa bao giờ là cô chạm tới hẳn trước. Dù hẳn biết lần này chỉ là vô tình, nhưng cảm giác ngọt ngào vẫn ko thể nào ngăn được, lan tỏa trong cơ thể. Trong nháy mắt mặt hồ thu trong mắt hẳn gọn sóng dịu dàng. Cố gắng giữ cho khỏe mỗi mình ko nhếch lên hẳn nói “Tôi muốn nghe truyện!”

Nhìn quyển truyện cổ trong tay hẳn, cô lo lắng rồi cất lực lắc đầu. Ko nên đọc truyện cổ tích. Chắc chắn là ko nên. Nhìn cô cứ lắc đầu quây quây hẳn ko khỏi buồn cười, lại có chút như muốn châm chọc thêm. Hẳn lại tiếp “Tại sao ko?”

Con mèo nhỏ nhìn quyển truyện về mặt xi xuống trong đầu nghĩ, đọc truyện xong để như sáng nay ư? Nhưng miệng lại ko dám mở ra thành lời. Chỉ đành ôm đôi mắt cất lực tiếp tục lắc đầu.

Hẳn ngơ vờ nhìn cô, vừa thấy chút kì quái, nhưng lại thấy đáng yêu vô cùng. Nhưng hẳn lại muốn dựa vào cô để ngủ, nghe cái giọng nói thanh thanh như chú chim nhỏ của cô trong con chấp chờn.

Minh ngược đôi mắt to tròn lên nhìn hẳn “Hay đừng đọc cổ tích nữa đọc truyện khác đi!” cô nói dần hòa. Trong bụng nghĩ, tuyệt đối ko đọc cổ tích. Tuyệt đối ko!!!!

Hẳn nhìn cô 1 lúc, rồi gật đầu. Cái này với hẳn ko quan trọng, chỉ quan trọng là ai là người đang đọc mà thôi. Vì vốn những câu chuyện đó với hẳn hoàn toàn chẳng có chút quan tâm. Hẳn chỉ quan tâm tới cô, đang ở cạnh hẳn, trong lòng hẳn, tiếng nói của cô đưa cho hẳn sự an toàn trong giấc ngủ. Chỉ cần vậy thôi. Lần đầu tiên trong vòng 27 năm qua hẳn nghĩ rằng mình thật sự đang ở trong 1 câu chuyện cổ tích.

Minh lôi 1 quyển trong đồng sách đặt trên mặt bàn ra xem. Cô ngần ngại, đặt quyển sách xuống, đi tìm 1 quyển khác. Hẳn ngồi trên giường nhìn hành động kì lạ của cô, khẽ đứng dậy. “Sao vậy?”

Minh cười cho qua chuyện “Ko..Ko có gì!” lại cầm 1 quyển khác lên, rồi lại đặt xuống. Cứ như vậy cho tới gần hết chồng sách cô mới chọn được 1 quyển cô nghĩ là nên đọc. Có tên là “Đề thi đẫm máu” nghe tên cô tưởng tượng đến mình có thể chết thê thảm, khẽ nuốt nước bọt cái ực. Nhưng thà bị chết thê thảm còn hơn là bị ăn sạch sành sanh. Cầm chắc quyển sách trong tay, cô đi tới giường.

Cô tính ngồi đọc cho hẳn nằm ngủ, nhưng hẳn lại kéo cô xuống bắt cô gối đầu vào tay hẳn. Minh ngồi bật dậy nhưng

quá muộn, bàn tay to lớn cứng rắn của hẳn đã vòng tròn lấy eo cô, cứng rắn kéo cô nằm xuống. Đành cam chịu, Minh bắt đầu mở từng trang của câu chuyện tàn khốc này ra và bắt đầu đọc.

Hẳn nhắm mắt lại, cánh tay ôm eo cô siết chặt thêm, rúc đầu vào mái tóc mềm của cô, hít 1 hơi thật dài, cảm giác cơ thể mình dần ra, ham muốn lại xuất hiện, nhưng hẳn đành nhắm mắt, ko dám chọc giận cô thêm nữa. Kéo cô thật sát lại, cảm thấy từng cử động nhỏ mỗi khi cô thở hay cất tiếng nói. Va chạm, cọ sát, cử động. Tất cả làm cho hẳn càng ngày càng thấy nóng hơn. Bàn tay lại càng siết chặt hơn. Minh quay người lại, cô thấy được hơi thở ấm nồng của hẳn trên cổ, cô đặt quyển sách xuống, bàn tay nhỏ bé mềm mại mát lạnh của cô đặt lên khuôn mặt đang dựa sát vào vai mình “Ko khỏe à?”

Hẳn mở mắt. Nhìn cô đầy ham muốn. Ánh mắt sâu xoáy vào khuôn mặt thanh tú, đôi mắt linh hoạt của cô đầy khát khao. Càng ngày hẳn càng chẳng thể kiểm soát được mình. Cánh tay bị cô gối đầu phút chốc cũng cử động, ôm gọn lấy mái tóc của cô, hướng mặt cô quay lại phía hẳn, làn môi hẳn lao tới. Cuớp đi toàn bộ hơi thở của cô. Luồn sâu vào trong khuôn miệng hồng hào, cuốn lấy chiếc lưỡi ướt ngọt ngào mềm mại. Cuồng nhiệt ko chịu buông tha. Cảm giác hơi thở của hẳn xâm chiếm cơ thể, Minh sợ hãi.

“Buông ra!!!” cổ sức giãy dụa trong bàn tay của hẳn, quay đầu lại để thoát khỏi làn môi kia, nhưng bàn tay hẳn nâng cằm cô vẫn cứng lại, giống gọng kim sắt ko dễ cô thoát. Cô cố gắng phản kháng, đôi môi hồng khép chặt lại, nhưng hẳn lại 1 lần nữa mạnh bạo tách ra, chiếc lưỡi của cô cong lại tròn tránh, thì hẳn lại dịu dàng mãnh liệt chạm vào từng chút từng chút như ko muốn bỏ sót dù chỉ 1 mm ngọt ngào. “um.. um.. . thả... um” Minh cố gắng cất lời, nhưng tiếng nói hoàn toàn bị hẳn nuốt lấy. Cô cắn 2 hàm răng lại hồng cho hẳn thấy đau mà rút lui, hẳn khẽ nhàn chân mảy lại. Khẽ kêu một tiếng nhưng vẫn tiếp tục gam nhảm cô dần dần. Quyết ko chịu rút lui. Minh đành nhả khẽ hàm răng, cô cảm nhận trong miệng có chút mùi vị của máu. Hẳn đã bị cô cắn tới chảy máu nhưng vẫn ko chịu buông.

Thấy cô cuối cùng chịu ngoan ngoãn, hẳn lại càng tiếp tục hoan hỉ của mình. Càng hôn sâu hơn đầy quyến luyến, cả người cũng nóng dần lên. Minh phút chốc ko tìm ra nơi hơi thở của mình hôn hển. Hẳn luyến tiếc thả nhẹ cô lần nữa, cho cô hít 1 ngụm đầy ko khí mát lạnh, rồi lại tiếp tục nò nua.

Bàn tay đặt cứng ở eo phút chốc di chuyển, luồn từ dưới chiếc áo của cô lên, chạm vào đôi gò bồng đảo mềm mại của cô. Cái lưỡi của hẳn cũng cuốn lấy sâu hơn. Cảm giác nóng bỏng bàn tay chạm vào mềm mại khuôn đảo của cô làm cho hẳn lại thêm cuồng nhiệt. Minh vội vàng túm lấy tay hẳn muốn hẳn dừng tay, nhưng bàn tay nhỏ của cô lại chẳng thể làm gì.

Hẳn nhẹ nhàng mon tron bộ ngực mềm của cô, Minh phút chốc cảm thấy nóng rực bàn tay hẳn cử động, nhẹ nhàng khiến cho cô phút chốc gần như mất hết tự chủ, tay chân trở nên tê dại thân thể cũng bối rối. Hơi thở ấm nồng của hẳn trượt xuống cổ cô. Chiếc lưỡi nóng bỏng nhẹ nhàng miết nhẹ theo đường chiếc cổ trắng mềm mại. Tận hưởng từng chút từng chút da thịt của cô. Thi thoảng lại ko kìm lòng bởi mùi hương ngọt ngào cơ thể cô xâm chiếm, hẳn khẽ

cắn 1 cái.Rồi lại tiếp tục mê đắm hôn lên làn da cô.

“Thả tôi ra!!Buông ra...Buông ta ra!!!” Minh cố gắng gào thét trong vô vọng.Khắp người cô nóng bừng lên dưới môi hôn của hắn,cô hoảng sợ với chính mình.Cố gắng giãy dụa thoát ra. “Người là tên khốn!Buông ta ra..” cô gắng gồng mình thoát ra,nhưng bàn tay hắn đã túm gọn 2 tay của cô bó chặt,cô cựa quậy mình cật lực hồng né tránh môi hôn nóng bỏng của hắn.Nhưng hắn phút chốc đã đè lên người cô ko cho cô đường lui.Tiếp tục mê mẩn làn da mà gục đầu vào hương thơm ngọt ngào phảng phất từ cơ thể cô thoát ra.Hắn hoàn toàn ko thể kìm lòng.Càng hôn lại càng mạnh bạo hơn.Càng cắn lại càng muốn cắn mạnh hơn.Giờ trong đầu hắn chỉ ước sao chiếm lấy trọn vẹn cơ thể này,ko bỏ qua dù chỉ 1 chút da thịt.Muốn cô là của hắn,mãi mãi ko được phép buông ra.Muốn chiếm trọn lấy cô.

“Tên khốn.. Buông ta ra.. Buông ta ra!! Ta hận mi!! Mau buông ta ra!!” cô gào thét

“Ko buông!” anh lạnh băng nói qua khoe môi,lưỡi vẫn đang phiêu du tận hưởng da thịt cô nơi phản ngược.

“Đồ dê tiện!!Dâm dăng!Bệnh hoạn!Buông ra!!” cô gào lên tức giận.

Cắn nhẹ lên ngực cô 1 cái iu chiều, “Muốn mắng thì mắng cho đã đi!” hắn lại tiếp tục tận hưởng mùi thơm của cô dẫn đường,càng ngày càng thêm mê muội.

“Đồ khốn,Buông ra..Đừng có đụng vào ta!!Mau buông ra!”

“Tôi sẽ ko buông đâu,dù cô có nói thế nào đi nữa!” hắn cất giọng trầm ấm ko buồn quay lên vẫn tiếp tục tận hưởng.

Hắn đã luôn luôn phải nhẫn nhịn,nhẫn nhịn sự căm dỗ của cô.Cứ mỗi khi ngồi cạnh cô vai khẽ chạm,mỗi khi nhìn cô ăn com mái tóc mềm rũ xuống,mỗi khi nằm bên cạnh cô mềm mại cơ thể,hay mỗi khi cô bước ra khỏi nhà tắm mái tóc còn ướt,khẽ lướt qua người hắn trên sofa.. Tất cả những lúc đó,hắn lại đều phải tự nói với mình.Ko được!Tuyệt đối ko được để mùi hương đó dụ dỗ.Người con gái đó,ko được!!

Nhưng mà vẫn ko thể nào cưỡng lại được.Anh là đàn ông.Làm sao có thể cưỡng lại được nhu cầu thường nhật.Nhất là khi mùi hương của cô cứ nồng nàn ôm lấy anh.Ko thể dừng bản thân mình lại,càng ko muốn dừng lại.Anh tiến sâu hơn nữa xuống phần eo mềm mại của cô,mềm mại liếm cô từng cơn run rẩy,lại càng thêm nóng trong người.Làn da trắng của cô mềm mại co lại rồi dần ra theo sự di chuyển của lưỡi anh.Làm cho anh lại càng muốn hơn nữa.Bàn tay anh vội vàng hấp tấp muốn cời chiếc quần của cô ra.

“Đừng.. Dừng lại!!” Minh hét càng to hơn hoảng hốt.Hơi thở gấp gáp của cô cố gắng bình tĩnh lại.

Bàn tay anh vẫn lạnh lùng tiếp tục.Chỉ vài giây sau trước mắt anh đã lộ ra hoàn toàn thân hình trắng trẻo như viên kẹo sữa mềm mại,đôi chân thon dài mịn màng.Trong mắt anh hoàn toàn bốc hỏa.Minh vội vàng khép chặt hai chân.KHuôn mặt đỏ bừng ngượng ngùng.Cô nhắm chặt mắt chỉ mong có cái lỗ cho mình chui vào.

“Đừng!!Ko được nhìn!!Tên khốn!!” Minh mặt đỏ bừng thấy Tú Triết đang lạnh lùng cúi xuống vội vàng khép chặt chân lại,che chắn thân hình.

Túm chặt 2 tay của cô,anh tiếp tục tận hưởng thân thể cô,dần dần càng ngày càng sâu xuống dưới.

“Đừng!!!!” cô gào lên cổ giãy dụa.

Anh lại nhanh hơn tách 2 chân cô ra,khẽ cười “Cô là của tôi,nên hãy ngoan ngoãn đi!”

“Anh là tên khốn..” Minh nghiêng răng đầy tức giận,thấy gương mặt mình đã nóng bừng như bánh bao hấp.Đôi mắt tự dưng rung rung uất hận

“Tôi ko phải của anh!” Minh gào to cổ sức chống cự khỏi bàn tay sắt thép kia.Cố thoát ra khỏi những cơn run người vì tê dại của mình.

Tú Triết gục mặt vào sâu thẳm mềm mại giữa 2 chân cô,thấy chút nóng ấm nhẹ dịu nơi đầu lưỡi,khẽ khàng di chuyển lưỡi mình tận hưởng.

Minh thấy như thể 1 luồng điện cao thế chạy dọc thân,cô run rẩy ko giấu được hơi thở đang dần mờ đi “Anh.. Tên khốn!!Mau dừng lại!!Buông ra!!!” Minh gào thét vô vọng,chống cự vô vọng,chỉ thấy người mình ngày càng run rẩy tê dại nhiều hơn.

“Cô là của tôi!Món hàng mà tôi đã mua.” Nhìn cơ thể đang khẽ run của Minh,lại thêm mùi hương ngọt ngào của cô trong từng cơn cử động,ánh mắt Tú Triết thắm lại thêm khát,lời nói khẳng định qua kẽ răng.Tuyệt đối người con gái này là của anh.

“Tôi ko phải của anh!Ko bao giờ!!” Minh tức giận trả lời.

“Nói cho cô biết,cô đã là món hàng trong tay tôi thì đừng bao giờ mong rằng có thể chạy thoát.Ko bao giờ!Vĩnh viễn cô là của tôi” Tú Triết gần như ko thể chịu nổi mỗi khi cô 1 lần thẳng thắn phủ nhận cô ko phải của anh.Cô chắc chắn là món hàng của anh.Ko bao giờ được phép bỏ chạy.

“Ko phải?Đừng có mơ tưởng,đồ bệnh hoạn!Ko bao giờ tôi là của anh!Vĩnh viễn ko bao giờ!!” Minh hét to thấy giọng mình lạc đi,nước mắt đang lăn dài trên má.Cô ko rõ là mình đang thổn thức vì tiếng khóc,hay đang run lên vì mỗi cử động của hắn.Chỉ thấy một nỗi đau trong lòng càng ngày càng lớn,hận muốn chết đi sống lại mà bức bách lại ko thể thoát ra.Cuốn vậy lấy cô ko để cô thở nổi.Cô chỉ thổn thức.

Hắn dừng lại nhìn gương mặt thổn thức của cô.Những lời nói làm cho hắn ko thể nào bình tĩnh, “Được!Vậy để xem,cô có thể chống cự thế nào?”

Ánh mắt hân hân lạnh băng nhìn cô chua xót. Cô ko bao giờ muốn là của hắn. Cô đối với hắn chỉ là sự căm hận tới cùng. Nhưng hắn dù trăm lần ngàn lần ko muốn chỉ có được nỗi hận của cô, nhưng lại càng ko muốn cô vụt bay ra khỏi lòng bàn tay của mình. Nhanh tay cởi toàn bộ quần áo của mình. Hắn lao xuống, xâm chiếm lấy cơ thể của cô.

Cảm giác tan chảy trong cơ thể cô khiến hắn ko thể dừng được bản thân những dao động. Hắn đã từng ở trong tay có bao nhiêu mỹ nhân, bao nhiêu đêm áp ủ thân hình người đẹp, nhưng chưa có ai khiến cho hắn mất bình tĩnh như cô. Cũng ko có ai khiến hắn bị ám ảnh như cô. Từ cái đêm đầu tiên trong nhà tắm lý trí của hắn dường như đã bị dán chặt vào thân thể này. Hắn nhớ tới hơi thở mềm mại của cô, nhớ gương mặt thanh tú của cô, nhớ những đường cong gợi cảm của cô khẽ nâng lên mỗi nhịp thở, nhớ cái cổ thanh thanh trắng mềm, bàn tay nhỏ bé với những ngón tay dài thanh thoát, nhớ mái tóc mềm của cô rủ xuống tỏa mùi hương. Tất cả tất cả làm cho hắn phát điên lên. Mọi cô gái khác với hắn là ko đủ, đường cong của cô này quá nhiều, cô quá mập, cô quá thơm mùi nước hoa đến khó chịu, cô quá sắc xảo như mụ phù thủy... Ai trong mắt hắn trông cũng thật khó coi vì 1 lý do nào đó. Để cuối cùng tự nhận ra rằng, chỉ đơn giản bởi vì họ ko phải là cô. Cho nên dù người con gái đó có xinh đẹp tới đâu, có thân hình đẹp tới đâu, làn da nõn nà tới đâu, cuối cùng vẫn làm hắn thấy chán ghét.

Cái cảm giác được ôm trọn cô vào lòng lúc này, được thật mạnh mẽ vào sâu trong cơ thể ấm áp của cô khiến hắn ko thể dừng lại. Như cơn mãnh thú càng lúc càng mãnh liệt hơn. Muốn có nhiều hơn nữa hơi thở của cô, thân hình của cô. Hắn chuyển động càng lúc càng gấp gáp, mạnh mẽ, khiến cho Minh càng lúc càng cảm thấy bất an. Cô nhắm nghiền mắt lại che giấu đi cơn nóng trong người, bắt lực muốn thoát ra nhưng cả cơ thể lại tan chảy ra mất rồi. Cô đành thuận theo từng nhịp chuyển động của hắn, thấy cơ thể mình như có điều khó ở. Cô càng muốn trốn tránh thì lại càng tê dại hơn.

Bốp!!

Cô tát mạnh vào khuôn mặt của hắn, gạt ngay bàn tay hắn đẩy tiến lại gần vuốt t

óc cô. Khuôn mặt ướt sũng nước mắt, đôi mắt tròn sáng ngời lên giận dữ. Hắn quay lại nhìn cô ánh mắt thoáng qua chút đau lòng, rồi thật nhanh chuyển qua vẻ lạnh băng tức giận.

“Cô dám đánh tôi!!”

“Tên khốn, đồ bệnh hoạn, dâm dăng. Khốn kiếp!!” cô tuôn ra 1 tràng miệt thị hắn. Đôi mắt lại hơi rung rung.

Hắn tức giận túm chặt lấy tay cô, đè cô xuống. “Câm miệng! Cô là món hàng của tôi phải ngoan ngoãn!” hắn gầm lên ra lệnh. Ngang bướng của cô làm cho tim anh rạn vỡ.

“Ta ko phải của người! Ta mãi mãi ko thuộc về người! Đồ khốn”

“Để xem cô thuộc về ai?” ánh mắt tức tối của hắn nhìn xuống thân thể mềm mại của cô. Một lần nữa lại xâm chiếm cơ thể cô. Lần này còn mạnh mẽ hơn lần trước.

Cô khẽ rên lên đau đớn, lại càng như khiến hắn nóng hơn trong người, lại càng chuyển động nhanh mạnh hơn.

Hắn đè chặt thân mình nóng hổi mồ hôi lên khuôn ngực mềm của cô và chạm theo từng hơi thở nóng này, thân dưới giao động mạnh, chầm chút hôn lên cổ cô chiếm hữu. “Nói cô là của ai?”

“Ta thuộc về ta, đồ bại!” cô vừa cố kìm chế tiếng rên rỉ đau đớn vừa lớn tiếng cũng ko biết muốn tự trấn áp hắn hay tự trấn áp mình.

“Cô là của tôi! Nhớ cho rõ.. Cô là của tôi.. Món hàng của tôi” hắn ghé sát vào tai cô thì thầm, giọng ko giấu được nỗi uất hận.

“Ko bao giờ!!” cô gào to hơn nữa.

Nhưng cuối cùng người ta ngoài những tiếng lịch kịch và chạm rất mạnh chỉ còn có thể nghe được tiếng kêu rên thanh thanh của cô. Rồi màn đêm dần nhấn chìm tất cả..

“Mau ra đây ăn đi!” Tú Triết bê khay đồ ăn đặt ra bàn, nhìn qua giường có 1 con mèo đang ngồi thu lu hờn dỗi. Anh khẽ cười nhớ lại đêm qua, chắc chắn là đêm qua anh đã hơi mạnh tay mà hạ thủ tới 3 lần, khiến cho cô ko biết lúc nào mệt mỏi ngủ thiếp đi. Lúc đó anh mới phát hiện ra mình lại giống dã thú tới vậy. Nhưng thân thể của cô lại khiến anh khó kìm lòng. Bao nhiêu lần nhìn trong thời gian qua 1 đêm mà bộc phát.

Im lặng.

“Qua đây!” anh nói giọng ra lệnh.

Im lặng.

“Qua đây!” anh lặp lại lần nữa giọng hoàn toàn ko còn kiên nhẫn.

Vẫn chỉ là im lặng.

“Qua đây! Ngay!!” ánh mắt anh tức giận ánh lên như ngọn lửa. Nhưng cô vẫn chẳng hề nhúc nhích. Anh tức giận lao ngay tới giường. Bàn tay giữ chặt lấy chiếc cằm nhỏ xinh của cô ép buộc cô phải ngược nhìn mình.

“Đang gọi cô đấy!” rồi khỏi đôi môi cô đầy quyến luyến, anh nói trong hơi thở mù sương.

“Buông ra!” cô dữ dội giật mạnh bàn tay ra khỏi cầm mình, quay đi dứt khoát.

“Cô..” Tú Triết như muốn gầm lên, nhưng nhìn gương mặt đầy phần uất của cô, phút chốc chỉ còn cảm thấy tim mình đau nhói. “Chán ghét tới thế à?” anh hỏi khuôn miệng khẽ nhếch lên đầy châm chọc dần vặt.

“Anh là đồ tồi tệ, tôi căm ghét anh! Tôi hận anh!” Minh hét lên.

Đề lại trong trái tim Tú Triết 1 lỗ hổng ko đáy, đau buốt tới tận đỉnh đầu. Anh khẽ khom người xuống, thở ra 1 cái rồi lặng lẽ đứng dậy. “Được tùy cô! Nhưng cô nên nhớ cô chỉ là món hàng trong tay tôi thôi. Cô muốn hận hay ko tôi ko quan tâm!” nói rồi, anh tiến ra cửa, dù hết sức kiềm chế nhưng vẫn ko tránh khỏi một tiếng rầm phát ra khi đóng cửa. Trái tim như vỡ ra. Khó chịu. Cô vừa nói cô hận anh.

“Đại ca, sao thế?” Nam tiếp tay rót thêm rượu vào cốc cho Tú Triết.

Nam và Luân nhìn Tú Triết cứ ngồi âm thầm uống rượu vào lúc sáng sớm chán chường. Biết rõ nguyên nhân lại ko dám mở miệng nói tiếng nào. Chỉ bắt quá đời hắt lên tiếng.

Lại tiếp tục rót rượu.

“Đại ca..” thấy tình hình có vẻ ko ổn, Luân đành can đảm nói tiếp “Đại ca, anh thử dùng cách của em xem.”

Tú Triết đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn, đôi mắt lạnh băng lừ lên nhìn Luân 1 cái, khiến hần á khẩu.

Nam đứng bên cạnh cũng thấy hãi thay, nhưng chẳng đành liều mạng nói tiếp hộ Luân “Đại ca, thật ra nó nói ko phải ko có lý. Cách đó đảm bảo hữu hiệu. Con gái nhỏ nhen hay ghen tuông, nhưng chỉ khi đó thì họ mới biết giá trị của người đàn ông của họ. Anh cũng đâu phải ko biết. Của mình thì ko ngon, nhưng ko phải của mình mới ngon sao? Cứ phải để họ cần mình thì mới được.”

Ánh mắt Tú Triết lại đổi sang nhìn Nam làm gương mặt hần bỗng nhiên hóa đá. Đành ngậm miệng lại tiếp tục rót rượu. Cầm chiếc cốc mới được rót đầy anh đưa lên miệng uống, lúc bấy giờ Nam với Luân mới dám nhát loạt thở ra. Nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói..

“Có thể thành công sao?” Tú Triết mắt dán vào ly rượu nhìn ánh sáng xuyên qua thứ chất lỏng màu vàng sẫm lại bị khúc xạ bởi thủy tinh dăm chiêu.

Trái tim của Minh đối với anh giống như là chùm nho trên cây vậy, mà anh giống như 1 con cáo nhìn thấy nho rất rất muốn ăn, rất rất thèm khát, nhưng lại chỉ có thể tặc lưỡi “nho xanh quá ko ăn được!” ngậm ngùi mà nuốt nước bọt vào trong. Cứ nghĩ rằng mình có thể có được, nhưng mà chưa bao giờ 1 lần có thể đẩy cánh cửa bước vào. Trái tim của Minh cứ khóa chặt như 1 cánh cửa sắt, mà anh đã mang theo dù là búa, dùi cui, chùy sắt, dù lựu đạn, súng ống cũng chẳng thể làm nó lung lay. Chỉ cứ mãi dậm chân chờ ở thêm cửa. Mong chờ 1 ngày có thể được mở vào.

“Dĩ nhiên là được mà!” Luân vội vàng nhanh miệng, nở 1 nụ cười như để khẳng định lại, khẽ thờ ra nhẹ nhàng.

“Được vậy thử xem!” dù cho trong lòng Tú Triết ko mấy tin tưởng vào cái kế hoạch này, nhưng mà lại ko thể nào bắt bản thân ngừng hy vọng. Ồi! Hy vọng.

Nam và Luân khẽ mỉm cười, ít nhất lúc này Tú Triết ko còn ngồi đây chỉ uống rượu nữa. Vừa thấy giảm được chút lo lắng lại thấy có gì đó ko yên tâm. Từ ngày gặp cô gái đó anh trở nên quái lạ, chỉ giam mình trong phòng, giải quyết xong công việc là lại chỉ có chui về phòng mà ko bao giờ ló đầu ra ngoài, mỗi lần đi đâu lại mua về 1 đồng thứ cho cô ta. Kết cục là giờ lại dùng mấy chiêu trong tiểu thuyết để muốn làm cho cô ta để ý. Nghĩ lại cô ta cũng thật giỏi giang. Có thể làm cho 1 đại ca xã hội đen trở thành thằng nhóc mới lớn. Trong lòng Nam bỗng chốc có chút hơi sợ. Lại cố gắng nhớ mãi cũng chẳng thể nhớ nổi khuôn mặt của cô ta như thế nào. Chỉ có thể nhớ là mặt cô ta có vẻ rất dễ thương, nhưng lại chẳng thể nào hình dung ra hoàn chỉnh khuôn mặt của cô thế nào. Chắc có lẽ tại đã lâu rồi chẳng nhìn thấy cô ta nên hoàn toàn chẳng còn chút gì trong kí ức. Nam tự nhủ thầm phải chú ý tới người này.

Luân thì vẫn vuơ tư nhìn Triết đang suy nghĩ gì đó ko rõ, đã quá quen với cái mặt lạnh đến tận xương của đại ca nên cậu cũng ko cần bận tâm làm gì. Cậu chỉ đang nghĩ trong đầu nên mượn dao của ai để giết người đấy?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Tình Dịch Mới Hay Đồng Minh Mới?

Minh đang ngồi suy tư trên ghế sofa, mặt trời giờ đã về nhà an giấc từ chiều sớm chỉ bỏ lại 1 lớp sương càng mờ mịt huyền ảo dưới ánh trăng. Ngồi trong phòng điều hòa ấm áp hoàn toàn chẳng thấy được cái lạnh của mùa đông miền cao. Thật sự thì Minh cứ chờ đợi, chờ đợi chút tuyết khó khăn của mùa đông miền núi. Là dân Hà Nội, quanh năm chỉ ở trong thành phố, mùa đông Hà Nội cứ bồi hồi trong lòng cô, Minh thích đông gió mùa đông bắc, thích nhìn

những con phố thường ngày của Hà Nội, nhưng cứ mãi luôn tiếc nuối tại sao Hà Nội chẳng có tuyết bao giờ? Có nhiều năm xem thời sự buổi 7 giờ chiều cảnh miền cao có tuyết mỏng rơi, cô thật sự tò mò thăm thú, chắc chắn khi nào có dịp sẽ phải đi xem thế nào là tuyết. Cho nên khi bị bắt tới cái ô chứa này rồi, nhưng trong lòng vẫn ko khỏi hy vọng, 1 ngày nào đó tuyết sẽ rơi. Nhưng chờ mãi, chờ hoài mà chẳng thấy đâu cả, chỉ nhìn thấy mờ mờ 1 màn sương miền sơn cước. Cũng giống như tâm trạng cô lúc này. Mơ hồ và khó chịu. Cô hận hấn, nhưng cô biết sức mình lại vốn chẳng thể nào làm gì được. Đành cố nuốt cục tức xuống mà lại chẳng thể nào nuốt cho trôi. Nó cứ mắc lại ở cổ làm cho cô ko khỏi nghẹn ngào.

Cốc ... cốc...

Minh mơ hồ quay về hướng cửa, nghe cách cách của tiếng chìa khóa tra vào ổ. Thật kì lạ bình thường hẳn ta có bao giờ gõ cửa đâu.

“Thưa cô mời đi dùng cơm!” cô hầu gái bước vào phòng nhìn Minh đang lơ đãng trên ghế.

Minh quay người lại nhìn cô gái về sừng sốt. “Dùng cơm?” cô hỏi lại như ko thể tin được vào mình.

“Vâng! Cậu chủ muốn cô ra dùng cơm trong phòng ăn.” Cô gái đáp giọng nhỏ nhẹ.

Minh đứng dậy bất giác có chút nghi ngờ, thật kì lạ. Từ khi đến đây đến giờ hẳn ko nhốt cô trong phòng thì cũng là trong phòng cấm. Chỉ có khi cô làm người hầu ở nhà dưới thì hay ăn ở dưới bếp với người làm. Ko thì cũng là ăn cùng với các cô gái khác. Có bao giờ nghe thấy nhà ăn là gì đâu. Mọi khi vẫn hay ăn ở trong phòng, giờ lại xuống nhà ăn, ko phải sắp có sự chẳng lành chứ?!!

Vừa đi vừa ngơ ngẩn nghĩ, Minh chẳng rõ mình tới từ bao giờ. Thì ra có 1 phòng ăn thật. Trong phòng bày 1 chiếc bàn dài với dãy cửa sổ kính đẳng sau, trong phòng tường sơn màu đỏ đun trong rất ấm áp, trên tường treo 1 bức tranh hoa cúc đại ở trên trần chính giữa phòng là 1 ngọn đèn vàng to đang tỏa ánh sáng ấm áp cả gian phòng, những viên pha lê neo ở chuỗi đèn thì thoảng lại ánh lên lấp lánh. Ngồi ở đầu bàn kia là Tú Triết và..

Minh dừng mắt ở cô gái đang ngồi bên khoác tay Tú Triết. Cô có mái tóc mềm dợn sóng, làn môi mọng đỏ hồng hào trông chỉ muốn cắn 1 miếng, đôi lông mi dài cong vút yêu kiều, cô vận 1 chiếc áo dài tay ôm sát người cổ chữ V khoét sâu để lộ ra đường cong thật đáng ghen tị. 1 tay cô đang vòng qua tay Tú Triết trên bàn, 1 tay đang cầm muỗng gọt lên miệng hẳn. Minh nhất thời ngây ngất với cô gái. Nhìn cô cô lại như nhìn thấy Huệ, thấy chị gái cô. Đột nhiên thấy có cảm tình lạ lùng. Càng nhìn lại càng muốn làm thân. Thật đã lâu rồi cô mới nhìn thấy 1 cô gái, tuy mỗi ngày đều có hầu gái mang đồ ăn vào phòng cho cô, nhưng cô cũng chỉ có thể nhìn, còn hẳn mới là người ra lấy đồ ăn. Cuối cùng thì vẫn là cả ngày người giao tiếp với cô chỉ có hẳn.

Thì thoảng mang cô ra ngoài, thì cũng là hẳn dẫn đi, giống như thể người ta dắt thú cưng đi dạo. Hay hẳn nhờ người làm dẫn cô ra vườn cho cô hít thở ko khí thì cô người làm tuyệt nhiên chẳng dám mở miệng nói với cô 1 câu. Có lẽ từ sau khi cô bỏ trốn bất thành, những cô người làm trở nên dè dặt với cô. Họ sợ mình lại bị mang họa. Cô cũng chẳng dám trách họ. Họ cũng có gia đình cần nuôi. Thì thì đành tự kỉ 1 mình. Cho nên giờ nhìn thấy 1 bóng nguyệt mảnh mai, làm cho cô mừng tới sắp rơi nước mắt.

“Ngồi xuống!” nhìn về mặt sững sờ của Minh, Tú Triết khẽ cười. Ko ngờ rằng lại có hiệu quả thế. Tuy vậy nhưng miệng thì vẫn cứ nói cứng.

Một người làm kéo ghế ra cho cô, Minh vẫn ko rời mắt khỏi cô gái xinh đẹp lúng túng “Được!” rồi vụng về ngồi vào ghế ánh mắt vẫn ko rời đi.

Nam ngồi ở phía đối diện Minh khẽ ngẩng đầu nhìn cô, thì ra khuôn mặt cô ta là thế. Làn da trắng, khuôn mặt thanh thanh nhỏ nhắn, đôi mắt sáng long lanh linh hoạt, làn môi hồng tươi đầy sức sống. Nhìn gương mặt đã thấy là 1 cô gái thông minh. Nhưng thế nào cũng chỉ giống tướng 1 đứa trẻ. Nếu anh đoán ko nhầm cô ta chắc chỉ cỡ 15, 16 tuổi là cùng. Đứng là 1 món hàng hiếm có. Đường dây buôn bán gái của anh, là đường dây cao cấp, nhưng cũng ko phải loại ăn thịt hút máu người ta. Gần lắm là giúp họ lấy chồng, nhưng rõ ràng họ là tự nguyện. Còn những đại gia kia mua họ về làm gì, thì cứ hỏi chúa mới biết được. Nhưng hầu như mấy cô bán thân toàn những cô gái muốn hư danh, ưa tiền tài. Nghe rằng có thể tìm chỗ dựa đại gia nước ngoài thì y như rằng xông vào như ruồi thấy mật. Nhưng từ xưa đến nay chưa từng thấy cô gái nào trông giống như học sinh như cô này cả. Các cô gái đều đẹp sắc nước hương trời, nhưng là vẻ đẹp của phụ nữ, gợi cảm, hấp dẫn. Chứ ko như cái cô gái mặt thì non choẹt, mắt ko tí gợi tình, chẳng chút gian tà đang ngồi trước mặt anh ta. Trông cô ta cứ như con mèo con mắt to cò đang liếm liếm đôi tay vậy.

Luân thì vừa cảm thấy vừa hý hửng. Nhìn Minh cứ mãi ngắm cô gái kia, lại tự cho cô đang con ghen dậy sóng. Ko khỏi tự mình vui trong lòng. Thế này đại ca thỏa nào cũng khen thưởng. Ai biết đâu cô đang vui vì chuyện khác kia.

Cô hầu gái vội xới cho Minh 1 bát cơm nóng mang theo 1 đôi đũa đặt lại trên bàn cho cô. Minh khẽ gật đầu nói nhỏ “Cảm ơn chị” kèm theo 1 nụ cười còn ngọt hơn cả mật ong, làm cho cô hầu gái kia đột nhiên đỏ mặt ngay đơ còn chưa kịp thu tay về.

Tú Triết thấy vậy đột nhiên trong lòng thấy chút ko vui. Cô chưa bao giờ cười ngọt như thế với anh cả bèn tự dưng khoác tay cô gái bên cạnh chặt hơn cố ý nói thật to “Em muốn ăn gì?” trong khi con mắt vẫn cứ hướng về phía Minh.

Cô gái bên cạnh nhìn ra ánh nhìn của anh đổi hướng từ khi cô gái kia bước vào chưa 1 lúc nào anh rời được ánh mắt khỏi cô ta. Trong lòng cô biết rõ mối nguy này từ đâu chui đến. Chắc cô ta là cô gái mà mọi người vẫn nhắc đến. Khi cô còn ở nhà dưới, lần tập dợt nhìn thấy Tú Triết cô đã nghĩ ngay tới việc muốn tìm đàn ông giàu cần kiếm đâu xa, ko phải đã có ngay trước mắt hay sao. Nên tìm mọi cách để gây cho anh ta chú ý. Ngả vào lòng anh ta tỏ vẻ nhu mì, nhưng cuối cùng cũng vô hiệu. Mọi người đều nói rằng anh ta là đại ca giang hồ, con trai của 1 ông trùm lớn, sinh ra là hoàng tử xã hội đen rồi nên sẽ chẳng rung động vì ai đâu. Nhưng ko biết sao dạo gần đây anh ta lại giữ 1 cô gái trong phòng. Nghe nói anh ta cố ý giam cô ta lại ko cho ai thấy để mình hẳn tận hưởng. Chắc chắn cô gái trước mặt cô là cô gái trong tin đồn vừa rồi đây.

Cứ nghĩ phụ nữ nói chuyện tin đồn thì phải đến 102% là tin vịt, ko thì cũng thêm thắt lung tung, phóng đại quá trớn. Ai dè trong 102 cái tin đồn ấy thì có cái 103 là thật. Và rất xui xẻo cho cô là, đây chính là cái 103. Mì khê tặc lưỡi, như mì uốn cong chiếc lưng ghé cho sát vào cánh tay rắn chắc bên cạnh nói giọng ngọt ngào “Người ta khát nước!!”

Tú Triết khẽ phẩy phẩy tay ra phía sau, cô hầu gái biết ý đi rót nước từ cái bình đặt trên nóc tủ gần đó mang lại cho Tú Triết. Tú Triết cầm chiếc cốc, lơ đãng đưa ra hướng đôi điện, đôi mắt vẫn hướng về cô gái đang ngồi ngậm dưa đắng này. Mi nhẹ nhàng bàn tay cầm lấy luôn tay Tú Triết và cả chiếc cốc đưa lên miệng uống.

Mình hơi đỏ mặt, thật là 1 cảnh nóng với cô. Mình khá là thích xem người ta tỏ tình, khá là thích xem phim tình cảm, và nhất là khá là thích xem người ta yêu nhau. Mỗi lần nhìn thấy tình nhân âu yếm, là y như rằng tim cô thắt lại cảm giác hồi hộp theo nhân vật, tự động người cũng thấy vui vui. Nhìn họ ái ân mình lại thấy người ngại ngùng ko dám nhìn, lại cứ muốn xem tiếp. Cô đành và 1 miếng com vào miệng bối rối quay đi. Nhưng vừa nhai 1 miếng, cô khẽ nhăn mặt.. Cay..

Tú Triết ko nói năng gì vụt đứng dậy, chạy tới bình nước rót 1 cốc nước đầy rồi tiến lại bàn, đặt cạnh cô. Lúc đó như phát hiện ra hành động của mình, Tú Triết khẽ quay mặt đi chỗ khác, vờ ko có gì về lại chỗ ngồi. Nam đang nhai miếng com đành nuốt cái ực. Luân đập tay lên đầu cái bốp, “Đại ca của tôi ơi. Có cần phải tận tình thế ko? Anh đang yêu người khác cơ mà!!!!”. Cô gái kiều diễm thì nhúu đôi mày liễu, nhanh chóng kéo lại cánh tay cứng chắc vào lòng ôm.

Mình thì chỉ dám tiếp tục nhai để nuốt xuống thật nhanh. Uống 1 miếng nước. Thở ra thật khẽ. Ko khí bàn ăn hôm nay thật kỳ lạ.

Sự im lặng kéo dài đã khá lâu, với 3 người đang ngồi ăn, chỉ nghe tiếng mặn nồng của cặp uyên ương kia réo rắt. Mình với tay gấp 1 miếng thịt, thì vô tình chạm vào 1 chiếc dưa khác cũng đang đưa ra. Cô vội vàng kéo dưa lại, ánh mắt đưa sang nhìn phía đôi điện, ý rằng mời anh tiếp tục. Chiếc dưa còn lại dừng lại 2 giây, rồi gấp miếng thịt lên đưa về phía cô. Mình vụng về đưa bát ra nhận, kỳ nhĩ nói rất nhỏ “Cám ơn!”

Nam nhìn cô “Đừng khách sáo!” rồi tiếp tục gấp 1 miếng dưa vào bát. Anh cảm thấy, cô ta thật sự quá hiền lành. Xem ra con mắt thâm mỹ của đại ca thật chẳng tệ. Nhỏ bé lại quá sức ngoan đạo. Thực là 1 cô vợ nhỏ dễ nuôi. Nghĩ tới đây bỗng nhiên trong lòng anh có chút tò mò, muốn hiểu thêm chút ít về người mà đại ca mình chọn.

Tú Triết ko hề bỏ qua bất cứ động tĩnh nào trên bàn ăn vừa nãy, chút gần xanh đang nổi lên trên thái dương. 2 dưa chạm nhau? Ko phải hôn gián tiếp thì là gì?! Cô ta.. Thật đúng là loạn rồi!!!! Rất muốn lôi cô ta về phòng khóa trái lại, lại thấy lo lắng về chút sáng lóe lên trong ánh mắt gã đàn em. Vẫn biết anh em sinh tử với nhau bao năm, Nam là người vừa thông minh vừa hiền hòa bình tĩnh, với anh là đứa em trai đáng tin cậy. Nhưng mà vẫn ko thể kìm được chút nhỏ nhen ghen tị nơi đáy lòng. Nhưng tự vấn mình, nhin, phải nhin. Nhin!!!!

“Cô tên gì?” Nam nói mắt nhìn cô.

Mình dừng tay dưa, nuốt thật nhanh miếng com trong miệng nên lỡ sặc. Cô vội vàng cố gắng kìm cơn ho trả lời “Minh. Nhật Minh” vừa thấy ngượng chỉ muốn chui xuống đất.

Nam nhìn cô một lượt. Đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng về phía trước ko giấu điểm, khuôn mặt rạng rỡ thẳng thắn rõ ràng. Đôi môi đỏ hồng hơi mím lại vẻ cương nghị. Cô ta đúng là đáng để tìm hiểu.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?” Nam tiếp tục tra khảo.

“19”

“Con 1 h

ay nhà đông con?”

Mình hơi nhúu mày, dò xét tên trước mặt. Hẳn là đàn em của cái con sói già kia, tức cũng là xã hội đen. Chưa có ai từ khi cô tới đây hỏi tên tuổi, giờ lại hỏi gia thế. Ko phải có âm mưu gì chứ? Cô liền nhúu mày, ánh mắt long lên về dò xét “Anh đang có âm mưu gì?”

Nam bật cười, cô ta thật thú vị. Luân nghe được câu này kèm gương mặt búng ra sữa kia tỏ ra rất nghiêm túc, cũng ko nhịn được mà cười theo.

Tú Triết ... Nhin...

“Ko có âm mưu gì hết! Chỉ là có chút tò mò về người mà ..” quay sang nhìn Tú Triết đang lờ hửng bưng. Nam vội hắng giọng. Tiếp tục ăn com thì hơn.

“Thật ko có âm mưu gì?” Minh vẫn chút ngờ vực.

“Cô bé à, chúng ta ở nơi tít xa thế này làm sao làm được gì chứ. Mà chúng tôi chỉ hỏi để biết. Cũng ai biết nhà cô ở đâu!” Luân vô tâm hoàn toàn ko nhận ra chút dục cảm xấu, vẫn tiếp tục.

Mình nhúu mày nhìn suy xét, 2 người này nói cũng đúng. Họ cũng chả biết mình nhà ở đâu. Biết có thêm chị gái hay ko cũng chả sao cả. Cô bèn đáp “Nhà có 2 người!”

Tú Triết .. Nhin...

“Chà! Trông cô thật ko ngờ nhé! Chưa gì đã sống thử rồi à?” Luân vô tình thuận miệng hiểu theo hàm ý nâng cao.

Mình tròn mắt nhìn Luân đang định giải thích.

Rằm. .

Tú Triết .. hết chịu nổi !!

Anh đứng dậy đập bàn cái rằm, bàn tay đang ôm cứng anh thấy chút đau đớn vì bị giật mạnh ra. Cô gái yêu kiều khẽ nhăn mặt. Nam từ nãy tới giờ vẫn ko dám ngẩng lên nhắm mắt chờ đợi trong đầu nghĩ “Biết trước mà!” bên đặt bát com xuống ngay mặt bàn. Luân miệng há hốc, cảm roi xuống bát com trước mặt từ lúc nào.

“Dọn hết đi. Ko ăn uống gì hết nữa.” nói rồi kéo cô gái yêu kiều kia đứng dậy, khoác vai đi về dãy phòng ngủ.

Mấy cô người làm co rúm người lại, chỉ đành đi dọn mâm bát vẫn còn đang dang dở. Nam lấy khăn ra lau miệng, mặt vẫn điềm tĩnh đứng lên. Luân ngo ngác nhìn theo bóng đại ca.

“Em. em đã ăn xong đâu!”

Nam vội kéo tay Luân đứng dậy ý là đừng có nói thêm câu nào nữa. Minh nhìn theo cái thân hình cao lớn đang ôm vai 1 cô gái đáng mềm mại uyển chuyển đi vào dãy hành lang dài dần khuất bóng trong lòng nghĩ “Tính cách gì mà xấu tệ!”

Một cô hầu gái nhẹ nhàng tới bên cạnh Minh nhỏ nhẹ “Thưa để tôi đưa cô về phòng.”

Minh mỉm cười đứng lên, suýt chút cô đã quên rằng mình đang là người tù bị giam lỏng. Thì bỗng từ bên kia bàn vang lên tiếng nói “Này, chúc ngủ ngon!” Nam điềm nhiên nở 1 nụ cười nhìn cô gái.

Cô thấy có chút cảm giác ấm áp trong ngực, đã lâu lắm rồi mới lại nghe 1 câu chúc ngủ ngon từ người khác. Bỗng chốc người cô cứ như lâng lâng, cảm giác ấm thật ấm trong lòng. Cô mỉm cười thật sung sướng “Chúc ngủ ngon!”

Cả Nam và Luân cùng đờ đẫn, trái tim hơi thất lại 1 nhịp. Sau khi bóng cô khuất tằm mắt về phía hành lang rồi Luân mới vỗ vai Nam nói 1 câu “Giờ tao hiểu tại sao đại ca lại phát khùng vì nhỏ đó!”

Nam khẽ gật đầu.

“Quá sức dễ thương!” Luân bàn luận.

Cách cách..

Nghe tiếng chiếc chìa xoay trong ổ khóa mà tâm trạng cô ko khỏi trùng xuống. Cuối cùng lại trở về đây. Căn phòng sang trọng đắt tiền ko thoải mái. Minh đặt mình trên ghế tìm kiếm xung quanh cái điều khiển ti vi thì bỗng cô nghe tiếng động lạ.

Đó là tiếng rên rĩ rất khẽ của 1 cô gái. Bình thường căn phòng bên cạnh đâu có người ở. Thật là lạ. Minh cố gắng lắng nghe, càng lúc cô càng nghe thấy âm thanh hơi thở cô gái dồn dập hơn. Rồi dần dần rên lên 1 tiếng. Minh lo lắng ko phải là bị bệnh chứ? Có nên kêu người tới giúp ko? Thì cô nghe 1 tiếng nữa làm cho cô đập tắt suy nghĩ của mình.

“Đau lắm ư? Dừng lại nhé?” đó là giọng của hân.

“Ko .. Dừng dừng lại..” tiếng cô gái kia vừa thỏn thức vừa tiếp lời mon tròn.

Mặt Minh xám lại, giống như xuất hiện 3 vạch dài trên mặt, cô đờ người ko biết nói thêm gì. Vậy mà còn tưởng người ta bị ốm, suýt chút thì phá hỏng chuyện tốt của người khác rồi. Và tiếp theo lại là tiếng rên rĩ liên hồi.

Khẽ nhăn mặt ái ngại. Giờ hiểu ra nguyên nhân cái tiếng động đó rồi, thì Minh ko khỏi đỏ mặt. Cứ phải nghe vậy thật chẳng thoải mái gì cả. Cô đành nhanh chóng tìm cho ra cái điều khiển. Bật ti vi lên thật to cố gắng áp chế cái âm thanh kia. Nhưng vẫn cứ nghe dồn dập bên tai tiếng rên rĩ gấp gáp. Minh nhủu mày đảo mắt nhìn quanh 1 vòng, rồi chep lười về đáng tiếc.

“Trông căn phòng đẹp đắt tiền như vậy, mà cách âm lại quá kém. Thật đáng tiếc.” nói rồi cô quyết định tắt tivi lên giường đọc sách.

Cuốn sách lần trước đọc cho hân khiến cô nghĩ tới truyện ko vui, nên liền ném vô chung với đồng sách cổ tích trong góc nhà. Vớ mấy quyển sách lần trước bị cô nâng lên rồi bỏ xuống ko dám đọc nhìn tựa sách rồi lại tự trách mình “Thật đúng là.. tránh thế nào cũng ko được!!” tên tựa sách là “Tình 1 đêm”. Lại cầm quyển tiếp theo lên nhìn tựa đề.

“Quá phóng đại!” tựa sách tên là “yêu em hơn ngàn lần nữa”

“Bệnh hoạn” tựa sách là “cho em hôn anh nhé”

“Điên khùng” tựa sách là “sao ko nói yêu em”

“Có phải là thiên đàng đâu mà kiếm” tựa sách là “sẽ có thiên thần thay anh yêu em”

Cuối cùng lại tự thấy mình có phải đang tìm người đổ lỗi mà giận cá chém thớt hay ko? Cô cầm lấy 1 quyển sách và bắt đầu kéo chân giờ trang đầu tiên. Sách có tên là “Làm sao để yêu em?”. Đó là 1 câu chuyện về 1 anh chàng rất bình thường, nhưng lại để ý 1 cô nàng đại ca của lớp. Cậu ta cứ muốn ngó lòng, nhưng lại chẳng biết làm sao để nói. Cứ mỗi lần định nói ra lại 1 lần bỏ lỡ cơ hội. Tới khi bạn bè cậu gán ghép cậu với cô ta thì cậu lại chối rằng “làm sao tao yêu kiểu con gái đó được?”. Để rồi cô nổi giận cho cậu 1 trận sút đầu.. và rồi.. và rồi..

Bịch..

5 giờ sáng, tiếng đồng hồ cứ kêu tích tắc đều đặn trên tường. Tú Triết mắt vẫn thao láo hoàn toàn chẳng ngủ được, mặc cho chăn đệm ấm áp và cái thân hình mềm mại bên cạnh đang tỏa mùi hương, anh vẫn chẳng ngủ được. Khẽ nhấc cánh tay đang đặt lên ngực mình ra. Anh vói lấy quần áo trên đất mặc vào. Trời mùa đông miền núi lạnh căm, vừa ra khỏi phòng điều hòa đã run lên từng đợt ko thể kìm được. Khẽ xoay ổ khóa nhẹ nhàng bước vào phòng. Sự im lặng khiến cho anh đến thờ cũng ko dám thở gấp. Chỉ sợ rằng cô sẽ tỉnh dậy.

Tiến tới phía giường nhìn vào thân hình đang bọc tròn trong lớp chăn chiếu. Tú Triết khẽ thở ra nhẹ nhàng. Cô đang nằm đó, khuôn mặt xinh xắn thiêm thiếp trong mộng đẹp. Trên tay vẫn còn đang buồn hờ 1 quyển sách. Tú Triết khẽ cúi người nhấc tay cô cho vào trong chăn, cầm lấy quyển sách gấp trang lại đánh dấu, rồi mới nhìn lên bìa sách, rồi lại nhìn Minh rầu rĩ. Trong miệng khẽ nói “Làm sao?”

Nói rồi tiến tới chiếc ghế sofa, đặt người ngồi xuống ghế. Anh bắt đầu mở trang đầu tiên. Anh muốn biết cô đang đọc gì, càng muốn biết làm sao để yêu em? Thế rồi anh thiếp đi lúc nào ko rõ.

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ làm cho Minh tỉnh giấc, có lẽ là thế hoặc cũng có lẽ do thói quen dậy sáng làm đồ ăn cho chị gái khiến cô dù rất rất muốn ngủ cũng chẳng cam lòng. Nhíu mày dần dần mở mắt, cô nhìn căn phòng yên tĩnh 1 lần. Từ cửa sổ vang vẳng tiếng chim hót lanh lảnh, tiếng rì rào của cây cối, ko khí buổi sáng thật là dễ chịu.

Bất chợt cô nhìn thấy 1 bóng người ngồi trên sofa, cô lắc đầu nghĩ mình đang nằm mơ. Mở mắt ra vẫn còn thấy ở đó, cô nhẹ nhàng đứng dậy đi tiến tới ghế. Thấy hán đang nằm thiêm thiếp trên đó ngon lành, trên ngực còn cuốn tiểu thuyết cô đang đọc dở vẫn đương mở. Khuôn mặt của Minh dần ra mồm méo xeo. Có nghe nói xã hội đen giết người, có nghe nói xã hội đen ko chút đạo lý, có nghe nói xã hội đen chẳng kiêng nể gì mà chỉ có lao vào xử thôi. Nhưng chưa nghe xã hội đen nằm đọc tiểu thuyết tình cảm đi ngủ bao giờ. Thật đúng là kì tích của kì tích, giống như quả núi nổ ra con voi vậy.

Tuy rằng Minh từng đọc cổ tích cho hán, nhưng cô rõ ràng càng biết hơn hán chỉ đang lợi dụng để có giọng nói đều đều ru hán ngủ, vốn ko hề nhập tâm vào cô đang đọc cái gì. Nhưng mà ngồi ôm quyển tiểu thuyết thế này rõ ràng thế nào cũng phải vào đầu chứ. Đột nhiên cô thấy rung mình. Xã hội đen >> tiểu thuyết tình cảm. Chắc chắn sẽ ra 1 loại tiểu thuyết đen nhào nhoét đầm máu rồi

>””””<

Mối nghi đã hoàn toàn muốn ỏi. Cầm quyển sách tránh xa người hán trước khi nổ ra vũ khí sinh học, Minh lại phải dòm chừng xem hán có tỉnh dậy ko, thì hán khẽ khàng mở mắt ra thật. Vội vội vàng vàng ném vùi quyển tiểu thuyết vô gần bàn, cô bối rối cổ vờ như ko có chuyện gì xảy ra. Để giấu đi vẻ bối rối của mình cô cất tiếng hy vọng chặn họng hán trước “Sao anh lại ở đây?”

Tú Triết nhìn thấy cô đôi mắt khẽ cười trả lời “Đây là phòng tôi”

“Ko phải anh đang ở cùng cô gái đó sao? Sao tự đứng lại ở đây?”

Vốn câu hỏi của Minh chẳng hề có ý tứ gì sâu xa cả, cô chỉ là thắc mắc rõ ràng đêm qua cô đọc truyện vẫn còn nghe tiếng tương thân tương ái 2 người họ, mà sao hán mò vào đây từ lúc nào cô hoàn toàn ko rõ. Có chút lo sợ. Rõ ràng cô đã quá khinh suất, cứ nghĩ rằng sói có bữa ăn khác đã no rồi thì ko còn phải đề phòng, cho nên mới nói lỏng phòng bị. Ai dè vẫn là hán ngựa quen đường cũ thế nào cũng vẫn quay về hang. Mà khổ 1 nỗi cô lại đang ở trong hang của hán. Thiệt thê thảm!!

Nhưng trong lòng con sói già, có lẽ tại vì quá già cho nên nói 1 thì hiểu ra 2 mà nói 2 thì lại ra nhiều nữa, thế nên anh lại tự cho rằng cái chiêu mượn dao giết người xưa như trái đất đó đang phát huy tác dụng, khiến cho cô ghen tuông mà hỏi câu này. Đôi khi người ta vẫn bảo thánh giác của sói rất thánh nhưng đôi khi lại cứ mù tịt. Rõ ràng là tiếng tru đuổi người, thì thế nào lại thành tiếng tru gọi tình. Thiệt đúng là thê thảm!!

Vờ giấu nụ cười tỏ mặt lạnh băng. “Tôi về thay đồ!”

“Vậy được. Ko làm phiền anh!” nói rồi Minh quay người chui vô nhà tắm mặc cho gã muốn ra sao tự sử. Từ nay căn phòng này là của cô ít nhất ko phải nhìn mặt gã mỗi ngày đi ra đi vô, ko phải nơm nớp lo sợ mỗi tối. Có người chịu nạn hộ mình rồi, Minh khẽ cười thầm. Nhưng lại dừng lại nghĩ tới cô gái kia phải chịu nạn hộ mình, có chút thấy tội lỗi. Nhưng nghĩ kĩ lại tiếng con gái nói hôm qua, chắc cô ko phải người có lỗi đâu nhỉ? Nghĩ rồi cô vui vẻ đánh răng rửa mặt. Một ngày mới tươi đẹp đang đến rồi!! ^_____^..

Khi Minh bước ra từ phòng tắm cũng là khi Tú Triết đang cài nút tay áo, nhưng vì là nút trái tay nên khi cô bước ra vội quay lại nhìn cô mà lại bực ra lần nữa.

Người ta vẫn bảo khi tâm trạng bạn vui thì cái gì cũ

ng khiến bạn vui vẻ, cái gì cũng khiến bạn yêu mến. Và hôm nay tâm trạng của Minh đặc biệt, đặc biệt rất rất vui. Cho nên khi nhìn Tú Triết thì cái nhìn cũng hạ hỏa từ cấp độ 10 xuống chỉ còn 1 nửa. Thấy anh ta luống cuống cài cái nút tay áo cô tiến lại. Vui vẻ đỡ lấy ống tay áo của anh cài lại cái nút vừa tuột “Xong rồi”, Minh khẽ cười.

Tú Triết đột nhiên ngay đơ về mặt sừng sốt. Chưa bao giờ lại thấy Minh ân cần như vậy, càng chưa bao giờ cô tự động tiến tới phía anh giúp đỡ. Giờ trong

cô giống như là 1 bà vợ hết sức dễ thương đang giúp chồng mình chuẩn bị quần áo vào mỗi buổi sáng. Ân cần cài từng nút áo, và cười 1 cách dịu dàng. Phương pháp đó thật là thần kỳ. Ko uống công 1 đêm anh cố gắng nhẫn nhịn đóng kịch. Ôi, cô cười mới ngọt ngào làm sao. Tâm hồn còn đang lất phất trên cành quất thì anh nghe Minh cất tiếng.

“Anh ko mang theo túi à?” đôi mắt to tròn của Minh đảo 1 vòng trên mặt đất tìm kiếm.

“Túi? Để làm gì?” Tú Triết hồ nghi hỏi cô.

“Nếu ko anh đựng quần áo vào đâu?”

“Đựng quần áo?” Tú Triết càng nghe càng ko hiểu.

“Ah, anh định cầm tay mang đi hả, cũng phải chỉ là chuyển sang phòng bên cạnh thôi mà cần gì mang túi cho mất công.” Minh à lên 1 tiếng mắt sáng long lanh như hiểu ra vấn đề.

“Chuyển sang phòng bên cạnh?” Tú Triết như đã nắm bắt được ý của cô, cặp lông mày trùng xuống ko giấu nổi chút lực tức tối trong giọng nói.

“Có cần tôi giúp anh sắp đồ ko?” Minh vui vẻ quay lại nhìn Tú Triết.

“Ko cần sắp gì hết!” Tú Triết ko thể nào bình tĩnh nổi nữa gất lên.

“Thật ko cần giúp?” Minh hơi nhú mồm con mắt tròn nhìn vào khuôn mặt đang giận dữ của anh tự hỏi hắn ta giận vì cái gì? Minh có ý tốt giúp hắn còn gì. Đúng là tính cách xấu quá.

“Tôi ko có ý định chuyển đi đâu cả vậy cần gì phải giúp!” giọng nói của Tú Triết ko còn có thể giấu nổi chút lạnh lùng nào.

“Ko chuyển đi?” giờ mặt Minh lại dài thượt ra đầy vẻ thất vọng khi nghe câu này.

“Cò..” vừa tức giận, vừa phát hỏa, anh thật muốn lao tới lắc cho cô tỉnh ra. Cái khuôn mặt thất vọng khi anh ko chuyển đi đó là sao chứ? Hận chỉ muốn túm chặt cổ cho cô 1 trận nhưng lại chẳng thể làm được. Anh đành lao tới gần cắn vào má cô 1 cái, rồi quay bước đi thẳng khỏi phòng. Ko quên khóa chặt cửa lại.

Minh đưa tay lên sờ má mình, 1 cảm giác nóng nóng tê tê vết răng còn sót lại, ầm ầm râm râm. “Lại ko phải là cún con, sao lại đi cắn người chứ? Hắn ta thật sự là tính cách thất thường. Đau muốn chết!!” nói rồi cô đi vào nhà tắm soi gương coi cái má đang đỏ lên của mình. Cuối cùng thì vẫn cứ phải cắn thận với hắn ta.

“Đại ca anh sao vậy?” Luân cười thật tươi nhìn khuôn mặt bí xị của Tú Triết.

“Kể của cậu chẳng có tí tác dụng nào!!” Tú Triết tức tối nói.

“Đâu có em thấy rất có tác dụng đó chứ!” Luân trả lời.

“Tác dụng chỗ nào chứ?” Tú Triết tay chống thái dương mắt nhắm nghiền tức giận. Mới vừa vui vẻ 1 chút, cuối cùng lại bị một câu nói của cô đập tan thành bình địa.

“Rõ ràng hôm qua cô ta mắt nhìn chăm chăm vào cô gái kia ko rời được. Chắc chắn là rất dễ ý!” Luân nói về rất tự đắc.

“Thật sao?” Tú Triết nghe tới câu này, như người mù nhìn thấy ánh sáng, như miền núi có điện về làng mắt sáng rực quay lên nhìn thẳng thẳng đàn em đang nói chuyện.

“Đĩ nhiên rồi! Anh ko dễ ý sao? Rõ ràng cô ấy đang ghen chỉ là đang muốn giấu thôi. Có lẽ bản thân cô ta cũng ko biết mình đang có thứ cảm xúc gì đâu!” Luân tay vuốt cằm ra vẻ uyên thâm khó lường.

Nam rời mắt khỏi fax nhìn lên Luân vẻ mặt nghi ngờ, rồi lại nhìn thấy vẻ mặt đang khẽ nhếch mép thỏa mãn của đại ca, anh lại cúi xuống nhìn đồng fax ko nói thêm câu nào nữa.

Tú Triết suy nghĩ 1 hồi thấy lời Luân nói ko phải là ko có lý, tới qua bên bàn ăn rõ ràng là cô rất dễ ý tới cô gái kia, rõ ràng là ko khỏi rời mắt. Chắc chắn là do tâm tư con gái nhìn thấy địch thủ nên đề phòng. Chắc chắn rồi. Giống như mèo cái nhìn thấy chỉ 1 con đực thế nào cũng sẽ quan sát đối phương rồi mới lao vào cắn xé. Càng nghĩ càng ko thấy có chút sai sót. Tú Triết lại làm ra vẻ ko quan tâm nói tiếp

“Vậy tiếp theo nên làm gì?”

“Đĩ nhiên nên tiếp tục khiến cô ta ko chịu được rồi!” Luân tự hào phát ngôn “Anh cứ cho cô ta thấy càng nhiều cảnh thân mật thì cô ta lại càng ghen tức hơn thôi!”

Tú Triết tay chống cằm ngẫm nghĩ, ánh mắt lóe lên 1 tia gian tà, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười độc ác chuyên dùng để thu tiền bảo kê. Lần này để coi con mèo nhỏ có khả năng thoát hay ko.

Đang ngồi ưỡ ỏi trên ghế sofa xem phim hoạt hình, chốc chốc lại sờ tay lên má coi cái vết răng đo đo đã bớt màu đi chút nào chưa, Minh vừa rửa thẳm con sỏi già ham cắn bậy. Đứg là ở trong phòng 1 mình lại chẳng có việc gì làm, xem ti vi mãi cũng chẳng thấy thêm chút nào thú vị, chỉ có thể ngo ngắn mà nhìn lên trần nhà cao kia. Lại nói đến trần nhà.

Con người ta vốn là sinh vật cấp cao, suy nghĩ luôn luôn là điều được thực thi mỗi khi rảnh rỗi của não bộ, cũng tự động chuyển sang chế độ suy nghĩ dù đôi khi là những suy nghĩ hoàn toàn chả dẫn đến đâu. Giống như những suy nghĩ của Minh lúc này. Lúc còn nhỏ, 2 chị em cứ mỗi khi đùa chán đến mệt lại nằm ngửa ra sàn đối diện với cái trần nhà cũ rệu rạo toàn mạng nhện. Nhìn lên trần nhà thì thoảng có mấy con thạch thùng đuổi nhau, có khi lại thấy có con nhện bám chặt trên cái mạng nhện ở góc nhà, mỗi lúc đó Minh lại hơi nhú mảy. Cô ghét nhện. Trẻ con thì cứ tò mò chả lo nghĩ gì, chỉ nhìn mấy con thạch thùng đuổi nhau thôi rồi cũng vu vơ mà im lặng. Tới 1 ngày kia đang nằm ngửa mặt lên tường mà nhìn thì tóc.. Một giọt nước từ trên trần nhà rơi xuống. Minh nhú mảy. Nhà bị dột.. Bố mẹ Minh thì nhanh chóng đi lấy cái chậu, đặt vào từng chỗ dột. Còn đứa con gái nhỏ chẳng biết gì lại thích thú nghe tiếng nước rơi xuống sàn, cho tới khi mẹ cô quát đi ra chỗ khác thì cô mới lặg lặ mà rời mắt đi.

Rồi lại sau buổi tang lễ dành cho bố mẹ, 2 chị em cô mệt mỏi lê bước về nhà. Lại nằm ngửa ra sàn nhà nhìn lên trần mà hoàn toàn ko biết mình đang nhìn gì. Cứ thế mà im lặng. Rồi lại có giọt nước rơi xuống cái tọc, nhưng cô cũng chả buồn tránh mà vẫn cứ nằm yên ở đó, phứt chốc thấy mặt mình ươn ướt. Ko rõ là nước gì nữa. Khế nghe tiếng khe khế run bên người nằm cạnh. Phứt chốc cả 2 chị em ko bảo nhau mà khóc nức nở ko thôi.

Hai năm sau ngày cha mẹ mất, lại 1 buổi tối Minh và Nguyệt nhìn lên trần nhà, giờ nhìn lại cái trần nhà ngày xưa to thế sao giờ lại nhỏ đi, Minh quay sang hỏi chị “Chị có phải dột nhiều nên bị co trần nhà lại ko? Sao em nhớ nó to hơn mà!”

Nguyệt chỉ cười. “Đứg là con cóc, làm sao mà nó co được. Em nghĩ là bọt biển à mà hút nước rồi lại co vào.”

“Vậ sao?” Minh lại đẳm chiêu nhìn lên mảng tường to bên trên, cũng ko biết mắt mình chạm vào gì nữa.

Rồi bỗng nhiên Nguyệt nói với giọng trầm xuống “Chị sẽ đưa em tới sống ở 1 nơi có trần nhà cao hơn. Sẽ ko bị dột vào những ngày mưa nữa.”

Minh quay sang nhìn Nguyệt, đôi mắt nâu của chị cô sáng lên dịu dàng. Trong trái tim Minh ánh lên niềm tin tưởng. Cô biết chị cô muốn nói gì, khỏe miệng cô nhếch lên 1 nụ cười “Ừm!!”

Giờ lại nhìn trần nhà, cô đang ở nơi có 1 cái trần nhà thiệt cao, bóng lờng ko có tí vết như cái trần nhà của căn nhà rệu rạo cấp 4 của cô. Hoàn toàn ko bị dột nước, hoàn toàn ko tróc sơn hay mọc rêu phủ ở góc nhà. Nhưng trong lòng lại hoàn toàn chẳng có cảm giác ảm áp như mình từng mong mỏi. Suy nghĩ lại trở nên mừng lung. Giờ lại hy vọng giá có 1 con thạch thùng bám trên tường nhìn xuống hẳn là cô sẽ thấy vui hơn nhiều. Đang nghĩ tới đây thì cửa phòng cô bật mở.

Ngồi dậy khỏi sofa Minh quay người nhìn ra phía cửa. Một cô người làm nhìn cô mỉm cười “Mời cô đi ăn cơm.”

Minh ngồi dậy, mãi nhìn trần nhà làm cô cũng chả nhớ tới thời gian, vậ là đã trưa rồi. Mà cũng thật lạ tại sao lại ko thấy đói.

Cô người làm đi đằng trước, Minh lặg lặ theo sau. Chốc chốc cô gái lại quay lại nhìn Minh 1 cái tùm tùm cười. Minh cũng nắc cỡ cười lại. Rồi như ko kìm được cô gái mở lời “Má của cô sao vậ?”

Minh hiểu ra thì ra cô ấy ko phải cười duyên với mình mà vì cái vết tàn phá trên mặt mình, giờ tay lên chỉ vào bên má “Cái này á?”

Cô gái người làm khế gậ đầu.

“Em bị chó cắn!” Minh thân nhiên trả lời.

“Chó cắn?” cô gái người làm ngạc nhiên hỏi lại. Minh chỉ cười trừ mà đáp, ko lẽ lại nói con chó đó cao tới 1m8 và đi bằng 2 chân. Chắc người ta sẽ té xiu. Cô gái người làm vẫn đang suy nghĩ câu trả lời của Minh nhưng cũng chẳng dám hỏi thêm câu nào nữa.

Minh ngồi vào bàn ăn, khế ngược nhìn cô gái yêu kiều kia ngưỡng mộ lại cảm thông. Cô ta vẫn đang dính chặt vào người Tú Triết tiếp tục cung phụng gắ xã hội đen mặt ngầu. Minh kéo ghế ngồi xuống rồi nhìn sang phía đối diện, là 2 người hôm qua. Minh khế cười nói “Chào”

Luân quay ngay sang tươi cười “Chào”

Nam chỉ dẳm ậm ừ “Chào” thật nhỏ, ko dám nhìn lên sợ cái sát khí đang tăng của cái người ở đầu bàn hạ sát.

Minh cảm thấy có chút cảm tình với 2 người này, ít ra hôm qua họ nói chuyện với cô cũng ko tệ. Chắc có lẽ vì quá lâu chẳng chuyện trò cùng ai nên đột nhiên cứ ai nói chuyện với mình là như rằng bạn tri kỉ. Nhưng tiếp sau đó thì là 1 bữa cơm im lặng.

Nam đủ thông minh để hiểu ko nên quá tò mò về cô, nếu muốn có 1 bữa ăn an lành tốt hơn hết là ko hỏi chuyện gì nữa hết. Luân thấy Nam huych tay thì đang muốn mở lời cùng dành ngậm miệng lại, tiếp tục cầm bát ăn cơm.

Cho nên Minh chỉ đành tự nói thật nhỏ “Mời cả nhà ăn cơm” rồi cũng tự động cầm đũa. Tú Triết vẫn nhìn theo từng cử động của cô, nghe rõ tiếng cô nói mời cả nhà ăn cơm thật khế. Một thói quen đáng yêu. Trong khi cô gái yêu kiều bên cạnh anh đang vờ nững nịu đòi anh gắ cái nọ cái kia. Anh cứ với tay gắ, lại vờ như “Há miệng ra nào!” đũa thì đưa về phía trước, ánh mắt lại lén đảo về phía Minh.

Minh vẫn điềm tĩnh ăn cơm mặt ko đổi sắc. Bỗng cô dừng lại. Đặt bát xuống bàn, đứng dậy. Tú Triết bỗng hơi gậ mình người cũng hơi hướng theo, cô gái bên kia vội tùm chặt lại cả tay anh. Tú Triết lo âu đảo ánh mắt “Định làm trò gì vậ?”

Kết cục là Minh đứng dậy rót nước. Thấy như thế cô gái kia nói lớn “Anh, em muốn uống nước.”

Tú Triết còn chưa nghĩ ngợi được gì, chỉ nhìn theo cái lưng đang cầm bình nước rót vô cốc dần dần tiến lại phía anh. Minh đặt 1 cốc nước xuống trước mặt cô gái kh

ẽ mỉm cười. Cô gái nhìn cô gương mặt dễ thương, đôi mắt cười sáng lấp lánh thì tức giận trả lời 1 câu ngắn ngủn “Cám ơn” đầy nghĩa vụ và trách nhiệm.

Cô lại ngồi xuống chỗ mình tiếp tục ăn tiếp. Vẫn ko hề thay đổi chút sắc mặt nào. Bình thường ăn uống.

Bỗng ko kìm được tiếng nói Luân đã chịu hết nổi đành lên tiếng. “Má cô làm sao vậy?”

Minh dừng đũa, “Má à?”

“Phải có vết đỏ đỏ, trông có vẻ giống vết răng nhỉ?” Luân nhìn ko khỏi tò mò.

“Ak..Tôi bị..ch..” tính phát âm ra chữ chó nhưng lại nghĩ nếu nói ra ko phải hơi quá sao, lại có toàn đàn em của hấn ở đây, nhất là còn có cả người đẹp trước mặt. Người ta vẫn bảo đàn ông sĩ gái là điều thiên kinh địa nghĩa, cô nhân đã ghi vào lịch sử, sĩ khả sát bất khả dục. Cho nên thôi thì nể tình hấn từng mua cho cô nào sách nào quà vật, xem như giữ gìn hình tượng trước mặt người yêu hấn cho hấn đi. Lại càng ko muốn gây họa phá hoại quan hệ 2 người, khi cô đang được hưởng lợi. Cô mỉm cười “Tôi vô tình ngã vào ghế!”

“Ah vậy à!” Luân nói ra chiều đã hiểu ra, vốn là người ko hay suy nghĩ sâu sắc hấn tự cho đây là câu trả lời chính xác.

“Cái ghế đó có răng cơ à!” Nam cũng ko kìm lòng trước câu chuyện nhỏ thú vị này, đành xen vào. Lại muốn xem cô ta có thể ứng phó được đến đâu.

“Thật ra thì..” Minh ngừng lại ngược đôi mắt to tròn lên 1 thoáng, rồi khuôn mặt tươi rói hiện ra ánh mắt sáng ngời “Tại có bộ răng giả nằm trên ghế nên khi đập vào mới để lại dấu răng!!”

Luân khẽ gật gù. Nam thì cứ cố gắng Cố gắng Cố gắng...

Ha ha ha ha ha ....

Răng giả ở trên ghế biết cắn người? Cái lý do tệ hại như vậy mà cũng nghĩ ra được chắc chỉ có đầu óc của cô ta thôi. Tú Triết ko thể nào kìm được mà bật cười ra tiếng. Minh nhìn hấn ta về hấn học. Cái tên kia, ko phải để bảo vệ hình tượng hộ anh trước mặt người yêu anh thì sao tôi phải nghĩ ra cái lý do kì cục vậy chứ. Ko cảm ơn còn cười đều à?!!

Thấy vậy Nam mới dám bật cười mà cười. Luân ngờ ngác nhìn đại ca mình dựa hoàn toàn người vào sau ghế 1 tay che miệng tay kia đang vắt ngang thành ghế mà cười rất vui vẻ. Nam ngồi bên cạnh cũng đang 1 tay giữ bát 1 tay cầm đũa, đầu thì gục vào 2 tay mà cười đến rung cả người ko dám ngừng mặt lên. Đột nhiên ko khí bàn ăn trở nên náo nhiệt hẳn.

Trước mấy kẻ xã hội đen này, Minh chỉ đành ngậm ngùi ăn nốt bát cơm, muốn cuốn gói cho thật nhanh về phòng mình.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...” úp chặt cái gối vào mặt mình, Minh tức tối càng thêm tức tối. Nghĩ tới bữa ăn trưa nay mà trong lòng ko khỏi hậm hực. Vốn là có ý tốt ko để hấn ta mất mặt, lại sợ gây nghi ngờ xích mích tình cảm của đôi trẻ, đành nghĩ ra cái nguyên nhân ngã vào ghế, ai dè lại bị làm khó hỏi vặn lại. Mấy gã đó cũng thật tuyệt tình. Ko chừa cho người ta lấy 1 đường thoái lui, lại mang đau khổ của người khác làm nguồn vui của mình, làm cho cô ăn 1 bữa cũng chả yên ổn, dạ dày cứ quặn lại muốn trồi lên. Đúng là xã hội đen vô nhân tính. Nghĩ tới đây là người lại bốc hỏa, quyết định đi vào nhà tắm ngâm mình hạ hỏa.

Đúng là sau khi tắm con người cũng thư thái thoải mái hơn hẳn, tâm trạng cũng thế mà nâng lên dễ chịu. Quấn 1 chiếc khăn tắm vòng qua người cô ra khỏi phòng tắm tiến tới tủ để quần áo. Bình thường ở chung với hấn lúc nào cũng phải mang sẵn đồ vào thay vừa để rơi ướt đồ nhưng ko làm thế ko được. Có hôm đánh rơi cả cái áo xuống sàn ướt sũng, cũng đành mặc tạm ra ngoài rồi lấy đồ khác vào thay. Giờ ko có hấn ở đây cứ gọi là tâm trạng thoải mái, tắm gội xong thì ra ngoài mặc đồ vừa khô ráo vừa an toàn.

Thả chiếc khăn tắm xuống đất Minh quay người lại giường lấy chiếc quần nhỏ mặc vô.

Cạch..

Tú Triết bước vào phòng đồ dẫn. Trước mặt anh là thân thể trắng ngần mềm mại đang phơi ra dưới ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ. Làn da phản chiếu ánh nắng trông lại càng trắng bong như viên kẹo sữa. Bờ vai mềm khiêu gợi đang cúi xuống với gì đó ở giường, khuôn ngực đầy đặn ngọt ngào khẽ chuyển động theo từng nhịp thở.

“AAAAAAAAAAAAAAAA... Biến thái!!” Minh vội hét lên thất thanh, kéo ngay chiếc khăn tắm đang rơi dưới đất lên che chắn cơ thể.

“Ai bảo cô ko mặc đồ!” cô làm ra vẻ bình tĩnh Tú Triết đôi co.

“Ai bảo anh vào phòng ko gõ cửa?” Minh đáp lại.

“Đây là phòng tôi sao phải gõ cửa?” Tú Triết trả lời, khẽ ngược nhìn thêm 1 lần nữa.

“Nhìn gì?Biển thái,biển ra ngoài!!”

“Tại sao?” Tú Triết ương bướng vẫn đứng tro ở đó khép cửa lại.Thân hình của cô tốt nhất đừng ai hy vọng nhìn trù anh,nếu ko đừng trách sao tuyệt tình.

“Đề tôi mặc đồ!Biển!” Minh nói càng ngày mặt càng đỏ lừ.

“Vây cứ thay đi.Tôi ko phiền đâu.” Nói rồi anh chậm rãi tiến ra giường ngồi giương đôi mắt lên nhìn cô,cứ như người đang ngồi xem vũ thoát y.Trong mắt ánh lên chút gian tà.

“Đồ...” Minh giờ mặt đã chín như thịt luộc.Còn đôi co với hần nữa chắc chắn cái đầu cô sẽ nổ tung Vớ hết số quần áo trên giường chạy nhanh vào nhà tắm

“Khoan!” vừa chạy tới ngưỡng cửa nhà tắm đã nghe tiếng hần sau lưng.Cô quay người lại.

“Chuyện gì?” hăm hè quay lại nhìn hần.

Hần từ từ tiến lại nhẹ nhàng hơi cúi người xuống sát người cô,khẽ chạm môi vào bờ vai gầy thon của cô,cô lùi lại nhìn hần đầy tức giận.Hần nở 1 nụ cười nhếch mép đầy tà ác. “Quên đồ!” ngón tay cái giờ lên cái quần nhỏ màu kem của cô.

Minh đã ngượng nay càng như phát hỏa.Giật nhanh lấy cái quần,lao như bay vào nhà tắm đóng cửa cái rầm.Nhanh tay chốt cửa lại.Áp sát người vừa khùng cửa kính thấy 1 luồng lạnh lẽo run rẩy khắp cơ thể,thể mới biết người cô nóng tới mức nào.

Tú Triết khẽ cười nhìn về hướng nhà tắm.Vốn là định qua phòng bên cạnh tính kế tiếp tục giẫy vò cô,nhưng cuối cùng thế nào chân lại cứ bước tới rồi,thì lại ko thể dừng được mà mở cửa,muốn xem xem rốt cuộc 1 mình trong phòng cô đang làm gì.Có bao nhiêu suy nghĩ ở trong đầu.Thường giờ cô sẽ xem hoạt hình,hoặc đang nằm ngủ khò trên sofa,hoặc ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài lo đến đỉnh,hoặc.. vân vân và mây mây.. Nhưng kết cục lại còn ngoài mong đợi của anh,cuối cùng là chính mình được tặng 1 niềm vui bất ngờ thập toàn đại bổ.Chi nghĩ lại làn da của cô thôi cũng đủ khiến anh thấy nóng trong người,rồi lại dăng về bối rối của cô,càng khiến anh thêm vui.Mỗi ngày,cô làm cho anh biết bao niềm vui nho nhỏ.Đề rồi bất chợt phát giác thì hóa ra anh đã nở 1 nụ cười mỗi khi nhớ về cô.

Một lát sau với mũ áo chỉnh tề Minh phóng ra từ nhà tắm,tiến tới trước mặt anh nghiêm nghị.Tú Triết hơi khẽ lùi người lại,ko phải là định cản người chứ? Còn chưa kịp nghĩ tới chuyện gì với chuyện gì,bàn tay nhỏ nhắn của Minh đã chụp ngay lấy tay của anh.Đột nhiên cảm giác tiếp xúc ấm áp mềm mại khiến cho Tú Triết xao động mạnh,cứ thấy lúng túng,bối rối như cậu học sinh ko biết nên tỏ tình thế nào.Minh 1 tay giữ bàn tay hần nâng lên ngang mặt,tay còn lại ra sức lau lau chùi chùi ngón tay trở của hần im lặng ko nói gì,rất tập trung.Mãi 1 lúc sau mới ngược đôi mắt to sáng long lanh như viên ngọc lên khẳng khái nhìn thẳng vào anh.Tú Triết đột nhiên thấy hai má mình hơi hơi nóng bờ môi khô khốc khẽ nuốt nước bọt.

“Chuyện gì?” cố dùng toàn bộ bình tĩnh ít ỏi còn lại nói bằng giọng điềm nhiên.

“Hãy quên sạch .. quên sạch chuyện lúc nãy đi!!” Minh vừa nói đôi mắt sáng vừa nhìn thẳng vào hần như thể đang thôi miên.

“Chuyện lúc nãy?” Tú Triết nhìn cô đang rất nghiêm túc “Ý cô là chuyện cái quần lót màu kem to đùng,có cái nơ đằng trước trông y chang đồ con nít đó hả?”

“Anh...” khuôn mặt của Minh từ trắng bệch chuyển sang đỏ lừ,rồi từ đỏ lừ lại chuyển sang tím ngắt hoa sim.Chi còn biết im lặng cố nuốt cục tức vào người.Hần ta quả thật biết làm cho người nổi giận.

Nhìn về đặc thẳng của hần,cô tức giận suy nghĩ.Người quân tử ko chấp tiểu nhân,nghĩ rồi nhắm mắt lại hít thật sâu,thở ra.Lại hít thật sâu,thở ra.Lại hít thật sâu,thở ra..Cứ thế đến chục lần thì cô tự xem là bình tĩnh đã trở lại.Đi về phía giường trùm chăn đọc truyện.

Cứ ngỡ là sói đã ăn no thì cũng như chó nhà,đúng là 1 suy nghĩ vô cùng sai lầm và nguy hiểm (Các bạn gái đừng học theo nhé >_<|||) chả có ai lại chê món ăn đang ở trước miệng.Nhất là với loài động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới,thì đã đắp chăn nằm đó khác gì cái bánh nướng nóng hổi đặt trên đĩa lại mời gọi “Đến đây ăn đi nào!!”.Cứ nghe như trong tiểu thuyết hay phim thần tượng,anh chỉ cần ôm em là được rồi,anh có thể chịu được vì em,vân vân và mây mây... Nhưng thực tế thì các bạn đừng mơ mộng vào những lời nói đó.Dám cá tới 101% chả có thằng con trai nào trong lòng thật sự nghĩ thế cả,có nói cũng chỉ là để khiến địch mất cảnh giác,tình để phòng giảm đề để bề sâm nhập hơn.Cho nên mới nói con trai là sói già gian ác,còn con gái thì lại là cô bé quảng khăn đủ ngây thơ đi kết giao với sói già.Còn thật thà nói rằng nhà em ở đâu,anh cứ đến mà ăn thịt em là được.Còn nếu như có đưa đàn ông 102 thật sự ko có suy nghĩ gì trong óc,thì xin đảm bảo với bạn 1 điều,rõ ràng xin chia buồn vì bạn vừa kết thân với 1 “cô bạn” chứ ko phải “anh bạn”.Nhưng đáng tiếc là nhân vật nữ chính của chúng ta lại là 1 cô bé quảng khăn đỏ.

Minh an tâm rằng Tú Triết có người để trút bầu tâm sự rồi thì đảm bảo là sẽ ko còn quan tâm tới cô nữa.Hần ta về phòng lấy đồ thì kệ hần ta.Xong thì hần lại đi nên ko quan trọng.Nhưng cái kiểu tự động đắp chăn nằm chờ thiệt đúng ko khác nào biết rõ là chết còn bảo giết nhanh đi.

Đang lẩn dờ tới trang được đánh dấu,Minh đột nhiên thấy hơi nặng nặng,cái chăn độc nhiên bó sát vào người cô.Cô nhìn lên thì Tú Triết đang chặn 2 tay lên chăn,bó cô lại ko khác gì bó mọ.

“Anh.. làm gì vậy?” Minh hỏi nhìn có chút ngờ vực.

Anh chỉ im lặng hay tay vẫn ko nhúc nhích,chiếc đệm lún sâu hơn,làm chiếc chăn lại càng bó lấy cô hơn.Trong đầu anh nghĩ “Để xem cô chạy đường nào?”,ánh mắt nhìn vào mớ thịt đang bị kìm kẹp.Trong lòng ko khỏi nảy ra tà niệm.

“Giờ thấy rồi sao còn đứng đây?” anh nói thẳng thừng chẳng hề kiêng nể.

Làm cho Mi sững sờ vừa ngỡ ngàng vừa thán oán trách nhưng lại ko dám thể hiện. Chỉ đành ngậm ngùi cố giữ lại sự hiền dịu của mình mà thôi. Cô thấy đáng ghét ở chỗ mỗi thù này chắc nhớ mãi ko quên. Nhưng đành nuốt xuống vui vẻ nói “Vâng.” Rồi nhẹ nhàng tính bỏ về phòng thì.

Cánh cửa phòng mở rộng hơn “Ai vậy?” Minh tò mò bước ra mở cửa. Cô đã kịp đứng dậy phòng thủ sau lần phản công vừa rồi. Nhìn thấy cô gái yêu kiều mắt Minh sáng rõ như mèo gặp cá. Thiết đúng như gã dâm tặc nhìn thấy mỹ nhân. Thiết đáng sợ. Thấy con gái cô vui vẻ nở nụ cười toét miệng.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Minh..Minh định về phòng.” Thấy cô gái này tự xưng niềm nở với tình địch là mình Kiều Mi ko khỏi đề phòng. Tính dùng đòn gì đây?

“Về phòng? Đẳng nào cũng tới đây rồi sao ko vào 1 chút?” Minh vui vẻ kéo tay Mi. Đúng thật là mở cửa thành rộng mở chờ tướng giặc vào cướp mà.

Nhưng bàn chân Kiều Mi chưa bước được qua cánh cửa phòng thì Tú Triết – người từ nãy tới giờ bị Minh cho là vô hình – đã lên tiếng.

“Làm gì?” anh trừng mắt nhìn Minh, bàn tay giật mạnh tay cô ra khỏi tay Mi.

“Ai..” Minh khẽ chặc lưỡi vì bị giật mạnh.

Tú Triết quay sang nhìn Kiều Mi đang ko khỏi bối rối cùng chết lặng đứng nhìn, ko dám nhích thêm dù chỉ 1mm qua ngưỡng cửa.

“Về phòng!!” anh chỉ nói đúng 2 từ như thế đầy uy lực, cô gái yêu kiều chỉ còn biết run rẩy cố tìm sự vững vàng đôi chân mà chạy thiết nhanh. Xã hội đen..Đúng là xã hội đen rồi.. ....

Thấy Mi chạy vô phòng bên đóng cách cửa, Minh gọi với theo nhưng chẳng còn kịp nữa. Bực bội nhìn Tú Triết về ko thể tin được anh lại quá đáng như vậy. “Thật quá quái!!” Minh lầm rầm ko tin nổi mà đi về phía ghế sofa. Bài học xương máu vừa rồi khiến cô đúc rút 1 kinh nghiệm. Với cái gã đầu óc lúc bình thường lúc bất thường này, tốt hơn hết nên tránh xa cái giường ra.

“Có gì quá quái?” Tú Triết hỏi lại về ko tin nổi cô có thể nói anh quá quái. Đuổi 1 người ra khỏi phòng mình thì có gì là sai. Anh ko có thói quen dẫn con gái vào phòng riêng viếng thăm

“Dù sao người ta cũng là con gái, đại ca, anh có cần lớn tiếng vậy ko?” Minh nói về mặt kéo dần ra, mắt chỉ mở 1 nửa, tròng mắt thì như 1 đường thẳng nhìn hằm khinh khi.

“Có gì quá đáng khi cô ta tự ý đi vào phòng của người khác?”

“Đại ca, cô ấy là người yêu anh đấy!!” Minh nhìn mặt hằm ngó ngẩn. Tên này đúng là chỉ dùng tới 1/6 não trước để nghĩ đúng ko? Sao mà tốc độ xử lý thông tin lại chậm thế? Phải để cô nhắc hần mới nhớ hần vừa gây sự với bạn gái hần sao? Tuy cô bị bắt nhốt ở đây, với hần thì là món hàng, trong mắt cô thì mình ko khác gì tù binh. Nhưng đại ca à, người có mối thì cũng nên nói cữ chứ. Tội chỉ là 1 gã tiểu tốt vô danh thôi. Ngại hành hạ chán rồi, giờ có cô người yêu mới xinh đẹp nhường ấy, làm ơn tha cho cái mạng nhỏ này có được ko?

“Cô có vẻ để ý tới bạn gái tôi nhỉ?” giọng nói của anh bốc chốc trầm xuống. Đôi mắt nhướng lên nhìn cô thú vị.

“Đương nhiên phải để ý rồi!”, cô ấy là đáng cứu thế của tôi mà. Ko để ý cho cô ấy ko sợ trời đánh chết vì vô lương tâm sao? Nghĩ trong bụng nhưng cái về sau Minh đành nuốt vào trong.

“Cô an tâm cô ta là 1 người rất biết nghe lời chứ ko như cô đâu!” anh vừa nói vừa chăm chú nhìn gương mặt cô để tìm 1 chút dấu hiệu.

“Vậy thì tốt. Chỉ sợ tới lúc anh mất rồi đừng trách tôi là ko tốt bụng cảnh báo anh.” Minh nói quay người lại với tivi ko đối thoại với hần nữa.

Tú Triết khẽ đưa tay vuốt cằm, đôi mắt sáng nheo lại nhìn theo người đang ngồi trên ghế. Ko nói gì chỉ lên lút nhếch mép.

Đêm nay sau 1 hồi nhìn họ ân ái dạt nhau về phòng tiếp diễn cái màn hô hấp khó như đêm trước. Minh đành lấy gối úp chặt vào tai mình, cọ quây mãi mà ko ngủ được. Bất giác cô nhớ chị gái của mình ghé góm. Nhìn cô gái kia, lại nghĩ tới chị mình, ko biết bị gã bán tới đâu. Đúng là 1 lũ tàn tặc lương tâm. Mấy cô gái muốn lấy chồng nước ngoài thì thôi, ko tính đi, nhưng chị em cô đâu có muốn. Ko biết chị cô có lấy phải 1 gã hung bạo, đêm thì vắt kiệt sức lực, ngày thì quát đi phải đi, quát ngồi phải ngồi như cô gái phòng bên hay ko. Nghĩ rồi lại lo lắng tới gần chết. Nhưng lại chẳng thể làm gì. Hồi lại chẳng biết hỏi ai. Ít ra cô cũng muốn biết chị cô bị bán tới đâu. Lực bất tòng tâm, Minh nghe trái tim mình nặng trĩu như trĩ. Ko biết sao mãi ko thể thờ được. Rồi trong đêm cùng với cái tiếng ám thị của 1 trai 1 gái phòng bên đang hăng say “thề dục buổi tối” những giọt nước mắt của cô nhỏ xuống từng giọt từng giọt. Một hơi run rẩy uất ức muốn trào ra khỏi khóe môi đang run rẩy, đau buốt trong lồng ngực cứ dồn dập thốn thức muốn giải phóng ra ngoài. Nhưng Minh chỉ biết nhắm chặt mắt, cắn chặt môi, nuốt lại toàn bộ những u uất trong lòng. Im lặng run lên từng cơn để tránh những tiếng nấc. Rồi cô gắng thở ra thật nhẹ nhàng. Ko được khóc. Ko được khóc. Cô tự nói với mình ngàn lần như thế. Nhưng càng nói thì lại thấy mặt mình càng mờ hơn, mặt mình lại càng nóng bỏng nước mắt.

Cũng trong buổi tối hôm ấy, ở trong 1 căn phòng yên tĩnh, có 1 cô gái chấp chôn trong giấc mơ thấy được bóng dáng cô em gái nhỏ của mình đang ngồi đầu đó bật khóc. Cô gái sợ hãi giật mình tỉnh dậy, đôi mắt xinh đẹp đã ướt sũng nước tự bao giờ.

Buổi sáng hôm ấy khi tỉnh dậy Minh cảm giác lơ mơ nhìn xung quay, đôi mắt đã sưng húp lên vì khóc. Cô ko nhớ hôm qua đã khóc bao lâu, chỉ biết rất rất lo lắng, rất rất nhớ chị, rất rất nhớ nhà. Cứ cảm giác cuộc sống của mình ko có chuyện cổ tích, nhưng mà sao việc bị bắt cóc tới 1 nơi bán người gần biên giới lại giống như truyện cổ tích thế này. Còn đang ngơ ngẩn ngồi trên giường cô nghe thấy có tiếng mở cửa, Minh ngược lên chỉ thấy 1 người hầu gái đang

bê 1 khay thức ăn vào. Minh hơi thần người có lẽ đã tới giờ ăn sáng rồi. Cô hầu gái vừa bước vào phòng thì cũng có 1 người nữa tiếp bước đi vào.

“Giờ này mới dậy sao?” một giọng nói con gái mềm mại, nhưng lại pha chút kiêu ngạo ko nề tình đứng ở cửa nhìn c

ô. Mi đứng ở cửa khinh thường nhìn cô, tại sao cô ta có người bê bữa sáng lên tận giường, còn cô thì bị vứt chồng tro ở 1 bên? Thật đúng là khinh người quá đáng.

“Chào buổi sáng!” Minh vui vẻ cười chào cô, mới sáng sớm đã được gặp người đẹp thật vô cùng tốt.

Nhưng ngược lại với vẻ mặt của cô, Mi lại vô cùng khó chịu. Trong đôi mắt kiêu sa của cô ta nụ cười kia cứ như đang nhạo báng cô, giống như Minh đang đưa ra 1 chiến thư đầy thách thức, với lời tựa chính là tôi với cô cùng ở cạnh 1 người đàn ông, nhưng tôi mới là chủ cô chẳng qua chỉ là bồ nhí mà thôi. Ai nói cô sẽ thua? Về sắc đẹp cô hơn cô ta, về đáng người cô ta có cái gì? Tại sao cô ta thì như công chúa, còn cô chẳng khác gì món đồ chơi người ta hứng thú thì chơi ko thì chỉ có thể nằm trong thùng đồ chơi.

“Chào buổi sáng!” Mi nhỏ giọng nói, chậm rãi bước đến bên giường của Minh, cô nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Minh mỉm cười.

“Sắc mặt có vẻ ko tốt lắm. Ko khỏe sao?” giọng nói vô cùng quan tâm.

Minh mỉm cười ngọt ngào lắc đầu. Trong lòng cảm giác y như nhìn thấy chị gái mình vậy. Nếu như được kết bạn với cô ấy chắc chắn tốt lắm.

“Xem ra cô được đối xử rất tử tế.” Mi liếc mắt nhìn cô hầu gái đang dọn dẹp bữa sáng, đôi mắt có chút ghen tị.

Minh chỉ có thể mỉm cười ko đáp. Nếu gọi bị nhốt trong 1 căn phòng, ko thể bước chân ra cửa là được đối xử tử tế thì chắc chắn là trại giam cũng như resort rồi. Cảm giác rõ trong trái tim mình có 1 chút đau xót.

“Tôi lại ko nghĩ như vậy!” Minh chậm rãi nói.

“Hả?” Mi nhìn cô ta nghi ngại.

“Tôi cũng chỉ là món hàng hán ta mua về. Giờ tôi bị nhốt ở trong này, ra ngoài cũng có người đi theo từng bước. Cho tôi ăn ngon thì sao? Cho tôi mặc đẹp cũng làm gì? Tôi lại chẳng thể bước ra ngoài. Cũng chỉ như con gà được người ta tắm bổ rồi mang bán thôi mà.” Minh cười chua chát nói.

Mi nheo đôi mắt lại nhìn cô gái trước mặt. Cô ta ko cảm thấy cô ta được đối xử đặc biệt quá tốt sao? Nếu chỉ là 1 món hàng hay gà tây được vỗ béo, có ai có người hầu riêng mang từng bữa đến tận giường. Thậm chí còn được ở trong căn phòng của chính đại ca xã hội đen, có ai buôn bán người lại nuôi người tại phòng mình, khóa kín ko cho ai tiếp cận ko chứ? Vốn là Tú Triết muốn nhốt cô lại trong phòng, ko cho cô ta đi đâu, ko cho ai nhìn thấy cô ấy. Là bởi vì Tú Triết xem cô ta rất đặc biệt. Đặc biệt đến đáng nghi ngờ.

“Xin lỗi, thưa cô cậu chủ có dặn ko ai được ở lại trong phòng trừ tiểu thư.” Cô hầu gái khẽ nhắc nhở Mi ra ngoài.

Mi tức giận liếc xéo cô hầu gái 1 cái, nhưng biết rõ ko thể nào ko nghe lời. Nếu như ko nghe lời chắc chắn Tú Triết sẽ ko ngần ngại mà xé cô làm đôi. Lần trước cô chỉ tò mò gõ cửa thôi, hán cũng đã muốn đánh cô 1 trận, nếu như lần này cô còn cố xông vào đảm bảo hán sẽ ko nương tay mà đánh thôi. Nghĩ tới đây cô đứng dậy khỏi giường quay người bước đi ra cửa.

“Rất vui được nói chuyện với cô.” Minh nói với theo cô.

Mi dừng lại nơi bậc cửa, quay người lại chỉ thấy 1 khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to tròn, bờ môi hồng tươi xinh xắn như hoa hồng. Gương mặt xinh xắn tươi cười làm cho người ta đột nhiên ngây dại.

“Tôi cũng vậy.” Mi lịch sự nhã nhặn cười. Cảm giác được trong lòng có chút dao động. Nhưng lại rất nhanh thủ hồi, nụ cười của cô ấy thật khiến người ta bực bội.

“Chúng ta có thể làm bạn ko?” Minh hơi ngập ngừng hỏi. Đã bao lâu rồi ko có người nói chuyện với cô như bạn bè, mà ko phải là người giúp việc?

Mi nheo mắt lại nhìn cô ta như để xem cô ta đang nghĩ cái gì. Nhưng chỉ nhìn thấy 1 gương mặt vô cùng to tròn, khóe môi hồng tươi xinh xắn, gương mặt của cô ta vô cùng ngây thơ vô tội. Hoàn toàn ko có 1 chút tà ý.

“Được.” Mi nhẹ nhàng nói ra 1 chữ rồi lạnh lùng quay đầu bỏ đi cùng cô hầu gái.

Căn phòng sang trọng chỉ còn lại 1 cô gái nhỏ bé ngồi trên chiếc giường ấm áp. Trên gương mặt của cô rạng rỡ nụ cười. Cuối cùng cô cũng có 1 người bạn rồi. Một cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong cơ thể, lâu lắm rồi cô ko thấy vui nhiều như thế.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Khách Quý

Hiện tại trong đầu của Tú Triết đang tự hỏi, ngày hôm nay con mèo của hắn tại sao lại đặc biệt cao hứng như vậy? Cái người mà suốt ngày chỉ trầm lắng nhìn hắn, xem tivi, đọc sách, cứ vờ như hắn ko tồn tại hôm nay đột nhiên ngồi vừa mỉm cười vừa ngân nga trong miệng. Nhưng mặc kệ là lý do gì, nhìn thấy gương mặt xinh xắn ấy cười bản thân hắn cũng cảm thấy muốn cười. Chậm rãi tới bên cạnh cô ngồi xuống nhìn gương mặt cô đang tủm tỉm, anh khẽ nhếch khóe môi dịu dàng hỏi.

“Có chuyện vui sao?”

“Sao hỏi vậy?” Minh hơi chớp chớp làn mi nhìn người vừa ngồi xuống bên cạnh.

“Vi xem tâm trạng cô rất tốt.” Tú Triết chậm chạp nói.

“Vậy sao?” Minh lơ đãng hỏi lại, khóe môi xinh xắn nở 1 nụ cười.

Tú Triết chậm rãi vươn cánh tay quàng qua thành ghế, người cũng dần nhích lại phía cô, nhưng Minh hoàn toàn ko có chút phản ứng nào. Anh liền tiện đà ngồi gần hơn 1 chút, con người ngày thơ vẫn ko phản ứng.

“Chuyện gì vui như vậy?” hắn vừa mỉm cười vừa hỏi, ngồi bên cạnh cô thật dễ chịu.

Minh ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt to tròn ánh lên tia sáng tinh nghịch, khóe môi hồng chúm chím như nụ hoa mới nở, trên gương mặt thiên thần lộ ra 1 vẻ cười ngây ngô có thể khiến người ta ngơ ngẩn.

“Ko nói cho anh biết đâu!” cô thân nhiên lè lưỡi trêu ghẹo, tâm trạng tốt có nhìn kẻ thù cũng tốt hơn.

Tú Triết lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế, cánh tay vươn ra sau lưng Minh, đôi mắt anh chăm chú nhìn nụ cười trên gương mặt của cô, một gương mặt xinh xắn rạng ngời. Hắn ko kìm lòng được từ từ ghé mặt lại gần chiếc cổ mềm mại của cô. Hắn nhẹ nhàng cọ cọ chiếc mũi vào làn da của cô, thư thái ngửi mùi kẹo ngọt ngào trên người con mèo con. Một cảm giác mềm mại, ấm áp lan tràn khắp cơ thể làm hắn thấy thật dễ chịu, ko cam lòng mà nhắm mắt lại.

“Này!” Minh vừa nhìn cái người đang ở trên vai mình dụi dụi, vừa lim dim, trong lòng cô có chút cảm giác tê rân khó tả. Cả người cô trở nên nóng bức đến nghẹn lời.

“Hửm?” Tú Triết vẫn im lặng hưởng thụ cảm giác yên bình lúc này chỉ chậm rãi nói.

“Anh định ngồi thế này đến bao giờ?” cô lơ đãng hỏi. Còn ngồi nữa thì cô sẽ là người ko ổn đấy.

“Yên lặng 1 chút!” Triết nói giọng trầm trầm, đôi mắt cũng ko buồn mở ra, đôi cánh tay cứng cáp lại vòng qua ôm chặt lấy cô hơn 1 chút.

Minh chán nản thở dài 1 hơi. Cảm giác vai mình nặng thật nặng, cảm giác rõ ràng được làn da khô ráp nam tính đang ở rất gần cổ mình, mái tóc ngắn hơi chạm vào má làm cho cô cảm giác ngứa ngứa, hơi thở nóng ấm của hắn làm cho cả người cô cũng muốn run rẩy. Càng ngày cô lại càng cảm thấy như có chút áp lực vô hình từ hắn dần dần chiếm cứ lấy người cô. Làm cho bản năng chạy trốn của cô báo động liên hồi, Minh thật muốn chạy trốn. Muốn vọt thật nhanh khỏi ghế, chạy tới 1 nơi ko có hắn đôi khi ôm cô, ko có hắn buổi tối lại vào phòng cô ngủ để mỗi sáng sớm tỉnh dậy cô lại nhìn thấy gương mặt hắn bên cạnh mỗi bình minh, ko làm cho cô cảm giác trái tim mình nặng nề đến cực điểm, ko làm cho cô đôi khi bị chính những rung động của mình vây lại. Cô ko rõ cảm giác áp bức này là gì, nhưng bản năng nói với cô rằng điều đó ko phải chuyện tốt. Cho nên, cô nhất định phải nghĩ cách. Bản năng nói với cô phải chạy trốn, nhưng cơ thể của cô dần dần rơi vào vòng tay của con sói già. Cô ko phải là thỏ trắng, ko ngây ngô mà luôn luôn mở tròn 2 mắt ngày thơ ko biết được âm mưu của sói già. Cô là 1 con mèo kiêu hãnh, với bản năng nhạy bén. Cô giỏi nhất là chạy trốn, nhưng tại sao với người này cô chạy trốn mãi cũng ko thoát ra được?

Minh trầm ngâm rơi vào suy nghĩ, để mặc cho người ta tàn sát thế nào thì tàn sát mà hoàn toàn lơ đãng ko để ý. Cho tới khi cô phát hiện dường như có gì ko ổn, cô thật sự cảm giác mát mát. Dù rằng phòng bật điều hòa, nhưng mà cũng ko thể mát ở chỗ..

Minh cúi đầu xuống nhìn trước ngực mình. Đôi mắt tròn to của cô mở lớn.. Điền rồi.

“Buông tay!!” Minh tức giận lấy 2 tay che ngực, hét toáng lên.

“Chuyện gì?” Hắn rất lơ đãng, bàn tay bị cô ghì nhưng những ngón tay vẫn ko an phận ngo ngoáy bên trong chiếc áo lót của cô.

“Đê già! Anh mau dừng tay cho tôi!” Minh tức giận nhủ mày.

Hắn lơ đãng mơ màng nhìn gương mặt đang đỏ bừng của cô, con người sẫm lại như mặt bể rộng, giống như muốn nhấn chìm con mèo con trong biển lớn, ko cho cô có đường chạy thoát. Hắn chăm chú nhìn đôi môi hồng tươi của cô, người hắn tự giác tiến lại gần cô, gần hơn, lại gần hơn 1 chút nữa.

Cốc cốc..

Minh lo lắng thờ hồn hèn. Hơi thở của hắn nhẹ nhàng dừng lại trên môi cô, tựa như làn gió dừng lại mang theo mùi thơm mát của cây cỏ. Minh cảm giác

cả người đang nóng bừng bừng, trái tim của cô suýt chút nữa đã theo bản năng mà nhào ra khỏi lồng ngực chạy trốn. Khi khoảng cách của 2 người càng lúc càng gần, cũng là lúc trái tim của cô dường như muốn vượt ngục. Cái cảm giác này là gì, cô lo sợ, nhưng sự lo sợ này lại xuất phát từ đáy sâu nhất trong lòng cô. Cô phải làm sao? Chưa bao giờ cô sợ hãi như vậy, nhưng cảm giác sợ hãi này ko làm cho trái tim cô đau khổ như khi bố mẹ mất, cái cảm giác trái tim run lên bần bật này, cô phải làm sao? Phải làm sao?

“Chuyện gì?” Tú Triết tức giận mở cửa, nhìn thấy gương mặt sợ sệt như gà mắc tóc của Luân.

Luân đang tự mình muốn đánh mình. Ko phải xử lý cái tên khôn lỏi dám đẩy hấn tới thì đúng hơn. Cái tên khôn khôn ranh ấy, rõ ràng biết đi quấy rầy đại ca lúc ở trong phòng với con mèo con là tội chết. Ko lần nào ko bị mắng té tát hết. Nhẹ thì đau lưng nhức mỏi 3 ngày, nặng có khi bong gân, trật khớp. Đáng chết. Rõ ràng là tội chết mà.

“Dạ.. Lão Thành tới rồi ạ!” Luân nói.

“Hắn ta tới làm gì?” Tú Triết nheo lại đôi mắt, gương mặt lập tức trở nên lạnh lùng, giống như trái tim của hắn trở thành băng giá, đôi mắt sâu thẳm như muốn giết người. Hắn lạnh lùng bước ra ngoài, mạnh tay đóng mạnh cửa.

Mình ngồi trên ghế chỉ cảm giác cánh cửa bị sập mạnh làm cho trái tim cô giật bắn ra ngoài. Một luồng ko khí lạnh tràn ngập trong ko khí, tạo ra 1 áp lực vô hình làm cho cô cảm thấy càng lúc càng lo lắng. Mọi người đều nói rằng cô rất nhạy cảm, cho nên nếu cô cảm giác ko khí kì lạ có nghĩa là chắc chắn có chuyện. Nhưng có chuyện hay ko cô cũng ko thể tham gia, hay tốt nhất nên tránh xa nguy hiểm càng xa càng tốt. Mình tự nhủ thầm trong đầu, vớ lấy chiếc điều khiển tivi cô lười nhác nằm trên ghế, mặc kệ những cảm giác bất an, lẫn sự khó chịu trong lồng ngực. Mặc kệ áp lực hấn đối với cô mỗi ngày 1 lớn, cô nên bỏ qua những nguy hiểm, vấn đề cô phải bận tâm bây giờ là trở về nhà. Ko phải sao? Mình chống tay lên cảm suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi cô vẫn chưa thể nghĩ ra cách nào thoát khỏi đây. Từ lúc cô chôn thoát 2 lần, hắn liên tục tăng thêm người canh gác cô, mỗi khi hắn ra ngoài dù vội vã tới đâu cũng sẽ ko quên khóa cửa. Thậm trí ngay cả cửa sổ cũng bị hắn đóng đinh khung lại từ bên ngoài. Hiện tại cô cảm giác mình y như con thú nhốt trong lồng cho người ta thương thức. Haizz. Cô nên làm gì đây? Mình ngán ngẩm ngồi trên chiếc ghế mềm mại, điều hòa mát mẻ làm cho cô từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong căn phòng khách rộng lớn, Tú Triết lạnh lùng ngồi xuống ghế, đôi mắt trầm xuống tựa như vực sâu ko đáy ko có chút ánh sáng, cả gương mặt giống như bức tượng đá tắn ra hơi lạnh, cứng sát khí ko hề che đậy đối với người đối diện. Hắn lạnh nhạt lướt mắt nhìn người phía trước, như thể muốn nhìn thấy xem tên cáo già này đang nghĩ điều gì.

“Có phải ta làm phiền cháu ko?” người đàn ông với đôi mắt nhỏ hẹp ánh lên tia xảo quyệt, chiếc mũi to tròn bóng trên gương mặt lại có 1 vết sẹo dài càng làm cho ông ta trở nên nguy hiểm. Người đàn ông chậm rãi đặt cốc café xuống mặt bàn, nhếch đôi môi dài mỏng quệt mỉm cười.

“Ko dám!” Tú Triết lạnh lùng trả lời, gương mặt hoàn toàn ko có chút cử động vẫn như 1 bức tượng vững như bàn thạch.

“Đã quen với công việc mới hay chưa?” người đàn ông khoanh 2 tay trên đùi hỏi.

“Cũng tạm ổn!” hắn lạnh lẽo trả lời.

“Ta nghe cha cháu nói công việc hiện tại rất khá.” Người đàn ông ngó lơ toàn bộ vẻ thờ ơ của hắn, vẫn tiếp tục mỉm cười.

“Chắc vậy. Nếu ko..” hắn vô cùng bình thản dừng lại 1 chút, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía đối diện.

“.. đã ko có người nhòm ngó. Ko phải sao?”

Người đàn ông nghe xong lời này, khóe miệng lập tức trở nên cứng ngắc, trên gương mặt già nua thoáng chút hiện lên vẻ bàng hoàng, vết sẹo dài trên má vì vậy lại càng hiện rõ trên làn da rệu rạo. Nhưng rất nhanh, ông ta thu lại vẻ bàng hoàng của mình, nở 1 nụ cười âm hiểm, giọng nói của ông cũng trở nên trầm trầm hiểm thấy.

“Miếng mồi ngon thì mới có người giành giật. Cái khó ko phải lấy được thiên hạ, mà là giữ được thiên hạ.”

“Nên việc đầu tiên để giữ thiên hạ chính là loại bỏ toàn bộ những nguy cơ đe dọa chính mình.” Hắn lạnh lùng cắt ngang gương mặt già nua đang đắc ý kia.

Người đàn ông im lặng, đôi mắt thâm trầm đánh giá người con trai ngồi đối diện. Con người nâu sẫm lại trong khe hở nhỏ hẹp, làm cho người ta ko thể nhìn rõ thứ ánh sáng gì ẩn chứa trong đó. Là tức giận? Là toan tính? Là âm hiểm? Hay bất cứ điều gì khác cũng thật khó bị phát hiện ra.

Tú Triết ngồi dựa sâu vào trong ghế, lông mày hơi nhướng lên, con mắt nheo lại nhìn con cáo già đối diện gửi 1 thông điệp cảnh báo. Trừ khi người đối diện bị khiếm thị, hay có tật về mắt, nếu ko ko lý nào ko nhận được cái thông điệp sắc mùi thuốc súng này của hắn.

Sau 1 hồi đưa đẩy trong phòng khách, Luân dẫn theo người khách về phòng, Tú Triết chậm rãi đi trong hành lang cùng Nam, lúc này Nam mới có thể nói chuyện với hắn.

“Đại ca, hôm nay anh nói vậy có khiến lão ta bức bối hay ko?” cậu lo lắng hỏi.

“Tôi chính là muốn hắn bức bối!” Tú Triết thờ ơ nói.

“Đại ca, nhờ lão gây gì đó bất lợi cho chúng ta..” Nam vẫn ko khỏi lo lắng.

“Hắn ta đến đây ko phải vốn muốn gây bất lợi rồi sao? Tên cáo già ấy nhằm nhe chức vụ bang chủ lâu lắm rồi. Hắn muốn đối phó với tôi là chuyện đương nhiên. Cậu nghĩ chỉ nói vài lời có thể ngăn được lão sao?” Tú Triết lạnh nhạt hỏi, đôi mắt neho lại kiên nghị nhìn về xa x

ăm.

“Nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận.” Nam đồng tình nói.

“Được rồi. Gia tăng thêm người trông chừng lão ta cho tôi. Có bất cứ chuyện gì thì lập tức thông báo!” Tú Triết lạnh lùng nói.

“Rõ thưa đại ca!” Nam kiên định trả lời, rồi lập tức xoay người đi làm việc.

Tú Triết đứng im lặng trong hành lang dài, gương mặt càng lúc càng trở nên lạnh. Từng khoảng tối của hành lang, hắt vào gương mặt góc cạnh cứng rắn của hắn tọa ra những khoảng sáng tối tựa như những khối đá lạnh lẽo, lại vô cùng rắn chắc. Hắn miên man trong đầu suy nghĩ, lý do tên cáo già tới nơi này. Chắc chắn ko đơn giản chỉ có để thăm hỏi rồi. Hắn thật muốn biết lão cáo già này còn muốn giở trò gì đây?

Dừng chân trước cánh cửa đóng kín, trong đôi mắt sẫm của hắn đột nhiên có chút dao động như mặt hồ gợn sóng, vẻ mặt lạnh lùng có chút ảm áp. Hắn rút chiếc chìa khóa nhỏ trong ngực áo, tra khóa vào ổ.

Trong căn phòng rộng rãi bị nhấn chìm trong ko khí ảm áp, giọng nói đều đều của người dẫn chương trình thời sự đang điểm lại tin trong ngày, ngoài ra căn phòng hoàn toàn ko có chút tiếng động nào khác. Tú Triết chậm rãi bước về phía chiếc ghế sofa, đôi mắt lấp lánh ánh sáng tựa mặt trời. Anh chậm rãi cúi người xuống dựa vào thành ghế, nhìn gương mặt đang ngủ vùi trên ghế sofa.

Minh nằm dài trên ghế, đầu rúc vào trong tấm đệm êm ái, đôi mắt nhắm nghiền, khoe môi hơi mở, chiếc mũi nhỏ nhắn phồng theo từng hơi thở đều đều của cô. Dường như mọi thứ bên ngoài đều ko thể nào tác động tới người con gái đang thiêm thiếp này, cô giống như ở 1 thế giới khác, ko bị bất cứ điều gì làm phiền, ko bị bất cứ phiền muộn nào khác. Cô đang ở trong 1 thế giới chỉ ngập tràn hạnh phúc, bình yên tựa như từng tiếng hít thở đều đều của cô. Hắn rất nhiều lần tự hỏi, thật ra cô mơ thấy gì mà tại sao lần nào khi hắn nhìn vào gương mặt ngủ say của cô, hắn cũng thấy cô khẽ mỉm cười. Hắn thật tò mò, thế giới cô thấy trong mơ đó có những gì, là 1 thế giới hoàn toàn ko phiền muộn, hoàn toàn ko phải lo lắng âu sầu? Là 1 thế giới thế nào? Hắn thật hy vọng, trong thế giới bình an ấy, sẽ có hắn chứ?

Tú Triết ko hề biết bản thân mình đang mỉm cười. Nhìn gương mặt tựa như con mèo nhỏ đang say giấc nồng ấy, hắn ko chịu được mà nhẹ nhàng vươn bàn tay của mình ra, khẽ vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, lại nhẹ nhàng vuốt gò má mềm mại, mịn màng của cô, trái tim hắn giống như đang được đắm mình trong ánh nắng ảm áp đầu xuân, làm tan chảy những tảng băng găm sâu trong trái tim hắn. Gương mặt hà khắc, cứng rắn thường ngày, giờ trở nên hiền hòa. Chậm chú nhìn con mèo nhỏ đang nằm trên ghế, chỉ cần hắn vươn bàn tay ra là có thể chạm vào tới giống như hắn được chạm vào hạnh phúc.

“Giấc mơ của em là của anh. Em cũng là của anh.” Hắn nhẹ nhàng thì thầm

Minh dường như cảm giác được bàn tay hắn di chuyển trên má, cô hơi vận người trở mình. Trong giấc mơ yên bình của cô, đột nhiên có 1 áng mây đen che lại mặt trời, thậm chí xanh ngắt ngàn bị bóng tối che kín trở thành 1 ko gian tối tăm trống rỗng. Cô cảm giác hoang mang, lo lắng. Cô hoàn toàn ko biết mình phải đi đâu, thì đột nhiên giữa những bước chân lạc lối của mình, cô nghe thấy tiếng nói. Giống như dẫn đường cho cô ra khỏi bóng tối, cô bước theo tiếng nói, nhưng tiếng nói cứ như đang trừu ghẹo cô. Tiếng nói ấy càng lúc càng nhỏ, bỏ mặc lại cô đằng sau lưng lạc lối giữa bóng tối. Cô lo sợ. Cô càng chạy thật nhanh, cố gắng níu giữ nốt chút âm thanh còn lại, nhưng càng chạy tiếng nói ấy lại càng xa, ngày 1 nhỏ. Giống như ông trời đang đùa giỡn với cô vậy. Nỗi lo sợ trong cô mỗi ngày 1 lớn, cô càng lúc càng cố gắng chạy nhanh hơn, cô lo sợ. Cô biết rõ ràng cô lo sợ. Ko phải cô là 1 con mèo chỉ biết kiêu ngạo, luôn nhay cảm, nhanh nhẹn, lại dẻo dai. Mọi người nói cô rất giỏi thoát hiểm, mọi người nói cô kiêu ngạo, lại kiên cường. Mọi người nói cô rất giỏi chịu đựng, dù việc vất vả thế nào cũng ko làm khó được cô. Bởi vì, cô là người lo lắng chuyện nhà cửa, cô vừa học lại vừa đi làm thêm. Giặt giũ, nấu nướng, quét dọn đều 1 tay cô làm hết. Nhưng họ đâu biết, cô ko phải là người mỗi sáng đều có thể tự giác dậy sớm. Cô ko phải là người thích làm việc nhà cửa hay nấu cơm. Chỉ bởi vì nếu cô ko làm những công việc ấy, cô sẽ lại lo sợ, cô sẽ lại suy nghĩ về những người đã ra đi. Mọi người ko biết cô vốn là người rất ham ngủ, nhưng mỗi khi nhìn chị gái của mình cô sẽ phải cố gắng giương dậy khỏi giường, điều đó khó khăn tới mức nào ko ai biết. Họ nói cô kiên cường, giỏi chịu đựng, đó là bởi vì cô im lặng ko dám nói điều gì. Đó ko phải bởi vì cô kiên cường, đơn giản là bởi vì cô quá lo sợ. Nếu cô nói ra, cô sẽ càng thêm lo lắng. Cho nên cô mới im lặng. KHí người khác khóc, cô ko dám khóc. KHí người khác buồn cô sẽ cố cười. Khi người ta yếu đuối, cô sẽ nhắm mắt lại ngủ. Như thế cô sẽ vượt qua được nỗi sợ của chính mình. Ai cũng nói cô giỏi chạy trốn, ai cũng nói cô gặp chuyện gì cũng có thể thoát nạn. Nhưng cô ai biết được tại sao cô luôn chạy trốn trước nguy hiểm? Bởi vì hơn ai hết cô sợ. Sợ hơn bất cứ ai.

Trong cơn mê man lạc lối, Minh vô thức rơi nước mắt. Nơi sâu kín nhất trong tâm hồn của cô, phút chốc bị phơi bày ko chút che đậy.

“Đừng.. đừng đi. Đừng bỏ tôi lại. Đừng..”

Tú Triết nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang rơi lệ, trái tim hắn phút chốc thắt lại. Bàn tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt nóng bỏng đang chảy nhẹ xuống má của cô, nhiệt độ nóng ấm của giọt nước mắt truyền từ đầu ngón tay, rơi vào trong lòng hắn trở thành giọt dầu sôi bỏng rát. Trái tim hắn thôn thức buồn bực. Hắn nắm lấy bàn tay đang giờ lên tìm kiếm vô thức của cô. Dùng bàn tay to lớn của hắn nắm lấy, khẽ siết chặt. Nhẹ nhàng áp lên má hắn như muốn truyền cho cô chút hơi ấm.

“Anh ở đây. Anh ở đây.. Sẽ ko bao giờ bỏ em lại. Anh hứa!” hắn trầm giọng nói. Đôi mắt của hắn sẫm lại, chậm rãi đặt 1 nụ hôn lên mu bàn tay của cô như đánh dấu khẳng định cho lời hứa của mình. Hắn sẽ ko bao giờ bỏ cô lại, ko bao giờ.

Trong cơn mê như người tìm được chút ánh sáng, gương mặt của Minh dần ra. Cặp chân mày của cô cũng ko nhăn lại nữa, khoe môi của cô nhẹ nhàng héch lên, giống như con mèo tìm được 1 vị trí ảm áp, cô siết chặt hơn bàn tay của hắn, thu lại vào trong lòng. Giữa chặt lấy như 1 bảo vật.

Tú Triết nhìn bàn tay mình bị kéo vào trong lòng hắn, trái tim cảm giác ấm áp, vui vẻ. Khóe môi hắn nở 1 nụ cười hài lòng, trong đôi mắt ánh lên những tia sáng tựa như ánh nắng vàng mùa thu dịu dàng. Nếu có thể cứ như vậy, để cho cô giữ chặt hắn trong lòng, hắn có thể chấp nhận từ bỏ tất cả, chỉ để được yêu thương cô. Hắn tự hứa với bản thân mình, món hàng này hắn đã định, sẽ suốt đời là của hắn, cũng suốt đời ko thể rời khỏi hắn. Đến bây giờ hắn vẫn ko rõ cảm giác muốn độc chiếm này là gì, chỉ đơn giản hắn đã quyết định, sẽ ko thay đổi, cũng ko muốn thay đổi. Ít nhất tới lúc này, cô ấy đã là món hàng của hắn, vậy đừng mong cô ấy có thể chạy trốn khỏi lòng bàn tay của hắn.

Khi Minh tỉnh dậy thì sắc trời đã tối, cô cũng ko biết tại sao cô lại ngủ ngon như vậy. Khi tỉnh dậy tinh thần cô hoàn toàn rất sáng khoái. Ngồi dậy khỏi giường, Minh dụi dụi mắt, khi đã thoát hoàn toàn khỏi cơn buồn ngủ, lúc này cô nghe thấy tiếng bụng mình đang kêu òng ọc. Cũng phải, cô đã ko ăn tối. Nhưng bây giờ làm sao kiếm được đồ ăn đây? Minh chán nản đi ra cửa, lúc này khi cô đã đủ tỉnh táo cô mới nghe thấy dường như có tiếng người nói chuyện. Trong bóng tối, Minh mở tròn đôi mắt to đen láy, đôi tai của cô động lên, bắt đầu nghe ngóng tình hình.

Một giọng nữ run rẩy trong bóng tối vang lên.

“Ý anh em phải tới đó?” người con gái nói.

“Biết rồi vậy mau đi!” giọng nam trầm mặc, tựa như đá tảng vang lên.

“Anh thật sự muốn em đi?” người con gái giọng nói ko giấu được run rẩy vang lên.

Người con trai im lặng ko nói thêm lời nào. Chỉ nghe tiếng cô gái thút thít, run rẩy trong bóng tối. Sau đó là 1 tiếng cạch của cánh cửa. Rồi tiếng đóng cửa. Sau đó, cánh cửa phòng cô mở ra.

Từ ánh đèn hắt vào từ hành lang, 1 người con trai cao lớn đứng ở cửa, trong chiếc quần bò sẫm màu tăm tối, chiếc áo phong ôm lấy thân hình vạm vỡ, chiếc bóng cao lớn của người con trai đổ dài trên nền nhà, tạo thành 1 khoảng tối rộng lớn phủ vào lòng người hơi lạnh buốt.

“Đã dậy rồi?” giọng người con trai vang lên, nhưng trong giọng nói trầm ấy lại có chút ấm áp hiếm thấy của dịu dàng.

“Anh.. anh bảo cô ấy đi đâu?” Minh nhú mày nhìn gương mặt góc cạnh kia trong lòng có chút buồn bực ko nói lên lời.

Tú Triết bỏ qua câu hỏi của cô. Anh chậm rãi bước lại gần giường, ngồi xuống cạnh cô. Dùng đôi mắt sâu thẳm ko đáy của mình chăm chú nhìn cô. Trong phút chốc, hắn có 1 suy nghĩ, hắn ko muốn để cô biết những chuyện đang xảy ra. Trong phút chốc muốn mang cô giấu ở 1 nơi ko có ai có thể nhìn thấy, ko ai có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Giấu cô đi khỏi cái thế giới tăm tối ở bên ngoài. Ko muốn cho bất cứ điều xấu nào ảnh hưởng tới cô. Hắn dịu dàng nhìn vào gương mặt lo lắng, cảnh giác của cô. Sự quan tâm của cô đang đặt sai chỗ. Hay phải nói, người đó ko xứng đáng được cô quan tâm. Hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, mỉm cười đến dịu dàng.

“Đã đói rồi phải ko?” hắn hỏi.

Minh lại nghe thấy tiếng bụng mình reo vang như trả lời hộ. Cô bối rối cúi người xuống nhìn bụng mình, gật gù nói.

“Cũng hơi hơi!” nhưng khi nói xong câu này cô mới chợt nhận ra có gì đó ko ổn. Cô lập tức ngẩng đầu lên, nhìn vào người đối diện mở lớn đôi mắt tròn xoe của mình.

“Ko đúng. Tôi đang hỏi anh để cô ấy đi đâu mà!” Minh nhấn mạnh ko cho là đúng nói.

Tú Triết mỉm cười, nhìn cô yêu chiều. Hắn hơi thở ra 1 hơi, nhẹ nhàng vuốt ve gò má ửng hồng của cô. Đôi mắt sẫm lại lo lắng những giọt nước mắt của cô lại vô tình rơi 1 lần nữa khi hắn ko ở đây.

“Để lấy đồ ăn cho em nhé!” hắn nhẹ nhàng nói.

Minh hơi nhăn mày với hắn, khi hắn rời đi cô theo bản năng vô thức kéo lại cánh tay áo của hắn. Gương mặt xinh xắn của cô lo lắng nhìn hắn, đôi mắt đen to tròn như cầu khỉ.

“Anh định bảo cô ấy đi đâu?”

“Đừng lo, cô ta sẽ ko sao đâu!” hắn xoa đầu cô trấn an.

“Thật?” Minh nghiêm nghị nhìn hắn, đôi mắt cô nhăn lại như muốn xác định xem, hắn thật sự đang nghĩ điều gì trong đầu.

“An tâm đi.” Tú Triết nói như để trấn an cô.

Minh hơi nhăn mày, nhìn hắn chăm chú như muốn tìm chút ít manh mối ít ỏi, nhưng ngoài đôi mắt sâu thẳm ko thấy đáy kia, một vài tia sáng ấm áp làm cho người ta bối rối, cô hoàn toàn ko tìm thấy điều gì khác thường. Cô hơi nghiêm mặt, suy nghĩ 1 hồi lâu rồi cô tiếp tục làm theo bản năng của chính mình.

“Tạm tin!” cô lạnh nhạt nói.

“Vậy ăn cơm được rồi chứ?” hắn dịu dàng nói.

Mình chỉ có thể gật đầu. Dù sao cô cũng đói đến chết. Nếu ko ăn làm sao có sức nghĩ cách làm sao thoát ra ngoài. Cho nên điều quan trọng bây giờ là phải điền no cái bụng mới được. Nghĩ sao làm vậy, cô lập tức muốn ăn 1 bữa thật ngon.

Tú Triết mỉm cười, đi ra ngoài mang đồ ăn tới cho cô. Mình ngoài việc chờ đợi trong nhàm chán, cô chỉ biết đứng dậy đi đến chiếc tivi giết thời gian như thường nhật.

Trong dãy hành lang dài, một người con trai cao lớn bước từng bước chậm rãi. Trên tay hắn cầm 1 chiếc khay toàn đồ ăn đang bốc khói tỏa hương thơm ngào ngạt. Gương mặt góc cạnh mọi khi như bức tượng ko biểu cảm, nay thoáng chút hiện lên nét dịu dàng. Một người con gái bước tới gần hắn, gương mặt xinh xắn của cô ngập tràn nước mắt, cô nhìn hắn như thể nhìn thấy 1 người mà cô căm ghét nhất.

“Làm sao anh có thể?” Mi tức giận run rẩy nhìn người con trai trước mặt. Cô ko biết nên khóc hay nên cười.

Tú Triết ko buồn nhìn cô gái đứng đó, vì đối với hắn dường như đó là 1 việc thừa thãi. Hắn ko cần 1 người phải nói với hắn có thể hay ko thể. Hắn ko cần.

“Anh đứng lại đó.” Mi gần như phát điên. Cơ thể nhỏ nhắn của cô run rẩy, cô biết rõ tối nay cô ko thể thoát, nhưng cô ko còn cách nào khác.

“Anh thật nực cười. Cuối cùng tôi là gì trong lòng anh?” Mi cảm giác cả gương mặt cô nóng bỏng bởi nước mắt, trái tim cô khó chịu rất khó chịu. Cô cứ nghĩ rằng cô có thể có được người đàn ông ở trước mắt, nhưng mà, cô đã tự đánh giá quá cao bản thân mình. Đánh giá quá cao mỗi tối khi hắn ở cạnh cô. Cô có tự tin về sắc đẹp của mình, cứ nghĩ rằng cô có đủ khả năng làm chị cả của 1 băng nhóm, có thể bước vào trái tim lạnh băng để kiếm được 1 chỗ dựa vững chắc. Cô đã bỏ qua tất cả những thái độ hờ hững lạnh lùng của con người này, những hành động thô lỗ khi họ ở bên nhau. Cô nghĩ rằng anh ta càng thô lỗ càng chứng tỏ hắn cần cô. Nhưng ko phải, cô chỉ đơn giản là 1 công cụ. 1 cái lò sưởi 37 độ cho hắn giải quyết vấn đề. Giống như bao nhiêu người khác. Cô đã bỏ qua mỗi buổi sáng tỉnh dậy bên cạnh cô là hơi lạnh trắng xóa ko bóng người. Cô lại càng bỏ quên 1 người con gái luôn bị hắn nhốt tận sâu trong căn phòng đó.

Tú Triết hờ hững quay người lại, dùng gương mặt như tượng đá nhìn người con gái ở đối diện. Con người sâu thẳm của hắn chỉ có giá lạnh, ko biểu cảm, ko thương xót, có hay chăng chỉ là sự khinh thường vốn có của hắn.

“Cô ko có tư cách hỏi điều này!” hắn lạnh như băng nói.

“Khốn kiếp. Anh có biết anh hết sức nực cười hay ko? Anh đang muốn làm gì? Trước mặt mọi người anh tỏ vẻ thân mật với tôi. Sau đó thì sao? Giờ anh ném tôi cho 1 lão già?” Mi cảm giác mình muốn phát điên rồi cô gào lên đầy tức giận, bàn tay cô siết chặt run rẩy. Cả người cô như đứng ko còn vững.

“Cô nên nhớ mình tới đây để làm gì!” hắn bình thản nói, hoàn toàn ko để vào mắt biểu cảm hiện tại của cô. Bởi vì với hắn cô ta cũng chỉ là 1 món hàng cần phải bán đi.

Mi đứng lặng ở đó, đôi mắt cô trở nên trắng dã, nước mắt nóng bỏng như mưa chảy xuống gương mặt thanh thoát của cô. Mái tóc mềm mại bây giờ rối bù. Cô như con người đang rơi xuống vực sâu ko đáy. Đến lúc này cô mới để ý tới chiếc khay thức ăn trong tay hắn. Cặp lông mày lá liễu của cô nhăn lại, đôi mắt cô mở lớn, cô tự mình phủ nhận. Ko tin được mà lắc đầu nhìn hắn. Cô lùi người lại, lo sợ nhìn người con trai ở trước mặt. Rồi như điên dại, cô đau khổ cười ra tiếng.

“Đại ca, anh thật sự là tên xã hội đen nực cười nhất mà tôi từng gặp. Anh lợi dụng tôi.. Anh lợi dụng tôi để gây sự chú ý của cô ấy?” cô gào toáng lên đầy căm phẫn.

Tú Triết hơi chau mày. Chưa bao giờ sức chịu đựng của anh được kiểm định cả. Hơn nữa anh vô cùng ghét những đứa con gái phiền toái, ưa gào thét vì ghen tị. Anh bực bội rút điện thoại trong túi ra, chậm rãi ấn số.

“Lập tức đến mang con điên trong hành lang vào phòng lão Thành cho tôi. Đừng để cô ta phát điên ở giữa hành lang nữa!” hắn lạnh lùng ra lệnh.

“Anh.. Anh là tên khốn kiếp. Anh xem chúng tôi là gì? Anh xem chúng tôi là đồ vật anh muốn dùng thì dùng muốn vứt thì vứt sao?” Mi tức giận lao tới đâm liên tục vào ngực hắn.

Tú Triết đứng im lặng, hoàn toàn ko để tâm tới cô ta. Hiện tại anh chỉ để ý tới khay đồ ăn trong tay mình, có thể bị cô ta làm đổ hay ko. Anh chán nản hất mạnh tay 1 cái, làm cho cô gái yếu ớt ngã nhào xuống đất.

“Cô nên nhớ chính bản thân cô tìm tới đây, tôi ko phải là người mong cô đến. Cô cũng rõ hơn ai hết, sẽ có 1 ngày như hôm nay.” Hắn lạnh lùng dùng đôi mắt sâu thẳm của mình từ trên cao nhìn xuống người con gái đang nằm bò trên sàn nhà, hoàn toàn ko để cô ta trong mắt. Nói rồi hắn xoay người bước đi.

“Anh là đồ khốn nạn. Tên chết tiệt. Đồ khốn kiếp. Anh ko cảm thấy bản thân mình rất nực cười sao? Nếu ai cũng vậy thì cô ta là cái gì? Cô ta cũng chỉ là món hàng mà anh mua về mà thôi. Cô ta đã đến đây cũng có nghĩa cô ta cũng hám lợi như tôi mà thôi. Một ngày tìm được người quyền lực cô ta cũng sẵn sàng leo lên..”

Cổ họng Mi bị 1 gọng kim như sắt bóp chặt làm cho cô đau đớn. Cô ko thể nào nói thêm lời nào, chỉ cảm thấy chiếc cổ thanh mảnh của mình như sắp gãy làm đôi. Gương mặt xinh xắn của cô nhăn lại, đau đớn. Cô lo sợ nhìn gương mặt lạnh lùng, góc cạnh đang ở gần rất gần mình. Hơi thở của hắn tựa như luồng hơi lạnh từ địa ngục thổi lên mặt buốt giá thấu xương, đôi mắt của hắn tựa như hòng súng đã lên đạn, tràn ngập sát khí, lại mang lại mùi vị lạnh lùng của chết chóc.

“Cô là 1 người thông minh, cho nên cô cũng hiểu tôi nếu muốn giết cô sẽ đơn giản thế nào. Nếu cô còn dám nói những lời này 1 lần nữa, hoặc chỉ cần tôi nghe bóng thoáng bất cứ lời nào từ miệng cô truyền ra 1 lần nữa, tôi dám lấy danh dự ra đảm bảo. Người nhà cô, ngay cả xác cũng ko tìm được.” hấn lạnh lùng nhả từng chữ.

Đúng lúc này 2 gã to lớn xuất hiện cùng với Luân trong hành lang. Luân ngơ ngàng nhìn thấy Tú Triết gương mặt như giết người, bàn tay đang bóp cổ cô gái làm cho cô ta cả mặt tím tái, gần như sắp chết đến nơi.

“Đại.. đại ca!” Luân lo lắng nói.

Tú Triết hừ lạnh 1 tiếng, mạnh mẽ hất tay làm cả người Mi ngã vật ra đất. Cô gái run rẩy cố tìm lại hơi thở đã mất đi của mình, đôi mắt của cô lu mờ như thể bị bao phủ bởi 1 màn sương mù dày đặc. Hấn lạnh lùng đứng thẳng người dậy, bê lại chiếc khay đồ ăn, lạnh lùng nhìn đám đàn em nhả lại 1 câu.

“Mang cô ta đi!”

“Rõ thưa đại ca!”

Hai gã hộ vệ to lớn lập tức túm lấy người con gái còn đang mềm nhũn trên mặt đất. Mặc kệ cho cô gái còn đang run rẩy, mềm nhũn ko thể cử động, họ vẫn lạnh lùng lôi cô đi như thể lôi 1 bao cát. Mọi người đều chìm trong im lặng mà rời đi, bỏ lại 1 hành lang trống trải, lạnh lẽo như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cạch.

Minh thò đầu ra khỏi thành ghế sofa, cô nhích nhích chiếc mũi, ngửi mùi thơm ngát của đồ ăn vào đầy xoang mũi, chiếc lưỡi mềm mại liếm khoé môi thêm thường như chú mèo con bị bỏ đói lâu ngày.

“Đã quay lại rồi!” cô nói bằng giọng nói ngọt ngào của mình. Làm cho người ta ko khỏi cảm thấy ngây dại.

Tú Triết mỉm cười, thò ra 1 cái nhẹ nhõm. Yêu thương tiến lại gần sofa đặt lại đồ ăn trên bàn. Nhìn thấy gương mặt đói bụng của cô làm cho người ta ko khỏi mềm lòng. Mà ngay cả 1 người lạnh lùng như hấn, cũng cảm thấy chính mình muốn yêu thương cô nhiều hơn. Nhưng mà.. lời nói kia của đứa con gái đó vẫn như 1 mũi giáo đâm vào tim hấn. Nói hấn ko để ý là ko đúng. Hấn để ý, thật sự rất để ý. Nhưng lại vừa cảm thấy hài lòng vì sự xuất hiện của cô ở đây. Bởi vì nếu cô ko ở đây, hấn sẽ ko có năng lực để giữ cô lại, càng ko có cơ hội tiếp cận cô. Nhưng những điều cô gái kia nói thật làm hấn đau đầu. Cô ở bên cạnh người khác? Mới nghĩ hấn đã ko muốn nghĩ tới. Hấn cảm hận chính mình quá mâu thuẫn, càng buồn cười hơn nữa về những suy nghĩ của mình. Hấn phải làm gì?

Minh mặc dù cảm thấy được hấn đang trầm tư, nhưng cô cũng ko muốn hỏi. Có lẽ hấn muốn nói hấn sẽ nói thôi. Minh cầm lấy bát com bắt đầu công tác chiến đấu yêu thích của mình. Minh hoàn toàn ko để ý 1 ánh mắt đang vô cùng hỗn loạn nhìn cô chăm chú. Ko biết qua bao lâu, người con trai ấy mới bắt đầu lên tiếng.

“Tại sao em lại bán mình vào đây?” hấn đã trốn tránh vấn đề này rất lâu, cũng ko nghĩ muốn hỏi. Nhưng hôm nay 1 hòn đá ném xuống làm cho hấn ko thể kìm lòng. Hấn muốn ko hỏi, nhưng miệng hấn đã hỏi mất rồi.

“Ko rồi!” Minh vừa gặm thịt gà vừa trả lời.

“Cái gì?” Tú Triết nhíu mày, dù có suy nghĩ cô sẽ tìm 1 cái cớ nào đó nhưng ko nghĩ cô lại thần nhiên nói ra 1 câu ko rõ tình bơ như vậy.

“Tôi ko rõ tại sao tôi lại ở đây!” Minh thành thật nhai thịt gà vừa nói. Cô thật sự đâu có biết, chỉ biết khi cô bước vào phòng đó, điều cuối cùng cô nhìn thấy là 1 ông già mặc áo da báo đang hút thuốc, sau đó.. Sau đó thì hoàn toàn ko biết gì hết.

“Ko phải anh nói anh mua tôi sao?” Lúc này Minh mới nhớ ra điều gì, cô ngẩng gương mặt lên, trên khoé miệng toàn là dầu mỡ bóng lờng vì cô vừa gặm thịt gà. Cô ngước đôi mắt to tròn, trong veo của mình nhìn vào người đối diện ngơ ngác.

“Tại sao tôi lại ở đây?” cô thật sự rất muốn biết nha. Mọi cô gái tới đây vì muốn lấy chồng nước ngoài, xuất khẩu ra biên giới. Nhưng còn cô? Tại sao cô lại ở đây? Ko phải cô tới cứu chị gái cô sao? Sao cô lại ở đây? Cô cũng rất muốn biết nha.

Tú Triết bị câu hỏi của cô làm cho ngờ ngẩn. Lại nhìn gương mặt dễ thương của cô với khoé miệng dính đầy mỡ, hấn bật cười. Dùng bàn tay vừa lau khoé miệng của cô, vừa dịu dàng nhìn cô nhẹ nhàng nói.

“Em nói xem việc cuối cùng em làm là gì?” Tú Triết mỉm cười

nhìn cô hỏi. Bàn tay rất rất ko kìm chế được mà nhẹ véo cặp má bầu bĩnh của cô.

“Tôi nhớ chị tôi ở vũ trường gọi tôi tới!” Minh lơ đãng nói, lại cầm lấy chiếc đùi gà gặm tiếp.

“Chị gái?” Tú Triết hơi nhíu mày.

“Phải. Chị gái tôi vẫn thường hay gọi tôi đến cứu mà!” Minh thần nhiên vừa gặm thịt gà vừa ngước lên nhìn hấn.

“Thường?” Tú Triết nghe được từ này ko khỏi nhíu mày. Hấn đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Nhưng chợt nhớ ra điều gì hấn hỏi.

“Vậy nhà cô có 2 người là?”

“Tôi với chị gái. Sống cùng nhau từ rất lâu rồi.” Minh thân nhiên vừa gặm thịt gà vừa nói.

Tú Triết cảm giác mình thật đúng là ngốc. Hắn nhiều lần nói với mình là xã hội đen lạnh lùng, ko ngờ hắn cũng có cái gọi là trí tưởng tượng. Lại còn rất giàu trí tưởng tượng nữa chứ. Hắn đã từng suy nghĩ ra những gì ko biết. Nhưng mà, chị gái của cô cũng thật tán tận lương tâm. Làm sao có thể mang bán em gái độc nhất của mình chứ?

“Phải rồi. Anh nói anh mua tôi!” Minh lơ đãng nhìn hắn.

Tú Triết hơi nhướn 1 bên lông mày, như thể đang suy nghĩ gì đó. Rồi anh khẽ gật đầu. Muốn hiểu được cô đang suy nghĩ điều gì.

“Anh mua tôi hết bao nhiêu?” Minh mở lớn đôi mắt chớp chớp nhìn hắn hỏi, như 1 đứa trẻ tò mò thế giới bên ngoài. Người ta vẫn bảo buôn người phạm pháp, nhưng lợi nhuận cao nên người ta vẫn làm. Cô thật muốn biết, 1 con người trong mắt những kẻ coi thường pháp luật này trị giá bao nhiêu đây?

“Hỏi làm gì?” Triết chau mày nhìn cô khó hiểu.

Minh đặt miếng thịt gà xuống bát, nghiêm túc quay ra đối mặt với hắn. Cặp lông mày của cô hơi nhíu lại, đôi mắt mở lớn lấp lánh, hàng lông mi dài cong lên như đang khiêu khích người khác. Gương mặt dễ thương nghiêm nghị làm cho người đối diện ko biết nên khóc hay nên cười với cô đây.

“Tôi muốn chuộc thân!” Minh nghiêm túc nói.

“Hả?” Tú Triết mở tròn mắt nhìn cô. Hắn cũng buôn người được vài chuyến rồi. Nhưng cái trường hợp đặc biệt này chắc chỉ có hắn mới gặp qua thôi nhỉ.

Minh nhìn gương mặt ko cho là thật của hắn thì vô cùng phát lồng. Cảm giác như thể tự tôn của mình vừa bị kéo xuống chân cho người ta làm miếng lót giày. Cô tức giận hừ 1 tiếng, môi dưới trề ra thể hiện sự ko hài lòng, cô chống nạnh nhìn hắn nghiêm túc nói.

“Có gì ko được? Lầu xanh ngày xưa các kỹ nữ cũng có thể chuộc thân. Tại sao tôi ko được, tú ông?” Minh nghiêm túc hỏi.

“Em vừa gọi tôi là cái gì?” Tú Triết nhăn mặt hỏi lại.

“Tú ông!” Minh thân nhiên trả lời.

“Này nhóc, em thử gọi lần nữa xem!” Tú Triết ko tin được nói.

“Ko phải tú ông, vậy là má mi?” Minh hoàn toàn ko biết sợ con bão tiếp tục ko coi xã hội đen là cái đĩnh rì.

“Ranh con, cẩn thận cái mồm của em đấy!” Hắn tức giận nói.

Minh cắn môi dưới, lông mày hơi nhăn lại, gương mặt vô cùng ko cam chịu nhìn hắn. Ko phải anh là người bán con gái người ta cho mấy lão già sao? Còn ko phải là má mi thì gọi là gì đây. Minh bĩu môi rất ko tình nguyện, gương mặt cúi xuống nhưng vẫn lén lút lườm hắn. Cô tự cho cô có lúc ngu ngốc, nhưng ko biết tại sao cô lại ko cảm thấy sợ hắn. Ít nhất là lúc này.

“Sao? Tôi nói sai gì hay sao mà em tỏ thái độ như vậy?” hắn rất muốn cười khi nhìn gương mặt như đứa trẻ bị mắng nhưng ko hài lòng như vậy, nhưng mà hắn lại phải cố tỏ ra bản thân mình đang tức giận. Có lúc hắn thấy làm xã hội đen thật tốt, lạnh lùng đã thành thói quen.

“Ko có!” Tuy miệng nói ko có, nhưng Minh lại chán nản tru miệng bực bội cầm miếng thịt gà lên cắn 1 miếng nữa.

“Còn nói ko có!” Tú Triết nhìn gương mặt phụng phịu của cô ko khỏi bật cười. Hắn vươn tay ra kéo cổ cô về phía mình, bàn tay còn lại gõ lên đầu cô.

“Á.. Cẩn thận bản áo!” Minh kêu lên vội vàng lấy miếng thịt gà ra khỏi miệng.

“Bản thì thay ra thôi!” hắn thân nhiên nói, tiếp tục giữ chặt lấy cô, dựa đầu cô vào người hắn.

Minh hơi nhướn mày, quay người lại, dựa lưng vào vai hắn, tiếp tục ăn thịt gà. Cô ko thoát ra được thì xem hắn như nệm người cũng được, nhưng đang ăn thì ko thể ngừng được. Minh dựa vào người hắn, đôi mắt to tròn ngược lên nhìn trần nhà. Mặc cho cánh tay hắn vòng qua vai ôm lấy cô, cô bình thản nhìn lên trần nhà như đang suy tư điều gì.

“Tôi ko thể chuộc mình sao?” cô lơ đãng nói.

Tú Triết còn đang im lặng gục đầu trên vai cô, ngửi mùi hương ngọt ngào trên người cô. Mỗi khi hắn ở cạnh cô như thế, hắn cảm thấy thật dễ chịu, giống như thế giới trở nên vô cùng bình an. Nghe được lời cô nói, hắn hơi nhíu mày, cúi xuống dụi mũi vào bờ vai gầy của cô, giọng nói của hắn trầm xuống.

“Ko được!”

“Vậy thì giá bán ra là bao nhiêu?” Minh lại tiếp tục hỏi.

“Hà?” lần này hắn dừng lại, ngửa mặt lên nhìn cô. Hắn chỉ thấy 1 gương mặt xinh xắn đang ngược đôi mắt to tròn trong veo tựa như 2 viên bi trong suốt, hàng lông mi cong dài khẽ chớp chớp, khóe môi đỏ mọng xinh xắn đang cắn 1 miếng thịt gà lỏ. Cô lơ đãng 1 cách đầy hấp dẫn nhìn hắn, làm cho hắn hơi khựng lại.

“Anh có thể bán tôi được bao nhiêu?” Minh thật lòng hỏi.

Trái tim của hắn lúc này thất lại, mỗi 1 chữ “bán” rồi đi khỏi khóe miệng xinh xắn kia làm cho hắn 1 lần lo lắng. Hắn đột nhiên suy nghĩ, nếu gương mặt của cô lúc này, đôi mắt trong veo của cô lúc này, nếu cũng có 1 người giống như hắn đang ôm cô như thế này, cô cũng dùng tư thế này để nhìn người đó. Thì cái người ấy chắc chắn sẽ ko ngại bất cứ giá nào để đầu giá có được cô. Giá bán của cô? Hắn chưa từng nghĩ tới. Hay vốn rằng hắn ko có ý định bán đi.

“Hỏi làm gì?” hắn trầm giọng nói, đôi mắt có chút lạnh đi. Hắn ko muốn nghe điều này. Cho nên bất giác, hắn cúi xuống cắn lên bờ vai của cô 1 cái.

“A!” Minh khẽ rên lên 1 tiếng, cô nhăn mặt lại, miếng thịt gà trong miệng cũng bị nhả ra 1 cách luyến tiếc.

“Đó là trừng phạt vì tội ăn nói linh tinh!” hắn lạnh giọng nói.

“Anh ko thể bán lại cho tôi sao?” Minh thần thờ nói.

“Em muốn mua?” Tú Triết ngạc nhiên hỏi.

“Có gì ko được?” Minh nhìn hắn hỏi lại. Chưa bao giờ thấy người tự mình mua bản thân mình sao. Ko. Đúng là chưa thấy bao giờ. Nhưng mà, còn có thể làm gì khác? Cô đã chứng kiến đủ chuyện cô tích rồi. Ko phải hiện tại cô cũng đang sống trong truyện cô tích sao? Ngày xưa ngày xưa, vào 1 buổi sáng đẹp trời, bạn tình giắc, và có 1 phép màu đưa bạn nằm trên giường của 1 tên xã hội đen. Khi ấy bạn biết, thế giới này chuyện cô tích còn rất rất nhiều. Ai nói rằng cô tích chỉ có trong sách vở? Hiện tại cô đang ở trong 1 câu chuyện cổ đây. Phải. Đúng là khó tin, ngay cả cô còn cảm thấy khó tin, chứ đừng nói là người khác. Nhưng vòng tay cứng ngắt đang ôm lấy vai cô là thật. Thân hình vạm vỡ cô đang dựa vào cũng là thật. Cảm giác đau đớn trên vai cô cũng là thật. Cho nên câu chuyện này thật sự đang rơi thẳng xuống đầu cô. Cô là người nào phải phát triển hơn não trái. Tức là khuynh hướng nghệ thuật của cô cao hơn người bình thường, với dân kiến trúc đó có thể là điều đương nhiên, nhưng tại sao có trí tưởng tượng bay xa tới đâu, cô cũng ko thể ngờ rằng mình có thể gặp phải cái chuyện này. Xã hội đen? Chứ ko phải hoàng tử? Được rồi. Từ lúc nào cái đám người giết người, thu phí bảo kê, coi thường luật pháp, buôn bán người bất hợp pháp lại có thể trở thành nhân vật chính diện vậy? Cô rất muốn kiến nghị. Vô cùng muốn kiến nghị.

“Ko được!” hắn nghiêm túc trả lời.

“Tại sao?” Minh hỏi.

“Bởi vì ko bán!” hắn chắc chắn trả lời.

Minh cảm giác có điểm ko đúng. Vừa cảm thịt gà đưa lên miệng, cô vừa suy nghĩ thử xem chỗ nào ko đúng. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, cô đột nhiên nhớ tới gì đó. Cô bật thẳng người dậy, quay mặt lại đối diện với hắn.

“Nếu anh ko bán tôi, anh giữ tôi lại làm gì?” Minh nghi ngờ hỏi.

Tú Triết bị câu hỏi của cô làm cho có chút sững sờ. Hắn ko biết phải trả lời thế nào? Giữ cô lại, ko muốn bán đúng là suy nghĩ của hắn. Nhưng hắn cũng ko rõ tại sao.

“Tôi chỉ nói ko bán cho cô!” hắn trả lời.

“Dù sao cũng là bán. Tại sao ko thể bán cho tôi?” Cô nhún mày hỏi.

“Hỏi nhiều. Có tin tôi cho em mất ngủ 1 đêm hay ko?” hắn nhún mày nhìn cô cảnh cáo.

Minh lập tức ngậm miệng. Cô quyết định ăn ăn ăn. Cô cần có sức khỏe. Có sức khỏe sẽ có thể nghĩ ra cách trốn khỏi đây. Hơn nữa, cô ko nghe, ko thấy, ko biết hắn đang nói gì.

Tú Triết nhìn gương mặt lập tức tập trung tiếp năng lượng của cô trái tim hắn thất lại 1 nhịp. Bàn tay hắn siết chặt cô hơn 1 chút, ghé sát lại bên vành tai nhỏ nhắn của cô, để có thể nghe được gần hơn mùi hương trên người cô. Hắn cẩn thận chạm đôi môi mình vào vành tai mát rượi của cô. Cảm giác trơn mềm trượt trên đầu môi làm cho hắn xao động, hắn đắm đuối cọ sát, như người ta tìm được 1 chiếc túi chườm giữa mùa đông ấm áp, yêu thích ko buông tay.

Trái ngược với hắn, Minh chậm rãi gặm thịt gà. Mặc cho mọi cảm xúc nhộn nhạo nơi vành tai, cô phải tập trung tinh thần. Tập trung tinh thần. Cô cần năng lượng, cần năng lượng. Nhưng mà..

“Anh ko thể để yên cho tôi ăn được à?” Minh tức giận muốn vùng ra khỏi tay hắn.

Tú Triết lười nhác mở đôi mắt sắc lẹm, nhìn người con gái trong lòng đang tru miệng đầy mờ bóng lờng lên tức giận nhìn hắn. Hắn ko biết nên giận hay nên cười. Bởi vì cô hoàn toàn ko có chút uy hiếp nào với hắn. Nhẹ nhàng vươn tay, lau đi đôi môi đầy dầu mỡ của cô, hắn nhẹ nhàng cười nói.

“Được rồi. Em ăn đi!”

Nói rồi hắn chậm rãi dựa đầu vào vai cô, quay mặt đi 1 hướng khác. Hắn thân nhiên dựa vào vai cô, ngồi trên ghế huyết sáo.

Mình khê nuốt nước bọt. Hắn ta đang làm cái gì? Huyết sáo? Cái bài hát kì quặc gì thế này? Cô chưa nghe bao giờ. Mình lo đĩnh cảm miếng thịt gà đưa lên miệng, lại quay mặt lại nhìn hắn.

“Bài hát gì vậy?” cô ngây ngốc hỏi.

“Cũng ko biết nữa! Chỉ cảm thấy hay hay!” hắn tiếp tục huyết sáo nói.

Mình khê nhún vai, nhưng sao cô thấy bài hát này quen quen. Dường như cô đã nghe được ở đâu rồi. Nhưng cô lại hoàn toàn ko nhớ ra. Mình vừa cắn 1 miếng thịt gà, vừa nhướng mắt lên suy nghĩ, đôi mắt to tròn của cô dao động, nhìn trần nhà, lại nhìn những ngọn đèn sáng lung linh trên trần. Trong đầu cô có hồi tưởng theo giai điệu ngân nga từ miệng hắn cất lên, bất giác cô cũng ngân nga theo giai điệu ấy. Những âm thanh rả

t nhỏ từ 2 cá thể xa lạ, hòa quyện lại thành 1 bản giao hưởng ngọt ngào.

Lại một bình minh nữa kó dạng nơi chân trời, mọi vật trên núi rừng bừng tỉnh sau cơn ngủ say trở mình tràn ngập sức sống. Suối reo vang hân hoan, chim ríu rít kiếm mồi hót vang chào ngày mới, mây cũng trở mình lười nhác thức dậy mở tung màn sương cho ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi, ông mặt trời kiêu kì hành diện khoe khoang sắc vàng như ông vua rực rỡ nhất thế giới mời gọi vùng cao thức dậy chào đón 1 ngày mới. Từ mờ sáng những con người bản cao đã thức dậy bận rộn với công việc của mình, nhưng trong căn nhà sang trọng trên đỉnh đồi buổi sáng bây giờ mới chỉ bắt đầu.

Tú Triết hơi nhăn mày vì chút ánh sáng chiếu vào từ khung cửa sổ, anh vô thức rúc sâu vào tấm lưng mềm mại đang nằm bên cạnh mình, vòng tay hắn siết thêm chặt, kéo cái vật thể mềm mại ấm áp ấy về hướng mình.

Mình cảm giác cơ thể mình bị di chuyển, lại cảm giác sau lưng có 1 gương mặt đang dụi qua dụi lại, làm cho cô trong cơn mơ cũng bị giật mình tỉnh giấc. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho đôi mắt của cô nhắm lại, cô chớp chớp mắt, cố gắng làm quen với ánh sáng của 1 ngày mới. Mình quay người lại, nhưng lại bị vướng thân hình to lớn đang ôm cứng lấy cô. Khuôn mặt góc cạnh đang dựa vào vai cô, hơi thở đều đều của hắn xuyên qua lớp vải ăn sâu vào trong da thịt của cô. Mình khê nhấc người đứng dậy, nhưng lại bị cánh tay rắn chắc đè ngang người làm cho cô ko thể ngồi dậy. Cô hơi nhướng mày, muốn cầm cánh tay của hắn nhấc ra khỏi người cô, nhưng bàn tay của cô vừa chạm vào tay hắn, vừa muốn nhấc ra..

“Làm gì?” một giọng nói lạnh như băng vang lên.

“Muốn dậy!” Mình nói.

Tú Triết lập tức kéo cô nằm lại lên giường, ôm lấy cô vào trong ngực mình, đôi mắt vẫn mơ màng ko buồn mở.

“Vẫn còn sớm mà. Ngủ thêm 1 chút!” hắn lơ mơ nói.

Mình hiện tại đang thầm oán hận ko thôi. Làm sao hắn ta có thể ôm cô như ôm cái gối. Hắn muốn ngủ nhưng ko phải cô. Đôi khi cô tự hỏi cuối cùng hắn ta là dạng người gì? Lúc hắn tốt bụng thì rất dịu dàng, nhưng khi hắn xấu xa thì có lẽ ko ai có thể dám đặng quang ngôi vị quán quân với hắn. Nhưng lại càng kì lạ hơn, cô ko thấy sợ hắn. Ko biết nguyên nhân, chỉ là cô ko sợ.

Mình nhìn gương mặt lạnh như băng bên cạnh, cô thờ dài. Hắn có thể coi là đẹp trai ko nhỉ? Có lẽ ko. Mặt góc cạnh, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sâu thăm thẳm lạnh như biển đêm, đôi môi mỏng hẹp y như lưỡi dao sắc bén. Nếu nói gương mặt hắn sắc sảo có lẽ hợp lý hơn là điển trai. Hắn có vẻ mặt góc cạnh, mạnh mẽ, đôi khi là sắt đá làm cho người ta phải sợ hãi.

“Nhắm mắt lại!” một giọng nói trầm ấm vang lên kéo cô lại với thực tại.

Mình giật mình ngạc nhiên nhìn hắn. Đôi mắt sắc bén của hắn mở ra. Con mắt như ô cửa sổ đột nhiên mở ra, để lộ ra con ngươi nâu sẫm thăm thẳm lạnh lùng nhìn cô. Mình hơi lùi người lại, nhưng lại bị cánh tay rắn như đá tảng của hắn kéo lại gần. Hơi thở lạnh như băng của hắn mơn trớn như gió mùa đông Bắc thổi qua da thịt mềm mại của cô. Mình hơi nhíu mày, cô cảnh giác nhìn người con trai đối diện. Hắn lớn hơn cô khá nhiều, có phải ko? Cô chưa từng hỏi tuổi của hắn. Cho nên cô cũng ko rõ. Chỉ biết rằng hắn ko giống những người bạn của cô, hắn lớn hơn, mạnh mẽ hơn, có cái gì đó làm cho người ta ko thể coi thường. Chắc đó là sự khác biệt của xã hội đen và người thường.

Tú Triết chậm rãi tiến lại gần kề gương mặt của cô, đôi mắt nâu nhìn sâu vào trong đáy mắt cô, thích thú tìm tòi suy nghĩ đang ẩn hiện trong óc con mèo nhỏ.

“Nhìn đủ chưa?” hắn chăm chọc.

Mình hơi nheo đôi mắt đen lại, mọi chú ý đều đổ dồn vào con ngươi sâu thẳm của hắn. Đôi khi cô tự hỏi với 1 con mắt sâu như vậy, có khi nào hắn phát ra tia x xuyên thấu mọi vật hay ko? Nhưng làm sao 1 con người lại có khả năng phát ra tia x, rõ ràng cô đang tự dọa mình.

Tú Triết nhìn gương mặt cô biến đổi liên tục. Ban đầu là nheo mắt lại chăm chú nhìn hắn rất suy tư. Lúc sau lại có vẻ bất mãn. Sau đó 5 giây thì lại là ánh mắt cảnh giác. Tiếp theo 3 giây lại thành kì thị. Sau đó cô hoàn toàn ko nể tình ai bất nhả thờ dài, lắc đầu. Nay. Hắn đã từ tể cho cô ngấm trộm, lại còn bị phê bình và tự phê bình thế này. Hắn lại ko phải đang mở đại hội đức kết, kiểm điểm kinh nghiệm những việc đầu năm và cuối năm. Có phải hắn chiều chuộng cô quá, nên cô mới ko coi ai ra gì, mang hắn ra làm thú quý hiếm để ngắm hay ko?

Tú Triết trầm ngâm, cặp lông mày rậm rạp như lưỡi dao sắc nhọn đang giương cao đe dọa, gương mặt góc cạnh như 1 tảng đá trầm lặng nhìn cô chăm chú. Đôi cánh tay rắn chắc cơ bắp của hắn mạnh mẽ kéo cô lại gần hắn.

Bị bắt ngờ, Minh “A” 1 tiếng. Đôi mắt cô mở lớn, nhìn con người của hắn rất gần, rất gần. Mũi cô chạm vào chiếc mũi cao ngạo của hắn. Hơi lạnh truyền qua làn da càng làm cho cô lo lắng. Minh cảm giác rõ ràng trái tim mình như người đi thi Bước nhảy hoàn vũ đang điên cuồng trong vũ điệu sôi động nhất, sao làn da của hắn mát lạnh, ánh mắt của hắn lại như tia hàn băng, mà cô lại cảm thấy nóng, rất nóng. Mồ hôi từ trên đỉnh đầu cứ như nước mưa muốn thoát ra ngoài. Trái tim của cô cứ rung lên từng nhịp từng nhịp, tay chân cô mềm nhũn vô lực, càng nguy hiểm hơn là lòng bàn tay của cô cũng ướt đầm mồ hôi. Mỗi khi hơi thở của hắn càn quét qua làn da, lại là 1 lần cô run rẩy. Cô sợ hắn. Hay là..

Tú Triết nhìn vào con mắt đang dao động của cô. Nó nhìn trái, nhìn phải, nhưng lại rất sợ vô tình bắt gặp con người của hắn. Cô như thể con mèo con mới bị bắt về nhà, hoảng loạn, sợ hãi. Muốn bỏ chạy, nhưng lại ko thể chạy. Muốn trốn đi, nhưng lại ko thể trốn. Gò má non mềm hơi hồng hồng, lại thêm ánh nắng sớm mai rải lên 1 màu vàng rộm đầy sức sống, đôi môi mọng đỏ của cô như miếng thạch tron mềm, bóng loáng làm cho người ta thêm khát. Hắn chậm rãi nhìn cô sợ hãi, đôi mắt vẫn lạnh như băng, từ từ lại gần cô, đôi môi càng lúc càng gần bờ môi của cô hơn.

Từng chút, từng chút 1 tiếp cận nó.

Cốc.. Cốc..

Bờ môi lạnh băng của hắn chạm vào làn môi trơn mềm của cô ngọt ngào. Vốn là 2 cơ thể hoàn toàn khác nhau. Vốn là 2 thân nhiệt hoàn toàn khác nhau, nhưng khi chạm vào nhau lại có sự hòa hợp ko ngờ. Bờ môi lạnh của hắn tản ra sự mát mẻ làm dịu đi nhiệt độ của làn môi đỏ mọng của cô. Giống như vốn là 2 mảnh của 1 bức tranh ghép lại, mới tạo ra bức tranh hoàn chỉnh. Mới có sự hài hòa hiếm có ko gì có thể bù đắp.

Cốc.. Cốc..

Bờ môi hắn vẫn dừng bên môi cô, hắn muốn nhiều hơn 1 chút. Nhưng tiếng gõ cửa dường như ko để cho hắn cơ hội.

Minh cứng đờ người nhìn ra phía cửa. Cô muốn lùi người lại, để làn môi mình cách xa hắn ra 1 chút. Nhưng bàn tay cứng ngắc của hắn giữ lấy chiếc gáy của cô. Từng ngón tay cứng rắn, lạnh như đá hoa cương giữa lấy cô thật chặt.

Cốc.. cốc..

Minh mở trừng mắt nhìn hắn. Làm ơn buông cô ra. Trái tim của cô sắp trở thành tiểu nhân bán nước chạy ra khỏi lồng ngực của cô đến nơi rồi. Minh vô lực hua hua tay chỉ ra hướng cửa ra vào, đôi mắt trong veo của cô giao động như thể thúc giục hắn cửa ra đằng kia, cô ko tiến.

“Đại ca.. có chuyện ko ổn rồi!” Từ ngoài cửa tiếng gõ cửa ngày càng lớn, giọng của Nam vang lên đầy thúc giục.

Tú Triết tức giận mở trừng mắt, nhìn gương mặt đang hết sức gầy dựa của cô, hắn có chút phật lòng. Mặc dù cô ko tự nguyện cũng ko cần bày ra bộ mặt đuôi khách như vậy chứ.

Cắn vào môi cô 1 cái để trừng phạt, hắn mới chậm rãi rời cô đi. Minh vừa ôm khoe môi vừa nhủ thầm ko hài lòng nhìn hắn. Ai nói xã hội đen là hổ báo? Phải gọi là giống cún con thích cắn người có lẽ có lý hơn.

Tú Triết vẫn lạnh lùng nhìn cô rần rề, vừa xoay người bước ra mở cửa. Bên ngoài cánh cửa, Nam đang đứng hết sức sốt ruột, bàn tay vẫn còn đang giơ giữa ko trung muốn gõ thêm vài cái nữa.

Hắn lười nhác lạnh nhạt nhìn tên đàn em thích phá hoại chuyện tốt của hắn, đôi mắt nâu nheo lại nhìn hắn trừng trừng.

“Chuyện gì?”

“Đại ca, lão gia gọi.” Nam vừa nuốt nước bọt, vừa cố rặn ra từng chữ. Bàn tay hắn run rẩy đưa điện thoại cho Tú Triết.

Tú Triết lập tức thay đổi sắc mặt. Gương mặt góc cạnh trở nên nghiêm túc, lại có chút vô cảm trong đôi mắt sâu. Nếu bình thường hắn tỏa ra hơi lạnh, thì giờ ngay cả chút hơi lạnh xót lại cũng ko có. Hắn thận trọng đóng cửa lại, cầm lấy điện thoại bước nhanh về phía phòng làm việc.

Minh nhìn cánh cửa đóng im ỉm, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cô cúi mặt xuống nhìn bàn tay đang đặt trên ngực của cô. Trái tim cô vẫn cứ đập phồng như trống hội, nhưng giờ đã vững vàng hơn. Thật may mắn, cô vẫn còn trái tim mình ở đây. Thật may mắn.

Cạch.

Còn đang ngờ ngác nằm trên giường, cửa căn phòng của cô bật mở. Một cô hầu gái lễ phép cúi đầu chào cô.

“Thưa cô đến bữa trưa rồi ạ!”

Minh thất thần như người vừa tỉnh mộng, đã đến bữa ăn trưa rồi sao? Lại cúi đầu nhìn xuống chiếc bụng dẹp lép của mình. Hèn gì cô thấy có chút đói bụng. Minh cố gắng chấn chỉnh lại tinh thần, rời khỏi chiếc giường êm ái. Trong hành lang cô lơ đãng hỏi.

“Hắn ta.. à chủ của cô đâu rồi?” Ko phải cô quan tâm đến hắn đâu. Chỉ là hôm nay hơi bất thường, bình thường hắn là người giam cô nếu ko có lệnh của hắn, cô ko thể rời phòng. Dĩ nhiên phải tìm hắn, thì mới tìm được chìa khóa mở cửa chứ.

“Cậu chủ đang bận việc trong phòng, cậu nói cô ăn cơm trước ă!” cô hầu gái lễ phép nói.

“Thì ra vậy.” Cô lơ đãng nói. Trong lòng lại cảm thấy có chút bất an. Trái tim của cô dạo này giống như bị bệnh. Cô nên đi khám bác sỹ thì hơn.

Mình vừa lo lắng cho cảm giác kì lạ trong lòng mình, vừa bước theo cô gái người hầu dọc theo hành lang. Tới đoạn quẹo của hành lang, cô vô tình gặp 1 người làm cho cô đá văng những ý tưởng kì quái ra ngoài ngay lập tức.

“Mì, cô đi đâu cả tối qua tôi ko thấy?” Làm cho cái tên khốn ấy lại vác xác vào nằm cạnh tôi cả đêm. Mình thầm nói trong lòng.

“Tôi qua tôi có việc.” Mì thờ ơ trả lời, trong đôi mắt xinh đẹp có 1 ánh sáng lạnh như băng. Bờ môi cô phờ phạc, gương mặt trắng bệch. Dù sao cả tối hôm qua cô bị tên già ghê tởm ấy hành hạ ko biết bao nhiêu lần. Cô hận. Cô thật sự hận. Trong lòng cô hiện tại chỉ có duy nhất 1 ý nghĩ làm cho người đó p

hải hối hận.

“Cô sao vậy? Sắc mặt ko tốt lắm?” Mình nhíu mày nhìn cô quan tâm hỏi.

“Tôi ko sao. Cô đi đâu đây?” Mì bị kéo ra khỏi suy nghĩ thất thần, cô liền kiểm 1 cái có để hỏi.

“Tôi đi ăn trưa!” Minh trả lời.

“Thưa cô, cậu chủ nói cô ko được ăn muộn giờ. Chúng ta, đi thôi.” Cô hầu gái ở 1 bên thúc giục. Cậu chủ nói ko nên cho cô tiếp xúc với người ngoài. Nếu cô ấy lại chạy trốn thì.

Mình lơ đãng nhìn cô hầu gái đang khó xử, nên hoàn toàn ko nhìn thấy người con gái xinh đẹp bên cạnh mình đôi mắt phút chốc trở nên xấu xa, trong đôi mắt xinh đẹp của cô ta ngoài vẻ mặt vừa ánh lên chút ánh sáng hiềm độc.

Người con gái xinh xắn với gương mặt phờ phạc đột nhiên lao đảo. Mình nhìn thấy tấm thân gầy yếu của Mì như sắp ngã nhào xuống đất bèn vội vàng giang tay ra đỡ.

“Ko sao chứ?” Minh lo lắng hỏi.

“Tôi.. tôi mệt quá!” Mì dựa người vào vai Minh, cặp lông mày lá liễu yêu kiều chau lại, gương mặt xinh xắn yếu ớt cần người ta che chở.

Trong lòng Minh chợt lướt qua 1 hình ảnh, mái tóc xoăn mềm mại màu hạt dẻ, hàng lông mi cong vút đen láy như tấm lụa đen nhánh mềm mại, làm cho người ta cảm thấy mê mẩn, đôi môi căng mọng khép hờ với cánh môi hình trái tim, tựa như ẩn như hiện hàm răng trắng tinh như ngọc trai trong vỏ sò. Người ấy là người mà cô yêu thương nhất, là người mỗi khi uống say về nhà lại 1 lần cô đỡ vào giường. Trái tim của Minh như thất lại, bàn tay đỡ lấy Mì thêm cẩn thận hơn. Đôi mắt trong veo của cô âm ập lạ thường.

“Tôi.. tôi khát nước.” Mì thều thào, bàn tay day day thái dương, đôi mắt nhắm nghiền vô lực.

“Được. Được.” Minh lo lắng nhìn gương mặt yếu ớt của Mì. Vội vàng quay sang nói với cô giúp việc “Chị làm ơn lấy hộ em 1 ly nước.” Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn chị giúp việc. Ko phải cô lười nhác, chỉ là hiện tại 1 người đang nằm trong vòng tay cô, làm sao cô có thể bỏ đi đây?

“Vâng. Vâng.” Chị giúp việc nhìn sắc mặt tái nhợt của cô gái, lại nghe Minh nói cho nên có chút hoảng hốt. Cậu chủ nói phải đối xử với cô ấy thật tốt, bất cứ yêu cầu gì của cô ấy cũng phải tuân theo. Cô ấy muốn gì cũng phải thực hiện bằng được. Cho nên, cô lập tức như cổ máy lao thẳng về phía phòng bếp.

Trong hành lang dài hiện tại chỉ có 1 cô gái đang dựa vào nhau. Mì dựa đầu vào vai Minh, khi nhìn thấy người giúp việc đã đi khỏi cô dùng giọng nói yếu ớt mảnh như sợi dây đàn của mình rên rỉ.

“Minh, tôi mệt. Có thể đưa tôi về phòng ko?”

“Được. Dĩ nhiên là được rồi!” Minh lập tức dìu Mì bước đi hướng phòng cô, nhưng Mì lập tức ngăn lại.

“Ko phải bên đó!”

“Hả?” Minh ngo ngác ko hiểu.

“Tôi đổi phòng rồi. Là hướng này!” Mì vội vàng yếu ớt nói ko ra hơi chỉ hành lang mình vừa bước tới.

“Vậy sao?” Minh hơi nhíu mày thấy kì lạ. Ko phải căn phòng bên phòng cô vẫn rất tốt sao? Nhưng cô ko dám hỏi. Dù sao đây cũng ko phải nhà cô. Phân bố phòng thế nào cũng là quyền của hắn.

Mình nhanh chóng đỡ Mì tới phía cuối hành lang, ở đó có 1 cánh cửa phòng rất lớn. Thoạt nhìn trông rất uy nghiêm, lại rất sang trọng. Mì với tay mở cánh cửa lớn, khung cảnh căn phòng hiện ra trước mắt, với sàn gỗ bóng loáng, những dãy cửa sổ khung kính trong suốt nhìn ra bầu trời cao vợi với bên ngoài, rèm cửa buông thõng màu xanh lá mạ dịu dàng lại ko kém phần trang nhã. Có vẻ như đây là căn phòng khách vì phía cuối phòng, sau bộ sofa lớn

còn có 1 cánh cửa khác. Mi yếu ớt chỉ tay vào cánh cửa vẫn đang khép hờ, gương mặt yếu đuối nói.

“Bên đó là phòng ngủ.” Cô chỉ tay về phía cánh cửa mong muốn được đi tới đó.

Mình vẫn còn đang hứng thú với thiết kế trang nhã của căn phòng, nhưng sao căn phòng này lại có cảm giác thật xa cách. Dù là lối kiến trúc sang trọng kiểu Châu Âu, dù cho đồ dùng cao cấp tới đâu nhưng vẫn cảm giác xa cách lạ thường. Nhưng ko ngờ tên ấy cũng rất sông xênh, đối với người yêu cũng thật tốt. Cho Mi ở căn phòng lớn như vậy. Nghĩ lại trong trái tim của cô có 1 chút cảm giác ko vui ko nói nên lời. Mình lắc lắc đầu cố thoát khỏi suy nghĩ của chính mình. Trái tim rầm rập đập liên hồi. Điên rồi. Cô thật sự điên rồi. Chắc chắn cô đang bị rối loạn tiêu hóa. Ôi trời ơi.

“Sao vậy?” Mi nhẹ giọng hỏi. Nhìn gương mặt đang thần ra của Minh trong đáy mắt xinh đẹp của cô thoáng chút bất an.

“Ko sao. Tôi đỡ cô về giường.” Minh lắc đầu cố gắng kéo lên nụ cười.

“Được.” Gần như thở phào nhẹ nhõm, Mi yếu ớt dựa gần hơn vào người Minh 1 cách yếu ớt.

Mình cẩn thận đỡ cô gái đi từng bước thật chậm. Họ cách cánh cửa càng lúc càng gần.

10 bước, 9 bước, 8 bước.. 3 bước, 2 bước, 1 bước.

Cạch.

Mình còn đang tò mò nhìn vào trong căn phòng, muốn biết được phòng ngủ này còn rộng lớn bao nhiêu. Nhưng cô còn chưa kịp nhìn ngắm phong cách kiến trúc bên trong, đã bị 1 bàn tay thanh mảnh từ đằng sau đẩy mạnh vào trong.

“A!” hoàn toàn ko phòng bị gì, Minh lập tức như con thoi lao thẳng xuống mặt đất. Ngay khi cô còn chưa tìm hiểu xem mình bị lực hấp dẫn kéo tới đâu, thì bên tai cô đã nghe 1 tiếng rầm rất lớn. Cánh cửa ra vào đã bị đóng lại 1 cách vô cùng ko thương tiếc.

Ngồi bệt trên mặt đất ngơ ngác, Minh chớp đôi mắt to 2 cái. Lúc này trong lòng cô dấy lên 1 cảm giác nguy hiểm. Rất rất nguy hiểm. Cô lao thẳng ra cửa, cố gắng vịn tay nắm cửa, nhưng vô hiệu, cánh cửa như bị 1 vật gì đó chặn lại ko thể mở ra được. Minh lo lắng đâm vào cánh cửa. Cả người cô tràn ngập 1 nỗi sợ hãi ko tên, chân tay cô trở nên cứng đờ, tê dại vì sợ hãi, trái tim nhảy cảm của cô run lên bần bật trong lồng ngực.

“Mi, mau mở cửa. Cô làm gì vậy?” Minh lo lắng vừa đâm mạnh vào cửa vừa nói.

Bên kia cánh cửa hoàn toàn ko có tiếng động trả lời. Sự im lặng ấy lại càng khiến Minh lo lắng mà đập cửa mạnh hơn nữa. Cô cố gắng gào thật to nhưng càng gào lên cô lại càng thêm sợ hãi.

Đúng lúc cô còn đang lo lắng ko hiểu chuyện gì, thì đột nhiên cô nghe thấy 1 tiếng loạt soạt từ đâu đó vang lên. Lo lắng, Minh quay đầu nhìn lại căn phòng ngủ lớn, trên chiếc giường êm ái kia.. có người.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ghi Hận

“Đại ca..” Nam lo lắng nhìn vào góc tường nơi chiến sĩ điện thoại đã oanh liệt hy sinh ko tiếc thân mình ở trong góc phòng.

Tú Triết ngồi trên chiếc ghế da êm ái, gương mặt cứ như tảng băng trời muốn tiêu diệt mọi thứ ở trong tầm mắt. Đôi mắt nâu của hắn sầm lại, đầy tức giận. Tâm trạng hắn giống như mặt biển đêm gặp phải bão lớn, ầm ầm sóng ngầm, lớp này lại cao hơn lớp trước. Lớp nọ đẩy lớp kia xô vào bờ.

Luân ái ngại nhìn Nam, chỉ thấy tên chiến hữu lắc đầu bất lực. Hiện tại đại ca đang vô cùng bức bối, nếu dây vào anh ấy chắc chắn là ko còn đường sống nữa rồi.

Đột nhiên Tú Triết đứng dậy khỏi ghế, sai bước ra khỏi phòng. Cánh cửa sau lưng bị hắn nặng nề đóng lại, kêu vang 1 tiếng đau đớn. Nhưng cái người tàn nhẫn ấy hoàn toàn ko bận tâm tới việc cánh cửa có bị hỏng bần lề hay vỡ vụn, giờ hắn chỉ quan tâm duy nhất tới 1 thứ.. Món hàng của hắn.

Sai bước nhanh trên hành lang đến phòng ăn, hắn nhớ đã dặn người dẫn cô ấy đi ăn cơm chờ hắn. Nhưng vừa tới gần phòng bếp hắn đã nghe thấy những âm thanh ồn ào làm cho hắn phải nhăn mặt.

“Làm sao đây? Ko thấy!” một giọng nữ lo lắng nói.

“Vẫn ko thấy? CHết tôi rồi. Có lẽ nào cô ấy lại trốn ra ngoài ko?”

“Ko thể nào, tôi hỏi bảo vệ cổng ko mở từ sáng đến giờ.”

“Vậy cô ấy có thể đi đâu? Phải làm sao? Nếu ông chủ biết thì tôi..”

“Còn đứng ở đó mà run rẩy. Nếu cô ko mau đi tìm, ông chủ xong việc ko thấy Minh cô chết chắc.”

“Đừng dọa tôi. Tôi đủ sợ mất hồn vía rồi.”

“Các người vừa nói gì?” Tú Triết lao ra khỏi ngã rẽ hành lang, đứng ở trước cửa phòng bếp là 4 cô gái giúp việc, mặt mũi đang cắt ko còn giọt máu.

“Ông.. ông chủ..” Những cô gái run rẩy nói lắp bắp, mặt ai nấy đều sợ hãi mà cúi gằm.

“Trả lời. Các người vừa nói ai ko tìm thấy?” Hấn tức giận muốn nổi lửa, gương mặt đỏ bừng như trái cà chua, trái tim hấn thắt lại vô cùng khó chịu. Lại bỏ trốn?

Rầm..

“Muốn trốn đi đâu?” giọng nói ồm ồm nhàn nhạt vang lên bên tai, luồng hơi thở nặng mùi như thứ khí độc đâm thẳng vào mũi làm cho Minh càng lúc càng run rẩy.

“Lão già, buông ra!” Cô tức giận hét lên, cố gắng gỡ bàn tay bẩn thỉu của tên già đang túm chặt lấy cô.

“Ranh con nói ai là lão già hả?” người đàn ông trung niên tức giận đè chặt lấy người cô trên mặt đất, gương mặt sần sùi chạm vào làn da non mềm của cô. Cọ sát, chà đạp. Gương mặt nham hiểm ấy tối tăm nhìn cô đầy mưu mô.

Minh giãy dụa, cố thoát ra khỏi tên đàn ông trung niên đang đè chặt lấy mình. Khốn nạn. Cái gã này là ai? Căn phòng này ko phải là của Mi sao? Tên khốn xã hội đen ấy, ko phải là khách hàng của hấn chứ? Minh đột nhiên mở trừng mắt, dường như nghĩ ra điều gì.

“Ranh con ngoan ngoãn biết điều 1 chút. Ta sẽ nhẹ tay cho.” Người đàn ông ghé sát vào tai cô, cặp môi bánh dày cong lên đáng khinh bỉ. Hấn ta tham lam giữ chặt lấy áo của cô.

Roẹt..

“Làm gì? Mau buông ra.” Minh tức giận giữ chặt lại nếp áo đã bị xé mất 1 mảnh. Cô đang run rẩy cô biết cô đang run rẩy.

“Ng ngoan cục cưng, nghe lời.. A..” lão già kêu lên 1 tiếng đau đớn, rút lại bàn tay vừa bị cô cắn bực bội.

Minh chỉ đợi có thế cô lập tức đập mạnh vào chân lão già, làm cho hấn đau đớn lăn qua 1 bên, lập tức nhào người chạy trốn.

Người đàn ông nghiêng răng thảm chửi 1 tiếng. Trong đôi mắt nhỏ đỏ vằn những tia máu hấn học. Gương mặt cũng trở nên méo mó biến dạng. Vết sẹo như 1 rãnh đất nứt nẻ giữa trời hề khô cằn, đầy hấn học.

“Khốn nạn. Con đi. Tao đã hết sức nhẹ nhàng với mày rồi!” Lão gầm lên, đôi mắt nhỏ hẹp lại mở ra để lộ con ngươi thâm trầm bên trong đã tràn ngập tơ máu.

Nhanh như 1 con mãnh thú, lão túm lấy cổ chân của Minh. Thật mạnh kéo cô ngã mạnh xuống sàn. Minh đau đớn cả thân hình khẽ run rẩy, đầu cô đập quá mạnh xuống sàn đau đớn. Khi cô còn đang bàng hoàng vì con đau thì con người ấy đã ập tới, hấn dùng đầu gối kẹp chặt vào ống đồng của cô, một bàn tay ấn mạnh lưng cô xuống sàn.

Con đau cũ còn chưa kịp đi qua, con đau mới đã như con mãnh thú ập tới. Minh cảm giác mắt mình đã ướt đầm. Cô rên rỉ, tức giận vùng tay quật lung tung trong ko khí. Ko cần biết có trúng người đang đè mình ra hay ko.

“KHốn nạn. Còn dám chống cự? Đám con gái chúng mày cũng chỉ là món hàng ko hơn ko kém phải nghe lời bọn tao mà thôi. Đưa hôm qua còn ngoan ngoãn, sao hôm nay hấn dám mang đến một con bé ko biết lễ phép như vậy? Nhưng ko sao. Mày càng chống cự, tao lại càng thích.” Lão đàn ông cười đến khoái trá, giọng cười như qui dữ khi chiếm lĩnh được linh hồn của 1 người lương thiện. Vừa cười, hấn vừa mạnh tay sé rách từng miếng vải trên người cô. Nhìn da thịt trắng trẻo của cô dần dần lộ ra dưới móng vuốt của hấn, đôi mắt nhỏ hẹp của hấn lại càng sáng lên tia sáng độc ác. Cái cảm giác thống trị, kích thích này làm cho hấn mỉm cười, vết sẹo dài trên mặt hấn tựa như sự thỏa mãn của hấn lúc này đâm sâu vào trong da mặt hấn.

“Mau dừng lại. Buông tôi ra.. Buông ra!” Minh vẫn cố gắng giãy dụa. Nhưng càng giãy dụa, tên lão già lại càng dấn lên người cô mạnh hơn, làm cho xương chân của cô tựa như muốn vỡ vụn. Cô biết rõ cô đang khóc. Cô biết rõ cô đang rất sợ hãi. Cô đã gào khóc, sự chống cự của cô dù mạnh mẽ tới đâu cũng như vô dụng. Cô lại càng sợ hãi. Càng cảm thấy mình vô dụng. Càng cảm thấy từng con đau truyền qua các dây thần kinh, đôi mắt cô nhìn từng mảnh vải trên người mình rơi xuống, cô thật sự sợ hãi. Sợ hãi và uất ức. Đau đớn đến xé lòng xé gan. Cái cảm giác này, cô phải làm sao? Có ai ko? Cứu tôi với. Dù là ai cũng được. Làm ơn..

Rầm

Trong cơn hoảng loạn cùng vô vọng, Minh ngược đôi mắt đã ướt sũng nước nhìn cánh cửa. Đứng ở đó là Tú Triết, gương mặt góc cạnh tựa như đá tảng,

đôi mắt sáng quắc ấy đang mở trừng trừng nhìn cô.

“Ông đang làm cái gì thế?” Tú Triết tức giận gào lên, nhanh như chớp lao tới đẩy lão già đang ngồi trên thân thể của cô.

Bị đẩy quá mạnh, lão già mất đà ngã ra đất. Đầu ko cần thận đụng phải cạnh giường khiến máu chảy ra ròng ròng.

Tú Triết lo lắng đỡ Minh dậy, đôi mắt nâu sâu thẳm giờ lại đầy hoang mang, cùng bối rối. Nhìn thân thể đã chỉ còn lại đồ lót của cô mà xót xa. Nhìn cơ thể mỏng manh ấy đang run rẩy trong vòng tay hắn, hắn thật sự lo sợ. Hắn sợ hãi. Sợ hãi nếu hắn ôm cô quá chặt có phải cô ấy sẽ bị gãy ra làm đôi hay ko? Hắn sợ mỗi con run rẩy của người con gái ấy, bởi chúng cứ như những mũi dao đâm thẳng vào tim hắn.

Minh vô lực dựa sát vào người hắn. Cái cảm giác hơi thở mát lạnh của hắn phả vào mặt cô, mùi hương quen thuộc mạnh mẽ của hắn, vòng tay cứng như đá của hắn giữ lấy cô như vậy cô trong bức tường đá. Nhưng vào lúc này, cô lại cảm giác bức tường đá ấy mới khiến người ta an tâm làm sao. Nếu có thể cô thật muốn dựa vào bức tường này 1 chút. Dù cho bức tường đá có lạnh lẽo, dù cho bức tường ấy như 1 nhà giam ngăn cách cô với thế giới bên ngoài. Nhưng vào lúc này cô chấp nhận bị giam trong bức tường bằng đá ấy, thà rằng chịu sự lạnh lẽo, cô độc, đôi khi là thiếu tự do đến ngột ngạt làm cho cô khát khao thoát ra ngoài. Nhưng cô biết ít nhất khi cô ở trong bức tường ấy, cô sẽ ko bao giờ bị sợ hãi như thế này.

Tú Triết chưa xót cần chặt rằng. Hắn run rẩy. Hắn tức giận. Nhưng sợ hãi lại còn nhiều hơn tất cả làm cho hắn mất kiểm soát. Hắn phải làm sao với người con gái này? Bởi vì hắn lo sợ, lo sợ rằng sẽ có người nhìn thấy cô, sợ rằng sẽ như thế này cho nên hắn mới luôn phải khóa cửa mỗi khi hắn ra ngoài. Luôn phải lo lắng mỗi khi hắn ko ở cạnh cô. Ko phải sợ cô chạy trốn, hắn càng sợ hơn nữa, nếu có người sẽ bắt cô lại.

“Tú Triết, anh đang làm cái gì vậy hả? Anh có biết ta là ai ko? Khốn kiếp.” Lão trung niên vừa lấy tay xoa xoa đầu đang rướm máu, vừa căm phẫn nhìn gã con trai đang ở đối diện.

“Chú Thành, trước khi tôi còn có thể tử tế, ông nên biết điều mà lập tức cuốn gói khỏi đây cho tôi.” Tú Triết tức giận gằn từng chữ qua kẽ răng.

“Mày vừa nói gì? Đuổi tao đi? Mày phải biết tao là chú mày.” Lão Thành tức giận gào lên.

“Ông nên cảm ơn vì ông đã theo cha tôi từ khi còn nhỏ, nếu ko cái mạng chó của ông bây giờ cũng đừng mong giữ nữa.” Tú Triết neho đôi mắt lại, giọng nói trở nên trầm thấp tựa như bóng tối nơi đáy vực. Bàn tay to lớn của hắn ôm lấy vai cô để cô gục đầu vào vai hắn, tay còn lại che tai cô lại, ko để cho cô nghe thấy giọng nói đáng sợ của chính hắn.

“Mày.. mày đang đe dọa tao? Tao xem, ai có thể đuổi tao đi.” Lão già tức giận trừng lớn mắt nhìn người đối diện. Thằng ranh con ko biết trời đất.

“Vậy sao?” Tú Triết cắn chặt 2 hàm răng nhẹ nhàng nhả ra vài từ. đôi mắt lạnh như băng ấy lóe lên chút ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

Choang.. Rầm.. Bịch...

“Chuyện gì vậy?” Nam lập tức rời khỏi tập hồ sơ trên tay ngẩng lên hốt hoảng nhìn Luân.

“Ko biết. Nghe như tiếng cửa kính vỡ.” Luân cũng vô cùng hoang mang nhìn thẳng bạn thân lo lắng.

Rồi như bao năm nay vẫn luôn ăn ý như vậy. Cả 2 người bật dậy khỏi ghế, nhanh chóng chạy ra phía sân nhà. Khi họ ra tới nơi đã có 1 vài người hầu gái cùng vài tên vệ sĩ lo lắng đứng thành vòng tròn ở trên sân.

“Cái gì ồn ào vậy?” Nam vừa rẽ đám người vừa tiến vào trong bức tường người.

“Ko biết nữa. Lại mấy người gây chuyện phải ko?” Luân vừa bước theo Nam đi qua bức tường thịt người vừa tò mò đánh giá tình hình.

Khi họ đã xuyên qua bức tường người, cảnh tượng trước mặt họ ko khỏi làm họ á khẩu. Mắt 2 người mở lớn thật lớn, miệng há hốc như vừa bị điện giật, nếu có 1 từ để hình dung gương mặt họ lúc này, chắc chắn là biến báo nguy hiểm thiếu 2 gạch chéo.

Nằm trên mặt đất trong khoảng sân, cùng với 1 những mảnh kính vụn rơi đầy trên mặt đất là 1 người đàn ông trung niên, trên trán đang chảy ra máu tươi, khắp người là những vết xước lớn có nhỏ có đang rướm máu, thân thể của người đàn ông chỉ có duy nhất 1 chiếc khăn che ngang hông đã bị tung ra. Người đàn ông ấy đang nằm rên rỉ trên mặt đất, đau đớn và khiếp đảm.

Nam và Luân cùng chết lặng nhìn cái con heo già đang thê thảm dưới mặt đất, ai mà tin được đây là đại ca xã hội đen còn lại phó bang của bọn họ chứ?

“Tổng lão ta ra ngoài!” một giọng nói đàn thép vang lên cắt ngang sự bàng hoàng của đám người đang xem trò vui.

“Đại.. đại ca?” Nam và Luân ko tin được ngửa mặt nhìn lên tầng 2.

Đứng bên cạnh khung cửa sổ đã vỡ tan, Tú Triết cao ngạo, gương mặt lạnh lùng đảo xuống nhìn đám người đang ở bên dưới. Khi đôi mắt nâu sẫm chạm phải thân hình xấu xí của lão già đang nằm trên mặt đất, hắn hơi nhăn mặt lại, rất nhanh rời mắt đi. Trong đáy mắt ko giấu nổi 1 tia khinh bỉ ghê tởm dành cho con người đó.

“Dọn dẹp cho sạch sẽ. Đừng làm bẩn căn nhà này.” Tú Triết lạnh lùng nói, ko buồn quan tâm đến những gương mặt đang xám mét như ma của những kẻ xấu số đứng dưới phải thu dọn bãi chiến trường. Hắn quay người cởi chiếc áo hắn đang mặc mặc vào người cho cô, nhẹ nhàng từ tốn bế cô lên, bước ra ngoài.

Minh chỉ im lặng, mặc cho hấn bế cô. Gương mặt nhợt nhạt của cô dựa vào bờ vai rắn chắc của hấn. Đôi mắt to mờ màng khi đầu óc cô còn đang trống rỗng. Cô đã thôi ko còn thổn thức, nhưng cô lại ko thể nào kìm nổi những tiếng nấc của mình lúc này. Cô bắt lực dựa sát vào người hấn, cảm thấy cơ thể cứng rắn của hấn như bức tường vững chắc để làm chỗ dựa. Nếu nói 1 từ để hình dung hấn lúc này, cô chỉ có thể nói, hấn tựa như 1 chiếc cột trụ, chống đỡ cho ngôi nhà của cô ko bị sụp đổ. Minh im lặng nằm trong lòng hấn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi lúc cô lại nấc lên 1 tiếng rất nhỏ rất nhỏ, tựa như 1 chú mèo con vẫn còn đang sợ hãi. Có lúc cô thậm nghĩ, ở cùng hấn cũng ko phải việc gì quá tệ. Cô rúc vào trong lòng hấn, nhẹ nhàng thờ ra 1 hơi khi tìm thấy được 1 vị trí thích hợp, lúc này đối với cô hình như những chuyện đáng sợ vừa xảy ra ko còn nữa. Minh chậm chạp mệt mỏi mà thiếp đi.

Cốc.. cốc cốc..

“Vào đi!”

Nam chậm rãi mở cánh cửa bước vào trong phòng. Luân lặng lẽ bước theo sau. Nhìn thấy khung cảnh trước mặt, 2 con người ko ai bảo ai đều cùng thờ dài.

“Đã tổng cổ hấn đi chưa?” Tú Triết lạnh lùng hỏi, bàn tay vẫn tiếp tục dùng khăn lạnh lau gương mặt đang đỏ bừng của Minh.

“Dạ mấy tên đàn em của lão đã dẫn lão đi rồi.” Nam cẩn thận nói.

Tú Triết im lặng ko nói gì, đôi mắt lạnh lùng neho lại đầy tức giận. Hấn đá bay tên lão già ấy từ tầng 2 hình như vẫn chưa đủ. Nhìn vào gương mặt trắng trẻo đang hồng đượm vì con sốt quấy rầy kia, con giận dữ trong lòng hấn lại như ngọn lửa bị đổ thêm dầu. Hấn chỉ hận hấn quá nhẹ tay với tên khốn ấy.

“Còn những người kia?” Hấn lạnh nhạt hỏi.

“Đại ca.. chuyện này.” Luân có chút ái ngại.

Tú Triết im lặng, ko buồn quay đầu nhìn 2 tên đàn em đang chôn chân ở cửa. Bóng lưng cao lớn của hấn, lạnh tựa 1 tảng đá lớn, ở đó, vô cảm, cùng lãnh đạm. Hoàn toàn ko có chút biểu tình nào. Hấn chậm rãi dùng khăn mặt từ tốn lau lên gương mặt nhỏ nhắn của người con gái đó, bàn tay hấn cử động hết sức nhẹ nhàng. Nhưng bóng lưng ấy lại khiến cho người ta phải thấy sợ hãi. Dường như chỉ có đôi bàn tay của hấn còn 1 chút nhân tính ít ỏi.

“Đại.. đại ca..” Luân ái ngại muốn nói điều gì đó, nhưng rất nhanh, Nam ở bên cạnh giữ tay hấn lại. Luân nhướng mày quay sang nhìn thẳng bạn thân, chỉ thấy hấn lắc đầu ý muốn cậu đừng nói nữa.

Luân biết điều ngậm miệng lại quay người bước ra cửa. Chỉ lúc sau hấn quay lại bên người là 2 người con gái. Hấn chán nản thờ dài 1 tiếng, ném 2 cô gái xuống sàn nhà. Luân chán nản quay mặt đi chỗ khác, hoàn toàn ko muốn nhìn 2 thân hình nhỏ bé đang nằm dài trên mặt đất nữa.

Đứng bên cạnh hấn cũng có 1 người vô cùng đồng cảm với hấn, Nam đứng đó, gương mặt vô cùng miễn cưỡng. Hấn thật muốn đi ra ngoài, nhưng đại ca còn chưa nói có thể đi, hơn nữa chắc chắn còn có việc sai bảo, cho nên bản thân hấn ko thể nào đi ra ngoài được. Biết là vậy nhưng mà bản thân hấn thật sự ko muốn được tận mắt chứng kiến cái cảnh tượng này 1 chút nào.

Trên nền nhà sáng bóng, 2 cô gái đang run rẩy cố gắng bò dậy. Một cô gái hầu gái thân hình nhỏ nhắn đang run lên từng cơn. Ko rõ là do ban đầu bị xô ngã quá mạnh, hay bởi bản thân cô đang run lên vì sợ hãi. Người ta chỉ thấy gương mặt của cô ấy đã tái mét, toàn thân thể ko ngừng run bần bật. Con mắt cũng trở nên trắng dã vô hồn. Cô ấy đang vô cùng sợ hãi. Dường như ngay cả đứng thẳng người cũng trở thành vô cùng khó khăn với cô ấy. Còn cô gái với mái tóc xoăn mềm mại bên cạnh cô, cũng đang run rẩy. Nhưng gương mặt xinh xắn của người con gái ấy lại đang vô cùng kiêu hãnh ngẩng cao đầu nhìn vào bóng lưng cao lớn đang ngồi trên giường kia.

Mi cảm giác cuộc đời này quá bất công. Người con trai ngồi đó, cái bóng lưng to lớn đó cô đã nhìn ko biết bao nhiêu lần, nhưng chưa 1 lần nào, cô có thể nhìn thẳng trực tiếp con người đó. Ko phải bởi vì cô sợ hãi, ko phải bởi vì cô ko dám đối mặt. Mà vì người đó mãi mãi cũng sẽ chỉ quay lưng về phía cô. Vì trong đôi mắt sâu thẳm ko thấy đáy ấy ko bao giờ hướng về phía cô. Trong mắt hấn chỉ có người con gái đó. Cô cứ tự cho mình rất xinh đẹp, cô rất tin vào lực hấp dẫn của mình. Nhưng mà là cô quá mơ mộng. Bởi vì đến cuối cùng, vào cái ngày mà hấn nói cô tới căn phòng đó, cô đã hiểu rất rõ. Hấn ko hề có chút tình cảm nào với cô. Cô cứ hy vọng vào mỗi đêm hấn tới phòng của cô, mỗi hành động thô lỗ của hấn làm cô mù quáng nghĩ rằng bởi vì hấn cần có cô chứ ko phải chỉ bởi vì nhu cầu sinh lý bình thường của hấn. Cô mỗi ngày bởi vì hành động của hấn mà ôm hy vọng, cho tới khi hấn nói ra câu đó. Cô mới có thể quán triệt được 1 điều. Hấn chỉ đang cần cô như 1 công cụ để thu hút sự chú ý của người con gái đó. Trong lòng cô hiện tại thật ngồn ngộn, nói cô ko sợ thì ko phải. Nhưng ngoài sợ hãi cô lại càng cảm giận nhiều hơn. Cô hận hấn. Người đàn ông đó cô thật sự hận hấn, căm hận đến tận cùng. Hấn có thể đang tâm mang cô đi đây cho lão già ghê tởm ấy, hấn có biết cô cảm giác thế nào hay ko? Cho nên cô mới muốn người con gái mà hấn chán trọng nhất, người mà hấn ta ra sức bảo vệ trong lòng bàn tay ấy cũng phải hiểu được sự đau khổ mà hấn ta đã mang lại. Cho cô ta thấy bộ mặt thật của cái tên xã hội đen cận kề này.

Nhưng mà cô lại càng ko ngờ, cô đánh giá quá thấp người con gái đó. Là cô ta ko nghĩ rằng gương mặt ngây thơ ấy, ko nghĩ rằng cô gái ngây ngô ấy lại có thể khiến cho người ta mù quáng. Cô hoàn toàn ko ngờ rằng chỉ bởi vì 1 cô gái hấn ta ko hề chán chừ đập thẳng lão già ấy bay qua cửa sổ. Khi hấn ta lao tới cửa đẩy cô ra ngoài hành lang, cô thật sự đã bàng hoàng. Cô thật sự đã hoang mang và chết lặng tại chỗ. Ánh mắt lúc ấy của hấn tựa như 1 hung thần từ địa ngục mang tới trần ngập bi thương, cùng thống khổ đối với người đối diện. Chết lặng ở hành lang, cô nhìn rõ khung cảnh bên trong rõ mồn một. Nhìn rõ gương mặt vừa lo lắng, lại vừa căm hận của hấn khi nhìn thấy cảnh tượng đó. Khi đó cô thật sự đã muốn cười. Bởi vì gương mặt đau khổ của hấn, làm cho cô vừa chua xót lại vừa thỏa mãn. Nhưng khi hấn ta ko hề suy nghĩ hay chần chừ, gior chân đá bay cái thân hình già nua ấy lao thẳng về phía cửa sổ như 1 quả bóng. Lúc ấy cũng là lúc nụ cười của cô vụt tắt. Cho tới bây giờ, vào lúc này đây, cô vẫn chưa thể nào quên được những điều đó. Cô hoàn toàn ko thể tin được hấn ta sẽ làm như thế. Hấn ta yêu cô ấy đến thế sao? Đó là điều đầu tiên khi nụ cười của cô biến mất cô đã nghĩ tới.

Tú Triết cầm chiếc khăn mặt ướt giữ lại 1 lần, lại lo lắng đặt lên chiếc trán nóng bỏng của cô. Trong lòng hấn ko giữ nổi tiếng thở dài. Bàn tay thô ráp của hấn nhẹ nhàng đặt lên đôi má mềm mại đang đỏ ửng nóng ran của cô. Bởi vì hấn sợ bàn tay quá thô ráp của hấn có thể làm xước làn da mềm mại của cô mất. Bởi vì cô ấy luôn mong manh như vậy, làm cho hấn lo sợ đến nỗi ko dám đưa cô ra ngoài. Sợ rằng thế giới này sẽ làm cho cô bị thương tổn.

Căn phòng to lớn sang trọng chìm trong im lặng. Ko khí lại nặng nề tựa như bạn ở trong 1 chiếc thang máy đang bị hỏng. Ko khí càng lúc càng ít, làm cho người ta hít thở cũng ko thông, chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề và hoảng loạn giữa bờ vực sống và chết.

Nhưng mặc cho cái ko khí có ảm đạm đến đâu, dường như vẫn ko hề ảnh hưởng tới cái trung tâm của con bão dù chỉ 1 chút. Cảm giác nặng nề khiến người ta ngột thở, dường như là ở 1 nửa bán cầu khác chứ hoàn toàn ko chút ảnh hưởng tới cái người đang ngồi lặng lẽ trên giường kia.

“Đại ca, người đã đến rồi!” Nam cố gắng lấy hết can đảm phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng. Dù sao mọi người cũng đã quá mệt mỏi rồi. Chết sớm chết muộn thì cũng là chết, kết quả đã ko thay đổi tại sao còn phải chờ đợi mãi làm gì. Càng chờ đợi lại càng khiến người ta thêm lo lắng.

Lúc này Tú Triết mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, người hấn cứng ngắc trong 1 thoáng. Đôi mắt sâu thẳm của hấn nhìn chăm chú vào người con gái đang thiêm thiếp đi vì mệt mỏi ở trước mắt. Trái tim của hấn có chút đau nhói. Ngọn lửa hận đã tắt lại như được châm thêm 1 mồi lửa bùng bùng cháy.

“Đại ca?” Nam nghi hoặc nhìn dáng lưng cao lớn của Tú Triết, trong mắt ko giấu được chút lo lắng.

Tú Triết khẽ gật đầu, vẫn ko thèm quay đầu nhìn lại những con người đang chờ trực quyết định của mình. Hấn trầm ngâm 1 chút, rồi mới chậm rãi mà nói.

“Gần biên giới có 1 nhà thổ của đám lâm tặc đứng ko?” giọng nói trầm trầm của hấn vang lên, tựa như tiếng chuông đồng trầm ồm.

“Dạ!” Nam bình thần trả lời, đôi mắt vô tình liếc qua người con gái xinh đẹp đang ngồi trên mặt đất. Đôi mắt hấn vô tình như liếc nhìn 1 cộng cô bên đường. Kết cục này cô ấy ko nên trách ai cả.

“Anh.. anh định làm gì?” Khó khăn lắm mới tìm được tiếng nói. Mi cố gắng lắm mới có thể thốt ra vài từ vô cùng thảng thốt. Cô đã nghĩ đối với cô sẽ chẳng còn điều gì có thể tệ hơn thế. Nhưng xem ra cô quá xem thường cái gọi là hiện thực tàn khốc rồi. Bởi vì hiện thực còn tàn thương hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tú Triết hoàn toàn ko chút bận tâm về câu hỏi của Mi. Anh vẫn chậm rãi thay khăn mặt ướt cho Minh, hoàn toàn bình thản nói với Nam.

“Trời cô ta lại bán cho họ!” Ngắn gọn và hết sức rõ ràng, tựa như hấn ta đang nói về thời tiết ngày hôm nay vậy. Như thể bạn tình cò nói, trời hôm nay thật đẹp.

“KO. Anh ko thể làm như vậy!” Mi cảm giác rõ ràng trong họng mình tựa như vừa bị nuốt phải 1 đám giun đất vẫn còn sống. Cỗ họng của cô ta đắng ngoét, nôn nao đến khó chịu. Ngay cả giọng nói cũng trở nên run rẩy. Cô hoàn toàn ko còn chút bình tĩnh nào nữa. Cô đã quá xem nhẹ người đó, càng xem nhẹ hơn nữa sự độc ác của người đó. Ai nói rằng xã hội này ko có xã

hội đen? Ai nói rằng xã hội đen giờ ko còn là những người giết người ko gớm tay nữa? Giả dối. Bởi vì tên xã hội đen đang ở trước mặt cô, thậm trí ko cần dùng tới dao, kiếm hay súng đạn cũng có thể giết người. Hấn có thể đẩy người ta xuống vực sâu ko đáy mà ko thêm chớp mắt lấy 1 cái.

“Ồn ào quá. Mau lòi ra ngoài. Đừng làm Minh thức giấc!” Tú Triết lạnh nhạt nói. Cặp lông mày đen nháy hơi nhúu lại khó chịu. Bàn tay thô ráp của hấn lại che lấy đôi tai cô, như 1 tấm lá chắn che chở cô khỏi những tiếng ồn ào khó chịu này.

“Dạ, đại ca.” Nam ngoan ngoãn cúi đầu. Đưa cho Luân 1 ánh mắt đề cập ta thoát khỏi trạng thái tạm thời cúp điện, ra hiệu cho cậu ta lòi cô ta ra ngoài trước.

Luân như gặp được cứu tinh, cậu lập tức túm chặt lấy tay Mi, đôi mắt nâu cho cô ta 1 ánh nhìn thông cảm. Cô ko nên trách ai cả. Người ko đụng đến mình, mình ko hại người. Đây là nguyên tắc của đại ca. Nhưng cô ta rõ ràng biết rằng đó là con mèo đại ca nuôi, lại còn dám mang đi bán. Cô ta ko bị đại ca buộc ngược thả trôi xuống thác nước 3 ngày, hoặc trói chân trói tay găm vào cọc gỗ đã là may mắn cho cô rồi.

Mi sợ hãi cảm giác được bàn tay túm chặt lấy mình. Hiện tại cô thực sự sợ hãi. Cô ko dám nghĩ tới tương lai của mình ở cái gọi là nhà thổ ấy sẽ như thế nào. Càng ko dám nghĩ tới cái cụm từ “lâm tặc” ở phía sau. Cô ko muốn. Ko muốn bị gả bán vào nơi đó. Dù rằng ko thể làm chủ trái tim của 1 đại ca xã hội đen, nhưng ít nhất cũng có thể tìm được 1 nơi có tiền mua làm vợ bé. Ko lẽ chi bởi vì 1 đứa con gái công sức bao lâu của cô đổ sông đổ bể.

“Đừng. Làm ơn!” Mi run rẩy ngã quỵ xuống đất, quyết ko muốn rời đi. Cô có cảm tưởng như mình sắp bị đẩy xuống 1 chiếc hố đen ko có đáy vậy.

“Ồn quá! Chúng mày đang làm gì?” Tú Triết bực bội gầm từng tiếng thô ráp.

“Dạ.. dạ!” Luân lung tung như gà mắc tóc nhìn người con gái đang cố sống cố chết bám vào mặt đất ko rời. Hấn cắn răng ko muốn nghe tiếng gào khóc khó chịu ấy, lạnh lùng bế sộc cái đồng thịt đang run rẩy trên mặt đất lên vai như bê 1 bao cát.

“Đừng. Xin đừng. Làm ơn! Anh ko thể đối với tôi như vậy! Anh ko thể đối với tôi như vậy!” Mi nước mắt nước mũi như mưa, ban đầu là tuyệt vọng, sau đó là điên cuồng gào thét. Gương mặt xinh xắn mọi khi tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật, bây giờ lại như thể bức tranh sơn mài bị ngâm trong nước, những sắc màu đều phai tàn, nhoe nhoét như 1 đồng hồ lớn rệu rạo 1 cách thiếu thẩm mỹ nhất. Cô ko còn đủ minh mẫn, hay can đảm để bình tĩnh. Nhìn căn phòng càng lúc càng xa dần, cô ta càng sợ hãi, cô ta càng đẩy dụa, nhưng người con trai bé cô vẫn trở ra như đá tảng. Từng bước chân của hấn, cứ như đếm từng bước cô được đưa tới địa ngục. Nước mắt uất ức, hay là hối hận cô ko rõ bởi vì hiện tại cô ko còn là 1 người tỉnh táo để có thể suy nghĩ

nữa. Cô ta đã hoàn toàn mất trí.

Tú Triết lạnh lùng che kín đôi tai của Minh lại, đôi mắt chăm chú nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô đang thiêm thiếp ngủ. Nếu như lúc ấy hắn ko tới, nếu như hắn chậm chỉ 5 phút thôi, nếu như.. Hắn ko dám nghĩ tiếp. Hắn cắn chặt răng nhìn cô gái còn đang run rẩy ngồi trên đất.

“Lôi cô ta xuống hầm kín. Bỏ đói, mỗi ngày đều chăm sóc đặc biệt cho tao!” Tú Triết tức giận gào lên.

“Đa..” Nam ái ngại nhìn người hầu gái mặt đã trắng bệch hoàn toàn ko có khả năng nói thêm lời nào lo lắng. Cô ta sẽ ngất xỉu ở đây thì sao?

Tú Triết hoàn toàn ko buồn liếc mắt nhìn sự lo lắng của bất cứ ai, hắn chỉ lạnh nhạt ngồi im tại chỗ, nhìn con người còn đang vui mình trong giấc ngủ kia đầy lo lắng. Chỉ vì 1 chút bất cần của những người này, cô ấy suýt nữa đã thành mồi ngon cho kẻ khác. Chỉ bởi vì những bất cần như thế cho nên hắn thật bức bối. Hắn ghét những sự bất cần ngu ngốc ấy, nên hắn mới phải giam cô lại. Ghét những điều bất thường ko đáng có ấy, nên hắn mới càng căm phẫn những người gây nên tai họa.

“Còn ko mau lao đi!” Tú Triết tức giận gào lên.

“Đạ!” Nam cúi đầu trả lời vô cùng chắc chắn.

“Ah..” Cô gái hầu gái hoàn toàn ko còn khả năng nói thêm câu nào ngoài thất thanh 1 tiếng theo phản xạ khi bị Nam kéo đi. Bởi vì cô gái đã quá sợ hãi trước hình phạt trước mặt đang đợi mình, cho nên cô hoàn toàn ko còn chút năng lực nào để van nài hay xin tha thứ.

“Làm gì mà lè mề như vậy? Mau mau lôi ra ngoài!” Tú Triết bức bối gào lên nhìn đôi mắt nghi ngại của Nam dành cho mình, hắn ghét sự phân vân của tên đàn em lúc này.

“Đừng!”

Một giọng nói nhẹ như gió thoảng, thấp như thể vực sâu, yếu ớt đến độ như hương thơm của loài hoa nhỏ mới nở trên đồng cỏ xanh mát, Chỉ cần 1 cơn gió thoảng qua cũng có thể làm cho mùi hương ấy tan biến vào trong ko gian. Nhưng âm thanh vô cùng mỏng manh ấy lại làm cho Tú Triết chú ý. Anh lo lắng nhìn người con gái đang nằm nơi đó. Cô đang mở đôi mắt mệt mỏi nhìn hắn.

“ Tỉnh rồi sao?” Tú Triết lo âu nhìn cô hỏi.

Minh mệt mỏi khẽ gật đầu, khóe môi khô ráp bạc nhược như chính cơ thể cô lúc này. Nhưng cô vẫn rất cố gắng dùng chút hơi sức mỏng manh còn lại của mình nói với hắn.

“Anh định làm gì cô ấy? Ko phải lỗi tại cô ấy!” Minh dùng hơi sức yếu ớt của mình nói với hắn, đôi mắt sáng mọi ngày trũng xuống như đóa hoa héo hon trước gió.

Tú Triết nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, trong lòng cảm thấy nặng trĩu. Hắn mím chặt môi lại, đôi mắt sầm lại xa xăm nhìn cô. Chậm rãi dùng bàn tay lau gương mặt đầm mồ hôi của cô. Trong lòng hắn là đau xót, cũng có chút buồn bã mà hắn ko thể nào gọi tên.

“Ko có gì. Mau ngủ tiếp đi!” Hắn nhẹ nhàng lau chiếc trán của cô, dịu dàng mà khuyên nhủ.

“Ko phải. Anh định mang cô ấy đi đâu? Ko được. Thà cô ấy ra!” Minh yếu ớt nói nhưng lời lẽ mỏng manh ấy lại càng da diết hơn bao giờ hết.

Tú Triết nhìn bàn tay nhỏ nhắn run rẩy đang nắm lấy cổ tay mình. Đôi mắt hắn trũng xuống, đầy bi thương.

“Được rồi! Ko mang cô ấy đi đâu hết!” Hắn nhẹ nhàng xoa đầu cô, cười hết sức dịu dàng. “Mau ngủ đi!”

“Thật?” Minh lo lắng nhìn hắn như muốn tìm 1 sự đảm bảo chắc chắn từ hắn.

Tú Triết mỉm cười mà gật đầu. Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên trán cô “Mau ngủ đi!”.

“Vậy cô ấy?” Minh liếc mắt nhìn cô hầu gái đang nằm dài trên đất mặt trắng bệch kia.

Tú Triết thờ dãi nhìn cô. Rồi rất nhẹ hắn nói bằng 1 giọng vô cùng miễn cưỡng “Mau đi xuống làm việc đi.”. Nói rồi hắn lại nhìn cô như mảy may như muốn hỏi được chưa?

Lúc này Minh mới an tâm mà nhắm mắt lại, cô hít thở sâu đều đặn kéo chân chum ngang gương mặt mình. Tú Triết chỉ im lặng ngồi bên cạnh giường, nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia đang thờ đều đặn, trái tim hắn nhẹ đi 1 chút. Cả căn phòng dần dần chìm trong im lặng. Chỉ còn lại 1 người con trai nghe rõ ràng trái tim mình đang đập từng hồi. Đêm nhẹ nhàng như bức màn bao phủ lên mọi vật, điềm nhiên che dấu những cảm xúc của 1 ai đó.

Rầm!

“Khốn nạn! Thằng nhãi ranh đó dám!” một lão già trên người đầy vết thương, mắt trái đang băng vải trắng vẫn còn hơi dính máu tức giận gầm lên.

Đám đệ tử của lão đứng đằng sau lưng, co rúm lại kính cẩn ko dám ngăn đầu. Hiện tại lão hồ đang nổi giận ai có thể dám dây vào chứ.

“Thằng oắt con ấy thật ko biết trời cao đất dày là gì. Nó nghĩ bố nó là lão đại thì nó muốn làm gì thì làm chắc? Khốn kiếp!” Lão già nheo mắt lại, con mắt phải nhỏ tí hí hần học đồ au 1 màu hần thù.

Dùng bàn tay vẫn còn đầy những vết sước ngang dọc đưa lên sờ vào con mắt trái của mình. Lão cảm thấy đau đớn đến nghiêng răng nghiêng lợi, dường như máu lại tiếp tục chảy ra từ hốc mắt hần làm đồ ướt đầm 1 mảng băng trắng. Hần vô cùng bức bối. Thù này hần ko trả hần còn là lão hồ sao? Từ khi hần bắt đầu vào giang hồ đến nay, mấy chục năm chưa từng có kẻ nào dám đối xử với hần như vậy. Chưa có kẻ vào dám giơ chân đá hần từ cửa sổ ra ngoài. Nhất lại là 1 thằng oắt con vất mũi chưa sạch nữa chứ. Khốn kiếp. Vô cùng khốn kiếp. Tên oắt con ấy mới ra đời đã nghĩ mình là hùm là báo, là vương là tướng chắc? Vậy để ta cho hần biết gây sự với hần sẽ phải chịu hậu quả như thế nào.

“Chuyến hàng tiếp theo của hần ta là khi nào?” Lão đàn ông ngồi sâu hơn vào ghế, cầm lấy chiếc ly trên bàn nhấm nháp. Con mắt lạnh lạn duy nhất nheo lại âm hiểm tựa như vực sâu ko thấy đáy.

“Dạ. Là tuần sau!” một tên diện đồ đen gần đó ngoan ngoãn trả lời.

“Tốt!” Người đàn ông thỏa mãn nở 1 nụ cười hiểm ác, trong con mắt nhỏ xíu hiện lên 1 tia sáng ngoan độc. Tú Triết cứ chờ mà xem.

Chăn. Gối. Gối. Nệm ghế.

“Anh.. anh đúng là đồ ko biết xấu hổ!” Minh vừa thở hổn hển tay vừa cầm thêm 1 chiếc đệm ghế nữa muốn hướng thẳng vào cái mặt lạnh băng của cái tên kia mà ném.

“Xấu hổ? Sao phải xấu hổ?” Tú Triết thân nhiên đứng yên tại chỗ nghiêng đầu sang 1 bên tránh chiếc gối cô vừa ném tới.

“Anh.. Anh đúng là đồ mặt dày mà!” Minh tức giận vớ lấy thêm 1 chiếc đệm ghế nữa, gương mặt cô đã đỏ au vì tức giận.

“Thấy cũng thấy hết rồi, sao em phải giận làm gì?” Tú Triết thân nhiên nhún vai nói.

“Anh.. Anh..” Minh thở hồng hộc nói ko ra lời với cái tên tro mặt này nữa. Ném đồ thì hần tránh như ninja tránh phi tiêu. Khốn thật.

“Được rồi. Em mới ốm dậy đừng giận nữa. Lại đây!” Tú Triết dang 2 tay ra muốn cô lại gần nhưng 1 chiếc gối lại lao tới vun vút.

“Em ko lại đây thì làm sao lấy thứ này đây? Hay là em ko cần nữa!” Tú Triết cầm trong tay 1 chiếc túi đen nhỏ vung vẩy thân nhiên nói.

Minh lập tức cứng đờ người, cô dừng động tác. Bức bối nhìn hần trùng trùng như muốn giết người. Làm sao hần có thể thân nhiên cảm thứ đó mà vung vẩy như vậy.

“Đưa cho tôi!” Minh giờ tay về phía hần gương mặt đã đỏ bừng bừng vì xấu hổ.

“Muốn lấy ư? Qua đây mà lấy!” Tú Triết thân nhiên nhún vai nói. Bàn tay vẫn quay tít chiếc túi nhỏ, gương mặt vô cùng thờ ơ trước con người đang đỏ bừng mặt ở đối diện.

“Anh.. tro trên!” Minh tức giận cắn chặt răng thầm rủa.

“Vậy là ko lấy chứ gì?” Tú Triết bình thân nhìn cô. Cặp lông mày đen đậm nhíu lại vẻ suy xét. “Cẩn thận dây bản sàn nhà!”

Minh thấy mặt mình nóng ran như vừa ăn phải cả rô ớt cay sè lưỡi, cô lo lắng nhìn xuống sàn nhà, lại nhìn xuống quần mình. Đau khổ cùng cảm phần trộn lại thành 1 nỗi súp có mùi.. cảm lộn. Cô hậm hực dậm mạnh chân xuống sàn, tiến lại gần cái kẻ cao hơn cô 1 cái đầu tức giận giật mạnh chiếc túi trong tay hần.

Tú Triết nhìn cô mỉm cười rất thích thú, gương mặt

lạnh lùng cao ngạo như thể muốn nói: Đã bảo mà, cô thua rồi. Làm cho Minh gần như muốn đi tù ở tuổi 19.

“Còn ko mau đi thay? Cô sẽ bị ướt hết đó!” Tú Triết thân nhiên nói.

“Anh đúng là tên bệnh hoạn!” Minh tức giận gào thẳng vào mặt hần rồi quay người chạy 1 mạch vào nhà vệ sinh. Cô hiện tại thật sự cảm phần vô cùng về giới tính của mình.

Tú Triết đứng im lặng nhìn cánh cửa vừa bị đóng lại, ko kìm chế được mà nở nụ cười. Phải làm sao bây giờ, càng ngày hần càng cảm thấy trêu ghẹo cô ấy rất thú vị. Hần thật sự rất thích trêu chọc cô bé đó. Hay phải nói rằng từ khi có cô gái đó mỗi ngày hần đều rất vui vẻ, cuộc sống nhàm chán mọi khi của hần đột nhiên trở nên sống động lạ thường.

“Cái tên đáng ghét đó. Hần thật sự là con trai chứ? Cầm cái thứ này mà vung vẩy, đúng là tro trên ko chịu nổi!” Minh vừa nhìn chiếc gối trong tay, vừa lảm rảm nguyên rủa. Tại sao 1 người như hần lại có thể thân nhiên cầm cái thứ này mà vung vẩy ko biết. Đúng là tro trên ko còn gì để nói.

“Xong rồi?” Tú Triết rời mắt khỏi tivi ngược lên nhìn cô, đôi mắt có chút tươi cười thích thú. “Ngồi xuống ăn đi!”

Minh hừ lạnh 1 tiếng nhìn hần hết sức khinh thường, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Dù sao cũng ko thể để bản thân mình bị đối. Đường

nhiên phải ăn cho no mới có sức lực nghỉ cách về nhà rồi. Nhưng cô thật muốn biết, cô có thể làm gì để về nhà bây giờ? Vừa lơ đãng suy nghĩ vừa cầm bánh mì cho vào miệng. Cô đột nhiên nhớ đến ngôi nhà nhỏ của mình. Đột nhiên nghĩ tới chị gái xinh xắn của mình, cũng đột nhiên..

“Anh bán Mì cho ai rồi?” Minh quay sang nhìn cái kẻ đang ngồi bên cạnh mình hỏi.

Mặt Tú Triết lập tức sầm lại, cặp lông mày nhíu lại rất ko hài lòng. Hắn nhìn cô như thể đang muốn trách móc ko nên hỏi vấn đề này. Nhưng Minh nào có cho hắn được như ý.

“Nói đi. Anh bán cô ấy cho ai rồi? Hơn nữa, người trong căn phòng đó là ai?” Minh hơi nhíu mày lại hỏi. Nghĩ lại cái ngày hãi hùng ấy cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Nhưng ko phải vì thế mà cô ko dám đối mặt với vấn đề. Bởi vì ko đối mặt thì vấn đề vẫn mãi tồn tại, có thay đổi được gì đâu. Nhưng 1 điều rất lạ, khi cô lơ mơ trong cơn sốt cô nghe thấy rõ ràng giọng nói của cô giúp việc, ko có gì khác. Nhưng còn Mì thì từ lúc tỉnh lại đến bây giờ cô chưa từng nhìn thấy 1 lần. Cho nên chỉ có thể có 1 khả năng, cô ấy đã bị bán cho 1 ai đó giống như những cô gái trước kia. Đôi khi cô cảm thấy rất hiếu kỳ, những người con gái đó chấp nhận để lấy những ông chồng ngoại quốc mà mình ko biết mặt, chỉ cần họ là những người giàu có. Như vậy, thì có gì đáng để chờ đợi. 1 tương lai chỉ có vật chất, 1 tương lai mà bản thân họ chỉ có thể chìm đắm trong hư vinh. Vậy tại sao họ lại thích lấy những ông chồng ngoại quốc như vậy?

“Mau ăn đi. Hồi chuyện đó làm gì?” Tú Triết lạnh nhạt quét mứt lên miếng bánh mì rồi đưa cho cô.

“Muốn biết dĩ nhiên phải hỏi. Anh nói xem, anh lại đem cô ấy đi bán rồi?” Minh trừng mắt lại với hắn, tay vươn ra lấy miếng bánh mì hắn đưa cho lên miệng cắn 1 miếng ngon lành.

“Uống sữa đi!” Ngay khi cô vừa có ý định mở miệng hắn lại đưa cho cô thêm 1 cốc sữa mát lạnh.

“Thế nào thì cũng phải nói rõ ràng chứ!” Minh cầm lấy cốc sữa uống 1 ngụm.

“Ăn đi!” Tú Triết thờ ơ lại tổng vào tay cô thêm 1 miếng bánh mì. Mới nghĩ thôi hắn lại cảm thấy khó chịu. Cái con ranh ko biết thân phận ấy, lại còn dám giờ trò sau lưng hắn. Cái gì mà mượn dao giết người? Nếu có thể hắn cũng muốn giết luôn cái tên đưa ra ý tưởng ngu ngốc này. Nghĩ lại hình như trừng phạt tên đó vẫn còn nhẹ quá.

“Trời ơi là trời. Tôi còn phải chịu hình phạt này đến bao giờ?” Luân vừa nằm dài trên ghế vừa rên rĩ vì cả người đang đau mỏi, khổ sở.

“Đến khi nào đại ca hết giận!” Nam vẫn đang đọc tài liệu ko thèm ngẩng đầu lên mà vẫn trả lời.

“Vậy tao chết chắc rồi?” Luân rầu rĩ nói.

“Mày còn sống được đến giờ này đã là kì tích rồi!” Nam bình thản nói.

“Mày còn ở đó nói mát.” Luân liếc mắt nhìn tên bạn thân bực bội.

“Tao chỉ nói sự thật thôi. Ai bảo mày đưa ra cái phương pháp ngu ngốc ấy. Cái thân làm tội cái đời!” Nam thờ ơ nói, đứng dậy rời khỏi ghế cảm theo giấy tờ hắn đã chỉnh sửa lại, thông thả bước ra ngoài.

“Nhớ dọn dẹp cho sạch sẽ vào. Nên nhớ sắp đến giờ cơm rồi đấy. À đúng rồi, đồng quần áo bản còn chưa giặt đúng ko?” Nam khinh khỉnh nở nụ cười, vỗ vỗ vào vai thằng bạn thân đang nằm trên ghế làm nó đau đến chảy mồ hôi.

“Mày..” Luân vừa nghiêng răng chịu đau vừa hăm hè nhìn cái con người đang vô cùng thích thú khi người gặp họa kia đây tức giận.

“Thế nên mới nói, lần sau muốn đưa ra ý kiến thì làm ơn suy nghĩ cẩn thận 1 chút!” Nam mỉm cười đầy châm biếm rồi thông thả bước ra ngoài.

Luân tức giận muốn đâm thẳng vào cái gương mặt điềm nhiên của thằng bạn thân 1 cái, để xem mặt hắn cứng hay nắm đấm cứng hơn. Nhưng hiện tại với tình trạng nhắc người cũng khó khăn như bây giờ hắn có muốn cũng lực bất tòng tâm. Nghĩ lại càng cảm thấy căm phẫn. Chỉ bởi vì cái con nhỏ ngu ngốc ấy nghĩ ra cái chiêu ngu ngốc ấy, làm cho hắn cũng bị liên lụy. Cái con nhỏ ngu ngốc ấy để hắn gặp lại, nhất định hắn phải trói cô ta thả giữa thác nước 1 ngày 1 đêm rồi mới mang cô ta đi bán. Hại hắn bị đại ca cho toàn bộ người giúp việc nghỉ ngơi để hắn làm toàn bộ việc nhà. Khốn nạn. Để cho hắn thành sống dở chết dở như bây giờ đây.

Cốc cốc..

“Vào đi!” một giọng nói trầm trầm ko có nhiệt độ vang lên từ sau cánh cửa.

Nam từ từ mở cánh cửa bước vào phòng. Trong căn phòng ngủ sang trọng, trên chiếc giường thời thượng một cô gái đang dựa người vào thành giường trên tay cầm 1 quyển sách, bên cạnh có 1 người đàn ông cao to với gương mặt góc cạnh lạnh băng đang ngồi bên cạnh giường. Gã đàn ông thấy Nam bước vào mới ngẩng đầu lên nhìn.

“Đây là fax từ tổng bộ!” Nam đưa tập hồ sơ cho Tú Triết giọng nói đều đều.

Tú Triết thờ ơ cầm lấy tập file, mở ra đọc những tài liệu bên trong. Gương mặt của hắn trở nên trầm trọng, đôi mắt sắc bén tựa như con mãnh thú rơi vào cuộc chiến. Hắn lạnh lùng lật từng trang, từng trang, nhìn những con chữ trên đó như thể đối thủ ko đội trời chung. Sắc mặt hắn càng lúc càng trở nên xấu hơn.

“Chuyến hàng tiếp theo bao giờ mới đến?” Tú Triết gấp tập hồ sơ lại, đảo đôi mắt sắc lẹm nhìn Nam.

“3 ngày nữa!” Nam nói.

“Tốt! Lo liệu cẩn thận!” Tú Triết ném tập hồ sơ lại cho Nam, hần thờ ơ bỏ lại 1 câu rồi ngã mình trên chiếc giường ko buồn nói thêm câu nào nữa.

Nam biết ý cầm lấy tập tài liệu, ngoan ngoãn đi ra ngoài đóng cửa lại. Hần hiểu hơn ai hết, bây giờ ko nên nói thêm lời nào nữa. Vì mọi việc tự bản thân đại ca sẽ có tính toán.

Mình liếc nhìn cái người đang nằm bên cạnh mình, gương mặt góc cạnh của hần hôm nay trông lại càng giống như tảng đá nặng trĩu. Đôi mắt dài hẹp nhắm nghiền thành 1 đường cong dài như vết cắt trên mặt lại càng làm cho ngũ quan của hần có phần góc cạnh hơn nữa. Cặp lông mày đen nháy rậm rạp, như 2 con sâu róm to đùng đang nhú lại. Sự mệt mỏi giống như 1 chiếc đục đeo lên gương hần những đường khắc khổ rập cứng ngắc.

Tú Triết cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Mệt mỏi bởi những mệnh lệnh mà hần cứ phải nhận mỗi ngày. Hần đôi khi cảm thấy làm xã hội đen thật sự quá mệt mỏi với hần. Cuộc sống đối với hần giống như là 1 quá trình hoạt động của 1 cỗ máy, với hần mỗi 1 ngày thời gian trôi qua là như vậy. Hần phải sống, giống như máy móc trong 1 công xưởng được lập trình sẵn, cứ như vậy mà tiếp tục trôi qua. Hần luôn cảm thấy rất nhàm chán. Cuộc sống đối với hần thật sự rất vô vị. Mỗi ngày đều như vậy, mọi việc hần muốn đều diễn ra như vậy. Giống như 1 chương trình đã được lập trình sẵn, và hần biết rõ kết quả cuối cùng như thế nào. Cho nên hần luôn thờ ơ với mọi chuyện. Luôn ko quan tâm đến mọi chuyện.

Đột nhiên 1 ngón tay nhỏ nhắn vươn ra, ấn nhẹ vào giữa cặp lông mày đang nhắm lại của hần. Một cảm giác nhẹ nhàng lan tỏa từ nơi ngón tay ấy chạm vào, làm cho cặp lông mày ấy dần ra, đầu hần cũng trở nên nhẹ nhõm, ko còn nặng nề nữa. Tú Triết từ từ mở mắt, nhìn con người đang đối diện với hần.

“Nhăn mặt thật xấu trai!” Minh nhún mày nói.

“Vậy bình thường cô thấy tôi đẹp trai?” Tú Triết chăm chú nhìn sâu vào gương mặt ngây ngốc của cô mỉm cười. Cả gương mặt hần đều dần ra, mọi suy nghĩ nặng nề dường như bị 1 trận mưa rửa trôi hết cả.

“Anh chưa bao giờ soi gương sao?” Minh bĩu môi, bàn tay vẫn đặt trên giữa cặp lông mày của hần, gương mặt ko nhìn vào hần mà lơ đãng quay sang trái suy tư.

“Vậy sao cô nói bây giờ tôi xấu trai?” Tú Triết thích thú vặn lại.

“Thì bình thường ko đẹp, nhưng bây giờ lại càng xấu hơn!” Minh rất thật thà mở đôi mắt to tròn của mình nhìn thẳng vào mặt hần.

“Xem ra cô rất để ý đến tôi!” Tú Triết khoanh tay lại thích thú nhìn gương mặt phúng phính của cô đang ngơ ngác nhìn hần.

“Ai mà thèm để ý đến anh!” Minh bĩu môi lập tức phủ nhận, rất nhanh rút bàn tay đang đặt trên mặt hần lại, muốn xoay người nằm sang 1 góc.

Nhưng ngón tay cô chỉ vừa mới rút lại, đã bị bàn tay to lớn lại cứng ngắc của hần giữ lại. Tú Triết thân nhiên cầm lấy cổ tay cô, kéo giật mạnh lại. Làm cho Minh mất đà cả người ngã nhào lên người hần.

“A! Anh đang làm gì vậy?” Minh tức giận rên rỉ. Giường có êm đến mấy nhưng bị cái vật thể cứng như đá này làm cô đau điếng.

“Chà chà! Xem ra tôi nuôi cô béo tốt đấy chứ! Đã nặng hơn nhiều rồi!” Tú Triết vừa cười vừa vòng tay qua người cô để cô ko thể ngồi dậy nổi.

“Bỏ ra! Cái tên trơ trên này. Bỏ ra xem nào!” Minh bực bội giẫy dụa, đá chân vung tay y như con lợn con bị người ta trói ngang muốn chạy ra ngoài.

“Đúng là béo lên nhiều hơn trước đó. Tôi vỗ béo cô cũng tốt đấy chứ?” Tú Triết thích thú giữa chặt cô lại trên người hần, một tay lại rất thành thạo vỗ vào mông cô.

“Á! Dừng lại. Dừng tay.” Minh cảm thấy cả người mình nóng ran, má cô đã ửng đỏ ko rõ bởi vì tức giận quá, hay là bởi vì cô đang xấu hổ đây. Trái tim cũng cứ đập thình thịch, thình thịch như đang muốn phá cửa lồng ngực ra ngoài vậy. Trời ơi, tại sao cảm xúc của con người lại phức tạp như vậy, chạy nhanh tim cũng đập nhanh, tức giận cũng đập nhanh, xấu hổ cũng đập nhanh. Trái tim của cô có phải bệnh rồi ko?

“Xem ra đã béo tốt rồi đây!” Tú Triết vẫn thân nhiên giữ chặt lấy cô vừa nói.

“Béo t

ốt thì sao? Vỗ béo xong thì mang đi bán được rồi đấy!” Minh cúi kinh lờm hần 1 cái.

Gương mặt Tú Triết đột nhiên cứng lại, nụ cười lập tức tắt ngóm trên đôi môi của hần. Đôi mắt sâu thẳm trở nên tối tăm giống như màn đêm ko có 1 vì sao nào chiếu sáng.

“Vỗ béo rồi thì phải để làm thịt chứ!” Giọng nói của hần trở nên lạnh băng, mơ hồ. Khuôn mặt cứng như sắt đá ấy đột nhiên có chút tà ác trên ghẹo làm cho người ta cảm thấy rợn rợn.

“Hả?” Minh mở tròn mắt, cảm giác tim mình vừa lỡ mất 1 nhịp. Có phải cô điên rồi ko? Tại sao lại cảm thấy xuyên xao kì lạ, tại sao cô lại dao động?

Nhưng mà, nguy hiểm.

Còn chưa kịp phân định rõ mình đang dao động vì điều gì, thì cô đã thấy cả người mình bị ai đó xoay nửa vòng, rồi đề xuống giường. Đến khi đôi mắt của cô mở to thì đã chỉ thấy 1 gương mặt góc cạnh đang ở đối diện mình, trong con người ấy lại có thứ ánh sáng lấp lánh làm cho người ta phải hoa mắt. Minh nuốt nước bọt nhìn con người ở đối diện. Cảm thấy trái tim mình rất rất khó chịu. Phải làm sao? Phải làm sao? Phải làm sao?

Nhưng dường như sự hoảng loạn của cô lại càng làm cho 1 ai đó thấy thoải mái, hẳn rất tự nhiên thò tay vào trong áo của cô. Minh chỉ có thể há hốc khi cả người mình đang cứng đờ ko biết nên cử động hay ko nên cử động.

Tú Triết chăm chú nhìn cô gái đang mở lớn đôi mắt nhìn mình. Trong đôi mắt to tròn quật cường ấy có rất nhiều dũng khí mà đôi khi hẳn tự hỏi, cô ấy lấy đâu ra nhiều dũng khí như vậy? Đôi khi hẳn thấy rất kì lạ, Một con người như cô ấy giống như thể muốn tìm mọi cách để thoát ra khỏi nơi này, ko phải là trường hợp duy nhất, nhưng cũng chưa từng có ai có nhiều can đảm như thế để đối diện với cuộc sống hiện tại. Chưa có cô gái nào đủ kiên trì và mạnh mẽ với những hình phạt mà cô ta từng chịu đựng. Con gái vốn là 1 loài động vật yếu đuối và thích hư vinh. Cho nên rất nhiều người con gái lên thành phố kiếm việc muốn đổi đời, rất nhiều người muốn lấy những ông chồng ngoại quốc giàu có để trở thành phượng hoàng. Cho nên với đòn roi và những hình phạt hà khắc cho những kẻ cứng đầu thì mãi mãi có hiệu quả. Nhưng tại sao, mọi hình phạt đối với cô ấy dường như chỉ là vô dụng. Bởi vì cho tới bây giờ cô ta vẫn ương bướng như vậy. Vẫn luôn mang trong mình 1 suy nghĩ tự do đến nỗi ko ai có thể chạm vào. Giống như thể hẳn vốn ko phải là chủ mà cô ta mãi mãi là chủ bản thân cô ta. Hẳn ko hề có bất cứ quyền hạn nào khác. Đôi khi hẳn cảm thấy mình đúng là vô dụng, nhưng đôi khi chính bản thân hẳn lại muốn buông thả cho cô 1 chút tự do. Chỉ cần cô ta vẫn ở trong bàn tay hẳn. Thì cô ta có thể tự do làm bất cứ điều gì cô ta muốn trong lòng bàn tay ấy. Dù có là điều gì đi nữa.

“Anh.. Có muốn đi dạo ko?” Minh cảm giác lưỡi mình đột nhiên ngắn lại, cái cảm giác gần rất gần này, lại còn bàn tay đang ở trong áo cô đụng chạm làm cho cả người cô cảm thấy vô cùng cứng nhắc. Nếu có thể đóng băng người lại cô thật rất muốn mình trở thành 1 cục đá ko cảm xúc ngay bây giờ.

“Đi dạo?” Tú Triết nhúm mày lại nhìn vào gương mặt ngây ngô đã đỏ gay của cô, tâm trạng giống như con điều gặp được gió cứ thế mà vút bay lên trời cao.

“Phải! Phải!” Minh cật lực gật đầu, cố gắng giữ cho cái dây thanh quản của mình ko run lên bần bật để mình trở thành nói lắp. Cô phải làm sao bây giờ?

“Khi tâm trạng ko tốt đi dạo là cách tốt nhất để lấy lại tinh thần!” Minh nói vô cùng chắc chắn, nhưng có ai biết rằng trái tim của cô lại đang run rẩy như con gà mắc tóc ở trong lồng ngực.

Tú Triết chăm chú nhìn vào gương mặt đang tỏ ra cứng cỏi của cô, đôi mắt to tròn long lanh mở thật lớn, nhưng hàng mi đen lấy lại chút chút khẽ run lên, cặp lông mày cô trùng lên thật kiên định, nhưng lại theo hướng trùng xuống chứ ko phải hướng lên trên. Đôi môi hồng cố gắng nói thật nhanh thật rõ ràng nhưng hơi thở lại hỗn độn gấp gáp. Cô ấy có biết rằng tất cả biểu hiện trên gương mặt cô ấy đã tố cáo sự dũng cảm giả vờ của cô ấy rồi hay ko? Nhưng hẳn lại thích sự kiên định ngày ngốc của cô ấy. Hẳn thích khi cô ấy cố tỏ ra mình mạnh mẽ bằng toàn bộ sức lực nhỏ yếu của mình, làm cho bản thân hẳn đột nhiên lại càng muốn che chở cho cô ấy.

“Hình như ko phải là đang nghĩ đến tâm trạng tôi ko tốt, mà cô đang muốn ra ngoài thì đúng hơn!” Tú Triết trêu chọc nói với cô.

“Làm sao anh biết?” Minh mở tròn mắt chớp chớp hàng mi nhìn hẳn, trong trái tim lại thất lại 1 cái. Bị lộ rồi sao?

“Cô còn có thể nghĩ ra được cái gì khác ngoài chạy trốn?” Tú Triết nheo mắt lại nhìn cô trách móc, lại vừa có chút yêu chiều.

Minh cúi mặt cam chịu. Đôi môi chu lên rất ủy khuất.

“Vậy là có đi hay ko?” Minh nhỏ giọng nói.

“Đi!” Tú Triết cười trả lời lại.

Minh lập tức ngừng đầu, dùng đôi mắt to tròn của cô nhìn thẳng vào gương mặt người đối diện vô cùng kì vọng. Trong đồng tử tròn xoe sáng quắc thứ ánh sáng màu nhiệm của hy vọng.

“Nhưng có điều kiện!” Tú Triết mỉm cười nói.

“Điều kiện?” Minh cảnh giác lặp lại. Sao cô có cảm giác ko tốt chút nào.

Ko phải là cảm giác ko tốt, mà nên nói là quá ko tốt. Giác quan thứ 6 của cô chưa từng báo động sai bao giờ. Ngồi trên một tảng đá bên cạnh 1 thác nước đang tung bọt trắng xóa gào thét, Minh phong tâm mắt xuống miền trung du bên dưới khung cảnh ngút ngàn tầm mắt của núi rừng. Xa xa lác đác những căn nhà sàn, thì thoảng lại tỏa ra làn khói bạc hòa vào màn sương mù nơi vùng cao tạo thành 1 bức tranh phong cảnh mờ ảo như giữa chốn bồng lai tiên cảnh. Những thửa ruộng bậc thang giống như bậc thềm của 1 cung điện nguy nga ẩn hiện trong làn mây mù bao phủ làm cho người ta cảm thấy mình đang lạc lối giữa thiên đàng. Cảnh đẹp mờ ảo với những tầng mây trắng lững lờ trôi nơi lưng chừng núi làm cho con người ta cảm giác ko thật, tựa như mình đang bay lơ lửng giữa ko trung. Mùa đông vùng cao với cái lạnh làm cho người ta buốt giá thở ko ra hơi, những màn sương muối phủ trắng rừng cây đồi núi, nhưng lại hòa vào với những làn khói bếp từ những nhà sàn nhỏ nhỏ tạo ra 1 sự tương phản ấm lòng người. Cái khung cảnh mơ hồ, lại gần gũi ấy khiến cho những vị khách phải dừng chân mà hy vọng có thể thu lại 1 chút hình ảnh của chốn tiên cảnh này lâu hơn chút nữa.

Minh mãi miết đuổi theo những đường nét của bức tranh phong cảnh trước mắt, chăm chú vì bị mê hoặc bởi vẻ đẹp hư hư thực thực ấy đến độ hoàn toàn đã quên cô ko ở nơi này 1 mình.

Nắm lười biếng trên tảng đá, 2 tay gối đầu Tú Triết nhìn cô đang chăm chú nhìn cảnh vật cảm thấy ko thoải mái nên lập tức giặt mạnh tay của mình.

“À!” Minh kêu lên 1 tiếng khi vừa bị kéo từ thiên đàng xuống lại địa ngục. Cô tức giận quay sang nhìn cái kẻ đang lười biếng nằm phơi nắng ở đó hậm hực.

“Cô nói đúng ra ngoài thật rất tốt!” Tú Triết thích thú nhìn gương mặt đang hăm hăm tức giận của cô rất vui sướng. Ít nhất giờ sự chú ý của cô nằm trên người hân.

“Đĩ nhiên là sẽ thật sự tốt nếu ko có cái này!” Vừa nói Nhi vừa tức giận giơ cao sợi dây đang buộc chặt cổ tay mình đầy căm phẫn.

“Nếu ko có cái đó cô ko thể ra ngoài!” Tú Triết thân nhiên nhún vai ra chiều ko có chuyện gì hết nói với cô.

Minh vô cùng căm phẫn trừng mắt nhìn hân nhưng hình như với hân là vô hiệu. Cái kẻ ấy vẫn hết sức thân nhiên nằm ườn ra đó mỉm cười vô cùng đắc thắng vui vẻ. Nếu có thể dùng 1 từ để định hình hân lúc này cô thật sự muốn nói hân là kẻ vô sỉ nhất mà cô từng gặp từ trước tới nay. Nếu có thể được cô thật muốn đẩy hân xuống thác nước để đem cái mặt vô sỉ của hân rửa cho thật sạch mới được. Nhưng với tình trạng hình hiện nếu so về thực lực thì cô còn kém hân xa lắm. Nếu đẩy hân xuống ko phải sẽ kéo theo mình chết chung sao? Hân cao hơn cô, khỏe hơn cô, to hơn cô cho nên dĩ nhiên cân nặng của hân cũng hơn cô. Làm sao 1 người như cô có thể đạp hân xuống mà vẫn đứng yên tại chỗ được. Hân chắc chắn sẽ kéo cô cùng chết.

“Đã có ý định cho tôi ra ngoài tại sao còn nghĩ ra cái biện pháp dắt chó đi dạo này?” Minh tức giận lườm hân nói.

“Ai bảo cô luôn có ý định bỏ trốn!” Tú Triết nhìn cô đôi mắt trở nên sắc sảo đe dọa.

Minh có cảm giác như vừa từ phòng nội soi chui ra. Cái cảm giác khó chịu làm cho cô muốn nôn mửa. Hân ta cảnh giác cũng ko sai, đúng là cô có chút suy nghĩ muốn bỏ trốn. Nhưng mà, ít nhất cũng cho cô có 1 chút cơ hội chứ. Cứ buộc chặt thế này làm cô có muốn nghĩ cũng nghĩ ko tới.

“Tại sao cô ko bao giờ từ bỏ ý định?” Giọng nói của Tú Triết trở nên trầm thấp hơn cả thường ngày, làm cho người ta có cảm giác nặng nề tựa như rơi xuống 1 hố đen thăm thẳm ko thấy đáy.

Minh ngàng đầu nhìn vào gương mặt góc cạnh đối diện, gương mặt ấy đang vô cùng nghiêm túc mà nhìn cô. Đôi mắt sắc bén thường ngày giống như 1 chiếc máy quét muốn nhìn rõ mọi suy nghĩ trong đầu cô lúc này. Minh bình tĩnh thờ ra nhẹ nhàng, lấy thêm chút dũng khí trong lồng ngực. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt khó dò kia, đôi mắt to tròn của cô trở nên kiên định hơn bao giờ hết.

“Bởi vì tôi muốn về nhà!” Cô trả lời rất chắc chắn.

“Ở nhà cô tốt đến thế sao?” Tú Triết lại hỏi tiếp. Hân thật sự tò mò thật ra thì 1 con người bị người nhà gán nợ tại sao lại có nhiều dũng khí để chống đối đến thế.

“Dĩ nhiên là rất tốt!” Đôi mắt Minh trở nên lấp lánh, trước mặt có hình như ko phải là cảnh núi non hùng vĩ nữa, mà trở lại căn nhà nhỏ ấm cúng mà cô từng lớn lên. Trở lại những buổi sáng phải đánh thức chị cô dậy đầy khó nhọc. Bất giác cô nở 1 nụ cười đầy hoài niệm.

“Tốt hơn cả ở đây?” Tú Triết có cảm giác ko vui. Rất ko vui. Bởi vì nụ cười có phần chua xót của cô làm cho hân cảm thấy nặng nề. Hân thích nhìn thấy cô cười vui vẻ, ko phải cái điệu cười thê lương này.

“Anh nghĩ bị bắt cóc đem bán thì tốt lắm sao?” Minh rất ko hài lòng nhìn hân hỏi lại.

“Ko tính đến chuyện bắt cóc hay đem bán, chỉ tính tới việc cô được đãi ngộ thế nào ở đây!” Hân rất ko cam lòng hỏi vặn lại. “Nhà cô có lớn như ở đây ko?”

“Ko!” Minh lắc đầu trả lời. Làm sao 1 căn nhà nhỏ trong phố lại có thể bằng cái nhà to đùng chiếm cả 1 ngọn đồi được chứ?

“Có người giúp việc phục vụ hay ko?” Hân lại tiếp tục hỏi.

“Ko!” Minh tiếc tục lắc đầu.

“Có những món ăn thơm phức luôn sẵn sàng khi cô cần hay ko?”

“Ko có! Muốn ăn thì phải tự nấu!” Minh thật thà trả lời.

“Vậy làm sao có thể tốt hơn ở đây?” Tú Triết

t vô cùng tự đắc nêu ra nhận xét cuối cùng. Hân là người chiến thắng.

“Nhưng đây là nhà của tôi!” Minh nhìn hân trả lời, giọng nói trong veo như tiếng chuông gió thanh nhã lại kiêu hãnh vang lên trong ko gian, cuốn bay đi chút tự tôn ngạo mạn của người đối diện.

Tú Triết chỉ có thể im lặng trân trối nhìn cô. Lý do này, hân thua. Nếu cô nói đó là nhà cô hân còn có lời nào để biện minh thêm nữa. Nhưng cũng chính vì 1 chữ “nhà” ấy làm cho hân cảm thấy mất mát tới kì lạ. Bởi vì hân vốn ko hiểu cái gọi là nhà ấy là thứ như thế nào.

“Nhà là nơi như thế nào?” Tú Triết tự giễu cợt mình cười chua xót vu vơ hỏi.

“Anh hỏi thế là sao?” Minh chớp chớp đôi mắt khó hiểu nhìn hắn. Câu hỏi này nghe chẳng bình thường gì cả.

“Ko biết nên hỏi thôi!” Tú Triết cười vu vơ nói.

“Anh ko có nhà sao?” Minh ngơ ngác hỏi lại.

“Ko có!” Hắn trả lời giọng nói vô cùng bình thản.

“Vậy cái nhà to đứng ở trên đồi gọi là gì?” Minh nhủ mày lại, giọng nói dè chừng hỏi hắn. Trong lòng có chút áy náy.

“Biệt thự!” Hắn thản nhiên trả lời.

Minh cảm thấy cô điên đến nơi rồi. Sao lại có thể đồng cảm với 1 người ko có nhà vì chỉ ở biệt thự chứ? Điên rồi, điên rồi. Giờ cô mới hiểu được cái cảm giác của kẻ ngốc trong truyện ngụ ngôn. Có 2 người nói chuyện với nhau, người A: nhà anh có xe ga ko? B: Ko. A: Nhà anh có đến 40m2 ko? B: Ko. A: Em nghĩ chúng ta ko hợp nhau đâu. B: im lặng. Sự thật đằng sau câu chuyện chính là: Nhà anh ko có xe ga bởi vì nhà anh chỉ audi, mec, hoặc bmw mui trần. Nhà anh ko phải 40m2 mà là 120m2. Phải. Cô công nhận cô là đứa vô cùng bực bội khi lại thương cảm cho một kẻ “tôi ko có nhà bởi vì tôi chỉ ở biệt thự”. Giống y như bạn rút tiền cho ăn mày nhưng thằng ăn mày lại rút ra 1 tờ polime 500 đưa cho bạn.

Tú Triết nhìn gương mặt đang vô cùng bất mãn của cô mà ko nhịn nổi phì cười. Cô ta rất dễ bị dụ. Phải nói cô ấy kém thông minh, hay quá cả tin vào người khác đây? Hắn mới nói nghiêm trọng 1 chút, cô ấy đã lập tức thương cảm với hắn. Nhận được sự đồng tình dễ dàng như thế này, hèn gì cô ấy có bị bán lúc nào cũng ko biết.

“Vậy thử nói xem nhà là nơi như thế nào!” Tú Triết đưa tay lên miệng ho khan vài tiếng, lấy lại vẻ vô cùng nghiêm túc quay sang hỏi cô.

“Với 1 người chuyên sống biệt thự như anh cần gì biết nhà là như thế nào?” Minh vô cùng mỉa mai liếc xéo hắn 1 cái châm biếm.

Tú Triết cảm thấy yêu chết được cái đáng vẻ lúc giận dữ này của cô. Làm cho tâm trạng của hắn vui đến ko tưởng được. Khóe môi cũng nhếch lên ko kéo xuống được. Hắn vừa cười vừa có dần hòa.

“Được rồi. Được rồi. Ko đùa nữa cô muốn có 1 căn nhà như thế nào?”

Minh chăm chăm nhìn hắn. Đôi mắt to tròn của cô nheo lại, sáng quắc như mắt mèo chăm chú nhìn cái kẻ vừa rồi còn cợt nhả để đánh giá xem mức độ nghiêm túc hiện tại của hắn là bao nhiêu. Sau 1 lúc cô mới chậm rãi nói.

“Tôi ko cần 1 căn nhà to. Chỉ cần 1 căn hộ nhỏ, nhưng phải ấm cúng!” Minh trả lời, đôi mắt phóng ra xa xăm như đang mơ mộng.

“Ấm cúng?” Tú Triết nhìn gương mặt lại 1 lần nữa lạc vào nơi xa xăm nào đó của cô rất ko hài lòng. Nhưng cái cụm từ này hắn rất muốn biết nó có nghĩa là gì.

“Dĩ nhiên. Tôi sẽ tự mình thiết kế rồi mua đồ trang trí. Sẽ làm cho căn nhà trở nên rất ấm cúng!” Minh vừa nói vừa mỉm cười.

“Cô tự mình thiết kế?” Tú Triết nhìn gương mặt đang sáng lấp lánh của cô mà trái tim cũng như tưởng tượng ra 1 căn phòng ấm cúng nào đó mà cô đang nói tới. Hắn thật sự muốn nhìn thấy.

“Dĩ nhiên. Tôi học kiến trúc mà!” Minh vô cùng tự đắc nói.

“Nội thất?” Tú Triết hơi nhưóng mày.

“Phải. Mới năm 2 thôi!” Minh nói.

“Cô đang học đại học?” Tú Triết mày nhủ càng chặt hơn nhìn cô.

“Phải! Tôi nhất định sẽ trở thành 1 kiến trúc sư nội thất. Sau đó tôi sẽ kiếm nhiều tiền để có thể xây nhà!” Minh nói vô cùng tự hào về ước mơ của mình.

“Nếu như đó là mơ ước của cô, tại sao cô lại ở đây?” Hắn vô cùng ngờ vực nhìn cô hỏi lại. Một cảm giác bất an lo lắng cứ như hồi chuông báo nguy rung lên từng hồi trong lòng hắn.

“Tôi đâu có biết!” Minh thật thà nhún vai.

“Nếu như gia đình cô có đủ điều kiện cho cô học đại học, vậy tại sao còn phải bán cô đi?” Tú Triết cảm thấy khó hiểu nhìn cô.

Bởi vì câu nói của hắn, trong đầu cô vụt hiện ra 1 hình bóng vô cùng thân thuộc, người con gái mà mỗi sáng cô đều phải gọi dậy, người luôn ở cùng cô trong suốt 19 năm cuộc đời. Nhưng rất nhanh cái đêm hôm ấy cũng cùng lúc xuất hiện. Minh thần người trong giây lát, lập tức đá văng câu nói của hắn ra khỏi đầu.

“Tất cả chỉ là tai nạn. Cho nên tôi nhất định sẽ thoát khỏi đây!” Minh nói, vừa nhìn thẳng vào gương mặt góc cạnh của hắn vô cùng kiên định.

Thác nước bên dưới vẫn gào thét tung bọt trắng xóa, ko khí của đông miền cao vẫn lạnh tới buốt giá, bức tranh phong cảnh nhìn từ thác nước xuống miền trung du vẫn cứ như 1 bức tranh thủy mặc của chốn thiên đường, nhưng tại sao bây giờ đối với hần tất cả giống như bị đông cứng lại trong 1 ko gian tăm tối. Tiếng thác nước gào thét tựa như tiếng xé nát cõi lòng của hần.

Lo lắng. Lo lắng. Chưa bao giờ hần cảm thấy lo lắng như vậy. Từ sau cái ngày đưa cô ra ngoài ấy, đôi mắt kiên định ấy của cô thật sự dọa hần sợ. Lần đầu tiên hần cảm thấy sợ. Từ lúc gặp được cô hần có rất nhiều nỗi sợ. Cứ mỗi lần cô ấy biến mất, hần sợ hãi, mỗi lần cô ta có chuyện hần cũng sợ hãi. Càng lúc sự sợ hãi của hần lại càng lớn hơn. Càng lúc hần càng sợ bóng sợ gió. Bây giờ thậm trí ngay cả chỉ cần ko nhìn thấy cô ta 1 giây thôi, hần đã bắt đầu lo lắng. Sự lo lắng của hần dường như ko có giới hạn. Trong lòng hần càng lúc càng thấy bồn chồn. Giống như thể trước cơn bão.

“Sắp xếp sao rồi?” Tú Triết vừa xoa xoa thái dương vừa mệt mỏi nhắm nghiền mắt hỏi.

“Đại ca an tâm. Đã đâu vào đấy cả rồi. 1 tuần nữa khách hàng sẽ tới!” Nam cẩn thận nói.

“Được rồi! Ra ngoài đi!” Tú Triết mệt mỏi xua tay, gương mặt càng ngày càng mệt mỏi.

“Đại ca..” Nam đã xoay người bước đi, nhưng lại ngập ngừng quay người lại.

Tú Triết khẽ giật mình. Gương mặt cứng đơ trong vài giây. Hần rất nhanh cổ tỏ ra bình thản nhìn Nam hỏi.

“Chuyện gì?”

“Đại.. đại ca Luân cũng làm việc được cả tuần rồi.. vẫn chưa được tha ư?” Nam vô cùng cẩn thận nói từng từ rất chậm vừa len lén nhìn sắc mặt vô cùng xấu của đại ca hần. Cảnh giác xem có nên nhanh chân mà chạy hay ko.

“Hần ta ư?” Tú Triết nheo mắt lại về suy nghĩ. “Còn chưa chết sao?”

Nam lập tức cúi đầu. Câu này có thể hiểu theo nghĩa sao hần ta vẫn chưa chết, tốt nhất là làm cho tới chết đi.

“VẬY.. em ra ngoài trước!” Nam ngoan ngoãn cúi đầu lập tức chuồn khỏi hiện trường trước khi đại ca lại quăng ra 1 câu quan tâm nữa.

Tú Triết ko nói thêm lời nào nữa, chỉ im lặng nhìn theo bóng dáng khuất dần sau cánh cửa của tên đàn em đang chạy trốn khỏi hiện trường. Đột nhiên cổ tay hần cảm thấy bị giật giật. Hần lơ đãng đảo mắt nhìn xuống cái người đang ngồi đất bên cạnh ghế hần.

“Lần này lại có bao nhiêu người bị bán nữa?” Minh nhăn mặt nhìn hần hỏi.

“Đợt hàng lần này có 10 người thôi!” Tú Triết rất thành thật trả lời.

“Những 10 người?” Minh mỉa mai hỏi lại.

“Dù sao cũng là họ muốn lấy chồng ngoại quốc, còn chúng tôi chỉ là người tìm đối tượng cho họ thôi!” Tú Triết nhún vai.

“Cũng chỉ là dạng buôn bán người cao cấp!” Minh bĩu môi nói.

“Một món hàng ko nên có thái độ này với chủ mới đúng!” Hần chống hông nhìn cô gương mặt lại đầy yêu thương nhìn cô.

“Ai là món hàng của anh?” Minh tròn mắt lườm hần 1 cái, tức giận đứng thẳng người dậy định lánh càng xa hần càng tốt.

“Đi đâu?” Tú Triết với tay ra lập tức kéo cô lại về phía hần rất dễ dàng, ghé sát vào tai cô hần thì thầm.

“Vệ sinh. Ko được chắc?” Minh cau kinh trả lời.

“5 phút!” Tú Triết buông cô ra chắc chắn nói.

Minh cẩn môi dưới nhìn hần hàm hồ, bàn tay cô nắm chặt. Đạo này hần đúng là có vấn đề. Đi đâu cũng lôi cô đi theo, làm gì cũng kéo cô cùng làm. Chỉ còn thiếu nước hần tắm cũng phải kéo cô vào cùng nữa thôi, còn lại hần ko rời khỏi cô trong phạm vi 3 bước chân. Hần ta đạo này thật sự rất lạ, giống như đang sợ hãi cái gì. Đôi khi cô thật sự nghi ngờ, có phải hần ta biết cô luôn có ý định bỏ trốn hay ko?

“Cô chỉ còn 3 phút thôi đấy!” Tú Triết nhìn đồng hồ vô cùng bình thản nói.

Minh tức giận giậm chân 1 cái rồi nhanh chóng chạy biến vào nhà vệ sinh. Cho tới khi cái gã này chưa nổi cơn điên thật sự bắt cô từ nhà vệ sinh đi ra chỉ trong 3 phút thì tốt nhất cô nên chuồn khỏi hiện trường càng sớm càng tốt. Đạo này hần làm cho cô cảm thấy rất bất an.

Tú Triết chăm chú nhìn vào cánh cửa phòng đã đóng kín, đôi mắt trầm ngâm sầm lại. Nỗi bất an trong lòng hần chỉ vừa mới biến mất lại giống như lũ lụt ập tới. Lòng hần càng bất an, hần lại càng đứng ngồi ko yên. Hần cảm giác như người con gái đó sẽ có thể biến mất vào 1 lúc nào đó.

Màn đêm yên tĩnh lại buông xuống trong căn phòng sang trọng. Minh cố gắng cựa quậy nhưng lại ko thể nhúc nhích nổi nửa cm trong cái vòng vây bằng thép kia. Minh tức giận cắn môi hai bàn tay nắm chặt thành nắm, đã nửa đêm rồi mà cơn buồn ngủ cứ như trốn nợ chạy biến biệt ko tới.

“Cứ nhất định phải thoát ra sao?” Một giọng nói trầm ấm truyền qua màn đêm tăm tối tựa như tiếng vọng lại từ địa ngục.

Minh sợ hãi giống như vừa bị kéo xuống địa ngục, cả người cô trở nên cứng ngắc, mồ hôi toát ra từ trán hắt giống như trái cây vừa bị lòi từ tủ lạnh bị lòi ra ngoài trời nắng. Cô mở trừng mắt chỉ dám liếc mắt nhìn lại cái con người đằng sau, nhưng cái cổ cứng ngắc lại ko dám cử động.

“Trả lời đi. Cô muốn thoát khỏi tôi như vậy sao?” giọng nói của hắn lại 1 lần nữa vang lên trong bóng tối.

Trái tim của Minh giống như bị ai nắm chặt ở trong lồng ngực. Nếu cô có thể nhúc nhích cô có thể dám khẳng định rằng cô nhất định sẽ lập tức chạy thật nhanh khỏi nơi này. Ko cần biết là chạy đi đâu. Chỉ cần hắn nói lỏng vòng tay chỉ cần 1 giây cô đảm bảo cô sẽ lập tức chạy biến mất. Bao nhiêu can đảm của cô giống như đã bị ai rút hết ra khỏi cơ thể, hiện tại cô y như con mèo vừa rơi xuống nước, run rẩy, lại rét lạnh. Nhưng tận sâu trong đáy lòng, nỗi sợ hãi này đang làm cô rung động. Cho nên cô lại càng muốn chạy trốn hơn nữa.

Tú Triết nhìn vào dáng vẻ gầy yếu của người con gái đang nằm trong lòng mình. Mái t

óc mềm mại tỏa ra mùi hương dầu gội ngọt ngào, chiếc cổ trắng trẻo mịn màng, bờ vai gầy yếu bên dưới lớp áo đang run rẩy, làm cho trái tim hắn lo lắng. Sự can đảm của mình còn ko đủ rắn chắc, chưa đủ lớn để có thể giữ được người con gái này. Hắn đột nhiên cảm thấy mình quá yếu ớt. Từ lúc nào hắn trở thành yếu đuối dễ sợ hãi như vậy. Đều là bởi vì người con gái gầy yếu này gây ra. Hắn siết chặt vòng tay hơn 1 chút. Sự sợ hãi cô có thể chạy mất, sự sợ hãi sự kháng cự của cô thật sự có hiệu quả. Hắn sợ bởi vì cô quá nhỏ nhắn khiến cho hắn khó có thể nắm giữ được.

Minh bị siết đến mức nghẹn thở. Cả người cô cảm thấy trở nên đau nhức. Bây giờ ngay cả ngo ngoáy cô cũng chẳng thể. Sự xao động trong lòng Minh càng lúc càng lớn. Trái tim của cô như bị người ta buộc chặt lại. Cô khó hiểu nhăn mặt, vì sự chút đau đớn mà rên ra tiếng.

“Đau!” Minh nhẹ giọng kháng nghị.

“Đau sao?” Tú Triết nói lỏng vòng tay lo lắng nhìn tấm lưng gầy yếu của cô. Nhưng vòng tay vẫn ko rời cô ra 1 khắc. “Nếu đau như vậy thì ngoan ngoãn nằm yên đi!” Hắn trầm trầm nói.

“Anh..” Minh cắn răng tức giận hơi quay đầu lại nhìn hắn, đôi mắt trừng lớn nhìn vào khoảng ko tối tăm trước mặt. Nhưng dù trong căn phòng có tối đến mức nào, cô vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt sắc bén của hắn như 2 hòn ngọc lấp lánh trong bóng đêm.

“Nếu như cô ngoan ngoãn từ bỏ ý định chạy trốn tôi sẽ ko siết chặt nữa!” Tú Triết trầm ôn nói.

“Nếu ko?” Minh kiên định hỏi.

“Nếu vậy..” Tú Triết chậm chậm nói, đôi mắt đột nhiên lại càng trở nên sắc bén lạnh người “Tôi sẽ càng giữ chặt hơn nữa!”

“Nếu tôi nhất định phải trốn đi?” Minh hơi nhăn mặt lại vì đau đớn, cánh tay sắt đá của hắn siết chặt làm cho cô đau đớn, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng mà gắng giữ cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

“Nếu vậy ta sẽ dùng dây xích ngươi lại bên mình!” Hắn nói rất thật tình.

Xích? Anh nghĩ tôi là vật nuôi chắc?” Minh tức giận trừng mắt quay người lại nhìn hắn.

“Ko phải vật nuôi. Mà là vật sở hữu!” Hắn trả lời.

“Cái gì? Anh đúng là điên rồi!” Minh tức giận cắn tay cắn chân, lại bắt đầu vịn vịn người vụng tay vụng chân nhất nhất muốn thoát ra ngoài.

“Đó là sự thật!” Tú Triết thần nhiên nói, đầu nhẹ nhàng dựa vào gáy của cô, con mắt mệt mỏi nhắm lại.

“Nói chuyện với tên điên như anh tôi chắc cũng điên rồi. Nhất định tôi sẽ trốn thoát!” Minh cắn chặt răng nói, vẻ mặt vô cùng tự tin.

“Nếu vậy” Tú Triết dừng lại, mở đôi mắt sắc bén của mình ra, từ từ nói tiếp. “Tôi nhất định sẽ đuổi theo bắt cô trở về!”

“Anh.. anh đang đe dọa tôi?” Minh tức giận trừng mắt với hắn.

“Ko phải đe dọa. Là nói cho cô biết!” Hắn bình thản trả lời.

“Thế giới lớn như vậy, tôi ko tin anh tìm nổi!” Minh chắc chắn nói như để tự trấn an mình.

“Vậy sao? Cô thử xem!” Tú Triết trừng mắt cảnh cáo cô. Xoay người lập tức đè bẹp cô bên dưới thân mình.

“Anh.. anh đang làm gì?” Minh bối rối nhìn gương mặt góc cạnh trong bóng tối như con thú đang rình mồi kia. Trái tim non nớt của cô cứ đập thình thịch, thình thịch giống như con nai sợ hãi.

“Cô nói xem, tôi đang muốn làm gì?” Hắn dùng đôi mắt sáng rực nhìn vào đôi mắt tròn sáng lấp lánh đang hoảng loạn của cô.

“Anh.. anh..” Minh lo sợ, bối rối làm cho trái tim đập thình thịch, thình thịch. Lo lắng, bất an hay là bởi vì rung động?

Nhìn rõ sự bối rối của Minh, lại càng làm cho hắn vui vẻ. Hắn từ từ cúi đầu xuống, sát lại gần gương mặt xinh xắn còn đang bối rối của Minh. Gần hơn, gần hơn nữa. Cho tới khi chóp mũi của hắn chạm vào mũi của cô.

“Anh.. lùi lại!” Minh run rẩy gắt gỏng.

“Cả đời này, cô đừng mong trốn thoát!” Tú Triết dùng giọng nói trầm ấm, sâu thẳm như màn đêm làm cho trái tim người ta phải rung động.

“Tại sao? Tại sao cứ nhất định phải là tôi?” Minh cảm giác giọng mình lạc đi, trái tim cứ như con thoi trong lồng ngực, nhưng tận sâu trong lòng lại có chút mong chờ, dao động.

Ý cười trên mặt Tú Triết lập tức vụt tắt. Đôi mắt sắc bén của hắn trở nên nghiêm nghị. Cả người hắn đột nhiên trùng xuống. Hắn cũng từng tự hỏi, tại sao nhất định phải là cô? Tồn nhiều công sức như vậy. Lo lắng nhiều như vậy, chỉ bởi vì muốn giữ cô ta lại bên người.

“Bởi vì cô là món hàng của tôi!” Giọng nói của hắn lại 1 lần nữa lạnh lùng vang lên xé tan màn đêm yên tĩnh. Nhưng trong đôi mắt sắc bén ấy đột nhiên lại vụt lên chút ánh sáng kì lạ.

Minh cảm giác trong lồng ngực mình vừa có 1 cái gì đó vỡ vụn. Tại sao cô lại đột nhiên cảm thấy thất vọng? Tại sao lại cảm giác thiếu hụt như vậy? Trái tim của cô giống như vừa bị mất mát 1 cái gì đó. Rõ ràng khi hỏi câu hỏi này, chẳng rõ tại sao cô lại có chút chờ mong. Nhưng tại sao cô chờ mong, cô lại ko hiểu nổi. Nhưng sự trống vắng này quá rõ ràng, làm cho trái tim của cô giống như thiếu mất 1 thứ gì đó. Trong đôi mắt tròn to của cô ánh lên 1 tia chua xót. Nhưng bản thân cô lại ko hiểu mình chua xót vì điều gì.

Căn phòng đột nhiên lại trở lại yên tĩnh. Chỉ còn nghe thấy tiếng hơi thở của 2 người đều đặn trong màn đêm tối tăm. Hai cặp mắt của họ chăm chú nhìn nhau như cả thế giới chỉ còn lại 1 mình họ. Nhưng mỗi 1 người lại theo đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình. Tú Triết trong mắt chỉ có thể thấy mỗi mình cô ấy, lại càng khó hiểu hơn những cảm xúc độc chiếm càng ngày càng mạnh mẽ trong lòng mình. Còn Minh thì trở lên trầm mặc. Câu nói ấy cứ như 1 bùa chú ám ảnh làm cho trái tim của cô trở nên nặng nề. Vào lúc này thời gian tựa như ngừng trôi giữa 2 người bọn họ.

Nhưng sự im lặng ấy đột nhiên bị phá tan bởi những tiếng ồn ào chói tai.

“Đại ca.. Đại ca!” Kèm theo tiếng bước chân rầm rập trong hành lang là giọng nói vô cùng nóng vội của Nam.

Bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh lại khỏi dòng suy nghĩ, Minh vội vàng lảng tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn. Trong lòng có chút xao động kì lạ. Trái tim cô cho tới bây giờ vẫn cứ như con lồi choi nhảy loạn trong lồng ngực.

Tú Triết bực bội cắn răng, luyên tặc rời khỏi người cô. Bực bội vừa ra mở cửa vừa nói.

“Làm gì mà ồn ào vậy? Mày có biết mấy giờ rồi ko?” Tú Triết bực bội bước ra ngoài mở cửa, dùng con mắt đỏ au vô cùng hằn học nhìn tên đàn em đang đứng ở cửa.

“Đại ca, nguy rồi!” Nam lo lắng nhìn hắn nói.

“Có chuyện gì?” Như cũng cảm nhận được tình thế ko ổn, gương mặt cứng rắn của hắn lại trở nên nghiêm nghị khác thường.

Là cô mơ. Là cô mơ. Nhất định là cô đang nằm mơ. Minh ngơ ngàng nhìn mọi thứ đang xảy ra ở trước mặt. Từng lùm cây lướt qua trước mặt cô, giữa màn đêm đen lạnh lẽo của mùa đông rêu cao, mặt trăng khuyết lại giống như ngọn đèn sáng soi rọi mặt đất bằng 1 màu bạc trắng lạnh lẽo. Giữa màn đêm lạnh lẽo ấy, 1 bàn tay của Minh đã trở nên cứng lạnh, nhưng bàn tay còn lại đang bị nắm chặt của cô lại đang toát mồ hôi. Giữa làn ánh sáng bạc mỏng manh ấy, bàn chân nhỏ nhắn của cô vội vàng bị kéo đi để lại 1 chiếc bóng nhỏ nhắn trên nền đất mấp mô. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp giống như làn khói giữa ko gian. Trái tim trong lồng ngực của cô đập liên hồi trong lồng ngực, mặc cho những tiếng la hét, những tiếng ồn ào tiếng chó sủa vang lên từ đằng xa, nhưng trong tai cô vẫn chỉ có thể nghe rõ nhịp đập của mình mà thôi.

Tú Triết nắm chặt lấy bàn tay của cô, chạy miết mãi ko buồn quay đầu nhìn lại. Hắn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi khó chịu vô cùng, bàn tay cảm sùng của hắn siết chặt trong lòng như có đám lửa đang hùng hực cháy. Nếu hắn biết là kẻ nào bán đứng hắn, hắn nhất định sẽ ko bỏ qua.

Từ phía đằng xa sau lưng họ, hắn có thể nghe rõ tiếng người rẽ cây cối trong rừng, tiếng người la ó, cùng với tiếng chó sủa, ánh đèn pin soi rọi qua các tán lá của đám cảnh sát biên phòng đang đuổi theo sau bọn họ.

Tú Triết tức giận cắn chặt răng, chân lại càng rảo bước hơn cố chạy thật nhanh ra bên thuyền ở con sông sau cánh rừng. Giữa màn đêm yên tĩnh trong lòng hắn chỉ có duy nhất 1 âm thanh lọt vào trong tai hắn. Chính là hơi thở yếu ớt của người con gái ở phía sau hắn. Hắn ngần lần tự nói với mình. Hắn giữ được cô rồi. Hắn thật sự giữ được cô ấy rồi.

Ko rõ họ đã chạy qua bao lâu, ko biết đã qua bao nhiêu tán cây, qua bao nhiêu khoảng rừng trống. Cô chỉ có thể bám đầu sai bước theo người con trai trước mặt. Giữa màn đêm lúc tỏ lúc mờ bởi vì ánh trăng bị che phủ bởi mây mù, Minh chỉ có thể dựa chân mà bước theo con người ở trước mặt. Cô rõ ràng hơn ai hết bàn tay giống như gọng kìm đang siết chặt lấy tay cô, hắn giống như sắt thép xích chặt lấy cô lại. Nghĩ lại tình cảnh hỗn loạn lúc này, Minh vẫn còn ko khỏi ngơ ngàng. Hắn cầm lấy tay cô, kéo thật mạnh tay. Trước khi cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn đã túm lấy tay cô kéo xuống tầng hầm dưới nhà. Thì ra ở đó có 1 đường hầm dẫn ra sau núi. Và từ nơi ấy hắn luôn siết chặt tay cô mà chạy. Cô đã từng xem nhiều phim hành động, việc cảnh sát truy bắt tội phạm hình như đều như vậy. 1 người trốn chạy, 1 kẻ đuổi theo. Nhưng tại sao đến bây giờ cô vẫn có cảm giác mọi thứ đều thật mơ hồ. Chỉ có thể thấy được bóng lưng cao lớn của hắn ở trước mặt, dưới ánh trăng sáng bạc mờ ảo, hắn tựa như 1 ngọn núi vững vàng nhưng có lẽ chỉ có cô biết. Bàn tay cứng rắn to lớn của hắn, đang ẩm ướt mồ hôi. Hắn cũng cảm thấy lo sợ có phải ko?

Bồm!

Dùng suy nghĩ của Minh đột nhiên bị cắt đứt bởi cảm giác lạnh buốt nơi bàn chân của cô. Lúc này Minh mới rời tầm mắt khỏi chiếc lưng rộng lớn ấy, nhìn xuống chân mình. Từ lúc nào cô đang đứng giữa 1 con sông lạnh lẽo. Xa xa nhờ ánh trăng lúc tỏ lúc mờ, 1 chiếc thuyền lớn được neo tại đó lặng lẽ chờ đợi. Cô có thể nghe rõ tiếng gọi hân từ trên thuyền vọng tới.

Tú Triết tiếp tục bước đi trong làn nước buốt lạnh, từng bước chân vững chắc làm cho bọt nước trắng xóa tung tóe. Làn hơi thở của hân lạnh lùng như làn khói xuyên qua màn đêm tạo ra ánh sáng lấp lánh. Đôi mắt của hân sắc lạnh như mắt chim ưng sáng lấp lánh xuyên qua màn đêm.

“Sắp đến nơi rồi. Sắp đến nơi rồi!” Hân nhỏ giọng nói. Ko biết rằng hân nói với cô, hay chỉ là đang cố gắng nói với bản thân mình. Chỉ 1 chút nữa thôi, băng qua đoạn sông này sẽ tới chiếc thuyền. Chỉ cần hân mang cô lên thuyền, mang cô đến nơi ở của hân. Chỉ 1 chút nữa thôi, chỉ 1 chút nữa thôi. Hân sẽ ko phải lo lắng nữa. Bàn tay của hân lại càng siết chặt hơn nữa. Bởi

vì hân thật sợ hãi. Bởi vì dường như linh cảm của hân đang dần trở thành sự thật. Hân sợ hãi vô cùng. Cho nên hân chỉ muốn cố gắng lao thật nhanh tới chiếc thuyền. Khoảng cách càng gần thì trái tim hân lại càng cảm thấy lo lắng hơn nữa. Tới khi bàn tay hân chạm được vào mạn thuyền, hân tự thấy mình thờ phào nhẹ nhõm.

“Đại ca, mau lên thuyền!” Nam lập tức giơ bàn tay về hướng hân.

“Đại ca nhanh lên!” Luân lo lắng cũng giơ 1 bàn tay ra.

Tú Triết lập tức bắt lấy bàn tay của Nam, Luân cũng lập tức túm lấy cổ tay của hân. Cả 2 người lập tức gắng sức kéo hân lên thuyền.

Theo đà quán tính Tú Triết ngã người lên trên thuyền. Hân chậm rãi đứng lên, nhưng trong 1 giây sau đó trái tim hân lập tức ngừng đập. Đi tới mạn thuyền, hân lo lắng nhìn vào người con gái đang lặng lẽ đứng giữa lòng sông đó, cơ thể hân trở nên cứng đơ, sự lo lắng trong lòng của hân mỗi lúc 1 lớn. Lòng bàn tay của hân đã ướt đầm mồ hôi. Trái tim hân giống như vừa bị ai bóp mạnh đau đớn.

“Mau đưa tay đây!” Hân nghe thấy rõ ràng giọng nói của mình như tiếng gầm của con mãnh thú.

Minh vẫn im lặng đứng ở đó, nhìn người con trai đang đứng trên thuyền giơ bàn tay về phía cô. Đôi mắt của cô xao động, cô nghe rõ ràng tiếng người đuổi theo càng lúc càng gần, nhờ sự phản chiếu của ánh đèn pin, cô đã có thể thấy đám người đó đã sắp ra khỏi cánh rừng.

“Lập tức giơ tay ra!” Hân cảm giác hàm răng của mình sắp bị chính mình cắn trẹo, hân tức giận gầm lên.

Đôi mắt to tròn chăm chú nhìn hân. Gương mặt của hân lúc này vô cùng khó coi. Cô có thể thấy đôi mắt của hân như thể mặt hồ thu đang dao động. Giữa ko gian lạnh lẽo của mùa đông đeo cao, làn hơi thở của cô như làn khói mỏng lạnh lẽo, bàn chân của cô giống như đá tảng đã đóng băng từ lúc nào. Cả người cô khẽ run rẩy bởi cái lạnh, nhưng trái tim của cô trong lồng ngực lại nóng ran giống như hòn lửa nóng. Nhìn đôi mắt sâu thẳm của hân, bàn tay to lớn của hân giang ra hướng về phía cô, với giọng nói xuyên qua sẽ tan màn đêm của hân, làm cho mọi tiếng động xung quanh cô biến mất hết thảy. Dường như cô chỉ nghe thấy tiếng nói của hân mà thôi.

“Còn đứng ở đó. Mau đưa tay cho tôi!” Tú Triết gào lên gần như phát điên, hân lao người muốn rời khỏi thuyền lập tức kéo cái con người đang đứng chôn chân ở đó lập tức lên thuyền.

“Đại ca! Ko được!” Luân hét hoảng thấy Tú Triết muốn nhảy xuống thuyền, lại thấy đám người đuổi theo đã lao xuống dòng sông đang hướng về phía họ.

Minh cảm giác như mọi thứ dần mờ đi. Cô thấy rõ ràng hân ở trên thuyền, thấy rõ ràng tiếng hân hét lên, lại thấy đôi mắt sắc bén của hân trở nên hoang mang. Nhưng rồi mọi thứ dần dần trở nên nhạt nhòa.

“Lập tức buông tao ra! Con nhỏ kia, cô còn đứng đó làm gì? Mau đưa tay cho tôi!” Tú Triết tức giận cố gắng thoát ra khỏi 2 vòng kim kẹp của 2 thằng đàn em, cố gắng leo ra khỏi thuyền. Hân điên mất rồi. Hân muốn phát điên mất thôi. Sự lo lắng của hân cứ mỗi lúc, mỗi 1 khắc lại càng lớn hơn giống như 1 ngọn núi đang đè nặng trong lòng hân. Hân muốn lao tới bên cạnh cô lập tức kéo kẻ ngu ngốc đang đứng phát run ở nơi đó.

Minh chưa xót nhìn hân, lời nói lúc này dường như vẫn như chuông văng vẳng ở bên tai cô. Bởi vì cô thuộc sở hữu của hân. Cho nên.

“Đại ca. Người ko thể xuống.” Luân tức giận gào lên.

“Lập tức nhả neo!” Nam vừa túm chặt tay Tú Triết vừa tức giận hướng bùng lái gào lên. Hân sắp phát điên rồi. Đám cảnh sát đã chạy gần tới đây rồi, nếu như còn ở đây cả đám sẽ bị tóm mất.

“Chúng mày nói gì? Ko được. Buông tao ra!” Tú Triết tức giận gào lên, cố gắng gẩy gựa thoát khỏi đám gông xiềng thịt người này.

“Đại ca. Ko được nhảy xuống. Bây giờ nhảy xuống sẽ bị bắt đó!” Luân lo lắng siết chặt tay hơn, chỉ sợ rằng đại ca sẽ thật sự phát điên mà nhảy xuống thật.

Cảm giác rõ ràng chiếc thuyền đang rung mình dần dần cử động, Tú Triết cảm giác như phát điên lên mất. Hân lại càng gào to, cả người nhào ra về phía cô.

“Con nhỏ ngu ngốc, cô mau đưa tay ra đây cho tôi!”

Minh im lặng nhìn hắt lâu thật lâu, cô cảm thấy rõ làn nước lạnh lẽo xao động, từng đợt sóng từ những bước chân của đám người xô vào chân cô lạnh giá như đâm sâu vào cơ thể của cô, tựa như từng tảng băng sắc nhọn từng đợt từng đợt đâm sâu vào trái tim cô.

“Xin lỗi!” giọng nói của cô giống như 1 cơn gió thoảng xuyên qua màn đêm tới tai hắt.

“Ko được. Tôi ko cho phép. Cô lập tức đến đây cho tôi. Con ranh con chết tiệt kia. Cô có nghe tôi nói hay ko?” Tú Triết phát điên mà gào lên, đôi mắt của hắt trở thành ướt át. Trái tim của hắt cứ như quả bom chỉ trực nổ tung bất cứ lúc nào. Cái cảm giác đau buốt lan tràn trong cơ thể của hắt.

Minh chỉ có thể im lặng nhìn theo bóng dáng con thuyền đang nhẹ nhàng trôi đi trong màn nước. Lúc này một bàn tay cứng rắn đặt lên vai kéo cô lại. Minh hơi ngẩng người về phía sau, nhưng đôi mắt cô vẫn ko thể rời khỏi con thuyền đang dần dần rời xa ở trước mặt.

“Bọn chúng chạy trốn, mau đuổi theo!”

Cô nghe rõ bên tai một đám người chạy lướt qua người cô. Nhưng cô lại giống như khúc gỗ chỉ có thể chôn chân tại chỗ. Mọi giác quan của cô trở nên tê dại. Nhưng gương mặt của cô lại nóng bỏng vô cùng. Ko rõ lúc nào, từng giọt từng giọt nước mắt nóng bỏng lăn dài trên má, trái tim của cô giống như bị sắt muối đau xót vô cùng.

Trăng trên cao vẫn cứ tỏa ánh sáng bạc giữa bầu trời đêm đen sẫm, bao phủ ánh sáng bạc lạnh lẽo trên thân hình gầy yếu của người con gái, làm cho mặt sông sáng lấp lánh tựa như được dát bạc. Giữa khung cảnh ồn ào của đám người đuổi bắt ấy, có 1 thân hình nhỏ bé đang lặng lẽ rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gặp Lại

Reng. Reng.

Chiếc điện thoại di động trên bàn vang lên tiếng chuông ngân nga từng hồi từng hồi. Minh lơ đãng vớ lấy chiếc điện thoại trên bàn, chẳng buồn nhìn vào màn hình mà nhấc máy kẹp vào tai.

“Chị, có chuyện gì?” Minh chăm chú nhìn vào tờ giấy trên tay vừa nói.

“Em còn hỏi có chuyện gì?” Từ bên kia đầu dây vang lên giọng nói con gái vô cùng tức giận.

“Ai lại chọc giận chị đây?” Minh lơ đãng nói.

“Em còn vờ vịt chuyện ko liên quan đến mình.” Nguyệt tức giận nói.

“Chị lại có chuyện gì đây?” Minh vô cùng thờ ơ nói.

“Em lại cho người ta leo cây?” Nguyệt tức giận nói.

“Chị, em rất bận!” Minh chán nản nói.

“Bận bận bận. Có lúc nào em ko nói mình bận?” Nguyệt tức giận nói.

“Nhật Minh! Em có biết năm nay em bao nhiêu tuổi rồi ko?” Nguyệt chán nản hỏi.

“27” Minh thản nhiên trả lời.

“Em còn biết năm nay em 27?” Nguyệt tức giận gào lên. “Nhật Minh, em định ở giá cả đời ư?”

“Nhưng chị, em rất rất bận!” Minh chán nản xoa thái dương mệt mỏi với cái chủ đề nguyên thủy này.

“Minh. Khi em 19 tuổi chị nói em đi tìm bạn trai, em nói em còn phải học. Khi em 23 tốt nghiệp chị hỏi em đã có thể kết giao chưa? Em nói em còn phải tìm việc. Khi cô công việc em lại nói em cần ổn định lại việc làm đã. Bây giờ đã là 4 năm trôi qua. Em lại bảo em bận. Thật ra đến bao giờ em mới nghĩ đến chuyện có người yêu đây?” Nguyệt tức giận gào lên.

“Chị, em thật sự..”

“Đừng nói thêm lời nào nữa. Mai lập tức đi xem mắt cho chị!” Nguyệt tức giận gào lên.

“Chị!” Minh chán nản nói.

“Chị em gì? Mau mau đi xem mắt cho chị!” Nguyệt lạnh lùng ko cho cô đường lùi.

“Chị em đâu cần!” Minh chán nản nói.

“Ko cần ko cần? Em định làm ni cô chắc?” Nguyệt tức giận nói.

Minh chán nản thả người sâu vào ghế, cô chậm rãi thở ra 1 hơi, vô cùng mệt mỏi. Đối với cô công việc hiện tại cũng đủ làm cô muốn điên lên rồi. Hơn nữa, cô luôn nghĩ tình yêu ko thể nào gượng ép, lại càng ko phải ra chợ mua rau. Có muốn nhanh cũng chẳng nhanh nổi. Hơn nữa cô dự định tìm 1 người làm chỗ dựa, ko phải là đi ra chợ mua 1 con bù nhìn. Đột nhiên trong đầu óc nặng nề của cô hiện ra 1 hình ảnh vô cùng đáng sợ. Đôi mắt đang nhắm nghiền của cô lập tức mở lớn, sự kinh hãi làm cho đồng tử của cô giãn ra. Đáng lý ra cô nên quên rồi mới phải.

“Nhật Minh em có nghe chị nói ko đấy?” Nguyệt tức giận chống nạnh hỏi cô.

“Em có nghe!” Minh giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, ấp úng trả lời.

Nghe cái giọng ấp úng của cô em gái, Nguyệt chán nản thở dài. Cô còn lạ gì cái câu trả lời em có nghe của nó nữa. Lần nào cũng vậy. Nó nghe nhưng dường như mọi lời nói của cô đều từ tai này chạy sang tai khác mà biến mất ko có tung tích. Đáng giận nhất là nó lại có thể trả lời vô cùng chắc chắn câu “em có nghe”.

“Nếu đã nghe rồi thì ngày mai ngoan ngoãn đi xem mắt cho chị. Em mà dám trốn lần nữa, chị nhất định sẽ dọn toàn bộ đồ đạc của em ra ngoài bắt em về sống với chị!” Nguyệt dùng giọng vô cùng kiên định nói.

“Chị. Em ko muốn dọn về mà!” Minh chán nản thở dài nói.

“Ko nhưng nhị gì hết! Nếu em ko muốn phải về sống với chị thì ngoan ngoãn đi xem mắt cho chị!” Nguyệt hậm hực nói.

Minh chán nản gục đầu xuống chịu thua.

“Em biết rồi. Máy giờ ạ?” Cô thỏa hiệp.

Nguyệt khoái trí mỉm cười đắc thắng.

“Người này là nhân viên của anh rể em. Nghe nói giám đốc kinh doanh. Điền trai có tài ăn nói. Ngày mai chị đã hẹn gặp lúc 8h em mà đến muốn em chết chắc.” Nguyệt trước khi cúp máy còn ko an tâm phải lập tức đe dọa.

“Đã biết!” Minh chán nản nói. Sau khi cúp máy cô chán nản gục mặt xuống bàn đôi mắt thông minh mọi khi giờ nhắm nghiền lại vô cùng bất đắc dĩ. Cô như con mèo con đang lim dim mệt mỏi gục trên mặt bàn làm việc, hoàn toàn chẳng có tí sinh lực nào trong người.

“Lại sao thế?” một giọng nói thanh thanh mang theo chút trêu chọc vang lên.

Minh chán nản ngẩng đầu nhìn cô bạn đồng nghiệp đang dựa người vào bức vách ở bàn cô nhìn cô vô cùng thích thú. Như 1 con mèo vô cùng cáu kỉnh vì bị phá hoại thời khắc lười biếng, cô liếc xéo cô bạn thân 1 cái đầy hậm hực.

“Còn phải hỏi, vấn đề muốn thừa!” Minh nhún vai, bàn tay với lấy 1 que kẹo cấm trong ống bút trên bàn ném cho Quỳnh, cô bạn đồng nghiệp, rồi lại lấy 1 que cho mình.

“Lần này lại bắt vạ ai đi leo cây thế?” Cô gái nhận lấy que kẹo thản nhiên bóc ra nhét vào miệng, vừa ngậm kẹo vừa dựa người vào bức vách gần.

“Cũng ko biết. Nghe nói 1 tay giám đốc kinh doanh nào đó!” Minh nhún vai, gương mặt của con mèo vô cùng lơ đãng ko hề quan tâm.

“Giám đốc kinh doanh? Chà, đích đến của chị cậu đúng là cao thật!” Cô gái vừa cầm que kẹo vừa há hốc miệng vô cùng ngạc nhiên nói.

Minh chẳng nói câu gì chỉ bình thản ngồi ngậm kẹo, để mặc cho cái người đối diện thả sức mà phát huy sở trường nói liên tục ko ngừng nghỉ.

“Cũng phải. Chị ấy có 1 ông chồng tuyệt như vậy mà. Làm sao có thể cho em mình lấy 1 người kém cỏi được!” cô gái vừa xoay tròn chiếc que trong tay vừa nói.

Minh chỉ có thể vừa ngậm kẹo vừa mỉm cười. Phải. Chị cô có 1 ông chồng rất giàu có. Phải nói chị cô lấy được 1 đại gia. Mặc cho anh rể của cô hơn chị gái cô 12 tuổi, nhưng anh rể cô rất tốt với chị cô. Dù có rất nhiều người nói chị gái cô bởi vì tiền mới cưới anh rể. Nhưng cô lại tin chị gái cô thật sự thích anh rể. Dù anh ấy ko đẹp trai, lại rất già, lại ko có sức hấp dẫn như những người yêu cũ của chị cô. Nhưng bù lại anh rể yêu thương chị gái cô thì ko ai có thể so sánh được. Cho nên, chị cô mới hạnh phúc nhiều như thế. Họ kết hôn cũng đã 2 năm, có với nhau 1 bé trai năm nay đã 1 tuổi, nhưng cô vẫn thấy họ luôn hạnh phúc như ngày đầu tiên. Cô thật sự đôi khi rất ngưỡng mộ. Đôi lúc về nhà 1 mình cô cũng cảm thấy có chút cô đơn. Nhưng con ác

mộng trong lòng cô vẫn cứ kéo dài ko dứt. Làm cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Còn đang thần người trên ghế suy tư, thì kẻ nào đó bị bỏ rơi từ nãy tới giờ ko nhân nhượng mà vỗ vai kéo cô về hiện tại.

“Chuyện gì?” Minh giật mình ngược nhìn người con gái ở trước mặt.

“Sếp gọi!” cô gái vừa ngậm viên kẹo trong miệng vừa chỉ tay về hướng 1 người đàn ông trong bộ vest vô cùng chỉnh tề đang đứng ở cửa phòng họp.

“Sao thế?” Minh hơi nhíu mày nghi hoặc. Ko phải giờ này sếp nên đi đánh golf hay sao? Sao lại đột nhiên chăm chỉ ở đây vậy?

“Nghe nói là họp!” Quỳnh nhỏ giọng nói với cô.

Minh ngạc nhiên mở trừng mắt nhìn cô bạn thân ko tin nổi, chỉ thấy đối phương cho cô 1 cái gật đầu vô cùng tán thành.

Mặc dù vô cùng miễn cưỡng nhưng 2 cô cũng ngoan ngoãn đứng dậy theo các nhân viên khác vào phòng họp.

Vị giám đốc lúc này đang ngồi rất nghiêm trang ở chiếc ghế chủ tọa, hai tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn. Gương mặt mọi khi vẫn thiếu nghiêm túc hôm nay lại có thêm 1 chút tự đắc khó che giấu nổi.

Khi mọi người đã an vị, anh ta mới chậm rãi mở miệng.

“Trong thời gian sắp tới công ty chúng ta sẽ có 1 họp đồng lớn. Cho nên tôi hy vọng mọi người sẽ nỗ lực nhiều hơn!”

“Họp đồng lớn? Ko phải lại thiết kế phòng cho trẻ sơ sinh chứ?” Quỳnh nghiêng người nói nhỏ vào tai Minh.

“Cũng có thể là thiết kế wc cho khách sạn!” Minh nghiêm túc trả lời.

Ko biết là bởi vì ngồi quá gần lãnh đạo, hay tại vì thính lực của vị lãnh tụ này quá thính mà toàn bộ đoạn đối thoại của 2 nhân viên này bay vào màng nhĩ của giám đốc ko sót chữ nào.

“E hèm!” Vị giám đốc tức giận liếc mắt nhìn 2 cô gái 1 cái răn đe. Sau đó lại vô cùng kiêu ngạo thẳng thừng tuyên bố.

“Họp đồng lần này nhất định sẽ nâng công ty chúng ta lên 1 tầm cao mới!” Dường như thấy được tương lai tươi sáng trước mắt, mà vị giám đốc bèn ngửa cổ lên nhìn mấy cái bóng đèn huỳnh quang trên trần nhà.

Minh và Quỳnh cũng rất hợp tác ngược cổ nhìn lên trần xem xem rốt cuộc là cái tương lai ấy nó tươi sáng đến mức độ nào.

“Chà bây giờ mới để ý đèn phòng họp công ty chúng ta dường như ko đáp ứng đủ nhu cầu chiếu sáng thì phải!” Minh nheo mắt lại nói.

“Thảo nào lại thấy lờ mờ như vậy!” Quỳnh cũng nheo mắt nhìn bóng đèn trả lời.

Rầm!!

Cả phòng họp lập tức cúi đầu quay lại nhìn vị giám đốc vừa bực quá hóa giận mà đập bàn trước mặt.

“Lần này thật sự là 1 họp đồng rất lớn!” Vị giám đốc vô cùng chắc chắn nói từng chữ.

Minh chớp chớp đôi mắt như con mèo con ngơ ngác nhìn giám đốc, em ko có ý kiến gì. Quỳnh ngồi bên cạnh thần nhiên cựa móng tay ko nói lời nào. Các thành viên khác của công ty vô cùng biết điều nhìn đi nơi khác xem có thể nhìn thấy tương lai mà sếp nói ở 1 góc nào đó hay ko.

Cái này ko thể trách ai được. Cũng chỉ là bởi vì mang tiếng họ là 1 công ty thiết kế, nhưng nên nói là 1 phòng thiết kế thì đúng hơn. Cả công ty bao gồm cả sếp tổng gồm có tất cả 8 thành viên. Trong đó chỉ có 2 cô và 1 bà chị kế toán nữa là giống cái. Văn phòng thiết kế này mới mở chưa tới 5 năm, các đơn đặt hàng đa số là làm cho nhà dân, hoặc đôi khi là 1 vài công ty tư nhân mới mở. Đơn đặt hàng lớn nhất từ trước tới nay của công ty là thiết kế lại WC cho 1 khách sạn tư nhân mới mở. Cho nên muốn nói họp đồng lớn với 1 công ty nhỏ cũng là điều vô cùng khó khăn.

“Mọi người làm gì đó? Tôi đang nói hết sức nghiêm túc đấy!” Vị giám đốc nhìn nhân viên của mình 1 lượt vô cùng tức giận đập bàn.

“Sếp đừng nóng. Anh em nào dám nghi ngờ sếp!” Thủy vội vàng giơ ra nụ cười nịnh nọt, tiện tay đưa cốc nước cho sếp tổng kèm theo nụ cười quyền rũ.

“Ko nghi ngờ thì tốt!” Vừa cầm cốc nước ko quên liếc xéo 1 cái rồi mới cầm cốc tu 1 hơi.

“Vậy lần này đơn đặt hàng của chúng ta là gì?” Minh chớp chớp đôi mắt nhìn sếp tổng đang tu ừng ực nước mà hỏi.

“Thiết kế văn phòng!” Vị giám đốc đặt cốc xuống trả lời, gương mặt lại hơi có chiều hướng héch lên theo phương thẳng đứng.

“Thiết kế văn phòng?” Lần này ko chỉ 2 tiểu yêu tinh há hốc miệng mà toàn bộ tập thể nhân viên vô cùng đồng lòng cùng kinh hãi ngạc nhiên.

“Đúng. Phải nói là thiết kế ko gian văn phòng cho 1 công ty.” Vị giám đốc bây giờ vô cùng tự hào ưỡn ngực ngẩng cao đầu nói.

“Sao?” Minh mở tròn đôi mắt nghi ngờ vô cùng.

“Hy vọng công ty này qui mô lớn hơn công ty chúng ta!” Quỳnh nhún vai bồi thêm 1 câu làm toàn bộ sĩ khí giảm xuống 1 nửa.

Vị giám đốc vô cùng cụt hứng nhưng vẫn cố gắng giữ vững phong độ chỉ dùng ánh mắt giết người nhìn cô nhân viên yếu kiêu của mình 1 cái, đủ để cô ấy có thể mua 3 cái quan tài mới đủ cho số lần ngã xuống của mình. Sau khi hăm hè xong, lãnh tụ của công ty vô cùng ưỡn ngực ngẩng cao đầu nói.

“Mọi người an tâm, công việc lần này thật sự rất lớn. Công ty đó là 1 công ty địa ốc của HongKong muốn đầu tư vào nước ta. Văn phòng đại diện của họ đã thuê mặt bằng gồm 3 tầng lầu của khu building X, diện tích thiết kế lên tới trăm mét vuông. Chỉ sợ mọi người sẽ vất vả thời gian tới thôi!” Vị giám đốc vô cùng thỏa mãn nhìn các gương mặt đang há hốc miệng nhỏ dãi trước mặt mình. Dĩ nhiên là miếng mồi ngon ai có thể từ chối. Nhưng mà.. Đúng là luôn luôn có cái từ nhưng mà này làm cho người ta khó chịu.

“Giám đốc, công ty chúng ta ko quá lớn. Cũng ko có nhiều nhân viên. Đột nhiên làm 1 vụ lớn như vậy, liệu có kham nổi hay ko? Làm kịp tiến độ ko?” Minh hơi nhướn mày vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào mặt ông sếp của mình. Mồi ngon ai chẳng muốn nhưng tự dưng lại nhận 1 công trình lớn như vậy, liệu có kham nổi hay ko? Hơn nữa, nghe nói những người nước ngoài yêu cầu lại càng cao. Đặc biệt là rất khó tính. Bọn họ thiết kế nhà dân thì được. Chứ làm văn phòng cho cả 1 công ty với diện tích lớn như vậy. Từ phòng họp, phòng làm việc, phòng giám đốc.. Có rất nhiều thứ phải suy tính kĩ lưỡng.

Lời nói của cô vừa thốt ra, y như quả bom nguyên tử hướng thẳng vào cái đám mê tiền mà quên thực tế trước mặt. Mọi người lập tức khép miệng lại, nuốt sạch nước miếng vào trong họng. Đôi mắt lo lắng lại dõi theo vị giám đốc đang ngồi chết chân trên ghế.

“Việc này. Tôi nghĩ là ko khó. Họ cho chúng ta thời gian 2 tháng!” Vị giám đốc vô cùng vui sướng nói.

Cả đám nhân viên lập tức giãn ra, trong mắt lại lóe ra ánh sáng vàng lấp lánh của giấy bạc. Ko ai bảo ai đều vô cùng thèm thuồng nhìn vào vị giám đốc đang ngồi đó, trong mắt hiện ra những con số ko ngừng nhảy ko phải theo hàng đơn vị như mọi tháng, mà là theo hàng triệu.

Minh hơi nhúu mày. Có đơn giản như vậy hay ko? Sao đột nhiên linh cảm cho cô biết đây chắc chắn ko phải là điều tốt đẹp đang tới. Cả người cô đột nhiên cảm thấy run nhẹ. Ko thể nào. Cô y như con mèo con cảm thấy ớn lạnh khi nhìn thấy nước. Cái cảm giác này, lâu lắm rồi cô có thấy đâu.

“Được rồi. Mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần. Ngày mai chúng ta đến hiện trường xem xét.” Vị giám đốc vô cùng vui vẻ cười nhìn đám nhân viên đang ngày 1 khí thế. Dĩ nhiên là có tiền ai lại ko muốn. Đặc biệt là người chủ như hắn.

Sau khi nghe được lời cam kết của sếp, công ty thiết kế lập tức rơi vào tình trạng gục gặc khí thế, ý tưởng như bão lũ từ sông Hồng chảy về, giống như chỉ hận ko thể lập tức bắt tay vào việc để có thể nhìn thấy 1 cái tương lai vô cùng tươi sáng hơn bóng đèn huỳnh quang. Trước cái ko khí sôi trào chỉ hận ko thể kiếm tiền ấy thì lại có 1 con mèo con co ro trong góc bàn, trên tay cầm 1 gói khoai tây lợ đénh đưa miếng khoai lên miệng nhai rau rầu.

Quỳnh tiến về phía bàn làm việc của cô, rất quen thuộc kéo 1 chiếc ghế ngồi xuống đối diện cô, bàn tay vô cùng tự nhiên thò vào túi khoai tây nhón 1 miếng cho lên miệng.

“Lại suy nghĩ về việc cho người ta leo cây thế nào à?” Quỳnh vừa ăn vừa hỏi.

“Cho người ta leo cây cũng cần phải suy nghĩ!” Minh thoát khỏi suy nghĩ triền miên giờ gói khoai tây về phía cô bạn thân cho cô khỏi phải với.

“Vậy đang suy nghĩ chuyện gì?” Quỳnh khó hiểu nhìn con bạn thân. Trong khi mọi người thì đang phấn khởi được kiếm tiền thì có người lại đóng đánh ngồi đây suy nghĩ.

“Hợp đồng này, có vẻ ko đơn giản!” Minh nheo mắt lại, đôi con ngươi sáng lấp lánh tựa như hòn sỏi dưới mặt nước, ánh lên 1 tia sáng thông minh khó giấu nổi.

“Có gì mà ko đơn giản?” Quỳnh mở mắt nhìn con bạn, vừa nhét 1 miếng khoai tây vào miệng nhai giòn tan.

“Câu thử nghĩ mà xem!” Minh hơi nghiêng đầu, đôi mắt vẫn nheo lại càng lộ ra vẻ gian xảo. “Công ty chúng ta có lớn ko?”

Quỳnh hơi nhúu mày, đứng lên nhìn 1 vòng qua chiếc bàn, trong văn phòng chỉ bằng cái lỗ mũi này kê cả thấy 7 cái bàn làm việc, nói là kê thực ra chỉ được coi là sắp xếp 1 cách có bố cục theo những người trong nghề nói, chứ nào có tí thiết kế hay kinh phí để tu sửa đâu. Nếu nói đây là cái lớp học thêm cho học sinh có lẽ cũng chẳng ngoa 1 chút nào. Sau khi khảo sát tình hình thực tế 1 vòng, Quỳnh ngồi lại vào ghế, vô cùng nghiêm nghị nhìn thẳng Minh mà nói.

“Nhà mình có lẽ còn lớn hơn!” Cô vô cùng thành thật trả lời.

“Công ty chúng ta từng có thiết kế được khen ngợi sao?” Minh lại thành thật hỏi tiếp.

“Đưa trẻ khen có được tính ko?” Quỳnh thò tay vào gói khoai tây vô cùng nghiêm túc hỏi.

Minh xem như câu hỏi này cô chưa từng nghe thấy.

“Công ty chúng ta có tiếng trong giới này sao?” Minh lại tiếp tục hỏi.

“Nếu có thì còn phải ngồi cầu mong tiền sẽ tìm đến chắc!” Cô thành thật trả lời.

“Giám đốc chúng ta là người quan hệ rộng sao?” Minh lại tiếp tục hỏi.

Quỳnh hơi nghiêng đầu nhìn qua bức vách kính vào trong văn phòng của giám đốc, thì bắt gặp ngay cảnh vị giám đốc ấy đang ngoáy mũi. Cô ngán ngẩm quay đầu lại, bắt lực cúi gầm mặt.

“Làm sao có thể!” Vô vọng. Cô cảm thấy quá vô vọng. Tại sao cô lại có thể vào 1 công ty như thế này chứ? Có nên xin nghỉ việc ko nhỉ?

“Nếu vậy làm sao 1 công ty địa ốc nước ngoài đến đầu tư ở Việt Nam lại có thể biết chúng ta?” Minh chớp chớp đôi mắt rất to nói ra nghi vấn trong lòng cô. Nhưng vừa hỏi ra câu hỏi này, con mèo con lập tức cảm thấy run lạnh. Tại sao cô lại có cảm giác lạnh lẽo này nhỉ? Đã tám năm cô đâu có thấy cảm giác này nữa. Từ sau cái ngày mùa đông đó. 1 hình ảnh lại thoáng hiện ra trong đầu cô làm cho bao cảm giác giá rét, buốt lạnh, đau đớn ấy lại như lập tức ủa tới làm trái tim cô giống như lại rơi vào làn nước lạnh 1 lần nữa.

Tòa nhà chung cư khu căn hộ cao cấp Y, tại tầng lầu thứ 28, căn hộ số 2801.

Một căn phòng khách sang trọng, một bộ sofa da đen bóng lộn đất tiền, tấm thảm trải sàn mềm như nhung làm cho đôi giày da sáng bóng dù có bước đi mạnh tới đâu cũng ko tạo ra tiếng động. Đôi giày da bóng loáng dừng lại trước ghế sofa, đôi chân thon dài nhẹ nhàng ngả ngón ngồi xuống ghế, hai chân vắt chéo nhau, đôi giày da bóng loáng nhẹ nhàng đung đưa vô cùng nhàn nhã.

Ánh mặt trời cuối ngày chiếu những tia sáng vòng vọt xuống tấm thảm làm những sợi lông tơ mềm mại mảnh mai được bao phủ bởi 1 lớp sáng trong suốt như sợi nắng, từng hạt bụi nhỏ phiêu đảng trong ko khí như những bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng ko tiếng động rơi xuống thảm, chỉ có duy nhất 1 âm thanh nhỏ nhoi trầm thấp từ miệng của chủ nhân đôi giày đang ngân nga hát 1 bài hát nào đó.

Người ngồi trên chiếc sofa vô cùng vui vẻ, khóe miệng hân hoan cong cong đầy vui thích, trong miệng lại đang lẩm bẩm ngân nga 1 khúc nhạc nào đó. Lâu lắm rồi hân mới cảm thấy tâm trạng của mình tốt như vậy, cảm tập tài liệu đang để trên bàn lên, đôi mắt sắc bén của hân ánh lên 1 tia sáng lấp lánh như vàng đương, nụ cười trên đôi môi mông lại càng khắc sâu hơn vài phần. Nhìn vào những bức ảnh chụp 1 người con gái đầy vui thích, hân neho mắt lại, rất nhẹ nhàng nói.

“Món hàng của ta, em tưởng em chạy được sao?”

“Hất xì!”

“Trời ạ, em lại ốm rồi hả?” Một giọng nữ vô cùng sốt sắng vang lên.

Minh vừa lấy tay day mũi vừa trả lời hết sức bình thản. “Em đâu có ốm, chỉ là hơi ngứa mũi thôi!”

“Em phải giữ gìn sức khỏe chứ! Chị thật ko an tâm, hay em dọn về ở với chị!” Nguyệt lo lắng nói.

Minh lập tức viện cớ chuẩn khởi hiện trường ngay lập tức. Cô giả vờ như lơ đãng nghĩ ra điều gì đó.

“Chị, em có việc công ty. Có gì nói chuyện sau nhé!” Vừa nói rồi ko để cho bà mẹ trẻ kia nói thêm lời nào cô lập tức dập máy. Minh chán nản vút điện thoại xuống ghế, đôi mắt trở nên trầm lại nhìn xa xăm. Trong 1 thoáng vừa rồi, cô như cảm thấy chút ít hơi lạnh kì lạ. Giống như cô trở lại thời gian của vài năm trước đây. Một môi ngira hân đầu ra sau, cô nhắm chặt đôi mắt lại, hàng lông mi khẽ run nhẹ. Có phải cô đang từ nhay cảm chuyển thành quá đa cảm rồi ko. Ko thể nào có chuyện cô tích lại trở thành sự thật lần thứ 2. Chắc chắn là do cô suy nghĩ quá nhiều. Minh lắc đầu đứng dậy khỏi ghế. Những lúc như thế này tốt hơn hết là nên ngâm mình trong nước nóng. Cô thật sự đã căng thẳng quá độ rồi.

Minh đứng dậy rời khỏi ghế, chiếc bóng cô in dài trên tường tạo lên 1 khoảng tối cao lớn, lại đen sẫm cô độc. Cô hoàn toàn ko ngờ rằng, ở phía bên đối diện nhà mình, dưới ngọn đèn đường heo hắt thiếu sức sống, trong con phố vắng bóng người qua, có 1 tàn thuốc lá đỏ rực vừa được thả rơi xuống đất. Một đôi mắt sắc bén sáng như chim ưng nhìn thẳng vào khung cửa sổ nhỏ của căn nhà đối diện, đôi mắt sâu thẳm chột ánh lên chút tia sáng ảm áp, khóe môi mông lạnh lẽo mọi khi chột giờ lên 1 nụ cười. Hân hình như đã hiểu được, cảm giác ảm cúng cô từng nói là thế nào. Hân thật sự rất chờ mong.

Lại 1 buổi sáng ban mai tới thành phố cổ kính Hà Nội, buổi sáng với âm thanh ồn ào của dòng người ngược xuôi lo toan cho cuộc sống làm cho Hà Nội trở nên căng tràn sức sống. Minh hòa mình vào dòng người lũ lượt ngược xuôi tới công ty, ngày hôm nay họ phải tới hiện trường để xem tận mắt cái công việc vĩ đại mà giám đốc họ mới nhận.

Vừa mới bước chân vào công ty, cô đã cảm thấy khí thế ngùn ngụt của công nhân viên nóng đến độ chuông báo khói sẽ phải kêu liên tục. Minh nhẹ nhàng nhón gót chân đi về phía bàn làm việc của mình. Thả người ngồi xuống ghế, cô gọi vọng sang bàn bên cạnh thăm hỏi hàng xóm.

“Này. Sáng nay tình hình sao rồi?” Minh nhỏ giọng hỏi.

Quỳnh thò đầu ra khỏi bàn, đẩy chiếc ghế bánh xe về phía bàn cô.

“Còn thế nào nữa. Ai cũng hùng hực khí thế muốn kiếm thêm tiền thưởng cuối năm. Từ sáng đến giờ cứ ngùn ngụt khí thế vậy đó. Mà cậu biết sao ko?”

“Chuyện gì?” Minh hơi nhú mày hỏi.

“Ngay cả tên Quang suốt ngày đến muộn hôm nay cũng đột nhiên đi làm đúng giờ!” Quỳnh nhỏ giọng nói.

“Cái gì? Ko thể nào!” Minh tròn tròn mắt khó tin nhìn con bạn thân.

“Tin thật 100%. Chính chị Hoa nói mà!” Quỳnh gật đầu khẳng định rất chắc chắn.

Minh há hốc miệng ko thể nào tin nổi nhìn con bạn thân. Cái người có thâm niên đi muộn bao nhiêu năm nay vậy mà đột nhiên hôm nay lại đi làm sớm? Có phải có vấn đề gì đó rất nghiêm trọng hay ko?

Quỳnh nhìn cô gật gù ra vẻ đúng là đáng sợ thật, tôi rất hiểu. Sau đó lại lăm lẹp nhìn đông nhìn tây 1 hồi, rồi lấy tay khoác vai cô kéo lại gần mình nói rất nhỏ.

“Minh còn nghe nói sáng sớm nay có người thấy Hoàng chải đầu!” Quỳnh nói vô cùng nhỏ đôi mắt lại lăm lẹp vô cùng.

“Cái gì? Ko thể nào!!!” Minh tròn tròn mắt há hốc miệng nói ko nên lời.

Quỳnh vô cùng quyết đoán gật gù cái đầu vô cùng thấu hiểu.

Dĩ nhiên các bạn sẽ tự hỏi tại sao 1 người chải đầu lại làm cho Minh kinh ngạc đến vậy. Với 1 người bình thường thì dĩ nhiên ko có gì đáng kinh ngạc, nhưng với 1 người số lần tắm rửa phải tính bằng đầu ngón tay trên 1 tháng thì việc chải đầu trở thành món hàng hiếm quá xa xỉ. Vậy nên mới có thể hấp dẫn những kẻ thích buôn dưa lê, bán dưa bờ như 2 cô gái này.

Minh mở tròn mắt nhìn cái viễn cảnh người người sửa soạn, nhà nhà chải chuốt đang tràn ngập trong văn phòng. Lại nhìn sang bà chị kế toán hôm nay đột nhiên thốt tha đến kì lạ. Cô ko khỏi nhủ này.

“Chị ấy đang làm gì thế?” Minh ngờ vực hỏi con bạn thân.

“Chuẩn bị đến hiện trường!” Quỳnh nhún vai.

Minh nuốt nước bọt mờ mờ mắt. Kế toán cũng tham gia khảo địa với kiến trúc sư sao? Cô chớp chớp mắt 1 lúc, lại ngo ngoác nhìn con bạn thân, lại tiếp tục ngo ngoác. Ko biết qua bao lâu cô quyết định, hợp đồng này, chắc chắn sẽ tiêu tùng.

Mặc kệ cho đám người rục rịch bao nhiêu, mặc cho cái buổi đo đạc, khảo sát địa hình này có quan trọng đến thế nào, Minh vẫn thể thoát khỏi cái suy nghĩ ko phải cô đang đi làm việc, mà rõ ràng cô đang theo công ty đi du lịch. Chỉ khác là địa điểm du lịch ko phải là thắng cảnh, mà là 1 building giữa lòng thành phố.

Sau 1 hồi náo loạn, cả công ty thiết kế của cô cuối cùng cũng đi đến được nơi cần đến. Minh thật sự ko thể ngờ rằng, hóa ra giám đốc của cô, ngoài việc hay lười biếng gác chân lên ghế, hay ra vẻ kiêu ngạo, hay trốn việc đi chơi golf, hoàn toàn ko có phong thái của 1 người lãnh đạo lại có thể thật sự tìm được 1 công việc lớn như vậy.

“Woa! Rộng thật đấy!” Quỳnh tròn mắt nhìn ko gian hiện ra trước mắt. Cả 1 tầng lầu trống trơn diện tích mấy chục mét vuông lại càng làm cho tầm mắt của mọi người trở nên khoáng đạt.

Ngay khi cái cảnh sắc tươi đẹp này vừa đập vào mắt, những con người của công ty thiết kế lập tức chuyển sang giai đoạn kê khai danh sách cần hưởng thụ. Trong nhất thời tinh thần làm việc từ mức độ thiết kế phòng trẻ em lập tức thăng thiên lên thành cao ốc 18 tầng, tốc độ còn nhanh hơn tốc độ thang máy. Vị giám đốc có vẻ vô cùng tự đắc cười kiêu hãnh, rất có phong độ hạ lệnh.

“Được rồi. Mọi người đi đo đạc xem xét để nghĩ ra phương án thiết kế đi!” Hấn nói vô cùng sáng khoái.

Mà cái đám người trong đầu đang tràn ngập tiền kia lập tức ko suy nghĩ mà vui vẻ đáp lại. Trong khi mọi người đang ngẩn ngơ khí thế, Minh lại vô cùng lơ đãng. Cô cảm thấy thật kì lạ. Càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ. Tại sao 1 công việc lớn như vậy lại có thể tìm đến công ty của cô chứ? Đi 1 vòng quan sát mọi thứ. Sàn nhà được lát đá hoa cương sáng bóng, những cây cột đá lớn nhẵn nhụi, hệ thống chiếu sáng vô cùng hài hòa, dãy cửa kính dài tạo ra 1 tầm nhìn khoáng đạt ko gò ép. Nơi làm việc của những kẻ có đầu óc thật sự rất cao cấp. Chỉ nguyên việc có thể đứng ở đây phóng tầm mắt nhìn xuống dưới thôi cũng đã cảm thấy vượt trội hơn người rồi. Cô chẹp lưỡi, đôi mắt nheo lại sáng lấp lánh nhìn toàn cảnh trước mắt. Đột nhiên ko rõ tại sao cảnh vật thành phố với những mái nhà đông đúc, những con đường thẳng băng như những dải lụa dài trước mắt cô dần mờ đi. Thay vào đó là khung cảnh 1 miền sơn cước nào đó, với những rừng mây mù che phủ đồi non, những nếp nhà sàn giản dị lác đác khói bếp tỏa. Minh khẽ giật mình. Trái tim cô thót lại 1 nhịp lơ lửng, tựa như vừa bị ai bóp chặt. Tại sao cô lại vẫn cứ nhớ về thời gian đó? Minh cố gắng bắt buộc tinh thần mình tập trung vào công việc. Giờ cô cần ko phải là xao động, mà cô cần công việc của mình. Vừa lấy tay xoa xoa đầu, cặp lông mày hơi nhăn lại khó chịu, đôi môi hồng mím chặt lại 1 cách gượng ép. Được rồi, bắt tay vào công việc thôi.

Minh cẩn thận đi lại trong ko gian, đôi lúc lấy thước đo đạc rồi ghi lại vào 1 quyển sổ tay nhỏ của cô. Vừa đi cô vừa lăm nhẩm điều gì đó, đôi lúc lơ đãng cắn đầu bút chỉ suy tư. Sau 1 hồi loay quanh và đo đạc tạm thời xong, cô lơ đãng đứng dựa vào cây cột đá suy nghĩ, hoàn toàn mặc kệ cái ko khí đang sôi sục ở bên cạnh mình.

“Mọi người đã đến rồi!”

Ngay lúc này, đột nhiên 1 giọng nói vô cùng trầm thấp vang lên. Mặc dù ko nghe thấy những lời nói của đồng nghiệp, nhưng ko hiểu tại sao, giọng nói trầm thấp ấy cô lại nghe rất rõ ràng, giống như 1 tiếng chuông đồng ngân vang mãi ko dứt, cả người cô trong phút chốc trở thành đông cứng, toàn thân máu như ngừng chảy, trái tim cô dừng lại thật lâu, ngay cả hô hấp cũng ko dám. Chắc chắn là cô nghe nhầm, cô nghe nhầm. Chắc chắn là nhầm rồi. Minh hít vào 1 hơi thật sâu, cho lồng ngực có thêm đường khí. Lúc này cô mới có đủ can đảm để huyền hoặc mình.

“Xin chào giám đốc!” Giọng nói của vị giám đốc đáng kính vang lên. Vui vẻ chạy tới bắt tay người vừa tới.

“Xin chào!” Vị chủ nhà nhả nhận bắt tay lại, giọng nói trầm ổn lại 1 lần nữa vang lên. Hắn hoàn toàn ko cần đảo mắt cũng có thể thấy vô cùng rõ ràng, một ai đó đang trầm ngâm quay lưng lại với hắn. Thật ra hắn đã nhìn cô từ rất rất lâu. Ngay từ lúc bọn họ mới bước vào đây, đôi mắt của hắn đã nhìn thấy mỗi người con gái ấy. Hắn nhìn cô suy tư, nhìn cô chăm chú làm việc, nhìn cô tập trung đến độ ko nhìn thấy ai khác, lại nhìn gương mặt lúc cô cắn bút gãi đầu. Tất cả làm cho bao nhiêu cảm xúc trong suốt 8 năm qua cứ như thác đổ xuống làm vỡ tan con đập cảm xúc của hắn. Nếu ko phải hắn là người sắt đá, nếu ko phải tính kiên nhẫn của hắn rất cao, có lẽ hắn đã ko trăn chừ mà lao thẳng tới mà ôm chặt lấy cô. Nhưng vì đại cục, hắn phải cẩn thận. Nếu ko con mèo nhỏ hay sợ bóng sợ gió ấy sẽ bỏ chạy. Giống như 8 năm trước vậy.

Nghĩ tới đây, đôi mắt sắc bén của hắn bỗng lạnh lẽo, gương mặt cứng cỏi trở nên kiên định. Lần nay, hắn sẽ ko để cho cô thoát khỏi hắn 1 lần nữa.

Minh cố gắng điều khiển con tim đang loạn nhịp trong lồng ngực của mình, hít thở thật sâu để cố che lấp hơi thở nặng nề của mình. Trái tim của cô cứ phập phồng mãi ko dứt. Cô phải làm sao đây, cô trở nên mất bình tĩnh hoàn toàn. Cả cơ thể cô như thể đang thuộc về 1 người khác. 8 năm tại sao cô vẫn còn hồi hộp như vậy? Hơn nữa, ko thể là hắn ta, cô ko thể gặp lại hắn ta. Tại sao cô lại còn sợ bóng sợ gió như vậy? Trong suốt 8 năm qua, chỉ cần 1 bóng dáng giống nhau lướt qua, chỉ 1 chút âm thanh trầm thấp cũng làm cho trái tim cô run rẩy. Cho nên lần này chắc chắn lại nhầm lẫn.

Minh hít 1 hơi thật sâu, sâu y như bờ vực ko thấy đáy. Cuối cùng, cô mới có được can đảm để quay người lại. Nhưng chỉ 1 giây sau đó, cô lập tức hối hận. Giác quan thứ 6 của cô rất chính xác, ko phải cô trở thành đa cảm, mà là cô rất miễn cảm với hắn mà thôi.

Tú Triết giương đôi mắt sắc bén long lanh lên, chăm chú nhìn cô. Con người trở nên sáng rực rỡ như sao trời, khoe mỗi mỉm cười vô cùng hứng thú. Trong đôi mắt ấy ẩn chứa biết bao chờ mong.

Ác mộng. Cô ko tin. Rõ ràng là ác mộng. Minh thà nghĩ rằng mắt cô hỏng, còn hơn tin vào sự thật trước mặt mình. Ko thể nào là hắn. Làm sao có thể là hắn? Cô cảm giác cả người mình cứng đờ, bàn tay đã lạnh toát như vừa được ướp lạnh. Cả gương mặt cô trở nên cứng đờ, ko rõ là bàng hoàng hay sợ hãi, nhưng dường như trái tim cô sắp vỡ ào trong lồng ngực.

Hắn đứng đó trong bộ vest đen tuyền 1 màu của bí ẩn, vầng trán người cao lớn bệ vệ như năm nào, vầng trán góc cạnh với làn da sạm màu khỏe khoắn, vầng đôi mắt sắc bén tựa như dao cạo xoáy thẳng vào người cô giống như đang xuyên thấu qua trái tim đang đập thình thịch của cô, khoe mỗi của hắn lại giương lên, như trước đây hắn vẫn luôn cười với cô như vậy. Nụ cười trên gheo, lại vừa có chút soi mói làm cho người ta phải nổi da gà.

“Hai người này là?” Vị giám đốc hoàn toàn ko cảm thấy cái ko khí oán hận trùng trùng hiện tại, lại ngây thơ ngu ngốc lái vấn đề sang 1 hướng khác.

“À! Họ là 2 phó tổng công ty chúng tôi!” Tú Triết nhả nhận giới thiệu, ánh mắt lại hướng về Minh cười gian xảo.

Minh cảm giác cả người khẽ run. Trái tim cô giống như bị ai đó bóp 1 cái rất mạnh. Nam và Luân?

Hai người đàn ông nhả nhận bắt tay chào hỏi giám đốc, đôi mắt lại vô tình lướt qua nhìn Minh. Họ khẽ mỉm cười với cô, nhưng lại bị cái sát khí ngùn ngụt từ 1 ai đó làm cho cứng miệng mà cúi đầu.

Minh cảm thấy run rẩy. Bàn chân của cô ko tự giác lùi từng bước, từng bước. Minh cảm thấy rõ ràng áp lực vô hình đang đổ ập xuống thân thể nhỏ nhắn của mình. Giống như cảm giác cô bị hất đè lên người nặng nề ko thể thở nổi. Hắn thật sự quay lại?

Nhìn thấy dáng vẻ đang lén lút chuẩn của cô, khoe mỗi hắn lại càng giương lên cao hơn, đôi mắt cú vọ ánh lên tia sáng thích thú. Hắn điềm nhiên thờ ra vô cùng nhẹ nhàng, chân tiến về phía trước 1 bước.

“Đây đều là những thiết kế sư của công ty?” Hắn hơi nhướn mày nhìn vị giám đốc vô cùng nhả nhận hỏi.

Vị giám đốc vô cùng hợp tác, giơ ra gương mặt nhìn thấy tiền sáng lấp lánh. Giám đốc vô cùng ngoan ngoãn, vừa cười vừa mau mồm mau miệng giới thiệu 1 vòng nhân viên với hắn.

Mà hắn.. hắn thế nhưng lại vô cùng tận tình đi bắt tay từng người 1. Ko phải chứ? Anh ta nghĩ anh ta là chính trị gia đang đi viếng thăm nước ngoài chắc? Hơn nữa, có cần thiết phải bắt tay từng người 1 như vậy ko? Cái công ty này thì có được mấy người chứ? Như vậy ko phải là..

“Cô ấy tên là Nhật Minh, là thiết kế của công ty chúng tôi. Tuy mới đi làm 3 năm nhưng năng lực rất tốt. Là nhâ

n viên nhiệt tình nhất công ty!” vị giám đốc vô cùng hơn hờ giới thiệu.

“Rất vui được gặp cô!” Tú Triết mỉm cười, giơ bàn tay về phía cô, đôi mắt sáng lên thích thú.

Minh nhìn bàn tay to lớn ấy đang giơ ra, trái tim của cô giống như còi báo động đang hú liên hồi, cả người cô tê cứng, theo từng nhịp rung động trong lồng ngực. Cô cảm thấy lo sợ, nhưng mà trong trái tim cô lại len lỏi 1 chút hồi hộp. Tại sao lại hồi hộp? Cứ như thể điều mà cô chờ đợi bao lâu nay cuối cùng đã trở lại.

Nhìn được sự lưỡng lự trong đôi mắt của cô, Tú Triết cảm thấy trái tim mình thót lại. Hắn cố gắng thở ra thật nhẹ, đôi mắt lại có ánh lên thứ ánh sáng yêu chiều.

“Rất vui khi được gặp cô. Tôi là Tú Triết!” hắn nhẹ giọng nói rất thoải mái mà kéo lấy tay cô.

Minh nhú mào, cảm giác rõ cái gọng kìm to lớn ấy đang giữ chặt lấy tay mình ko rời. Cảm giác rõ lòng bàn tay chai sạm của hắn, cảm giác thô ráp, lại gồ ghề ran rất lòng bàn tay của cô. Nhưng luồng hơi nóng từ bàn tay ấy lại càng khiến cho trái tim cô đập dữ dội hơn. Một cảm giác nóng bỏng làm cho trái tim phập phồng của cô như bị để trên chảo lửa.

Minh cố gắng rút bàn tay lại, nhưng cái tên khôn thích ra vẻ kia lại hoàn toàn ko có ý định hợp tác. Hắn giữ chặt lấy tay cô giống như chiếc còng số 8 cương cứng xích chặt cô lại. Minh tròn tròn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng rút tay ra khỏi tay hắn. Sau 1 hồi cắn răng cắn lợi nhưng đôi tay hoàn toàn ko nhúc nhích, Minh mới ngẩng đầu tức tối nhìn hắn ta.

Tú Triết thân nhiên nhìn cô, đôi mắt dịu dàng sáng lấp lánh. Bàn tay lại như hòn đá vẫn giữ chặt lấy tay cô ko rời. Khóe môi hắn hơi nhếch lên kiêu ngạo. Gương mặt hơi nhếch lên như đang thách thức cô vậy.

Minh tức giận cắn chặt môi, đôi mắt sáng lấp lánh của cô như vì sao bắc đầu sáng nhất trên trời, đầy căm phẫn nhìn hắn. Gương mặt xinh xắn của cô trở thành cương nghị, nóng nảy. Nhìn cô lúc này y như con mèo nhỏ đang cáu kỉnh vì ko được cho ăn cá. Minh cắn răng cắn lợi lắc lắc bàn tay cố dứt tay nó ra khỏi hắn. Nhưng mặc cho cô đã thờ phỉ phò, nhưng cái tay nặng trĩu của hắn vẫn bám chặt như cục thịt thừa vào tay cô.

“Cậu làm gì vậy?” Quỳnh nhìn con bạn thân đang thờ phỉ phỉ rồi lại cật lực bắt tay người ta như vậy thì vô cùng nghi ngờ. Từ lúc nào con mèo suốt ngày gặp chuyện thì trốn như nó lại thích bắt tay giao tiếp như vậy?

“Minh..” Minh nhấn mặt nhìn con bạn thân, bàn tay lại cố lắc lắc muốn thoát ra, gương mặt cô y như con mèo đáng thương đuối theo cái đuôi của mình mãi mà ko bắt được.

“Tôi nghĩ hình như cô ấy rất thích nắm tay tôi thì phải!” Hắn nhẹ giọng nói, gương mặt vừa có chút gian xảo, lại mang chút đa tình. Bàn tay lại vô cùng ko an phận cầm chặt lấy tay cô lắc lắc.

Con mèo con hiện tại đang mở lớn đôi mắt to tròn của cô ấy, trừng trừng nhìn hắn. Chiếc miệng xinh xắn mở lớn ra đến mức có thể cho vừa 1 quả đại bác. Nhưng lại y như vực sâu ko đáy thu hút người ta muốn chìm sâu vào trong đó. Nếu có thể hắn thật sự muốn cúi xuống tìm kiếm hương vị ngọt ngào mà hắn vẫn luôn nhung nhớ hàng đêm.

“Nếu cô thích như vậy. Tôi ko ngại nắm tay cô thêm đâu!” Hắn nhìn cô, đôi mắt sáng lấp lánh như sao trên trời, trong đó lại vừa ảm áp, vừa sùng nịnh, trêu chọc.

Hắn cố tình. Nhất định là cố tình. Nắm tay mãi? Có điên mới nắm tay 1 tên xã hội đen. Minh tức giận cắn chặt môi dưới, cả người run lên vì tức giận.

“Sao vậy? Vẫn thấy ít sao? Vậy thì..” Hắn dừng lại, hơi cúi người về phía cô.

Minh theo bản năng lùi người lại. Cô lo sợ tròn trĩnh mắt. Giác quan thứ sáu của cô nói với cô chắc chắn là có chuyện. Hắn ta lại đang muốn gì trò.

Tú Triết nhìn thẳng vào gương mặt đang vô cùng hoảng hốt trước mặt hắn. Một gương mặt bầu bĩnh với làn da trơn mềm, đôi mắt to tròn lấp lánh đang mở vô cùng lớn ngạc nhiên, đôi môi hồng tươi xinh xắn tựa như trái táo thom ngọt trên cành. Là gương mặt này trong suốt 8 năm qua hắn vẫn ko thể nào quên được. Là gương mặt này, 8 năm trước rồi xa hắn. Là gương mặt này, dù cho có thể nào hắn cũng phải trở lại nơi này. Là gương mặt này, hắn nhớ nhưng mỗi ngày ko dứt. Là gương mặt này, sáng như sao bắc đầu luôn luôn dẫn đường cho hắn. Cô có biết ko, con mèo nhỏ? Tôi đã tìm được cô rồi.

“.. tôi nắm tay cô cả đời có được ko?” Hắn nói thật khẽ, giọng nói trầm ổn của hắn tựa như làn gió thoảng ve vuốt lên gương mặt đang vô cùng hoảng hốt của cô. Đôi mắt hắn nheo lại tràn ngập chút ảm áp hiểm cô cùng với nụ cười ngọt ngào.

Minh cảm thấy yết hầu của mình khô ran, trái tim của cô vừa điên cuồng rung lên như điện thoại di động có cuộc gọi tới. Ko rõ tại tim co bóp quá nhanh làm thúc đẩy lượng máu lưu thông hay bởi vì cả người cô bởi vì hơi nóng của hắn mà đang bị hâm nóng lên nữa. Cô chỉ thấy mặt mình nóng bừng, trái tim thì giống như điên cuồng nhảy như con lo chơi trong lồng ngực. Cô đỏ bừng mặt, nhưng trong lòng lại xen lẫn chút ngọt ngào.. Khoan.. Ngọt ngào? Điên rồi!!

Minh tức giận cố gượng tay lên lắc mạnh. Nhưng cái kẻ trơ tráo ấy vẫn đang gần sát mặt cô dùng cái con mắt trố lồi của hắn mà nhìn cô như theo dõi. Bàn tay hắn lại thân nhiên nắm lấy tay cô chặt hơn 1 chút, sự mềm mại của cô làm cho trái tim căng cứng bao năm nay của hắn trở nên dịu dàng lạ lùng. Cái hắn cần chính là đây.

“Quý ông, anh nắm tay hơi lâu rồi đó!” Minh bực bội nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cô ko cảm thấy ảm áp sao?” Hắn nhướng mày mỉm cười nhìn cô, vừa dịu dàng lắc lắc bàn tay của cô.

Minh cảm thấy sồn gai ốc. Trái tim của cô run lên như con nai sợ hãi chạy trốn. Đôi mắt to tròn của cô run rẩy đảo đi lại trong tròng mắt. Cô sợ hãi, cô thật sự sợ hãi. Cặp lông mày của cô nhú chặt thật chặt, đôi mắt cũng trở nên mọng nước.

Tú Triết nhìn thấy đôi mắt mọng nước của cô làm cho trái tim hắn thót lại 1 nhịp. Có phải hắn đùa với cô hơi quá trớn rồi ko? Hắn nhẹ nhàng nói lòng tay ra 1 chút.

Mình chỉ đợi có thể lập tức nhân cơ hội tên xã hội đen lơ là, mà giật mạnh tay mình ra. Trong 1 thoáng rời ra khỏi lòng bàn tay thô ráp của hắn, Minh đột nhiên nghe 1 tiếng tích trong lồng ngực. Cái cảm giác lạnh băng của 8 năm trước dường như lại trở về. Cô bối rối mờ lờ đôi mắt nhìn hắn, lại nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn phản chiếu ngược lại trong mắt cô.

Tú Triết giống như bị đẩy xuống địa ngục. Cảm giác hụt hẫng của 8 năm trước lại 1 lần nữa trở lại, giống như 1 nỗi ám ảnh lặp đi lặp lại mãi ko dứt. Cái cảm giác trống rỗng lại 1 lần nữa làm cho lồng ngực của hắn rét lạnh. Hắn đã nói với hắn hàng trăm lần sẽ ko bắt cần thêm 1 lần nữa, nhưng cuối cùng cô lại 1 lần nữa thoát ra khỏi tay hắn. Ko được!

“Đại ca!” Nam vội vàng huých nhẹ vào vai hắn 1 cái, cố gắng ngăn cản hắn tiến lên.

Tú Triết bị đồng tác của Nam chặn lại, lúc này hắn mới để ý tới những người ở xung quanh mình. Lúc này hắn mới thấy hình như mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chính mình. Hắn khẽ e hèm 1 tiếng, quay lại gương mặt bình thản mọi ngày.

“Mọi người đã đo đạc xong chưa?” Hắn bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra nói.

“Công việc đã gần xong rồi ạ!” Vị giám đốc vui vẻ tươi cười đầy hiếu khách nói.

“Tốt lắm. Tôi hy vọng công việc sẽ xong thật sớm.” Tú Triết thản nhiên cười.

“Dạ dĩ nhiên chúng tôi chắc chắn sẽ hoàn thành đúng hạn. Bản thiết kế sẽ có trong 2 tuần.” Vị giám đốc vô cùng tươi cười nói.

“2 tuần?” Tú Triết hơi nhíu mày, đôi mắt lại vờ vô tình liếc qua nhìn cô. “Như vậy liệu có kịp hoàn thành đúng hạn ko? Còn phải lát lại toàn bộ sàn nhà, thay đèn trần, sơn lại tường nữa!”

“Anh đứng lại! Anh mau đứng lại cho tôi!” Minh vừa thở hồng hộc vừa giơ tay lên chỉ thẳng vào tên đang đi vô cùng thản nhiên kia.

“Đại ca!” Luân ái ngại vừa nhìn cô, lại quay sang nhìn đại ca đang thản nhiên bước đi.

Nam im lặng bước theo Tú Triết, chỉ có im lặng quay đầu nhìn Minh đang chạy theo bọn họ ở đằng sau. Cô gái mà đại ca chờ đợi suốt 8 năm, cô ta dường như quyến rũ hơn nhưng lại có vẻ trẻ trung lạ lùng.

“Anh lập tức đứng lại cho tôi. Tôi đang gọi anh đấy có nghe ko hả?” Minh tức giận vừa bước đi vừa gào lên.

“Gọi là chồng!” một giọng nói trầm thấp vang lên.

Minh giống như vừa nghe 1 tiếng sét đánh giữa trời quang. Hắn ta vừa nói gì?

“Anh vừa nói cái gì?” Minh ko tin được nhìn theo bóng lưng của ai đó nghi ngờ hỏi.

“Gọi tôi là chồng tôi sẽ nghe!” Hắn lạnh lùng đứng yên tại chỗ ko thêm quay đầu lại, chỉ để lại giọng nói trầm thấp của chính mình.

“Anh.. Anh..” Minh cảm giác lưỡi mình vừa bị nuốt vào trong.

Tú Triết đứng im trong vài giây, sau đó lại thản nhiên sải bước chân dài kiêu ngạo của hắn rời khỏi hiện trường.

“Minh! Minh à!”

Minh chán nản quay sang nhìn vị giám đốc đang khóc ko ra nước mắt ở bên cạnh mình, lại nhìn 1 lượt những gương mặt đang hốc hác như chết trôi của tập thể công nhân viên công ty. Cô tức giận thở hắt ra 1 cái.

“C HỒ N GI!” nghiêng răng nghiêng lợi nhả từng chữ cái, cô tức giận đến xi khói.

Tú Triết vui vẻ nở nụ cười, bước chân lập tức dừng lại. Nhưng ngay lúc hắn xoay người lại đối diện với cô, gương mặt lại trở về bộ dáng thờ ơ mọi ngày.

“Chuyện gì vậy?” Hắn hỏi, trong đáy mắt lại tràn ngập ý cười.

Minh chán nản đảo con mắt to tròn 1 vòng, thở hắt ra 1 hơi chán nản, mới có đủ kiên định mà đi nói chuyện với tên xã hội đen này.

“Anh nói là lát lại toàn bộ nền nhà, sơn lại tường cũng như thay lại hệ thống chiếu sáng?” Minh trừng mắt nhìn hắn.

“Phải!” Hắn trả lời vô cùng nhẹ nhàng.

“Vậy đâu phải chỉ là thiết kế văn phòng?” Minh siết chặt tay tức giận nhìn hắn. “Thời gian 2 tháng ko thể làm từng ấy việc!”

“Hợp đồng của chúng ta đã ký. Hơn nữa trong hợp đồng cũng viết rõ sẽ làm cho tới khi bên A hài lòng mới thôi!”

Minh tức giận quay sang lườm vị giám đốc đang đứng bên cạnh mình. Chỉ thấy dưới sự áp bức của tầng lớp lao động địa chủ đang vô cùng khúm núm

đứng đó. Minh ko còn lời nào để nói chỉ trừng trừng nhìn vào kẻ đang đứng đối diện mình, sau 8 năm áp lực của hấn vẫn ko hề thay đổi. Nhưng cô ko sợ, 8 năm trước cô có thể đối mặt với hấn, vậy thì bây giờ tại sao cô lại ko thể đối diện với hấn?

“Nhưng chúng tôi chỉ nhận trang trí lại văn phòng chứ ko bao gồm cả thi công dự án!”

“Vậy tường và sàn nhà ko nằm trong nội thất ư?” Hấn nhướn mày nhìn cô.

“Cái này..” Minh cảm nhận trong miệng có vị gỗ đắng ngọt. Dĩ nhiên là phân mảnh tường, hay màu sắc sàn nhà cũng là 1 phần của nội thất nhưng mà..

“Trong hợp đồng ghi rõ bên B chịu trách nhiệm toàn bộ nội thất văn phòng, hơn nữa còn phải theo yêu cầu của bên A.” Hấn khoanh 2 tay trước ngực nhìn cô thích thú.

“Như vậy là công ty anh đang bắt chẹt chúng tôi! Chúng tôi ko thể hoàn thành trong 2 tháng khối lượng công việc như vậy được!” Minh tức giận gắt lên.

“Ko thể hoàn thành?” Hấn chau mày, gương mặt lại hiện rõ ý cười.

Minh bấu môi nhìn hấn. Rõ ràng hấn đang muốn làm khó công ty nhỏ này mà thôi.

“Phải. Hủy hợp đồng!” Minh nói vô cùng chắc chắn.

“Hủy hợp đồng?” Hấn cúi người gần sát mặt cô nở 1 nụ cười gian xảo.

Minh nheo mắt lại nhìn thật kĩ gương mặt đang cười đều cẳng của hấn. Đôi mắt to tròn của cô sáng lấp lánh như ánh sao tràn ngập kiên định nhìn hấn.

“Hủy cũng được nhưng trước hết phải thanh toán tiền bồi thường hợp đồng trước đã!” Hấn mỉm cười nói.

“Trả thì trả. Chúng tôi ko thể làm hợp đồng này được!” Minh kiên định trả lời.

Nhưng hình như có 1 người rất rất ko hài lòng với câu trả lời này của cô. Bởi vì có 1 kẻ nào đó đang túm chặt tay cô mà lắc đầu cật lực. Minh hơi nhướn mày nhìn vị giám đốc đang khóc ko ra nước mắt, trông vô cùng hoang mang đứng ở đó.

“Giám đốc chuyện gì?” Minh nhẹ giọng hỏi.

“Ko được hủy hợp đồng?” vị giám đốc vô cùng nhỏ giọng nói.

“Hả?” Bởi vì giọng nói thều thào thiếu muối của giám đốc Minh hoàn toàn ko lọt được vào tai, cô mở lớn đôi mắt nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì tiền bồi thường hợp đồng là 5 tỷ!” một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Cái gì?” Toàn bộ tất cả nhân viên công ty thiết kế ko hẹn mà cùng há hốc miệng gào lên.

“Anh vừa nói cái gì?” Minh tròn mắt nhìn hấn.

“Dạo này tai em kém vậy sao?” Hấn cười cợt nói.

Minh tức giận cắn môi trừng mắt nhìn hấn. Nhưng càng trừng mắt hấn lại càng tỏ ra vui vẻ làm cho cơn giận trong người cô đã vượng lại càng thịnh.

“Minh, chúng ta ko thể hủy hợp đồng!” Vị giám đốc bây giờ mặt đã xanh mét ko còn giọt máu.

“Cái gì?” Minh trừng mắt nhìn vị giám đốc khó hiểu.

“Chúng ta ko thể chi trả nổi khoản bồi thường đó đâu!” vị giám đốc cố gắng nhỏ giọng, trán hấn đã ướt đẫm mồ hôi bởi vì những ánh nhìn như dao bầu của đám công nhân viên.

“Nhưng chúng ta cũng ko thể nào làm từng ấy yêu cầu chỉ trong 2 tháng!” Minh tức giận nói.

“Vậy..” Vị giám đốc cúi gầm mặt thờ dài.

Tử Triết im lặng nhìn gương mặt bất đắc dĩ của cô mỉm cười, gương mặt tức giận mà hấn nhớ nhưng bao nhiêu ngày tháng, cuối cùng hấn đã được thấy rồi.

“Muốn giải quyết hợp đồng ko phải ko có cách!” Hấn bình thản nói.

Minh lập tức quay mặt ra nhìn hấn, đôi mắt cô nheo lại chăm chú theo dõi biểu hiện trên mặt hấn.

“Bằng cách nào?” Minh nhú mày hỏi.

Tử Triết nở 1 nụ cười thỏa mãn, rút trong túi áo ra tờ giấy, khẽ cúi đầu ghé sát lên bờ vai cô.

“Muốn giải quyết chỉ cần em tới là được!” Hân nhẹ giọng nói. Nói rồi xoay người bước đi để mặc 1 con mèo nhỏ đang dựng lông đứng chết cứng tại chỗ.

Khi vực đề xe tăng hầm vang lên những tiếng bước chân dồn dập, 3 đôi giày da sáng bóng loáng dừng lại trước 1 chiếc xe đất tiền.

“Đại ca!” Luân ngo ngác nhìn người đang đứng trước mặt mình bối rối hỏi.

Chỉ thấy người đằng trước đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rất khoái trá. Luân chỉ có thể tròn tròn mắt nhìn cái kẻ mới 1 giây trước còn lạnh băng bây giờ đã cười giống như lên con vậy.

“Đại ca.. có vấn đề gì sao?” Luân nhỏ giọng hỏi.

“Còn phải hỏi sao?” Nam nhún vai trả lời. Đại ca đã chờ đợi ngày này suốt 8 năm rồi.

Văn phòng công ty thiết kế X vào 1 buổi chiều địa ngục, bầu ko khí nặng nề u ám bao trùm lên toàn bộ 8 con người của công ty thiết kế này. Nhuệ khí hùng hực sáng nay toàn bộ đã tiêu tan theo gió.

Minh vừa cầm cốc cà phê vừa pha bước ra phòng làm việc. Còn đang thưởng thức hương vị cà phê mới pha thì đột nhiên cô bị 1 con tinh tinh chặn đường.

“Nhật Minh!” giọng nói thổng khổ vang lên.

Minh tròn mắt cảnh giác lùi lại 1 bước, chăm chú nhìn vào con tinh tinh đang khóc rống trước mặt mình.

“Xin cô!”

“Ngừng!” Cô giơ tay lên chặn miệng con tinh tinh kia lập tức. Tiếp tục đi ko thèm ngoảnh lại.

“Minh, cô ko thể..”

“Tôi rất tàn nhẫn!” Ko buồn quay đầu lại mà trả lời vô cùng lạnh lùng. Đủ tàn nhẫn chưa?

“Minh, cô nỡ nhìn thấy..”

“Phá sản thì đi xin việc khác thôi mà!” Vẫn tiếp tục bước đi.

“NHẬT MINH!!!!” Tiếng hét của cả 7 thành viên còn lại của công ty thật sự là lực lượng đông đảo, làm cho cốc cà phê trên tay Minh suýt nữa thì đổ toàn bộ ra ngoài.

“Cô ko thể thấy chết mà ko cứu!” 1 người ôm chân trái của cô.

“Con chị còn phải đi học thêm, bây giờ chị ko thể thất nghiệp!” 1 người ôm chân phải.

“Tôi đang tiết kiệm tiền cưới vợ! Tôi ko thể thất nghiệp được!” 1 người khác ôm tay cô khóc rống.

Minh nhăn mày nhìn cái đám người đang bám cứng lấy mình nhăn mặt, lỗ tai giống như bị tra tấn làm cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Vậy mọi người muốn tôi phải làm sao đây?” Minh chán chường hỏi.

“Đi gặp tổng giám đốc bên kia!” Tất cả nhân viên công ty đều đồng thanh trả lời.

Được rồi, được rồi. Minh biết rõ đây là 1 cái bẫy. Ko phải nói ngay từ đầu hân tìm tới công ty cô đã là 1 cái bẫy, nhưng đáng tiếc là cô đã quá mất cảnh giác. Và hiện tại cô lại đang phải lao đầu vào cái bẫy chết người ấy.

Đứng trước cánh cửa căn phòng khách sạn, bàn tay cô run rẩy. Minh giơ tay lên định bấm chuông, nhưng ngón tay cô run lên hoàn toàn ko có sức. Cô nhắm mắt lại, hít sâu vào 1 hơi lấy can đảm, sau đó rất nhanh ấn mạnh chiếc chuông rồi lập tức nhả ra. Trong lòng cô niệm hàng ngàn lần câu: hân đi vắng.

Tích tắc.. tích tắc..

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong dãy hành lang vô cùng yên ắng của khách sạn, chỉ có tiếng hít thở cùng với tiếng nhịp tim loạn nhịp của cô. Minh chăm chú nhìn cánh cửa trước mặt vẫn im lìm như ko có người ở. Sau 1 phút chờ đợi, cô nháy mắt mấy cái, ko hề đắn đo xoay người bước đi.

Nhưng cô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì cái cánh cửa vẫn cam như hén mọi khi lại đột nhiên lách người mở ra.

Minh trừng mắt nhìn vào cánh cửa phòng mới mở, con mắt tràn ngập kinh ngạc, cùng thất vọng.

“Thật ko có thành ý chút nào! Em mới ấn chuông có 1 lần thôi mà! Đây là thành tâm muốn đến bàn thảo hợp đồng của em sao?” Hân dựa người vào

cửa, khoanh 2 tay trước ngực nhìn cô mỉm cười bất đắc dĩ nói.

Mình nhăn mặt nhìn hấn bức bối. “Người ko có thành ý ngay từ đầu vốn là anh!” cô lườm hấn 1 cái rồi lướt qua người hấn đi vào phòng.

Tú Triết chỉ im lặng nhìn con mèo con bức bối lao vào phòng, khoe môi nhếch lên ko thể kéo xuống được. Trong lòng hấn lan tràn 1 chút ngọt ngào.

“Uống đi!” hấn chậm rãi đặt 1 cốc sữa lạnh trước mặt cô, thân nhiên nở nụ cười.

Mình chăm chú nhìn hấn, gương mặt của cô giống như bị ai đó hơ qua lửa, trái tim của cô đập thình thịch, thình thịch liên hồi, tay chân cô cũng trở nên luống cuống kì lạ. Tại sao cô lại trở nên mất cảm với từng cử chỉ của hấn như vậy?

Rút rè và nhút nhát ko phải là bản chất của cô. Mình siết chặt bàn tay lại, đôi mắt trở nên kiên định hơn bao giờ hết. Đôi tay nhỏ nhắn của cô ko còn run rẩy nữa, vô cùng bình tĩnh cầm lấy cốc sữa mát lạnh trên mặt bàn, từ từ đưa lên miệng hớp 1 hớp. Mùi sữa tươi béo ngậy thơm mát làm cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Tâm tình của Minh cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt của tên xã hội đen nào đó.

“Tôi đến rồi còn bản hợp đồng thì sao?” Cô dùng giọng vô cùng bình thản nói với hấn.

“Nhóc con, em làm anh đau lòng đấy. Bao nhiêu năm ko gặp, em chỉ có câu này để nói thôi sao?” Tú Triết mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô trên sofa.

“Anh định làm gì?” Minh vô cùng cảnh giác lập tức xích người ngồi sang 1 bên.

“Em nói thử xem!” Đôi mắt sắc bén của hấn sáng lấp lánh ý cười, trên miệng nở nụ cười gian xảo nhìn cô.

Mình cố gắng lùi người vào sâu trong ghế, trái tim của cô như quả mìn đang muốn nổ tung lồng ngực bất cứ lúc nào. Bối rối, cùng lo lắng làm cho cô cảm thấy vô cùng bức bối.

“Thật ra anh muốn sửa hợp đồng như thế nào?” Minh nheo mắt lại, tự trấn áp từng cơn rung động của mình để đối diện trực tiếp với hấn.

“Em có thể ko nói về công việc được ko?” Đôi mắt sắc bén của hấn trở nên vô cùng nhu hòa dịu dàng nhìn cô. Hấn nhẹ nhàng đặt bàn tay lên má cô, nhẹ nhàng xoa xoa đôi má mềm mại của cô. Cảm giác làn da mềm mại của cô lan tỏa trong lòng bàn tay cứng rắn của hấn làm cho trái tim hấn cũng trở nên yếu mềm.

“Anh.. Anh làm cái gì vậy?” Minh lo lắng nhìn hấn lắp bắp.

“Khi đó làm sao em về được nhà?” Gương mặt hấn hiền hòa nhìn chăm chú vào cô, đôi mắt đen sẫm lại nhu tình.

“Hả?”

“Buổi tối 8 năm trước!” hấn nhẹ giọng nhắc nhở, bàn tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve má cô.

“Cảnh sát đưa ra về đồn sau đó liên hệ với người nhà!” Cô nhỏ giọng trả lời, hoàn toàn bị hút vào đôi mắt ẩm ướt của hấn.

“Trên đường đi ko bị ốm chứ?” Hấn lại nhỏ nhẹ hỏi.

“Ko!” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Về nhà rồi có vui ko?”

“Dĩ nhiên!” Minh lại lơ đãng trả lời, trên môi ko giấu nổi ý cười.

Tú Triết trầm lặng nhìn nụ cười trên gương mặt cô, đôi mắt của hấn có chút ánh sáng yếu ớt khó hiểu. Nụ cười trên gương mặt hấn có chút yêu chiều, lại vừa có chút thâm lương hiếm thấy. Bàn tay ôm má cô vẫn vuốt ve làn da trơn mềm của cô luyến tiếc muốn buông ra. Hấn thật luyến tiếc, luyến tiếc nụ cười của cô lại thiếu hấn.

“Vậy, thời gian đó có nhớ tôi ko?” Hấn ngập ngừng hỏi, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn cô chờ mong.

Mình mờ tròn mắt nhìn chăm chú kẻ đối diện mình. 8 năm, gương mặt góc cạnh của hấn lại càng trở nên cứng cỏi hơn, làn da rám nắng khỏe khoắn, đôi mắt sắc bén sáng ngời như thể nhìn thấu toàn bộ tâm tư của người khác, nhưng lại ảm áp đến mức làm cho cô cảm thấy run rẩy. Cô thật sợ hãi đối d

ịen với ánh mắt ấy.

“Tôi..” Minh bối rối ko biết phải mở miệng thế nào, gương mặt cô đã đỏ bừng bừng vì xấu hổ.

Nhưng cái kẻ vẫn mãi ngắm nhìn cô đã ko còn đủ kiên nhẫn nữa, hấn như con chim cất ập xuống hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô. Hấn hôn thật sâu, thật sâu, như muốn hút hết tinh khí của cô ra khỏi cơ thể, để bù đắp cho những tháng ngày xa cách.

Bị bất ngờ về hành động của hấn, Minh mờ tròng mắt. Hấn làm cái gì thế này? Điên rồi sao? Cô mờ lớn mắt ko tin nổi cái gương mặt đang gần rất gần, nhưng từng cử động của hấn lại làm cho trái tim của cô run rẩy mà đập liên hồi. Minh cảm thấy bối rối, bởi vì chính cô cũng ko thể phân định mình trái

tìm cô đập nhanh là bởi vì bất ngờ bị tập kích, hay là bởi vì chính hấn mà loạn nhịp. Nhưng dù là vì lý do gì, cô cũng ko cần biết, cô nhất định phải bắt hấn tránh xa cô ra.

“A!” Tú Triết nhú mồm miến cưỡng buông cô ra, đôi mắt sắc lạnh nhìn cô giận dữ.

Minh mặc kệ gương mặt lạnh lẽo như dao cạo của hấn, cô trừng mắt tức giận nhìn hấn.

“Anh làm cái trò gì thế hả?”

Tú Triết cảm thấy vị máu tanh tanh trong miệng, ko ngờ mèo con răng cang ngày lại càng sắc, mới cắn 1 chút đã chảy máu rồi. Anh lạnh nhạt nở nụ cười, thích thú với mùi vị của máu hòa với mùi hương ngọt ngào của cô trong miệng, cảm giác giống như con thú săn mồi say sưa hưởng thụ.

“Chẳng nhẽ em ko biết sao?” Hấn mỉm cười đầy thách thức.

Minh tức giận cắn chặt môi, cảm giác gương mặt đã méo xẹo giật giật. Minh tức giận trừng mắt với tên xã hội đen trước mặt, mặc kệ là mặt tối của xã hội đến đâu, cô vẫn ko cần quan tâm. Cầm cốc sữa trên bàn, cô thần nhiên giờ lên uống 1 hơi nửa cốc, rồi mạnh tay đập xuống bàn.

“Nói chuyện công việc được chưa?” Cô nghiêm nghị hỏi hấn.

Hấn hơi nhú mồm về ko hài lòng, thu lại 2 bàn tay khoanh trước ngực hấn vô cùng điềm nhiên hỏi.

“Ngoài công việc, ko còn gì khác đề nói sao?” Hấn dùng đôi mắt sáng ngời để nhìn cô, như cố gắng phát hiện bất cứ tia sáng khác thường nào trong đáy mắt của cô.

Minh hơi nghiêng đầu, nhìn gương mặt 100% lưu manh xã hội của hấn, sau đó vô cùng ko kiên nhẫn, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế.

“Giám đốc nếu như ngài ko có thời gian rảnh, vậy tôi xin phép đi trước. Bao giờ có thời gian bàn công việc thì chúng ta hãy gặp lại!” Cô nói vô cùng rõ ràng, kiên định như thể sợ nếu chỉ 1 giây lơ là chính cô sẽ dao động.

“Khoan đã!” Tú Triết lên tiếng ngăn cô lại. Được rồi, em thắng. “Bàn công việc đi!” hấn nhẹ nhàng nhả ra 1 câu.

Minh tức giận trừng mắt liếc hấn 1 cái, mới chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Giám đốc công ty chúng tôi ko thể đảm đương khối lượng công việc lớn như vậy trong từng ấy thời gian!” hoàn toàn ko vòng vo, cô ngẩng cao đầu đối diện với hấn. Muốn lát gỗ sàn lại cũng phải đợi keo khô, muốn sơn tường rồi trang trí cũng phải đợi tường khô. Hai tháng với 3 tầng lầu công ty cô kiểm đầu nhiều nhân công như vậy?

“Nếu như vậy ngay từ đầu đừng nên kí hợp đồng!” hấn thần nhiên vắt chân cầm lấy cốc cà phê mới pha từ từ đưa lên miệng.

“Giám đốc, ban đầu anh ko nói chúng tôi phải sửa lại cả sàn nhà và tường!” Minh nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng giữ chút lịch sự sắp bị bốc hơi của mình.

“Nhưng trong hợp đồng cũng ko nói chỉ cần các người đặt bàn ghế! Hợp đồng ghi rõ ‘sẽ làm cho bên A hài lòng tuyệt đối’, cô đã đọc kỹ hay chưa tiểu thư?” Hấn nói giọng mỉa mai nhìn cô cười vô cùng đắc thắng.

Minh cảm giác nếu ko phải có thịt chống đỡ thì đảm bảo xương ngón tay cô đang đâm xuyên qua xương bàn tay. Lão giám đốc chết tiệt. Mọi người trong công ty nói cảm có sai, ngoài chơi golf ra hấn ta hoàn toàn chẳng giúp được gì cho đời. Đúng là đồ bất lực. Nhưng bây giờ ko phải lúc nói việc bất lực của hấn. Minh thở hắt ra hơi, cố gắng dùng bao nhiêu năm tu dưỡng của mình cầm cự ko nổi điên.

“Nhưng làm ăn thì điều kiện cũng phải hợp lý. Một bản hợp đồng mập mờ như vậy rõ ràng giám đốc đang muốn làm khó chúng tôi!” cô cố gắng nhỏ nhẹ hết sức, nhưng vẫn ko giấu nổi tiếng kèn kẹt của 2 hàm răng đang đua nhau.

Tú Triết thích thú nhìn cô, nghe giọng nói kiên nghị của cô, cùng với đôi mắt lấp lánh sáng kiên cường làm cho hấn bật cười. Mèo con rồi cũng phải trưởng thành, cô ấy đã chín chắn hơn ko còn là 1 con mèo lúc nào cũng giờ vuốt, nhe nanh nữa. Nhưng cùng với thời gian sự kiêu ngạo đồng đánh của cô ấy chỉ có tăng chứ ko hề giảm.

“Thương trường là chiến trường, chỉ nên trách công ty các người ko chịu đọc kỹ hợp đồng!” hấn thần nhiên.

Nếu nói cô ko giận rõ ràng là đang nói dối. Hiện tại cô chỉ hận ko thể lập tức mang bộ gậy đánh golf trong phòng sếp đi bán.

“Vậy xin hỏi giám đốc muốn thế nào mới chịu gia hạn hợp đồng đây?” Minh thở hắt ra 1 tiếng, cố gắng giữ cho giọng nói mình ko chán nản thêm nữa.

“Em thử nói xem?” Hấn cười cợt hỏi lại.

“Giám đốc, xin nói rõ! Phải làm sao ngài mới gia hạn hợp đồng đây?” Cô vô cùng cầu tiến học hỏi, chỉ hận ko thể lập tức phanh thây cái kẻ đang ngồi trước mặt mình.

“Rất đơn giản.” hấn mỉm cười.

“Tự nhiên!” cô lạnh lùng đáp.

“Em.” Hấn nhẹ nhàng thốt ra 1 chữ gương mặt hoàn toàn thân nhiên nhìn cô.

Được rồi. Thà làm người thất học cũng ko làm kẻ thiếu não. Minh tức giận trừng lớn mắt nhìn hấn.

“Xin phép tôi về!” Cô lạnh nhạt đứng dậy khỏi ghế.

“Em ko quan tâm đến hợp đồng sao?” hấn thấy vậy liền gọi giật lại.

“Cũng đã ký rồi còn có thể làm gì?” Minh thờ ơ dừng bước hơi quay đầu lại nhìn hấn.

“Như vậy công ty em chắc chắn sẽ phá sản!” hấn nheo mắt lại nói, trong lòng bắt đầu bất an.

“Phá sản thì phá sản, chỉ là viết đơn xin việc lại thôi mà!” Cô thân nhiên nói.

Hấn hơi nhú mày, ko nghĩ cô sẽ trả lời nhanh như vậy. Con mèo con thực sự đang nổi giận rồi.

Minh lạnh nhạt bước tới cửa, bàn tay cầm lấy nắm đấm cửa xoay 1 cái, đột nhiên từ phía sau 1 giọng nói vang lên.

“Em lấy thái độ này để đi bàn công việc sao? Chỉ như vậy đã bỏ về rồi. Ko có tí thành ý nào cả!” hấn nhàn nhạt nói.

Bàn tay mở cửa của cô dừng lại, cô chậm rãi quay đầu trừng mắt nhìn hấn. Xã hội đen lại muốn giờ trò gì?

“Ngồi xuống!” hấn dùng gương mặt vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

Minh thờ ra 1 tiếng, trong trái tim dao động dữ dội ko biết hấn ta đang nghĩ điều gì. Cô từ từ bước đến, vô cùng cẩn trọng ngồi xuống ghế sofa cạnh hấn.

“Bàn việc đi!” hấn thờ ơ đặt hồ sơ vào trong tay cô, gương mặt ko chút biểu tình.

Được rồi, 1 lúc đùa giỡn, 1 lúc lại nghiêm túc. Thật ra anh bán hàng cấm gì vậy xã hội đen? Minh vô cùng khó hiểu nhìn hấn, vẫn cầm lấy bản hợp đồng mở ra xem.

“Bên cô muốn tăng thời gian hợp đồng?” hấn lạnh nhạt hỏi, bàn tay lật bản sao hợp đồng thờ ơ.

“Phải!” Minh cảm thấy kì lạ với thái độ nghiêm túc của hấn, vừa thấy kì lạ, lại vừa thấy quen thuộc vô cùng. Cô thấy cổ họng mình nghẹn lại, chỉ có thể trân trân nhìn hấn.

“Vậy bên tôi được lợi gì?” hấn nhìn cô lạnh nhạt hỏi.

“Giá thành chúng tôi sẽ giảm xuống cho bên anh!” Nhi nói vô cùng rõ ràng.

Hấn cười khẩy.

“Chỉ có như vậy?”

“Vậy anh nói xem, còn biện pháp nào khác?”

“Người làm ăn ko bao giờ làm việc ko có lời!” Hấn thân nhiên nói, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm chú.

Minh chán nản thờ dài, cứ thế này ko phải là cách.

“Vậy xin giám đốc nói cho tôi ngài cần gì để bồi thường thời gian hợp đồng?”

Tú Triết dùng đôi mắt sắc bén của hấn nhìn chăm chú vào cô. Hấn rất muốn nói chính là cô, nhưng nghĩ tới phản ứng lúc nãy của cô hấn dừng lại. Nói hấn bình tĩnh là đang nói dối, bởi vì hấn hiểu rõ trái tim mình đã loạn nhịp từ lúc cô bước vào phòng, và khi cô đứng lên rồi đi hấn thật sự sợ. Vì thế hấn nhượng bộ. Nếu thứ duy nhất có thể giữ cô lại bên mình chỉ là công việc, vậy thuận theo công việc đi.

“Được rồi. Xem như cũng hết cách, tôi sẽ gia hạn hợp đồng theo yêu cầu của cô!” hấn bất đắc dĩ nói.

Minh ko thể nào tin nổi vào tai mình, bao cảm xúc kì lạ khi hấn nhìn cô lập tức bị cô đá bay ra khỏi địa cầu. Cả gương mặt cô rạng rỡ nở nụ cười sung sướng, hoàn toàn ko tin được cô hỏi lại.

“Thật sự?”

Hấn thỏa mãn nhìn nụ cười của cô, một cái hợp đồng để đổi lấy 1 nụ cười như vậy, cũng đã đủ rồi. Nhưng mà, hấn ko muốn chỉ dừng ở đây.

“Nhưng mà..”

Mặt Minh lập tức xì xuống. Biết ngay mà, xã hội đen chắc chắn ko có chuyện tốt. Làm sao lại có thể tha thứ dễ dàng vậy.

“Tôi cần sự đảm bảo!” hần nhẹ nhàng nói, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn vào cô.

“Đảm bảo?” Nhi nhủ mày.

“Để chắc chắn rằng lợi ích mà cô nói ko phải chỉ nói suông!” hần đậm bạc nói.

“Vây chúng ta viết lại hợp đồng khác!” Cô sốt sắng nói.

“Ko cần! Bây giờ làm thì quá muộn!” hần lơ đãng nhìn đồng hồ. “Cô về soạn lại hợp đồng rồi gửi lại cho tôi!” hần nói.

“Cũng được!” Minh gật đầu đáp ứng. Thoát nợ là được rồi.

“Số điện thoại của cô!”

“Hà?” Minh mở lớn mắt, chớp chớp vài cái vẫn chưa thấy máu lưu thông đến não.

“Cho tôi số của cô! Tôi đã nói tôi cần sự đảm bảo mà. Nếu cô lại chạy như lần trước tôi biết tìm ở đâu?” hần nói thật bình thường, nhưng vết thương trong lòng hần lại nhức nhối như nhắc nhở, hần từng tuyệt vọng đến mức nào.

“Ko cần. ANh có thể liên hệ trực tiếp với sếp tôi. Anh kí hợp đồng với ông ấy còn gì!” Minh nhủ mày cảnh giác nói. KO nên cho. Tuyệt đối ko được đọc địa chỉ cho sói, gương cô bé quảng khăn đỏ còn chưa nhìn thấy sao?

“Nếu vậy khỏi cần làm lại hợp đồng!” hần vô cùng đơn giản làm cho cô ko có lấy 1 tia hy vọng thương lượng.

“Anh.” Minh tức giận cắn môi. Xã hội đen đang giờ thủ đoạn. Cô tự nhủ.

“Một số điện thoại đổi lấy 1 hợp đồng, cô còn chê ít sao?” hần mỉm cười trêu chọc cô.

Vô cùng miễn cưỡng, cô đọc số cho hần. Được rồi, thế nào thì tiền vẫn là thứ quan trọng nhất. Chỉ là số điện thoại thôi cũng ko phải yêu cầu quá đáng. Đúng lúc này, điện thoại của cô reo vang, âm thanh này làm cho Minh sức nhớ 1 việc.

“Alo!” cô chán nản nói.

“Em đang ở đâu hả? Đừng có ý định trốn lần nữa!” Giọng Nguyệt từ đầu dây bên kia xuyên thẳng vào màng nhĩ của cô.

“Chị em đâu có định trốn!” Minh chán nản thờ dãi, tránh sao cho khỏi nặng?

“Lập tức đi đến chỗ hẹn gặp cho chị. Lần

này em còn thử trốn nữa xem, chúng ta cắt đứt quan hệ!” Nguyệt tức giận hạ lệnh.

Minh chán nản buông thông tay, xem ra lần này chị cô nhất định phải làm đến cùng rồi. Cô chán nản nhìn điện thoại 1 hồi lâu, ko hề biết rằng có 1 người đang chăm chú nghe từ đầu đến cuối.

“Tôi phải đi rồi. Hợp đồng chúng ta sẽ ký lại sau!” Cô cầm lấy hợp đồng cho vào túi xách thu dọn định đi đến chỗ hẹn.

Tú Triết lặng lẽ ngồi trên ghế, đôi mắt sáng như điều hâu chăm chú nhìn cô.

“Được rồi! Tôi đợi tin của cô!” hần nói lạnh nhạt.

Minh chỉ gật đầu rồi rất nhanh muốn chuồn khỏi hiện trường. Trong lòng cô thật sự cảm thấy lo lắng, cô ko rõ tại sao mình lại sợ tên xã hội đen kia sẽ biết cuộc hẹn của cô.

Khi bóng người nhỏ bé vừa khuất sau cánh cửa, hần búng tay 1 cái, cửa căn phòng nghỉ phía sau mở ra.

“Đại ca, anh có gì phân phó?” Nam bước đến gần hần hỏi.

“Phải người đi theo cô ấy, tao muốn biết cô ấy đi đâu!” hần vẫn ko rời mắt khỏi cánh cửa mà ra lệnh.

“Dạ!” Nam ngẩn gọn trả lời rồi xoay người bước đi.

Trong phòng làm việc rộng lớn, Nam đập máy sau cuộc gọi quan trọng, Luân lập tức mở miệng.

“Đại ca thật là, chỉ vì 1 số điện thoại mà phải ký 1 hợp đồng tiền tỷ. Ko phải chỉ cần sai người đi điều tra là sẽ có số sao?” hần vừa lật hợp đồng vừa nói.

“Mày còn chưa hiểu tính đại ca sao?” Nam thờ ơ rút 1 điều thuốc ra châm. “Nếu điều tra để có số thì còn gì ý nghĩa!”

“Cô ta dạo này trông thế nào?” Luân tò mò nhướn mày hỏi.

“Có vẻ trưởng thành hơn, nhưng vẫn xinh xắn như trước!” Nam nhớ lại gương mặt cô để trả lời.

“Bao nhiêu năm rồi đại ca còn về tìm cô ấy!” Luân gấp hợp đồng lại ko buồn xem nữa.

“Mày ko nhớ lúc chúng ta rời đi, đại ca như thế nào sao?”

“Phải rồi.” Luân thờ dãi.

“Con mèo nhỏ của đại ca, muốn thoát cũng ko thể thoát được!” Nam lạnh nhạt cười, trong mắt có 1 chút thích thú ít ai thấy.

Trong lúc đó con mèo nhỏ của chúng ta đang vô cùng buồn bã.

“Haizz” tiếng thở dài nào nê phát ra ko thể nào giữ lại. Mèo ta nhìn ngó xung quanh với vẻ chán nản và khó chịu. Mặc cho tiếng nhạc du dương êm dịu và cái không khí thoáng thoang mùi cà phê ấm cúng và dễ chịu, mặc cho ánh nắng của ngày đầu thu vàng mượt mà của chiều Hà Nội nhẹ nhàng chiếu qua tấm kính cửa vẫn không làm cho tâm trạng của mèo ta dễ chịu chút nào. Quay lại nhìn vào người đối diện vẫn đang thao thao bất tuyệt mà mèo ngán ngắt đưa cốc nước lên uống 1 ngụm rồi vờ cười 1 cái làm duyên. Trong đầu chỉ có duy nhất 1 suy nghĩ “làm thế nào để hấn ngấm miệng lại nhỉ?”

Có vẻ như không hề nhận ra sự khó chịu của người đối diện, anh chàng vẫn tiếp tục những chủ đề trên trời dưới biển dường như ko có điểm kết. Thôi thì cứ kệ cho hấn ta tiếp tục, ta cũng có chuyện của ta, mèo ta nghĩ bụng.

Nghĩ cho kĩ thì quán cà phê này cũng khá. Trang trí cũng được, thái độ của nhân viên cũng niềm nở. Trừ việc nhạc giao hưởng làm cô buồn ngủ và 1 gã đọc diễn văn mà ko cần nghĩ tới việc dùng lại nước bọt ra thì mọi thứ đều tuyệt vời. Mèo ta còn đang lơ mơ nhìn ra cửa sổ và cố gắng để giữ cho mình tỉnh táo thì.. Có gì đó đập vào mắt làm cho cô ko thể ko sững sốt. Bàn năng mách bảo phải chuẩn khôì đây bằng mọi cách nhanh nhất có thể, nhưng chân tay cô thì lại hoàn toàn ko nghe lời.

“Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên đi ăn cái gì đó. Anh ko thấy đói sao?” – cố gắng nặn ra 1 nụ cười mếu còn hơn khóc trên gương mặt của mình, mèo ta nghĩ cách tốt nhất để ngăn chặn án mạng xảy ra là ko nên để kẻ đáng thương lại 1 mình. Chưa để cho tên đối diện kịp chờ cho các nơ ron thần kinh của hấn tiếp nhận thông tin từ cái người luôn im lặng từ cách đây 2 tiếng đồng hồ và chỉ thì thoảng nặn ra 1 nụ cười duyên dáng, nay đột nhiên mở miệng thì anh thấy mình đã bị cô kéo đi.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi với vẻ mặt ngờ ngạc trong khi nhìn người con gái mới gặp đang kéo mình ra khỏi quán thật nhanh với vẻ mặt hoảng hốt, khiến cho anh cũng bỗng chốc trở nên gấp gáp theo.

“Tôi đói rồi chúng ta đi ăn gì mau.” Vợ vả háp tấp, trong đầu cô chỉ nghĩ phải thật mau, thật mau trước khi con sói đó kịp xuống xe. Tốt nhất là chạy thật lẹ. Bàn năng cho cô biết chắc chắn sẽ có đại chiến xảy ra nếu cô ko nhanh chân thì khó mà bảo toàn tánh mạng.

Nhưng có vẻ như đã quá trễ. Dù mèo là một con vật nhanh nhẹn, nhưng vẫn chỉ là con thú nuôi trong nhà. Dù có nhanh nhẹn thế nào cũng ko thể bằng kẻ săn mồi thứ thiệt.

“Em đi đâu mà vội thế? Cẩn thận vấp đấy!” một giọng nói trầm trầm ngọt ngào như mê hoặc chặn đứng bước tiến của mèo bé nhỏ.

“Chúng ta thật có duyên, đúng ko?” Hấn thần nhiên nở nụ cười.

Sững sờ và bàng hoàng như con mồi bị dồn vào đường cùng. Cô biết giờ chỉ còn biết cầu trời “Thượng đế xin hãy giúp con!!! TT_____TT”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ràng Buộc

Mình nuốt nước bọt khan nhìn cái người cao lớn đang đứng trước mặt mình. Hấn ta thật sự tìm đến nơi rồi. Cô phải làm sao?

“Người quen của em sao?” gã con trai ko có cái gọi là dây thần kinh cảm giác bên cạnh cô lên tiếng.

Mình tức giận quay sang trừng mắt với hấn. Từ nãy đến giờ nói ko nuốt nước bọt còn chưa đủ sao? Giờ lại tiếp tục nói nữa. Anh muốn chết thì tự đi tìm, chứ đừng kéo tôi vào cùng chứ.

Tú Triết chậm rãi bước đến gần cô, thân nhiên cúi người xuống, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau mang tai.

“Chúng ta chỉ có thể nói là quen biết thôi sao?” hần mỉm cười nói giọng đầy ngụ ý.

Mình trừng mắt nhìn hần. Anh lại còn muốn làm gì đây đại ca? Cô vô cùng cảnh giác nhìn hần như muốn biết trong đôi mắt đầy bồn cọt kia của hần ẩn chứa thứ gì.

“Giám đốc thật tình cò!” Cô lễ độ nói.

Tú Triết cười nhạt. Vạch rõ giới tuyến với hần? Mèo con em lại định giờ vuốt ra với anh?

Mình nhìn gương mặt khinh khỉnh của hần dè chừng. Một tên xã hội đen cười khẩy ko bao giờ là chuyện tốt. Tại sao ư? Theo toàn bộ phim xã hội đen hongkong thì họ chỉ cười khẩy khi họ bắt đầu vác gậy vào đập nhà người ta. Cho nên, muốn ko thiệt mạng tốt nhất là.. CHUỒN.

Đĩ nhiên Tú Triết thừa biết cô đang nghĩ gì trong đầu, cho nên trước khi con mèo nhỏ kịp động chân, thì đã bị túm cổ.

“Khoan.. Anh làm gì? Khoan đã.. Dừng lại!” Mình sợ hãi kêu toáng lên. Điên rồi. Điên thật rồi. Cô bị lôi cổ kéo đi thật????

Lúc này, Mình mới sực nhớ ra 1 việc. “Cái tên kia, anh còn đứng đó làm gì hả? Mau đến cứu tôi!” Chị hai, chị giới thiệu cho em người gì đây? Lúc cần thì ngậy ra như khúc gỗ. Cô còn tưởng cái mồm của hần ta ko bao giờ khép lại được quá 3 giây chứ.

Chàng trai trẻ sau 1 hồi sững sờ cuối cùng cũng tìm lại được tinh thần, hần ta vội vàng đứng chặn trước mặt Tú Triết.

“Anh đưa cô ấy đi đâu? Thả cô ấy xuống!” Hần cố gắng nói thật bình tĩnh, nhưng 2 bàn chân thì lại đang run như cây sậy.

Mình mở mắt nhìn cái gã trước mặt. Hần có biết trông hần thảm hại thế nào ko? So với việc hần phun mưa cả tiếng đồng hồ thì bộ dạng của hần bây giờ còn khiến cô bức mình hơn. Giọng nói run rẩy, chân còn đứng ko vững. Hần có biết bây giờ trông hần thiếu thuyết phục thế nào ko chứ?

Tú Triết ko nói lời nào, chỉ lạnh lùng đảo mắt nhìn hần. Muốn làm đối thủ cạnh tranh của hần, cái tên này hoàn toàn ko đủ tư cách.

Như đọc được ánh mắt đầy khinh thường của hần, Mình thờ dài. Được rồi, muốn khinh thường cứ tiếp tục khinh thường đi, dù sao hần ta với tôi cũng ko thân ko thích.

“Nhóc con, em đi xem mắt loại người gì đây?” Vừa nói hần vừa khinh thường liếc mắt xuống nhìn cặp chân đang run lẩy bẩy của kẻ đối diện.

Mình tức giận chống cằm. “Hồi chúa biết thêm chi tiết đi.”

Hần nhú mày nhìn cô khó hiểu. Cái vẻ mặt bức bối của cô vẫn đáng yêu như vậy. Được rồi, ko cần nói nhiều nữa, đã bắt được rồi thì phải xách về mới được.

Mình thấy hần lại tiếp tục bước đi, cô vội vàng la oai oái trên vai hần. “Khoan, khoan.. Anh đi đâu vậy?”

“Khoan đã.. anh mang cô ấy đi đâu?” Gã con trai lập tức vội vã bước theo.

Tú Triết vẫn thân nhiên bước đi, mặc kệ 1 con mèo đang rên ri kháng nghị trên lưng mình, hần thờ ơ ra dấu, lập tức ko biết từ đâu 2 gã to con liền xuất hiện chặn ngay cái tên đang bám theo họ lại.

“Anh.. anh làm gì người ta vậy?” Mình mở lớn mắt nhìn tên phun mưa bị đánh ko thương tiếc, lo lắng hỏi.

“Sốt ruột?” Tú Triết lạnh lùng nói. “Đánh mạnh nữa cho tao!” hần cao giọng ra lệnh.

Chỉ thấy 2 tên lực sỹ kia ra tay lại càng thêm thảm hơn. Trước là bụp bụp, sau là Bốp bốp. Mình xám xịt nhìn 1 mớ hỗn độn ở phía sau, trong lòng ko khỏi lo lắng cho số phận của chính mình. Mặt tối của xã hội, mặt tối của xã hội. Bây giờ mà chạy có phải đã muộn rồi ko?

Mình ngồi thừ người nhìn cốc nước cam ở trước mặt, cái dung dịch màu vàng tươi ấy trong mắt cô đang dần chuyển đỏ như máu. Bình tĩnh, bình tĩnh. Xã hội đen thường thích đập cốc làm hung khí, cho nên tốt nhất là ko cho hần tiếp cận với cái cốc. Mình vội vàng cầm lấy cốc nước cam trên bàn, tránh xa tầm với của xã hội đen.

Tú Triết nhìn gương mặt đầy canh chừng của cô, hần ko hài lòng nhưong mày, vô cùng thờ ơ nói lạnh lùng “Uống đi!”

Mình tròn mắt nhìn hần, lại vô cùng cảnh giác nhìn cốc nước cam trong tay. “Có độc?”

Tú Triết lần này thì chịu hết nổi. Hần tức giận giật mạnh chiếc cốc cô đang cầm, tu 1 hơi hết sạch cốc nước, rồi mạnh tay đập xuống mặt bàn.

Mình ngồi co rúm 1 chỗ, nghe tiếng chát chúa của chiếc cốc mà nhắm chặt mắt lại. Quả nhiên chiêu đầu tiên là đập cốc.

Tú Triết nhìn gương mặt sợ hãi của Mình rất ko hài lòng. Anh lại ko phải là cọt, cô ấy sợ cái gì chứ?

Sát khí, sát khí. Minh rùng mình lên lút nhìn vào gương mặt càng lúc càng xám xịt của hấn. Nếu có thể chạy trốn dĩ nhiên cô ko ngồi đây, nhưng mà.. Nhìn 2 gã môn thần đứng ở cửa, cô mới tưởng tượng chạy đã là chuyện ko thể. Chẳng nhẽ cô thực sự bỏ mạng ở trong này?

“Gã đó là ai?”

Trong khi cô còn đang bận suy nghĩ mình sẽ chết như thế nào thì một giọng nói sắc lẹm như dao đâm vào thủy não của cô. Chắc chắn sẽ bị đâm chết. Minh nuốt nước bọt khó khăn.

“Ko biết!” Cô thật sự ko còn nhớ nổi tên gã đó là gì nữa rồi.

“Hả?” Tú Triết nheo mắt lại nhìn cô ngờ vực.

Minh thờ dãi “Tôi ko biết!”. Làm sao cô nhớ nổi tên của 1 kẻ nói nhiều như vậy? Vốn cô đâu có nghe hấn nói cái gì đâu.

“Ko quen biết mà lại đi café?” Hấn nheo mắt lại nói giọng mỉa mai.

Minh chỉ có thể lắc đầu thờ dãi. Có chứa mới biết cô ko muốn đi gặp gỡ như thế nào. Nhưng nếu ko đi về nhà cô sẽ bị hầm như nấu canh. Cho nên việc có mặt điểm danh là điều cô có muốn trốn cũng ko được. Nếu có thể, hấn tưởng cô chấp nhận ngồi đó cả tiếng chỉ để hứng mưa chịu gió sao? Nhưng mà..

“Anh hỏi mấy chuyện này làm gì?” Đây mới là trọng điểm. Hấn muốn biết làm gì chứ?

Tú Triết im lặng trừng mắt nhìn cô. Lại còn dám hỏi vặn lại hấn.

“Là người quen chị gái tôi!” Minh cúi đầu nhỏ giọng nói. Đừng có trùng. Đừng có trùng. Xã hội đen mà trùng mắt, tức là muốn giết người. Cứu mạng.

“Chị gái cô?” Hấn nheo mắt lại vô cùng nguy hiểm nhìn cô.

Minh cúi đầu, trong thâm tâm chỉ suy nghĩ duy nhất 1 việc, làm cách nào để thoát khỏi cái nơi chết tiệt này mới được.

“Đừng bao giờ suy nghĩ!” Giọng nói của hấn lạnh đến dưới âm độ làm cho Minh rùng mình.

Cô quay đầu chăm chú nhìn hấn. Nhưng hấn lại vô cùng thần nhiên vắt chéo 2 tay nhìn cô. Minh nuốt nước bọt. Được rồi, cô công nhận là hấn ta vô cùng nguy hiểm. Cho nên đến chết cũng phải trốn khỏi đây.

“Tôi đã nói đừng bao giờ suy nghĩ. Có nghĩa là.. Cô ko có cửa trốn thoát đâu!” Hấn lạnh nhạt giữ chặt lấy càm cô, ép buộc cô phải đối diện với hấn.

Minh cảm thấy miệng mình khô khốc. Trời ạ. Đây vào xã hội đen rồi mẹ ơi!

“Ngoan ngoãn nghe lời!” Giọng nói của Tú Triết trầm ấm đầy trọng lượng, làm cho con mèo nhỏ chỉ biết run rẩy than thầm, sao mình lại chậm chân quá.

“Đại ca, có gì từ từ nói!” Minh cười trừ. Ông nội bao nhiêu năm vẫn ko đổi được cái tính du côn. Giám đốc gì hấn?

“Được. Vậy chúng ta từ từ nói!” Hấn mỉm cười gian xảo, đôi mắt như trêu ghẹo nhìn cô.

Được rồi. Thừa nhận 1 chút, cái tên này vẫn là tay anh chị như ngày nào. Vừa mới gặp hấn đã lại bắt giữ người trái phép rồi. Hấn có nghĩ đây ko phải là biên giới hay ko? Đây là giữa lòng Hà Nội nha. Tại sao cô lại phải sợ hấn?

“Anh muốn nói chuyện gì?” Minh lấy bình tĩnh hỏi. Tuy cứng miệng nhưng trong lòng cô đang run rẩy. Lạy trời cho con sống được đến mai. Sau lần trốn thoát trở về cô hiểu rất rõ, thì ra cớ tích có thật. Và cô mới từ truyện cớ tích trở về.

Tú Triết hơi nghiêng người, đôi mắt sắc bén nhìn cô như muốn đe dọa. “Nói xem vì lý do gì em lại có thể ngồi với người quen của chị em!”

“Chuyện đó cũng đâu liên quan tới anh!” Minh ngờ vực nói. Tại sao hấn lại phải xoáy vào vấn đề này? Nghĩ kĩ lại thì.. rất kì lạ. Và nhất là tại sao cô lại phải sợ hấn?

Tú Triết dừng lại, đôi mắt trở nên sắc lẹm tựa 1 tảng băng trôi, hấn hàm hè nhìn cô, tĩnh lặng như 1 ngọn núi. Mèo ta lập tức có dự cảm ko tốt. Im lặng ko bao giờ tốt cả.

Cố gắng kéo khóe miệng lên tươi cười, cô cảm thấy trán mình đang toát mồ hôi lạnh. Tại sao cô lại có thể gặp lại cái tên xã hội đen này nhỉ? Cô bắt đầu cảm thấy mặt trái của xã hội rồi đây.

“Thật ra thì vì chị gái tôi lo lắng tôi ko thể lấy được chồng!” Miễn cưỡng nói ra. Được rồi. Dù sao thì tốt hơn là bị giết chết chỉ vì ương bướng. Cô còn muốn sống lâu nha.

“Ko lấy được chồng?” Tú Triết nheo mắt lại đánh giá cô 1 lượt. Tại sao hấn ko cảm giác cô là gái ế nhỉ?

“Biết làm sao được! Người già thì thường lo xa mà!” Minh nhún vai trả lời.

“Tại sao phải lo xa?” Hân vẫn cảm thấy nghi ngờ.

“Tôi cũng ko rõ!” Minh thành thật trả lời. Được rồi, nhìn cô cũng ko phải dạng người làm cho người khác tránh xa, nhưng cô lại là người tránh xa người khác. Cho nên dĩ nhiên hân ko thể hiểu lý do cô ế rồi. “Có lẽ tại tôi chưa từng có bạn trai!”

Hân dừng lại, đôi mắt sắc bén trong 1 thoáng hiện lên 1 tia sáng mong manh rồi vụt tắt trong tíc tắc. Hân trầm lặng ngồi trên ghế, lưng hơi dựa sâu hơn vào lòng ghế.

“Được rồi! Hoi xong rồi chứ?” Minh nhú mồm nhìn hân. Đến giờ cô vẫn ko hiểu lý do hân bắt cô đến đây. Lẽ nào..

“Chuyện gì?” Nhìn thấy cô đột nhiên cảnh giác hân lạnh nhạt hỏi.

“Ko phải.. anh vẫn còn buồn người đấy chứ?” Minh rất cảnh giác nhìn hân. Phòng ở sang trọng, bảo an gác cổng. Nó làm cô nhớ lại 1 tòa nhà nào đó rồi đấy. Trời ơi, công an cảnh sát làm gì hà trời? Giữa lòng thành phố có 1 ổ tội phạm này!

Tú Triết hơi nhăn mặt, vẻ ko hài lòng. “Chúng tôi là người buôn bán có uy tín. Hàng đã bán rồi ko bao giờ bán lại lần nữa!”

Minh trừng mắt nhìn hân. Lạy trời. Buôn bán người còn có uy tín nữa sao? Lại còn nói cao ngạo như vậy. Đại ca, anh có biết mình đang phạm pháp ko vậy? Hôn nữa nếu theo lời anh tôi ở đây làm gì? Đàm đạo về tình hình kinh tế thế giới chắc?

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, hân mỉm cười. Hàng đã mua rồi thì phải thuộc về người mua. Đã bán rồi miễn trả lại.

Mà khoan đã. Minh chợt nghĩ ra điều gì, cô trừng mắt nhìn hân. “Hàng đã bán là sao?” Cô còn chưa được mang đi đâu giá mà.

Hân chỉ im lặng mỉm cười, trong con mắt

sắc lạnh kia có vài ánh sáng bạc chờ mong. Tú Triết cảm thấy, dường như cuộc sống vui vẻ của hân sắp trở lại rồi.

Minh nuốt nước bọt khan 1 tiếng, có lẽ cô nên viện cớ nào đó chuẩn khỏi đây. Bởi vì khi hân ta cười như muốn ăn tươi nuốt sống cô như vậy, chứng tỏ hân thực sự đang đói bụng. Mà cô thì còn lâu mới muốn làm bữa ăn cho hân.

“Tôi nghĩ.. cũng muộn rồi. Ko quấy rầy anh nữa!” Cố gắng méo miệng cười, ăn nói rất nhã nhặn.

“Tôi đưa em về!” Hân nói.

“Ko.. Ko cần đâu!” Cô lập tức từ chối. Cho anh đưa về? Tôi có điên đâu.

“Tại sao?” Hân ko hài lòng hỏi.

“Vây rất phiền toái!” Minh thuận miệng trả lời. Sau 2 giây buột miệng, cô lập tức đã thấy viễn cảnh đen tối của bản thân mình. Thế này cô sẽ chết không toàn thây.

“Em nói tôi phiền toái?” Hân nheo mắt lại, gương mặt cứng như đá trở nên lạnh lẽo đến tỏa khói.

“Ý.. ý tôi là.. sự làm phiền đến anh. Nên tôi tự đi được.” Tiêu. Chạy! Nhất định phải chạy.

“Ko phiền! Làm sao có thể phiền được.” Bởi vì em là món hàng của tôi cơ mà.

“Ko cần. Tuyệt đối ko cần!” Cô lập tức cự tuyệt. Đừng đùa. Cho anh biết nhà tôi, ko phải tôi tự mình kí vào giấy ghi nợ với xã hội đen sao? Tôi đâu có ngu.

“Em ko thể từ chối! Hoặc để tôi đưa về, hoặc em phải ở lại đây.” Hân lạnh lùng nói, sau đó cầm lấy tay cô kéo đi.

Minh chỉ còn biết khóc ra nước mắt đi theo hân. Trời ạ. Ông đang chơi tôi sao? Đột nhiên lại xuất hiện 1 tên xã hội đen làm gì?

“Thế nào? Thế nào rồi?” Quỳnh hứng thú hỏi.

“Cái gì thế nào?” Minh chán nản thờ dãi. Hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất trong năm. Xem mắt cùng 1 ngày, bị lừa cùng 1 ngày, và nhất là.. gặp lại tên đó vào cùng 1 ngày.

“Lại còn giả vờ. Cậu quen anh chàng giám đốc sao?” Quỳnh hứng thú hỏi. Đây là điều cả công ty đang thắc mắc.

Minh chợt dạ, cô hít sâu 1 hơi. Quen biết. Nếu có thể coi là quen biết thì.. chắc là quen nhau từ kiếp trước rồi. “Ko hề!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thật không?” Quỳnh nhướn mày nghi hoặc. Tin mới là lạ.

“Mà cậu hỏi làm gì?” Minh bức dọc hỏi lại. Việc cô thấy hối hận nhất từ trước đến nay, chính là quen biết cái tên xã hội đen ấy.

“Ai bảo 2 người liếc mắt đưa tình, không khí mờ ám làm chi!” Quỳnh trêu ghẹo.

“Hà?” Minh cảm thấy mi mắt giật giật. Liếc mắt đưa tình? Không khí mờ ám? Bây giờ cô mới biết, thì ra giết người cũng được coi là 1 hành động yêu thương.

“Khai thật mau!” Quỳnh rất nghiêm túc hỏi.

“Có gì để mà khai?” Minh thờ ơ trả lời. Đó là điều cô không muốn nhớ nhất, làm ơn đừng khai quật lên có được không?

“Hai người thật sự ko quen?” Quỳnh thấy vẻ thờ ơ của Minh liền nghi ngờ hỏi.

“Đĩ nhiên!” Minh thân nhiên đáp. Nếu không quen thì thật tốt.

“Nói vậy là...” Mắt Quỳnh đột nhiên sáng rực.

“Hừm?” Minh lơ đãng hỏi.

“Vừa gặp đã yêu?” Quỳnh hào hứng nói.

Minh buồn bực rất muốn đập máy. “Chuyển chủ đề đi.” Mấy đề tài mơ mộng này ko hợp với kẻ vừa từ địa ngục đi lên như cô chút nào.

“Làm gì mà giọng khó chịu vậy. Minh thấy hấn ta rất được đó chứ. Không đẹp trai, nhưng rất men.” Quỳnh bĩu môi. Thật là kén chọn.

“Được rồi. Nếu cậu thích vậy, hay là tấn công đi!” Minh vô cùng buồn bực. Phải rồi, tên đó rất men. Ngay cả khi hấn đập người ta xuống từ tầng 2 cũng ko buồn chớp mắt lấy 1 cái mà.

“Này, này. Nói thế là có ý gì. Chồng tớ vẫn còn đang ở đây nhé!” Quỳnh lập tức cự lại.

“Oh!” Minh thờ ơ đáp. Tình thương mến thương.

“Này này. Tại sao cậu lại không có hứng thú với đàn ông hả? Ngay cả vị giám đốc hôm nay cậu cũng không hứng thú. Có phải bệnh rồi không?” Quỳnh nghi hoặc hỏi. Từ ngày Minh đi làm ngay cả khi đi học cũng không thấy có người yêu. Kì lạ.

Minh im lặng. Trong óc chợt lướt qua vài hình ảnh ko nên xuất hiện, trái tim cô lại nặng nề hơn vài phần. Bất giác, cô thờ dài. Không phải cô không có hứng thú, chỉ là trái tim cô không chịu nghe lời. Những người đó không làm cho cô cảm thấy hứng thú, vậy thì cô nên làm gì?

“Được rồi. Được rồi. Cho qua. Vậy chuyện xem mắt thế nào? Hôm nay cậu đi chứ!” Thấy Minh im lặng thật lâu, Quỳnh vội vã đổi đề tài.

“Cậu không thể tin nổi đâu. Cái tên chị mình giới thiệu..” Minh đang định kể lể về trận mưa dài lê thê hôm nay, thì đột nhiên cô nhớ ra gì đó. Miệng cô lập tức há hốc..

“Sao sao? Hấn ta thế nào?” Quỳnh hứng thú hỏi.

“Minh đang nghĩ liệu hấn có còn sống ko?” Minh hoang mang tự hỏi. Cô bị bắt đi nên hoàn toàn quên mất cái tên ở sở điện nước ấy. Lúc ấy hấn bị đánh rất thê thảm.

“Cậu đang nói gì vậy?” Quỳnh kinh ngạc hỏi. Không phải bệnh tái phát chứ?

“Thôi! Có gì mai chúng ta nói chuyện sau. Minh đập máy đã!” Cô lo lắng đập máy. Cô nên gọi điện thoại cho ai để hỏi nhl. Phải rồi, gọi cho tên đó. Nhưng mà.. cô đâu biết số của hấn.

Đúng lúc đang cố gắng vắt óc ra để nhớ lại xem cái tên đó có vô tình phun ra số điện thoại hay bất cứ hình thức liên lạc nào ko, nhưng điều duy nhất cô nhớ được là “Chào cô.” Và tiếp theo là, cái đèn trên trần nhà có cả thảy 12 cái bóng đèn, thì cô hoàn toàn không nhớ hấn nói gì.

Giữa lúc còn đang cố nhớ lại hoàn cảnh lãng mạn đó, thì điện thoại của cô 1 lần nữa lại reo lên. Là Nguyệt. Minh cảm thấy chột dạ, bàn tay ướt đầm mồ hôi. Trái tim cô giật bắn trong lồng ngực. Xem ra có chôn cũng không thoát rồi. Minh thờ dài, lười nhác nhác máy.

“Alo!”

“Con nhóc kia. Em đang làm cái trò gì thế hả?” Giọng Nguyệt cao chót vót đâm thủng qua tai cô.

“Chị...” Minh chán nản thờ dài. Quả nhiên cái tên phun nước ấy đã gọi điện.

“Con ranh này, có người yêu cũng không nói với chị. Làm chị lo sốt vó. Còn bắt em đi xem mắt nữa! Thật là...” Nguyệt rất không cam tâm nói.

“Dạ?” Minh ngờ vực hỏi lại. Khoan khoan.. Không phải gọi tới để mắng cô phá hỏng buổi xem mắt ư? Giờ là đang tuyên dương thành tích à?

“Còn giả vờ. Chị nghe tên đó nói rồi, xem ra là một người rất đàn ông phải không?” Nguyệt hứng thú hỏi.

“Chị...” Minh chán nản muốn phủ nhận, nhưng lập tức bị bà chị đánh gãy.

“Không cần phải phủ nhận. Sự thật đã bị phơi bày rồi. Em có phải là em gái chị không thể? Tìm được người yêu cũng giống kỹ như vậy. Hôm nay đánh hấn ta cũng không sao. Nhưng cũng nên nói trước cho chị để chị đến xem với chứ!” Nguyệt vô cùng thần nhiên.

“Xem?” Minh buồn bực lặp lại. Không phải đó là người chị giới thiệu sao? Lại còn là cấp dưới của anh rể nữa. Người ta bị đánh còn bảo chị để chị đi xem. Aizz...

“Chứ sao? Ít nhất cũng biết gã nào có thể làm em động lòng!” Nguyệt thích thú nói. Đây là tin tốt nhất trong suốt 8 năm nay.

“Em không có!” Minh buồn bực phản bác, lại nghe trái tim mình thỉnh thoảng trong ngực.

“Còn xấu hổ gì chứ cái con này. Nghe nói hấn ta còn bế em rồi đi!” Nguyệt cười gian xảo.

“Không phải như chị nghĩ đâu!” Minh day day thái dương. Chị không biết gã đó là ai đâu.

“Lại còn cố giấu gì nữa. Chị không cần biết. Hôm nào em phải dẫn hấn về cho chị xem đó!” Nguyệt vui vẻ nói, hoàn toàn không bận tâm đến gã xem mặt với cô.

“Em đã nói không phải mà!” Minh buồn bực.

“Được rồi. Được rồi. Thì không phải người yêu. Nhưng chị vẫn muốn gặp!” Nguyệt nói.

“Chị...” Minh thật muốn gào tướng lên, chị muốn gặp xã hội đen để thuê đòi nợ hả? Nhưng cô lại phải kiềm chế. Thở hắt ra 1 cái, cố gắng bình tĩnh nói “Cái người hôm nay sao rồi?”

“Hấn ta hả? Không có gì nghiêm trọng. Chỉ cần nằm viện 1 tháng là ổn cả thôi!” Nguyệt cười xòa, vô cùng thần nhiên nói.

“HẢ?” Vậy mà nói ổn hả? Cô bắt đầu đau đầu rồi.

“Em an tâm. Anh rể em cho cậu ta nghỉ ngơi hấn 2 tháng. Không lo. Không lo!” Nguyệt cười như hoa. Vấn đề quan trọng bây giờ là cái người hôm nay bế em gái cô đi cơ. Mới nghe kể cũng đủ thấy là 1 người rất phong độ, lại quyết đoán. Bảo sao em gái cô lại không vừa mắt với ai hết. Thì ra là có sẵn đối tượng.

“Chị thật sự cho là ổn?” Minh buồn chán hỏi.

“Con trai mà, ăn vài miếng đòn không chết nổi đâu. Hấn ta vẫn còn nói chuyện được mà!” Nguyệt cười như không có chuyện gì xảy ra. Em gái cô mới quan trọng, những thứ khác chỉ là chuyện râu ria.

“Hy vọng vậy!” Minh thở dài.

Nghe tiếng thở dài của cô, Nguyệt cảm thấy chua xót. Cảnh tượng của tám năm trước như hiện ra mòm mọt trước mặt cô. Hôm ấy, cô lại chán nản đi uống rượu. Cô thật sự hối hận khi nghe lời những người đàn ông đó. Gã cho người giàu có? Đã bao nhiêu tháng trời qua, tại sao em gái cô vẫn không có tin tức. Cô thật sự hối hận. Hối hận mình quá chủ quan. Cứ nghĩ rằng như vậy là tốt. Cho tới khi cô nhận được điện thoại của cảnh sát, cô chạy như bay tới đó. Minh ngồi trên ghế, trên người mặc 1 bộ đồ trắng đơn giản, gương mặt trắng bệch, ánh mắt không có tiêu cự. Minh ngồi trên băng ghế ấy, thờ ơ với mọi chuyện như thể nó đang ở 1 thế giới khác. Một thế giới nào đó mà không ai có thể chạm vào. Cũng từ ngày đó nó bắt đầu trở nên cứng cỏi hơn, không bận tâm tới mọi việc như trước, nhưng cô vẫn cảm thấy ngoài sự nhạy cảm thường nhật còn có thêm 1 chút thờ ơ chưa từng xuất hiện. Nghe nói bọn họ là tổ chức tâm người, lại nghe nói tên cầm đầu chạy trốn còn kéo theo em gái cô, nhưng nó may mắn thoát được. Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không thể hỏi. Chỉ có thể hối hận ôm chặt nó trong lòng. Từ đó, cô vẫn luôn cảm thấy thật có lỗi với Minh. Hình như có 1 nỗi đau vô hình nào đó mà nó không bao giờ nói ra được thành lời.

“Minh!” Nguyệt khẽ gọi.

“Dạ?” Minh lơ đãng trả lời.

“Chị rất yêu em!” Nguyệt dịu dàng nói.

Minh sửng sốt trong giây lát, gương mặt nở 1 nụ cười ấm áp. “Em biết!”

“Chị sẽ bảo vệ em!” Nguyệt lại nói rất dịu dàng, mặc dù dường như vẫn luôn là Minh bảo vệ cô.

“Vâng!” Minh mỉm cười. Chị gái cô luôn là người yêu thương cô nhất trên đời. Cô đã về nhà rồi. Không cần phải lo lắng nữa. Không ai có thể làm gì cô được. Cho nên cô đang rất an toàn.

Nhảm rồi! Cô thực sự không an toàn.. Không an toàn 1 chút nào. Minh buồn bực liếc xéo người đàn ông bên cạnh.

“Em không cần phải liếc trộm đâu. Muốn ngắm cứ ngắm trực tiếp đi!” Giọng nói trầm ấm của hắn mang theo một chút trêu ghẹo.

Minh nghiêng rặng, trừng mắt nhìn hắn, bàn tay cô siết chặt chỉ muốn đâm thẳng vào mặt hắn.

Tú Triết dịu dàng mỉm cười với cô. Ngay cả lúc tức giận cũng dễ thương như vậy. Con mèo của anh thật sự rất dễ thương.

“Anh muốn gì đây?” Minh tức giận hỏi.

“Chẳng nhẽ em không biết?” Hắn thản nhiên hỏi lại.

“Trả giá gấp

3? Anh định giờ trò gì đây hả?” Minh tức giận gào lên.

“Giận dữ sẽ có hại cho sức khỏe.” Hắn tốt bụng khuyên giải.

“Liên quan gì tới anh!” Minh trừng mắt. Tại sao càng ngày hắn lại càng mặt dày hơn nữa.

“Sao lại không liên quan. Nếu em bệnh, ai sẽ thiết kế cho anh đây?” Hắn mỉm cười cúi xuống gần gương mặt cô.

“Ở công ty ai cũng có thể thiết kế!” Minh cứng rắn đối diện với hắn.

“Nhưng không ai hiểu rõ anh bằng em!” Hắn thích thú cười, chóp mũi đã chạm vào mũi cô.

Minh im lặng, đôi mắt to tròn tức giận nhìn hắn. Tại sao hắn có thể thản nhiên như vậy? Khó nhất là, cười cười cười.. từ lúc nào anh thích cười như vậy?

“Ai nói tôi hiểu rõ anh?” Minh gằn giọng. Ai hiểu nổi tên đại ca xã hội đen như anh?

“Thật sao?” Tú Triết nheo mắt lại, bàn tay lao tới vòng qua eo cô, kéo cô sát lại người hắn. “Vậy theo em bây giờ anh đang muốn làm gì?”

Minh tròn mắt nhìn hắn. Cái tên khó nhằn này. Nếu cô nói hắn muốn làm gì hắn sẽ được thể nói cô hiểu hắn, còn nếu cô nói không biết, hắn sẽ làm cho cô xem. Khốn kiếp.

“Giám đốc, làm ơn tự trọng!” Minh nghiêng rặng nói.

“Anh có chỗ nào không tự trọng?” Tú Triết lại tiếp tục trêu chọc.

“Nếu anh còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ lại tìm cách trốn thoát cho anh xem!” Cô rất nghiêm túc nói, đôi mắt to lạnh đi vài phần, trái tim lại rộn ràng trong lồng ngực. Cảm giác vòng tay của hắn run nhẹ, làm cho cô cảm thấy hoảng hốt.

“Em nghĩ anh sẽ để em trốn thoát sao?” Gương mặt hắn cũng lạnh đi vài phần, đôi mắt sắc bén nhìn cô cảnh cáo.

“Không phải trước đây anh cũng nói như vậy sao?” Minh cao ngạo hỏi lại.

Tú Triết cảm thấy lồng ngực thắt chặt. Cái đêm mùa đông năm đó, dưới dòng sông bạc ấy người con gái gầy yếu này tựa như 1 tinh linh vừa từ thiên đường rơi xuống địa ngục, nhưng cảnh đẹp ấy lại là nỗi ám ảnh lớn nhất đối với hắn. Cũng là nỗi đau nhiều năm nay hắn không thể quên, càng là động lực khiến hắn muốn mình trở nên mạnh hơn. Làm cho hắn muốn trở thành quyền lực đủ để có thể danh chính ngôn thuận ở lại bên cô.

“Trước đây khác. Bây giờ khác. Em có tin, tôi có thể tìm được em dù em chạy tới đâu hay không?” Hắn lạnh nhạt cười, trái tim lại róm máu.

“Vậy thì chúng ta phải thử xem sao!” Minh nhếch mép đầy khiêu khích.

“Em muốn thách thức tôi?” Hắn tức giận trừng mắt nhìn cô. Tại sao cô ấy cứ luôn muốn đối chọi với hắn như vậy? Không thể ngoan ngoãn nghe lời sao? Có thứ gì cô muốn mà hắn lại không thể cho cô?

“Không phải là thách thức. Tôi chỉ đang nói sự thật.” Nếu anh còn tiếp tục như vậy, tôi nhất định sẽ chạy trốn. Đôi mắt cô sáng ngời, nhưng trong lòng lại hỗn loạn. Cô không phải là 1 món hàng. Cô có tự do của cô.

“Em đừng quên, em là món hàng của tôi. Có muốn chạy. Nằm mơ đi!” Hắn gầm lên. Hắn ghét suy nghĩ của cô, càng ghét hơn nữa sự cao ngạo của cô, lại càng ghét hơn nữa chính là lòng của hắn. Nhớ cô, thương cô, ngay cả khi cô luôn chống đối với hắn, thì hắn cũng chỉ biết sợ hãi và đau lòng, chứ không phải tức giận.

“Tôi đã nói tôi không phải món hàng của ai hết!” Minh cũng gất lên với hắn. Trái tim cô lại vừa nhói đau.

Giữa lúc 2 người còn đang giằng co, thì thang máy đột nhiên “Ding” 1 tiếng giòn tan. Minh giật mình tay hắn, bước chân thoăn thoắt bước ra ngoài. Tú Triết vội vàng chạy theo cô. Người mà hắn yêu, rất đáng sợ.

“Cuối cùng anh thích một căn hộ thể nào đây?” Minh buồn bực bám theo hắn.

“Vậy em thích căn hộ thế nào?” Vừa mở cửa xe, hấn vừa hỏi lại.

“Lại nữa! Đây là nhà anh được không?” Minh chán nản nói với hấn. Cái tên xã hội đen này thật thiếu quyết đoán.

“Nhưng anh muốn nghe ý kiến chuyên gia!” Hấn thân nhiên cười.

Minh ngán ngẩm không muốn đưa ra ý kiến. Họ đã đi xem 6 căn hộ rồi. Mà hấn vẫn không ưng ý cái nào. Thật đúng là muốn bệnh. Cô chưa từng nghĩ hấn lại khó tính như vậy.

“Được rồi. Đến thử căn hộ này xem!” Hấn mỉm cười nói với cô.

“Đã biết!” Cô chán nản chống tay lên cửa sổ, vu vơ nhìn ra ngoài.

Chung cư K, tầng 36..

“Woah!” Minh ngơ ngẩn nhìn không gian trước mắt. Một dãy cửa sổ cao trong suốt nhìn xuống thành phố, cảm giác ánh nắng trải dài trên sàn gỗ tạo nên 1 màu sắc tinh khiết như pha lê. Cô thật thích dãy cửa sổ này. Thậm trí bên trong góc quẹo còn có 1 chiếc giường lười xây sát bên khung cửa. Quả nhiên là nhà cho người giàu.

“Thích chứ?” Hấn nhìn về mặt thích thú của cô, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

“Oh!” Cô gạt đầu, tò mò đi tham quan xung quanh.

“Vậy quyết định căn này đi!” Hấn dứt khoát.

“Hả?” Minh tròn mắt nhìn hấn. Nhanh như vậy đã quyết định?

“Em cũng nói là thích mà!” Hấn thân nhiên.

“Nhưng mà đây là nhà anh mà!” Cô nhúu mày nói.

“Anh chắc chắn cũng thích!” Hấn cười dịu dàng nhìn cô.

Minh hồ nghi nhìn hấn. Cái thái độ gì đây.

“Chọn được nhà rồi. Giờ đi xem đồ dùng đúng không?” Hấn hỏi lại.

“Ngay bây giờ?” Minh nghi hoặc hỏi.

“Có gì không được?” Hấn nhướn mày.

“Không có gì! Đi thôi!” Minh buồn bực nói.

Siêu thị nội thất D.

“Anh thích màu nào?” Minh quay sang nhìn hấn.

“Vậy em thích màu nào?” Hấn lại hỏi lại.

“Tôi thích thì có liên quan gì?” Minh nhúu mày nhìn hấn. Công việc là công việc, cho nên cô vẫn phải kiếm tiền. Dù sao cũng là tiền của hấn.

“Sao lại không liên quan. Em là nhà thiết kế cơ mà!” Hấn thân nhiên nói.

“Nhưng đó là nhà anh.” Minh buồn chán nói. Nhà thiết kế cũng nên nghe yêu cầu của khách hàng chứ. Làm gì có kẻ nào đưa ra giá gấp 3 mà lại không có 1 yêu cầu nào hết.

“Bây giờ thôi!” Hấn thân nhiên cười.

“Hả?” Minh nhăn mặt nhìn hấn. Hấn vừa nói cái gì?

“Xin hỏi quý khách cần gì?” Một giọng nói dễ nghe vang lên. Một cô nhân viên lễ độ hỏi 2 vị khách hàng.

“Chúng tôi muốn mua đồ dùng gia đình!” Hấn liền trả lời.

“Xin hỏi có yêu cầu gì đặc biệt không ạ?” Cô gái lại lễ phép hỏi.

“Không có. Chỉ cần thoải mái là được.” Hấn trả lời.

“Là căn hộ 1 người hay là?” Cô gái lại hỏi, đôi mắt nhìn lướt qua Minh.

Minh nhú mào, rất không hài lòng với ánh mắt của cô ta. Này này. Nhìn vậy là sao? Tôi chỉ là người thiết kế thôi nhè.

“Là căn hộ 2 người!” Hấn liền đáp.

Giờ là Minh há hốc, quay mặt nhìn hấn. 2 người? Chuyện gì đây?

“Tôi chuẩn bị cưới vợ!” Thấy ánh mắt của cô hấn liền giải đáp.

Xoàng..

Minh đột nhiên nghe thấy tiếng đồ vỡ, kèm theo 1 vài lời mắng nhiếc ở gần đó. Một cô nhân viên vô tình làm rơi 1 bình hoa thủy tinh đang bị quản lý la mắng. Minh thần thờ thờ ra 1 tiếng, tay xoa xoa ngực trái. Thì ra không phải tiếng vỡ từ đây.

“Còn làm gì đó?” Hấn quay người thấy cô vẫn đứng chôn chân tại chỗ, liền với tay kéo cô đi cùng.

Minh vẫn đang trong trạng thái thần thờ liền bị hấn kéo đi. Cô ngơ ngác nhìn bàn tay của hấn. Tay hấn vẫn cứng như vậy, vẫn đầy chai thô ráp, nhưng vẫn ấm áp lạ thường. Đột nhiên cô buồn.

Cô nhân viên bắt đầu giới thiệu 1 lượt những bộ sofa cho 2 người họ. Lần nào hấn cũng quay sang thăm dò ý kiến của cô. Minh suy nghĩ 1 hồi rồi chỉ 1 bộ sofa đen gần đó.

“Cái này thì sao?” Khi mới nhìn bộ sofa này không biết tại sao cô liền nghĩ tới hấn. Một con người lạnh lùng, ngồi trên bộ sofa này, chắc chắn rất bắt mắt.

“Được!” Hấn không suy nghĩ liền gật đầu. Rồi thuận tay kéo cô ngồi thử xuống ghế.

“Rất thoải mái!” Hấn ngồi trên ghế tán thưởng.

Minh lại ngơ ngác nhìn bàn tay đang nắm lấy cô của hấn. Bất giác cảm thấy bối rối. Giữa lúc cô còn đang ngây ngẩn, đột nhiên 1 trọng lượng giáng xuống vai cô, kéo cô lại với hiện thực.

“Em thấy sao?” Gối đầu lên vai cô hấn thần nhiên hỏi.

“Cũng không tồi!” Cô bối rối đáp.

Hấn nhìn cô, rồi thần nhiên ngồi dậy, sau đó rất tự nhiên nằm dài trên ghế, đầu gối lên đùi cô, chân gác lên thành ghế rất thành thạo.

“Đúng là rất dễ chịu!” Hấn thần nhiên.

Minh kinh ngạc nhìn con người đang gối trên đùi mình. Lại ngây ngốc nhìn cô nhân viên đang đứng đó.

Cô gái tùm tùm cười nhìn cô, rất thông minh lễ phép cáo lui khỏi hiện trường, làm cho Minh chỉ biết há hốc miệng khóc không ra nước mắt. Làm ơn đừng bỏ đi. Cô không thể ở lại 1 mình với sói già được.

Nhìn vẻ mặt thương tâm của cô, hấn trở nên trầm lắng. Ở cạnh hấn khiến cô khó chịu như vậy sao? Gương mặt cũng khó coi đến thế. Hấn với tay ra, chạm vào gò má mềm mại của cô. Đôi mắt trở nên thâm trầm hơn bao giờ hết, làm cho người ta khó dò thấy đáy.

“Chuyện.. chuyện gì?” Minh bối rối hỏi hấn. Đột nhiên cô cảm thấy khó chấp nhận mọi việc.

“Chỗ nào không khỏe?” Hấn ân cần hỏi.

“Không có gì!” Minh thờ ơ đáp. Gương mặt lại trở nên lạnh lẽo.

Tử Triết im lặng nhìn gương mặt ngang bướng của cô. Nếu như cô ấy có thể ngoan ngoãn 1 chút, biết sợ 1 chút. Có lẽ hấn sẽ không phải lo lắng nhiều như vậy.

“Hôm nay chúng ta ngừng ở đây!” Hấn ngồi dậy, đôi mắt liếc sang nhìn cô.

“Không phải muốn chọn cho xong sao?” Minh nghi ngờ hỏi hấn.

“Mai chúng ta tiếp tục!” Hấn thờ ơ đáp.

“Tôi muốn làm cho xong!” Minh ngang ngạnh nói.

“Tôi cũng không gia hạn cho em. Em gấp làm gì?”

“Làm xong việc sớm thì lúc đó chúng ta không cần gặp nhau nữa!” Minh trả lời. Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu.

Tú Triết sững sờ nhìn cô. Lại nữa. Cứ 1 lần lại 1 lần làm cho mọi sự kiên nhẫn của hắn dần bị ăn mòn. Cô ấy ngoài việc chạy trốn ra không thể nghĩ ra được điều gì nữa hay sao?

“Em đừng có mơ!” Hắn tức giận nói.

Minh chỉ im lặng, chăm chú nhìn vào đôi mắt sắc bén của hắn. Rồi sẽ có 1 ngày chúng ta sẽ rời xa nhau. Tám năm trước như vậy, tám năm sau cũng vậy. Chỉ khác lý do mà thôi.

“Minh cậu xem chỗ này nên đặt chậu hoa hay bể cá thì đẹp?” Quỳnh đẩy 1 bản vẽ sang hỏi ý kiến cô.

1 phút.. 2 phút trôi qua..

Quỳnh ngơ vức đứng lên nhòm sang nhà hàng xóm. Chỉ thấy con bạn thân đang ngồi ngẩn ra trên ghế, đôi mắt nhìn xa xăm phía phòng giám đốc. Quỳnh tò mò rón cổ nhìn theo, chỉ thấy vị giám đốc tài cao đang ngồi vận động trong phòng.

“Đừng bảo cậu bắt đầu xao xuyến với giám đốc nhé!” Quỳnh thờ ơ nói.

Minh giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mê, nhìn ngay thấy con bạn thân đang nhòm hướng phòng giám đốc, lại nhìn hiện trường bản thân mình cũng đang nhìn mà hoang mang không biết làm gì.

“Cậu đừng làm mình sợ!” Cô kinh hãi nhìn con bạn thân.

“Phải rồi. Nếu thật sự có chuyện đó, mình mới là người sợ!” Quỳnh đồng tình với Minh.

Minh thở dài. Từ hôm qua đến giờ tâm trạng cô thật sự không tốt. Đầu óc không thể tập trung được, chỉ quanh quẩn chuyện hắn sắp cưới vợ. Tám năm rồi, cô không nghĩ hắn vẫn còn ảnh hưởng tới cô nhiều đến thế.

hể tập trung được, chỉ quanh quẩn chuyện hắn sắp cưới vợ. Tám năm rồi, cô không nghĩ hắn vẫn còn ảnh hưởng tới cô nhiều đến thế.

“Này. Hôm nay làm sao vậy? Tâm trạng như treo trên cành cây!” Quỳnh nói.

“Uhm. Đầu óc không thể tập trung nổi. Thật khó chịu.” Minh chán nản thừa nhận.

“Cãi nhau với chàng sao?” Quỳnh nhướn mày gian xảo.

“Chàng nào?” Minh nhú mày không hài lòng.

“Còn có thể là ai, ông giám đốc chứ ài!” Quỳnh cười gian xảo.

Lần này Minh chỉ im lặng, không dám phản bác cũng không thể thừa nhận. Hiện tại tâm trạng của cô rất rối. Chỉ vì 1 câu nói làm cho cô cảm thấy trống rỗng.

“Xem ra vấn đề nghiêm trọng nha!” Thấy cô ngồi im Quỳnh cũng hết cười nổi. “Nói đi, có chuyện gì?”

“Không có gì đâu!” Minh cười trừ cho qua chuyện. Việc này không ai có thể giúp được hết.

“Rõ ràng là có chuyện mà. Sao thế? Cậu vẫn còn chê người ta?” Quỳnh quan tâm hỏi.

“Minh chê ài?” Minh chớp chớp mắt không hiểu con bạn đang nói gì.

“Thì cái tên giám đốc đó. Hắn rõ ràng thích cậu ra mặt mà. Bỏ ra 1 số tiền lớn như vậy chỉ yêu cầu cậu làm thiết kế riêng.” Quỳnh thật sự khâm phục cái tên giám đốc đó.

“Cậu nhầm rồi! Anh ta không thích mình!” Với anh ta, mình chỉ là 1 món hàng thôi. Minh cười mỉa mai.

“Lại còn nói không. Minh thấy cậu cũng đâu có ghét hắn ta đâu. Mà hắn lại thích cậu như vậy. Chi bằng..”

“Cậu đừng nghĩ bậy. Hắn ta không thích mình đâu. Tình cảm của mình và tình cảm của hắn khác nhau.” Phải. Rất khác. Cho nên, không thể có kết quả.

Quỳnh nhìn Minh trầm ngâm như vậy, cũng không biết phải nói thêm lời nào. Dù sao quyết định cũng là do Minh thôi. Nhưng tại sao cô cứ cảm thấy giữa 2 người họ có điều gì đó rất lạ, mà hình như chỉ có họ mới hiểu mà thôi. Hơn nữa, sao Minh cứ phải phủ nhận dứt khoát như vậy, trong khi cô cảm thấy người đó khi nhìn Minh ánh mắt ấy giống như là bị mê hoặc. Hay phải nói là yêu say đắm. Chẳng nhẽ Minh không phát hiện ra sao?

Minh thần thờ ngồi trên ghế. Trong tâm trạng lẩn trốn của mình cố gắng tìm được thoát ra. Nhưng trái tim của cô lại 1 lần nữa không nghe lời.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Một giọng nói trầm ấm vang lên kéo cô về với hiện thực.

Mình nhìn cốc nhựa đặt trên bàn nghỉ ngơi.

“Sữa dâu!” Hấn mỉm cười đưa chiếc cốc cho cô, bản thân hấn thân nhiên dựa vào bàn.

“Cám ơn!” Minh đỡ lấy chiếc cốc, lơ đãng trả lời.

Tú Triết nhìn vẻ ngoan ngoãn của cô, trong lòng dấy lên cảm giác bất an. Tại sao cô ta lại ngoan ngoãn không phản kháng. Rất kì lạ.

“Làm sao vậy? Người không được khỏe sao?” Hấn lo lắng hỏi bàn tay vô thức vươn ra chạm vào má cô.

Mình hơi ngẩng đầu nhìn vào gương mặt góc cạnh đối diện. Hấn ta vẫn như vậy, trước đây cũng như vậy. Đôi khi cô tự hỏi những việc hấn làm có ý nghĩa gì? Đôi khi hấn rất tốt, nhưng trong thâm tâm hấn cô chỉ mãi mãi là 1 món hàng không hơn không kém. Cho nên cô không được kì vọng. Cúi đầu xuống, nhìn dung dịch trong cốc, cô nhỏ tiếng.

“Không có gì!”

“Cái gì không có gì? Rõ ràng có chuyện!” Hấn không hài lòng nâng gương mặt của cô lên đối diện với hấn.

“Tôi không sao!” Minh cố gắng bình thường trả lời. “Tôi đã phác thảo xong thiết kế. Chỉ cần chọn thêm vài đồ gia dụng nữa là xong. Có lẽ chỉ mất vài ngày. Còn việc sắp xếp tôi sẽ để lại bản vẽ cho thợ tới làm.”

Tú Triết nghe cô nói 1 lèo, đôi mắt nâu nheo lại khó dò. “Ý em là sao?”

“Công việc của tôi đã xong! Phần còn lại sẽ có người xử lý!” Minh thân nhiên đáp.

“Ý em là không cần phải gặp nhau nữa đúng không?” Hấn gầm lên.

Cả văn phòng đột nhiên im bật. Quỳnh vội vàng ngồi xuống ghế không dám hó hé câu nào. Khi vị giám đốc này tức giận thật đáng sợ. Còn may công ty của cô có thần tài bảo vệ. Nếu không thì.. Quỳnh liếc mắt về phía phòng giám đốc, thấy ông ta đang lồm cồm bò dậy từ dưới đất, gương mặt sợ hãi nhìn xung quanh.

Mình nhìn văn phòng ai nấy đều sợ hãi, bối rối. Cô trừng mắt nhìn hấn ta cảnh cáo, tức giận cô đứng phắt dậy kéo hấn ra ngoài.

“Này này, 2 người họ rõ ràng có quan hệ!” Khi 2 người vừa khuất bóng căn phòng làm việc lập tức rôm rả tiếng bàn tán.

“Mới nhìn thôi đã thấy không bình thường rồi!”

“Tình nhân cãi nhau thôi không cần phải lo lắng!”

“Này Quỳnh, 2 người họ quen nhau được bao lâu rồi!” Một người quay sang hỏi Quỳnh.

“Làm sao em biết!” Quỳnh nhún vai.

Trong khi đó, bên ngoài hành lang, đang có 2 con người trừng mắt nhìn nhau như 2 con thú chuẩn bị lao vào trận chiến.

“Anh làm trò gì thế hả? Tại sao lại gào lên trong văn phòng?” Minh hậm hực hỏi.

“Tại sao tôi không thể gào lên khi đang tức giận?” Hấn đáp trả.

“Anh có biết nhờ anh mà giờ mọi người đều hiểu làm chúng ta có quan hệ hay không?” Minh rất buồn phiền với hấn.

“Chúng ta rõ ràng là có quan hệ, có gì là hiểu làm?”

“Anh điên rồi! Ai thèm có quan hệ với anh?”

Tú Triết gần như đã tới giới hạn của mình, hấn vươn bàn tay thô ráp ra, nhấc chiếc cằm bé nhỏ của cô lên, ép buộc cô ghé sát lại mặt hấn.

“Em quên nhanh vậy sao? Lần đầu tiên trong phòng tắm, khi đó..”

“Im miệng!” Minh tức giận gào lên, cả gương mặt đã đỏ bừng. Tên khốn này, còn dám nhắc lại?

“Tôi không im” Hấn ngang ngược nói.

“Khốn nạn!” Minh tức giận nghiêng răng nhìn hấn.

“Câu này em đã nói rất nhiều lần, tôi quen rồi. Nhưng em đừng quên em là của tôi!” Hấn nói từng chữ, bàn tay lại siết chặt cằm cô hơn.

“Ai là của anh? ANH đừng có mơ! Tôi không thuộc về ai hết!” Minh tức giận gào lên.

“Em mới đang mơ. Em có biết hay không? Ở thái lan với tất cả những gì chúng ta làm thì em đã là vợ tôi rồi. Muốn cắt đứt quan hệ? Đừng mơ ngủ!” Giọng hắn trở nên lạnh lẽo, đôi mắt sắc đến buốt lạnh.

“Nhưng đây là Việt Nam. Tôi vẫn đang là người độc thân và tôi không có bất kì quan hệ nào với anh hết!” Minh trừng mắt nhìn hắn, cứng rắn đối đáp.

“Không có quan hệ gì với tôi hết?” Hắn đột nhiên cười lạnh, đôi mắt sắc sáng lên như dao. “Em chắc không?”

“Ý anh là gì?” Nụ cười của hắn làm cho cô cảm thấy sợ hãi, giác quan thứ sáu của cô reo vang cảnh cáo. Nguy hiểm. Minh thật sự sợ hãi, muốn thoát khỏi bàn tay rắn chắc của hắn, nhưng cô chỉ vừa giãy cánh tay còn lại của hắn đã vòng qua eo cô, giữ chặt cô lại.

“Vậy đáng tiếc phải chia buồn với em. Bởi vì em chính xác thuộc quyền sở hữu của tôi!” Hắn lạnh nhạt.

“Không bao giờ!” Minh tức giận gào lên, bàn tay cố gỡ tay hắn ra.

“Em nhớ tôi từng nói với em hàng đã bán sẽ không bán lại đúng không?” Hắn tiếp tục cười, giọng nói trầm ồm lạnh dưới 0 độ.

“Vậy thì sao? Liên quan gì đến tôi! Anh có uy tín như vậy mà lại làm trò này à?” Minh tức giận gào lên.

“Cái này đâu ảnh hưởng tới uy tín.” Hắn lơ đãng đáp.

“Tôi đã thoát được khỏi anh. Hơn nữa cũng chưa bị anh bán. Vậy anh có quyền gì bắt tôi lại?”

“Em chắc mình chưa bị bán chứ?” Hắn ghé sát vào tai cô, khóe môi cong lên hời hợt.

Minh sửng sốt tại chỗ. Không phải vì cảm giác nóng bỏng từ tai truyền tới, mà bởi vì giọng nói rét lạnh của hắn. “Ý anh là..”

“Tôi đã bán em rồi!” Hắn nhẹ giọng nói.

Minh hoang mang nhìn hắn, lại thấy hắn cười đến gian xảo. Không lẽ nào?

“Cho nên em đừng mong có thể chạy trốn được khỏi tôi!” Hắn mỉm cười, rất dịu dàng thốt ra những lời làm người khác ghê sợ.

Minh kinh hoàng nhìn hắn. Cô cảm thấy lo sợ, hai chân mềm nhũn. Tại sao? Tại sao dù cho cô đã chạy trốn, nhưng rồi hắn vẫn có thể tìm thấy cô. Giống như luôn có 1 sợi dây vô hình kéo cô lại. Mỗi ràng buộc này, phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ôm Chặt Hơn Và Yêu Nhiều Hơn

Minh chán nản thờ dài lần thứ n. Cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây? Cô cảm thấy truyện cổ tích đúng là kinh dị. Mà những lời hắn ta nói giống như 1 lời nguyền ám ảnh cô không dứt. Hắn ta thực sự mang tới 1 tờ hóa đơn, mà khi cô nhìn vào không thể không há hốc. Không phải cô kinh ngạc vì họ buồn người, mà kinh ngạc vì.. Không ngờ mình lại giá trị như vậy.

“Lại thờ dài?” Quỳnh nhủ mày nhìn cô. Dạo này Minh cứ luôn chán nản, cả người thì uể oải, cứ 10 giây lại thờ dài 1 lần làm cô nghe cũng sốt ruột.

“Cậu có vấn đề gì khó nghĩ nói ra xem nào!” Quỳnh rất nghiêm túc hỏi.

Minh xoay mặt ra nhìn con bạn thân, đôi mắt thờ ơ lãnh đạm, miệng muốn nói, rồi lại thôi. “Cậu muốn giúp cũng không nổi!” Cô lại thờ dài.

“Cậu làm ơn đừng thờ dài được không? Minh sốt ruột muốn chết!” Quỳnh tức giận trừng cô.

“Nhưng ngoài thờ dài mình biết làm gì?” Minh chán nản kêu trời.

“Có chuyện gì nghiêm trọng như vậy?” Quỳnh kinh hãi nhìn cô. Chưa bao giờ thấy cô có vẻ tuyệt vọng như vậy.

“Không phải là chị cậu lại bắt đi xem mắt chứ?” Như đột nhiên nghĩ ra cái gì, Quỳnh lại tiếp. “Không phải. Kể cả có xem mắt cũng không đến mức muốn chết như vậy! Thật ra là chuyện gì?”

“Cậu không muốn biết đâu!” Minh chán nản nằm dài xuống bàn, thờ dài thườn thọt.

“Ai bảo mình không muốn biết? Mình rất muốn biết là khác!” Quỳnh khẳng định. “Hay là.. đừng bảo chị cậu ép gả cho ai nhé!” Cô tròn mắt nhìn Minh.

Minh ngóc đầu dậy, gương mặt lơ đãng thêu thào trần trối vài lời. “Nếu như vậy đã tốt!”

“Hả? Như thế mà còn tốt?” Quỳnh kinh hãi nhìn nó. Chết rồi! Thế này chứng tỏ truyện vô cùng nghiêm trọng rồi.

“Nói thật đi! Có chuyện gì? Cậu nói sớm may ra còn giúp được.. Hay là.. cậu mắc bệnh hiểm nghèo? Ung thư máu? U não? Hay hờ tâm thất?” Quỳnh ngồi xồm trước bàn của cô, ghé mắt nhìn cô đang gục trên bàn.

Minh thờ ơ mở đôi mắt, nhìn cái người ở đối diện mình. “Cậu xem quá nhiều phim Hàn rồi đấy!”

“Này này. Cậu không biết tí lệ ung thư đang tăng à? Cái này không phải do phim ảnh.” Quỳnh nói đương nhiên.

Minh mệt mỏi nhắm mắt lại, xem như đồng ý. Hiện tại chỉ mới nghĩ những lời nói của hấn đã đủ làm cô đau đầu rồi. Nhưng cô lại càng đau đầu hơn khi nhìn những chứng từ sổ sách chứng tỏ hấn đã mua cô. Bây giờ cô mới hiểu, tại sao dù có là phi pháp bọn họ cũng vẫn buôn bán người. Nhưng mà cô nên làm gì.. Không. Sai rồi. Không phải cô nên làm gì. Bởi vì những giấy tờ đó là phạm pháp. Nếu đưa ra trước pháp luật, cô sẽ là người được hưởng lợi, và được bảo vệ. Vậy tại sao cô lại phải sợ hấn chứ?

Nghĩ tới đây, Minh lập tức bật người dậy. Đúng rồi. Cô không phải đang ở trong nhà giam của hấn, cô bây giờ đang ở giữa thủ đô. Cô không phải sợ bất cứ lời đe dọa nào của hấn.

“Cậu làm sao vậy?” Quỳnh lo lắng đưa tay lên sờ trán con bạn thân. Vừa rồi còn như chết trôi giờ lại anh dũng quả cảm “vùng lên”. Phát sốt rồi sao?

“Sao mình lại ngốc như vậy?” Đôi mắt cô sáng ngời, miệng vô thức lẩm bầm

“Cậu nói gì?”

“Sao mình lại phải sợ hấn chứ?” Minh nheo mắt lại, rất bất bình với chính mình.

“Hả?” Quỳnh ngờ ngẩn cả người nhìn cô.

“Không có gì. Cậu đói chưa? Chúng ta đi ăn cơm!” Minh vội vã xua tay, làm sao cô có thể nói được chuyện trước đây của 2 người với Quỳnh chứ. Ngay cả với chị gái cô cũng không thể mở miệng nữa là..

“Không phải cậu nói hôm nay anh chị cậu về nhà làm cơm sao?” Cô kinh ngạc hỏi lại con bạn.

“Chết! Mình quên bếng mất!” Minh khựng lại. Làm sao cô có thể quên hôm nay là ngày họp gia đình hàng tháng.

“Mình biết ngay mà!” Quỳnh thờ dãi. “Chị cậu vừa gọi điện thoại!”

“Biết rồi. Mình về ngay! Hẹn cậu hôm khác vậy!” Minh ái ngại nói.

Quỳnh chỉ gật đầu cười. Khi thấy cô đã khuất bóng trong thang máy mới thu bàn tay đang vẫy lại, đôi mắt trở nên mơ hồ. Minh chắc chắn có chuyện muốn giấu. Điều này làm cô cảm giác buồn bã. Từ rất lâu rồi nó luôn có 1 khoảng cách vô hình nào đó với cô. Tuy rằng nó đối với cô rất tốt, 2 người như chị em, nhưng dường như có 1 điều gì đó Minh luôn che giấu mà cô không thể chạm vào được. Một điều mà chỉ mình nó biết là gì.

Minh hốt hải chạy về nhà, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Không biết bà chị gái của cô có nổi giận hay không. Lại nói tới họp gia đình, tâm trạng vừa mới phấn chấn của cô lại xẹp xuống y như bị xì hơi. Họp gia đình là gì? Nghĩa là gia đình tụ họp lại 1 chỗ, ăn uống nói chuyện. Địa điểm ở đâu? Dĩ nhiên là nhà cô. Chủ đề chính là gì? Dĩ nhiên sẽ là...

“Minh!” Một giọng nam dịu dàng kéo cô lại với thực tế.

Minh hơi ngẩng đầu, phát hiện 1 người đang ông đang tay xách nách mang rất nhiều thứ đứng ngoài cửa, cô vội vàng chạy lại, gương mặt tươi cười như hoa, một tay đỡ lấy đồng túi trên tay người đàn ông.

“Anh rể!”

“Vừa đi làm về!” Người đàn ông dịu dàng cười với cô, bàn tay lại không buông đồng túi trên tay ra.

Minh hơi nhử mày nhìn ông anh rể của cô, giống như 1 cô em gái ngoan ngoãn đang giận dỗi. Cô kéo mạnh túi hơn. Nhưng bàn tay của người đàn ông kia vẫn không chịu buông ra. Cô lại kéo 1 lần nữa, nhưng vẫn không ăn thua. Chỉ thấy anh vẫn nhìn cô cười dịu dàng, nhưng tay lại không chịu di chuyển.

Minh bấu môi, khoanh 2 tay trước ngực, gương mặt rất không hài lòng với người đối diện. Nhìn người đàn ông đối diện, đó là 1 người đàn ông cao chừng 1m7 hơn 1 chút, dáng người hơi mập 1 chút, gương mặt bầu bĩnh, tuy không đẹp trai nhưng có chút phúc hậu dịu dàng. Mặc dù tuổi đã ngoài 40 nhưng vẫn làm người ta thấy gần gũi.

Anh cười nhẹ nhìn cô em vợ của anh. Vợ anh rất yêu thương cô, vì cô là người thân duy nhất còn tồn tại của vợ hấn. Cho nên dĩ nhiên, vợ anh yêu cô 1,

anh cũng không thể yêu ít hơn 1. “Anh có thể mang được!”

“Em lại không phải vợ anh. Đầu cần phải tỏ ra lịch sự với em?” Cô không đồng ý, lại giật chiếc túi, gương mặt phụng phịu rất khó chịu.

“Được rồi! Anh mang được! Không cần em giúp đâu!” Vừa nói anh vừa dịu dàng xoa đầu cô. Em vợ anh rất dễ thương, chỉ mỗi tội đến giờ vẫn chưa có người yêu, làm cho bà vợ của anh đau đầu. Mỗi lần họp gia đình đều mang việc này ra họp bàn. Ý muốn là nhắc cô sớm có người yêu, nhắc anh có ai độc thân thì giới thiệu cho cô. Anh cũng muốn lắm nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thể tìm được người ưng ý cô. Anh nghĩ không phải cô khó tính, bởi vì anh cũng không thể hình dung, phải là 1 người như thế nào mới có thể xứng với cô?

Bị anh xoa đầu, Minh hơi sững lại. Đôi mắt to tròn lơ đãng nhìn gương mặt dịu dàng của anh. Cô đột nhiên cảm thấy ấm áp giống như trước đây bố cô vẫn thường xoa đầu cô. Minh ngáy ngốc mỉm cười. Chị thật hạnh phúc.

“Được rồi! Mau vào nhà, không thì chị em lại phải đợi lâu!” Anh xoay người, giơ tay ra cho cô khoác.

Minh rất tự nhiên khoác tay anh rề, 2 anh em vui vẻ vào nhà.

“Hai người là nhân tình sao?” Nguyệt lạnh mặt chống hông nói.

“Bà xã, em ghen sao?” Anh rề vui vẻ chạy tới yêu chiều vợ.

“Em đâu rảnh như vậy. Em chỉ đang hy vọng thôi!” Nguyệt lườm Minh 1 cái răn dạy.

“Em hy vọng anh có nhân tình!” Anh rề nghiêm mặt, véo má chị 1 cái.

“Không phải anh. Ý em là hy vọng nó kiếm được ai đó. Nó làm nhân tình cũng được!” Cô trách móc nhìn cô em 1 cái.

Minh chỉ có thể cười khổ. Chị gái lại giương vuốt rồi. Dĩ nhiên chủ đề của những lần họp gia đình vẫn luôn là.. tại sao em không có người yêu? Bây giờ thì lại còn khuyến khích cô đi làm tình nhân cũng được. Chị có phải chị em hay không? Có ai lại muốn em mình đi làm vợ bé người ta không chứ.

“Em.. mau đứng lại!” Thấy cô chạy trốn, Nguyệt lạnh giọng nói. Lại như vậy. Ở nhà cô, kẻ gièm pha nhất chính là nó. Chỉ cần thấy mùi nguy hiểm, là y như rằng sẽ không thấy nó vì nó đã chạy trốn mất rồi.

“Chị, em cần vào nhà vệ sinh!” Minh cười gượng gạo, nhìn vào gương mặt xinh xắn của chị gái mình.

“Đi chậm 1 chút cũng không làm em viêm thận!” Nguyệt rất lạnh lùng.

“Em rất mắc!” Minh nài nỉ.

“Cứ tự nhiên. Chị sẽ dọn!” Cô lạnh lùng không cho em cô đường thoát.

Minh biết mình cùng đường rồi, nên đành ngậm ngùi cúi đầu. Xong rồi. Lần này có chạy không thoát.

“Em muốn như thế nào đây?” Nguyệt nghiêm túc nhìn cô em gái của mình. Đã hai mấy tuổi đầu vẫn không có 1 mảnh tình vắt vai khiến cho cô thật sốt ruột. Trước đây cô chưa lập gia đình, nó muốn làm gì cô còn có thể bảo vệ nó. Nhưng bây giờ, cô đã lập gia đình, 2 chị em không ở chung. Cô đâu thể chăm sóc nó suốt ngày. Cho nên nó nhất định phải có 1 người ở cạnh cô mới an tâm.

“Được rồi!” Nguyệt thờ dãi, nhắm 2 mắt lại dưỡng thần, rồi mới mở đôi mắt đẹp để ra nhìn cô. “Con gái cũng không sao. Em mau dẫn về đi!”

“Hả?” Minh kinh ngạc nhìn chị cô.

“Chị nói yêu con gái cũng không sao. Giờ không thiếu đám cưới đồng tính. Chị không sao hết, nên em mau dẫn về nhà đi!” Nguyệt nói gương mặt rất nghiêm túc, trong mắt lại có chút đau lòng. Khi cô cưới chồng rồi dọn đi, cô rất muốn mang Minh đi, nhưng nó nhất định không chịu. Nó nói muốn ở 1 mình. Làm cho cô cảm thấy đau xót là, ước muốn lấy được 1 người giàu có để 2 chị em có thể sống sung sướng hơn, nhưng hình như nó đã quên mất. Từ 8 năm trước, khi nó trở lại, có điều gì đó nó không nói với cô. Lời khai của nó khi ấy, cô vẫn nhớ rất rõ. Nó nói nó không biết gì cả, và nó không bị ép buộc phải bán mình hay thấy bất cứ ai bán người hết. Còn đám người đó khi thấy cảnh sát chạy trốn vì họ là dân vượt biên. Mọi lời nói của nó chỉ đơn giản như vậy. Bởi vì mọi cô gái đều trả lời không biết hay bị ép buộc, nên hồ sơ vụ án bị khép lại, không có bất cứ cuộc truy lùng hay điều tra nào mở thêm nữa. Tuy nó không nói với cô, nhưng cô hiểu nó đang bảo vệ 1 ai đó. Nó không nói, cô lại không dám hỏi. Cứ như vậy kéo dài suốt 8 năm. Thời gian đầu cô nghĩ nó bị bóng ma tâm lý, nên không muốn yêu đương, mới cho nó rất nhiều thời gian. Nhưng 1 năm, rồi lại 1 năm trôi qua, nó vẫn không hề thay đổi làm cho cô lo lắng.

“Em không đồng tính!” Minh nhú mày này nói.

“Vậy tại sao em không hứng thú với con trai?” Nguyệt rất nghiêm túc hỏi. Chưa bao giờ thấy nó dẫn ai đó, hay thân thiết với nam.

“Ai nói em không hứng thú.” Cô kháng nghị. Nhưng rất nhanh gương mặt cô trở nên đông cứng. Vừa có 1 bóng người xoẹt qua trong trí nhớ của cô.

Nhìn gương mặt cô ngây ngẩn, Nguyệt có chút k

inh ngạc. “Chẳng nhẽ, em có người thích rồi?”

Minh hơi chột dạ nhìn chị gái xinh đẹp của mình, trái tim cô thất lại 1 nhịp. Cô rất sợ mỗi khi ai đó nhắc tới người đó. Dù chỉ là 1 lời bóng gió, cũng đủ làm trái tim cô loạn nhịp.

“Không phải cái anh chàng xuất hiện hôm xem mắt chứ?” Nguyệt tươi cười như hoa, đôi mắt sáng lấp lánh.

Anh rề cô ở 1 bên nghe 2 chị em nói chuyện, cũng bắt đầu cảm thấy tò mò về người mà cô thích, bởi vì anh rất muốn biết người thế nào mới hợp với cô. Nói thật ra là, mỗi lần họp gia đình đều là cuộc chiến của 2 chị em họ, 1 người chị thì cố ép em đi xem mắt, 1 người em thì viện đủ cớ, nhẹ thì đi vệ sinh, nặng thì thả nhập viện 1 tháng còn hơn phải đi xem mắt. Rất thú vị!

Minh trầm ngâm nhìn chị gái mình, gương mặt xinh đẹp như hoa tươi cười làm cô lại nhớ những người con gái cô gặp ở đó, nhớ tới Mi với gương mặt của 1 thiên thần, và người đó. Trong đáy mắt xoẹt qua 1 tia âm ảm, nhưng rất nhanh bị sự linh hoạt của cô che lấp không còn tung tích.

“Chị đừng nghĩ bậy anh ta chỉ là đối tác với công ty em!” Cô mỉm cười nói.

“Đối tác? Đối tác mà lại nổi con ghen giữa đường?” Nguyệt quyết tâm đào bới.

“Đó không phải ghen!” Minh liền phủ nhận, trong lòng hơi nhói 1 chút, nhưng cô lại mặc kệ cảm giác đau tức ấy. Rất kiên định nhìn chị gái của cô.

Nguyệt hơi nhũn mảy. Em phủ nhận cho chị, hay cho chính mình vậy? Cô không hài lòng với thái độ chối đây đẩy của em gái mình, nhưng cô lại không biết phải làm sao với Minh, nhìn ánh mắt sáng ngời của em cô, cô lại lùi bước.

“Được rồi. Không nói nữa. Mau ăn cơm!” Nguyệt xoay người đi vào bếp dọn cơm.

Minh kinh ngạc nhìn theo chị gái của mình, cảm thấy không quen lắm. Mọi lần, người chạy trốn đều là cô, lần này lại là chị gái buông tha trước. Cô hơi ngẩn người, chỉ thấy bóng dáng xinh đẹp kia quay lại nói với cô.

“Em còn định ngồi đó?” Nguyệt hơi trừng mắt, giọng nói lại rất dịu dàng. Haizz. Ai bảo cô chỉ có mình nó là em gái, không chiều nó, chẳng nhẽ lại làm nó đau lòng nữa sao?

Minh khẽ cười, vui vẻ đứng bật dậy khỏi ghế. “Ăn cơm thôi!”

“Cái con nhỏ này!” Nguyệt liếc cô 1 cái, rồi xoay người vào bếp. Trên môi không giấu nổi nụ cười. Em gái cô không có ai bên cạnh cũng được, miễn nó vui vẻ là được rồi.

1h30' sáng.

Tiếng chuông đồng hồ vẫn đều đều “tích tak” như bao buổi đêm khác. Trong căn phòng ngủ nhỏ hẹp trên chiếc giường đơn, một người con gái đang ngon giấc nồng. Gương mặt ngây ngô như 1 đứa trẻ hoàn toàn không biết rằng, từ ngoài ban công có 1 bóng đen vừa bước vào.

Minh rúc đầu vào gối, hàng lông mi khép lại che đi con mắt to tròn thông minh thường ngày nhưng lại khiến cô càng thêm yêu kiều. Bờ môi mọng trong bóng đêm giống như 1 bông hoa lặng lẽ nở trên nền da trắng mịn như tuyết mùa đông, làm cho bóng đen vừa bước vào phải ngừng lại.

Bóng đen chậm rãi bước tới gần giường, im lặng nhìn con người đang ngủ trên giường, lại đưa mắt nhìn cửa ban công không đóng, hần lắc đầu.

Cô vẫn hoàn toàn không biết rằng, vừa có người đột nhập vào nhà mình, vẫn rất thoải mái nằm ngủ ngon lành. Nhưng 1 trận gió đêm không an phận từ bên ngoài thổi vào, làm cho Minh hơi nhũn mảy, theo bản năng cô rúc sâu hơn vào trong chăn, lông mày hơi nhăn lại.

Hần tức giận nghiêng răng nhìn cô, rồi xoay người ra đóng cửa. “Ồ một mình mà còn mở cửa sổ ban công. Em thật sự không biết sợ là gì chắc?”

Sau khi đóng cửa sổ xong, hắn tức giận xoay người lại ngồi xuống bên cạnh giường. Nhìn gương mặt vô tội của cô hắn thật muốn cho cô 1 trận. Cô ta không biết mở cửa khi ngủ khác gì mời sói vào nhà, hơn nữa hắn đã ở đây 1 lúc lâu rồi, cô ta còn chưa chịu dậy. Cô ta là mèo hay là heo mà ngủ như chết vậy. Tú Triết tức giận nhìn gương mặt đang mơ màng kia, trong lòng lửa giận lại được châm ngòi thêm 1 can xăng dục vọng, làm cho hắn lại càng nóng nảy. Bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt của cô, cảm giác mềm mại mát lạnh từ làn da cô truyền qua lòng bàn tay khô ráp của hắn, làm cho lòng ngực hắn cũng mềm ra. Đôi mắt sắc bén mọi ngày trở nên nhu hòa, bờ môi của cô, gò má mềm mại của cô, hàng lông mi đen thẳng của cô. Hắn hơi thờ dãi.

“Nhóc con, tám năm không có anh, em sống tốt lắm sao?” Hắn nhẹ giọng nói. Trái tim hắn lại thất lại, trong đôi mắt sắc xảo lại nghĩ tới đêm đông lạnh lẽo đó. Hắn nhớ rất nhớ bóng dáng gầy yếu của cô trong dòng nước lạnh, nhớ ánh trăng đáp bạc lên con sông lạnh lẽo kia, bóng người đơn bạc giữa bóng đêm và dòng nước của cô, lúc ấy cô như 1 nàng tiên rơi xuống thế gian, vừa ảo mộng, lại vừa đơn độc, làm cho hắn không thể chạm tới. Cô ấy không biết, hắn rất sợ đúng không? Hắn mãi mãi lo sợ điều đó xảy ra, sợ hãi cô gằm trong gang tấc, nhưng lại xa mãi ngàn mây.

Minh hơi nhũn mảy vì cảm giác nhồn nhột trên mặt, cô dụi dụi mặt vào thứ đang bám trên mặt mình, muốn xác định nó là cái gì. Một mùi vị quen thuộc xông vào mũi cô, làm cho cô khẽ mỉm cười, làn môi nở 1 nụ cười, chạm nhẹ vào lòng bàn tay thô ráp kia. Rất dễ chịu. Cảm giác khô ráp sần sùi chạm vào làn da nhột nhột, nhưng lại khiến cô cảm thấy quen thuộc, an toàn. Cô vô thức gục đầu vào lòng bàn tay hắn mà ngủ.

Hắn bị động tác của cô làm cho sững sờ. Bất giác cười dịu dàng, mọi giận dữ trong lòng đều theo gió thổi bay đi. Nếu em không chạy trốn, anh sẽ giữ

em như lúc này, đặt trong lòng bàn tay cung em, chiều em. Như vậy có được không?

“Hmm.” Minh hơi nhú mày, luồn tay xuống gối.

Tú Triết nhìn gương mặt xinh xắn của cô, trái tim của hắn đập thình thịch, thình thịch. Nếu như, nếu như cô còn dám có bất kì hành động khiêu khích nào với hắn, hắn nhất định sẽ không kìm lòng được. Thật ra, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã không kìm lòng được. Cho nên, khi bắt tay cô, hắn giữ chặt lấy tay cô, không muốn buông, cũng không thể buông. Cô không biết sự quyến luyến của hắn sao.

Minh lơ đãng chep miệng, chiếc lưỡi lơ đãng liếm môi, làm đầu lưỡi chạm vào lòng bàn tay của hắn. Hơi thở nóng nẩy đầy hơi nước của cô chạm vào bàn tay hắn nhột nhột, giống như thổi lửa vào lò thiêu, lại thêm chiếc lưỡi mềm mại ấm nóng của cô giống như rót thêm mật ngọt vào trong ngọn lửa của hắn.

Tú Triết tức giận thu tay về, nhìn vào lòng bàn tay vẫn còn hơi ấm cô vừa lưu lại. Hắn hét chịu nổi nữa rồi. Cho nên.. không cần suy nghĩ, liền kéo chăn chui vào trong chiếc giường đơn của cô, không hề suy nghĩ bắt đầu hành động.

Minh cảm thấy rất khó chịu, tại sao hôm nay người cô lại cảm thấy nhột nhạt như vậy? Cô nhú mày, xoay người. Nhưng lại càng cảm thấy khó chịu hơn. Cảm giác người như bị kiến bò, cái gối của cô hôm nay lại trở nên cứng rắn, nhưng rất ấm. Hơn nữa.. có mùi.. có mùi kì lạ! Minh hít hít 1 hơi, có mùi rất quen thuộc, cô vô thức sờ sờ. Cứng rắn, mấp mô, có hình có dạng, lại hơi ẩm áp.

“Em còn định kiểm tra gì nữa?” Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Minh giật mình, toàn thân cứng đờ. Ác mộng. Lại là ác mộng! Trong suốt tám năm qua cô lại gặp ác mộng lần nữa. Cô ghét mơ thấy hắn, ghét nhớ tới hắn. Nhưng mà, cô lại không muốn tỉnh lại, muốn nhìn mặt hắn thêm 1 chút, rồi mới tỉnh lại có được không?

Hắn nhìn gương mặt mơ màng của cô, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào vành tai của cô, nhỏ giọng khiêu khích.

“Muốn kiểm tra cho em kiểm tra nhé!”

Minh run nhẹ người. Cảm giác này rất thật. Đáng sợ. Thật đáng sợ. Sao lại giống thật vậy? Tại sao làm cho cô lưu luyến như vậy? Không được. Không được. Không thể. Đây chắc chắn là điều không thể. Cô phải tỉnh lại, cô phải tỉnh lại.

Minh cố thoát khỏi cơn buồn ngủ, mắt mở lớn, cố gắng giúp mình tỉnh táo. Cô tự nói với mình, chắc chắn cô sẽ nhìn thấy căn phòng quen thuộc, trần nhà quen thuộc, khung cảnh quen thuộc. Nhưng mà.. kì lạ, tại sao lại có 1 đôi mắt rất sắc lại ở rất gần. Minh bắt đầu điều chỉnh lại tiêu cự cho mắt mình. Cái mũi thẳng cứng rắn, đôi môi mỏng đang nở nụ cười qui quyết, gương mặt..

Minh lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, cô tròn mắt, há hốc mồm nhìn gương mặt đối diện.

Hắn đơn giản mỉm cười, trong lòng nhộn nhạo cảm giác khó tả. Hắn yêu chết gương mặt ngái ngủ của cô, cho nên trước đây lúc nào cũng nằm đợi cô rời giường rồi hắn mới dậy, vì muốn xem 1 chút, muốn tận hưởng 1 chút như 1 bí mật của riêng hắn.

“Anh.. anh.. tại sao anh lại ở đây?” Minh run rẩy nhìn hắn, theo bản năng muốn lùi lại, nhưng phát hiện cơ thể mình đã bị trói cứng lại.

“Là em mở cửa mời khách vào!” Hắn thần nhiên trả lời, bàn tay lại mò mẫm trên người cô.

“Ngưng lại! Buông tôi ra!” Minh gào thét lên muốn thoát ra ngoài.

“Lại muốn chạy?” Hắn bị hành động của cô làm cho tức giận. Tại sao lúc nào cũng muốn rời khỏi hắn? Cô không thể ngoan ngoãn 1 chút sao?

“Anh mau cắt cho tôi! Tôi sẽ gọi cảnh sát buông ra!” Cô tức giận giãy dụa. Tại sao hắn cứ phải bám dính theo cô? Tại sao không thể buông tha cho cô dù chỉ 1 lần.

“Em nghĩ em có thể gọi sao?” Hắn cười mỉa mai, trong mắt là ngọn lửa giận. Hình ảnh chiều nay lại hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết. Hắn tức giận, dịu dàng của hắn lập tức bị ngọn lửa ghen ghét đẩy bay vào tận đáy tâm hồn. Không hề nghĩ ngợi hắn rút thắt lưng da, túm lấy 2 tay cô trói chặt lại.

“Buông ra! Anh làm gì? Mau thả tôi ra!” Minh giãy dụa trong vô vọng, cô sợ hãi. Sợ hãi ánh mắt đỏ của hắn giống như 1 con thú hoang. “Tôi không phải món hàng của anh. Anh không được quyền làm như vậy!”

“Em nhầm rồi! Tôi là người có đủ quyền hạn đối với em!” Hắn cười nhạt. Siết chặt chiếc thắt lưng da vào thành giường làm cô đau đớn la lên 1 tiếng.

“Khốn kiếp! Mau thả tôi ra. Nếu không anh sẽ phải hối hận!” Cô căm phẫn nhìn hắn. Bộ mặt thật của hắn. Tại sao lại phải dùng cách này đối đãi với cô. Trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy. Bàn tay cô giãy dụa lại càng khiến chiếc thắt lưng siết chặt hơn, làm cho cổ tay của cô đau đớn đến đỏ lựng, nhưng gương mặt của cô lại không có 1 điểm yếu đuối. Bởi vì, cô hiểu rõ người đàn ông đối diện sẽ không bao giờ dừng lại một khi hắn đã quyết định. Sự dịu dàng thoáng qua của hắn, chẳng qua chỉ là 1 vài phút bất bình thường của hắn mà thôi. Mấy ngày trước, khi hắn nói ra chuyện cô thuộc về hắn cô đã hiểu rõ. Hắn đơn giản chỉ đang chơi 1 trò chơi bằng sự kiêu ngạo của bản thân hắn. Bởi vì cô đã chạy trốn, bởi vì cô

đã bỏ lại hắn, cho nên hắn sẽ trở lại. Đòi lại những thứ hắn cho rằng thuộc về hắn. Cho tới khi nào chưa được thứ hắn cần hắn sẽ không bỏ cuộc. Hắn ta không có lòng trắc ẩn, không có sự mềm yếu. Cái hắn có duy nhất chỉ là kiêu ngạo và lạnh nhạt của đàn ông. Hắn muốn cho người khác thấy quyền uy của hắn. Mà cô lại vô tình là 1 người không sợ quyền uy của hắn. Bởi vì..

“Hối hận? Em có thể làm gì tôi?” Hắn cười lạnh, bàn tay vuốt ve gương mặt xinh xắn của cô, trong đáy tim có chút luyến tiếc không rời. “Bảo cảnh sát?”

Mình cắn chặt môi, kiên nghị nhìn hắn. Cô căm thù hắn. Căm thù kẻ luôn muốn độc chiếm như hắn. Nói cô không hận hắn là sai lầm. Cô không phải thánh mẫu, cô vẫn nhớ khoảng thời gian cô bị giam lỏng ở đó, vẫn nhớ ánh mắt lạnh nhạt của hắn. Vẫn nhớ như in gương mặt như băng của hắn khi đã lão béo đó xuống từ tầng hai. Cho nên, dù vòng tay của hắn cứng rắn ôm lấy cô, dù hắn đã từng khiến cô cảm thấy an toàn, cô cũng không cho phép mình mơ tưởng. Cũng không thể xóa đi thù hận, mặc dù khi cảnh sát lấy lời khai, cô lại bất giác bao che cho hắn.

“Cảnh sát không thể làm gì tôi. EM biết mà!” Hắn cười mỉa mai.

“Tôi hận anh!” Cô căm tức nhả ra một câu, con mắt to tròn sáng lên tia hận học. Cô muốn thoát khỏi vũng bùn là hắn, cô không muốn sa lầy thêm nữa.

“Tốt! Ít nhất em sẽ phải nghĩ đến tôi!” Hắn cười nhạt, nhưng trái tim lại đau một cách kì lạ. Điều này không khó đoán, nhưng hắn vẫn đau lòng, và sẽ tức giận. Bởi vì hắn sẽ bắt cô lại, giữ chặt cô lại trong lòng hắn để cô dù không trao tim cho hắn cũng không thể có ai khác. Nghĩ tới điều này, hình ảnh nụ cười lúc chiều của cô lại hiện về trong hắn. Hắn khó chịu bức bối. Hắn tức giận xé áo cổ.

“Dừng lại! Anh làm gì đó! Mau dừng lại! TÔI cảm anh làm vậy! Anh không được làm thế?” Cô tức giận la lên, càng ngọ nguậy càng làm cho đau buốt cổ tay.

“Em có thể căm tôi sao?” Hắn cười nhạt, hoàn toàn không thương tình xé rách toàn bộ quần áo trên người cô, thoải mái tận hưởng làn da mềm mại của cô.

“KHốn nạn!” Minh tức giận cắn môi. Cô không thể diễn tả được cảm giác của cô lúc này. Tức giận, uất hận, khốn quẫn. Cô không thể nào bộc phát ra ngoài làm cho cô muốn phát bệnh. Cô muốn đánh hắn, đập hắn, muốn cầm dao giết hắn.

“Khốn nạn thì sao? Cuối cùng vẫn chiếm được em thôi!” Hắn cười, ngón tay chạy dọc theo cơ thể cô.

“Bệnh hoạn. Mau cắt ngay cho tôi!” Cô rít lên, chứng tỏ cơn giận của cô đã tới giới hạn.

“Cút đi? Muốn giữ thân vì cảm thấy có lỗi với ai sao?” Hắn trừng mắt nhìn cô, con ngươi lạnh lùng lại sắc sảo che lấp hoàn toàn thương tổn trong lòng, chỉ có ánh sáng của tức giận cùng độ kị quá mạnh mẽ nên không thể che lấp, chiếu vào mắt người đối diện nhức nhối như ánh sáng trên mặt băng.

“Không phải việc của anh!” Cô tức giận, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận.

Hắn căm tức nhìn cô. Buồn bực đã nướng hết toàn bộ tự chủ của hắn. Hắn cúi đầu xuống nhẹ bên tai cô thì thầm, gương mặt cười lạnh giống như ác ma làm người ta sợ hãi.

“Vậy để tôi cho em xem có phải việc của tôi không nhé?” Nói rồi hắn bắt đầu xuống xã hành động. Không dịu dàng, không mon trôn, không yêu thương.. Chỉ có duy nhất tức giận làm cho người khác đau đớn.

Mình thất thanh la lên, hàm răng cắn chặt môi làm trong miệng cô tràn ngập vị máu. Cô căm phẫn nhìn người đàn ông đang cười lạnh kia, con mắt đầy phẫn uất. Hình ảnh nụ cười của hắn đâm vào mắt cô, còn đau hơn cảm giác hắn đang gây ra cho cô.

“Tình cảnh này.. không quen sao?” Hắn thấy ánh mắt oán hận của cô, cúi người xuống nói nhỏ.

Mình sửng sốt 1 giây, trong đầu lập tức nhớ tới lần đầu tiên đó, nhớ tới cảm giác dòng nước lúc nóng lúc lạnh, nhớ tới thân thể yếu đuối không sức sống của cô lúc đó, nhớ tới cảm giác lạnh lẽo lại bị 1 thứ bông rất làm cho đau đớn kia.. Cô kinh hoàng nhìn hắn.

Tú Triết nhìn gương mặt sợ hãi của cô, thật sự có thể đâm vỡ trái tim hắn. Hắn lạnh nhạt cười, nhưng chỉ hắn mới biết hắn đang thấy thế nào. Mọi cảm giác thỏa mãn lúc này đều bị thay thế bằng không cam tâm. Cô cứ chờ đó, hắn còn lâu mới cho cô được toại nguyện. Cho nên, hắn càng lúc càng muốn cho cô phải khắc sâu lấy hắn.. Càng muốn đâm sâu hơn vào tận trong tâm khảm của cô...

Đêm nay, là một đêm sôi già lạc trong khi vườn tình ái, vừa đau lòng, lại vừa mê dại. Còn vị khách đồng hành kia, chỉ còn biết thần thờ cảm nhận mọi đau đớn của mình, bởi vì cô biết ngay khi bước vào thiên đường này, chính là cô đang tự đẩy mình xuống địa ngục.

Khi Minh mệt mỏi mở mắt dậy thì trời đã về chiều, cô mệt mỏi quay đầu nhìn đồng hồ treo tường đã là 3h hơn. Cô buồn bã nhìn thân thể của mình. KHấp người đều là vết đỏ, toàn thân cô đau đớn, mệt mỏi, 2 tay vẫn bị trói chặt trên thành giường, cổ tay đau rát như sắp bị cứa đứt. Trong căn phòng ngủ nhỏ bé của cô, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ vẫn đều đặn kêu, những ánh nắng vàng nhạt xuyên qua kính cửa vô tư vào trong phòng. Nhưng cái sắc màu trong suốt ấy lại càng làm cho cô cảm thấy buồn bực, nước mắt không kim lòng được nhẹ rơi xuống khóe mắt. Cô không thể tin được. Minh lại rơi xuống địa ngục 1 lần nữa.

Tú Triết bước ra từ phòng tắm, liền nhìn thấy thân hình trên giường đã tỉnh lại, nhưng trên gò má kia lại lấp lánh 1 thứ chất lỏng không nên có. Hắn âm thầm thở dài. Khi hắn trở lại đây, hắn đã định sẽ dịu dàng hơn, cố nén lòng mình để không dọa cô sợ mà chạy mất, nhưng ngày hôm qua, sau 3 ngày phải làm việc vất vả hắn chạy tới tìm cô, lại nhìn thấy cô cùng 1 người đàn ông thân mật, nhìn thấy nụ cười của cô hạnh phúc như vậy, hắn lại không thể nào bình tĩnh nữa. Hắn sợ. Hắn rất sợ nếu như cô có người nào đó trong lòng, thì với cá tính không chịu thua của cô, cô sẽ làm mọi cách để bảo vệ tình cảm đó, mà như vậy đồng nghĩa với việc hắn đừng bao giờ mong chờ được ở cạnh cô. Nên đêm qua, hắn đã lén leo lên phòng ngủ của cô, và lại không kim lòng được đi lại vết xe đổ của 8 năm trước. Hắn biết cô hận, cũng biết cô đau lòng. Nhưng...

Thấy có tiếng động, cô vội vàng dùng khủy tay lau gạt đi nước mắt. Cô không thể cho hắn thấy, cô cũng sợ hãi. Bởi vì, cô không được phép thua hắn.

Dù cô có thua cả thế gian, nhưng trước mặt hân, cô không cho phép mình thua.

Nhìn dáng vẻ cố gắng lau đi nước mắt của cô, cũng vì động tác ấy mà chiếc thắt lưng da lại càng siết chặt cổ tay của cô hơn, ở cổ tay cô đã có vài vết sước đỏ hồng của máu. Hân nhíu mày, cảm thấy tim mình vừa bị cứa 1 nhát khó chịu. Hân bước tới, ngồi xuống giường, nhìn vào gương mặt quật cường của cô. Nhẹ đưa bàn tay lại gần cô.

Mình quay đầu, không muốn hân chạm vào mình. Trong mắt cô là buồn bực và chán ghét.

“Nằm yên nào!” Hân kiên nhẫn dùng tay lau đi vệt nước trên mặt cô. Cô không bao giờ khóc nức nở, không bao giờ khóc ra tiếng, chỉ lặng lẽ rơi lệ, chính vì thế lại càng làm hân đau lòng. Em có biết hay không, em càng ghét anh, anh lại càng yêu em. Có phải anh rất điên không? Hân tự cười mỉa mai.

Mình vẫn ngậm chặt miệng, không buồn nói 1 câu, đôi mắt nhắm nghiền lại, bởi vì nếu không cô sợ mình sẽ lại khóc. Ngón tay thô ráp của hân rất gồ ghề, rất thô kệch, rất cứng rắn không hề mềm mại, hay dịu dàng.. Nhưng khi nó chạm vào má cô, lại mang theo hơi ấm. Chỉ là hơi ấm này có thể làm người ta bỏng rất.

Nhìn gương mặt của cô, hân chỉ im lặng. Bởi vì hân biết cô giận dữ như thế nào. Trái tim của ấy lại 1 lần nữa khép lại với hân. Điều này làm hân nhớ tới lúc cô chiến tranh lạnh với hân, hân cảm thấy sợ hãi. Tú Triết vươn tay, cời sợi thắt lưng đang buộc tay cô ra, rất cảnh giác nhìn gương mặt lạnh nhạt của cô.

Mình được cời trói, cảm giác cổ tay đã đứt đôi làm cô hơi nhẩn mặt. Cô thu tay lại cho người thoải mái, lạnh nhạt cũng không buồn nhìn vết thương của mình 1 lần. Hiện tại thân thể cô đã đủ mệt mỏi rồi. Cố gắng ngồi dậy khỏi giường, đặt chân xuống đất. Vừa muốn đứng lên cô đã thấy hông đau nhức.

Hân vội vàng giờ cánh tay, để cô không bị ngã. Hân cảm thấy hơi tội lỗi, nhưng nếu quay lại thời gian trước đây, hân nghĩ hân vẫn sẽ làm vậy. Đôi khi hân thật sự thấy nhức đầu, vì hân không biết phải đối xử với cô như thế nào?

Mình lạnh nhạt không nhìn hân. “Buông!”

“Anh đưa em đi!” Hân nói.

“Không cần!” Cô tiếp tục lạnh nhạt.

“Không có lựa chọn!” Cô nhấn gọn, hân cũng không muốn dùng nhiều chữ. Cứ như vậy kéo cô vào trong phòng tắm.

Mình chỉ im lặng, đi theo hân không nói lời nào bởi vì cô biết có nói cũng bằng thừa, cho nên chỉ đơn giản đi theo hân.

Nhìn vẻ mặt rầu rĩ của cô, hân cũng chỉ im lặng, cảm vùi sen xối nước lên cho cô, cẩn thận kì cọ cho cô.

Nước ấm xối vào người làm cơ thể cô hơi giãn ra, cô ngồi yên lặng trong bồn tắm, tay ôm lấy hai chân, đầu gục xuống mệt mỏi. Cô có thể cảm nhận rõ dòng nước ấm chảy qua, cùng với bàn tay cứng rắn thô ráp kia chà sát trên người cô. Đôi mắt cô hơi run rẩy, con người trong suốt kia lén lút nhìn người đối diện.

Hân kiên nghị, mặt không đổi sắc, đôi mắt vẫn sắc bén như mọi khi, đang cẩn thận dùng khăn lau người cho cô.

Mình lại cúi đầu, nhắm mắt lại. Cô không muốn thấy nữa. Nhưng càng không muốn thấy, cô lại càng cảm nhận rõ ràng hơn từng cử chỉ của hân. Bàn tay thô ráp của hân lướt đi, không nặng, không nhẹ, lực đạo lúc nào cũng như một, giống như một cái máy. Mình mơ hồ trong cái cảm giác, hân đang sợ làm cô đau, hay chỉ đơn giản là sự lạnh nhạt hời hợt của hân? Cô không biết. Thật đau đầu.

Nhìn thấy cô thu người ngồi yên lặng 1 chỗ, đôi mắt hân sẫm lại. Rất muốn dịu dàng ôm chặt lấy cô, nhưng lại sợ bị cô đẩy ra. Rất muốn dịu dàng xoa đầu cô, nhưng lại sợ ánh mắt lạnh lẽo của cô thương tổn. Rất muốn dịu dàng hôn cô, nhưng lại sợ cô sẽ chán ghét. Hân rất muốn vươn tay ra, nhưng ngoài việc kì cọ cho cô, hân không dám làm gì quá khích hơn. Bởi vì hân biết, cô đang rất giận.

“Đã xong chưa?” Giọng nói lạnh lạnh của cô vang lên làm cho hân ngừng động tác.

“Tôi muốn ra ngoài!” Cô lạnh nhạt buông 1 câu, đôi mắt mờ đục không có ánh sáng.

“Được!” Hân bối rối thu tay về, cầm lấy vòi sen xối người cho cô 1 lần. Khi cô đứng dậy, hân liền bế bổng cô lên.

Mình có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ im lặng không nói lời nào. Chỉ cúi đầu thờ ơ, mặc cho hân muốn mang cô đi đâu thì đi.

Nhẹ đặt cô xuống giường, Tú Triết nhẹ th

ở ra. “Muốn ngủ chút không?”

Mình chỉ im lặng, đứng dậy khỏi giường.

“Em đi đâu?” Hân lo lắng hỏi.

“Công ty!” Cô lãnh đạm trả lời, vừa mở tủ lấy quần áo ra thay.

“Không được!” Hấn vội nói.

Cô không trả lời, vẫn tiếp tục mặc quần áo, không thèm quay đầu lại. Hấn tức giận trước thái độ lãnh đạm của cô, lao tới giật phăng chiếc áo cô đang mặc ra.

“Đã nói không phải đi làm nữa!” Hấn ra lệnh. Tại sao cô luôn không nghe lời như vậy? Trước cũng vậy, sau cũng vậy.

“Anh có quyền gì bắt tôi phải làm theo?” Minh trừng mắt nhìn hấn, gương mặt trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Tú Triết bị gương mặt lạnh lẽo của cô làm cho đau lòng. Hấn ghét nhất khi gương mặt đó trở nên thiếu sức sống, thà rằng cô tức giận, còn hơn giống 1 cái xác không hồn.

“Nói thử xem, tại sao tôi phải nghe anh?” Minh tiếp tục lãnh đạm, giọng nói giống như mùa mai.

“Bởi vì..” Hấn muốn nói nhưng lại không biết nên trả lời thế nào.

Cô nheo mắt lại, gương mặt rất nghiêm túc muốn nghe hấn trả lời.

“Bởi vì cô là món hàng của tôi!” Hấn rất khẳng định, cho nên cô chỉ có thể thuộc về hấn.

Minh dừng lại, rồi tầm mắt đi nhìn nơi khác, khoe môi nhếch lên giễu cợt. Xoay người lại cô tìm kiếm 1 bộ đồ khác trong tủ.

“Đã nói mau dừng lại mà!” Hấn tức giận ngăn cô lại.

Cổ tay cô rất đau, cô biết. Đã bị rách và máu đông vậy, nhưng cô không thấy đau. Bị hấn gạt mạnh tay ra, cô mới cảm thấy, thì ra cô thật sự bị thương.

“Nói cho anh biết. Có thể trước đây anh mua tôi, nhưng tôi phải nhắc cho anh nhớ, tám năm trước tôi được trả tự do. Tôi là công dân Việt Nam, có quyền tự do và làm chủ của bản thân tôi. Mọi giấy tờ mua bán của anh, không có hiệu lực trước pháp luật. Thậm chí còn có thể coi là phạm pháp!” Cô lạnh nhạt, đôi mắt giống như con thú ăn thịt nhìn hấn.

“Ý em là tôi không có quyền với em nữa?” Hấn trợn mắt.

“Không phải ‘nữa’, mà vốn từ xưa đến nay chưa bao giờ có!” Minh lạnh nhạt nói.

“Vậy sao? Vậy phải xem em có thể thoát được hay không?” Hấn nhướng mày, bàn tay to giữ chặt lấy 2 tay cô, bẻ ngoặt ra phía sau.

“Anh.. Anh muốn làm gì?” Minh sợ hãi nhìn hấn, cổ tay cô lại càng đau hơn nữa.

“Em nói xem!” Hấn lạnh nhạt cười. Mạnh kéo cô ngã xuống giường.

“Anh..” Minh la lên thất thanh, thì hấn đã lao tới đè chặt cô xuống giường.

“Tám năm trước đúng là tôi quá loi lỏm. Nhưng em đừng mong thoát được lần thứ 2!” Hấn tức giận tuyên bố.

Lại tiếp tục nghĩ tới chuyện chạy trốn, vậy thì dù có phải dùng cách độc ác nhất, hấn cũng phải làm cho cô biết sợ mà lùi bước.

Một căn biệt thự tại khu căn hộ cao cấp Y.

Cốc cốc..

“Vào đi!” Hấn lạnh nhạt nói.

Cánh cửa gỗ bật mở, Nam ngoan ngoãn bước vào trong, gương mặt có vẻ rất lo lắng nhìn hấn.

“Đại ca!”

“Chuyện gì?” Hấn lạnh nhạt nhìn tên đàn em.

“Chuyện thu mua miếng đất đó, có người nhúng tay vào!” Nam nói.

“Lại là gã đó?” Tú Triết rất thân nhiên hỏi lại, tay rút 1 điếu thuốc ra châm lửa.

“Phải!” Nam nhẹ giọng trả lời. Lại liếc nhìn đại ca. Nên nói kẻ nhúng tay vào là chúng ta mới đúng.

“Nhất định phải mua được!” Hấn khẽ nhếch mép cười, đôi mắt lạnh sáng lên 1 tia sáng chết chóc.

“Nhưng mà.. nếu vậy công ty bên kia sẽ!” Nam lo lắng nói.

“Nếu không muốn đồn hấn vào đường cùng, thì đã không theo hấn lâu như vậy!” Tú Triết cười nhạt.

“Đại ca, chủ tịch nói nên dừng tay, cũng đã tám năm rồi.” Nam đang muốn nói tiếp, lại bị đôi mắt giết người kia trừng 1 cái, làm da gà toàn thân hấn đều nổi lên. Ngoan ngoãn cúi đầu.

“Còn gì khác không?” Hấn thu lại tầm mắt, muốn giải quyết cho xong sớm.

“Tôi nay có tiệc rượu!” Nam ngắn gọn trả lời.

“Cậu và Luân đi đi! Tôi bận!” Rất ngắn gọn.

“Đại ca, nghe nói đã mang cô ấy về rồi!” Nam nhẹ giọng nói.

Tú Triết hơi nhíu mày, mặt mũi trở nên xám xịt.

“Đại ca tính sao?” Rõ ràng đây không phải kế hoạch của đại ca. Không phải định dỗ ngọt cô ấy, từ từ tiếp cận sao? Vậy mà chiều nay, lại nghe người làm nói, đại ca vác cô ấy trở về. Đúng là phải dùng từ “vác”, bởi vì rõ ràng là vác trên lưng mang về trong tình trạng cô ấy đang ngủ gục.

Hấn lấy tay day day thái dương, cặp lông mày đen giống như 1 lá dương xỉ co lại. Hấn đâu muốn.. Chỉ là kim lòng không được. Nếu như cô ấy lại chạy trốn, hấn biết làm sao?

“Cô ấy có thể chạy trốn!” Nam dè chừng nói.

“Biết!” Hấn ngắn gọn trả lời, lại thấy ngực mình thất lại.

“Đại ca, muốn giữ cô ấy không phải chỉ cần giam lỏng cô ấy!” Nam lại cẩn thận mở miệng. Tám năm trước, hấn và Luân thật sự đã được thọ giáo rồi.

“Uhm!” Hấn thờ dài.

“Đại ca, thật ra thì không phải không có cách!” Nam nhẹ giọng nói.

“Cách gì?” Hấn liền ngẩng đầu lên, nhìn thẳng đàn em của mình.

Hàng lang dài không 1 bóng người, đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. Một đôi giày sáng bóng bước nhanh trên nền gạch, đứng trước cửa 1 căn phòng. Hấn từ từ mở cửa, bước vào trong, không chần trù đi tới bên giường ngủ. Cởi áo khoác, rón rén chui vào trong chăn.

Tú Triết nhẹ nhàng tiến tới sau lưng cô, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, nhẹ dựa lên vai cô, dụi dụi vào mái tóc thơm mềm của cô. Vòng tay hấn lại siết chặt hơn 1 chút. Trong đầu hấn lại vang lên câu nói của Nam.

“Hay là anh thử yêu cô ấy nhiều hơn xem!”

Mình bị hơi ẩm của hấn quấy rầy, cô khẽ ngo nguậy, xoay người lại, theo bản năng rúc đầu vào lồng ngực hấn, bàn tay nhẹ đặt trên eo hấn.

Hấn nhìn gương mặt say ngủ của cô, lại cảm thấy hơi ẩm của cô, rất thỏa mãn nhắm mắt lại. Đêm nay sẽ là đêm thứ 2 hấn ngủ thật ngon lành. Hấn biết chắc chắn như vậy. Nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Hấn thì thầm.

“Ngủ ngon. Từ bây giờ, anh sẽ ôm em chặt hơn, và yêu em nhiều hơn nhé?”

Không biết là vì cô lơ mơ nghe được, hay đơn giản là cô đang trong cơn mơ. Hấn chỉ nghe 1 âm thanh trong veo rất khẽ. “Ừm!”

Nhưng như vậy cũng đủ làm cho sói già cảm thấy hạnh phúc như vừa ăn được cả bầy cừu. Hấn lại siết chặt vòng tay hơn 1 chút, gương mặt tràn đầy ý cười dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Dính Chặt

Khi Minh tỉnh lại, thì mặt trời đã biến mất từ lúc nào, trên bầu trời chỉ còn rải rác vài ngôi sao đang tỏa sáng. Cô hơi nhíu mày, lấy tay dụi dụi mắt, trong đầu là 1 mảng trống rỗng không hơn. Bây giờ là lúc nào?

“Chết!” Cô la lên, vội vã bước xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất cô đã cảm thấy rất khó chịu. Hơi nhẩn mặt, cô cố gắng dựng người dậy. Trong đầu chỉ nghĩ tới việc. Cô nhất định phải giết hắn.

Nhưng lúc này, cô mới chợt nhận ra. Cô đang ở đâu? 1 căn phòng rộng lớn, bài trí rất sang trọng. Hơn nữa.. nhà vệ sinh ở chỗ nào? Cô tức giận đến thái dương giật giật, ngọn lửa trong lòng bùng rực như đang muốn đốt trụi đồng đồ đạc trước mặt.

Cô cần 1 lời giải thích. Cô nhớ hôm qua, khi cô tỉnh lại hắn lại tiếp tục giờ thôi du côn. Sau đó, cô mệt quá ngất đi.. Rồi tiếp theo?... Thật nực cười là cô lại tỉnh lại ở 1 nơi hoàn toàn xa lạ. Nghe thật giống truyện cổ tích, nhưng mà.. cô rõ ràng đang ở trong hiện thực.

Mình hít 1 hơi thật dài, cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh. Cố gắng cho não bộ của mình hoạt động. Lúc này, cô cần phải bình tĩnh, thật bình tĩnh. Nếu không.. cô thật sự sẽ học máu mà chết.

Đúng lúc cô còn đang đi qua đi lại trong phòng, sốt ruột muốn nghĩ cách để trốn thoát thì 1 tiếng “cạch” hết sức đánh tai vang lên. Mình xoay người, nhìn về hướng tiếng động.

“Đã lâu không gặp!” Giọng nói mang chút trầm thấp, kèm theo nụ cười nhả nhặn, đôi mắt dài hẹp lại sâu thẳm khôn lường.

Mình hơi nhướng mày, trong lòng hơi run rẩy, nhưng đôi mắt to tròn lại nghiêm nghị nhìn thẳng người đối diện.

“Hình như chúng ta mới gặp nhau cách đây vài ngày!”

“Haha xin lỗi, tôi quên mất!” Nam cười, thích thú nhìn người con gái đối diện. Bao lâu rồi không gặp cô ta nhỉ. Tám năm. Hắn chậm chạp thu hồi tầm mắt, đi tới ngồi xuống chiếc trường kỷ đặt trong phòng, thân nhiên lôi thuốc lá trong túi ra, nhìn cô.

“Tại sao không ngồi?” Hắn vừa rít 1 hơi thuốc vừa đàm bạc hỏi.

“Tôi đứng được rồi!” Cô khoanh 2 tay trước ngực, lạnh nhạt nhìn hắn.

“Cứ ngồi đi! Đứng lâu quá sẽ mỏi chân!” Nam lạnh nhạt cười.

Mình chỉ có thể tròn tròn mắt. Nói như vậy là hắn sẽ cấm cộc ở đây sao? Cô miễn cưỡng hừ lạnh, rồi ngồi xuống ghế. Đảo ánh mắt linh hoạt nhìn người ngồi đối diện. Cô rất nghiêm túc nhìn hắn, như muốn dò xét xem người này đang muốn gì. Trong ấn tượng của cô, hắn ta luôn là người đằng sau tên côn đồ kia, dường như rất thân thiết, nhưng dù hắn luôn tươi cười cô vẫn cảm thấy hắn là người đáng sợ.

Nhìn dáng vẻ của cô, hắn mỉm cười. “Tám năm không gặp xem ra cô trưởng thành rất nhiều!”

“Đây chắc chắn không phải lời khen, nhưng vẫn phải cảm ơn anh!” Minh lãnh đạm nói.

“Nhưng cá tính vẫn như vậy!” Hắn mỉm cười. Xem ra tương lai hắn sẽ bớt phải lo lắng cho đại ca rồi. Phải chuẩn bị kế hoạch nghỉ dưỡng.

Mình hơi nhướng mày, gương mặt không hài lòng nhìn hắn. “Anh muốn nói gì?”

“Không có gì! Chỉ là đến thăm hỏi cô chút thôi!” Hắn thân nhiên nhún vai, xóa đi toàn bộ thích thú trong đáy mắt.

“Thăm hỏi?” Minh nheo mắt lại.

“Dù sao cũng cùng sống 1 nhà, giúp đỡ lẫn nhau nhé!” Nam thân nhiên cười nhả nhặn ném ra 1 quả nì n cho cô.

“Sống cùng 1 nhà??” Minh đứng bật dậy khỏi ghế, hàm răng nghiến chặt rít lên từng từ.

“À, phải rồi! Đại ca nhắc cô chuẩn bị thay đồ, chút nữa sẽ dẫn cô ra ngoài ăn tối!” Hắn vờ như không biết sự phẫn nộ lúc này của cô, lại còn tốt bụng ném thêm 1 quả bom nữa. Nói xong liền phui mông, tao nhã ra khỏi phòng. Mặc kệ cho sắp tới có người có thể gặp họa hay không. Dù sao đây cũng là chút tiền công của 8 năm lao dịch. Xứng đáng mà!

Mình đứng trong phòng, nhìn cánh cửa lớn thân nhiên đóng lại, lại nghe thêm 1 đoạn đối thoại khiến cơ thể cô lại càng run bần bật.

“Trông chừng cẩn thận. Có chuyện gì thì mang đầu tới gặp đại ca!”

“Dạ chúng em biết!” Nghe như tiếng của ít nhất 3 4 người.

Mình cảm phần thả người xuống ghế. Tức là cô lại bị giam lỏng? Tức là lại quay trở lại thời gian trước đây. Khốn! Làm sao có thể để chuyện này xảy ra. Cái tên đó, đêm treo vào cửa sổ nhà cô, sáng lại vác cô ra khỏi cửa mang về giam lỏng. Điên rồi! Cô không phải của hắn. Cô không phải của hắn.. . Ít nhất, tim cô không phải của hắn. Mình thần thờ đặt tay lên ngực trái, mày hơi nhíu lại.

“Tại sao mày lại kháng nghị chứ?”

Tử Triết đậu xe vào gara, nhưng chóng đi vào cửa, bàn tay to nắm lỏng cả vạt, bước chân vững vàng, mạnh mẽ nện vào nền đá hoa vang lên những âm

thanh cứng cỏi. Hắn bước xuyên qua phòng khách, tới cầu thang, đi qua hành lang dài, dừng trước 1 cánh cửa lớn. Nhìn thấy hắn, 4 người cao lớn liền lễ phép cúi người. Hắn đơn giản gật đầu, hất tay ý bảo họ tránh ra, 4 tên vệ sĩ lập tức thức thối rồi khỏi hiện trường.

Đứng trước cánh cửa, hắn hít vào 1 hơi thật sâu, lúc này mới lấy được can đảm, đẩy cửa bước vào.

Căn phòng lớn hiện ra trước mặt hắn chìm trong sắc tối, cả không gian cũng im ắng như tờ. Trái tim trong lồng ngực hắn thất lại. Hắn nhanh chóng bật đèn, chạy xuyên qua căn phòng bên ngoài vào trong phòng ngủ, cũng là 1 mảng im lặng đáng sợ. Hắn chạy tới phòng tắm, trống không. Hắn cảm thấy cả người như đang ở dưới đáy biển, bị áp lực nước làm cho nghẹn lại, bàn tay to lớn của hắn siết chặt, run rẩy. Một trận gió tối ngây thơ chui vào trong phòng, không hề sợ hãi trước hơi lạnh đáng sợ của kẻ đang ở trong phòng. Rất nhanh làn gió thơ ngây bị con áp thấp kia làm cho tan biến.

Tú Triết nhíu mày, nhìn theo hướng con gió vừa thổi vào, con người nheo lại ẩn giấu chút ánh sáng nguy hiểm. Cửa ban công mở? Chết tiệt.

Hắn chạy ra ban công, nhìn thấy 1 sợi dây buộc chặt vào thành lan can. Đảo mắt nhìn xuống dưới, trái tim hắn gần như ngừng đập.

“Lập tức lên đây!” Giọng hắn tức giận rít lên.

Minh cảm thấy hôm nay thật sự là 1 ngày rất xui xẻo. Tại sao, sớm hắn không về, muộn chẳng về lại đúng lúc này mà trở về? Tại sao lần nào cô chạy trốn cũng là hắn bắt cô về vậy? Hắn ta đúng là khắc tinh của cô.

“A... Từ từ...” Bị bàn tay của hắn túm chặt kéo lên làm cô hét toáng, bàn tay siết chặt cái dây làm bằng vỏ ga.

Tú Triết cảm giác đầu mình bị hỏa thiêu, toàn thân là lửa giận. Bàn tay to lớn của hắn túm chặt lấy tay cô, tức giận làm cho hắn kìm chế được nên dùng sức kéo mạnh cô lên như người câu cá, động tác bất ngờ của hắn làm cho cô va vào lan can đau điếng, nhưng lại chỉ có thể thấp giọng rên rỉ.

Hắn tức giận không thèm quan tâm cô rên rỉ, kéo cô vào lòng, bế xốc cô mang lại giường. Hoàn toàn không bình tĩnh ném cô xuống đệm như ném 1 bao cát.

“A!” Bị ném thô bạo, cô đau tới nhăn mặt. Ngồi trên chiếc nệm êm ái, cô xoa xoa khuỷu tay bị vô đập. Lần nào bỏ trốn cũng thất bại, không biết cô tạo nghiệt gì nữa.

Hắn đứng im lặng tại chỗ, đôi mắt sáng rực chỉ toàn lửa giận, bàn tay siết chặt thật chặt, trong trái tim ngổn ngang, vừa tức giận vì cô chạy trốn, vừa đau lòng cô bị thương. Nhưng nhiều nhất chính là, cô ấy không biết suy nghĩ chắc? Việc nguy hiểm như vậy cũng nghĩ ra cho được, vì chạy trốn cái mạng cũng không cần sao?

“Anh nhìn cái gì?” Cô tức giận trừng mắt lại hắn. Thô bạo. Xã hội đen. Đồ khủng bố. Hắn ta tưởng cô sợ hắn chắc.

“Còn dám lớn tiếng?” Hắn trừng cô, tức giận đến nghiến răng. Cô ấy có biết mình đang làm cái gì hay không?

Minh thấy hắn hung dữ, lại không biết sợ. Ai bảo cái tên xã hội đen như hắn chỉ giỏi uy hiếp người khác. Cô mềm mòng tươi cười với hắn, hắn vẫn giờ trò đó thôi. Vậy tội gì phải nhún nhường hại bản thân. Cô vốn không sợ hắn, điều cô sợ chỉ là..

Tú Triết tức giận không biết nên nói sao với cô nữa. Mặc dù đây chỉ là lần 2, nhưng mà ngã xuống không cẩn thận cũng có thể tàn phế. Cô ấy không còn nhỏ, tại sao nghĩ ra chuyện xuẩn ngốc như vậy. Thà rằng cô ấy cầm dao xông ra ngoài, hắn cũng đỡ phải lo lắng hơn. Không! Cầm dao cũng nguy hiểm, có thể đứt tay. Nếu không thì cứ đập cửa xông ra bắt lũ bảo vệ nhường đường là được. Dù sao chỉ cần cô ấy đe dọa 1 chút, đảm bảo chúng nó không dám làm gì cô ấy. Tại sao cô ấy lại không suy nghĩ chín chắn 1 chút?

Minh âm ức cúi đầu, cô không muốn dài lời nói với kẻ không biết suy nghĩ. “Điện thoại của tôi đâu?”

“Không cảm!” Hắn lạnh nhạt trả lời, đôi mắt đảo qua “dây thừng” tự chế của cô mà lại tiếp tục bốc khói.

“Tôi cần phải về nhà!” Cô ngẩng đầu, lấy can đảm đối diện với hắn.

“Không được!” Hắn chắc như đinh đóng cột nói.

“Anh đừng quá đáng!” Cô tức giận trừng mắt. Sao trên đời có kẻ vô lý như anh?

“Tôi có gì quá đáng? Tôi quá đáng, hay em quá đáng đây?”

“Anh còn đồ lỗi cho tôi?” Minh không tin được trợn ngược mắt.

“Còn không phải? Em có biết đây là khu ngoại thành, dân cư thưa thớt, em định trốn về bằng cách nào. Một thân một mình bên ngoài, trời lại tối như vậy, em không dùng đầu để nghĩ sao? Lại còn.. cái gì đây? Cái gì đây hả?” Hắn tức giận cầm sợi dây ga giường của cô lên đây tức giận.

“Vậy nên hỏi tại sao tôi cần trốn mới phải!” Minh tức giận kháng nghị.

“Ý em tại tôi bắt cóc em tới đây?” Hắn trừng mắt, cúi người thật thấp đối mặt với cô, trong con người của hắn chỉ có lửa đang bùng bùng cháy.

“Còn có lý do khác?” Cô cũng không kém cạnh, nhướn cổ lên ghé sát với hắn, làm cho chóp mũi 2 người khẽ chạm nhau, cô tức giận thờ hất ra 1 hơi.

“Em lại quên điều tôi đã nói rồi thì phải!” Hấn tức giận trừng mắt.

“Một tên xã hội đen cũng đáng được tin tưởng?” Cô châm chọc.

“Em..” Hấn thật sự muốn lao tới, xé nát cô ra thành từng mảnh. Nhưng lại nhớ tới lời nói của Nam, hấn phải nhịn. Đứng thẳng người dậy, đi lại trong phòng, đôi mắt hấn nhắm lại dưỡng thần, hơi thở gấp gấp dần chậm lại.

Mình nhường mày nhìn hấn. Còn tương sẽ bị giết tại trận chứ. Giờ lại thành thế nào?

“Thay đồ đi!” Sau 1 hồi trấn tĩnh, hấn nói.

“Hả?” Minh nhăn mặt.

“Chúng ta ra ngoài ăn!” Hấn day day thái dương. Cô ấy cứ luôn phải phản kháng hấn như thế sao?

“Ai nói đi với anh?!” Cô tức giận kháng nghị. Hấn ta còn muốn hành hạ người khác theo cách nào nữa?

“Không có lựa chọn!” Hấn lạnh nhạt nói. Lại nhìn thấy cô hoàn toàn không nhúc nhích. Hấn liền tức giận trừng mắt. “Muốn tự giác thay đồ hay để tôi thay hộ?”

Mình tròn ngược nhìn hấn, 2 tay vô thức chống hông muốn giương oai. Nhưng hấn nào có sợ, hấn chăm chú nhìn cô, hoàn toàn không có thái độ giả

ng hòa. Cô khề thờ dài, buông khí giới trên tay. Dù sao cô dám chắc hấn có đủ khả năng để làm việc đó. Cái tên xã hội đen này có đủ điên khùng để làm mọi việc. Bất cộc cô hấn còn dám làm, thì chỉ thay quần áo có là gì?

Mình thở hắt ra 1 hơi, mặt cúi xuống miễn cưỡng đứng dậy.

“Đi đâu?” Hấn liền hỏi. Đôi mắt hết sức cảnh giác nhìn người con gái đối diện, giống như sợ cô có thể bốc cháy và biến mất ngay lập tức trước mặt hấn.

“Không phải anh bảo đi thay đồ sao?” Cô thờ ơ đưa mắt nhìn hấn. Tám năm trời gương mặt hấn cũng vẫn vậy, biểu hiện vẫn vậy, thái độ luôn bá đạo như vậy, và.. đối xử với cô luôn như vậy. Đôi khi cô tự hỏi, hấn là đang bá đạo chiều cô, hay là đang muốn hành hạ cô đây?

Từ Triết nhìn gương mặt tươi tắn của cô đột nhiên trầm lặng, hấn hơi nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút bất an. Hấn chưa bao giờ hiểu được cô, chỉ biết khi cô cười là lúc cô vui, khi cô khóc là cô đang buồn, còn tâm tư của cô đang nghĩ điều gì, hấn chưa bao giờ hiểu. Cho nên, khi nhìn thấy cô đột nhiên trầm lặng, bản năng tự nhắc nhở hấn phải cảnh giác. Hấn sợ cô đang nghĩ cách trốn chạy.

Mình cố gắng dứt khỏi suy nghĩ không muốn nghĩ ngợi nhiều hơn. Lại nghe trái tim mình giống như đang phủ định điều gì đó. Cô hơi nhăn mặt, thu hồi tầm mắt, vô thức thờ dài. Xem ra đúng là cái bụng đói làm cho người ta suy nghĩ lệch lạc, chút nữa nhất định phải ăn nhiều hơn 1 chút.

Hấn thấy cô im lặng, mày nhíu chặt, liền giơ tay ra, túm lấy cổ tay cô kéo lại. “Đang nghĩ gì?”

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt to tròn như viên đá quý có chút lấp lánh ẩm ướt, đôi môi hơi run nhẹ, lại nghe trong tai tiếng đập rộn ràng của thứ gì đó. Nhưng rất nhanh cô thu hồi xao động của mình, khề lắc đầu. Chị cô nói đúng, đáng lý ra cô nên đi xem mắt thì hơn.

“Còn nói không!” Hấn nheo mắt. Trong 1 thoáng hấn cảm thấy đôi mắt của cô buồn bã, làm cho tim hấn thất lại. Chẳng nhẽ, hấn cứ như vậy làm cô đau lòng lắm sao? Chẳng nhẽ, ở cạnh hấn lại khó khăn vậy sao? Hay là bởi vì hấn quá thô bạo?

“Đại ca, anh không muốn đi ăn sao?” Cô thu dọn mớ hỗn độn trong lòng, bước bình hỏi hấn.

“Tôi..” Hấn cũng không biết phải nói sao, lúng túng rời khỏi tay cô, chân lùi lại 1 bước.

“Thay đồ sẽ rất nhanh!” Cô lại không muốn nghe câu trả lời của hấn, liền cắt ngang, một tay vỗ vai hấn như để củng cố niềm tin. Nói rồi liền lách qua người hấn bước đi. Nhưng mới đi được 3 bước, cô như nhớ ra gì đó, liền quay lại hỏi hấn.

“Nhưng tôi làm gì có đồ để thay!” Phải rồi! Trọng điểm là hấn tới nhà, vác cô đi. Ngoài cái khối thịt mấy chục kg là cô, hấn đâu có mang theo gì nữa. Cho nên dĩ nhiên, cô đâu có quần áo.

“Trong tủ kia!” Hấn chỉ tay về phía tủ.

Mình nghe lời đi qua đó mở tủ. Vừa mở ra, đã nhìn thấy cả 1 ngăn tủ toàn đồ con gái. Từ kiểu đơn giản như sơ-mi quần jeans, đến những chiếc váy kiểu cách. Cô xoay người lại, ngơ vờ nhìn hấn.

“Mặc váy đi. Hôm nay chúng ta đến nhà hàng!” Hấn bỏ lại 1 câu rồi quay người đi ra phòng ngoài.

Cô im lặng đứng nhìn theo bóng lưng của hấn tới khi khuất dạng, mới thu hồi lại tầm mắt, cô buồn bã thờ dài. Tám năm, tại sao còn gặp lại?

Tại 1 nhà hàng sang trọng của khách sạn 4 sao, trong tiếng nhạc giao hưởng nhẹ nhàng càng làm cho không khí thêm phần tao nhã, ánh đèn vàng từ

những chiếc đèn chùm thủy tinh rọi xuống những ánh sáng ấm áp làm cho người ta thư thái, trên 1 chiếc bàn tròn trong góc phòng, 1 đôi trai gái đang ngồi dùng bữa tối.

Tú Triết hơi nhú mày nhìn cô, từ lúc ra khỏi cửa cô không nói lời nào. Hắn rất ghét sự im lặng của cô. Nó làm cho người ta sợ hãi, như thời tiết quang trược cơn bão vậy.

Mình thờ ơ ngồi trên ghế, một tay cầm dao 1 tay cầm đĩa đang cố cắt miếng bò bò lò của mình. Trong đầu cô vẫn còn vẩn vơ những suy nghĩ hết sức vớ vẩn. Không được. Cô phải lên tinh thần. Không thể cứ thế này được. Cô quyết định, đôi mắt liền trở nên sáng ngời, kiên định. Cô ngẩng đầu liền bắt gặp 1 ánh mắt soi mói thâm trầm của người đối diện.

“Chuyện gì?” Cô cảnh giác hỏi.

“Đang suy tính điều gì?” Hắn cũng không hề vòng vo.

“Không có gì! Chỉ nghĩ tới công việc!” Cô nhún vai vẻ như không việc gì.

“Công việc?” Hắn nhướn mày.

“Hôm nay nghỉ làm, chắc chắn ông chủ sẽ phát điên!” Cô nói.

“An tâm. Ông ta muốn phát điên cũng không nổi!” Hắn nhún vai hoàn toàn không bận tâm.

“Cũng có lý.” Minh gật gù. Dù sao ông chủ là người chẳng đáng sợ. Người đáng sợ phải là hắn kia.

“Chuyện công việc đừng lo lắng!” Hắn dứt 1 miếng vào miệng, vừa nói rất thản nhiên.

Mình chỉ ậm ừ cho qua, hoàn toàn không để ý tới thái độ của hắn. Đôi mắt cô lơ đãng bắt gặp 1 cô gái xinh xắn trong bộ váy thướt tha đi đi băng băng về hướng phòng vệ sinh. Gương mặt của cô liền sáng lên. Cuộn khăn ăn lại, cô nói.

“Tôi cần đi vệ sinh 1 lát!” Vừa nói vừa đứng dậy không cần đợi hắn trả lời đã lao đi như bay.

Tú Triết nheo mắt, nhìn theo bóng dáng vội vàng của cô, khóe môi hơi nhếch lên 1 chút.

Mình bước đi không hề quay lại, thẳng tới khi vào trong phòng vệ sinh cô liền nép mình vào cánh cửa, cẩn thận nhòm ra ngoài. Hắn vẫn ngồi đó thong thả nhấp ly rượu lên nhâm nhi, phong thái rất chi điềm đạm. Cô hừ lạnh 1 tiếng, đứng là giả dối. Trong lúc cô còn đang ngồi xôm, lén lén nhìn ra ngoài, thì đột nhiên có tiếng động làm cô quay người lại. Chính là cô gái xinh xắn lúc trước cô nhìn thấy, cô ta vừa bước ra từ 1 buồng gần đó, gương mặt xinh xắn đang kinh ngạc nhìn cô.

Mình vội vã đứng dậy, ngượng ngùng cười trừ. “Tôi làm rơi kính áp tròng!” Lý do này trong phim rất nhiều, rất dễ chấp nhận.

Lúc này cô gái mới gạt gù, thu lại tầm mắt đi đến bệ rửa mặt, lơ đãng soi mình trong gương. Mình chỉ im lặng đứng nhìn, trong lòng thầm nghĩ, đúng là bản năng con gái.

Cho tới khi cô gái rời đi, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm tiếp tục công việc quan sát của mình. Lúc này hắn đang ngồi thong dong, đôi mắt lơ đãng nhìn quanh, bàn tay đặt trên bàn gỗ nhíp. Cô biết sự lơ đãng của hắn là giả, hắn đang bắt đầu sốt ruột. Cô cắn cắn răng. Tại sao không có cơ hội nào tốt dành cho cô.

Quả nhiên người hiền lành thì dễ được đáp ứng, cô vừa lăm bắm xong thì liền có 1 cặp đôi ăn vận sang trọng tiến tới bàn hắn, tươi cười xã giao. Hắn cũng đứng dậy bắt lấy tay họ, trên môi nở 1 nụ cười thương mại. Mình chỉ chờ có thế, liền lao nhanh ra khỏi phòng vệ sinh, vừa quan sát động tĩnh của hắn, vừa cúi thấp người cố gắng thật nhanh thoát ra ngoài. Nhìn cửa ra ngay 1 gần, trong lòng của cô như nhảy cẫng lên, bàn tay cô vươn ra cầm lấy tay nắm cửa thủy tinh.

“Đi đâu mà vội vậy? Bữa tối còn chưa dùng xong mà!” Một giọng nói lạnh như băng, lại mang theo chút ít ý cười như 1 con dao cắt cá cửa thẳng vào nội tâm của cô.

Mình cứng đờ tại chỗ, cả người muốn hóa đá đến nơi. Cô âm thầm than trời, thở hắt ra 1 hơi bất đắc dĩ, đôi mắt nhìn qua kính thủy tinh đã thấy 2 người to cao lực lưỡng đang chặn 2 bên cửa. Mình thật muốn chết. Cô miễn cưỡng quay đầu.

“Vi ăn hơi nhiều nên muốn dạo 1 vòng!” Cô cố nặn ra nụ cười, dù cô biết hiện tại mặt cô vỡ đến mức độ nào.

“Vậy sao?” Hắn thản nhiên cười, 2 tay khoanh trước ngực rất đĩnh đạc nhìn cô.

Mình cảm thấy rét run. Cô có 1 linh cảm không tốt chút nào vào lúc này. Cô có thể chắc chắn hắn đang suy nghĩ làm sao có thể trừng trị cô lập tức. Linh cảm của cô chưa bao giờ sai, cho nên cô cần phải chạy.

Hắn chậm rãi bước lại gần cô, khóe miệng vẫn mỉm cười, gương mặt rất từ tính. “Vậy để tôi dẫn em đi dạo!”

“Hả?” Minh há hốc miệng. Dẫn đi dạo? Nguy hiểm!!! “A!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã khoác tay cô kéo đi ra ngoài, chỉ để thời gian cho cô “A” 1 tiếng vô dụng, còn lại phải bắt lực bị hắn lôi đi.

Tú Triết sai bước dài dọc ra khỏi khách sạn, bàn tay cứng rắn ghì cổ cô kéo đi. Hắn biết ngay là cô sẽ trốn mà, cho nên dù nói chuyện với người quen nhưng hắn vẫn không quên canh chừng, hay phải nói, dù trong đám đông chỉ cần 1 cái liếc mắt hắn cũng có thể phát hiện ra cô.

“Chúng ta đi đâu?” Sau khi bị ném 1 cách thô bạo vào trong xe, cô mới có đủ minh mẫn để kháng nghị.

“Đi dạo!” Hắn nhường mày cười, một tay chống cằm, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn cô thích thú.

Minh cảm thấy rùng mình. Toàn bộ da gà trên người cô đều nổi lên giống như con bệnh dịch, cô co người lại, rất cảnh giác nhìn hắn. “Nhưng đi đâu mới được?”

“Cầu Long Biên!” Hắn thờ ơ trả lời, bàn tay che giấu đi khóe môi đang cười. Trong đầu lại hiện lên lời nói kia. Nếu có thể..

“Cầu Long Biên?” Minh run rẩy lặp lại. Không phải định giết chết quãng xác xuống cầu đấy chứ? Đáng sợ.. Thật đáng sợ!

“Chỉ là đi dạo mà thôi!” Nhìn thấy cô ngồi lì lại phía sau lo lắng, hắn khẽ cười, vươn tay ra kéo cô lại gần.

“Anh chắc là chỉ đi dạo chứ?” Minh rất cảnh giác với hắn, gương mặt vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Em nghĩ tôi định giết người vớt xuống sông Hồng sao?” Hắn không đồng tình hỏi.

“Không phải không thể!” Minh hơi nghiêng đầu, rất ngờ vực nói.

“Nếu có giết cũng không phải là em!” Hắn lạnh nhạt nói, cánh tay vòng ngang qua cổ cô.

“Hả?” Minh ngờ vực nhìn hắn. “Tôi không muốn thành đồng lõa giết người đâu!”

Tú Triết cảm thấy thực nhức đầu. Thái dương hắn bắt đầu giật giật. Tám năm rồi tư duy logic của cô luôn luôn trật khỏi đường ray hắn tưởng tượng. “Im miệng!”

Minh thấy hắn đang bão nổi, lập tức biết khôn cần chặt môi. Ai mà biết nếu cô không ngoan ngoãn sẽ xảy ra chuyện gì. Cô có thể bị cắt cổ rồi buộc trong bao tải thêm vài tảng đá làm bạn đồng hành lắm.

Cầu Long Biên 1 buổi tối se lạnh, gió trên cầu làm tung bay tà áo của người đi đường, một vài cặp tình nhân đang ngồi trên cầu ngắm nhìn quang cảnh phía dưới, một vài người lại đang sưởi ấm cho nhau. Tú Triết cho xe đỗ ở đầu cầu, còn hắn với cô tự mình đi bộ. Cây cầu này là cây cầu cũ, mọi thứ đều mang theo vẻ rêu phong, rệu rã, những ngọn đèn vàng mờ đục trong không khí lạnh lạnh càng làm cho mọi thứ như phủ 1 lớp sương mù.

Tú Triết chậm rãi bước từng bước vững vàng, trên người hắn khoác 1 chiếc áo măng tô dạ màu đen tuyền, mái tóc bị gió thổi hơi bay bay, đôi mắt nâu của hắn lạnh còn hơn cả không khí lúc này, Minh cảnh giác nhìn hắn. Hắn trầm ngâm, điềm tĩnh như mặt nước hồ mùa đông. Mới nhìn thôi đã thấy 1 buổi lạnh. Cô lững thững bước theo hắn, tr

ong lòng ngổn ngang không biết phải làm gì với người đàn ông này.

“Không phải nói muốn đi dạo sao? Cứ nhìn như vậy tôi sẽ nghĩ vớ vẩn đó!” Hắn vẫn không quay đầu, gương mặt vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng giọng nói trầm ổn lại mang theo vài phần trêu chọc.

“Anh sẽ nghĩ gì?” Minh tò mò hỏi hắn.

“Nghĩ rằng em thích tôi!” Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt thâm trầm làm người ta không thể đoán được ý nghĩ của hắn.

Minh cảm thấy trái tim của mình lại lạc thêm 1 nhịp khỏi bản nhạc. Đôi mắt cô kinh hoàng mở lớn, cô không phải cô bé của tám năm trước, còn hắn lại càng trưởng thành hơn nhiều so với quá khứ. Hắn thâm trầm hơn, không còn nóng nảy như trước, có bình ổn, có đỉnh đạc, lại càng có chín chắn. Làm cho cô càng ngày càng không thể đọc được suy nghĩ của hắn.

Hắn cũng chăm chú nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, con người tròn của cô đang dao động, giống như đang cố gắng đọc suy nghĩ của hắn. Hắn chỉ có thể khẽ cười. Nếu cô biết liệu cô có sợ hãi mà chạy mất hay không?

Tú Triết quyết định rời tầm mắt đi trước, khiến cho Minh cũng bối rối nhìn đi nơi khác. Trong lòng cô lại càng ngổn ngang nhiều mối hơn bao giờ hết. Nhìn con đường thẳng trước mặt, thành cầu đã cũ kỹ rỉ sét, trên cầu xe cộ đi lại, hai bên thành cầu rải rác vài quán nước, đám thanh niên không ngồi quán thì cũng dựng xe máy ngồi tựa vào nhau. Minh đột nhiên cảm thấy lòng mình cũng se lạnh. Cô chưa từng thử cảm giác yêu đương, cũng không biết cảm giác ghen hờ. Vờ vờ phóng tầm mắt ra xa, nhìn con sông Hồng nước vốn đầy màu mỡ, vào ban đêm lại trở nên đen đục, lác đác những ánh đèn phản chiếu giống như 1 dải ngân hà ở trên mặt đất. Nhưng ánh vào mắt Minh lại không phải là 1 dải ngân hà đẹp đẽ, mà giống như 1 thiên hà chết. Có lẽ tại trái tim của cô không có sức sống, có lẽ tại cô không đủ lãng mạn, hay có thể cô cảm thấy ghen tị với những người kia...

Đột nhiên, cảm thấy bàn tay mình bị siết chặt, ấm áp. Minh ngẩng đầu nhìn sang người bên cạnh. Chỉ biết hắn đang mỉm cười, 1 nụ cười từ rất lâu cô không nhìn thấy. Làm cho cô lại nhớ tới 1 nơi nào đó, trên 1 thác nước cao gần chạm vào mây, giữa những tiếng gào thét của thiên nhiên, nụ cười của

hắn lại tựa như ánh mặt trời. Cô mỉm cười, rồi tầm mắt nhìn về phía cầu Chương Dương náo nhiệt bên kia. Những ánh sáng của xe cộ trên cầu làm cho người ta nhận nhạo, nhưng mặt nước đen bí ẩn bên dưới chân cầu lại làm cho người ta sa lầy. Thật giống như tâm trạng của cô lúc này. Đầy mâu thuẫn.

“Lạnh sao?” Hắn nhỏ giọng nói. Đột nhiên cảm giác cô thu mình lại, trông thật cô độc.

“Không!” Minh khẽ lắc đầu. Chỉ cảm thấy gió cắt vài đường buốt lạnh vào làn da cô, nhưng ít nhất ở đây cô không cảm thấy ngột ngạt. Ít nhất cô có thể thoải mái hít thở. Ở trong căn phòng sang trọng kia, cô thật sự khổ sở.

Hắn thấy cô như vậy cũng chỉ im lặng, bàn tay hắn siết chặt hơn 1 chút bàn tay cô. Giống như muốn tiếp cho cô sức mạnh, truyền thêm 1 chút hơi ấm. Họ cứ im lặng, nắm tay nhau mà bước đi, không cần phải nói thêm 1 lời, nhưng lại có 1 kiểu hòa hợp kì lạ. Có lẽ tình yêu đơn giản chỉ là như vậy. Tú Triết tự nhủ.

Rầm!

Cánh cửa phòng bị đập tung đập mạnh vào tường lại bật ra 1 lần nữa. Người đàn ông hoàn toàn thờ ơ, vẫn lơ đãng giờ tài liệu.

“Anh muốn gì đây?” Minh tức giận đập mạnh tay xuống bàn, giọng nói hoàn toàn không có kiên nhẫn.

“Đã giam lỏng thì thôi. Anh lại còn bám dính lấy tôi làm gì?” Minh thở hồng hộc nói.

“Bé ngoan đừng nóng giận!” Hắn thân nhiên sờ sờ mái tóc còn đang ướt của cô, lông mày hơi nhăn lại.

“Bé ngoan con khi! Anh muốn chơi trò gì đây?” Minh tức giận gào ầm lên. Sau 48 tiếng đồng hồ vừa qua cô thật sự không chịu nổi.

Cái tên đàn ông này đã quyết định 1 chuyện hết sức nực cười. Cô nói với hắn cô phải đi làm, hắn đáp: “Dĩ nhiên là được!”

Nhưng kết quả? Hắn quả nhiên cho cô làm việc, chỉ khác là không phải tới công ty mà đi chọn đồ gia dụng để dọn nhà mới với hắn. Được rồi. Chấp nhận đó là công việc, nhưng cũng không thể trong cái tình trạng trời tay đất đất. Hắn làm cho cô bán hàng nhìn cô như kẻ phạm tội. Điền rồi sao? Tôi mới là nạn nhân.

Đã vậy, ngoài thời gian làm việc ra thì lúc nào hắn cũng kè kè bên cô, bắt cô phải theo kế hoạch của hắn. Khoảng cách của 2 người luôn là nửa mét. Hắn đi gặp khách hàng sẽ dẫn cô theo, lúc ấy vì sĩ diện cũng không trói tay cô nhưng bù lại sẽ kèm theo 2 vệ sĩ sau lưng cô. Hắn ăn cơm dĩ nhiên cô phải ăn cùng hắn, hắn trong phòng đọc sách dĩ nhiên sẽ cột chân cô vào cái ghế hắn đang ngồi, hắn ngủ nhưng cổ tay sẽ buộc 1 cái dây vào cổ tay cô. Cả 1 ngày, thời gian duy nhất cô thoát ly khỏi hắn nhiều hơn nửa mét chính là khi cô chui vào nhà vệ sinh. Nhưng khoảng cách cũng không là bao bởi vì hắn đứng ngay ngoài cửa. Cô thật muốn chết với cái tên đầu heo này. Đến lúc này, khi cô vừa bước ra khỏi phòng tắm đã thấy hắn kê 1 chiếc bàn chắn ngang cửa thì cô không thể chịu đựng nổi nữa.

“Anh đang làm trò gì?” Cô rít lên, cảm giác bức bối 2 ngày nay như nước lũ đang cuộn cuộn muốn cuốn phăng tất cả.

“Làm việc!” Tú Triết không buồn ngắt đầu, vẫn tiếp tục đọc tài liệu.

“Nhưng anh đang chắn giữa lối đi!” Minh nghiêng răng kèn kẹt nói. Hắn ta cứ nhiên còn kê bàn ngay cửa phòng tắm. Làm cho cô không cách nào đi qua được, bởi vì 1 bên là bàn hắn, 1 bên là tủ, 1 bên là sofa. Mà cái cửa phòng tắm lại nghiêng nhiên nằm trong cái khối chữ U ấy. Hiện tại cô y như con đẽ bị người ta đặt vào trận đấu, không muốn đá thì chỉ có thể bị đá chết.

“Đâu có!” Hắn hết sức thân nhiên nói.

“Còn nói không?” Minh tức giận nghiêng chặt răng.

Tú Triết thờ ơ cầm bút viết trên giấy, hoàn toàn không mảy may suy chuyển trước cơn giận dữ của cô.

“Anh..” Minh nghiêng răng kèn kẹt, lao tới chiếc bàn cướp lấy chiếc bút trên tay hắn.

Hắn từ từ ngắt đầu, đôi mắt chỉ có ánh sáng dịu dàng nhìn cô. Hắn thật sự rất thích nhìn cô tức giận, bởi vì lúc ấy, trong mắt cô chỉ có hắn. Dựa người vào ghế, dù cho trong lòng có tràn ngập hạnh phúc, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra đầy thờ ơ.

“Tránh đường!” Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn thân nhiên cười, 2 cánh tay giang rộng.

“Anh làm gì?” Minh nhú mày không hiểu cử chỉ của hắn.

“Em cứ tự nhiên!” Hắn rất bình thân nói, cánh tay vẫn giang rộng chờ đợi cô.

“Anh tưởng tôi không dám chắc?” Minh trừng mắt nhìn hắn. Trèo bàn?

Hắn nghiêng đầu, không nói lời nào, môi cong lên như thể thách thức.

Mình thở hắt ra 1 hơi, thật sự không còn lời nào để nói với hắn. Cô đã mất hết kiên nhẫn với mấy trò đùa dai vô bổ này, nên không kiêng nể ai lao tới, dẫm lên mặt bàn làm việc của hắn mà bước. Rất hiền ngang, cô đứng thẳng trên mặt bàn, lần đầu tiên cảm giác cao ngạo của kẻ cao hơn người khác. Mình vênh mặt, 2 tay chống hông, hiền ngang khí thế nhìn về phía người ngồi dưới.

Tú Triết thân nhiên dựa người vào ghế, đôi mắt sẫm lại càng sẫm lại, gương mặt hết sức bình thản, lại giống như lơ đãng.

“Nhìn cái gì?” Mình tức giận mắng hắn.

“Quả nhiên em vẫn chọn quần có hình.” Hắn xoa xoa cằm đầu hơi nghiêng nghiêng có vẻ nghiền ngẫm.

Mình há hốc mồm. Hắn.. hắn.. Lại cúi xuống nhìn bộ dạng của mình lúc này. Hiện cô đang khoác trên người 1 chiếc áo choàng tằm màu trắng ngắn tới nửa đùi. Tuy bình thường sẽ không nhìn thấy gì, nhưng mà hiện tại thì.

Cô tức giận ngồi thụp xuống mặt bàn, vừa thấy mất mặt lại pha trộn lẫn tức giận, tạo thành 1 thứ cảm giác hỗn hợp y như 1 ly cocktail mạnh. Vừa cay nồng, lại vừa đắng chát, làm cho người ta phải nhăn mặt vì khó chịu. Cô thật sự muốn đập cho hắn 1 cái, nhưng chuyện cấp bách chính là leo xuống khỏi chiếc bàn.

Nhưng khi đôi chân cô vừa muốn nhảy xuống bàn, thì 1 đôi tay cứng rắn liền giữ chặt eo cô, đặt cô ngồi yên trên mặt bàn. Cô tròn mắt nhìn anh, rất muốn tuột xuống, nhưng bàn tay của hắn lại không cho cô rời đi. Mỗi khi cô muốn nhắc người dậy, là hắn lại giữ chặt lấy cô ấn xuống. Bất buộc cô ngồi trên mặt bàn, chân đặt lên đùi hắn.

Tú Triết im lặng, con ngươi chăm chú nhìn người con gái đối diện. Gương mặt tươi tắn, tràn ngập sức sống cùng ương ngạnh, cô mặt trên người một chiếc áo choàng tằm đơn giản màu trắng, nhưng vẫn làm cho hắn mê mẩn. Trông cô lúc này như 1 con mèo trắng tinh kiêu kì nhưng lại đáng yêu vô cùng. Cô bao giờ cô ấy hiểu, mọi hành động dù bình thường nhất của cô ấy cũng có thể khiến hắn sa đọa hay không?

Mình cảm thấy tim mình sắp vọt ra ngoài lồng ngực chạy trốn, linh cảm cho cô biết mình đang gặp nguy hiểm. Nhưng nhìn vào người con trai đó, gương mặt góc cạnh, đôi mắt dài sâu thẳm như lỗ đen vũ trụ khiến cho cô bị hút vào trong đó. Cô nuốt nước bọt, cả người đã cảm thấy nóng bức bởi không khí ngưng đọng này, cô với chân xuống, muốn bước xuống. Nhưng hắn lại lần nữa giữ cô lại.

“Muốn làm gì?” Hắn hỏi với giọng không nóng, cũng chẳng lạnh.

“Đi.. đi ngủ!” Cô lúng túng trả lời.

“Được! Vậy đi ngủ!” Hắn đứng dậy khỏi ghế, vòng tay qua người bế bổng cô lên.

Mình bị nhắc bổng làm cho sợ hãi, cô vội vàng bám lấy cổ hắn. Một tay hắn vòng qua eo cô, tay còn lại đỡ lấy chân cô, bế cô như thể bế 1 đứa trẻ bướng bỉnh.

Mình tròn mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia. Má cô vô tình chạm vào gò má khô ráp hơi sần sùi vì râu của hắn, làm cho trái tim của cô cũng như bị cọ sát mà run rẩy.

“Anh.. Anh muốn gì?”

“Đi ngủ!” Hắn thân nhiên trả lời, ôm cô đi tới bên giường.

“Khoan!” Mình lo lắng hét lên. Nhưng hắn hoàn toàn không để ý, mang cô tới giường, rất nhanh tắt đèn.

Cả căn phòng ngủ chìm trong bóng tối, càng giúp cô có thể nghe rõ trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch. Mình cảm thấy rất khó thở, cô sợ hãi hô hấp, sợ sẽ làm kinh động 1 kẻ nào đó. Tú Triết thân nhiên giờ tay, kéo cô vào trong lòng, hắn ôm cô chặt hơn 1 chút, đầu dựa vào bờ vai gầy nhỏ của cô. Hắn sẽ yêu cô nhiều hơn nữa.

Mình khẽ run nhẹ vì động tác của hắn. Cả người cô đã cứng ngắc như đá tảng. Cô hiện tại như người chết đợi chờ bản án tử hình. Nhưng mà.. 5 phút, 10 phút,.. cho tới khi tiếng thở đều đặn của hắn khe khẽ ngân trong màn đêm, hắn vẫn chỉ ôm cô như vậy. Mình kinh ngạc hơi quay đầu lại, hắn có vẻ như đang ngủ, đôi mắt nhắm lại. Nhưng cô biết chắc chắn hắn còn tỉnh, bởi vì nhiệt độ của hắn, nóng, nóng đến làm cô phát run. Chăm chú

nhìn gương mặt mờ nhạt trong bóng tối, cô chỉ có thể thấy loáng thoáng đường nét của hắn, nhưng trong đầu cô lại có thể hiện ra 1 bức tranh hoàn chỉnh. Cô khẽ mỉm cười, nói thật khẽ. “Ngủ ngon!”

Khi cô đang nhàm chán nằm đọc sách trên ghế sofa, thì đột nhiên sợi dây buộc trên cổ tay cô giật giật. Cô miễn cưỡng quay đầu lại nhìn người đang ung dung ngồi ở ghế kia.

“Chuẩn bị thay đồ!” Hắn bỏ lại đúng 4 chữ.

Mình chỉ có thể tròn mắt nhìn hắn. Đạo này cô thấy hắn thật sự rất lạ. Giống như không phải là hắn. Mỗi đêm hắn chỉ đơn giản ôm cô ngủ, không làm gì hết. Không phải cô đang hy vọng hắn làm gì, chỉ là cảm thấy hắn kì lạ. Mặc dù người hắn nóng như hòn than, làm cho tới nào cô cũng nới da gà, nhưng hắn chỉ bất động, ôm chặt cô vào lòng và.. ngủ. Còn ban ngày, có hành vi quấy phá cô, nếu cô mắng, cô gào hắn cũng chỉ cười. Đột nhiên thay đổi thái độ làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

“Làm gì?” Cô trừng mắt với hắn. Chỉ thấy hắn đang ngồi đọc tài liệu.

“Người trang điểm chắc sắp tới!” Lại bỏ thêm 1 câu.

“Anh không thể nói nhiều hơn vài chữ chắc?” Minh tức giận gấp quyển sách lại.

Hắn quay sang nhìn cô, đôi mắt xoáy thẳng vào gương mặt mềm mại của cô. Mỗi khi nhìn vào mắt cô, hắn lại 1 lần bối rối, hồi hộp, xao động. Rất nhiều thứ cảm giác phức tạp chỉ vì 1 cái liếc mắt của cô mà trào dâng. Nhưng mà, cô vẫn cứ như vậy, dùng đôi mắt trong veo nhìn hắn, khiến cho hắn không dám trở nên xấu xa.

Minh khẽ nuốt nước bọt, cổ họng lại lần nữa khô nóng. Gần đây cô phát hiện, mỗi khi hắn chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt của hắn dường như có lửa, làm cho cô cảm thấy nóng đến phát run.

Tú Triết khẽ thở dài, bàn tay lơ đãng vuốt ve gương mặt xinh xắn trước mắt. Cảm giác da thịt mềm mại man mát của cô mon trón trên lòng bàn tay hắn, khiến cho tâm hồn hắn ngày càng nhộn nhạo. Đôi mắt thăm sâu chăm chú nhìn cô, chăm chú chờ đợi 1 chút tia sáng hy vọng trong đáy mắt trong kia. Hắn từ từ tiến lại gần cô, gương mặt mỗi lúc 1 cúi thấp, chóp mũi gần như chạm vào mũi cô, đôi môi mỏng hơi hé mở, khiến hơi thở lạnh lẽo của hắn chạm tới chiếc miệng hồng tươi kia.

Cộc.. Cộc.. Cộc..

Tiếng gõ cửa thán nhiên làm cho cả 2 người cứng ngắc. Minh lúc này mới có thể lấy lại được tâm hồn, trái tim cô vẫn còn đang cuồng loạn đập trong lồng ngực. Tú Triết vẫn giữ nguyên động tác, bờ môi chỉ cách môi cô 1 chút, đôi mắt nâu trở nên âm trầm lạnh lẽo đảo qua nhìn cánh cửa, rồi lại quay về gương mặt đang bối rối đối diện. Làn da trong lòng bàn tay hắn lúc này đang nóng ran, giống như vừa bị ngâm vào nước nóng. Hắn khẽ than trời, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên má bên kia của cô, rồi mới rời đi. Để lại 1 con mèo nhỏ đang ngơ ngác ngồi trên ghế.

Cũng chính bởi vì 1 nụ hôn má hoàn toàn trong sáng như vậy, lại khiến cho Minh ngơ ngẩn cả tiếng đồng hồ. Đến khi người trang điểm vỗ vai cô thông báo công việc đã xong, cô mới chợt nhận ra, từ nãy tới giờ mình trở thành 1 con búp bê cho người ta tùy tay đụng chạm. Nhìn chính mình trong chiếc gương, cô có 1 cảm giác dường như mình vừa trở thành Barbie thì phải.

“Cô hài lòng chứ?” Chuyên viên trang điểm đứng bên cạnh tươi cười hỏi cô.

Minh lúc này mới phát hiện, thì ra còn có người này trong phòng. Cô bối rối liền gạt đầu. Dĩ nhiên là hài lòng, cô vừa gặp 1 bà tiên mà. Nhưng mà, chuyện cô tích này, đến 12h sẽ kết thúc phải không.

“Cô thật là tốt số, có người đàn ông giàu có yêu cô!” Cô gái vừa thu dọn đồ nghề, vừa liên miện nói chuyện.

“Yêu tôi?” Minh chỉ có thể mĩa mai hỏi lại.

“Dĩ nhiên. Còn bỏ tiền mời tôi đến nhà trang điểm cho cô!” Cô nói rất cao hứng.

Minh khoanh 2 tay trước ngực, nhìn hình ảnh cô gái trang điểm phản chiếu trong gương đầy khinh thường. Đó là bởi vì anh ta sợ tôi chạy trốn.

“Chúng tôi người ta rất quan tâm lo lắng cô!” Cô ta tiếp tục thao thao.

Đó là bởi vì hắn ta đang bắt cóc tôi.

“Có được 1 người như vậy đúng là có phúc 3 đời!” Cô ta xoay người lại, cầm chiếc cốc trên tay tươi cười nói.

“Cô không biết đâu!” Minh thờ ơ trả lời.

“Sao tôi lại không biết. Đừng xem tôi trẻ vậy, tôi có thâm niên trong nghề lắm đó. Loại người nào cũng từng gặp qua, nhưng người biết quan tâm như anh ta, mới thấy lần đầu!” Cô ta nói.

“Phải!” Minh chán nản gạt đầu. Có mấy khi cô thấy được xã hội đen chứ.

“Được rồi. Công chúa, đi chơi vui vẻ! Chúc cô sớm hạnh phúc bên hoàng tử. Nhớ là bao giờ đám cưới nhớ để tôi làm thợ trang điểm nha!” CÔ gái vui vẻ nháy mắt với cô, còn tiện tay rút ra danh thiếp rồi mới đi ra ngoài.

Minh thờ dãi nhìn tấm danh thiếp trên tay, lại nghĩ tới lời cô nói. Chỉ có thể buồn bã lẩm bầm “Xem ra, cô sẽ thất nghiệp dài dài nếu đợi tôi!”

Con gái thật sự là 1 loài hay mâu thuẫn, cô đã nhìn lên hắn lần thứ 30 trong suốt cả chặng đường đi. Cô rất muốn biết nụ hôn của hắn là gì, nhưng cô lại không dám hỏi. Càng lúc điều đó càng làm cô cảm thấy tò mò. Muốn biết liệu rằng trong lòng hắn, cô thật sự chỉ là 1 món hàng thôi sao?

“Chuyện gì?” Hắn vẫn ngồi bất động, chỉ thán nhiên hỏi.

“Hả?” Minh lập tức quay mặt đi hướng khác. Gò má liền ửng hồng. Đáng chết nhất là trái tim đang loạn nhịp của cô. Lúc này cô trở nên thật yếu ớt.

“Đến nơi rồi!” Hắn không làm khó cô mà chuyển đề tài, đôi mắt nâu đảo qua nhìn cô có chút ánh sáng le lói.

Mình chỉ biết gật đầu, nhìn ra ngoài thì ra là 1 khách sạn cao cấp. Cô thờ dài. Tiệc tùng là những thứ phiền hà và rắc rối nhất.

Nghe thấy được tiếng thờ dài của cô, hân khẽ cười. Khi xe dừng hẳn, Tú Triết rất lịch sự đi tới mở cửa, hân hơi cúi người giờ 1 bàn tay ra mời cô bước xuống.

Mình hơi nhũn mày nhìn hân, lại bắt gặp nụ cười nham hiểm của kẻ nào đó. Cô mới có thể yên tâm miễn cưỡng giờ tay ra cho hân nắm. Bàn tay của hân rất to, và luôn cứng rắn như vậy, nhưng lại khiến cho cô chắc chắn, vững vàng. Khoác lấy tay hân, trong đầu cô đột nhiên nghĩ tới việc, để hân dẫn cô đi tới tận cùng. Suy nghĩ này làm cho cô cảm thấy rất khó chịu.

Cô biết, linh cảm của mình luôn luôn đúng. Cho nên, dĩ nhiên là ngay cả lúc này nó cũng đúng. Mình hơi cúi đầu, khẽ cắn môi bất đắc dĩ. Hân ta nghĩ gì khi đưa cô tới 1 bữa tiệc sang trọng như thế này? Lại còn rất nhiều người quen của hân. Đã vậy tệ hơn nữa là.. Hân thân nhiên giới thiệu cô là bạn gái.

Mình ngồi trên ghế, cúi đầu, tay xoa xoa ngực trái của mình. Cô thật sự ghét khi bị mọi người hiểu lầm, ghét hân luôn giữ chặt lấy cô từ khi bước vào, ghét cái cách hân cười tự nhiên khi người ta nói “Bạn gái ngài thật xinh đẹp!”. Giả dối! Cô thật sự dị ứng với những phép xã giao ở đây. Mọi gương mặt đều làm cô mắc ói. Nhưng tại sao, dù biết là lời giả dối, nhưng khi hân không phủ nhận, thì tận sâu trong lòng cô, bên dưới sự chán ghét, lại có 1 chút vui sướng. Quả nhiên, cô hết thuốc chữa rồi.

“Lại đang nghĩ gì?” Hân tao nhã cười, vừa ghé sát bên cạnh cô hỏi.

“Không có gì!” Cô cố gắng kéo dài ra khoảng cách, bởi vì nhiệt độ của người này quá cao.

“Thật không có gì ư?” Hân nheo mắt lại, càng tiến sát tai cô.

Bị hơi thở nóng bỏng của hân chạm vào, vành tai mỏng manh của cô lập tức bị đun nóng. Cô kinh hoàng nhìn hân. Hân ta rất kì lạ.

“Chỉ là thấy người ta khiêu vũ rất đẹp thôi!” Cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh, với tay cầm cốc champagne lên uống 1 ngụm để điều chỉnh lại nhiệt độ cơ thể.

Hân thân nhiên cười, tước đoạt ly rượu trong tay cô, không nói không rằng kéo cô dậy khỏi ghế.

“Anh.. Anh kéo tôi đi đâu!” Mình bối rối la lên.

“Nhảy!” Hân chỉ thân nhiên nói vậy.

“Nhưng tôi không biết...”

Không để cho cô nói hết, cô đã thấy hân kéo giật cô về phía người hân, theo bản năng cô ôm lấy cổ hân, khoảng cách của 2 người hiện tại chỉ tính bằng hàng chục, bàn tay hân đặt trên eo cô, 1 tay bắt lấy tay cô.

“.. nhảy!” Mình chỉ có thể yếu ớt nói ra chữ cuối cùng. Cô cảm thấy mình đúng là nên giả ốm, bởi vì cô chắc chắn sẽ chết thảm tại đây.

“Không sao! Giẫm lên chân tôi!” Hân thân nhiên nói. Giọng nói trầm thấp không có nhiệt độ, nhưng đôi mắt lại có thừa nhiệt tình.

“Hả?” Mình chỉ cảm thấy đau đầu. Nhưng cô không còn lựa chọn. Nhất là khi đây lại là.. Tango.

Tango, dĩ nhiên là nhiệt huyết, dĩ nhiên là có tiết tấu, dĩ nhiên là dồn dập. Từng nhịp từng nhịp rõ ràng, giống như nhịp đập trái tim của cô lúc này. Cô hiện tại rất gần hân, gần đến nỗi có thể cảm nhận được lồng ngực hân đang hô hấp, có thể cảm nhận hơi thở bạc của hân thoang thoảng gần cô. Từng nhịp, từng nhịp bước chắc chắn, nhiệt thành của âm nhạc như rót vào trái tim cô vang vọng lại tạo thành 1 bản tango đầy quyến rũ. Không biết từ lúc nào, cô bị cuốn theo vũ điệu, cuốn theo tiết tấu của hân, làm cho đầu óc cô cũng chỉ còn lại sự đam mê, cùng nhiệt thành. Là bởi vì Tango? Hay bởi vì hân? Khiến cho cô như lạc lối trong cơn bão quyến rũ này?

Hân siết tay cô thật chặt, bước theo điệu nhạc, trong đầu hân lúc này chỉ có đôi mắt trong veo của cô. Nếu như cô biết, tình cảm của hân, cô sẽ phản ứng thế nào hân cứ mãi suy nghĩ, đắn đo. Nếu như được như bản tango này thì thật tốt, vừa réo rắt, vừa cuồng nhiệt, lại vừa gắn kết không thể cách rời. Cứ như thể yêu điên cuồng và cuốn lấy nhau cho tới chọn đời, luyến tiếc không thể buông tay.

Tú Triết im lặng nhìn cô, tao nhã vung tay khiến cô xoay 1 vòng ra xa, lại rất nhanh kéo mạnh cô lại, khiến cho cô chỉ có thể lao thẳng vào lồng ngực của hân. Bàn tay cứng cỏi của hân liền đặt lên lưng cô, giữ chặt không cho cô kéo dài khoảng cách.

“Anh.. Anh lại muốn làm gì?” Mình thờ hồn hên, đôi mắt to trừng hân, trái tim cô lại rung động mạnh vì mọi cảm xúc quá tải lúc này.

“Dính chặt lấy em!” Hân thân nhiên cười.

“Đừng có mơ! Buông!” Cô tức giận cảnh cáo hân.

“Không thể!” Hân vẫn rất thờ ơ.

“Lập tức buông!” Cô cắn chặt răng để mình không hét tướng lên.

Hắn vừa cười vừa lắc đầu, bàn tay lại ép cô chặt hơn nữa, khiến toàn bộ cơ thể của cô dán chặt vào người hắn, giống như thể đang khiêu khích.

Ngọn lửa của vũ điệu cháy bỏng còn chưa được dập, lại thêm có người đổ thêm dầu làm tăng nhiệt tình, khiến cho con nóng của Minh lại càng vượng. Cô tức giận thở hồng hộc.

“Anh có buông tôi ra không? ANh muốn tôi tức chết hả?”

“Em an tâm, em không thể chết được đâu!” Hắn bình thản nói.

“Anh đang thách thức tôi?” Cô tức giận phùng mang.

“Không

! Anh chỉ nói sự thật. Bởi vì anh sẽ không bao giờ để em chết!” Hắn mỉm cười, đôi mắt càng lúc càng sáng.

Minh ngẩn người nhìn gương mặt sắt đá trước mặt. Trái tim của cô vẫn còn đập phồng, không biết là do bản tango hay bởi vì điều gì khác nữa. Cô chỉ biết ngẩn nhìn hắn.

Hắn chậm rãi cúi đầu, ở bên tai cô thì thầm như thể con gió mát đầu thu, nhẹ nhàng, trêu mến.

“Anh còn muốn dính chặt lấy em cả đời!”

Thịch.. Thịch.. Thịch...

Minh cảm thấy cả người cứng ngắt, bàn tay cô giờ lên nhưng không thể nào cử động được, đôi mắt cô mở lớn, khóe miệng hơi hé ra kinh ngạc, muốn thốt ra lời mà lại không thể bật ra tiếng.

Tú Triết mỉm cười, yêu chiều nhìn gương mặt đang ngây ngốc của cô. Hắn rất chậm rãi, cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ xinh của cô 1 nụ hôn.

Giữa tiếng nhạc bỏng cháy đầy quyến rũ của điệu tango, có 1 cô gái đang đứng chết lặng, trong mắt cô lúc này chỉ còn có gương mặt bị phóng đại trong mắt, chỉ còn có bờ môi đang chạm trên môi cô. Ai nói rằng tango cháy bỏng quyến rũ, cô cảm thấy có điều còn nóng bỏng hơn thế rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lời Hứa

Hắn.. hắn hôn cô... Minh cảm thấy mặt mình lại nóng hầm hập như thể lò lửa, xương sườn hơi rung rung vì quả tim đang muốn phá vòng mà ra, hơi thở cũng trở nên mờ nhạt. Minh ngây ngốc đưa tay đặt lên ngực trái, cảm giác rung động từng nhịp từng nhịp không tiết tấu truyền vào lòng bàn tay càng làm cho những mạch máu nơi tay cô nóng lên, bối rối. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của buổi tối hôm đó.

Nụ hôn đó, chỉ là 1 nụ hôn nhẹ, chỉ là môi chạm vào môi, không một chút nóng bỏng, không chút cuồng nhiệt, không có chút mạnh mẽ như những nụ hôn hắn từng hôn cô. Nhưng lại làm cho trái tim cô hoảng loạn chưa từng có. Cô nhớ rất rõ cảm giác đó, khi làn môi bạc lạnh lẽo khẽ chạm vào môi cô, có mềm mại, có thanh mát, lại mang theo cả hơi thở nóng bỏng của hắn làm cho cô thấy luống cuống. Mọi thứ cảm xúc trở nên rất phức tạp chỉ bởi 1 cái chạm môi không tà niệm của hắn. Nhưng đôi mắt hắn khi đó, lại càng làm cho trái tim cô xao động mạnh hơn, ánh mắt của hắn khi đó có chăm chú, có dịu dàng, lại có cả những thứ sóng ngầm làm cho cô cảm thấy run rẩy. Cô chỉ biết cứng đờ nhìn gương mặt thật gần đó, lại thấy ánh mắt hắn chứa 1 tia cười. Cho tới khi cô nhận ra, thì đầu lưỡi của hắn đã lướt trên môi cô vẽ 1 vệt cọ dài màu nóng bỏng, làm cho cô ngây ngẩn quyền luyến mãi không thôi. Đột nhiên cô phát hiện, cô bị hấp dẫn. Hấp dẫn mạnh mẽ bởi 1 nụ hôn nhẹ của hắn.

Buổi tối ngày hôm ấy kết thúc thế nào nhỉ? Cô nhớ mình đã rất ngây ngốc đứng giữa sân nhảy, bờ môi nóng ran vì đụng chạm của 1 ai đó, sau đó một người và vào cô làm cho cô ngã nhào, cổ chân vì đi giày cao gót nên bị trật, con đau đón từ cổ chân mới có thể kéo cô trở lại hiện tại 1 chút. Nhưng nào bộ của cô vẫn chưa theo kịp được hành động, cô vẫn ngây ngốc ngồi bệt dưới đất, thì hắn đã nhào tới, lập tức ôm lấy cô bế lên. Nằm trong ngực hắn, cô lại cảm thấy mình bé nhỏ, đôi mắt cô lơ đãng nhìn vào gương mặt góc cạnh đó. Cô hay suy nghĩ, tám năm qua cô vẫn nhớ rõ buổi tối ngày hôm đó, trong cuộc truy đuổi đó. Nhưng cô lại chỉ có thể im lặng. Được hắn đặt rất cẩn thận lên trên ghế, cô ngây ngốc nhìn hắn cúi người, tháo chiếc giày cao gót của cô ra, gương mặt góc cạnh cúi xuống để lộ sống mũi cao cùng vầng trán cương nghị kia, đôi mắt lạnh nhạt mọi ngày có sự chuyển chủ có thể hút hồn người ta. Cô cứ ngây ngốc như vậy, nhìn hắn. Đột nhiên trong giây phút đó, cô thực sự đã nghĩ cô nên hỏi hắn. Hỏi hắn về tất cả những gì đang xảy ra, hỏi hắn về thời gian 8 năm họ xa cách. Cô nên hỏi..

“Trà đã pha xong rồi ạ!” Một giọng nói nhỏ nhẹ kéo tinh thần cô lại hiện tại.

“Ừm!” Minh lơ đãng trả lời, đôi mắt vẫn vẫn lơ đãng nhìn xa xăm không phản ứng nhiều, bàn tay theo bản năng vươn ra cầm lấy chiếc cốc, nhưng không ngờ

lại chạm ngay vào thành cốc nóng bỏng. “Á!” Bị đau rất cô vội rút tay về, không ngờ động tác lại quá mạnh, liền làm cái cốc trao đảo, trà nóng còn bốc hơi trong cốc sóng sánh liền đổ hết ra ngoài.

“Xin lỗi! Em xin lỗi!” Người giúp việc thấy vậy thì luống cuống gần như muốn khóc. Cứ thử tưởng tượng ra ông chủ sẽ tức giận cũng đủ làm cho người ta sợ hãi muốn chết rồi.

“Không sao! Không sao đâu!” Minh cười gượng, đầu óc cô thật sự bị gió cuốn đi đâu rồi không biết.

“Em thật sự không cố ý.. Em thật sự không cố ý!!” Cô hầu gái gần như nước nỡ không nói nên lời, nước mắt theo khóe mắt tuôn ra như mưa.

“Không...”

Rầm!

Minh còn đang muốn trấn an cô gái nhưng cánh cửa bị đẩy mạnh ra khiến cả sàn nhà cũng rung nhẹ. Cô hầu gái lập tức im bật, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu.

“Có chuyện gì?” Một giọng nói trầm thấp như từ trung tâm trái đất vọng lên làm người ta nhớ lại kỷ băng hà lạnh lẽo.

Minh quay sang nhìn cô hầu gái đã quì phục dưới đất, sợ hãi đến không nói nên lời, cô đành lên tiếng trước.

“Không có gì. Chỉ là tôi nhờ tay!” Cô nói giọng rất nhỏ, trong lòng lại thầm thở dài, lòng bàn tay trở nên lạnh lẽo, trái tim lại nóng dần lên. Đầu óc cô vẫn không chịu tỉnh táo.

Hắn nhú mày, ánh mắt nhìn xuống bàn tay hơi ửng đỏ của cô, không nói không rằng liền cúi xuống nhắc bổng cô lên.

“Á! Làm gì vậy?” Bị giật mình, Minh vội vàng ôm lấy cổ hắn, nhìn cái gương mặt rắn rỏi ấy gần trong gang tấc, lại làm cho nhịp tim của cô trở nên bất thường. Bất giác cô đành lẩn tránh không dám nhìn vào mặt hắn.

Hắn bước từng bước vững vàng mà sột sắng, mang cô vào trong phòng tắm, động tác nhanh nhẹn, dứt khoát bật vòi nước lạnh xối vào tay cô. Minh im lặng, nghe tiếng nước chảy, cùng cảm giác lạnh lạnh nơi vết bỏng làm cho trái tim của cô tạm thời ổn định lại. Cô ngẩng đầu nhìn vào gương mặt của hắn, lúc này có thể coi là hắn đang lo lắng cho cô hay không?

Nhất thời cả không gian đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng vòi nước đang chảy, cả 2 con người đều lặng yên không nói lời nào.

“Haizz!!” Minh cúi đầu thở dài. Suốt 3 ngày nay, cô vẫn nhớ tới nụ hôn đó. Dù chỉ là chạm nhẹ, dù không mang theo cuồng nhiệt, nhưng lại thừa nóng bỏng và kích thích. Điều phiền toái nhất là, hành vi của hắn nhen nhóm hy vọng trong cô.

Buồn bã quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh, đôi lông mày hơi trũng xuống, con ngươi to tròn hơi lay động bất an.

Rời mắt khỏi đồng văn kiện, Tú Triết bắt gặp ngay gương mặt sầu khổ của con mèo nhỏ, hắn khẽ cười. Từ buổi tối ngày hôm đó, hắn rất hay bắt gặp gương mặt này của cô, giống như đang phụng phịu làm nũng với hắn, khiến cho tâm trạng của hắn cảm thấy rất thoải mái. Cứ như thế, hiện tại hắn là điều lo lắng duy nhất của cô.

“Có chuyện gì?” Hắn quay lại với công việc, vừa quan tâm hỏi, giọng nói cố bình tĩnh, không dám thêm quá nhiều cảm xúc, sợ sẽ dọa ai đó.

Minh vụng về thu lại tầm mắt, trong lòng lại thầm thở dài. Cô lại lần nữa bị ám ảnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng sớm thì muộn cô sẽ rơi vào tay địch mất thôi.

“Em làm sao vậy?” Cuối cùng, hắn không thể giả vờ thêm nữa, đành chịu thiệt, gỡ bỏ công việc, chăm chú nhìn vào cái con người khác lạ kia. Mấy ngày này cô rất kì lạ, rất tự giác nghe lời, hắn nắm tay cô kéo đi cô cũng không phản đối, hắn dẫn đi ăn cơm cũng im lặng, buộc cô tay cô lại cũng không phản kháng. Sự nghe lời của cô, làm cho hắn tự dưng phải cảnh giác.

“Không có gì!” Cô lại thờ dài.

Hắn hơi nhăn mặt, rất không hài lòng với câu trả lời của cô. “Nói dối!”

Cô liền ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt to tròn trừng hắn 1 cái như để cảnh cáo cho hắn biết, hiện tại cô đang rất phiền, cho nên đừng có gây sự nữa.

Bị cảnh cáo, dĩ nhiên hắn phải biết khôn mà lui. Bởi vì chọc giận con mèo nhỏ, có khi sẽ bị cắn lại. Cho nên hắn rất biết điều im lặng, tiếp tục làm việc. Chỉ là, còn đang đọc tài liệu đột nhiên thấy bên vai hơi nặng nặng, hắn quay đầu thì nhìn thấy gương mặt ảo não của con mèo đang thần nhiên dựa vào vai hắn.

“1 chút thôi!” Cô nói giọng thờ ơ, hàng mi đen mượt khẽ khép lại, che giấu bao xúc cảm trong đôi mắt.

Hắn im lặng, chăm chú nhìn gương mặt xinh xắn đang thêm thắp của cô. Một tuần nay cô rất lạ, ngoan ngoãn, yên lặng, đôi khi lại thần nhiên dựa vào người hắn, khiến cho hắn có cảm giác, dường như cô.. có chút yêu thương hắn. Nghĩ tới hy vọng này, hắn bất giác nở nụ cười.

Trong lúc ấy, bên dưới con mắt nhắm nghiền kia, Minh chậm rãi hít thở, cố gắng bình ổn lại những suy nghĩ trong đầu. Nhưng mà, nhện tim của cô vẫn như vậy, có lẽ bởi vì mùi hương của hắn vẫn xộc vào mũi quá nhiều tâm hồn vốn không thanh tịnh của cô, làm cho cô muốn dứt cũng dứt không được. Cô hồi hộp mỗi khi dựa vào hắn, nhưng lại thấy ấm áp, lại thoải mái. Điều này càng khiến cô đau đầu, dường như tình cảm của cô càng lúc càng mất khống chế. Tám năm nay cô che giấu rất tốt, nhưng mà.. thời gian gần đây..

“Đại ca!” Một giọng nói con trai trầm ấm, có lực vang lên.

Tú Triết hơi nhíu mày, liền giơ ngón trỏ lên miệng, ra dấu cho hắn nhỏ giọng xuống. Người con trai lập tức hạ giọng, ngoan ngoãn nhỏ tiếng.

“Đại ca, chuyện thu mua công ty đó..” Luân bối rồi gãi đầu, trong lòng đang chửi rủa 1 người. Tên bạn chết tiệt, vậy cũng gọi là anh em. Chuyện khó khăn, thì bắt hắn làm.

Tú Triết lập tức nghiêm mặt, đôi mắt dài hẹp trở nên sắc lạnh, khóe miệng giương thẳng tựa như 1 lưỡi dao sắc nhọn, cả thân hình tản ra làn khói đen sát ý, khiến cho kẻ vừa mới nói chuyện lập tức biết khó mà lui. Luân vội vàng cúi thấp đầu, sau gáy đã ướt đầm mồ hôi. Hắn tự nhủ trong lòng, thù nhất định phải trả, Nam cứ chờ đó.

“Bây giờ cả cậu cũng quan tâm chuyện này?” Tú Triết mĩa mai, đôi mắt hơi nheo lại đáy mắt lóe lên chút tia sáng sắc lạnh, trong phút chốc sát khí càng ngày lại càng tăng.

Minh không ngủ nên dĩ nhiên có thể cảm nhận được hơi lạnh từ người ai đó tản ra, dĩ nhiên cũng nghe rõ ràng lãnh ý trong giọng nói của hắn, nên bất giác cô quen thói thu người lại gần, rúc sâu hơn vào lòng hắn, muốn vớt vát lại chút ấm áp.

Động tác này của cô, khiến cho hắn hơi khựng lại, sát khí lập tức biến mất trong giây lát. Hắn cúi đầu, nhìn gương mặt vẫn đang thiêm thiếp của cô. Hắn làm sao không biết cô giả ngủ, nhưng hắn lại càng muốn câu kéo thời gian được gần cô hơn, cho nên cô giả vờ, hắn cũng xem là thật đi. Chỉ cần cô ấy dựa vào hắn, giả vờ cũng sẽ thành thật. Khi cô ấy rúc sâu hơn vào lòng hắn, khuôn mặt non nớt kia vùi trên vai hắn, bàn tay vô thức vòng qua tay hắn, cả người dựa vào người hắn sát thật sát. Sát đến nỗi hắn có thể nghe rõ hơi thở loạn nhịp của cô, cảm thấy rõ lồng ngực của cô căng lên mỗi lần hít thở, cảm thấy rõ nhiệt độ cơ thể hơi cao của cô, lại giống như nghe rõ nhịp tim của cô náo loạn. Nhưng tất cả những cảm xúc ấy rất mơ hồ, rất nhỏ, rất nhẹ, khiến cho hắn có cảm giác cô như thể làm bằng đường kính nấu, chỉ cần chạm tay sẽ tan chảy, vỡ vụn.. Mỏng manh như vậy, nhưng lại ngọt ngào làm cho người ta mê muội. Chính vì cô như vậy, nên hắn lại càng phải cẩn trọng, lại càng phải nâng niu. Vì hắn rất luyến tiếc hay sợ hãi, cho nên bao nhiêu tình cảm trong lòng, hắn nhất định phải đè lại, nén thật chặt. Hắn hít 1 hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng của mình. Lúc này, mới lạnh mặt nhìn sang cái người ngủ ngốc đi thể mạng này.

“Còn gì nữa không?” Hắn gặng bình tĩnh nói.

“Dạ.. không..” Luân vừa lau mồ hôi vừa lúng túng nói. Còn nữa, chắc chắn hắn sẽ chết. Trước đ

ây vì 1 câu mượn dao giết người hại hắn làm osin 2 tháng, lần này còn nói nữa, không biết là bị bán đến chợ nô lệ nào. Cho nên, vẫn là ngậm miệng thì tốt hơn.

“Nếu vậy còn đứng đây làm gì?” Tú Triết nheo mắt lại, hất đầu đuổi khách chẳng khách sáo chút nào.

Luân chỉ có thể nhíu mày. Đại ca đứng là trọng sắc khinh bạn. Chỉ cần gặp được cô ta, là cái gì cũng không cần chỉ cần mỗi cô gái đó thôi. Thật đúng là háo sắc.

“Còn không đi?” Thấy ánh mắt trách mắng của hắn, Tú Triết càng thêm tức giận. Lại còn dám oán hận hắn? KHÔNG phải tại 2 người bọn họ, tám năm trước hắn lại để vuột mất cô ấy chắc?

“Dạ!” Luân miễn cưỡng đáp, trước khi quay đầu không quên ném 1 ánh mắt buồn bực cho vị đại ca kia.

Tú Triết chỉ có thể thở dài lắc đầu, nếu không phải có người đang ngủ, hắn đang bận rộn thì hắn nhất định đập cho tên đó 1 trận. Hắn hơi cúi đầu nhìn xuống gương mặt xinh xắn kia, trong lòng lại thả lỏng vài phần, trong mắt lại có thêm vài phần ôn nhu.

“Nếu cứ tiếp tục nhìn như vậy, tôi sẽ không thể ngủ tiếp được!” Minh thản nhiên nói, mắt vẫn không buồn mở ra.

“Oh!” Tú Triết lúng túng, vội vàng quay đi nơi khác. Nhưng trong lòng bất giác cảm thấy ngọt ngào, trái tim vẫn cứ đập thình thịch trong lồng ngực, nhưng thâm tâm lại thấy vững vàng kì lạ. Đôi khi hắn cảm thấy chỉ cần có cô, thì mọi khó khăn đều trở nên nhỏ bé, mọi vất vả sẽ trở thành nhẹ nhàng. Chỉ cần như lúc này, cũng làm cho hắn cảm thấy vui vẻ.

Cô thản nhiên dựa vào hắn, khóe môi hơi giương lên, trong lòng có chút ấm áp nhẹ chảy. Nếu như nụ hôn của hắn có thể khuấy động tâm hồn cô, thì hơi ấm của hắn lại làm cho cô quyến luyến, đôi khi cô cảm thấy mình thật mâu thuẫn, có lúc muốn chạy trốn, có lúc lại muốn dựa dẫm vào hắn. Minh khẽ cười. Cô đúng là 1 kẻ không có chính kiến. Nhưng chỉ cần, được ở bên cạnh hắn một chút, một chút thôi. Vậy cũng đủ tốt rồi. Có đôi khi hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy.

Một ngày cứ im lặng trôi qua như vậy, hắn làm việc cô ngồi bên cạnh, hắn ăn cơm cô cũng phải nhét đầy bụng, hắn đi tắm.. cô phải ngồi ngoài cửa. Nhưng điều kì lạ là, đột nhiên cô lại không có ý nghĩ chạy trốn nữa. Mọi suy nghĩ muốn trốn thoát của cô đều như bốc hơi bay sạch sẽ, ngay cả đôi khi ngồi không cô cũng không nghĩ tới nó. Rất kì lạ.

Nhưng dĩ nhiên, nếu chỉ biết hưởng thụ hạnh phúc thì sẽ làm cho người ta cảm thấy lo lắng. Cho nên, cô tự bắt buộc mình phải tỉnh táo. Cô muốn làm

việc.

“Em gấp làm gì?” Hấn thong thả ngồi đọc báo, vừa nhướn mày nhìn cô. Hấn là chủ hợp đồng không vội, vậy người làm công như cô vội cái gì.

“Cũng đã 1 tuần rồi mà công việc không tiến triển chút nào. Anh cũng muốn có nhà mà ở phải không?” Cô chống nạnh nhìn hấn, cặp lông mày chau lại không thỏa hiệp. Tại sao ư? Bởi vì, nếu chỉ sống qua từng ngày hạnh phúc và nhàn nhã như lúc này, cô cảm thấy sợ. Cái cảm giác hoàn mỹ này quá không thật, cho nên.. cô phải làm gì đó cho nó trở thành thực tế. Cô không muốn mình lại bị rơi vào 1 câu chuyện cổ tích kết thúc vào 12h đêm.

“Muốn thì muốn nhưng cũng không cần vội!” Hấn lại tiếp tục giờ tờ báo, đôi mắt sắc sảo liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, đáy mắt liền có chút ánh sáng u ám yếu ớt.

“Không thể trì hoãn. Chúng ta đã cả tuần nay không làm gì rồi! Nếu anh không muốn làm tôi có thể làm 1 mình!” Cô rất kiên quyết nói, đôi mắt trong veo hừng hực lửa quyết tâm. Cô không thể vui mình trong cái đầm lầy chết người này được. Cô phải mạnh mẽ hơn.

Tú Triết lúc này mới gấp tờ báo sang 1 bên, chăm chú nhìn người con gái trước mặt. Thân hình cô gầy gầy, dáng người dong dong cao, mái tóc buộc lên gọn gàng, gương mặt lại kiên định như đá rắn, con mắt hừng hực lửa nhiệt tình. Nhìn vào cô, chỉ thấy tràn ngập 1 mùi vị thanh mát, cùng nhiệt tình tựa như cô non đầu xuân đang đâm trời. Đôi mắt hấn càng lúc càng sẫm màu, con ngươi dần ra như muốn khám sâu hình ảnh chói mắt ấy vào trong mắt. Cô xinh xắn như vậy, trẻ tuổi như vậy, so với hấn thật khập khiễng. Mỗi lần nhìn thấy cô, là lại 1 lần hấn bị mê hoặc, vì sự ương ngạnh của cô, vì sự thông minh nhưng không gian ngoan, vì sự đơn thuần nhưng không khờ dại của cô. Cô thật đối lập với hấn, giống y như mặt trăng và mặt trời, như ánh sáng và bóng tối. Họ thật sự giống như 2 thái cực hoàn toàn khác nhau. Có lẽ vì thế ngay từ lần đầu tiên họ đã đối chọi nhau.

Nhìn cái gì chứ? 1 ngày 24 giờ ở cạnh nhìn còn chưa đủ sao? Minh thăm nguyên rủa. Nhưng trái tim lại rất bị ôi đập thành thịch không ngừng như đang châm chọc cô vậy. Cô thực sự muốn chạy trốn, nhưng mà chân không chịu bước, đầu không chịu nghĩ, ngay cả tâm của cô cũng không nghe lời. So với 8 năm trước, cô càng lúc càng kém cỏi.

“Anh nhìn cái gì?” Bực bội làm cho cô tức giận lay sang cả hấn, rất khách sáo trừng mắt hấn đe dọa.

Tú Triết vẫn im lặng gương mặt không đổi chăm chú nhìn sâu vào mắt cô. Hấn không nói không rằng, vươn tay, kéo tay cô xuống, ép buộc cô ngã vào lòng hấn.

“Anh làm gì vậy?” Lại nữa, lại nữa. Tim của cô sắp vắng sang bên kia bán cầu rồi.

“Em chỉ đang muốn ra ngoài thôi đúng không?” Hấn khẽ cười, gục đầu bên vai cô.

Minh tức giận hừ lạnh 1 cái. Không phản bác. Bởi vì đúng là cô đang muốn ra ngoài, cứ tiếp tục như thế này, chỉ khiến cho cô mệt mỏi thêm mà thôi.

“Đồ ngốc. Muốn ra ngoài thì chúng ta sẽ ra ngoài!” Giọng nói trầm ấm của hấn đột nhiên vang lên làm cho cô phải sững sốt.

Là cô nghe nhầm hay là hấn đang rất dịu dàng? Minh kinh ngạc mở to mắt, nhưng cái gì cũng không thể thấy bởi vì hấn ôm cô quá chặt, nên gương mặt hấn có dịu dàng hay không cô không biết, chỉ biết rằng vòng tay hấn vẫn cứng cáp như thường lệ, vừa vững vàng lại mang theo chút ấm cúng giống y như cột trụ của 1 ngôi nhà. Liệu hấn có phải móng trụ mà cô tìm kiếm hay không? Nhưng lúc này cô thực sự hy vọng đó là hấn.

“Chúng ta đang đi đâu?” Cô hứng trí hỏi.

“Đến rồi sẽ biết!” Hấn vẫn như mọi khi lãnh đạm, nhưng trong đôi mắt lại lấp lánh ý cười.

Minh ngồi gần cửa sổ, đôi mắt tò mò nhìn ra ngoài, đây là đường quốc lộ. Vì cô không hay đi ra khỏi ngoại thành nên không rõ lắm, nhưng thoát khỏi căn biệt thự là cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi. Nhìn từng đồng lúa vượt qua trước mặt, cô liền khẽ mỉm cười, trong đôi mắt lấp lánh chút ánh sáng tựa như từng hạt nắng nhỏ, nhìn đồng lúa khắp nơi phủ 1 lớp màn mỏng làm cho cô ngây dại. Vụ đồng trước dịp tết nguyên đán, để tránh cây mạ bị gió thổi gãy hoặc lạnh quá người nông dân thường phải buộc nylon hoặc phủ màn mỏng tránh gió. Những thửa ruộng lúc này trông cứ như được phủ 1 lớp sương mù làm cho cô chợt nhớ tới một thác nước nào đó, bất giác đôi mắt trở nên lu mờ.

Thấy vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng của cô, Tú Triết nhíu mày. Anh vươn tay, kéo lấy cô vào lòng, đầu dựa vào vai cô khe khẽ níu non.

“Buồn chuyện gì?”

Minh im lặng. Những câu hỏi của hấn luôn như vậy. Ngắn gọn và chỉ nói trọng tâm. Giống như sợ rằng nói thừa 1 chữ sẽ lãng phí, nhưng mà từng đó cũng đủ làm cho trái tim của cô lồi nhịp. Cô nhắm mắt lại, hít 1 hơi thật sâu, sau đó chậm chạp mở mắt, khẽ môi hơi nhếch lên.

“Đang nhớ 1 nơi!”

Hấn nhìn gương mặt của cô, lại phóng tầm mắt vào những thửa ruộng kia, những tấm màn bên ngoài cửa sổ tương phản trong mắt hấn nhìn giống như 1 lớp sương mù phủ lên con người sắc sảo, khiến nó biến thành vắn đục. Anh lại lần nữa rơi vào im lặng.

Không rõ thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại. Minh liền lách người ra khỏi vòng tay của hấn, đôi mắt trong veo lúng túng không dám nhìn thẳng vào hấn. Tú Triết không nói gì, lặng lẽ mở cửa xe, trong khi cô còn không để ý liền kéo cô xuống xe.

Minh bị bất ngờ liền bị lôi tuột đi mà không thể kháng nghị. Khi đặt chân tới mặt đất cô mới phát hiện ra, đây là 1 khu nhà xưởng rất rộng. Có vẻ là 1 khu

công nghiệp mới mở. Cô kinh ngạc nhìn xung quanh, từng khu nhà xưởng giống như đồ hộp nối tiếp nhau giống như tủ trưng bày trong siêu thị, làm cho người ta cảm thấy rất bất mắt. Cô tuy là dân xây dựng, nhưng chỉ làm về nội thất gia đình là chủ yếu, cho nên với những thứ công nghiệp ăn liền kiểu này cảm thấy rất thích thú. Hồi đi học cũng có học sơ qua về yêu cầu thành phẩm đối với những khu công nghiệp. Thứ nhất phải là kết cấu đơn giản, không có những chi tiết rườm rà để có thể tận dụng diện tích sử dụng tối đa. Cần nhất chính là qui hoạch tổng thể luôn phải có 1 lối đi đủ rộng bao quanh để tránh những trường hợp nguy hiểm có thể làm lối thoát hiểm. Đó là những điều thiết yếu nhất. Mà khu công nghiệp này có vẻ mới được xây dựng, ngay cả nước sơn còn mới đến thế.

“Chúng ta đến đây làm gì?” Minh nghi ngờ quay sang hỏi hấn.

“Đĩ nhiên là xem xét!” Hấn mỉm cười, bàn tay vẫn nắm chặt tay cô.

Lúc này, từ đằng xa liền có 1 đám 5 người, ai nấy đều mặc vest đóng bộ, trong đó có 1 vị to béo hơn người, mặt mày nhẵn bóng đơn dả chạy tới phía họ. Thấy vậy vài tên vệ sĩ liền đứng chắn đằng trước, Nam thì rất thờ ơ chậm rãi bước lên bắt tay người đàn ông kia.

Minh lạnh nhạt nhìn cái vị nhân tài đang tươi cười hơn hờ kia, lại quay sang nhìn về điểm đàm giả tạo của ai đó. Trong lòng chỉ có thể thờ dài.

Tú Triết không nói lời nào, chỉ lên lút mỉm cười. Hấn biết chắc chắn cô không thích những nơi thế này. Nhưng hấn lại cứ thích trêu ghẹo cô như vậy.

Sau 1 hồi lễ phép qua lại, đám 5 người kia mới có thể xuyên qua đám rào chắn tiến về phía bọn họ. Người đàn ông mặt mày hơn hờ vươn tay bắt tay hấn, miệng mồm nhanh nhẹn nói mấy lời tăng bốc diễn hình, một cô gái trẻ đứng bên cạnh liền dịch sang tiếng Trung, làm cho Minh hơi nhú mày. Cô nhìn cái gã vẫn đang nắm tay mình, chỉ thấy hấn lịch sự cười bắt tay với người đàn ông to béo kia, còn nói 1 câu gì đó cô hoàn toàn không hiểu.

Minh càng lúc càng cảm thấy kì quặc. Rõ ràng hấn đang giao tiếp bằng tiếng Trung qua phiên dịch, nhưng mà hấn có thể hiểu tiếng Việt mà. Cô lạnh nhạt nhìn hấn, môi bĩu ra vẻ rất khinh thường. Xã giao. Xã giao. Lại nghe người đàn ông to béo kia nói.

“Tôi nghe nói giám đốc là người trẻ tuổi tài cao, lại rất đẹp trai. Nhưng đúng là nghe danh không bằng gặp mặt!” Vừa nói vừa trưng ra bộ mặt tươi như polime vừa xuất xưởng.

Cô thấy vậy liền không kìm lòng được khẽ hừ nhẹ 1 tiếng, rất nghiêm túc nói 1 cậ

u. “Đúng là sếp lớn ở đâu cũng giống nhau!”

Làm cho cái gã từ đầu đến cuối phong độ, tài cao không kìm lòng được mà bật cười. Vị giám đốc béo tốt kinh ngạc nhìn hấn, lại nhìn sang phía Minh rất khó hiểu. Không phải vị giám đốc này người hongkong sao? Họ cười cái gì?

Minh mặc kệ ánh mắt ngây thơ con gà mơ của vị giám đốc phân xưởng, trong lòng chỉ có thể chia buồn cho con gà sắp bị làm thịt mà còn đi vật lông hộ kia. Ông ta không biết mình đang hợp tác với ai đâu. Cái gương mặt này thật không khác gì tên giám đốc công ty cô.

Tú Triết dĩ nhiên biết cô đang ám chỉ ai, hấn khẽ ho khan 1 tiếng lấy lại bình tĩnh, nhưng khóe miệng vẫn không kéo xuống được. Hấn liếc mắt nhìn gương mặt thờ ơ của cô, đôi mắt lạnh lùng thường ngày trở nên mềm mại lạ thường, trong đáy mắt ẩn chứa sóng ngầm yêu thương. Tú Triết thần nhiên bước đi theo đám người, 1 bên nghe thuyết trình, 1 bên vẫn chú ý người nào đó.

Minh thật sự rất chán. Họ nói tiếng Trung, cô nghe tiếng Việt thôi nhưng cũng không cảm thấy hứng thú. Nhưng tay bị hấn nắm, xung quanh lại bị vây bởi 1 đám áo đen, có muốn thoát ra cũng thật khó khăn. Cho nên, cô đành nhắm mắt đưa chân đi làm việc cùng hấn.

Đang lúc vị giám đốc tự hào giới thiệu xưởng chính có diện tích bao nhiêu thì đột nhiên, từ đâu lại xuất hiện 1 đám người lạ mặt. Ngay lúc này, Minh có 1 suy nghĩ. Đường như bàn bạc làm ăn cũng cần phải lợi dụng thể mạnh người đồng thì phải. Đúng là xã hội đen, đồng người dễ làm việc.

“Ôi chào ai thế này?” Một người đàn ông đã luống tuổi một bên mắt bị 1 vết sẹo dài, chân đi tập tễnh nhìn thấy họ liền lên tiếng.

Nam thấy vậy liền nghiêm mặt đứng chắn trước người Tú Triết, đám vệ sĩ liền lập đội hình vây lấy 2 người. Minh hơi nghiêng đầu nhìn tình trạng trước mặt. Chẳng nhẽ thật sự họ đồng thể mạnh thật? Họ làm kinh tế, hay đi siết nợ vậy? Còn đang ngờ tò mò muốn nhòm qua đám người, cô lại cảm thấy bàn tay to lớn kia siết chặt hơn, cô nghi hoặc quay sang nhìn hấn. Đập vào mắt cô là gương mặt cứng cỏi kia có nét lạnh lẽo, vừa có âm hiểm tàn nhẫn, lại càng có sát khí. Nhìn về mặt này của hấn, làm cho cô cảm thấy không khí trở nên trầm trọng, trái tim đột nhiên thót lại.

Tú Triết chăm chú nhìn vào cái kẻ ở trước mặt, không cần suy nghĩ liền kéo cô lại chắn phía sau người mình, đôi mắt sắc bén như guom giương thẳng về phía trước.

“Giám đốc Thành, thật trùng hợp!” Vị giám đốc bên nhà xưởng lập tức phá tan không khí ngột ngạt bằng một câu khách sáo, gương mặt hơn hờ lại nở nụ cười thương mại, tiến tới tỏ vẻ vồn vã với đối phương.

“Phải! Thật sự là trùng hợp!” Người đàn ông cũng nở nụ cười, con mắt phải lành lặn híp lại, giọng nói tràn ngập châm chọc, ánh mắt xuyên qua đám người nhìn về phía Tú Triết.

“Phải. Phải!” Vị giám đốc nhà xưởng vẫn tiếp tục vuốt đuôi.

Minh ở bên trong nghe đoạn đối thoại, đôi mắt càng lúc càng mở nhỏ hơn, gương mặt vô cùng khinh bỉ cái loại xã giao này. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ông giám đốc đó không biết, mình sắp bị hành quyết hay sao? Cô lại lên lút nhìn sang bên cạnh, thấy gương mặt hấn vẫn lạnh nhạt như vậy.

Sự lạnh lẽo ấy, đâm vào mắt cô, xuyên tới tận tim làm trái tim cô cảm thấy đau buốt. Cô ghét nhìn thấy gương mặt địa ngục của hắn. Điều đó làm cho cô nghĩ rằng, mọi dịu dàng của hắn giống y như ảo giác, không hề tồn tại.

Người đàn ông lớn tuổi với cái chân tập tễnh bỏ qua cái kẻ vuốt đuôi ngựa kia, bước về phía đám người, hắn cười càng lúc càng âm hiểm, trong đáy mắt không rõ là ánh sáng thích thú, hay là hận thù nữa.

“Tú Triết, bố cậu vẫn khỏe chứ?” Hắn đứng trước mặt Nam, bị cậu chặn lại, nên hắn thân nhiên cười khẩy nói.

“Cũng nhờ công sức của 1 vài kẻ sát thủ bất tài, cho nên sức khỏe được rèn luyện rất tốt!” Hắn lạnh nhạt nở nụ cười, con người lạnh nhạt nhìn đám cận vệ bên cạnh lão già kia.

Lúc này, vị giám đốc phân xưởng cùng đám người của ông ta đang tròn mắt kinh ngạc, miệng há hốc không thể nói nên lời.

Mình ở 1 bên chỉ có thể gật gù đồng tình. Có thể hiểu. Có thể hiểu. Từ đầu đến cuối bọn họ đều nói chuyện qua phiên dịch. Giờ hắn lại thân nhiên nói tiếng Việt vô cùng trôi chảy. Không sốc mới lạ. Nhưng còn nhiều điều ngạc nhiên nữa, mọi người cứ từ từ tận hưởng.

Lão đàn ông nghe xong câu trả lời của cậu, gương mặt nhăn nhúm lại 1 chỗ, nụ cười trên khóe miệng càng sâu làm cho vết sẹo dài trên mặt càng trông sâu xuống tạo thành 1 vết nứt rất khó nhìn.

“Quả là đại ca, già mà không lão!” Hắn thân nhiên cười.

“Cũng đâu thể sánh bằng ông! Già rồi vẫn không chịu ngồi yên!” Hắn lại lạnh nhạt thêm vài câu.

“Hahaha..” Lão già liền phá lên cười, đôi mắt nhắm lại gian xảo. “Chỉ sợ muốn ngồi yên cũng có người không cho phép!”

Tú Triết thờ ơ không đáp, gương mặt hoàn toàn không có chút phản ứng, đôi mắt lơ đãng nhìn ra xa như xem kẻ đối diện không tồn tại.

Đám người của phân xưởng đứng ở giữa, vừa gặp gió bão, lại vừa gặp lửa cháy đang phân vân không biết vừa toát mồ hôi vừa thấy lạnh có phải triệu chứng cảm cúm không. Còn 1 người nào đó, chỉ im lặng, đôi mắt trong suốt nhìn biểu tình của kẻ nào đó nghiền ngẫm.

Vị giám đốc phân xưởng thấy tình hình bất lợi, vội vàng cười gượng vài tiếng, phá vỡ thế trận căng thẳng, “Haha.. giám đốc Thành thì ra 2 người có quen biết. Thế giới này thật nhỏ.”

Người đàn ông lớn tuổi quay sang nhìn vị giám đốc, gương mặt vẫn đầy ý cười. “Ông nói phải. Không chỉ nhỏ, mà tôi còn cảm thấy nên gọi là tí hon mới đúng. Bởi vì..” Nói tới đây hắn dừng lại, xoay gương mặt đầy sẹo nhìn về phía Tú Triết, đôi mắt mờ lớn để lộ ra 1 con mắt trái bên trong có 1 vết sẹo dài tựa như 1 vết nứt trong lòng con người, nụ cười của hắn lại càng thêm méo mó. “.. 8 năm qua, không lúc nào chúng tôi không đụng nhau!”

Tú Triết vẫn trầm mặc không nói, đôi mắt sắc lạnh kia hoàn toàn không động dù chỉ 1 chút, chỉ có cánh môi mỏng khẽ nhếch lên 1 chút trào phúng.

Vị giám đốc phân xưởng cảm thấy không khí càng lúc càng khó thở, chỉ có thể vừa lấy tay lau mồ hôi vừa ha ha cười.

“Lần này, cháu lại định tranh với ta sao?” Hắn cười nhìn Tú Triết, giọng nói cổ hạ thấp xuống có vẻ như ảm áp, nhưng lại làm người ta sờn gai ốc vì một cảm giác gai gai giả tạo.

Tú Triết thân nhiên nở nụ cười, đáy mắt lại phát ra khí lạnh cảnh cáo cùng uy hiếp. “Giám đốc Thành hình như có gì nhầm lẫn. Tôi không định tranh gì với ông hết, bởi vì dự án này vốn là của tôi!”

Đám người đi sau lão già liền khựng lại, gương mặt người đàn ông lớn tuổi ngày 1 xấu đi, con mắt bị tật của hắn cũng tròn ngược lên giống như muốn trôi ra khỏi trong mắt. Người đàn ông xoay mặt, nhìn chăm chăm vào vị giám đốc nhiệt huyết của phân xưởng làm cho vị giám đốc lập tức tắt cười, đám người phân xưởng liền lập tức đoàn kết vì thủ trưởng nên mọi người nhất loạt lùi về phía sau, đẩy vị thủ trưởng lên làm đầu tàu gương mẫu.

“Giám đốc Hữu, cậu ta nói vậy là sao?” Người đàn ông miệng vẫn nở nụ cười, nhưng tiếng nói thì lại giống như còi rít lên từng hồi.

“Chuyện này.. chuyện này là...” Vị giám đốc tội nghiệp chỉ có thể miễn cưỡng cười, tóc tai đã bết lại vì mồ hôi.

Mình ở 1 bên lắc đầu thương cảm. Đã nói ông không biết mình sẽ được hưởng những gì đâu mà.

Tầm mắt của người bên cạnh rơi vào người cô, con mắt lạnh lẽo kia liền thoáng hiện ánh cười. Nhìn gương mặt bất mãn thương cảm của cô, hắn đột nhiên cảm thấy an tâm, bàn tay hắn siết chặt hơn 1 chút. Cô vẫn ở đây mà. Không phải là ở trong căn phòng đó, không phải dưới thân hình dơ bẩn của lão già đó. Nghĩ tới đây, hắn liền cảm thấy khó chịu, ánh mắt lại trở về trạng thái chiến đấu như cũ, tầm mắt lại có thêm vài phần sát khí đối với người đàn ông lớn tuổi kia.

Như nhận ra sát ý trong ánh nhìn của người nào đó, gã đàn ông liền quay đầu, bắt gặp ánh mắt kia hắn liền có chút hoảng loạn. Ánh mắt đó làm hắn nhớ đến 1 khoảng khắc, khi đó hắn cũng kinh ngạc như lúc này, và chỉ sau 1 giây hắn thấy cả người đau buốt, thậm trí từ sau khoảng khắc đó mắt trái của hắn vĩnh viễn không nhìn thấy được. Hình ảnh cuối cùng ấy, vẫn luôn khắc sâu trong mắt hắn, và 8 năm rồi hắn không ngờ hắn còn nhìn thấy hình ảnh đó lần nữa.

Tú Triết nhếch mép, đôi mắt sắc sảo giống như có ý cười, nhưng lại mang thêm hung tợn cùng hăm dọa. Anh bình thân đứng đó giống như 1 khối thạch

nhũ hàng ngàn năm cứng chắc, muốn chuyển cũng phải đợi thời gian bào mòn hàng nghìn năm mới có thể di chuyển.

Lão già nheo mắt lại, thoát khỏi con kinh ngạc nhất thời, con mắt trái vì 1 hình ảnh lại trở nên nhúc nhối làm hấn nhăn mặt, khóe môi vẫn cứng cỏi giờ lên nhưng trở nên thật miễn cưỡng khó coi. “Tú Triết 8 năm rồi cậu vẫn trẻ con hiếu thắng như vậy?”

Hấn lơ đãng nhìn phương xa, khóe miệng cười nhạt, đôi mắt dài hẹp trở nên sâu thẳm như 1 hồ nước trong đêm đông không trăng không sao. “Tôi từng nói muốn phân cao thấp với ông sao?”

“Vậy cậu gọi đây là gì? Suốt 8 năm qua, bất cứ phi vụ làm ăn nào của tôi cậu cũng muốn giành!” Lão già mĩa mai cười, giọng nói lại không giấu được sự mất bình tĩnh.

“Ông nhầm rồi. Tôi không hề muốn thắng ông!” Hấn rất nghiêm túc quay lại nhìn lão già đối diện, gương mặt lại hết sức thần nhiên giống như đang đọc 1 mẩu tin tìm trẻ lạc trên báo. “Cái tôi muốn là mạng của ông!”

Giọng nói của hấn rất nhẹ, gương mặt hấn rất bình thường, đôi mắt sắc sảo của hấn rất sáng giống như hòn bi, nhưng lại khiến mọi người xung quanh đều phải rùng mình khiếp sợ. Đám người bên phân xưởng đã biến từ trạng thái niềm nở sang thất dung cao huyết áp đến muốn nhập viện, còn đám người của lão già đứng là dân chuyên nghiệp nên chỉ sững sốt mấy phút, rồi liền trở lại bình thường, chỉ là chân tay run rẩy không thể nhúc nhích mà thôi. Còn những kẻ cùng phe với hấn, dĩ nhiên mặt vẫn lạnh te, giống như thể vừa nghe được dự báo thời tiết vậy, hoàn toàn không bắt ngờ.

Mình nhìn mọi thứ xung quanh chỉ có thể kết luận 1 điều: Vật hợp theo loài. Chủ nào tớ nấy.

Lão già đứng chôn chân tại chỗ, đôi mắt già nua nheo lại hấn học làm cho những vết sẹo cằn khắc sâu vào trong da mặt hấn những vết hấn sâu hoắm xấu xí. Hoi thờ của hấn cũng trở nên ồ ồ, nặng nề, đôi vai hấn hơi run rẩy, hấn cảm giác được cả con giận và nỗi sợ hãi đan xen làm cho máu trong người hấn

càng lúc càng hỗn loạn.

Mình kiểng chân nhìn qua vai mấy vệ sĩ, đôi mắt trong veo lấp lánh dưới ánh mặt trời, gương mặt cô rất thật tình quay sang nói với kẻ bên cạnh.

“Này, ông ta không có tiền sử bệnh tim chứ?”

“Không biết!” Hấn rất thật thà trả lời.

“Liệu có tăng xông mà đột quỵ không?” Cô vẫn ngây thơ nhìn qua vai đám vệ sĩ, xem gương mặt kia càng ngày càng giống vị thuốc bắc có tên là táo tào.

“Vậy càng nhàn!” Hấn thờ ơ nói.

Nghe đoạn đối thoại này, đám người phân xưởng càng lúc càng muốn chết. Trước đây mặt họ trắng bệch, bây giờ đã lấy lại chút màu sắc, chính là... xanh mét.

Lão Thành nghe được 1 giọng nói con gái, hấn liền nhú mày, con mắt phải còn sáng lên đảo quanh nhìn xuyên qua đám vệ sĩ. Qua đám người cao to lực lưỡng ấy, hấn thấy hé ra 1 đôi mắt trong veo linh động, con người hấn liền mở lớn, đồng tử co lại nhìn thật sâu vào người con gái kia.

Tú Triết thấy ánh mắt hấn nhìn xuyên qua đám người, lại nhìn cô gái hoàn toàn không rõ thời cuộc mà đang kiểng chân xem kịch hay, bèn vội vã ấn đầu cô xuống.

“Được rồi. Ở đây không có việc của ông. Nam tiễn khách!” Hấn liền ra lệnh.

“Dạ!” Nam liền bước về phía lão Thành, rất lịch sự nói với cái giọng lạnh như đạn bạc. “Giám đốc, xin mời!”

Lão Thành trừng mắt nhìn hấn, lại tức giận nhìn qua đám người kia. Sau 1 hồi suy tính thiệt hơn, hấn xoay người tức giận nói với đám thuộc hạ.

“Đi!”

Thấy đoàn người rời đi rồi, Tú Triết khề thờ phào nhẹ nhõm, hấn cúi xuống nhìn cô có chút trách cứ.

“Thật là hư. Không chịu an phận chút nào!” Hấn nhẹ véo chiếc mũi nhỏ của cô xem như trừng phạt.

“A! Tôi chỉ nói sự thật thôi mà!” Minh tức giận kháng nghị.

Hai người hoàn toàn không biết rằng, ngay trong 1 phút lơ lửng ấy, khi đám vệ sĩ nói lòng dần vòng vầy, có 1 con mắt ti hí đang lén lút nhìn bọn họ.

Sau khi đám người kia đi khỏi, thái độ phục vụ của giám đốc phân xưởng chuyển từ nịnh bợ sang, sợ hãi cùng cẩn trọng. Không ai dám nói nụ cười của vị giám đốc này là thương mại nữa, bởi vì bây giờ ông ta thực sự đang cười bằng cả tâm hồn mình, vì ông ta thực sự không muốn chết.

Mình vẫn bị hấn kéo đi tham quan khắp nơi, cô chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau mà không thể hé răng câu nào. Qua cuộc nói chuyện cô mới biết thì ra hấn thuê nhà xưởng để sản xuất đồ dùng vật dụng gia đình. Khi họ tạm nghỉ 1 chút, cô không kìm lòng được nhìn hấn chăm chú.

“Sao?” Hân thấy ánh mắt sáng rực của cô, tâm hồn lại trùng xuống, hân mỉm cười yêu thương nhìn cô.

“Công ty anh không phải là công ty địa ốc sao?” Cô rất nghiêm túc hỏi.

“Phải!” Hân cũng rất thành thật trả lời.

“Vậy nhà xưởng này là sao?” Cô chống tay bên hông rất khí thế hỏi hân.

“Đề sản xuất đồ gia dụng!” Hân lại càng hợp tác trả lời.

“Đất đai, đồ đạc anh đều kinh doanh?” Cô kinh ngạc nhìn hân. Kì quặc thật sự kì quặc. Xã hội đen buôn người 8 năm trước cô thấy rồi, nhưng giờ hân thật sự làm doanh nhân sao?

“Phải!” Hân gật gù, mở 1 chai nước đưa cho cô.

“Anh còn định kinh doanh cái gì nữa?” Cô không giấu nổi chút ít ghen tị. Một kẻ sản xuất đồ gia dụng, còn bắt cô đi mua đồ cùng hân. Hân đang chơi cô sao?

Hân nhìn gương mặt bất bình của cô khẽ cười, nhẹ nhàng vươn tay véo lên đôi má căng mịn của cô, giọng nói trở nên rất nhu hòa. “Đủ để em có thể xây một ngôi nhà như em muốn!”

Thịch.. Thịch..

Cô sai rồi! Minh cảm thấy mình thật sự sai rồi. Hiện tại đôi mắt cô cảm thấy chói lóa, ánh mặt trời giống như 1 thứ ánh sáng chói mắt choáng ngợp làm không gian phủ 1 màu trắng xóa, chỉ có duy nhất 1 thứ không bị ánh sáng ấy lấn áp chính là hân. Hân với nụ cười dịu dàng giống như con gió ấm áp đầu hè, tươi tắn tựa như hướng dương, ôn nhu làm cho người ta rung động. Ánh nắng mùa đông phủ lên hân một lớp màn trắng lấp lánh tựa như 1 phép màu. Trong 1 khoảng khắc tai cô ù đi, đột nhiên trước mắt bị 1 làn sương mỏng che lấp, đưa cô trở về ngày ấy, tại 1 đỉnh núi với thác nước gào thét, giữa cảnh mây trời quện vào nhau như chốn tiên cảnh, ở nơi đó, vào lúc đó, khi cô nói ra mơ ước của mình, cô đã biết chính mình sẽ bị rơi vào 1 lời nguyện, vĩnh viễn không thể hóa giải.

Nhưng mà... cô lại cam tâm tình nguyện chịu lời nguyện đó.

Hân nhìn gương mặt ngây ngốc của cô, đôi tay khẽ xoa nhẹ lên làn da mềm mại ấy, đôi mắt chuyên chú chờ đợi chút phản ứng dù rất nhỏ. Chỉ có hân mới biết, vào lúc này, dù hân điềm tĩnh, nhưng trái tim hân đang sợ hãi biết nhường nào.

“Tôi.. có thể xem đây là sự quan tâm của anh hay không?” Giọng nói của cô rất nhỏ, lại trong trẻo giống như ánh nắng mùa hạ vào buổi sớm mai, đôi mắt trong veo của cô giống như 1 quả cầu pha lê tinh khiết, có chứa hoang mang, bối rối, cùng trộn lẫn với đơn thuần tạo nên 1 sắc màu mĩ lệ có thể làm người ta sa đọa.

Trái tim hân vẫn đập rất nhanh, nhưng thay vì sợ hãi, nó lại bị hồi thích bởi hưng phấn cùng vui mừng. Hân nhẹ ôm lấy gương mặt cô, trán khẽ chạm vào trán cô, mắt híp lại vì nụ cười hạnh phúc, một âm thanh rất khẽ từ khe miệng bật ra tự nhiên như tiếng lá cây xào xạc. “Ừ!”

Minh đã sống trên đời 27 năm có dư, mà cho tới bây giờ cô mới phát hiện ra, thì ra yêu 1 gã xã hội đen không hẳn là 1 việc bất khả thi, và cũng không phải 1 bất hạnh. Sau buổi đi xem phân xưởng ngày hôm đó, dù trong lòng vẫn có 1 chút ngờ vực, nhưng cô vẫn tự cho mình cái quyền được suy nghĩ, mọi điều hân làm đều dành cho cô. Bởi vì, nếu coi là trùng hợp thì có quá nhiều trùng hợp, như vậy thật vô lý. Vì thế, cô tự cho mình cái quyền thả lỏng và mơ mộng. Và cô phát hiện, không phải bỏ buộc trái tim mình thật sự là điều thoải mái nhất trên thế gian, và yêu 1 người mà không cần phải suy nghĩ là điều hạnh phúc nhất. Cũng chính vì có thể thả lỏng như vậy, nên đối với cô việc ở cạnh hân càng lúc càng làm cô vui vẻ, cô thậm chí có thể cười cả ngày không biết chán. Và có đôi lúc cô còn ngớ ngẩn nghĩ tới việc, cứ như vậy cả đời. Nhưng dĩ nhiên, cuộc sống không đơn giản như vậy. Vào cái ngày cô vẫn đang mơ tưởng chìm trong mộng hồng, thì liền có 1 cái chuông đồng hồ điểm 12 tiếng đánh thức cô dậy.

“Chị?” Minh kinh ngạc gào lên. Trời ơi có xén chút thì quên mất, còn 1 nhân vật rất quan trọng ở đây.

“Em còn nhớ chị là chị em?” Nguyệt hồn hên thở gấp, giọng tràn ngập tức giận như người ta vừa nói vừa phun lửa.

“Chị đùa gì vậy. Làm sao em quên được chứ. Chúng ta chỉ còn có 2 chị em mà!” Cô gãi gãi đầu cười ha ha. Thật sự đã nhớ quên mất 2 ngày nay. Nhưng mà, cũng không thể trách cô. Bởi vì biểu hiện đạo gần đây của cô khiến hân yên tâm phần nào thì phải, cho nên hân đưa cho cô đi động. Chắc là hân không sợ cô chạy trốn hay có ý định nổi loạn nữa mới có thể thả lỏng cô như vậy.

“Em còn nhớ nhà chúng ta chỉ còn 2 chị em?” Nguyệt nói, giọng đầy mỉa mai còn được kéo thêm 1 tiếng kết ghê rợn.

Minh nghe giọng nói ngùn ngụt khí gas của chị gái, cả người run nhẹ. “Dĩ nhiên em sao có thể quên được.”

“Phí lời. Mau khai ra, đạo này em đi đâu?” Nguyệt đánh giọng chấp vấn.

Minh nuốt nước bọt, chỉ có thể gượng cười. “Em.. em đi công tác!”

“Công tác? Cái công ty bé bằng cái lỗ mũi ấy mà cũng có kinh phí cho nhân viên đi công tác?” Chị cô rất không nể mặt dậm vào nỗi đau của cô.

Mình chỉ có thể cười nhạt 2 tiếng. Lý do này đúng là khó chấp nhận. Nhưng bán đứng công ty cũng không hay ho gì. “Có chứ sao lại không? Dạo này công ty em đang có 1 đơn đặt hàng rất lớn!”

“Là phòng trẻ em hay nhà vệ sinh?” Giọng Nguyệt hết sức khinh thường.

Nghe xong câu này, quả thật rất đả kích. Mình cảm thấy cả đầu đầy hắc tuyến, mồ hôi chảy sau gáy. Thấy chưa có nói không phải chị em cũng chẳng ai tin, ngay cả suy nghĩ cũng giống hệt.

“Không phải. Lần này là công trình lớn. Thiết kế văn phòng cho 1 công ty nước ngoài!” Mình vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Thật?” Nguyệt sừng sốt hỏi lại.

“Em nói dối làm gì!” Mình nói giọng hon dỗi, nhưng trong lòng lại hết sức đồng tình với chị gái mình. Em cũng không tin nổi hưởng gì chị.

“Nếu chỉ là công việc thì tốt!” Nguyệt nói.

“Chứ không chị nghĩ vì sao?” Cô rất không cam tâm hỏi.

“Chị còn hy vọng em bỏ nhà theo giai!” Nguyệt vừa chống cằm, cặp lông mày nhăn lại. Thất vọng thật!

“...” Mình chỉ có thể ngậm chặt miệng. Có người nào lại mong em gái mình bỏ nhà theo trai như chị cô không chứ? Nếu chị cô biết hiện tại cô đang ở nhà trai thật.. Nghĩ tới đây cô lập tức rùng mình. Không nên. Tốt nhất là không nên. Nếu chị cô biết, chị cô đảm bảo không ngần ngại chạy tới, tay bắt mặt mừng với cái gã nào đó, và đặt vấn đề “bao giờ cậu rước của nợ này đi hộ tôi”. Nghĩ tới đây tâm tình của Minh chợt trùng xuống. Mặc dù hấn đối xử với cô rất tốt, nhưng biết đâu tất cả chỉ là cô tự suy luận mà thôi, hấn không hề có ý định như cô vẫn mơ tưởng thì sao. Cô không có đủ tự tin để khẳng định hấn sẽ đồng ý cưới cô.

“Này, em có nghe không đấy?” Giọng Nguyệt trong điện thoại tràn đầy bất mãn.

“A.. có em có nghe!” Minh giật mình tỉnh khỏi cơn mê, lúng túng đáp.

Nguyệt thở dài. “Còn nói em nghe. Nếu đã nghe rồi thì không bàn cãi nhiều nữa. Bận đến mấy cũng phải về nhà ngày họp gia đình. Chị đến mà không gặp em thì em biết tay chị!”

“Hả?” Minh kinh ngạc hết lên. “Chị ơi khoan...”

Cụp!

“... đã!” Minh ngớ ngàng nhìn điện thoại. Chị cô vẫn đáng sợ như vậy, mỗi lần hạ chiến thư là không cho ai quyền từ chối. Cái tính ương bướng này đều tại anh rể mà ra. Nếu không phải ông anh rể của cô quá chiều chuộng chị gái, chị nói gì anh nghe nấy, chị nói đồng anh không dám đi tây thì làm gì sinh ra 1 phụ nữ thích chỉ huy như vậy chứ. Mà điều tồi tệ hơn là, đưa ra đề nghị rồi đồng nghĩa với mệnh lệnh. Không ai được kháng nghị.

Mình ngán ngẩm thở dài, lại nhìn chiếc điện thoại trong tay 1 cách vô thức. Điều khó khăn bây giờ là làm sao có thể yên ổn về nhà đây.

RẦM!

Một tiếng động chói tai từ căn phòng đóng chặt cửa vọng ra làm cho đám người hầu đứng ngoài cửa sợ hãi co rúm người lại. Họ lo lắng nhìn lẫn nhau, trong mắt đầy sợ hãi cùng đồng cảm. Sau 1 hồi trao đổi ánh mắt kẻ nọ đẩy kẻ kia đi vào chỗ chết mà vẫn không thể đưa ra quyết định chính thức, họ đành ngậm ngùi cúi đầu, ai đi kiểm việc tự làm.

Trong khi đó ở phía sau cánh cửa, trong căn phòng lớn là 1 bãi chiến trường hỗn loạn đầy mùi thuốc súng.

“Không được!”

Gương mặt của hấn rất rất khó coi, cặp lông mày đen bóng thường ngày nhăn lại tựa như con sâu róm vô cùng xấu xí, đôi mắt sáng rực giống như ngọn lửa chỉ muốn thiêu rụi mọi thứ.

“Chỉ 1 ngày thôi mà!” Minh tiếp tục năn nỉ.

“Không bao giờ!” Hấn tức giận trừng mắt cảnh cáo, giọng nói lớn tựa như tiếng gào thét của thác nước.

Mình nhăn mặt, đón nhận tiếng gầm gừ của hấn. Sau khi hấn ngừng gào, cô mới hé mắt, chăm chú nhìn về mặt tức giận của hấn.

Hấn muốn phát điên. Cứ nghĩ rằng cô cũng bắt đầu có chút tình cảm với hấn. Cứ nghĩ hạnh phúc bắt đầu len lỏi được vào trong lòng cô. Ai dè thì ra cô chỉ giả vờ cho hấn thấy để hấn buông lỏng, trong đầu cô vẫn có tư tưởng chạy trốn. Hấn không ngu như vậy. 8 năm còn chưa đủ để rút ra bài học sao?

Cô nhìn hấn hậm hực thở nặng nề, trái tim cô theo hô hấp của hấn cũng trở nên trầm trọng. Cô từng bước lại gần hấn, đôi mắt tròn xoe kia nhìn vào gương mặt hấn.

“Tôi không phải muốn chạy trốn!” Cô nói rất nhỏ nhẹ.

“Còn chớ! Không phải thì là gì?” Nhìn gương mặt ngây ngô của cô, hắn lại không kìm được mà gào tướng lên.

“Tại chị tôi muốn gặp tôi. Nếu tôi không về chị tôi sẽ lo lắng!” Cô nhỏ nhẹ, giọng nói giống như gió thoảng, vừa mềm mại, lại vừa ngọt ngào.

“Nhất định phải về đúng không?” Hắn trừng mắt, thờ hất ra.

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Được! Tôi đưa cô về!” Hắn rất ngoan cố nói, bàn tay vuron ra túm chặt lấy tay cô.

“Không được!” Minh hét lên lạnh nôi, mắt liền trừng lớn, giọng cũng cao thêm mấy phần.

“Thấy chưa rõ ràng muốn chạy trốn!” Tú Triết nhìn bộ dạng của cô, cười khẩy, ánh mắt lại tràn ngập kiên quyết.

Minh nhìn bộ dạng tức giận ngập trời nhưng lại chả có tí uy hiếp nào của hắn mà khề thờ dài. Hắn giống đứa trẻ hơn là 1 tên xã hội đen đang tức điên thì phải. Nghĩ tới đây, cô khề cười. Được rồi. Cô đầu hàng.

“Đừng lo lắng!” Cô nhẹ cầm lấy tay hắn.

“Tôi hứa, tôi nhất định sẽ trở lại!”

Tú Triết kinh ngạc nhìn người con gái đối diện, trái tim của hắn đập giống như trống dồn, cả cơ thể hắn máu cũng trở nên nóng hổi, hắn ngây dại nhìn nụ cười rạng rỡ của cô. Trên gương mặt cô lúc này, hiện diện dịu dàng, càng có thêm yêu thương, lại kì lạ có thêm sự nghiêm túc mà hắn chưa bao giờ có. Cái cảm giác này, giống như trong mắt cô chỉ có hắn, thế giới này chỉ còn 2 người họ, và cô chỉ thuộc về hắn. Đây là thời khắc hắn chờ đợi rất lâu, rất lâu. Cuối cùng, nó cũng xuất hiện. Tựa như hắn bị lạc vào trong 1 thế giới ngập tràn ánh nắng ấm áp, lại tràn ngập mùi hương của hạnh phúc. Tất cả làm cho hắn ngơ ngẩn, ngây dại.

“Hứa đấy!” Cô nói, gờ ngón tay lên móc ngéo với hắn.

Mà hắn bởi vì niềm hạnh phúc quá nhiều nên không thể suy nghĩ, chỉ bắt giác móc ngéo với cô.

Cho nên, ngay 10 phút sau đó, một chiếc ô-tô nhẹ nhàng lăn bánh đi ra khỏi căn biệt thự xinh đẹp. Trong xe có 1 cô gái trẻ đang phấn chấn cùng với 4 gã đàn ông mặc đồ đen cao to. Minh nhìn đám vệ sĩ bên cạnh, lại bắt đắc dĩ nghĩ. Đây là nhượng bộ cuối cùng của hắn, cho nên đành vậy. Chứ ít cô có thể về nhà mà không cần mang hắn theo. Như vậy là đủ rồi.

“Con ranh, còn nói em không có ai!” Nguyệt véo nhẹ vào eo cô 1 cái làm cô la oai oái.

“Chị.. em đang thái cà rốt mà!” Minh buồn bực lên tiếng.

“Đáng đời. Ai bảo em không giấu giếm!” Nguyệt lườm em gái 1 cái khinh thường.

“Không phải như chị nghĩ đâu!” Minh cúi đầu, rất muốn kháng nghị nhưng giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Nguyệt ghé sát mặt cô, đôi mắt đẹp nheo lại hết sức sát thủ. “Còn không chịu thừa nhận?”

Minh chỉ có thể cười gượng 2 tiếng, lại cầm đầu cắt rau quả, chả cần biết là cắt ra làm gì.

“Nói! Quen nhau bao lâu rồi?” Nguyệt dí con dao thái về phía cô, giọng nói rất hình sự.

“Em..” Minh bối rối nhìn mũi dao gần mình mồ hôi toát ra.

“Nói!” Nguyệt gờ gờ con dao gần cô hơn đe dọa.

“Mới.. gần 1 tháng!” Minh rất muốn nói vài năm, nhưng nếu nói vậy cô không dám tưởng tượng cái kết cục mà cô sẽ đón nhận.

Nguyệt tỏ vẻ gật gù. Sau đó liền tiếp tục tra khảo. “Hắn ta làm gì?”

“Giám.. giám đốc công ty địa ốc!” Minh cố gắng nuốt nước bọt cho trôi để có thể trả lời.

Nguyệt mở lớn mắt, buông con dao xuống. Minh lấy tay xoa xoa ngực thở hổn hển. Thoát rồi. Cuối cùng cũng qua cơn nguy hiểm.

“Con bé này đúng là không thể khinh thường. Hèn gì chị giới thiệu người này không đồng ý!” Giám đốc công ty địa ốc? Trời ơi!

Minh hoàn toàn không để tâm lời chị gái nói, chỉ đang tập trung thở ra hít vào theo qui định. Cô vừa thoát khỏi cơn hiểm nghèo, giờ trái tim còn đang nhảy tung tung đây. Cũng tại hắn không có ở đây, nếu không cô không bị dọa khốn khổ vậy đâu.

Nghĩ tới đây đột nhiên trái tim cô thất lại, Minh kinh ngạc mở trừng mắt. Bàn tay đặt trên ngực bị con tim trong lồng ngực dội vào từng nhịp từng nhịp xôn xang.

Nguyệt quay sang liền bắt gặp gương mặt vô hồn của đứa em gái, khóe miệng xinh xắn liền bắt gặp nở nụ cười. Cô vỗ nhẹ vào vai Minh.

“Em yêu hẳn lắm sao?” Giọng nói của cô ngọt ngào đầy trêu ghẹo, đôi mắt hạnh phúc liếc nhìn cô em gái thân yêu đầy chịu mền.

Minh hoảng sợ quay sang nhìn chị gái của mình, khi đụng trúng đôi mắt đẹp kia, thì cả gương mặt đều đỏ ửng, trái tim cô lại càng lúc càng không an phận.

“Nếu như đã yêu người ta như vậy, thì phải giữ cho chặt. Đừng để sau này phải hối hận!” Nguyệt nắm chặt lấy vai em gái, giống như muốn truyền cho cô sức mạnh, trong đáy mắt tràn đầy kì vọng cùng yêu thương. Cuối cùng, cô cũng có thể tạm yên tâm một chút rồi.

Minh hơi kinh ngạc vì câu nói của Nguyệt, lại bắt gặp ánh mắt ấm áp cổ vũ của chị cô, cô khẽ mỉm cười, con mắt trở nên sáng ngời như 1 tấm gương đang phản chiếu ánh sáng mặt trời. Đúng vậy. Cô không thể lại để lỡ cơ hội. Nếu đã dám thừa nhận yêu, thì cũng phải đủ can đảm để giữ chặt lấy tình yêu mới được. Hôm nay cô muốn thử giữ chặt mối tình này xem sao. Được. Nhất định hôm nay phải nói với hẳn.

22:34

Trong phòng làm việc rộng rãi, từng kệ sách bằng gỗ cao lớn sạch sẽ, trên kệ là những cuốn sách đủ thể loại. Từ chuyện cổ đến văn học hiện đại, tác phẩm kinh điển, đến những thứ khô khan như đọc tâm thuật, hay phương pháp thành công và thất bại. Đối diện với giá sách là 1 chiếc bàn làm việc lớn, trên chiếc bàn ấy có gã đàn ông đang ngồi ngầy ngốc cười 1 mình.

Luân thò nhòm dậy từ ghế sofa, đôi mắt nhú chặt, khóe miệng méo xẹo, gương mặt giống như vừa bị ai đâm 1 cái làm cho gãy nát. Hắn cảnh giác nhìn kẻ ngồi sau bàn làm việc, người lại hơi nghiêng hướng chiếc sofa đối diện, hẳn kéo giọng hẳn thật thấp nói.

“Này, có phải đại ca hôm nay bị bệnh rồi không?”

Nam dùng bàn tay lướt trên bàn phím, ngẩng đầu lên nhìn thẳng chiến hữu, lại đưa mắt nhìn về phía bàn làm việc kia. “Văn bình thường mà!” Giọng hẳn rất thờ ơ, lại tiếp tục đánh máy.

Luân nhú mày nhìn thẳng bạn thân. “Mày nhìn chỗ nào mà thấy bình thường thế?”

Nam vẫn chúi đầu vào máy tính, bàn tay lướt trên phím vẫn không ngừng nghỉ 1 phút, cả căn phòng lại tràn ngập tiếng lách cách lách cách. Luân ngán ngẫm chống cằm, lại lén lút nhìn về bàn làm việc. Vẫn đang cười. Kể từ chiều đến giờ đã là 8 tiếng đồng hồ rồi. Đáng sợ!!

Reng. Reng.

Tiếng đánh máy trong căn phòng liền im bật, tiếng chuông điện thoại làm cho cả 2 người đều phải để ý. Nam hơi nhú mày, trong lòng liền có 1 dự cảm không hay. Luân ngồi đối diện gương mặt cũng liền trở lại nghiêm túc, chăm chú nhìn chiếc điện thoại trên bàn.

Nam chậm chạp cầm lấy điện thoại, nhưng càng lúc cảm giác bất an lại càng mạnh trong lòng hẳn, từng nhịp rung của chiếc điện thoại hôm nay trở nên đặc biệt nặng nề. Hẳn áp điện thoại vào tai, rất cẩn thận nói.

“Alo!”

Luân chăm chú quan sát kẻ đang nghe điện thoại đối diện, liền nhìn thấy sắc mặt của tên chiến hữu thay đổi. Ban đầu là sững sốt tròn mắt, sau đó thì trắng bệch. Hẳn nhú mày, con mắt trở nên sáng rõ giống như mặt gương.

“Đã biết. Lập tức điều tra!” Nam ngắn gọn hạ lệnh rồi cúp máy. Đưa mắt nhìn thẳng bạn 1 cái.

Luân cũng biết ý liền đứng dậy theo hẳn đi về phía bàn làm việc kia.

“Đại ca!” Luân là người mở lời trước.

Tú Triết ngồi trên ghế, vẫn ngây ngốc nở nụ cười. “Chuyện gì?”

Luân liền ái ngại nhìn Nam, mà Nam lại nhìn lại hẳn. Cả 2 cứ đưa mắt qua, đưa mắt lại, không kẻ nào muốn mở miệng trước hết. Nếu là mọi lần, Tú Triết nhất định sẽ tức giận mà rít âm lên, nhưng hiện tại, hẳn vẫn đang cười.

Sau n phút thảo luận, cuối cùng tòa án đã có phán quyết cuối cùng, Nam hít 1 hơi thật sâu lấy can đảm, rồi mới dám nhìn thẳng vào gương mặt tươi cười hiem có của đại ca, giọng nói cố gắng giảm xuống thật thấp, nhưng vẫn không thể nào giảm nhẹ đi được độ nặng của tin tức.

“Đại ca, có người gọi điện báo phát hiện xe của Minh gặp tai nạn trên đường quốc lộ!”

Thót!

Gương mặt Tú Triết trở nên cứng ngắc, nhưng miệng hẳn vẫn cong lên chưa hạ xuống được.

“Cậu nói cái gì?” Hấn cảm thấy tim mình không đập nữa.

“Đại ca, cô ấy gặp tai nạn!” Nam khó khăn lập lại. Sợ hãi nhắm mắt chờ đợi 1 con lốc xoáy quét tới bọn họ. Nhưng không. Cả căn phòng chỉ có sự im lặng. Hấn cảnh giác dần dần hé mắt nhìn đối diện. Cảnh tượng đập vào mắt hấn làm cho hấn giật mình, con mắt cũng mở lớn kinh ngạc.

Không! Không thể nào! Cô ấy không thể nào gặp chuyện. Tú Triết ngồi chết lặng trên ghế, giống y như 1 con rối gỗ. Đôi mắt dài hẹp sắc sảo mọi ngày giờ bị chìm trong bóng tối giống như 2 viên đá đen không thể tỏa sáng, không hề có hồn. Có thứ gì đó lạnh lẽo tựa như nước sông mùa đông tràn ra từ khóe mắt hấn. Nhưng hấn lại không hề phát hiện, bởi vì tận sâu trong cơ thể hấn là từng cơn đau buốt sẽ rách cơ thể.

Cô ấy sẽ không bỏ lại hấn. Hấn thầm nói với mình. Trái tim lại tiếp tục rỉ từng giọt từng giọt máu đỏ. Cô ấy sẽ không thể bỏ hấn. Đôi mắt hấn mở lớn, để nước mắt càng lúc lại càng rơi nhanh hơn.

Không đâu! Nhất định không có việc gì đâu. Bởi vì, cô ấy đã hứa. Đây là lần đầu tiên cô ấy cho hấn 1 lời hứa hẹn, cho nên cô ấy nhất định sẽ không sao.

Trong đầu hấn là 1 mảnh tối trống trải, chỉ có duy nhất 1 câu nói cứ vang lên không dứt: Tôi hứa, tôi nhất định sẽ trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Yêu?

Đau.. Đau.. Đau...

“Hm..” Minh đau đớn nhíu mày, hàng lông mi đen sẫm run nhẹ, miệng cô cảm thấy khô khốc. Không biết qua bao lâu, con mắt cô chậm rãi mở ra.

Đây là đâu? Minh lơ mơ nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh. Một căn phòng rộng vô cùng rêu rạo, xung quanh còn có những thùng gỗ lớn xếp rất lộn xộn. Cô chưa từng nhìn thấy nơi này trước đây. Minh nhắm mắt, nhắm mắt lại, lại mở ra lần nước, mắt cô vẫn cảm thấy lơ mơ chưa được rõ ràng, đầu cô vẫn ong ong như vừa bị gõ chuông. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Đã tỉnh rồi?” Một giọng nói ồm ồm vang lên.

Minh giật mình, linh cảm cho cô biết đây không phải chuyện tốt. Cô cố gắng cho đầu óc mình phải thanh tỉnh, nhưng trước mắt cô vẫn chỉ là 1 màn sương mù, tay chân cô đều cảm thấy đau nhức không thể cử động. Cô nhắm mắt lại, hàm răng cắn chặt, trên trán truyền tới cảm giác đau buốt, đầu cô nặng như bị 1 tảng đá đang đè xuống. Theo bản năng cô ngọ ngậy người, nhưng chỉ thấy cả người cứng ngắc, cổ tay càng cử động lại càng truyền tới cảm giác đau nhức.

Đột nhiên, một cảm giác đau đớn từ đỉnh đầu truyền tới làm cô nhăn mặt khẽ rên 1 tiếng, một bàn tay thô ráp túm tóc cô kéo lên, giọng nói ồm ồm lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này gần rất gần. Gần đến độ cô có thể cảm thấy cả hơi thở của chủ nhân giọng nói ấy.

“Đã lâu không gặp!”

Minh bị cảm giác đau đớn làm cho tỉnh táo, cô hé mở đôi mắt, gương mặt già nua bị phóng to đến độ làm cho cô kinh hãi, cô hơi nhăn lại lông mày, từ từ rời tầm mắt, lúc này cô mới phát hiện mình tại sao lại thấy cả người đau nhức, hơn nữa tay chân lại cứng ngắc. Cô bị trói. Không chỉ bị trói chặt 2 tay, mà còn bị vút nằm sấp trên đất.

Người đàn ông lớn tuổi thấy gương mặt không có phản ứng gì nhiều của cô, hơi nhăn mặt, con mắt phai chăm chú nhìn cô, còn mắt trái lại có vẻ vô định giống như 1 dấu chấm hoàn toàn không biểu cảm, vết sẹo dài trên gương mặt khắc sâu vào trong da thịt hấn 1 đường rãnh giận dữ.

“Tao hỏi tại sao mày không trả lời?” Giọng nói ồm ồm của hấn lại tăng thêm mấy phần trầm trọng cùng dữ dội, bàn tay túm tóc cô giật mạnh hơn làm cho cô phải nhăn mặt lại.

“Ông là ai?” Minh nghiêng rằng không để cho bản thân rên rỉ vì đau đớn, lông mày nhíu chặt nhìn người đối diện. Cô không nhớ mình từng gặp người này, cho nên chỉ có duy nhất 1 đáp án.

“Mày không nhận ra tao?” Già đàn ông nhướng cặp lông mày, làm vết sẹo trên mặt hấn lại lõm sâu hơn 1 chút, trên gương mặt nhăn nhó vì thời gian lại thêm vài phần hằn học.

“Tôi nên nhận ra sao?” Minh bị cơn đau làm cho bình tĩnh lại, đôi mắt trong veo mờ mịt cuối cùng cũng ánh lên 1 tia sáng thách thức. Cô vốn đã biết sẽ có ngày hôm nay.

“Khốn thật!” Gã đàn ông giận dữ vung tay, tặng cho cô một bạt tai.

Âm thanh chói vang lên trong căn nhà hoang lại càng rõ ràng hơn bình thường. Cái tát này thật sự rất nặng, nó để lại trên gương mặt xinh xắn của cô vết đỏ chói mắt.

Mình vẫn không nhúc nhích, cảm giác đau rát ở bên mặt nhưng cô lại không thèm để ý tới, gương mặt cô trở nên lạnh băng, trong đầu cô chỉ có duy nhất 1 suy nghĩ. Cô đang tức giận.

Gã đàn ông trừng mắt nhìn cô, hơi thở có chút hỗn hên, có lẽ vì cái tát vừa rồi, cũng có thể bởi vì hắn đang mất bình tĩnh.

“Ngẩng mặt lên!” Giọng người đàn ông gằn lên.

Mình vẫn không nhúc nhích, gương mặt bị tát lệch sang 1 bên không thèm cử động, ngay cả 1 cái nhú mày cũng ngại làm.

“Mau ngẩng mặt lên cho ta!” Giọng nói ồm ồm rít lên có cảm giác khô khè giống như bị ai bóp cổ.

Mình lười phải nghe, mắt chậm rãi nhắm lại, lúc này cô mới cảm giác trong miệng có một vị tanh tanh. Bây giờ mình mới biết, thì ra cái tát ấy nặng như vậy. Được, cô nhất định ghi nhớ. Bao giờ ra khỏi đây nhất định phải đòi nợ.

“Khốn thật!” Gã đàn ông gầm lên, bàn tay thô ráp bóp chặt mặt cô, ép buộc cô nhìn thẳng vào mặt ông.

“Nhìn cho kĩ ta không tin ngươi không nhận ra!” Bàn tay thô ráp nhấn neoh của hắn càng bóp càng chặt, làm cho gương mặt của cô trở nên biến dạng, nhưng đôi mắt kia vẫn thờ ơ như thể không nhìn thấy ông.

“Ngươi..” Người đàn ông ngày càng vặn vẹo, vết sẹo trên mặt lại càng khắc sâu vào thịt, con mắt vốn âm hiểm nay trợn ngược lên giống như viên đá nhai thạch rục rịch muốn thiêu đốt mọi vật. Ông tức giận giương tay lên, muốn tát một cái nữa cho con nhò hỗn sược này còn dám khinh thường ông nữa không.

“Cha!!”

Bàn tay đang muốn giáng xuống lập tức dừng lại trong không khí, gương mặt đang trợn ngược lên có chút sững sờ. Người đàn ông hạ tay xuống, khinh miệt liếc nhìn cô gái 1 cái, rồi hoàn toàn không kiêng nể thẳng tay buông cô ra. Làm cô như bao cát rơi phịch xuống sàn nhà.

Bị thả bất ngờ, trong tình trạng tay bị trói ra sau, mình lúc này y như cái bánh trưng đã bỏ lại thì chỉ có thể cho vào lò đọi chín mà thôi. Cô đau tới nhăn mặt, lông mày nhíu lại thật chặt, rất không an phận nhúc nhích cơ thể. Khốn thật! Bỏ lê trên mặt đất thế này. Nếu tôi trở lại anh nhất định phải giặt đồ cho tôi.

“Có chuyện gì?” Người đàn ông khinh thường liếc nhìn cô gái dưới đất, trong con ngươi bên phải ánh lên chút ánh sáng quỷ quyệt.

“Cha, mọi chuyện đã sắp xếp xong!” Tiếng bước chân càng lúc càng gần, một đôi giày da xuất hiện dừng lại bên cạnh gã đàn ông đã luống tuổi.

Mình neoh mắt lại, hơi ngẩng đầu muốn nhìn kẻ vừa mới tới, nhưng cô chỉ có thể thấy tới thắt lưng hắn. Hắn đứng quá gần, cô lại bị trói bẹp dí dưới đất, làm cho tầm mắt của cô không thể vươn cao hơn. Cô chỉ có thể nhìn thấy 1 chiếc quần âu màu bạc có vẻ đắt tiền, cùng với 1 đôi giày da sáng bóng. Mình hơi nhíu mày. Đạo này, xã hội đen đều sống cao cấp vậy sao?

“Tốt!” Giọng nói ồm ồm lại trở lại cung bậc ban đầu, gã đàn ông không giấu nổi vui sướng xoay người nhìn ra cửa đặc ý.

Mình neoh mắt nhìn gót giày của lão đàn ông, một vài hạt bụi bị cử động của hắn bay nhẹ làm cô vô tình nuốt vào. Cô nhăn mặt, rất muốn ho vì họng ngứa ngứa, nhưng cô đành phải nhịn. Cô còn muốn biết những người này định làm gì.

“Nhưng mà...” Đôi giày da còn lại cũng xoay lưng về phía cô làm cô lại phải hít thêm chút bụi nữa, nhưng lần này cô đã rút được kinh nghiệm, liền ngậm miệng lại, tuyệt không hít thêm tí bụi nào nữa.

“Liệu cách này có tác dụng không?” Gã con trai ngập ngừng, ánh mắt lại nhìn xuống cái khúc thịt đang nằm bên dưới đất kia, đầy ngờ vực.

Gã đàn ông rất không hài lòng, liền xoay người lại, đối diện với hắn. Lão ta giương gương mặt đầy những vết sẹo sần sùi vì sự tàn phá của thời gian ra với hắn, con mắt trái vô định cũng long lên đầy tức giận.

“Mày đang nghĩ tao làm việc vô nghĩa?”

“Không! Không phải!” Gã con trai liền trở nên áp úng, hắn hơi cúi đầu vội vã phủ nhận, nhưng giọng nói lại thiếu quyết đoán kì lạ.

“Nhưng mà, 1 tên máu lạnh như hắn chưa bao giờ giữ người đàn bà nào bên cạnh quá 1 tháng, liệu có tác dụng không?” Gã con trai rất cẩn trọng nói.

Bốp!!

Mình hơi nhướn lông mày, tai vểnh lên nghe ngóng. Trong đầu cô đang hứng thú bưng bưng khi thấy không phải mình là người duy nhất bị giáo huấn.

Con người linh hoạt của cô khẽ đảo, rất muốn nhìn gương mặt bị tắt lặt mặt kia, nhưng cố nhìn đến mỗi mắt cũng không thể thấy được gì, cô tức giận đầu hàng.

“Mày đang nghĩ ngò tao?” Gã đàn ông nheo đôi mắt lại, giọng nói lại tăng thêm vài phần đe dọa.

“Con..” Gã con trai bối rối nhìn người đàn ông đối diện, trong đáy mắt ánh lên 1 vài tia sáng không rõ là tức giận hay hoang mang.

“Vậy mày cứ chống mắt ra mà xem, tao chắc chắn thằng đó sẽ lập tức đến đây!” Giọng nói của hắn đã trở lại bình thường, nhưng lại có thêm vài phần đắc thắng.

“.. Hahaha..”

“Con ranh con mày cười cái gì?” Gã đàn ông tức giận trừng mắt nhìn kẻ đang nằm sấp dưới đất kia.

“Tôi thấy ông đúng là già rồi đâm lẫn thì phải!” Minh mỉm cười lạnh.

“Mày.. mày nói gì?” Lão già tức giận ngồi xổm trước mặt cô, bàn tay thô lỗ túm lấy tóc cô kéo lên.

Minh hơi nhăn mặt vì đau đớn, nhưng khóe môi vẫn không hạ thấp xuống được, hơi thở của cô vì cơn đau trở thành nặng nề. “Ông lão, ông nghĩ tên máu lạnh ấy sẽ vì 1 đứa con gái mà tới đây sao?”

Lão già nhìn cô, trong đôi mắt lóe sáng lên âm hiểm, khóe môi thâm xỉ của hắn cong cong như 1 chiếc lưỡi hái tử thần, gương mặt đầy những vết sẹo vằn vẹo như 1 vùng đất khô cằn đầy chết chóc.

“Nhãi ranh, tao nghĩ người không hiểu là mày mới đúng!” Lão cười đến vằn vẹo.

Minh nheo mắt, cẩn thận nhìn gương mặt tự tin của hắn, trong lòng cô nhói lên 1 cảm giác bất an.

“Ông lão, ông hơi tự tin quá thì phải!” Minh cười lạnh, giọng nói có vẻ điềm tĩnh nhưng âm cuối cùng vẫn không giấu nổi run rẩy.

“Hahaha, nhóc con vậy chúng ta thử xem ai mới là người không hiểu biết ở đây!” Lão cười phá lên, đáy mắt ánh lên vài tia sáng thích thú.

Minh nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt trong veo trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết. “Chỉ sợ ông là người thất vọng mà thôi!”

“Nhãi ranh, đúng là ngựa non háu đá.” Lão ghé sát lại gần gương mặt của cô, giọng nói đầy đe dọa. “Mày đã quên tao nhưng tao vĩnh viễn không quên mày đâu!”

“Chúng ta từng gặp sao?” Minh khinh thường nhìn hắn.

“Đâu chỉ đơn giản có gặp!” Con mắt hắn nheo lại, một vài vệt tơ máu hằn lên trong mắt. “Nhìn đi, con mắt trái của tao không còn nhìn thấy cũng nhờ mày cả!”

Minh bị dí sát mặt lại gần hắn, cô hơi nhíu mày khó chịu, cảm giác bị 1 con mắt vô thần nhìn vào làm cô khó chịu. Nhưng cô vẫn kiên trì nhìn thẳng vào con mắt trái của hắn, lúc này cô mới nhìn thấy, bên trong con người màu nâu có 1 vết mờ mờ tựa như 1 vết nứt trong lòng viên thủy tinh.

“Hahaha ai cũng nói tao mù, nhưng mày biết sao không con ranh?” Lão càng lúc càng cười sâu hơn, trong đáy mắt có 1 chút thích thú của con thú đang vờn con mồi.

“Vào cái ngày hắn đá tao từ tầng 2 xuống, tao mất 1 con mắt, nhưng tao lại sáng ra 1 điều rất quan trọng.”

Minh hơi chấn động, câu nói của lão làm cho đầu óc cô xoẹt qua 1 hình ảnh gì đó. Cơ thể cô theo bản năng khẽ run nhẹ. Đôi mắt cô mở lớn kinh hoàng nhìn gương mặt đối diện.

Người đàn ông thấy vẻ mặt sững sờ của cô, nụ cười của hắn càng sâu hơn bao giờ hết, hàm răng trắng nhon lộ ra tựa như những chiếc răng cưa muốn nghiền nát con mồi.

“Nhận ra rồi sao? Trí nhớ của mày cuối cùng cũng tìm lại được rồi hả?

Mày có thể quên nhưng tao không thể nào quên được mày!” Con người phải của hắn càng lúc càng hằn học, tơ máu giống như nhan thạch phun trào che kín trong mắt hắn.

Minh bị hơi thở của hắn làm cho hoảng sợ, trái tim trong lồng ngực của cô bắt đầu loạn nhịp. Những hình ảnh trong quá khứ ủa về cùng với nỗi kinh hoàng mà vĩnh viễn cô không thể nào quên làm cho đầu óc cô trở nên trống rỗng. Giọng nói ồm ồm hằn học của hắn rơi vào tai cô trở thành những âm thanh vang vọng cửa vào màng nhĩ đau nhức. Cô như trở lại cái thời gian đó, khoảng khắc kinh khủng như lạc vào địa ngục đó.

“Tám năm qua tao nhẫn nhục chịu đựng bị hắn trà đạp, không thể phản kháng, cũng không đủ sức phản kháng bởi vì tao không tìm được mày. Nhưng mà, bây giờ mày đã nằm trong tay tao rồi. Để xem thằng nhóc ấy còn có thể làm gì tao? Cũng phải cảm ơn hắn đã dẫn mày đi tới bữa tiệc đó!” Nói rồi lão phá lên cười vô cùng đắc ý.

“Đúng là đầu óc không bình thường!” Minh khinh thường lắm lắm.

“Nhãi ranh mày nói gì?” Hấn bóp chặt bàn tay đang túm tóc cô, làm cho Minh đau đến chảy nước mắt.

“Mày nghĩ tám năm qua tại sao hấn không chịu buông tha cho tao? Mày nghĩ tại ai hả?” Lão trừng con mắt trắng dã bên trong toàn tơ máu với cô, giọng nói hầm hè giống như chỉ muốn nuốt chửng cô vậy.

Minh nheo mắt lại, trên gương mặt là vẻ ngoan cố không ai bằng. Trong đáy mắt đen là sự khinh miệt của kẻ cao ngạo không biết sống chết.

“Mày còn dám dùng ánh mắt ấy nhìn tao? Con khốn này! Tất cả đều là tại mày. Tao khổ sở chạy trốn suốt tám năm đều là tại mày!” Lão tức giận tát mạnh vào mặt Minh 1 cái nghe đến độp.

Minh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, cảm giác má tê dại, rồi dần dần nóng lên, đau rát. Cô nghiêng đầu lại, ánh mắt buống bình kia lại thẳng tắp nhìn vào gương mặt lão.

“Mày còn dám nhìn?” Lão tức giận lại giơ tay, liên tiếp đánh cô không hề thương tiếc.

Những âm thanh “bốp” vang lên trong nhà xưởng lạnh lạnh làm cho người ta cảm thấy xót xa. Gã con trai đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này mà cảm thấy run rẩy. Cho tới khi khoe môi của người bị trói kia rõ ra 1 thứ chất lỏng màu đỏ chói mắt, hấn không chịu nổi nữa.

“Cha, dừng tay!” Hấn ngồi xuống, giữ chặt cánh tay đang giương lên của lão già.

“Mày làm phản hả?” Lão tức giận quát lớn.

“Giờ không phải lúc đánh cô ta. Chúng ta còn có việc phải làm!” Hấn không hề lùi bước, trầm giọng nói.

Lão già nghiêm nghị nhìn gã trai, một lúc lão hạ tay xuống, giọng nói ồm ồm lại trở lại như khởi điểm ban đầu.

“Mày nói đúng!” Lão lập tức buông tay làm cô lại 1 lần rơi xuống đất, lão đứng dậy, sốc thẳng lại vạt áo, phui phui tay. “Đã gửi lời nhắn cho hấn chưa?”

“Dạ!” Gã con trai dứt khoát đáp.

“Tốt! Chúng ta đi. Còn nó, cứ để đó đi!” Lão liếc mắt nhìn cô gái đang nằm rạp trên đất kia 1 lần nữa, rồi mới bình tĩnh xoay người rời đi.

Minh nằm trên mặt đất, 2 bên má đỏ rực như bị bỏng, cô nặng nề thở, khoe môi cắn chặt, trong miệng là mùi vị tanh nồng khó chịu, nhưng cô không hề rên rỉ, ánh mắt sáng ngời giống như thách thức. Nằm trên mặt đất, cô nhìn theo đôi giày da đang bước đi xa dần, trong con ngươi là ngọn lửa của sự tức giận.

Còn đang mãi nhìn theo lão đàn ông kia khuất dạng, đột nhiên cô thấy người mình bị dựng thẳng dậy. Cô kinh ngạc nhìn đôi tay đang túm vai cô, kéo cô ngồi thẳng dậy. Trước mặt cô là 1 người đàn ông, có vẻ tầm 30, mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, đơn giản, gương mặt không có vẻ góc cạnh nam tính, mà có chút hiền lành, điềm tĩnh. Hấn đặt cô ngồi thẳng dậy, bàn tay phui phui bụi trên người cô, sau đó đưa tay lên muốn lau máu trên miệng cô. Minh liền né tránh bàn tay của hấn. Người đàn ông nhìn động tác của cô, tay cũng dừng lại không tiến gần hơn nữa.

“Cô không sao chứ?” Hấn hỏi, giọng nói có không lạnh cũng không ấm. Gương mặt không có biểu cảm, giống như hấn đang lặp lại như 1 phép xã giao.

Minh vẫn im lặng, chăm chú nhìn người đối diện. Nếu nói hấn ta là xã hội đen, thì hấn trông giống như nạn nhân hơn.

Hấn cũng im lặng, nhìn người con gái đối diện như đang đánh giá xem cô nghĩ điều gì. Mắt 1 lúc hấn mới chậm rãi nói. “Cẩn thận 1 chút. Lão già đó đang dần mất kiểm soát rồi. Nếu cô còn muốn an ổn ra khỏi đây, tốt nhất đừng tỏ ra anh hùng!”

Nói rồi, hấn liền đứng dậy xoay người rời đi. Minh ngồi trên đất, kinh ngạc nhìn theo bóng hấn rời khỏi, trong lòng ngổn ngang đầy những thứ hỗn loạn, đầu óc không thể nghĩ ra nổi điều gì. Cô phải làm thế nào lúc này? Cô co chân lại, đầu gục trên đầu gối, thu lu vào 1 góc như con mèo nhỏ co ro giữa mùa đông. Cô bắt đầu thấy sợ.

Đường quốc lộ X, bên cạnh đường quốc lộ, giữa 1 bờ ruộng nhỏ, có 1 chiếc xe oto chệch lái đang nằm đó bốc khói, một đám người bu lại tò mò đánh giá tai nạn, một vài cảnh sát phải cố gắng lắm mới ngăn được những người dân tò mò tránh xa khỏi hiện trường. Phía bên đường đối diện, có 1 chiếc ô tô màu đen lặng lẽ dừng ở đó.

Tú Triết ngồi trong xe, nhìn xuyên qua cửa kính cảnh tượng hỗn loạn bên kia đường, đôi mắt dài hẹp của hấn nheo lại, con ngươi đen sẫm như muốn hút toàn bộ mọi thứ xung quanh vào trong đáy mắt, mỗi hấn mím chặt che giấu hơi thở hỗn loạn của mình. Hấn trầm tĩnh ngồi đó, không một tiếng động, không 1 cái chớp mí. Giống như 1 pho tượng không có cảm xúc.

Một lát sau, 1 gã trai từ trong đám đông hướng về phía xe, người đó mở cửa, ngồi vào trong ghế lái, gương mặt có chút tái nhợt.

“Thế nào?” Hấn hơi hé môi, giọng nói trầm đến độ khó phân biệt 2 âm hấn nói.

“Theo như em quan sát, thì xe bị đâm chứ không phải lạc tay lái!” Nam vẫn nhìn thẳng đằng trước, giọng nói có phần khá nghiêm trọng.

“Đám vệ sĩ sao?” Tú Triết nheo mắt lại, mi mắt hơi giật giật.

“Cả 4 tên đều bị thương nặng, đã đưa vào bệnh viện còn...” Nói tới đây Nam lên liếc qua gương chiếu hậu, nhìn sắc mặt của người đằng sau.

“Cứ nói thẳng!” Hấn dứt khoát buông ra 3 chữ, nhưng hàng lông mày giật giật lại bán đứng hấn.

“Đã biến mất!” Nam nặng nề thốt ra 3 chữ.

Ba từ này rất đơn giản, nhưng lại có sức nặng cả ngàn cân. Người đằng sau vừa nghe được 3 từ này liền trấn động, gương mặt giả tạo bình tĩnh lập tức bị phá bỏ, con mắt thờ ơ lạnh lẽo của hấn trở nên hoảng sợ, đôi môi đang mím chặt hơi hé ra kèm theo tiếng hít thở không thông, gương mặt không biểu cảm giờ trở nên trắng bệch.

“Em đã phải người tìm kiếm, tin chắc sẽ sớm có kết quả!” Nam nhìn sắc mặt của người đằng sau sợ hãi nói.

“Phải đẩy đại ca. Anh đừng lo lắng cô ấy nhất định không sao!” Luân thấy tình trạng căng thẳng từ này chỉ sợ hãi ngồi im, nay cũng phải mở miệng khuyên giải.

Người ngồi phía sau nghe thấy những lời này, trái tim lại càng nhức đến khó chịu. Hấn trừng mắt, giọng nói rít lên. “Tốt nhất là như các cậu nói, không thì lo in cáo phó đi!”

Hai gã con trai ngồi đằng trước lập tức biết khôn ngậm miệng, trong lòng đều thầm cầu nguyện cho con mèo nhỏ của đại ca đừng đi lạc quá xa, nếu nó không về đám bọn họ phải lót quan tài lắm.

Mình không rõ lúc này là mấy giờ, khi cô lơ mơ tỉnh dậy, thì xung quanh đã là 1 mảnh tối đen như mực. Cô hơi nghiêng đầu, cảm giác cái cổ đau nhức, mình rên rỉ nhũn nhũn, cô ngọ nguậy cái cổ đã cứng đờ, lông mày nhíu lại, đôi mắt sáng rực muốn nhìn xuyên qua màn đêm, nhưng chẳng nhìn thấy gì. Mình ngán ngẩm thở dài, bàn tay bị siết chặt đau ê ẩm. Cô tức giận thấp giọng nguyên rủa.

Đúng lúc này, một tiếng cạch vang lên, cả căn nhà xường lập tức chìm trong ánh sáng. Bị ánh sáng chói lòa xung quanh làm bất ngờ, Minh nheo mắt lại.

Tiếng bước chân nện trên nền đất càng lúc càng gần, bước chân nghe rõ ràng, chậm rãi, chứng tỏ người tới vô cùng khoan thai, điềm tĩnh. Minh hơi nhăn mặt, đôi mắt cố gắng mở ra để thích ứng với ánh sáng bên ngoài. Là gã ta? Minh nheo mắt lại cảnh giác nhìn người đang tiến tới.

Đến gần cô, gã con trai dừng lại. Hấn cao ngạo nhìn xuống người con gái đang bị trói kia, con mắt có sự chăm chú, có sự ngờ vực, càng có không tin tưởng. Hấn vẫn không tin, chỉ nhờ cô gái nhỏ bé này có thể kéo tên ác ma đó tới đây thật sao? Hấn đã quan sát tên đó gần 10 năm rồi. Hấn ta, hành sự dứt khoát, quyết định rõ ràng, làm việc chưa bao giờ nê tình, xuống tay lạnh lùng. Bỏ hấn từ nhỏ đã giáo dục hấn trở thành 1 cỗ máy lạnh lẽo, hấn coi chuyện tình cảm là gói mì ăn liền, lúc ăn thì phải chế nước sôi, ăn lúc nóng, sau khi ăn xong rồi, dĩ nhiên là vứt hộp vào sọt rác. Những người con gái bị tên đó vô tình ném ra đường hấn thấy nhiều rồi. Ngay cả mẹ hấn quay về nhà còn bị hấn đá ra khỏi cửa, vậy 1 đứa con gái có thể làm gì nổi đây?

Nhìn gương mặt đang nghi ngờ của hấn, cô tức giận trừng mắt. Muốn đo mắt phải không? Rất đơn giản. Muốn nhìn cô không biết chắc.

Hấn nhìn gương mặt kiên cường của cô, hấn khoanh 2 tay trước ngực, tiếp tục đấu mắt với cái người không biết trời đất kia. Nhìn thế nào, cô ta cũng chỉ như 1 đứa nhỏ hiếu động.

“Cô biết hấn sao?” Một lúc trầm ngâm cuối cùng kẻ đó cũng lên tiếng.

Minh khinh thường liếc mắt nhìn kẻ đối diện, lạnh nhạt hỏi. “Ài?”

Hấn khẽ cười, ngồi xuống bên cạnh cô. Minh thấy vậy liền muốn dịch người ngồi tránh xa hấn ra, nhưng cô lại quên giờ cô y như cái bánh trưng, mà bánh trưng muốn nhúc nhích thì chỉ có 1 khả năng.

“Ái!” Bị ngã nhào xuống đất, Minh nhăn mặt khẽ nhíu lại.

Gã con trai thấy vậy, liền vươn tay ra, giúp cô ngồi thẳng dậy, lại thấy ánh mắt trừng trừng của cô giống như đang muốn nuốt chửng hấn.

“Tôi sẽ không làm gì cô đâu!” Hấn vừa phui người cho cô, vừa nói.

Minh vẫn rất cảnh giác lườm hấn. Cô không ưa xã hội đen. Nhất là mấy tên giả vờ điềm tĩnh này. Nho nhả gì chứ? Cũng cầm dao giết người thôi.

“Người làm sao quen với hấn?” Hấn lại từ tốn hỏi.

“Ài?” Cô lại ngang bướng hỏi, đôi mắt nheo lại hậm hực.

Hấn nhìn cô. Vẫn còn tiếp tục ngang bướng. Được rồi, hấn đầu hàng. “Là Tú Triết!”

Minh rời tầm mắt, gương mặt hết sức thờ ơ. Đúng là nhảm chán. Cho nên cô rất miễn cưỡng trả lời. “Biết!”

“Làm sao quen biết vậy?” Hấn lại nói tiếp.

Minh quay đầu lại lờm hẩn 1 cái, ánh mắt như dao nhìn mấy kẻ buồn chuyện. Sau khi đe dọa hẩn 1 lúc, cô quay đầu, đôi mắt nhìn thẳng, giọng nói đều đều. “Là món hàng của hẩn!”

Gã con trai hơi sững sốt nhìn cô, chỉ thấy người con gái đối diện gương mặt đầy thờ ơ, n

hung đôi mắt sáng lấp lánh kia lại đang xao động, ánh mắt nhìn xa xăm như đang lạc vào 1 không gian khác. Hẩn xoay đầu, những nghi hoặc trong lòng ngày càng nhiều hơn nữa. Hẩn nghĩ cha hẩn suy nghĩ quá nhiều rồi. Ông bị hẩn ta dồn tới bước đường này đều do ông phản bội lại cha hẩn. Tên đó giết chết ông, không có gì là quá đáng. Hình phạt với kẻ phản bội như vậy vẫn còn quá nhẹ. Cô gái đối diện, chỉ như 1 đứa trẻ đang yêu đơn phương. Hẩn khề thờ dài, đứng thẳng người dậy.

“An tâm. Tôi đảm bảo cô có thể an toàn ra khỏi đây!” Trước khi hẩn rời đi, hẩn bỏ lại 1 câu như vậy.

Minh ngây ngốc nhìn hẩn 1 lúc, tâm trí vì câu nói của hẩn liền bị kéo về thực tại, con mắt trong veo của cô sáng lên 1 tia thích thú. “Này.”

Gã con trai dừng bước, hơi xoay người lại, trên mặt có nghi hoặc nhìn cô.

“Anh không giống xã hội đen chút nào?” Minh nghi hoặc nhìn hẩn.

Hẩn thân nhiên cười, đầu hơi nghiêng sang bên, sau đó hẩn xoay người, vẫy vẫy tay rồi liền rời đi. Minh chỉ im lặng nhìn theo, trong đầu lại tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Rầm!

Hai gã con trai đồng thời giật nảy mình, gương mặt đã trở nên xám xịt như tro tàn. Cả 2 đều không dám ngẩng đầu nhìn cái người đối diện kia, bởi vì họ không cần nhìn cũng biết 1 ai đó đang nổi bão ầm ầm và chỉ đợi có nơi để trút giận. Cho nên, 2 người bọn họ đều rất thông minh, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, tránh bức dây động rừng mà gánh lấy hậu quả thương tâm. Nam len lén nhìn Luân, đôi mắt ra hiệu cho hẩn, nhưng hẩn cực lực lắc đầu. Dĩ nhiên là từ chối rồi, ai lại khùng đến độ tự mình chôn sống chính mình chứ. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai muốn mình là người đi thông báo cái tin tức tử hình này. Còn con sư tử đang nổi điên kia, vẫn đang tiếp tục gầm gừ muốn nhào tới giết chết bất cứ ai.

Tú Triết ngồi trên ghế, đôi mắt đỏ rực chỉ toàn tơ máu, trong đầu óc của hẩn chỉ có duy nhất 1 hình ảnh, là người con gái kia. Hẩn không thể ăn, không muốn uống, trong đầu chỉ có duy nhất hình ảnh của cô ta. Trái tim hẩn hiện tại đang rất đau, đau đến muốn chết. Ngay cả hít thở cũng khiến cho hẩn cảm thấy đau đớn tựa như lồng ngực đang vỡ vụn. Sự thống khổ này, giống như sự thống khổ của 8 năm trước, mà có khi còn khốn khổ hơn nhiều. Hẩn biết càng lúc hẩn lún càng sâu, tựa như người đã rơi vào địa ngục, thì vĩnh viễn không thể nào trở ra được nữa. Chỉ có thể chấp nhận mọi hình phạt mà mình phải gánh chịu. Nhưng hẩn lại vẫn cam tâm tình nguyện đi càng lúc càng sâu hơn vào địa ngục. Hẩn yêu cô như vậy, từ tám năm trước vào cái đêm ấy, hẩn đã biết đối với hẩn cô là gì. Hẩn cần cô, cho nên cô không được phép có chuyện. Cô không thể có chuyện. Cô chưa bao giờ hứa hẹn với hẩn, nhưng giờ cô lại hứa. Cho nên cô nhất định không lừa hẩn. Cô sẽ không lừa hẩn. Cô nhất định sẽ trở về.

“Đại ca!” Luân rất dè chừng nói thật nhỏ. Nói xong lại quay sang nhìn Nam

Nam tức giận trừng mắt nhìn hẩn, miến cưỡng thờ dài. Hẩn nhìn con người tiều tụy ngồi trên ghế, rất nặng nề nói.

“Đại ca, lão Thành vừa gọi điện!” Hẩn lại hít 1 hơi, đã biết đây là điều cấm kỵ nhưng vẫn không thể tránh khỏi. Lão già đó, mất công có những lúc hẩn còn nghĩ tới giao tình cũ cùng với yêu cầu của lão đại tha cho lão ta, ai mà ngờ. Hẩn thật hối hận đã nhiều lần ngăn cản đại ca nhờ cô tận gốc. Đáng lý ra, hẩn nên ra tay sớm hơn. Hẩn đã quá khinh địch.

Tú Triết nheo lại mắt, con mắt đỏ rực tơ máu liền liếc qua nhìn 2 đứa đàn em, trong đầu óc của hẩn thoáng hiện 1 nỗi bất an. Hẩn linh cảm thấy điều chẳng lành. Sự việc của 8 năm trước lại hiện về làm cho lông mày của hẩn nhăn lại càng nhanh. Gương mặt vốn đang âm trầm, giờ lại tựa như qui dữ hung tàn và ác độc.

“Người..” Nam rất khó khăn nói không hết lời.

“Trong tay hẩn?” Gương mặt của Tú Triết càng lúc càng hung tợn. Giọng nói của hẩn giống như vọng lên từ lòng đất, âm hiểm, giận dữ, ngoan độc.

Nam chỉ có thể gật đầu. Nói gì bây giờ cũng đã đủ.

“Địa điểm?” Hẩn lạnh nhạt hỏi.

Nam nhìn biểu tình bình tĩnh đột nhiên xuất hiện của hẩn, trong lòng cảm thấy run sợ. Càng những lúc như thế này, đại ca càng tỏ ra bình tĩnh thì lại càng chứng tỏ có chuyện.

“Kho hàng số 7 quốc lộ Y.” Hẩn vấn tắt đáp, trong lòng thầm than xong rồi.

Lời của hẩn vừa chấm dứt, người âm hiểm ngồi trên ghế liền đứng bật dậy rồi đi, bỏ lại 1 tiếng đóng cửa mạnh đến nỗi sàn nhà cũng phải rung chuyển. Luân cùng Nam nhìn cánh cửa gỗ bị đóng mạnh mất 5 phút mới có thể hoàn hồn.

“Bây giờ làm gì?” Luân ngây ngốc quay sang nhìn chiến hữu.

“Nếu có hứng thú với cảnh chém giết đâm máu thì đi xem!” Nam bình thản đáp. Lão già không biết tự lượng sức, bây giờ nên chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

“Vẫn còn sống sao?” Giọng nói ồm ồm mang theo mĩa mai lại vang lên 1 lần nữa.

Minh tức giận nhìn kẻ đang bước tới, trên gương mặt lồi lõm của hắn vẫn treo nụ cười thâm hiểm như thường lệ làm cho cô cảm thấy ghê tởm. Cô im lặng không nói, chỉ lặng lẽ trừng hắn.

“Người an tâm. Mày không phải chờ lâu nữa đâu. Đợi hắn ta đến, ta sẽ giải thoát cho 2 đứa chúng mày 1 thể!” Lão ngồi xồm xuống, gương mặt rất đắc ý.

Minh thờ ơ không nói lời nào, đôi mắt trong veo lộ rõ vẻ khinh miệt dành cho gã đối diện.

“Ông nghĩ hắn ta sẽ đến sao?” Cô cười lạnh rồi hỏi. Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng trái tim của cô lại nặng nề như bị ai đó bóp chặt. Minh tự thấy mình thật ngu ngốc. Thật sự rất mâu thuẫn.

“Tại sao lại không?” Hắn nhướn lông mày, vết sẹo liền hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết, con mắt trái vô hồn long sòng sọc trong tròng mắt tựa như 1 quả lắc đang thích thú dao động.

“Chúc may mắn!” Cô thờ ơ nhắm mắt lại, gương mặt tỏ ra không quan tâm, nhưng trái tim cô lại đang đập dồn dập hơn bao giờ hết. Có hy vọng, lại có cả phủ nhận, có không cam lòng, lại có chờ đợi. Cô vừa muốn hắn tới, bởi vì cô thật sự rất sợ, lại vừa muốn hắn dừng tới, vì cô biết thuộc hạ của lão già này đã vây kín nơi này rồi. Cô cảm thấy thật ngột ngạt. Đột nhiên cô nghĩ tới, liệu có khi nào cô sẽ chết ở đây không? Cô thật hối hận. Hối hận tại sao ngày hôm ấy lại không để hắn đi cùng. Cô lại nhớ tới ngày hôm đó, hắn nổi trận lôi đình khi cô nói muốn về nhà. Nhớ hắn cò kè không cho cô đi, nhớ hắn tức giận đập phá đồ đạc lung tung, nhớ hắn mặc cả phải cho hắn đi cùng, nhớ hắn bắt buộc cô phải mang theo vệ sĩ, nhớ... hắn. Minh cảm thấy hốc mắt mình đang nóng lên, hàng mi đang nhắm chặt khẽ lay động. Cô không được phép khóc! Bởi vì lúc này sợ hãi, thì sẽ khiến lão già kia đắc ý. Cô không được phép. Vào lúc này cô mới phát hiện, hắn ta hay nổi nóng như vậy, tính tình lạnh nhạt, lại cộc cằn, rất giỏi đánh người, lại âm hiểm. Hắn ta độc ác hơn lão già trước mặt cô rất nhiều, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi khi hắn nổi giận. Nhưng bây giờ, không có hắn cô lại sợ hãi. Sợ hãi giống như tám năm qua cô vẫn sợ hãi. Bởi vì cô sợ sẽ có 1 kẻ nào đó giờ trò với mình khi không có hắn ở cạnh, cho nên cô ghét xem mắt, ghét làm quen với đàn ông. Bởi vì cô không tin tưởng bất cứ ai, vì không có hắn bên cạnh bảo vệ. Thì ra ở bên cạnh hắn khiến cô thấy an toàn như vậy.

“Mày đang sợ hãi?” Giọng nói ồm ồm lại vang lên thích thú. Một bàn tay khô ráp túm chặt lấy cằm cô ép buộc cô phải ngẩng mặt lên. “Mở mắt ra!”

Minh nuốt lại mọi cảm xúc hỗn loạn của mình, cô kiên quyết mở mắt. Dùng ánh nhìn kiên định của mình đối với kẻ đang ở đối diện kia. Cô không sợ hãi nữa. Chỉ cô nói đúng. Cô phải đối mặt với những tình cảm của mình. Hắn là người cô cần. Và 1 lão già này, có thể làm gì cô chứ, vì cô chắc chắn gã đó sẽ đến. Lúc này, cô lại phát hiện, thì ra cô tin tưởng hắn như vậy. Điều này làm cô khẽ cười.

“Mày cười cái gì?” Lão già nhăn mặt lại khó hiểu nhìn cô.

“Không có gì! Tôi đang nghĩ có nên cảm ơn ông không? Nhờ ông tôi phát hiện ra được vài chuyện mà trước nay tôi đã bỏ sót!” Minh cười đến ngọt ngào, vào giờ phút này, cô không cảm thấy bất an nữa, bởi vì hắn vẫn còn ở đây trong trái tim cô. Không phải nói hắn luôn ở đây. Tám năm trước đã ở, tám năm sau vẫn ở vị trí đó, chỉ là cô có ý không nhìn thấy hắn mà thôi.

“Mày.. mày nói vậy là sao?” Lão không hiểu lời cô nói, nhưng lại rất ghét bộ mặt cười như hoa của cô.

“Không sao cả!” Minh vẫn tiếp tục mỉm cười, đôi mắt cô phát ra ánh sáng của thứ gọi là hạnh phúc. Từ giờ sẽ không có sợ hãi, không có trốn tránh vì cô phát hiện cô tin hắn. Tin vô điều kiện.

“Được rồi. Tao sẽ xem chút nữa mày có còn cười được nữa hay không? Hắn ta đến tao sẽ cho mày chứng kiến hết thấy!” Lão ta giờ giọng đe dọa.

Minh chăm chú nhìn hắn, cả gương mặt là ý cười. “Tôi thực sự mong chờ xem ai mới là người không thể cười!”

Nụ cười trên môi lão già liền tắt ngúm, gương mặt của hắn trở nên cứng đờ, con mắt phải trợn trừng nhìn đứa con gái trước mặt. Nụ cười của con bé này làm hắn khó chịu, không phải nói hắn có chút sợ hãi khi nhìn ánh mắt của cô ta. Trong nụ cười ấy lại ẩn chứa cả tự tin, lẫn uy hiếp. Hắn cảm thấy hơi run rẩy, giống như bị 1 lực uy hiếp nào đó nhắm thẳng vào lồng ngực. Không biết tại sao, hắn lại như nhìn thấy tên nhóc đó. Bàn tay hắn siết chặt, cảm giác xôn xao lúc này làm cho hắn thấy tức giận, hắn không muốn nhìn thấy nụ cười đó nữa. Không muốn.

Bốp!

Minh cảm thấy tức giận. Cô thực sự cảm thấy tức giận. Cảm giác bóng rât trên má giống như 1 mồi lửa châm dầu cho sự tức giận luôn ẩn chứa trong lòng cô. Cô quay đầu lại, nhìn thẳng vào gương mặt méo mó của lão già. Chiếc lưỡi nhẹ lướt bên trong hàm, liền nếm được 1 vị tanh tanh nóng bỏng.

Gã đàn ông sững sờ nhìn ánh mắt tức giận của cô, quanh người cô ta giống như có 1 luồng khí lạnh đang tản ra làm cho hắn run rẩy.

“Lão đại!” Một giọng nói lễ độ vang lên cắt đứt không khí ngưng trọng lúc này.

“Chuyện gì?” Lão già vẫn cảnh giác nhìn đứa con gái bị trói ở đó, trong đôi mắt không giấu cảnh giác.

“Hắn ta đã đến!” Gã đàn em to con nói.

Mình hơi sững người, trái tim lại bùm bụp đập giống như trống hội. Hấn đã đến.

Lão già nhìn về mặt thay đổi của cô, cứ ngỡ rằng cô đang sợ hãi. Lão liền phá lên cười vui vẻ. “Để xem ai mới là người có thể cười!”

Nghe được giọng điệu chế diễu của hấn, Minh thần nhiên nhếch mép, gương mặt lại tràn ngập tự tin nói với hấn. “Chúc may mắn!”

Lão đàn ông nhìn gương mặt

tự tin của cô, trong lòng lại nổi lên dự cảm xấu. Hấn hơi lùi người lại, liền đụng phải tên đàn em đang đứng đó. Hấn tức giận nghiêng rằng.

“Còn không mau lùi hấn vào đây!” Lão tức giận gào lên, vừa đạp tên đàn em 1 cái.

“Dạ. Dạ!” Gã đàn em bị đạp đau, luống cuống chạy đi.

Để lại 1 lão già dè chừng nhìn người con gái đang bị trói ở đó. Còn cô, chỉ lạnh nhạt cười giống như không có chuyện gì xảy ra. Dĩ nhiên là cô thấy không có chuyện gì, bởi vì hấn đã tới.

Trong gian nhà xưởng, liền xuất hiện 1 trận tiếng bước chân làm cho không gian đang yên tĩnh liền bị khuấy động. Minh thần nhiên chống lại ánh mắt cao ngạo của lão già, cô thờ ơ cố gắng tìm 1 tư thế nào thoải mái hơn cho chính mình, vì có lẽ cô còn phải ngồi xem mắt 1 lúc. Minh hơi nhăn mặt, bị trói tay đã đành lại suốt ngày phải ngồi trong 1 tư thế làm vai cô, lưng cô, chân tay đều nhức mỏi. Cô nghẹo cổ sang phải, lại sang trái cố gắng giãn gân cốt, hoàn toàn lơ lửng lão già cũng với 1 bầy đàn em của lão đang vây quanh đây.

Gã con trai lặng lẽ đi đến đứng cạnh cha mình, đôi mắt lơ đãng liếc nhìn cô 1 cái. Ngay lúc đó cô cũng bất ngờ ngược nhìn lên, 2 mắt giao nhau trong 1 thời khắc, cả 2 đều có 1 chút hiểu ý dành cho đối phương.

“Cuối cùng mày đã đến!” Giọng nói ồm ồm của lão già cắt ngang không gian làm cho mọi tiếng động trong phòng lập tức lắng xuống.

Gã con trai kinh ngạc quay người lại. Minh lập tức ngẩng đầu, trong con mắt sáng lấp lánh niềm vui thích nho nhỏ. Hấn tới. Hấn đã tới.

Tú Triết hoàn toàn không để ý đám lâu la xung quanh, lẫn cái lão già bản thủ đang đắc ý kia. Trong cả không gian nhà xưởng rệu rạo này, hấn chỉ nhìn thấy duy nhất 1 người. Trái tim hấn lúc này mới có thể thả lỏng 1 chút, nhưng chỉ 1 giây sâu lòng mày hấn nhăn càng nhiều hơn.

“Trên má.. Kẻ nào tát?” Đó là câu đầu tiên hấn nói.

Mình hơi sững sốt, sau đó thì bật cười. Còn đám người ở xung quanh bị giọng nói giận dữ của hấn làm cho sợ hãi, bối rối lùi lại sau 1 bước.

“Em còn cười? Muốn ăn đòn sao?” Hấn tức giận nghiêng rằng.

“Anh không có lời nào dễ nghe hơn sao? Dù sao em cũng đang bị bắt cóc mà!” Minh cố gắng nhịn cười, nói giọng trách móc.

Hấn nghe giọng trách cứ của cô, gương mặt đang tức giận liền giãn ra, đầu hơi cúi xuống, giọng nói trở nên mềm mại. “Cũng đâu ai mắng em!”

Tới đây, toàn bộ đám người gương mặt liền xám ngoét, thân thể lại sợ hãi lùi thêm 1 bước nữa. Bọn họ nhìn thấy hấn lạnh lùng, ra tay ngoan độc rồi, nhưng cái vẻ mặt này thì.

Gã con trai kinh hãi nhìn tên đó, bất giác quay lại nhìn cô gái đang bị trói trên sàn nhà. Hấn thật không ngờ, cha hấn nói không sai, cô gái này thật sự là điểm yếu của hấn ta.

“Như vậy còn không tính mạng! Anh không thấy anh dọa mọi người sợ rồi à?” Minh nhú mày ngang ngạnh nói, đôi mắt liếc xéo đám người đang lùi thêm 1 bước kia đầy khinh thường.

Cả đám người liền chột dạ, ai nấy đều cúi mặt không dám nhìn hấn, chân lại không tự chủ lùi thêm 1 bước nữa. Gã con trai xoay lưng nhìn đám người đằng sau, trong ánh mắt có chút tự điều lại nhìn sang ông già hấn đang lửa giận phùng phùng.

“Đã ăn cơm chưa?” Tú Triết không thêm để ý đám người kém cỏi kia, lại tiếp tục chấp vắn.

“Anh không nói thì đã quên. Bây giờ bụng hình như hơi đói!” Minh có vẻ suy nghĩ rồi rút ra kết luận. Sao thế nhỉ, hình như vừa thấy mặt hấn liền muốn ăn cơm. Thôi rồi! Hình như cô đem hấn trở thành thức ăn ngon, mới nhìn bụng đã kêu réo.

“Em bỏ bữa!” Hấn lại tức giận gầm lên.

Tiếng gầm của hấn trong không gian nhà kho rộng lớn lại càng được khuếch trương lên thêm vài bậc, làm tiếng nói vốn có lực của hấn càng thêm dày, thậm chí làm cho người ta có cảm giác 1 luồng rung chấn nhẹ vừa lướt qua.

Đám người lại cảnh giác lùi lại 1 bước, mấy tên đứng đầu bị hấn lườm lập tức cúi đầu làm lủi, vờ như mắt điếc tai ngơ, trưng ra gương mặt rất vô tội: không phải tại em.

Gã con trai thờ dãi lên liếc nhìn cô gái dưới đất 1 chút, đầu bắt đầu thấy nhức, thái dương mắt đầu mướt mồ hôi. Người đàn ông từ nãy tới giờ đang

nghiến răng kèn kẹt, mặt đỏ hăm hập như cái lò thiêu vẫn tiếp tục tăng huyết áp. Gã trai lại thờ dài, đứng gần bố hần hơn nói nhỏ.

“Cẩn thận đột quì!” Đừng trách hần bất hiếu, hần đã nhắc nhở ông trước rồi. Ai bảo ông không nghe hần. Thật cố chấp.

“Im miệng!” Lão nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lại thấy thanh huyết áp của mình tiếp tục tăng vọt, thái dương bắt đầu tung tức, đầu óc cảm thấy nhức nhối.

Trong khi bố con họ đang thảo luận vấn đề sức khỏe, thì 2 con người kia vẫn đang hết sức nhập tâm truy vấn xem ai mới là người có lỗi.

Nam chính nói: “Đã nói với em bao nhiêu lần không được bỏ bữa rồi?”

Nữ đáp: “Cũng không phải em muốn!”

“Còn nói không phải? Lúc nào em chả lười động đũa!” Hần bắt bẻ.

“Nhưng không có gì để ăn thì kiếm đâu ra đũa mà gắp!” Minh thờ dài nghĩ lại quãng thời gian ở cùng hần. Không nên trách cô biếng ăn, chỉ tại vì cái gã đó 1 ngày bắt cô ăn đến 6 bữa. Có sức voi cũng cảm thấy chán ăn.

Nghe tới đây, Tú Triết liền rời mắt trừng trừng nhìn cả đám người. “Ai bỏ đói cô ấy?” Giọng hần trở nên hung tàn đến cực điểm, kèm theo gương mặt hoàn toàn không có hảo ý chút nào.

Đám người lại lùi thêm 1 bước, rất “cẩn thận” nhìn hần. Không nên đắc tội, không nên đắc tội. Dù sao cũng là người trong giang hồ, ai không nghe qua bang phái của họ, hơn nữa người này lại là lão đại. Nghe nói hần giết người không chớp mắt, sử dụng súng thành thần, dao thành tay chân, từ năm 5 tuổi đã bắt đầu học võ, luyện vũ khí. Với đám người thảo khấu như bọn họ, nói là xã hội đen cũng không bằng người ta ở nước ngoài được đào tạo chuyên sâu từ nhỏ.

Lão già có vẻ đã tới cực điểm, gương mặt lão trở nên hăm hập như có thể bốc hơi ra ngoài. Hần siết chặt tay đến méo xẹo, gương mặt lồi lõm gờ chi thấy lỗ chứ không thấy thịt da.

“Mày nghĩ chúng ta là khách sạn chắc? Cô ta bị bắt cóc, chứ không phải đi du lịch đâu!”

Tú Triết lúc này mới liếc mắt nhìn gã đàn ông lúông tuổi kia, con mắt dài hẹp không giấu nổi khinh thường, khoe môi hần hơi nhếch lên cười lạnh. Cái vẻ bình thản nghiêm nghị của hần làm cho người ta cảm thấy run rẩy, đám người phía đằng sau lại hơi lùi lại, ánh mắt cảnh giác nhìn hiện trường vụ án.

“Thì ra điều kiện của các người kém như vậy! Nếu không thể chăm lo đầy đủ bữa cơm cho người khác chi bằng dẹp tiệm luôn đi!” Giọng hần nhàn nhạt, không lạnh cũng chẳng nóng, giống y như 1 làn mây hồ hững hờ trôi.

“Mày nói ai dẹp tiệm?” Lão già nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mà chắc cũng không trụ được lâu hơn nữa!” Tú Triết cười nụ cười mang theo sự châm chọc làm người ta thấy khó chịu.

“Mày...” Lão tức đến nỗi khuôn mặt đã chín như vừa bị luộc, khói bốc ra mù mịt như cái đầu tàu hơi nước. Lão già tức giận nhìn đám đàn em đã lùi lại 1 khoảng lớn, tức giận rít gào. “Chúng mày còn tro mắt ra đó? Mau đánh chết nó cho tao!”

Đám đàn em kinh hãi nhìn boss, lại quay sang nhìn kẻ đang đứng đó đầy cảnh giác. Lão Thành tức giận đến sắp đột quì, giọng hần trở nên cao chót vót đến chói tai trong không gian hoang phế này.

“Đứa nào không làm tao giết!”

Đám người lúc này, chân run tay mềm, nhưng vẫn phải liều mạng xông lên phía trước, bởi vì nếu không làm họ chết chắc. Đám người bắt đầu gào lên lay can đảm xông vào tấn công, mà người đàn ông kia vẫn lãnh đạm đứng đó.

“Nhắm mắt lại!” Giọng nói trầm thấp của hần không hề có vẻ bối rối mà thật bình tĩnh xuyên qua đám người.

“Tại sao?” Minh chu miệng kháng nghị.

“Không hỏi. Mau nhắm lại!” Ngữ điệu của hần đã có thêm vài phần cứng rắn.

“Đáng giận!” Minh yếu ớt kháng nghị, nhưng vẫn nhắm chặt mắt lại. Trong khoảng không tối đen trước mặt, cô nghe rõ ràng những tiếng la hét cùng va chạm, cô chưa bao giờ nhìn thấy xã hội đen đánh nhau, cũng chưa bao giờ nhìn thấy 1 trận đấu đông người như vậy, làm cho tâm hồn bé bỏng của cô tò mò. Nhất là khi những tiếng va chạm càng lúc càng nhiều, những âm thanh càng ngày càng lớn, đó thực sự là sự kích thích rất lớn với 1 kẻ đang tò mò như cô. Cô hé hé mở mắt, cảnh tượng trước mắt làm cô ngây người.

Hần đứng đó, giữa đám người, tuy quần áo có nhàu nát, nhưng gương mặt vẫn cứ lãnh đạm như không có chuyện gì. Những tên côn đồ cứ xông vào lại bị đánh ngược trở lại nằm im trên đất. Đây không phải là võ biến so thể lực, mà hần.. hình như có võ. Minh nuốt nước bọt khó nhọc. Không có động tác thừa nào, mỗi lần ra đòn đều rất dứt khoát, nhanh gọn, nhưng mà... cũng ngoan độc không kém. Chả thể mà đám người đã có không kẻ gây tay gây chân nằm lăn trên đất. Hần... là cao thủ. Đến giờ cô mới biết được tầm nguy hại của vấn đề. Cô không chỉ đụng phải 1 tên xã hội đen chỉ có máu giang hồ, mà gã đó... là dân chém giết chuyên nghiệp.

“Bây giờ mới thấy hấn đáng sợ sao?” Một giọng nói trêu ghẹo vang lên làm cho suy nghĩ của cô đứt đoạn.

Minh xoay đầu, nhìn cái gã con trai đang đứng khoanh tay trước ngực thản nhiên cười. Cô lặng lẽ gật đầu. Thì ra hấn có “thực lực” như vậy.

“Cô không biết hấn ta được đào tạo trở thành xã hội đen từ khi còn nhỏ sao?” Gã con trai nheo mắt lại, thích thú nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mắt, đầy mắt sáng lấp lánh như khoe khoang sự hứng thú của hấn lúc này.

“Đào tạo?” Minh méo miệng lặp lại, cơ mặt bắt đầu cảm thấy co rút.

“Phải! Nhà hấn có thể coi là hắc đạo thế gia! Những thứ ruồi muỗi như thế này, chẳng là gì với hấn đâu!” Gã con trai vẫn thản nhiên nói, giống như khung cảnh trước mắt chỉ là 1 bộ phim giải trí, mà hấn chỉ đóng vai người xem mà thôi.

Minh há hốc miệng nhìn kẻ đứng đó, 1 người lại 1 người ngã xuống, nhưng có vẻ động tác của hấn không còn nhanh như lúc bắt đầu.

“Có vẻ đủ mệt.” Gã trai mỉm cười, giọng nói tràn ngập vui thích.

“Như thế này là ăn gian!” Minh nhìn khung cảnh hỗn loạn đối diện, phần nộ nhìn hấn.

“Cô nói cũng phải!” Hấn ta thản nhiên cười, rất đồng tình với cô.

“Chẳng quang minh chút nào!”

“Đúng, không sai!” Gã vẫn tiếp tục đồng ý vô điều kiện.

“Dùng tôi uy hiếp hấn ta còn ý đồng hiệp yếu, thật hèn hạ!” Cô tức giận nói.

“Cũng không sai!” Hấn vẫn tiếp tục đồng ý.

“Vậy mau thả tôi ra!” Giọng nói vô cùng kiên quyết.

“Được!” Hấn lại sảng khoái đáp.

“Hả?” Minh há hốc miệng. Chỉ nói chơi thôi mà. Thả ra thật sao?

Gã con trai mỉm cười, cúi

xuống rút 1 con dao bấm trong túi ra, rất nhanh cắt đứt dây thừng cho cô. Minh kinh ngạc nhìn hấn.

“Anh không phải con ông ta sao?”

“Đúng. Nhưng thế thì sao?” Hấn thu con dao lại rất nhanh giấu vào đâu đó, gương mặt mỉm cười nhìn cô.

“Vậy tại sao tha cho tôi?” Cái này còn phải hỏi.

“Tôi vốn không thích những chuyện vô bổ như thế này!” Hấn chỉ thản nhiên nhún vai. Hấn không hứng thú với bang phái, cũng không hứng thú với hắc đạo. Làm xã hội đen có gì hay? Cuối cùng kết cục cũng chỉ là bị đào thải, hoặc bị bắt vào tù. Chi bằng kiếm 1 công việc có thể kiếm nhiều tiền, không phải tốt hơn sao?

“Anh muốn hoàn lương?” Minh nheo mắt lại nhìn hấn.

“Ế ế. Cô nói sai rồi. Tôi chưa từng tham gia hắc đạo!” Hấn mỉm cười, gương mặt thản nhiên tỏa sáng.

Minh ra chiều hiểu biết gật gù. Thì ra là như vậy. Bảo sao hấn lại không có hứng thú với những chuyện này. Cũng đúng thôi. 1 người lương thiện ai lại thích dính vào rắc rối với pháp luật chứ.

Trong khi 2 người còn đang bận nói chuyện, thì tình hình trận chiến có vẻ đã ngã ngũ. Đám đầu trâu mặt ngựa hơn 20 tên của lão mặt thẹo đã nằm lê lết khắp phòng, chỉ còn 1 vài tên có khả năng đứng run cầm cập không dám nhúc nhích.

Lão già lúc này đang nghiêng răng nghiêng lợi, con mắt phải trợn ngược lên giống như sắp phát điên. Hấn quá sơ xuất. Hấn quá khinh thường thằng nhãi đó. Lão cứ nghĩ có con nhỏ ở đây lão chắc chắn sẽ dành phần thắng. Khoan! Con nhỏ. Lúc này, hấn mới đột nhiên nhớ tới thứ vũ khí rất lợi hại mà hấn có được. Gương mặt đang nhăn nhúm trở nên dẹt đó vì nụ cười thâm độc của lão.

“Tôi nghĩ đến lúc cô phải chuồn rồi!” Gã con trai nghe được tiếng cười của lão, liền biết chắc chắn trong đầu ông đang nghĩ thứ gì, hấn nhỏ giọng nói với Minh.

Minh gật đầu, không để dư 1 giây chậm trễ, cô liền nhón chân muốn bò khỏi hiện trường. Nhưng.. sự đời thường không như tưởng tượng của bạn. Chân còn chưa kịp chạy xa, đã bị 1 bàn tay khô ráp nắm nheo túm chặt lại.

“Thả tôi ra!” Minh cố gắng đẩy dựa, nhưng có vẻ vô hiệu. Dù sao cũng là 1 lão già nhiều năm làm việc ở giang hồ, sức khỏe vẫn cứ hơn người chưa bao giờ đưng tới vũ lực như cô.

“Ngao ngoãn thì tao sẽ giúp mày ra đi thanh thản!” Lão cười đến quỉ dị, một tay giữ chặt đầu cô, 1 tay kè dao vào chiếc cổ nhỏ nhắn của cô.

Minh liền biết khôn im lặng. Cảm giác 1 lưỡi dao lạnh lẽo, tựa như 1 sợi chỉ chạm vào làn da làm cho cô hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên có người kè dao vào cổ cô, Minh hoang mang cố gắng phân tích rõ cảm giác của mình lúc này, nhưng thật khó. Cô vừa thấy ngọt ngào, vừa thấy sợ hãi, lại vừa thấy kinh hoàng. Cô lúc này giống như người đang đứng trên 1 sợi chỉ, và nó có thể đứt bất kỳ lúc nào. Ngay cả việc nuốt nước bọt cũng làm cho cô cảm thấy sợ.

“Thả cô ấy ra!” Tú Triết nhìn con dao chói mắt kè vào cổ cô, hấn rống lên như 1 con bò đang nóng máu.

“Đừng mơ!” Lão già cười khẩy, con dao dí sát hơn vào cổ cô khiến cho mũi dao cứa vào cổ cô 1 đường đỏ thẫm

Minh nhú mảy, không phải vì cảm giác đau, bởi vì lúc này cô không thấy đau, cô chỉ thấy cổ mình bị ấn chặt, khó cử động, rồi đột nhiên hơi lạnh từ mũi dao bị thay thế bằng 1 luồng nhiệt nóng ấm, dòng nhiệt ấy trào ra trên làn da cô, chậm rãi chảy xuống. Minh hơi nheo mắt, hàng lông mi đen khẽ rung nhẹ, hốc mắt cũng dần nóng lên.

“Trong khi tôi còn bình tĩnh, ông mau thả cô ấy ra!” Giọng nói của Tú Triết bị đè nặng xuống, tựa như 1 con áp thấp đè nặng tầng khí quyển xuống làm mưa.

“Mày có thể làm gì tao?” Lão già thích thú cười như 1 con quỉ đang say máu, con mắt phải long lên thích thú, vết sẹo dài trên mắt khắc sâu tựa như tâm hồn thiếu hụt của lão luôn xấu xí. Bàn tay hấn siết chặt hơn con dao, thích thú nhìn thẳng con trai đối diện, cảm giác hả hê sau bao nhiêu năm lão bị truy đuổi.

“Là ông nói đó!” Gương mặt của Tú Triết đột nhiên xám xịt, đôi mắt dài hẹp của hấn trở nên buốt hơn bao giờ hết, cả thân thể cũng tản ra hơi lạnh làm cho người ta phải sợ hãi.

Lão già bị khí lực của hấn làm cho hoảng loạn, gương mặt có chút thất sắc, nhưng rất nhanh lão cố gắng kìm nén mọi sợ hãi trong lòng. Bàn tay hấn giữ chặt con tin hơn, vì hấn biết nếu hấn buông ra hấn sẽ chết.

Nhưng, nói thì chậm mà sự việc lại diễn ra thật nhanh. Lão già vừa thoát khỏi con thất thần, liền cảm thấy 1 vật gì đó lao tới, đâm thẳng vào con mắt phải của lão, làm cho lão đau đớn mà buông tay, bàn tay run rẩy ôm lấy mắt mình. Khi bàn tay hấn vừa chạm tới mặt hấn, cả thân hình của hấn lại bị hất tung đi, hấn đau đớn ngã nhào trên mặt đất.

Minh không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy một vòng ôm thật ấm bao vây lấy mình, mùi thuốc lá nhân nhát trên người hấn làm cho cô rung động. Đôi mắt của cô nhắm lại, tìm đón đập những âm thanh thân kì ấm áp của bình an. Cơ thể cô trở nên mềm nhũn, dựa dẫm vào 1 người nào đó.

“Không sao chứ?” Hấn lo lắng ôm chặt cô vào lòng. Để mặt cô dựa vào lòng hấn. Để dòng máu trên cổ cô thấm ướt đầm áo hấn, cảm giác ướt át của máu, cùng với mùi tanh nồng hòa lại, chạm vào da thịt hấn, xuyên qua lồng ngực đâm thẳng vào tim hấn làm cho hấn đau đớn. Bàn tay ôm lấy cô cũng trở nên run rẩy, nhưng trước ngực áo hấn vẫn ướt, mùi máu tươi vẫn cứ nồng nàn nhức mũi người ta, làm cho hấn sợ hãi. Bàn tay hấn siết càng lúc càng chặt, như sợ hãi chỉ cần nói lỏng tay, hấn lại vuột mất thêm 1 lần nữa.

“Khốn kiếp!” Một giọng nói ồm ồm rít lên giữa không gian vắng lặng. Lão già đau đớn bò dậy, rút 1 cây súng lục từ trong túi áo khoác, gương mặt méo mó của lão vặn vẹo giống như 1 khối đá gồ ghề. Hấn tức giận giương súng về phía họ.

“Tú Triết, tao vốn không định để mày chết dễ dàng như vậy, nhưng mà mày ép tao!” Lão rít lên và 1 tiếng.

Đoàng!!

Máu..

Máu...

Là máu...

Thật nồng!

Mùi máu...

Thật khó chịu!

Tú Triết kinh hãi nhìn màu đỏ trước mặt, đôi mắt hấn trở nên vô thần. Người con gái ấy, vào lúc tiếng nổ vang lên, cái thân thể nhỏ bé ấy đã chồm lên, ôm chặt lấy hấn. Rồi sau đó, hấn nghe rõ ràng âm thanh của 1 cái gì đó đâm xuyên qua da thịt, tiếp theo đó, thân ảnh nhỏ bé ấy run rẩy ngã xuống. Mà trước mặt hấn, chỉ còn lại 1 màu đỏ sẫm của máu tươi nóng hổi.

Chương 18: Cầu Hôn

Bệnh viện trung ương A, phòng cấp cứu.

Bốp!!

Một âm thanh chói tai vang lên trên hành lang đối diện phòng cấp cứu, làm cho vài người đi qua phải xoay đầu nhìn lại. Một cô gái với mái tóc xoăn rối bời, gương mặt mộc phờ phạc, đôi mắt đỏ hoe vì nước mắt, một thân quần áo đất tiền nhưng nhẫn nhúm có lẽ vì mặc vội vàng đang đứng ở đó, bàn tay vẫn giơ ngang trời, gương mặt tràn đầy tức giận.

“Thôi mà em!” Người đàn ông ở sau lưng cô vội vàng túm lấy bàn tay của cô, giữ chặt cô trong lòng.

“Anh buông em ra! Anh mau buông em ra! Em phải hỏi tội hần cho ra lẽ!” Cô gái tức giận rít lên, thân hình thon thả đẩy dựa thoát khỏi vòng ôm của người đàn ông.

“Em bình tĩnh lại đi! Cậu ấy cũng đâu muốn vậy!” Người đàn ông cố gắng giữ chặt cô gái, ánh mắt chuyển hướng sang người đàn ông đối diện.

Đó là 1 người đàn ông cao lớn, mái tóc ngắn hỗn độn, chiếc áo sơ mi lem luốc vết bẩn cùng với màu đỏ tươi chói mắt của máu, gương mặt góc cạnh của gã đàn ông lúc này hoàn toàn không có cảm xúc gì, chỉ lặng lẽ cúi gầm, ánh mắt không có tiêu cự giống như đang nhìn vào 1 thế giới khác. Hần đứng ở đó không nhúc nhích, không cử động giống như 1 con rối gỗ, giống như mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến hần, ngay cả vết bàn tay đỏ lựng trên má hần cũng không ảnh hưởng tới hần.

“Không muốn? Làm sao anh biết là không muốn? Anh có biết Minh bị gì không? Là trúng đạn! Là đạn đó!” Nguyệt tức giận gào thét lên, nước mắt đã chảy xuống như mưa. Em gái cô, em gái cô làm sao lại có thể bị trúng đạn?

“Cái tên khốn này! Cậu mau mở miệng, cậu mau nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu dẫn nó đi đâu? Cậu làm gì em gái tôi rồi? Cậu đã làm gì nó?” Nước mắt của Nguyệt càng lúc càng nhiều, giọng nói của cô nghẹn lại, trở nên the thé, cô hét lên nhưng vẫn không thể nào xóa được hết đau xót cùng hoang mang, tức giận trong lòng. Cô rất sợ. Cô sợ Minh sẽ lại rời đi, lại như ba mẹ bỏ lại cô. Nếu như vậy, cô chỉ còn lại 1 mình. Cô rất sợ.

Nguyệt tức giận vươn tay tát liên tiếp vào mặt cái gã đàn ông đối diện, nhưng dù tát tới đỏ tay hần vẫn đứng đó, gương mặt bị 5 dấu tay đỏ hần, nhưng sắc mặt hoàn toàn không thay đổi. Hần giống như 1 con rối gỗ đứng yên 1 chỗ, mặc cho cô đánh, hần không nói lời nào, không chút biểu cảm nào, thậm chí 1 cái chớp mắt cũng không. Nguyệt càng đánh, lo lắng trong lòng cô lại càng lớn, cô khóc lại càng to, hét lại càng lớn, trái tim lại càng thất lại, bồn chồn lại càng dày, lòng bàn tay càng đau rát, nhưng cô vẫn không ngừng lại. Vào lúc này, cô hoàn toàn không thể phân định rõ mình đang đau, hay mình đang tức giận.

“Đại ca!” Nam và Luân nhìn cảnh tượng này thật sự khó chịu. Họ chưa bao giờ thấy đại ca đứng im để cho người ta đánh như vậy. Nhất là gương mặt đỏ của Tú Triết giống như vô hồn, đôi mắt của hần sầm lại, không phải cảm giác lạnh lùng, cùng quyền uy ngày thường, mà giờ giống như 1 lỗ hồng trống rỗng trong tròng mắt, một lỗ hồng đen kịt không có khởi đầu cũng không có kết thúc, hoàn toàn không chút sức sống.

Luân vốn nóng tính không thể chịu đựng hơn nữa, hần liền đi tới trước giữ lấy bàn tay của Nguyệt, gương mặt vô cùng tức giận.

Nam vội vàng đi lên, chắn bên phải Tú Triết, hần cố gắng bình tĩnh nói. “Xin chị dừng tay!”

Chồng Nguyệt cũng cố gắng hết sức giữ chặt lấy cô, ánh mắt áy náy nhìn 2 người đối diện, đôi mắt lại xuyên qua vai họ nhìn gương mặt vô hồn kia. Đã bao lâu rồi? Bắt đầu từ lúc họ đến, người đàn ông đó vẫn giữ gương mặt như vậy.

“Bà xã, em đừng làm loạn nữa!” Người đàn ông lúc này bắt đầu nói hơi to.

Nguyệt bị tiếng nói của chồng làm cho kinh ngạc, cô lập tức cứng người kinh ngạc xoay người nhìn chồng mình, người chồng luôn nói năng ôn tồn, dịu dàng của cô đang to tiếng với cô.

“Được rồi! Chúng ta ra ngoài một chút. Em cần bình tĩnh lại!” Người đàn ông thở dài, lại quay về với ngữ khí thường ngày. “Ồ đây phiền các cậu!” Anh nói với Nam và Luân, ánh mắt lại lơ đãng quét tới phía Tú Triết.

Nam và Luân rất lịch sự nhận lời, nhìn theo 2 người kia đi khuất trong hành lang mới b

uồn bã quay người lại nhìn đại ca của mình. Hần vẫn vô hồn như vậy. Cả 2 cùng nhìn nhau buồn bã thở dài.

Tú Triết đứng ở đó, đầu óc mung lung. Hần không biết mình đang làm gì. Cũng không biết mình đang nhìn cái gì. Hần chỉ thấy mùi máu, cùng với những lời nói của cô âm vang trong đầu hần. Hần đang chìm trong hồi tưởng.

Khi đó, máu chảy rất nhiều, cô nằm đó khiến cho hấn sợ hãi. Hấn muốn lấy tay chặn máu từ miệng vết thương chảy ra, nhưng càng giữ bàn tay hấn lại càng ướt, cảm giác nóng bỏng ẩm ướt này làm cho hấn sợ hãi, trái tim hấn rã ra, giống như bị 1 chiếc xương sườn gầy nào đâm vào, cả người hấn rung động, trong đầu chỉ có 1 ý nghĩ: đừng chảy nữa, làm ơn đừng chảy nữa! Nhưng máu vẫn cứ chảy, hấn muốn dùng tay vốc máu trở lại vào người cô, nhưng máu nóng của cô, cứ theo kẽ tay của hấn chảy đi hết. Hấn tức giận, trong lúc đó hấn đã muốn chặt bỏ tay mình đi, hấn luống cuống muốn ngăn máu chảy, lại càng ngăn càng không được.

“Đừng chảy nữa! Đừng chảy nữa!” Hấn tức giận muốn găm lên, nhưng giọng nói thoát ra miệng lại là tiếng rên rĩ, có thứ gì đó rơi lên mu bàn tay đầy máu của hấn, khiến cho máu trên mu bàn tay hấn bị rửa trôi thành 1 cái lỗ hình tròn, rồi những lỗ tròn ấy nhiều thêm nhiều thêm. Hấn lại càng giữ chặt tay, nhưng máu cô lại càng chảy. Nhìn những cái lỗ được tạo ra lại bị xóa bỏ, hấn lại càng sợ.

Đột nhiên, không còn gì rơi xuống mu bàn tay hấn nữa, chỉ còn 1 màu đỏ sẫm của máu tươi, trên mặt hấn cũng không còn ướt át lạnh lẽo, mà là 1 cảm giác ẩm ẩm rất mềm mại.

“Anh khóc ư?” Minh mặt mỉm cười, tinh thần của cô càng lúc càng thấy mệt mỏi, cơ thể rã rời giống như bị rút sinh khí. THì ra mất máu quá nhiều sẽ khiến người ta thấy yếu đuối dần như vậy. Cô cố gắng kéo chút sức lực còn lại, khắc chế nỗi đau bỏng rát trong cơ thể, bàn tay cô run rẩy lau đi những giọt nước mắt của hấn.

“Không! Anh không khóc!” Hấn lắc lắc đầu, nhưng nước mắt lại rơi ra.

“Tại sao lại khóc?” Minh nhẹ giọng, bây giờ ngay cả nói chuyện cũng khiến cô thật mệt mỏi.

“Em không được ngủ, tuyệt đối không được ngủ. Anh sẽ chữa được cho em. Đừng lo, anh sẽ cầm máu được!” Hấn nhìn đôi mắt cô đang dần dần khép lại, lo lắng đến muốn chết đi.

“Em không lo lắng!” Minh khẽ mỉm cười, giọng nói đã trở nên mỏng như hơi thở.

“Không! EM không được ngủ. ANH đã nói không được ngủ! AI cho phép em ngủ!” Tú Triết nhìn cô càng lúc càng yếu ớt, đôi môi giờ đã trắng bệch, đôi mắt chỉ còn hể ra 1 khe hở, hấn gần như muốn gào lên. Rồi, bàn tay cô trượt xuống, nằm trên đất.

Lúc này, thế giới đối với hấn là 1 màu đen, đôi mắt hấn không nhìn thấy màu đỏ của máu, nhưng mùi máu tanh nồng ấy lại nhức nhối đâm vào da thịt hấn làm cho xương cốt hấn vỡ vụn. Hấn không biết cảm giác này gọi là gì, giống như thế giới vừa bị hút vào trong 1 lỗ hổng, mọi thứ trở nên vô nghĩa. Hấn run rẩy, đưa tay vuốt gương mặt cô.

“Em không được chết! Anh đã nói anh sẽ không cho em chết! Anh còn phải đeo bám em cả đời! Anh không cho em chết!! Em mau mở mắt ra cho anh! Anh... Anh không thể thiếu em được!... Anh.. anh.. yêu em mà!” Hấn cảm thấy mắt hấn rất cay, rất nóng, tại sao thế giới lại biến mất như thế?

“Đồ ngốc! Nếu anh nói sớm hơn, thì em đã không phải kim lòng lâu như vậy!” Một làn gió thổi qua thế giới đen kịt của hấn, làm cho mọi cơn đau trở thành hư không, trong không gian đột nhiên có chút ánh sáng, rồi rất nhanh vụt tắt như chưa từng tồn tại.

Tú Triết im lặng đứng đó. Không rõ bản thân mình đang làm gì. Hấn hiện tại như 1 cái xác không có hồn, có lẽ linh hồn của hấn đã bay theo làn gió nhẹ kia mà siêu thoát mất rồi.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở. Cái người gỗ kia, cuối cùng cũng cử động bước đầu tiên.

***

Một tuần sau...

“Nhật Minh!! Em thật là quá đáng!!!” Nguyệt tức giận gào thét lên.

“Chị gái, đây là bệnh viện!” Minh nằm trên giường thờ ơ lật lật tạp chí, chiếc cổ bị băng lại, trên tay đang cầm ống truyền nước.

“Cái con ranh này. Dù sao chị cũng là chị em. Em lại dám đối xử như vậy với chị?” Nguyệt tức giận đập bàn.

“Ai bảo chị bắt nạt hấn!” Minh thờ ơ nói, tiếp tục đọc báo.

“Á Á, giờ có người yêu rồi là đá luôn chị phải không?” Nguyệt nghiêng răng kèn kẹt hỏi.

Minh cuối cùng cũng gấp cuốn tạp chí, liếc mắt khinh thường nhìn chị gái cô. “Khi chị có người yêu cũng đâu có nhớ em!” Nói rồi lại với lấy chiếc ipad gần đó, bắt đầu chơi chém hoa quả.

“Mày!! Rõ ràng đang trả thù!”

“Ai bảo chị tát hấn ra nông nổi!” Minh vừa chém vừa bình thản nói.

“Ai bảo hấn không tránh!” Nguyệt tức giận ngồi phịch xuống ghế. Đeo mắt nhìn quanh căn phòng bệnh 1 lượt.

“Chị.” Minh rời mắt khỏi màn hình, gương mặt lạnh băng nhìn Nguyệt.

“Gi?” Nguyệt hất hàm hỏi.

“Ai mời chị vào?” Minh lạnh lùng trừng mắt.

Nguyệt tức giận nhe răng. “Con ranh.. con ranh này. Mày cấm chị không cho thăm 1 tuần, bây giờ còn muốn tiếp tục?”

“Ai bảo chị bắt nạt hần!” Vẫn chỉ 1 câu đó!

“Con ranh này, hần cho mày ăn cái gì. Bỏ bùa gì mày? Hần là cái thá gì? Chị là người yêu có thể quan trọng hơn gia đình sao?” Nguyệt tức giận nổi lửa. Trước lo nó không có người yêu, luôn thúc đẩy xem mắt, giờ mới thấy tai họa.

“Ai bảo hần không là thá gì?” Minh rời mắt khỏi màn hình, liếc nhìn bà chị 1 cái, gương mặt rất nghiêm túc. “Hần là chồng của em, em rể của chị. Ai bảo là người ngoài?”

Nguyệt chỉ có thể há hốc. Con em cô không phải chỉ bị đạn bắn trúng thôi sao? Không ổn! Không ổn! Nghĩ là làm cô lập tức đứng dậy ấn chuông khẩn cấp.

“Chị làm gì vậy?” Minh khó hiểu hỏi.

“Gọi bác sĩ để kiểm tra não bộ cho em!” Nguyệt rất nghiêm túc trả lời.

Bây giờ đã là 8h tối, ngoài trời lác đác 1 vài vì sao nhỏ đang lấp lánh. Minh lơ đãng liếc nhìn bầu trời, cảm thấy mơ ước đến thấy 1 bầu trời đầy sao.

“Em lại đang suy nghĩ cái gì?” Đưa cho cô một miếng táo đã gọt vỏ, Tú Triết hỏi.

“Ổ trong này thật chán!” Minh cầm miếng táo, bắt đầu gặm.

Hần ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười, không nói lời nào. Chỉ cần cô bắt đầu có sức là lại không muốn ngồi yên.

“Liệu có thể...” Minh hứng trí tươi cười nhìn hần, trên mặt viết rất rõ chờ mong.

“Không thể!” Nhưng ai đó rất tốt bụng chặn đứt ngay tư tưởng của cô từ trong trứng nước.

Cô tức giận chu miệng, ăn táo. Không thèm nói chuyện với hần nữa.

“Hôm nay chị em tới hả?” Hần khẽ cười, nhìn gương mặt của cô đầy yêu chiều.

“Ừm!” Minh ậm ừ trả lời. Cô vẫn đang dối.

“Chị ấy nói gì?” Hần tiếp tục khơi chuyện.

“Nói anh nên chuyển khoa điều trị cho em!” Minh thờ ơ trả lời.

“Chuyển khoa? Có chuyện gì sao?” Hần lo lắng hỏi dồn. Chiều nay hần không ở cạnh cô được vì có công việc phải xử lý nên ra ngoài tầm 3 tiếng.

“Cũng không có gì!” Minh thờ ơ đáp, cắn thêm 1 miếng táo.

“Làm sao không có gì chị em lại bảo chuyển khoa?” Tú Triết rất không an tâm nhíu mày.

“Chị ấy bảo nên chuyển em sang khoa thần kinh!” Minh hậm hực nói.

“Hả? Đầu em có vấn đề sao? Có cần chụp cắt lớp không?” Hần cuống quýt nhìn cô như muốn xem cô có bị vấn đề gì không?

Bốp!

Một miếng táo cắn dở phi thẳng vào mặt hần, bật ra, rơi bịch xuống sàn nhà lạnh lẽo.

“Vấn đề cái đầu anh!” Minh tức giận nắm xuống, kéo chần chùm kín người.

Bị ném táo tuy không đau, nhưng hần lại ngơ ngẩn nhìn bóng lưng chùm kín trong chần của cô. Mùi táo nhẹ thoang thoảng dính trên má làm cho trái tim hần dao động. Cách đây 1 tuần hần không thể nghĩ tới, tương lai hần có thể hạnh phúc như vậy. Cho nên, hần tự ngậy ngốc cười 1 mình.

“Này!” Một giọng nói mềm mại truyền ra từ chiếc chần.

“Chuyện gì?” Hần nói rất dịu dàng.

“Anh nói anh yêu em đúng không?” Cái chần vẫn không hề nhúc nhích chỉ có giọng nói mềm mại vang lên.

Tú Triết hơi sững người. Đây là lần đầu tiên kể từ khi cô tỉnh lại họ bắt đầu nói tới chuyện này. Trái tim của hắn thót lại, rồi lại hồi hộp chờ mong, nó cuồng loạn đập giống y như 1 con bão biển. Hắn cảm thấy hơi lo sợ, vì hắn không rõ con gió thoảng hắn nghe được lúc ấy, thật sự là giọng nói của cô, hay thật sự là con gió thoảng qua mà thôi. Nhưng hắn biết, mình phải đối mặt.

“Ừm!” Tiếng ừm bật ra rất nhẹ, nhưng hắn lại phải gồng hết sức mình mới có thể phát ra được âm này.

“Vậy em muốn gì, anh sẽ làm đúng không?” Chiếc chăn lại tiếp tục nói.

“Ừm!” Hắn lại trả lời.

“Em muốn 1 phòng toàn hoa hồng!”

“Được!”

“Phòng phải thấp sáng bằng nến!”

“Được!”

“Phải có trong ngày mai!” Chiếc chăn lại tiếp tục nói.

“Không thành vấn đề!” Hắn trả lời không suy nghĩ. Trái tim cứ đập thình thịch không yên. Hoa hồng? Em đang nói em yêu anh sao?

“Còn nữa!” Giọng nói lại 1 lần nữa vang lên.

“Chuyện gì?” Hắn rất tò mò.

“Em lạnh! Không muốn nằm trên giường 1 mình!”

Trên đời này, có rất nhiều điều kì diệu mà con người đang phải tìm cách lý giải. Với Nam và Luân điều kì diệu hôm nay chính là: Đại ca trở nên rất hiền từ. Hiền đến nỗi, cô hầu gái lỡ tay đổ cà phê nóng lên vai anh ta, anh ta cũng cười tươi như hoa. Lý do có lẽ họ đoán được, vì chỉ có thể vì 1 người, còn nguyên nhân cụ thể... Thật bí ẩn!

“Đại ca, anh không sao chứ?” Luân rất cảnh giác hỏi.

“Không sao!” Hắn lắc đầu, miệng toe toét như cửa hàng hoa.

“Đại ca, không phải đâu! Em thấy hình như có chuyện. Đại ca, có phải ai đánh anh vào đầu không?” Cái tên đầu óc thiếu thốn hoàn toàn không suy nghĩ liền phát ngôn.

Nam ngồi đối diện liền trừng mắt 1 cái cảnh cáo. Não bộ không đủ xài thì tốt nhất nên tiết kiệm. Đừng mang tư duy thiếu thốn ra để làm “chuyện tốt” chứ.

“Đầu có. Tao rất bình thường!” Hắn cười rất thoải mái cầm cốc cà phê nhấp nháp, đôi mắt đã híp lại thành 1 đường thẳng.

Nam và Luân cùng trợn ngược mắt, chỉ thiếu nước sùi bọt mép mà hy sinh anh dừng nữa thôi. Có chỗ nào bình thường chứ?

“Hai đứa sao thế? Đêm qua ngủ không được sao? Hôm qua nằm có thấy lạnh không?” Hắn cười càng qui quyết.

“Lạnh? Làm gì có! Đại ca anh không bật điều hòa sao?” Luân ngây ngốc hỏi lại.

“Đồ ngốc! Thế thì mày không ngủ được là phải rồi.” Tú Triết rất đắc ý cầm cốc cà phê uống thêm 1 ngụm. Sau đó tao nhả đặt cốc, đứng dậy rồi đi.

“Đại ca, anh đi đâu vậy?” Nam khó hiểu nhìn hắn.

“Mua hoa hồng và nến. Minh muốn!” Hắn vẫn tiếp tục bước hoàn toàn không ngoái lại.

Bỏ lại 2 gã con trai ngồi lặng trên ghế, ngơ ngác nhìn nhau.

“Có phải

tao nghe nhầm không?” Luân kinh ngạc.

“Không. Nếu không phải tai tao cũng có vấn đề!” Nam lấp bắp.

“Hoa hồng với nến.. chẳng nhẽ!” Luân kinh hãi nhìn ra cửa, nhưng người đi mua hoa với nến đã biến mất từ lúc nào.

Ai nói rằng phòng bệnh chỉ có chiếc giường trắng cùng mùi thuốc khử trùng. Hiện tại có 1 căn phòng bệnh đang tràn ngập 1 sắc hồng rạng rỡ, mùi hồng

đồ sấm kia được ánh lửa ấm áp làm cho càng quyến rũ hơn bao giờ hết. Minh hải lòng nhìn 1 vòng căn phòng đầy kín hoa, ngoài chiếc giường bệnh trắng tinh của cô thì hoa hồng bao vây thành 1 vòng ở xung quanh làm cho cô có cảm giác mình như là nhụy hoa của 1 bông hoa đỏ rực khổng lồ.

“Em có hải lòng không?” Tú Triết nửa nằm nửa ngồi trên giường, để cho cô ngồi lọt thỏm trong lòng hắn, cánh tay vòng tới ôm chặt lấy cô.

“Hải lòng!” Minh thích thú gật đầu, lưng dựa sát vào lồng ngực hắn cảm thấy rất thoải mái.

Hắn im lặng, tận hưởng cái không khí ấm áp mà cô mang lại, tận hưởng mùi thơm của bông hoa nhỏ trong lòng hắn, có thể đánh bại cả rừng hoa hồng trong phòng này.

“Tú Triết!” Minh dựa đầu vào ngực hắn, mặt hơi ngửa lên nhìn vào gương mặt hắn.

“Hử?” Hắn lơ đãng hỏi.

“Anh yêu em nhiều vậy sao?” Cô nhìn gương mặt hắn, giọng nói mềm mại tựa như 1 tấm lụa.

Hắn hơi giật mình, giống như bị người ta nhìn thấu tâm tư, trái tim trong lồng ngực hắn lại đập dồn dập. Phải một lúc hắn mới có thể nói ra hơi. “Ừm!”

Minh ở trong lòng hắn, cảm thấy nhịp tim hắn xuyên qua lớp áo mỏng, trên môi nụ cười càng lúc càng sâu, đôi mắt của cô lấp lánh ánh sáng của những cây nến trong phòng.

“Vậy anh có đồng ý gả cho em không?” Giọng nói của cô rất nhẹ, rất thân thiện như thể làn gió nhẹ vừa lơ đãng lướt qua cửa sổ làm bay tấm màn cửa.

Hắn ngưng ngẩn. Đôi mắt hắn trờ ra, nhìn gương mặt đang mỉm cười kia. Đây là.. câu hôn?? Nhưng cảm giác kinh ngạc của hắn không thể tồn tại được quá lâu, chỉ mất 1 lúc sau đó, trái tim hắn liền bùng bùng đập mạnh mẽ, giống như những trái bom nhỏ đang phát nổ trong lồng ngực, người hắn bắt đầu nóng ran lên, giọng nói của hắn cũng trở nên run rẩy.

“Đĩ.. nhiên...”

“Nhưng phải có điều kiện!” Minh cười tinh nghịch, giọng nói vẫn thật thanh mát.

“Điều kiện gì?” Đôi mắt hắn sáng ngời, trái tim vừa sung sướng nổ lốp bốp nay lại thót lại, sợ hãi chờ đợi.

“Sau này, phải thật yêu thương em!” Minh ngồi thẳng dậy rất nghiêm túc nói giọng trịnh trọng.

Hắn lập tức đáp ứng. “Chắc chắn!”

“Không được phản đối việc em làm!”

“Không vấn đề!”

“Không được cấm em làm việc!”

“Được!”

“Không được to tiếng với em!”

“Được!”

“Và điều cuối cùng.”

Tú Triết siết chặt bàn tay lại, cảm giác tay mình đã ướt đầm vì mồ hôi, ánh mắt hắn mở lớn thật cẩn thận nhìn gương mặt đối diện. Hiện tại cô rất nghiêm túc, đôi mắt sáng ngời của cô làm cho hắn bối rối.

“Em phải làm lão đại!”

Hắn kinh ngạc mở tròn mắt. Sau đó không suy nghĩ liền gật đầu. Cô muốn làm lão đại, có gì khó khăn. Hắn tưởng cô muốn làm thượng đế thì hắn còn phải đi cướp về, cái ghế lão đại này, hắn sẵn sàng bê tới dâng cô không điều kiện.

Minh hải lòng nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn của hắn, trong lòng đặc ý cười. Thì ra xã hội đen cũng rất dễ thương. Cô khẽ cười, móc trong túi ra 1 chiếc nhẫn đeo vào tay hắn.

Hắn kinh ngạc gỡ tay lại, đôi mắt chăm chú nhìn chiếc nhẫn.

“Anh phải chịu thiệt 1 chút. Vì em không thể ra ngoài mua nhẫn nhưng đây là kỷ vật của bố mẹ em. Anh làm mất em sẽ ly hôn đó!” Cô rất nghiêm túc nói.

Hắn ngưng nhìn cô, lại nhìn chiếc nhẫn. Cái cảm giác mát lạnh của kim loại liền lập tức biến mất, thay vào đó là 1 hơi ấm lan ta từ ngón tay hắn lan tới

toàn thân. Hắn không biết nói gì, chỉ biết ôm cô thật chặt.

“Anh còn chưa trả lời!”

“Anh đồng ý!” Tú Triết siết chặt hơn vòng tay, giọng nói của hắn thêm vài phần từ tính, vài phần hạnh phúc tới nghẹn ngào. Hắn sẽ kết hôn, sẽ kết hôn với người mà hắn yêu nhất.

Minh hài lòng dựa vào vai hắn, trái tim cô lại đập rộn ràng hơn có lẽ vì sự tác động của tim hắn. Cô cảm thấy thật hạnh phúc.

“Lễ cưới sẽ tổ chức vào hôm em xuất viện!” Đó là 1 câu nói cuối cùng. Sau đó chỉ còn lại 1 khung cảnh hạnh phúc trong sắc hồng đỏ thắm.

1 tháng sau.

“Trời đất! Không thể tin nổi cậu thật sự kết hôn!” Quỳnh vừa đẩy cửa vào phòng cô dâu vừa hưng phấn gào lên.

“Tại sao không tin?” Minh cười tình nghịch, gương mặt rạng rỡ hơn cả đóa hướng dương.

“Một kẻ suốt ngày trốn xem mắt!” Quỳnh rất tốt bụng nhắc chuyện cũ. “Hóa ra là vì đã có hoàng tử sẵn rồi!”

Minh nhún vai. Lại vẫn không phủ nhận cũng chẳng khẳng định. Bởi vì chỉ mình cô biết rõ câu trả lời này thôi.

“Này này, bây giờ cũng vào lễ đường rồi. Nói thật đi!” Quỳnh bá vai cô, gương mặt rất gian xảo.

“Nói cái gì?” Minh nheo mắt lại cảnh giác.

“Cậu và tổng giám đốc đó quen nhau từ trước rồi phải không?” Quỳnh hỏi.

“Ừm!” Minh thừa nhận không cần suy nghĩ.

“Làm sao quen nhau vậy?” Quỳnh giờ ra gương mặt hứng thú rạng ngời, hóng hót băng tầng cao nhìn cô.

Minh khẽ nín cười. Nụ cười ấy lại càng câu dẫn kẻ đang bùng bùng khí thế kia. Quỳnh ghé sát mặt lại phía cô, chờ đợi 1 chuyện tình lãng mạn.

“Đó là bí mật!”

Ai dè câu chuyện chỉ có đúng 4 từ, làm cho người nghe đành ngậm ngùi mà cúi gằm mặt. Quỳnh khóc không ra nước mắt nhìn con bạn thân đầy uất ức.

“Đồ đều!”

Minh nhún vai, xoay người đi hướng cửa. Hai tên vệ sĩ đứng gác cổng thấy vậy lập tức cung kính mở rộng cửa cho cô.

“Đại ca!” Cả 2 người rất đồng thanh cúi gập người lễ độ.

Minh khẽ gật đầu, thích thú bước ra ngoài. Quỳnh vội vàng đứng dậy đi theo cô, kinh ngạc nhìn 2 gã vệ sĩ cao lớn đang vô cùng lễ độ kia.

“Nhật Minh, cậu trở thành phu nhân rồi!” Quỳnh nói.

Minh chỉ im lặng nín cười.

“Chồng cậu chăm sóc cậu cũng tốt quá chứ!” Đi đằng sau 2 người họ là 1 toán 4 người vệ sĩ, ai nấy đầu to cao lực lưỡng.

Minh vẫn im lặng chỉ khẽ cười.

“Nhật Minh. Em mau đứng lại cho chị!” Một giọng nói xé gió vang hành lang khiến cho mọi người đều phải chú ý.

Quỳnh kinh ngạc nhìn người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đối diện. “Chị Nguyệt!”

“Chào em!” Nguyệt hùng hổ lao tới, vẫn không quên phép lịch sự chào lại Quỳnh. Cô tức giận đứng trước mặt Minh, đôi mắt hằm hè nhìn cô.

“Chị chịu hết nổi rồi!” Nguyệt thờ phỉ phò nói.

Quỳnh nhìn Nguyệt lại nhìn Minh đầy tò mò. Hết chịu nổi cái gì cơ? Trong khi đó cái người trong bộ váy trắng vẫn rất thản nhiên cười như không có chuyện gì.

“Chị đang nói với em đó.” Nguyệt tức đến hộc máu với em gái cô mất.

“Chị ơi, thật ra có chuyện gì vậy ạ?” Quỳnh không kìm chế thêm được bèn chen miệng.

Nguyệt như bắt được vàng liền lập tức quay sang, giữ chặt tay Quỳnh khuôn mặt tròn vĩa.

“Em có biết mấy ngày nay chị khôn khổ thế nào không?”

“Khôn khổ?”

“Ngày chị ăn không ngon, tối không ngủ yên!”

“Chuyện gì mà nghiêm trọng thế ạ?” Quỳnh nheo mắt lại rất cẩn thận lắng nghe.

“Còn phải tại chồng nó sao?” Nguyệt tức giận chỉ Minh.

“Chồng nó?” Quỳnh đơ mặt ra nhìn. Không hiểu!

“Haizz! EM có biết không, em rể của chị mấy ngày nay đều bám riết lấy vợ chồng chị!” Nguyệt tức giận thở dài.

“Tại sao?” Quỳnh càng lúc càng khó hiểu.

“Đầu tiên, nó bỏ ra cả tuần đeo bám, từ sáng đến tối ép bọn chị chuyển nhà!” Nguyệt ầm ừc nói.

“Chuyển nhà?” Quỳnh nghĩ mình nghe sai.

“Phải! Chuyển về ở cạnh 2 vợ chồng nó. Lý do, con ranh này nói thích!” Nguyệt cắn hận rít lên.

“Cũng đâu có gì lớn!” Quỳnh cười cười.

“Sao lại không có gì lớn? Em thử nghĩ nếu căn nhà của em trước cổng luôn có 8 người áo đen vây quanh, em làm gì cũng nghe tiếng động từ ngoài cửa sổ vọng vào “chuyển nhà đi, chuyển nhà đi” từ sáng đến tối thì em nghĩ sao?” Nguyệt tức giận đến dậm chân.

Quỳnh im lặng, mồ hôi bắt đầu chảy ra. Sao giống mấy phim kinh dị xã hội đen đến chiếm đất vậy. “Chắc không tệ đến vậy chứ?”

“Cái gì mà không tệ bằng? Còn tệ hơn ấy. Em có biết cả nhà chị không đêm nào ngủ được. Thằng bé nhà chị đang đi vệ sinh còn sợ hãi chạy thẳng ra ngoài vì có 1 gương mặt đập vào cửa sổ hay không? Hại nó khóc cả 1 đêm!” Nguyệt tức giận.

Minh chỉ đứng ngoài mỉm cười, không cãi, cũng không thấy tội lỗi.

Quỳnh bắt đầu xanh mặt. Mồ hôi sau gáy đã chảy ròng ròng, cô lén lút nhìn đám người áo đen đứng sau. Chưa tưởng tượng cảnh họ cả ngày rình rập, chỉ cần thấy 1 nhóm đứng làm cái hàng rào đã đủ sợ hãi rồi. Nghĩ tới đây cô không kim chế được bước sang ngang ôm chặt lấy cánh tay Minh.

“Nhưng như vậy còn đỡ, quá đáng hơn nữa là..” Nguyệt mặt đã đỏ như trái cà chua, bàn tay siết chặt thật chặt.

“Chuyện gì ạ?” Quỳnh dù sợ nhưng vẫn muốn nghe.

“Em biết không cách đây 2 ngày, cả nhà chị đã quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Đến lúc tỉnh dậy, chị phát hiện vợ chồng chị vẫn đang nằm trên giường!”

“Vậy... có gì bất thường!” Quỳnh bắt đầu thấy đau đầu. Ngủ trên giường dĩ nhiên dậy sẽ ở trên giường, trừ khi ai đó tự ngã xuống giường.

“Cái chính là cái giường ấy không nằm ở trong nhà bọn chị nữa!” Nguyệt khoanh 2 tay trước ngực, nghiêm khắc nhìn em gái cô.

Minh vẫn thản nhiên cong khóe miệng, trong đáy mắt ánh sáng càng lúc càng nhiều.

“...” Đến bây giờ Quỳnh đã hiểu vấn đề nằm ở đâu. Đáng sợ!

“Nhưng đây chưa phải quá đáng nhất!” Nguyệt lại tiếp tục.

“Còn.. còn nữa ạ?” Quỳnh cảm thấy mặt mình đã đầy vạch thẳng, mồ hôi cứ như vòi nước rỉ nhỏ ra đều đều, cô khó nhọc nuốt nước bọt.

“Chị đành phải ở nơi chúng nó khiêng chị đến. Nhưng ai dè..” Nguyệt cắn phần dít sát mặt mình vào mặt em gái.

Minh chỉ đơn giản nhìn chị gái đầy yêu thương.

“Em đập tường làm gì?” Nguyệt gần từng chữ nói.

Minh còn chưa kịp trả lời đã nghe 1 âm thanh sột ruột từ phía sau vọng lại.

“Chị dâu bớt giận không phải tại cô ấy, là ý của em!” Tú Triết bước tới, rất lịch sự nói.

“Đừng gọi tôi chị dâu, cậu còn hơn tuổi tôi!” Nguyệt trừng mắt lườm hấn.

“Em không dám!” Hấn vẫn nhả nhẩn nói.

“Cậu có gì không dám nữa? Cho người bao vây nhà tôi, lên vào nhà khiêng chúng tôi đi khi chúng tôi không biết, bây giờ còn đập tường?” Nguyệt tức giận.

“Chỉ an tâm, mọi chuyện chỉ trong chiều nay là xong.” Hấn rất chắc chắn nói.

“Xong? Cái gì xong?” Nguyệt nheo mắt lại hỏi.

“Em chỉ định làm cái cửa, để cô ấy sang gặp chị đỡ phải đi xa!” Tú Triết rất thản nhiên nói.

Nguyệt há hốc cảm rơi xuống đất, Quỳnh ở 1 bên mặt đã n

hư mũi vạch. Hai nhà sát vách, vẫn còn xa sao?

“Haizz~ Chị đầu hàng, chị đầu hàng rồi!” Nguyệt giơ 2 tay chán nản. Dù sao cô không còn cách nào khác để chấp nhận.

Mình nhìn chị gái rất thỏa mãn, bây giờ lời hứa của họ đã được coi là thực hiện chưa? Cô nắm lấy tay Tú Triết, thản nhiên kéo anh đi.

“Ông xã mau đi thôi, chúng ta trễ mất!”

Nguyệt cùng Quỳnh đi đằng sau ngán ngẩm nhìn theo 2 kẻ không biết trời đất kia.

“Chị Nguyệt, em rẻ chị thật đáng sợ!” Quỳnh nói.

“Chị cũng thấy vậy! Hình như nó yêu con ranh kia đến phát điên rồi!” Nguyệt thở dài nghĩ lại chuỗi thời gian qua mà kinh hãi.

“Cái này không thể chối cãi!” Quỳnh gật đầu tán thành.

“Chị nghe nói ban đầu là đối tác làm ăn hả?” Nguyệt lại hỏi.

“Vâng. Anh ta kí hợp đồng với công ty!” Quỳnh lại đáp.

“Nhưng sao chị cứ cảm giác họ quen nhau lâu rồi. Em có biết không?” Nguyệt quay sang nhìn Quỳnh, muốn biết thêm thông tin.

“Em cũng muốn biết như chị!” Quỳnh buồn bã thở dài.

Còn cô dâu đang đi đằng trước kia, gương mặt tươi cười vẫn chưa dứt. Cô nghe rõ lời họ nói chứ, nhưng mà cứ để cuộc gặp gỡ của họ là 1 bí mật đi. Vì cái cảm giác ngọt ngào đó, cô không muốn chia sẻ cho bất cứ ai cả. Chắc sẽ có 1 lúc nào đó, cô quá hạnh phúc mà không kìm được lòng mình sẽ mang đi khoe khoang, nhưng vào lúc này, cô vẫn muốn gặm nhấm nó thật từ từ, để tận hưởng thật kĩ hạnh phúc mà mình đang có. Cô sẽ nhấm nháp thật chậm, để thưởng thức tình yêu của hấn ta. Cho nên, bây giờ, hãy để cuộc gặp gỡ của bọn họ chỉ dành riêng cho một mình cô mà thôi.

Mình dựa thật sát vào người Tú Triết, bàn tay siết chặt cánh tay của anh. Cô nói giọng rất khẽ. “Em yêu anh!”

Phiên ngoại: Xã hội đen

Hà Nội, Việt Nam, tháng 10 năm 201xx...

“Thằng nhãi ranh biến khỏi chỗ này đi!” Một giọng nam vang lên.

“Biến. Còn chưa biết ai biến đâu!” Một giọng nói trong trẻo liền đáp trả.

“Thằng này đúng là chưa đánh không biết sợ!” Tên con trai tức giận hếch mặt với mấy tên gần đó. Chỉ thấy mấy tên kia liền ngoan ngoãn xông thẳng lên.

Đám con trai kẻ giờ nắm đấm người túm tóc, kẻ đẩy làm cho gã trai ngã dúm dụi. Ban đầu nó còn có thể chống đỡ, chỉ lát sau chỉ có thể nằm rên rỉ trên mặt đất. Giữa lúc 1 tên đang giơ cao chân, định nện thẳng 1 dép vào mặt hấn, thì 1 âm thanh trong veo vang lên.

“Tên nhóc khốn này, đang làm gì thế hả?”

Cả đám nhóc kinh ngạc ngẩng đầu, thì thấy ở trong khoảng sân không biết từ lúc nào xuất hiện thêm 1 người. Người đó có vẻ đã 30 mấy, nhưng gương mặt lại rất nhẵn nhụi, làn da mịn màng không hề có nếp nhăn, trên người cô ta mặc 1 chiếc áo bó đơn giản, cùng với quần jeans màu sẫm càng làm cho cô ta trông trẻ trung lạ thường.

Người phụ nữ mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của đám choai choai, bà lao vào, thân hình mảnh khảnh đột nhiên rất nhanh nhẹn. Bỏ vung tay, hạ chân, đám thanh niên hoàn toàn không kịp đỡ. Cả lũ bị 1 trận bầm dập thâm tím mà chưa hiểu chuyện gì, chỉ có thể hằm hè mà bỏ đi.

Lúc ấy, người phụ nữ mới phui tay, gương mặt rất đặc ý nhìn cái kẻ đang nằm dưới đất kia.

“Con trai, muốn đánh nhau phải đánh như vậy mới phải!” Minh rất đắc ý cười, nhìn cậu con trai 12 tuổi của mình.

Tùng tức giận nheo mắt lại, cắn chặt răng. Cậu lạnh nhạt đứng dậy, không buồn nhìn mẹ mình lấy 1 cái.

“Này, nhóc con đi đâu đó! Đợi mẹ!” Minh hét hải đuối theo sau. Thằng con này của cô, giống ai không biết.

“Đại ca, là bọn họ!” Đột nhiên 1 giọng nói vang lên làm cho cả 2 mẹ con đều phải dừng bước ngẩng đầu.

Tùng nheo mắt lại, nhìn 1 đám người chừng 20 tên đầu xanh đầu đỏ, khuyên tai lủng lẳng đang đứng chặn đường, cậu khinh thường liếc nhìn bà già 1 lần nữa.

“Mẹ thích đánh nhau mà. Lên đi!”

Minh nuốt nước bọt. “Mẹ nghĩ chuyện gây sự trẻ con phải tự mình giải quyết!” Nói rồi cô vỗ vai con trai rất khẳng khái. “Con trai, cố lên! Mẹ sẽ bảo người đặt sẵn bệnh viện!”

Tùng tức giận đến nghiêng răng. “Mẹ có phải đại ca băng nhóm không vậy?”

“Dĩ nhiên phải!” Minh rất thân nhiên trả lời.

“Vậy mà chỉ có đám côn đồ học sinh cũng không dám đánh?” Tùng nghiêng răng.

“Con trai, không nên ý mạnh hiếp yếu!”

“Vậy cha dạy mẹ để làm cảnh hả?” Tùng mỉa mai.

Minh tức giận lườm con trai 1 cái. Đồ quý tử, ta mang nặng đẻ đau mày 9 tháng 10 ngày, để bây giờ mày vạch trần tội ác của ta thế hả. Bất hiếu. Đợi về nhà, ta sẽ bảo ông xã cho mi biết tay.

“Gi thế này? Một thằng ẻo lả nép vấy mẹ à?” Một tên đầu dựng ngược như cái bồm ngựa tiến lại gần cười đều.

“Thanh Tùng, hôm nay mà mẹ có bị làm sao con phải hoàn toàn chịu trách nhiệm!” Minh túm lấy tay áo cậu bé, tức giận nói.

Tùng thờ dãi. Có lúc nào không phải chịu trách nhiệm sao? Nói rồi cậu thờ ơ nhìn đám người 1 lượt, gương mặt trở nên đông cứng như phủ 1 lớp băng.

Gã đàn anh nhỏ 1 bãi nước bọt, bàn tay bốn cọt đặt lên vai cậu bé. “Nhóc con về nhà mà em mẹ đi!”

Lời hấn vừa dứt, thì hấn đã nằm sấp trên đất chỉ vì 1 nắm đấm rơi thẳng vào mặt. Minh tròn mắt nhìn con trai, chỉ thấy hấn càng lúc càng lạnh nhạt. Trong đầu cô thăm rũa, chết tiệt, lại học đánh đấm như cha nó rồi.

Cả đám người thấy vậy, liền hò nhau xông vào ý đông hiếp yếu. Nhưng tên nhóc con lại không phải dạng vừa, hấn ra đòn khá mạnh. Minh nhìn đứa con trai của mình, trong lòng thăm thờ dãi. Đúng là con trai thì giống bố.

“Các người làm gì vậy?” Một giọng nói trầm trầm hét vang trời, làm cho đám lộn xộn liền dừng lại.

Tùng đang gờ nắm đấm cũng dừng lại lưng chừng trời, đôi mắt tròn xoe nhìn xuyên qua đám đông.

“Nhật Minh, em đứng lại đó!” Giọng nói đầy uy lực lại vang lên 1 lần nữa.

Người đàn bà đang nhón chân chuồn êm lập tức đứng thẳng người. Cô miễn cưỡng quay gương mặt méo máo lại, cố gắng rặn ra 1 nụ cười.

“Ông xã!”

Tú Triết nheo mắt lại, gương mặt góc cạnh nhìn cô như thể muốn đục lỗ trên mặt cô. “Em lại chạy ra ngoài đánh nhau?”

“Hahaha.. nào có!” Minh cười rất miễn cưỡng.

“Vậy em ở đây làm cái gì?” Người đàn ông sai bước tiến về phía cô, gương mặt sát lạnh kéo đầy uy hiếp.

Minh lùi lại từng bước, mồ hôi chảy ra ròng ròng. Cô luống cuống, lại nhìn thấy tên quý tử của mình, liền không nghĩ ngợi chạy tới đứng sau lưng quý tử.

“Tại nó cần giúp đỡ!” Rất tốt bụng bán đứng con trai.

Tùng trong lòng âm thầm thề, cậu không bao giờ thích con gái nữa.

“Thanh Tùng! Cha đã nói bao nhiêu lần rồi, không được dẫn mẹ ra ngoài đánh nhau?” Tú Triết tức giận gân xanh nổi đầy mặt, giọng hấn rít lên làm cho đám côn đồ liên sợ đến nhũn chân.

“Con đâu có! Là mẹ cố ý trốn theo!” Tùng kháng nghị.

“Con bất hiếu. Mẹ mang thai con rất vất vả đó!” Minh bất bình nói.

“Đâu phải con yêu cầu!” Tùng đáp trả.

Trận chiến bây giờ chuyển thành cãi cọ phạm vi gia đình. Một đám du côn mới lớn đơ mặt nhìn 3 con người đang xung đột kia.

“Lại nữa!” Luân thờ dãi ôm trán.

“Đã quen!” Nam đứng 1 bên ung dung hút thuốc, gương mặt hoàn toàn không quan tâm.

“Họ ngày nào cũng như vậy không thấy chán sao?” Luân chán nản nói.

“Đây là lạc thú gia đình!” Nam trả lời giọng thờ ơ, tay gạt gạt tàn thuốc xuống đất.

“Lạc thú hay không không biết, nhưng bỏ cả cuộc họp chạy tới đây!” Luân day day thái dương.

“Ai bảo chị dâu không chịu ngồi yên!” Nam nhún vai thờ ơ.

“Đôi khi tao cảm thấy, chị dâu họp làm xã hội đen hơn thì phải!” Luân cầm lấy điều thuốc của Nam đưa lên miệng.

“Đu nóng này, đủ bộp chộp!” Nam lắc đầu ngán ngẩm.

“Thì đó. Họ đúng là 1 gia đình!” Luân ném điều thuốc xuống đất, thờ ra 1 hơi khói, bắt đắc dĩ nói.

“Ừm!” Nam khẽ cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Cổ Tích Mèo Và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.